MICHAEL A. STACKPOLE

TALION: REVENANTUL

FANTASY

TREI

FANTASY

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

MICHAEL A. STACKPOLE

TALION: REVENANTUL

FANTASY

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
MIRCEA PRICĂJAN

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Raluca Hurduc

DESIGN:
Faber Studio
Ilustrație copertă: © Andrei Garnaț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Eugenia Ursu

CORECTURĂ:
Roxana Samoilescu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STACKPOLE, MICHAEL A.
Talion : Revenantul / Michael A. Stackpole ; trad.: Mircea Pricăjan. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-821-6
I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Talion Revenant
Autor: Michael A. Stackpole

Copyright © 1997 by Michael A. Stackpole

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-821-6

Dedicație pentru Hugh B. Cave

Scriitor și mentor, este o sursă de inspirație pentru povestitorii buni. Sfaturile lui generoase despre scris m-au făcut să cresc ca scriitor cu zece ani, iar poveștile lui par să facă parte din viața fiecăruia dintre noi. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, Hugh, pentru ajutorul și pentru bucuria pe care mi le oferă scrisul tău.

ÎNFRUNTAREA CU NECUNOSCUTUL

Pentru că mă ajutase în antrenamentele din adâncimi, mă bazam și acum pe simțul mirosului. Labirintul Întunecat avea același miros de aer cald, stătut, pe care îl avea întotdeauna. Izul de piele al armurii și de sudoare rece plutea în aer, dar mi s-a părut natural, așa că l-am ignorat. Căutam un alt miros, ceva neobișnuit, ceva ce nu puteam să identific.

Nu era nimic. Nimic de mirosit, de auzit, de simțit. Eram cu desăvârșire singur. Fără niciun avertisment, o gheară mi-a zgâriat umărul stâng, mi-a răsucit trupul și m-a izbit de zid. Lovitura mi-a amorțit brațul și m-a azvârlit într-o parte — dacă aș fi fost mai scund, m-ar fi doborât sau mi-ar fi frânt gâtul.

Am ricoșat din zid, m-am sprijinit pe piciorul drept și mi-am șfichiuit *tsincaatul* în întunericul din fața mea. Am alunecat spre stânga, m-am răsucit și am străpuns locul unde tocmai stătusem. Sabia s-a conectat.

Dușmanul n-a făcut niciun zgomot. S-a retras repede, ca și cum s-ar fi evaporat, și am avut o presimțire teribilă...

CAPITOLUL 1

Talion: Ambuscada

Dacă Morai ar fi însărcinat pe altcineva cu treaba asta, aș fi căzut în ambuscadă.

Asasinul aștepta la jumătatea dealului, pe partea de nord a taberei. Panta abruptă era acoperită de tufișuri noi de primăvară și o adiere ușoară unduia vegetația, atât cât să acopere orice mișcare sau vreun sunet mic. Iarba nu era însă destul de mare încât să ascundă satul de privirea asasinului. Stând acolo, la rădăcina stejarului celui mare, acesta putea supraveghea totul fără a se teme că va fi descoperit.

Poziția îi oferea arbaletei sale rază de acțiune spre orice se afla pe platoul defrișat, de jos. Oamenii lui Morai înlăturaseră orice ascunzătoare, așa că nu aveam unde să mă duc în caz că prima săgeată își rata ținta. Și, chiar dacă eram destul de iute ca să aflu de unde venise săgeata, singura cale de a ajunge la trăgător era să urc pieptiș dealul, iar asta era o încercare sinucigașă.

Partea îndoielnică a planului lui Morai era că îi dăduse lui Soartă misiunea de a mă ucide. Soartă, fiul în vârstă de șaisprezece ani al morarului din Răspântia Codrului, fugise de acasă și se hotărâse să se alăture bandiților care tocmai îi jefuiseră satul. Ceilalți membri ai cetei probabil că l-ar fi ucis fără să clipească sau, dacă era după Chi'gandir, i-ar fi făcut alte lucruri și mai rele. Trimițându-l însă pe tânăr să-mi întindă o cursă, Morai își făcuse oamenii să râdă și îl salvase pe băiat.

Evident plictisit la culme, Soartă stătea cocoţat pe o rădăcină noduroasă a stejarului. Mă aştepta de mult timp să apar în câmpul lui vizual şi, după o dimineaţă lungă şi agitată, în care transpirase abundent, lăsase arbaleta jos. După vreun sfert de oră, a scos galbenul imperial cu care Morai îl plătise pentru capul meu şi l-a inspectat. Cu o unghie murdară a urmărit profilul aurit al Regelui Ell şi, chiar dacă nu mai ţinuse niciodată un galben în mână, noutatea pe care acest lucru o reprezenta îşi pierdu curând forţa.

Soartă, vrăjit poate de predestinarea propriului său nume, a început să arunce moneda în aer. Aceasta suna de fiecare dată când degetul lui mare o proiecta pe traiectorie, iar lumina soarelui scăpăra în metalul ei lucios. Cu fiecare nouă aruncare, galbenul urca tot mai sus, până când, atingând vârful bolţii pe care o descria, a ajuns să dispară între ramurile de jos ale stejarului. Soartă îl prindea de fiecare dată şi îl trântea pe dosul palmei stângi. Încet, lua palma dreaptă de pe el, zâmbind sau încruntându-se la chipul care se vedea pe monedă. Oricare ar fi fost rezultatul, că îl ghicea sau nu, îşi trecea moneda înapoi în mâna dreaptă şi o arunca din nou.

O ultimă dată, moneda i s-a desprins din mână ca înainte, dar s-a lovit de o ramură şi a ricoşat în stânga. Aterizând pe pământul bătătorit, s-a rostogolit în spatele copacului şi a dispărut din vedere. Soartă s-a întins, s-a uitat jos la luminiş şi s-a ridicat pe vine. S-a întors pe după trunchiul cât o butie al stejarului şi s-a oprit brusc.

Moneda lui era în palma mea dreaptă.

Băiatul s-a uitat înapoi la arbaletă, apoi la mine.

Am clătinat încet din cap.

— Cred că asta îţi aparţine, Soartă.

Am întins mâna spre el.

Un tânăr chipeş ca Soartă n-ar fi trebuit niciodată să poarte o atare expresie de groază pe chip. Nările umflate îi făceau nasul îngust şi nobil să înflorească. Îşi ţinea ochii

cafenii larg deschiși, într-atât încât deveniseră niște cercuri albe în jurul unor puncte întunecate. O transpirație înțepătoare îi lipea părul castaniu de frunte. Maxilarul căzut îi alungea fața — oricum îngustă, cum îngust era tot corpul său — și îl făcea să semene cu un om foarte bătrân.

Mi-am văzut reflexia în ochii lui, deși știam că Soartă nu vedea cu adevărat un om înalt, suplu, cu păr negru și ochi verde-deschis. Groaza care pusese stăpânire pe el îl transportase dincolo de prezența mea fizică, iar el se holba acum la ceea ce eram și la ceea ce devenisem de când cu ritualul. El nu vedea un om, ci un Talion Justițiar.

Și se temea că eu voi fi ultimul lucru pe care îl va vedea vreodată.

A întins câteva degete tremurânde și a luat moneda. S-a uitat la ea și a zâmbit. După aceea s-a uitat la mâna mea și a căzut în genunchi, lacrimile curgându-i din ochii strâns închiși.

Ascuns sub monedă, atunci când el mi-a cules-o din palmă, un tatuaj cu cap de mort se zgâise la el, tăindu-i răsuflarea. Acel desen simplu, făcut din linii, îmi acoperea palma și era semnul meu distinctiv de Justițiar. De la mandibula descărnată din podul palmei și până la calota craniană care ajungea până la rădăcina degetului mijlociu, acel desen schematic îl privea cu găvanele-i goale, reci. Amintirea lui îl făcuse să tremure vizibil.

Am pășit pe lângă băiatul scuturat de suspine, lăsându-l singur cu frica lui și dându-i ocazia să o biruiască. M-am lăsat pe vine acolo unde mă așteptase și am clătinat încruntat din cap. Am luat arbaleta de jos și m-am uitat de-a lungul săgeții. Tufișurile se deschideau destul cât să pot vedea întreaga tabără. Am acționat trăgaciul și am trimis săgeata în cenușa din vatra bandiților. În aer s-a ridicat puțin praf și fum, dar nimic altceva nu s-a clintit acolo, jos.

M-am cutremurat și am scrâșnit din dinți, nervos. Morai știa că romantismul vieții de bandit îl atrăgea pe Soartă.

Probabil că tatăl lui îl punea la munci grele, în vreme ce el ar fi vrut să fie pe afară, făcând curte fetelor sau visând cu ochii deschiși la marii războinici din legende. Banditii prăduiseră Răspântia Codrului și Soartă plecase cu ei pentru a scăpa de munca grea și sperând la faimă și bogății nemărginite.

Fără doar și poate, Morai știa că Soartă nu se pricepea la nimic altceva decât cum să fie fiu de morar. Morai mai știa și că Soartă nu putea fi alungat de acasă sau convins să renunțe la viața nomadă. Dacă îl alunga pe băiat, știa că Soartă se va înhăita numaidecât cu altă ceată sau ar muri de foame în sălbăticie. Șeful banditilor înțelesese că tânărul trebuia speriat de ceea ce înseamnă viața unui proscris și Morai știa că eu puteam să-l sperii.

Era o sarcină pe care nu mi-o doream, iar pentru faptul că mă forțase să o duc la îndeplinire, Morai îmi displăcea și mai mult.

O parte din mine se mândrea cu faptul că îl ajutam pe Soartă să revină la viața care îi fusese hărăzită. Jucând doar rolul Justițiarului, așa cum și-l închipuia băiatul, îl puteam speria destul de tare pentru ca nici el, nici copiii și nici nepoții lui să nu se mai gândească vreodată să se ocupe de altceva decât de morărit și să practice această îndeletnicire cu deplină onestitate. Asta era bine și pentru asta îi puteam mulțumi lui Morai. Dar asta însemna, totodată, că toți concetățenii lui Soartă se vor teme pe veci de Talioni — un sentiment pe care deja prea mulți oameni îl aveau — și nu voiam să am niciun rol în întărirea acestei imagini.

Totuși, știam că, oricât de tare o detestam, frica lui Soartă îmi oferea unealta perfectă pentru a-l aduce pe calea cea dreaptă. Deși aș fi preferat să-l conving cu vorba bună să se întoarcă în sânul familiei, explicându-i realitățile aspre ale unei vieți nomade alături de Morai, romantismul traiului de bandit era o armură destul de rezistentă în calea unei atari abordări civilizate a problemei. Un bard chiar compusese

cândva un cântec despre Morai — auzisem și eu o versiune masacrată a lui în Talianna — în care era făcut să pară mai nobil și mai galant decât era în realitate.

Pentru a depăși acea versiune a lui Morai — dar și celelalte impresii, în general idealizate, despre bandiți — ar fi fost nevoie să-i livrez lui Soartă o doză mare de realitate, să i-o livrez într-un fel care numai idealizat să nu fie.

M-am întors la el și am rămas în picioare, proiectându-mi umbra peste băiatul îngenuncheat. Mi-am lăsat mâna să cadă grea pe umărul lui drept. A tresărit și ritmul suspinelor sale s-a întrerupt.

— Morai nu ți-a spus că te voi ucide, așa-i?

A înălțat privirea spre mine. Ochii lui înroșiți se micșoraseră, dar erau în continuare tiviți cu lacrimi. Lacrimile acelea își croiseră făgaș prin mizeria de pe față, pornind de la ochi spre colțurile gurii. Și le-a șters cu palma, uniformizând astfel mizeria.

— El, nu.

S-a oprit și și-a recăpătat controlul respirației.

— Ceilalți au spus că îmi vei sorbi sufletul cu craniul acela.

— Aș putea face asta, categoric.

Am țuguiat buzele și m-am întors cu spatele.

— Am acest drept. Voiai să mă ucizi. Deși intenția de a ucide nu e o fărădelege capitală, cine știe ce alte atrocități ai comis deja?

— Dar nu am făcut nimic.

În vocea lui se citea o inocență năucă și, pentru o clipă, asta a aruncat frica într-un plan secund.

M-am răsucit pe călcâie. Mi-am mijit ochii verzi, coborându-i spre el.

— Și eu de unde să știu asta? Răspântia Codrului e la douăsprezece leghe în inima țării. De unde să știu că nu ai ajutat la uciderea unui negustător ambulant în cele două zile de când ai fugit de acasă? Trebuie să presupun că Morai, omul

care adună smintiți așa cum o prințesă adună păpușele, ar primi la el un copil dacă acela nu și-ar găsi locul în grupul lui? Îl cunosc pe Morai suficient de bine ca să știu că asta e puțin probabil.

Am făcut o pauză, apoi, strâmbându-mă, mi-am apropiat iute fața de el.

— Ce ai făcut, deci?

Soartă s-a prăvălit pe spate și a început să se tânguiască precum un suflet damnat.

— Nu am făcut nimic. Nu mă omorî. Te rog, nu. Sunt nevinovat. Te rog, nu mă omorî.

M-am lăsat în genunchi în fața lui și i-am prins bărbia cu mâna stângă.

— Înțelege un lucru, băiețaș. Inocența ți-ai abandonat-o în Răspântia Codrului. Ai plecat la drum cu o ceată de șacali pe două picioare. I-ai văzut comițând lucruri rele, foarte rele, iar fiindcă te-ai aflat în tovărășia lor, poți fi tras la răspundere pentru acele fapte.

L-am lăsat să mai arunce o privire la tatuajul din palma mea dreaptă.

— Acesta e semnul care îmi dă autoritate și mă îndreptățește să-i abordez pe cei ca tine — oamenii lui Morai. Este în același timp o unealtă de care mă folosesc. De-ar fi să îmi lipesc mâna de fruntea ta și să-i cer sufletului tău să mi se predea, asta ar face. Ai rămâne aici ca o coajă fără viață, singur, mort și uitat de toată lumea.

Pus în fața acestei perspective, a început să bocească și printre suspine a bolborosit cuvinte de neînțeles. I-am dat drumul, lăsându-l să cadă în fund în timp ce eu mă ridicam. A rămas acolo jos, pieptul zbuciumându-i-se de parcă ceva ar fi încercat să evadeze din el.

M-am îndepărtat și mi-am recuperat calul, astfel încât Soartă să nu-mi poată citi dezgustul de pe chip. Nu el era sursa acestuia, ci Morai, fiindcă îmi forțase mâna, și eu însumi, căci

îngăduisem să-mi fie forțată mâna. Alți Justițiari aproape juisau când smulgeau sufletul din trupul cuiva, însă eu apelam la ritual doar atunci când nu aveam altă soluție. A-l amenința pe băiat cu asta, deși obținusem din partea lui reacția pe care o urmăream, era ca și când aș fi folosit o suliță la o treabă pentru care cel mai bun era un ac.

Îmi lăsasem calul, pe Lup, de cealaltă parte a dealului. Armăsarul negru și-a ciulit urechile în direcția mea, dar nu a scos niciun sunet. L-am mângâiat ușor pe spate, am desfăcut frâiele pe care le legasem de un lăstar și l-am condus în sus spre locul unde aștepta Soartă.

Mânia pe care o simțeam față de mine se trăgea din înțelegerea faptului că îi permisesem lui Morai să-mi dicteze, *in absentia*, acțiunile — și asta nici măcar pentru prima dată. Acesta nu era un semn bun pentru încercările mele de a-l găsi, chit că respecta tiparul pe care îl urmaserăm în trecut. Intenția lui era să-i adun eu oameni, unul câte unul, în timp ce el fugea, iar Soartă era primul de această dată. Am decis că acum va fi ultima oară când mai jucam acest joc, dar înainte să-mi pot continua drumul pe urmele lui Morai, era nevoie să repar ceea ce stricasem în cazul lui Soartă.

Pașii nesiguri ai băiatului și zgomotul făcut de ei mi-au întrerupt gândurile. Cu picioare ca de gumă și palid la față, Soartă se împleticea pe deal în jos. Arăta ca și când tocmai ar fi vomitat, lucru pe care fără-ndoială că-l putea repeta curând.

— Talion?

— Da?

— Îți pot spune unde s-au dus, dacă vrei, și dacă asta va îndrepta lucrurile.

A oferit informația de bunăvoie nu pentru a-și salva viața, ci pentru a-și spăla păcatele pe care se putea să le fi comis.

Am clătinat din cap și i-am aruncat plosca mea.

— Ține, bea din asta; e doar apă, dar îți va spăla gustul din gură.

Băiatul a băut precaut și s-a mai liniștit.

— Soartă, dă-mi voie să-ți spun ceva despre Talioni. Acum două mii de ani, Împăratul Clekan cel Drept a creat Talionii. Ne-a văzut drept instrumente de impunere a legii sale și ne-a ordonat să străbatem în lung și-n lat imperiul său. Ne-a făcut independenți de orice autoritate, mai puțin a Împăratului însuși și a Maestrului tuturor Talionilor. Am pornit călare din Talianna pentru a aplica legile și a împărți dreptate.

Soartă a mai băut o dată din ploscă, după care mi-a dat-o înapoi. Am zâmbit și mi-am petrecut cureaua ei peste umăr.

— După ce rebeliunile au spulberat imperiul vechi de o mie de ani, rolul Talionilor pe lume s-a schimbat. Maestrul a creat divizii noi și Talionii de la început s-au preschimbat în Justițiari. Cu toate că imperiul nu mai exista, noile națiuni au fost de acord să ne îngăduie nouă misiunea menținerii păcii și a ordinii, atunci când descopereau că lor le era imposibil să o facă. Să dau de urma unei cete precum aceea încropită de Morai, o ceată care face ravagii în mai multe state, este un foarte bun exemplu al însărcinărilor pe care mi le dă Maestrul.

I-am adresat un zâmbet.

— Să ucid băieți care fug de acasă nu face parte din însărcinările mele.

Am pus mâna pe umărul lui într-un gest de prietenie și l-am strâns ușor.

— Soartă, fărădelegile pe care le-ai comis tu pot fi răscumpărate. Ți-ai lăsat mama în brațele spaimei, plină de griji pentru tine. Frații și surorile tale nu știu ce să creadă și toate vocile clevetitoare din Răspântia Codrului turuie întruna că ele știau că asta se va alege de tine.

Soartă a dat din cap resemnat, aprobând tot ceea ce spuneam eu.

— Și ce să fac?

Am sărit în șa.

— Întoarce-te în Răspântia Codrului. Ești norocos că ai o familie și ești și mai norocos că ei te iubesc și țin la tine. Du-te acasă și acceptă pedeapsa pe care ți-o va aplica tatăl tău. Fă-i pe toți cei care clevetesc să-și înghită cuvintele.

Băiatul a înghițit greu, și-a tras nasul și și-a șters lacrimile.

— Mulțumesc, Talion. Poftim.

Mi-a întins galbenul imperial.

— Ia-l, nu este al meu. Nu l-am câștigat prin muncă și nu-l vreau.

Am clătinat din cap.

— Păstrează-l. Morai îl va considera o investiție. În definitiv, de n-ar fi oameni cinstiți ca tine, care să muncească pentru galbenii lor, de la cine ar mai avea el ce fura?

Băiatul a zâmbit și am râs amândoi.

— Mulțumesc totuși pentru ofertă, Soartă, dar nu am nevoie de îndrumările tale ca să-i găsesc pe ceilalți. Cât ai așteptat tu pe deal, eu am cercetat toată zona. Doi dintre ei au plecat la răsărit spre bacul de pe Râul Lat. Alți doi au pornit spre apus și ceilalți trei, probabil cu Morai cu tot, au luat-o spre nord, dar vor trebui să ocolească pe la vest ca să poată trece munții folosind una din trecători. Pun eu mâna pe ei.

Am tras de frâu și Lup s-a întors, apoi i-am dat pinteni spre Valea Râului Lat. Am surâs, deoarece chiar și peste tropotul calului îl puteam auzi pe Soartă luând-o spre casă și galbenul imperial sunând în timp ce băiatul îl făcea să salte de pe degetul mare.

O O O

I-am dat pinteni lui Lup să grăbească pasul mai tare decât îi cerusem să o facă înainte, când ne aflam pe urmele cetei lui Morai. Deși drumul era scurt, călare se putea parcurge ușor într-o jumătate de zi, de la tabăra bandiților, și voiam să ajung la Valea Râului Lat cât mai degrabă posibil. Cei doi bandiți

care goneau spre bac știau că, punând Râul Lat între mine și ei, puteau câștiga un avans de o zi sau două.

Trebuia să presupun că vor distruge bacul după traversare și știam că cel mai apropiat vad era la o zi de mers spre sud. Dacă traversau râul, aveam să fiu nevoit să-i abandonez și probabil nu aveam să-i mai găsesc niciodată.

Banditii urmaseră un drum simplu printre colinele Ell. Lat destul pentru ca trei călăreți să meargă unul lângă celălalt, drumul șerpuia prin păduri rare formate din pâlcuri de conifere. Soarele strălucea și pâlpâia printre frunzele suflate de vânt, proiectând peste drum un mozaic de lumini și umbre aflat într-o continuă schimbare.

M-am oprit și am băut dintr-un pârâu, acolo unde cei pe care îi urmăream se opriseră pentru același lucru. În malul noroios se vedeau urme de pași și, dintre ele, unele îmi spuneau multe despre cel care le lăsase. Dintre oamenii lui Morai, numai Rolf ra Karesia avea greutatea și dimensiunile care puteau duce la astfel de urme. Celelalte, mai normale decât pașii uriașului, ar fi putut fi făcute de cel puțin alți trei membri ai cetei, deși știam dintr-o îndelungată — și nedorită — experiență că nu Morai însuși le lăsase.

Într-un fel, să mă știu pe urmele lui Rolf era o ușurare. Un păr roșcovan îl acoperea pe acel titan de la degetele picioarelor și până la barba mare și stufoasă și la țeasta neîngrijită. Cei care îl cunoșteau spuneau că nu era un om crud, ci doar unul nervos, care își vărsa nervii pe oricine îl călca pe bătături atunci când era într-o „dispoziție proastă". Cu cinci ani în urmă părăsise Karesia după ce aproape că-și omorâse tatăl — un baron local — în bătaie. Apoi a lăsat în urma lui, prin satele și orașele din Imperiul Spulberat, o cărare de sânge, până ce s-a văzut în inima neagră a Chala — o zonă cunoscută tuturor drept Haznaua Neagră. Morai venise în Hazna ca să-și facă noi recruți după ce îi distrusesem ultima ceată, iar Rolf i s-a alăturat fără reținere.

Rolf *putea* pregăti o ambuscadă în pădure, dar bănuiam că va aștepta pășunile deschise din Valea Râului Lat înainte să mă atace. Acolo, scăpat de constrângerea copacilor, își putea mânui barda cu lamă dublă cu o eficiență devastatoare. Deși nu-mi surâdea deloc acea luptă, simțeam că am cu o surpriză mai puțin de așteptat în drumul meu prin pădure.

M-am concentrat să-mi dau seama cine îl însoțea pe Rolf. Eliminându-l pe Morai, rămâneam cu trei posibilități, și niciuna nu-mi era pe plac. Grath, prizonierul, nu ar fi ridicat cine știe ce probleme. Nu era antrenat pentru lupta deschisă — și asta nici nu era de nasul lui. Vareck ra Daar era, ca toți compatrioții lui, nebun, dar mă înfruntase deschis și încercase să se achite onorabil. Al treilea candidat, Chi'gandir, mă lăsa rece. Nu-mi plac vrăjitorii.

În clipa în care mi-a venit în cap gândul că Chi'gandir ar putea fi alături de Rolf, am știut cu o claritate de cristal că așa era. Zeii sunt perverși și le place să se joace cu muritorii. Chi'gandir nu era doar ultima persoană cu care voiam să dau piept, dar era și singura persoană din tot grupul a cărei cruzime putea fi fără margini față de Weyland, barcagiul de pe Râul Lat. L-am îndemnat pe Lup la galop.

Chi'gandir era un vrăjitor renegat, cu o mare putere, dar cu puține moduri de exercitare a acelei puteri. E un om pirpiriu cu nas coroiat și cap pleșuv. Nimeni nu i-a putut ghici vreodată cu exactitate vârsta, dar înfățișarea nu i s-a schimbat deloc în douăzeci de ani, de când umbla hai-hui pe coclauri. În jurul ochiului stâng avea tatuat un diamant care îi anunța apartenența la Iscoadele Tingis, ceea ce explica fără umbră de îndoială abilitatea lui de a supraviețui și plăcerea pe care i-o creau scenele de cruzime.

Fiind un foarte promițător învățăcel în cele magice, nerăbdarea lui Chi'gandir de a deprinde trucurile de magie înaltă îl consumase. Își părăsise îndrumătorul, călătorise și studiase artele centrate pe sine ale Iscoadelor, apoi găsise vrăjitori care

să-l învețe metode iresponsabile și distructive prin care să-și canalizeze talentele. Aceștia încercaseră să-l folosească în propriile lor scopuri, sau așa spune povestea, dar el îi distrusese. Ca un copil căruia i s-a dat o jucărie periculoasă, el a început să se joace cu lucruri, animale și oameni.

Supranumit Cel Care Schimbă Tot, Chi'gandir își folosea puterile să deformeze creaturi. La început o făcuse de distracție. Adăuga un picior sau un cap unui viței nou-născut doar ca să vadă reacția îngrozită a fermierilor. Apoi aflase că poate deforma și oameni și că, dacă aceștia erau bogați sau puternici, se arătau dispuși să-l plătească gras ca să-și ia vrăjile înapoi.

— Dacă i-a făcut ceva lui Weylan, i-am murmurat lui Lup, Chi'gandir va ajunge să mă roage în genunchi să iau înapoi toate câte i le voi face.

Furia și teama dospeau și făceau ravagii înlăuntrul meu. Tragica viață a lui Weylan nu avea nevoie de complicații din partea unora ca Rolf sau Chi'gandir. Weylan, în ciuda problemelor sale, era un om bun și un prieten și mai bun. Călărind mult prea încet prin pădure, m-am convins din ce în ce mai tare că îl vor folosi împotriva mea. Pe de altă parte, dacă aveam noroc, sau dacă Weylan avea noroc, Weylan și bacul se vor afla pe malul vestic al râului și banditii aveau să rămână doar în seama mea înainte ca barcagiul să se încaiere cu ei.

Weylan era imaginea cetățeanului imperial pentru protejarea și răzbunarea căruia Clekan crease Talionii. Familia lui avea în grijă bacul de atâția ani, că nimeni nu mai știa de când: fiul cel mare moștenea întotdeauna gospodăria, avea în grijă bacul și își întemeia o familie care să ducă moștenirea mai departe. Vreme de secole, moștenitorul își alegea soția dintr-una dintre familiile de negustători care treceau prin vale.

Până ca agenții de drum să fi pus mâinile pe Weylan, aceasta fusese o mândră tradiție al cărei final nu se întrevedea la orizont.

Cu zece ani în urmă se schimbase totul — sau așa spuneau poveștile pe care le auzisem. Weylan nu vorbea niciodată despre cele întâmplate, dar oamenii din district spuneau povestea aproape fără a se lăsa rugați. Întreaga familie a lui Weylan îl părăsise și plecase împreună cu un negustor bogat din Lacia pentru a o aduce înapoi pe fiica acestuia, Elverda, ca să-i devină soție lui Weylan. În absența lor, un grup de bandiți, mai numeroși, dar mai puțin eficienți decât ceata lui Morai, au atacat bacul. Weylan, un tânăr chipeș, vânjos după atâția ani de tras bacul de la un mal la celălalt a râului, și-a apărat dreptul prin naștere și a ucis vreo doisprezece dintre ei, înainte să fie luat prizonier și apoi schingiuit.

Atacatorii l-au legat de un copac și l-au schilodit cu bună intenție. Nu i-au făcut nicio stricăciune la corp, dar i-au spart dinții și l-au desfigurat. Ochiul stâng i l-au transformat într-un terci alb, orbindu-l, și i-au smuls jumătate din scalp. I-au făcut praf nasul, turtindu-i-l, și de atunci Weylan vorbea nazal și gros. Se spunea că îl supravegheaseră mai multe zile, pentru a permite procesului de vindecare să înceapă, astfel încât niciun vrăjitor să nu mai schimbe lucrurile; apoi și-au luat tălpășița cu doar câteva ore înainte ca familia lui să ajungă acasă și să-l găsească așa.

Soția lui, Elverda, nu l-a respins. Nu știu care i-au fost motivele, dar a dovedit mai multă noblețe prin această faptă decât mi-a fost dat să văd oriunde în lume. Weylan a eliberat-o de toate promisiunile și i-a spus să plece. Fata a refuzat, așa că a luat-o de soție și apoi, pe loc, a și divorțat de ea. A trimis-o împreună cu toată familia ei departe de acolo. Dacă poveștile de prin taverne sunt corecte, fata s-a întors cu caravanele tatălui ei în fiecare primăvară ca să-l roage pe Weylan s-o primească lângă el.

Banditii lui Morai urmaseră drumul și când acesta cotea spre nord, către munți. Eu am luat-o pe o potecă mai puțin folosită — una pe care Weylan mi-o arătase cu ani

în urmă — care ducea direct în vale și apoi la bac. I-am dat pinteni lui Lup pe acolo și am rostit în șoaptă o rugăciune, dorindu-mi să mă poarte în vale înainte de sosirea lui Rolf și Chi'gandir.

În clipa când am văzut cabana de bușteni a lui Weylan am știut că pierdusem cursa. Soarele era încă sus pe cer, dar pe Weylan nu-l puteam vedea nicăieri. Bacul plutea la ponton în fața cabanei și doi cai au dispărut la trap, speriați, prin spatele cabanei.

Eu și Lup am pornit în grabă spre cabană, dar când ne-am apropiat, armăsarul s-a speriat. Am sărit din șa, mi-am scos *tsincaatul* din teaca de la șa și am dat drumul calului. Știam că doar două lucruri îl pot speria pe Lup: magia și șerpii. Chi'gandir era un vrăjitor destul de mare ca să sperie pe oricine, iar cât timp Rolf bântuia prin apropiere, niciun șarpe nu avea să mă deranjeze. I-am dat drumul lui Lup, astfel încât Chi'gandir să nu aibă nicio clipă șansa de a pune mâna pe fir de păr ori strop de sânge de-ale mele. Fără a avea ceva ce să se fi desprins din mine, trucurile lui magice nu mă puteau atinge.

Am întins în față *tsincaatul* și m-am furișat precaut spre peretele sudic al cabanei. O draperie verde-șters mă împiedica să privesc înăuntru pe fereastră, însă nu reușea să ascundă de urechile mele scârțâitul ritmic al balansoarului lui Weylan. Altceva nu mai auzeam și, pentru o clipă, am sperat că cele mai cumplite temeri ale mele nu se vor materializa.

M-am relaxat doar puțin, am traversat veranda cabanei și m-am opintit în picioare, trăgându-mă în balustradă. M-am lăsat încet pe verandă, având grijă ca scândurile de sub mine să nu scârțâie și să mă trădeze. Am încercat ușa. S-a mișcat la o apăsare ușoară. Mutând *tsincaatul* în mâna stângă și pregătindu-mă pentru aproape orice, am dat ușa de perete.

M-am oprit în cadrul ușii cu răsuflarea tăiată. La zece pași în fața mea, legănându-se în scaunul său preferat, când la umbră, când la lumină, era Weylan.

De pe chipul lui angelic mă priveau doi ochi albaștri luminoși. Semănau cu o pereche de safire încastrate acolo de un maestru bijutier. Nasul lui îngust îi dădea un aer de mare inteligență. Părul lung, des și negru ascundea vârfurile urechilor armonios formate. Două șiruri egale de dinți albi au scăpărat spre mine într-un zâmbet scurt. Maxilarul vânjos îi conferea o putere de caracter pe care, înainte, diformitățile sale i-o refuzaseră.

Magia neagră a lui Chi'gandir redăduse perfecțiunea chipului lui Weylan. Perfecțiunea era pângărită doar de lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Acel cap nobil stătea așezat pe un corp atrofiat, contorsionat. Fusese redus la dimensiuni mai mici decât acelea ale unui copil. Vrăjitorul răsucise oasele lui Weylan ca pe niște lemne îmbibate de apă, după care îi umflase și-n înnodase încheieturile. Carnea cenușie atârna grea și flască în pliuri ample, așa cum atârnă haina tatălui pe corpul fiului său mic.

A încercat să ridice mâna dreaptă spre mine, dar mișcarea asta îi solicita mușchii atrofiați mai mult decât erau ei capabili să ofere.

— Talion, Nolan, prieten.

Vocea lui încă se auzea tare și limpede.

— Ucide-mă.

Am clătinat tare din cap și am pășit în odaia întunecată și moartă.

— Chi'gandir. Unde e?

Weylan nu a auzit toată întrebarea. La auzul numelui vrăjitorului, fața i s-a încordat și din ochii azurii au curs și mai multe lacrimi.

— Când l-am văzut, l-am rugat să mă facă așa cum am fost. Ea va ajunge aici curând și voiam să mă vadă măcar o dată așa cum eram.

Buzele îi tremurau și a înghițit pentru a-și reține lacrimile. A încercat să ridice mâinile și să se șteargă la față, dar

nu le-a putut înălța decât până la stomac, de unde le-a scăpat. I-au căzut pe lângă corp.

— Ucide-mă sau mă voi târî singur până la râu ca să mă înec. Nu vreau să mă vadă așa.

— Nu!

Mânia mi se urcase la cap și îmi arunca vorbe pe gură.

— Nerodule, știi că vraja unui vrăjitor rezistă doar cât timp el este în viață. Unde e Chi'gandur?

Weylan a aruncat o privire peste umărul meu și pe buze a dat să i se formeze o avertizare, dar eu văzusem deja umbra de pe podea. Cu o lovitură de picior i-am prăvălit scaunul pe dreapta, timp în care eu m-am aruncat în față, spre stânga. Dușumelele aspre au pârâit sub mine când am aterizat — și au explodat acolo unde le-a lovit securea lui Rolf. Fără a mă întoarce măcar să mă uit la el, m-am rostogolit în picioare, m-am răsucit și am sărit pe verandă printr-o fereastră acoperită cu draperie.

Rolf ra Karesia s-a întors în prag, strângând securea tandru la piept, și încă o dată profunzimea răutății lui Chi'gandir m-a năucit. Banditul era acoperit de o piele de șarpe stacojie, în solzii căreia soarele se reflecta auriu. O limbă despicată ieșea și intra în gura lui mare, fără buze. Avea un chip șerpesc, cu bot. Nările înguste, ca niște crestături, erau dispuse perpendicular pe pupilele negre în formă de romb. Ochii erau chihlimbarii. Pavilioanele urechilor îi fuseseră topite prin vrajă, în locul lor rămânând doar două găuri. Și picioarele îi fuseseră lipite între ele pentru a da formă corpului unduitor al unei vipere.

Rolf a șuierat dezarticulat și s-a mișcat șerpuind. Eu m-am tras în spate și am sărit peste balustrada verandei cu câteva secunde înainte ca securea să facă lemnul țăndări. M-am mai retras câțiva pași; apoi, când el a venit după mine, m-am oprit.

Rolf s-a desprins de pe verandă și pieptul lui a plonjat spre pământ. Partea superioară a corpului său și-a pierdut echilibrul înainte ca jumătatea inferioară să atingă solul și

să-i redea poziția dreaptă. Am sărit imediat, parând o lovitură slabă de secure cu *tsincaatul*, și i-am aplicat monstrului un șut în cap. Lovitura l-a proiectat în peretele cabanei, dar a început apoi să fluture din coadă și a fost cât pe ce să-mi taie picioarele Am sărit peste coadă și apoi am executat o rostogolire în dreapta, ieșind din raza lui, dar am izbutit să-mi abandonez *tsincaatul* în praf.

Rolf a dat din coadă și a azvârlit sabia din drumul său. A râs apoi, deși mie mi s-a părut că sună mai mult cu tusea gâtuită a unui miner pe moarte, decât cu un sunet sincer de veselie. A venit încet după mine și, chiar în forma aceea de târâtoare, și-a permis bucuria ideii că va fi primul om care ucide un Justițiar în ultimii zece ani.

I-am surâs și m-am concentrat. Mi-am chemat *tsincaatul* și sabia s-a materializat în mâna mea. Am râscând i-am simțit mânerul greu pe carnea rece și moartă a tatuajului din palma dreaptă. M-am gândit să scot din teaca de la șale *ryqrilul*, dar pumnalul acela mi-ar fi cerut să mă apropii mai tare de Rolf decât mi-aș fi dorit.

Membrane tulburi au coborât peste ochii lui Rolf, apoi s-au ridicat. Lighioana s-a avântat spre mine și-a abătut un ropot de lovituri de secure asupra mea. De primele două atacuri m-am ferit în lături, de al treilea am scăpat aplecându-mă și m-am apropiat atunci când el a ridicat securea deasupra capului pentru o a patra lovitură. Am plonjat și l-am lovit în dreptul inimii, dar *tsincaatul* a alunecat pe solzi și nu l-a rănit.

Pierzându-mi echilibrul, am ridicat privirea cu groază. Rolf stătea deasupra mea. Și-a mutat barda dintr-o mână în alta și i-a coborât coada spre capul meu. M-am răsucit, dar lovitura m-a pălit suficient de tare în tâmpla stângă ca să mă năucească. Bulversat, m-am împleticit înapoi și am căzut lat. Am văzut stele verzi în fața ochilor în timp ce Rolf, tot numai roșu și auriu ca un apus de soare, și-a aruncat securea în lături și s-a cocoțat pe mine.

M-a apucat cu mâinile-i mari de-o parte și de cealaltă a cutiei toracice și a strâns, umflându-mi pieptul de durere, m-a aruncat în aer. Ca un părinte jucându-se cu pruncul lui, Rolf m-a prins de după mijloc cu forță, blocându-mi brațul stâng pe lângă corp. *Tsincaatul* mi-a alunecat din cealaltă mână și durerea m-a împiedicat să mă concentrez pentru a-l rechema. Rolf m-a scuturat de două ori și apoi, convins că nu mai pot scăpa, a strâns brațele.

L-am lovit slab cu picioarele în stomac, încercând să mă eliberez. Mâna mea stângă rămânea blocată la subsuoara lui dreaptă, dar nu reușeam să exercit presiune asupra centrilor nervoși apărați bine de solzi și mușchi. Am strâns tare din ochi de durere și m-am cutremurat când limba lui Rolf mi-a atins gâtul transpirat.

Pumnii lui îmi striveau *ryqrilinul* de șira spinării, aducându-mi aminte ce aproape era și enervându-mă că nu puteam ajunge la el. Am smucit din cap înainte ca să-l lovesc în față, dar el mă ținea prea sus. L-am lovit cu pumnul drept în umeri, fără însă vreun rost. Nu mai aveam nicio altă variantă. Rolf însuși nu îmi dădea de ales.

M-am uitat fix în jos la palma mea, apoi am scuturat din cap ca să-mi limpezesc mintea. M-am uitat în jos în ochii lui, dincolo de nebunie și furie, și am încercat să văd ce fel de om fusese el. Am dat durerea la o parte și mi-am reprimat regretele rămase în urma modului în care îl tratasem pe Soartă.

Mi-am lipit palma stângă de fruntea lui. Era alunecos și cald într-un fel fluid, de parcă ar fi fost făcut din cupru sau aur topit. I-am simțit fruntea vălurind sub atingerea mea în vreme ce acea parte omenească a lui încerca să înțeleagă de ce era așa rece mâna aceea și de ce animalul din el se temea instinctiv de mângâierea mea.

Am tras aer în piept și am chemat viața din el la mine.

Scene scurte, aidoma unor desene împodobind manuscrisul vieții sale, au trecut prin fața ochilor minții mele. Am

simțit cum sentimentul de triumf se evapora și am trăit unul dintre episoadele lui de furie. Am văzut lumea prin ochii lui și am înțeles cum era posibil ca el să ia drept amenințări fapte și gesturi nevinovate. I-am împărtășit durerea și spaima cruntă de lume.

Pentru o fracțiune de secundă, când viața lui a fost curățată de rău și furie, s-a întors la inocența tinereții, dar și-a păstrat înțelegerea matură a lumii. Și-a citit propriul trecut și a înțeles ce suferințe provocase. A priceput de ce trebuia să-i iau viața și a știut că trebuia să moară. Sufletul i s-a refugiat în tatuajul cu craniu din palma mea.

Mi-am dezlipit mâna de pe fruntea lui și am ales să las acolo o urmă neagră a unui cap de mort. Trupul lui s-a înmuiat, s-a prăbușit și m-a eliberat de durerea fizică. Membrele mele și-au revenit la viață, distrăgându-mi atenția îndeajuns pentru ca, timp de mai multe secunde, să nu bag de seamă că nu căzusem cu el la pământ. Când am remarcat, totuși, și m-am uitat în jur după cel care făcuse acest lucru ciudat. Chi'gandir a adunat vraja care mă împresura și m-a strâns mai tare decât o făcuse Rolf.

M-a răsucit prin aer, astfel încât să îl pot privi drept. A ieșit cu pași mari pe ușa cabanei ținându-l pe Weylan de spatele tunicii. Chi'gandir l-a așezat pe marginea verandei, așa cum un copil ar aranja o păpușă. Apoi s-a întors spre mine și a descris un gest cu *tsincaatul* meu, pe care îl ținea în mâna stângă.

— Am presupus mereu, pornind de la povești, că Justițiarii sunt legați de săbiile lor, dar nu mi-am imaginat niciodată o legătură așa puternică.

Am dat ușor din cap.

— Predă-te acum, Chi'gandir. Ucide-mă și ceilalți Talioni nu îți vor mai lăsa nicio clipă de răgaz.

Chi'gandir a scos un chicot pe nas.

— Nu te prea prinde bravada, Talionule. Este aidoma trupului barcagiului, nepotrivit și nefolositor. A chicotit din nou

și a mângâiat tăișul *tsincaatului* meu. Transformarea lui Rolf a cerut tribut de păr și sânge. Mă întreb ce aș putea face cu tine și sabia ta.

Fiorul care mi-a străbătut corpul atunci când Chi'gandir a gesticulat spre *tsincaatul* meu m-a împiedicat să-i răspund. Am simțit degetele de la picioare alipindu-se și pierzându-și individualitatea. A început ca același inconfundabil sentiment când ai ceva prins între degete. S-a extins în sus prin picioare, acestea începând să se îmbine și devenind un sol fertil pentru teamă și frustrare.

Știam că trebuia să îl înfrunt și cunoșteam doar un singur fel de-a o face. Mi-am încetinit imediat respirația, am închis ochii și mi-am indus singur o transă hipnotică. În mod normal, Talionii folosesc transa pentru a evalua gravitatea rănilor suferite, și pot chiar limita hemoragiile cu ajutorul ei, dar în acest caz aveam nevoie să fac mai multe, apelând la controlul pe care ea mi-l oferea.

Am privit înlăuntrul meu și m-am crispat văzând ce haos crease vraja lui. Magia lui Chi'gandir reprezenta o amenințare mai urgentă decât stricăciunile ușoare produse de Rolf, așa că mi-am forțat mintea dincolo de vânătăi și mușchi întinși, mai jos, spre picioare. Mi-am reîntărit conștient imaginea mentală de sine, până la nivelul a cinci degete pentru fiecare picior. Mi-am folosit forța voinței ca pe o daltă, săpând cu grijă pentru a înlătura modificările făcute de vraja lui. Mai ușor decât mă așteptam, i-am înfrânt puterea și i-am zădărnicit vraja.

Chi'gandir s-a retras și eu am deschis ochii. Vrăjitorul părea obosit și mi-am dat seama că îl puteam învinge. Transformarea lui Rolf trebuie să-l fi secătuit de o mare cantitate de energie, ca să nu mai amintesc de ceea ce îi făcuse lui Weylan. Probabil că era în pragul epuizării, căci în mod normal nu ar fi trebui să-i pot bloca atacul. Dacă îl provocam suficient, poate că avea să se sforțeze prea tare și vrăjile aveau să i se risipească.

Chi'gandir a ridicat sprânceana stângă, alungind tatuajul în formă de diamant din jurul ochiului, și și-a vârât la cingătoare *tsincaatul* meu.

– Deci Talionii luptă împotriva magiei cu magie?

Am rânjit la el.

– Suntem educați să rezolvăm orice fel de necazuri minore.

Nervos, vrăjitorul a dus o mână la *tsincaatul* meu.

– Atunci, rezolvă râul.

Am țâșnit spre râu ca o piatră aruncată de o catapultă și, aterizând în apă, m-am scufundat la fel de repede. Forța vrăjii, deși slăbise simțitor, m-a ținut în continuare paralizat, în vreme ce apa îmi răcea sângele și mă sufoca. Bătăile tot mai accelerate ale inimii mele reverberau în bulele de aer rămase blocate în urechi. Mi-a intrat apa pe nas și, gâdilându-mă, m-a făcut să strănut, scoțând din plămâni aer prețios. Mâlul îmi înțepa ochii și îmi scrâșnea între dinți. Mi-am încordat obrajii și am scos din gură apa aceea puturoasă și scârboasă la gust.

Am închis ochii, nu m-am mai împotrivit râului și m-am forțat să ignor dogoarea din plămâni. A trebuit să mă concentrez ca să-i ofer lui Chi'gandir altceva la care să se gândească în afară de a mă ține la fund.

Mi-am chemat *tsincaatul*.

Am strâns pumnul peste mâna pe jumătate încremenită a lui Chi'gandir și i-am strivit-o de mânerul *tsincaatului* înainte să mi dau seama că își destrămase vraja pentru a țese o alta. Ochii lui s-au căscat atunci când l-a cuprins teroarea. Din gură îi ieșeau bule în timp ce încerca să rostească o vrajă. Sferele alb-argintii au urcat spre suprafață aidoma fumului care urcă spre cer într-un ritual sacru. Mâna dreaptă a vrăjitorului gesticula frenetic, dar mantia lui îmbibată de apă nu făcea decât să se unduiască letargic, răzându-și parcă de graba lui.

Am scos *ryqrilul* și i l-am înfipt în piept. Bulele care i-au ieșit din rană erau roșii. Chiar dacă plămânii încinși îmi

dădeau ghes să-l abandonez și să înot spre suprafață, l-am mai înjunghiat de două ori și i-am dat drumul doar când am fost sigur că-l ucisesem.

Am smuls *tsincaatul* de la cingătoarea lui și l-am vârât în teacă, am procedat apoi la fel cu *ryqrilul*, după care am țâșnit spre suprafață. Plămânii mă dureau îngrozitor, tânjeam după aer proaspăt și trebuia să mă lupt cu pornirea de a inspira, orice-ar fi fost. O parte din mine știa că apa mi-ar stinge văpaia din piept și o alta aștepta cu brațele deschise orice putea aduce încetarea acelei agonii. Am încercat să ignor toate acestea și m-am străduit să ajung la suprafață cât de repede posibil.

Bulele stacojii ale lui Chi'gandir pluteau lenește pe lângă mine. Suprafața apei părea așa de îndepărtată! Totul se întuneca, inclusiv jerbele de lumină solară care străpungeau apa maronie. Licăre stranii de lumină și culoare pâlpâiau înaintea mea, dar nu le puteam atinge. M-am întins spre suprafață — era sus, la kilometri întregi de degetele mele rășchirate — și am încercat să o apuc. Mâinile mele s-au închis în gol și atunci am știut că pierdusem.

Am aruncat o ultimă privire spre suprafață. Mâna dreaptă încă dădea să o agațe. Lumina vălurită și palidă a soarelui îmi albea pielea și îmi îngăduia să o văd așa cum cei care aveau să mă pescuiască din râu urmau să o vadă de atunci în trei sau patru zile.

Apa mă sufoca și vederea mi se încețoșa. Chiar în timp ce eu înghițeam râul și el mă înghițea pe mine, un jet de bule au săgetat în jos dinspre lumea uscatului și o sclipire prostească de speranță s-a ivit într-o minte stearpă, muribundă.

O O O

M-am trezit dintr-odată și, imediat, am început să tușesc. M-am rostogolit în stânga, împingându-mă tare în zidul de bușteni cu mâna dreaptă, și am vomitat în ligheanul pus pe jos,

la marginea patului. Am mai vărsat de două ori și am reușit, implorându-l fără vlagă, să-mi conving corpul că nu mai are ce ieși din stomacul gol. Epuizat, m-am rostogolit înapoi, am închis ochii și am zăcut acolo, încercând să-mi imaginez cum scăpasem din râu.

Am simțit o cârpă rece pe frunte.

— Marana?

Am deschis ochii și pe marginea patului am văzut că stătea o femeie pe care nu o cunoșteam.

Mi-a zâmbit. Era frumoasă. Ca Marana, și ea avea părul negru, cu toate că această femeie îl purta tuns scurt. Ochii-i negri scăpărau și zâmbetul ei mi-a alungat neliniștea.

— Eu sunt Elverda.

Mi-a luat cârpa de pe frunte și a înlocuit-o cu alta din bolul pe care îl ținea în poală.

— Acum sunt soția lui Weylan și înțeleg că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Am închis ochii. Nu reușeam să mă dumiresc cum puteam fi eu responsabil de ceva ce se petrecuse pe când nu eram decât un novice în Talianna. Nu avea niciun pic de logică, dar în clipa aceea nimic altceva nu avea. Am redeschis ochii și acum în câmpul vizual îi aveam pe amândoi, pe femeie și pe Weylan deopotrivă.

M-am uitat atent la Weylan, am clătinat din cap și m-am uitat și mai atent. Corpul lui revenise la normal. Era din nou înalt și vânjos. Mâinile care nu fuseseră capabile să-i șteargă lacrimile de pe față se odihneau acum pe umerii Elverdei și îi strângeau cu tandrețe. Asta nu mă surprindea.

Ceea ce mă uimea era faptul că fața lui arăta așa cum o văzusem ultima dată, dar acum era cu adevărat perfectă, căci din ochi nu i se rostogolea nicio lacrimă. Weylan mi-a adresat un zâmbet, expunându-și dinții superbi și împingând în jos maxilarul puternic.

Nedumerit, m-am încruntat la el.

— Eu, Weylan, nu înțeleg.

Weylan stătea în spatele Elverdei și se uita la mine peste umărul ei stâng.

— Chi'gandir — un nume pe care nu îl cunoșteam până să vii tu aici, Nolan — i-a condus pe bandiții care m-au atacat acum zece ani. S-a folosit de vrăjitoria sa pentru a mă desfigura la momentul acela. Oamenii lui mă schilodiseră, dar nu am apucat să mă văd decât după ce și-a făcut și el lucrarea. Cunoștințele mele despre magie erau și încă sunt minime, așa că am crezut că voi rămâne pe veci desfigurat. Când s-a întors și, râzând, i-a spus celuilalt om ce îmi făcuse, am înțeles în sfârșit. S-a lăudat că poate întoarce vraja. L-am implorat să aibă milă și să ia înapoi ceea ce-mi făcuse cu atâta timp în urmă.

S-a oprit și a închis ochii o clipă.

— Îți amintești ce a făcut.

Am încuviințat din cap.

— Așa că, atunci când l-ai ucis, eu mi-am revenit la normal. Am dat fuga la râu și am văzut bulele. M-am aruncat în apă și te-am găsit. Înghițiseși destulă apă, dar după o noapte grea, ai început să-ți revii. Azi-dimineață a sosit caravana Elverdei și de acum vom trăi împreună ca soț și soție.

Am zâmbit și am pus mâna peste mâinile lor împreunate. Le-am strâns și apoi mi-am lăsat mâna să cadă. Am alunecat în somn înainte ca mâna să ajungă pe pat, lângă corpul meu, dar fericirea lui Weylan mă impresionase. Mă făcuse să mă simt bine și mă ajutase să pătrund într-un vis frumos.

Am visat că sunt în Talianna.

CAPITOLUL 2

Nolan: Proba

Am desfăcut harta îngălbenită pe care Orjan mi-o dăduse în Tashar și am mijit ochii la uriașul dolmen aflat la jumătatea drumului prin trecătoare. Trei stânci susțineau o lespede triunghiulară mare și turtită. Am consultat harta și am zâmbit. Dolmenul era ultimul reper de pe harta mea. Imediat după acea pantă, dincolo de ultima trecătoare îngustă prin Munții Tal, se afla Talianna. Reușisem.

Am făcut harta sul și am îndesat-o peste umăr în raniță. Am luat toiagul de mers și am pornit în marș, pășind pe solul stâncos, inegal. Eram așa aproape de țelul meu, că îl și simțeam dincolo de orizont. Trecătoarea avea să se deschidă și acolo urma să fie ea, Talianna, căminul celor care făceau dreptate în lume.

Pe buze mi s-a furișat un surâs. Abia așteptam să-mi încheie călătoria. Acum o mie șase sute de kilometri și cinci luni, părăsisem casa familiei, din Sinjaria, și pornisem la drum. La început păruse o misiune prostească. Nu aveam nici măcar douăsprezece veri la vremea aceea și plecasem la drum fără vreun plan bine pus la punct. Știam că Talianna se afla la nord-vest, așa că o luasem prin Darkesh și mersesem fără oprire.

Străbătând acel ultim kilometru am știut că toți ceilalți kilometri păruseră lungi, solitari și periculoși. Chiar și așa, oricât aș fi încercat, nu îmi puteam aduce aminte detaliile vreunuia dintre acei kilometri când credeam că drumeția mea se

va încheia prematur. Atunci când dădeam peste urmele lăsate de cete de proscriși, precum în pădurile din Cela, mă ascundeam. Atunci când găseam o fermă sau un sat, munceam pentru un loc lângă foc și toată hrana care mi se putea oferi. Iar când m-am îmbolnăvit, am avut noroc să întâlnesc pe cineva ca Orjan care să aibă grijă de mine.

Ultima porțiune de o sută de metri a trecătorii urca foarte abrupt și m-a forțat să mă târăsc pe palme și genunchi. Am înaintat încet, alegându-mi cu grijă prizele, întrucât nu voiam să mă rănesc așa aproape de finalul pentru care pătimisem atât. Trebuia să ajung teafăr și sănătos, altminteri tot drumul ar fi fost de pomană.

La jumătatea urcușului mi-a trecut prin gând că Nolan cel care pornise la drum nu ar fi încercat nici în ruptul capului să urce pe acolo și nici nu ar fi fost în stare să ajungă la capătul drumului. Nu mă împlinisem în timpul călătoriei — nu avusesem destulă mâncare pentru asta — dar mă întărisem. Scăpasem de rotunjimile trupului de copil și crescusem doi sau trei centimetri. Dacă aveam să mențin ritmul, urma să-i depășesc pe frații mei mai mari și poate chiar pe tata.

Am ajuns pe culmea dealului înainte să-mi dau seama că mă gândeam la familie. M-am târât pe creasta dealului și m-am prăbușit. Pieptul îmi tresălta și se străduia să-mi umple plămânii cu suficient aer rarefiat de munte ca să mențină corpul în funcțiune. Puțin ametit, m-am întins pe spate și, beat de succes, am început, pur și simplu, să râd. În cele din urmă, mi-am recăpătat puterile destul cât să mă rostogolesc înapoi pe palme și genunchi. M-am opintit și Valea Tal s-a desfășurat sub ochii mei.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de verde. Un verde viu închis, acoperind fundul văii. De la ogoarele peticite din sud și vest, la pădurea de la poalele munților pe care mă aflam, acea vale era comoara înverzită despre care tata promisese că va deveni într-o bună zi ferma noastră.

Minunile naturale ale văii păleau însă în comparație cu Talianna însăși. O stea într-un pentagon dinăuntrul altui pentagon, Talianna răsărea ca un strălucitor oraș de piatră albă plin de viață și putere. Zidurile și clădirile erau alcătuite din blocuri masive de marmură albă. Zidul exterior de apărare era înalt de șapte metri, iar pentagonul interior se ridica până la jumătatea lui.

Steaua centrală era cea mai măreață clădire din câte văzusem vreodată. Pereții fiecărei laturi urcau în plan înclinat, formând o piramidă în mijlocul stelei. Piramida însăși avea vârful teșit și în mijlocul acestuia era înfipt un catarg. Pe el, un steag simplu negru flutura în suflarea vântului deoarece acolo, în provincia Tal, nu avea nevoie de nicio stemă.

Stăteam acolo și tremuram. Am tras adânc aer în piept și i-am dat drumul încet pe nas. Ajunsesem: atinsesem destinația. Încheiasem călătoria și sosise clipa să îmi decid destinul.

Am deschis o pungă aflată la brâu și am scotocit pe fundul ei după un pachețel legat în piele. Am desfăcut legăturile și din el am scos un singur galben imperial. Fusese comoara familiei mele și trebuia folosit doar în caz de urgență, dar nici măcar el nu fusese destul ca să-i salveze.

Era o monedă veche, atât de veche, încât nu puteam citi inscripția de pe ea. Lucioasă și curată ca în ziua când fusese bătută, în ciuda vechimii ei, moneda nu purta niciun semn de uzură. Cuvintele de pe ea erau vechi și ele și, chiar dacă știam să citesc, nu puteam deslușI ce însemnau. Recunoșteam însă chipul. Era Împăratul Clekan, primul împărat, Clekan cel Drept.

Am cântărit moneda în palmă. Răceala ei mă bucura, iar faptul că de-acum nu mai părea grea mă încânta. Am înghițit și am aruncat-o sus în aer. Moneda s-a răsucit de mai multe ori, aruncând săgeți de lumină în toate direcțiile. La cădere, am prins-o în palma dreaptă. Efigia lui Clekan a strălucit în bătaia soarelui.

Am surâs.

— Am decis. Al tău sunt.

O umbră a acoperit soarele. M-am întors în dreapta și am zărit ceva alb și brun coborând din înaltul cerului albastru. Un strigăt ascuțit m-a asurzit și ceva m-a lovit tare în spate. Am simțit chingile raniței încordându-se, răsucindu-se și rupându-se chiar în timp ce mă prăbușeam la pământ.

Am aterizat greoi pe piept și am simțit cum îmi iese tot aerul din plămâni. Am sărit imediat și m-am întors pe spate. Am zăcut acolo, cu brațele și picioarele depărtate, încercând să respir și să strig. M-am străduit să înghit suficient aer ca să scap de senzația de sufocare din piept, dar corpul meu refuza să răspundă. Pe lângă lipsa de aer, mă durea și spatele de la impactul cu pământul și muchia ascuțită a pietrei de sub mine.

Am simțit cum cineva mă apucă de umeri și mă ridică de jos.

— Nu încerca să te miști. Ai ceva rupt?

Vocea era tânără, cam de vârsta mea, agitată și speriată, cam la fel cum să simțeam și eu.

Am clătinat din cap și am deschis ochii. Un băiat cu păr nisipiu și ochi căprui, îmbrăcat într-o vestă maro cu un șoim alb în zbor desenat pe reverul stâng stătea deasupra mea. Odată cu răspunsul meu, s-a calmat aproape pe loc și asta m-a calmat și pe mine.

— Sunt un novice al Eliților.

S-a aplecat și m-a prins de curea. S-a îndreptat, făcându-mi spatele să se arcuiască ușor, ceea ce a permis aerului să îmi pătrundă în plămâni. Nu am inspirat prea tare, dar am simțit totuși cum focarul din piept își potolește dogoarea. M-a lăsat înapoi jos, apoi m-a ridicat din nou.

Amorțeala din mijlocul pieptului s-a risipit. Am înclinat din cap spre el și l-am atins de două ori pe braț. M-a pus jos și s-a ghemuit lângă mine.

— Îți simți picioarele și degetele de la picioare?

Am inspirat adânc și am expirat încet. Când am simțit durerea de la coaste, mi-am strâns ochii. Am tras genunchii la piept și mi-am îndoit degetele de la picioare.

— Da, pot.

Novicele Talion s-a legănat pe călcâie și a zâmbit.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Astăzi am trecut proba și l-am luat pe Viteaz la un zbor. A văzut ceva și s-a năpustit. Doar în ultima clipă te-am văzut. Nimeni nu ar trebui să fie aici, în munți, în timpul Festivalului.

Mi-am tras picioarele sub mine și m-am ridicat în poziție de șezut. Durerea ascuțită din spate a mai scăzut, dar încă o simțeam binișor. Și atunci l-am văzut pe Viteaz prima dată — ceața colorată pe care o zărisem înainte de-a mă lovi nu putea fi pusă la socoteală — și am pălit.

Elitul mi-a observat reacția și a zâmbit.

— Nu te teme de el. Nici măcar nu a ajuns încă la maturitate.

Viteaz era un Șoim Imperial. Avea pântecele alb vârstat cu brun-închis, iar aripile și spinarea erau brun-deschis. Stătea, țopăind și uguind, cam la douăzeci de pași de mine, unde îmi făcea ferfeniță rania. De la gheare la creștetul capului avea în jur de un metru optzeci, iar când avea să atingă maturitatea urma să poată înșfăca o vită așa cum un vinderel înșfacă o insectă.

Mi s-a uscat imediat gura.

— Ăă... el m-a lovit?

Elitul a aprobat din cap. A luat moneda mea și a ținut-o în soare.

— Cred că a văzut-o scăpărând și a venit s-o ia. Nu ar trebui să fii aici sus. Cum ai reușit să treci de patrulele care-i țin pe participanții la Festival departe de zona asta?

Mi-a înapoiat moneda și eu am pus-o înapoi în bocceluță.

— Am venit de la nord. Vreau să devin Talion. Mă numesc Nolan, Nolan ra Sinjaria.

Ochii Talionului s-au îngustat, apoi s-a ridicat în picioare.

— Eu sunt Erlan ra Leth, dar sunt în Talianna cam de când m-am născut. Vino.

S-a aplecat și m-a ajutat să mă ridic.

— Trebuie să te înscrii până nu se termină ziua, altfel nu mai poți participa în timpul acestui Festival.

M-am uitat în jos.

— Nu pot ajunge acolo jos până la apusul soarelui.

Erlan a zâmbit.

— Știu. Te voi purta eu în zbor.

O O O

Nu știu dacă lui Viteaz nu-i plăcea greutatea mea în spatele său sau dacă nu simțea cumva mirosul fricii mele, dar a făcut ca acel drum să fie dificil. Tot timpul am stat cu sufletul la gură și m-am bucurat că nu mă oprisem pe drum să mănânc ceva la prânz. Încă de când Viteaz își desfăcuse aripile mă simțeam amețit, dar când am plonjat spre vale am simțit că stomacul îmi rămâne sus pe munte.

M-am ținut bine de harnașamentul șeii și m-am ghemuit ca să fiu cât mai mic și mai compact posibil. L-am auzit pe Erlan înjurând pasărea de vreo două ori, însă a menținut controlul tot timpul și ne-a coborât de pe munte în siguranță.

Erlan l-a lăsat pe Viteaz să coboare într-o spirală lungă și m-a atins pe umăr. M-am uitat la el și el a arătat cu degetul în jos. Când am privit dincolo de aripa păsării, am văzut zâmbetul lățindu-se pe chipul lui Erlan. Știa exact ceea ce vedeam pentru prima dată și îmi împărtășea emoția și mirarea.

La sud-vest de Talianna se afla un pâlc de corturi și pavilioane. Viu colorate și grupate laolaltă ca niște ciuperci, pe cele mai mari pavilioane fluturau steguleţele și fanioanele diferitelor națiuni din Imperiul Spulberat. Acestea erau înconjurate de corturile de pânză mai mici ale negustătorilor

și demnitarilor de rang inferior veniți să se bucure de festival.

M-am uitat la Erlan.

— Oamenii arată ca niște furnici, am țipat ca să mă poată auzi. Totul e atât de mic.

A zâmbit și a dat afirmativ din cap.

— Îl voi pune pe Viteaz să aterizeze la Colivii și de acolo vom merge pe jos ca să ne îngrijim de tine.

A arătat întâi spre o clădire lungă și dreptunghiulară situată la nord-vest de zidul de apărare, apoi spre un pavilion negru aflat între corturile de festival și Talianna însuși.

Erlan l-a atins pe Viteaz pe cap cu o cravașă și am început să coborâm cu rapiditate. Vântul îmi flutura părul pe spate și îmi smulgea lacrimi din ochi, dar senzația de viteză făcea călătoria să fie oricum, numai plăcută nu. În cursul acelei coborâri mi-am părăsit teama de Șoim. Cum puteam să mă tem de ceva care mă lăsa să zbor?

Viteaz a deschis aripile, desfăcând penele, și a lovit din ele ca să încetinească. Am oprit în planare la doar câțiva metri de pământ, apoi am coborât încet. Viteaz a scos un strigăt de triumf și Erlan l-a scărpinat pe spate, după care i-a tras cagula peste ochi.

Erlan a aruncat frâiele unui alt Elit novice și a pornit spre marele pavilion negru de la sud-vest de Colivii. A făcut doi pași înaintea mea și m-am grăbit să-l prind din urmă. Nu putea fi mai mare ca mine și totuși pășea cu o lejeritate și încredere în sine pe care nu le mai văzusem niciodată la un tânăr. Nu era un mers arogant, așa cum te-ai aștepta din partea unui bătăuș care se crede cel mai tare din tot ținutul. Era un mers cu fruntea sus, neamenințător și căutași de puțin timid sau supus.

Erlan a arătat cu degetul spre un bărbat rotunjor îmbrăcat în pantaloni și tunică negre.

— Nolan, du-te la masa de acolo și discută cu funcționarul acela.

Funcționarul purta o tunică pe al cărei rever stâng se vedea emblema diviziei de Servicii Talion — un ciocan peste care, pe diagonală, era așezată o pană de scris.

— Mă întorc după tine când ești gata.

M-a lăsat și s-a dus la cei doi Talioni mai în vârstă. S-a înclinat cu respect și a intrat în vorbă cu ei. Cum am fost instruit, m-am dus la omul pe care mi-l indicase Erlan.

— Iertați-mă!

Bărbatul a ridicat ochii de la masa lui ordonată. Avea o bărbie dublă care reușea performanța de a anula gravitatea privirii pe care a întors-o spre mine.

— Da, băiete, ce este? a întrebat cu nerăbdare.

Se străduia să nu își lase vocea să tremure.

— Vreau să devin Talion.

M-a studiat din cap până în picioare, o dată, în grabă, apoi a coborât înapoi privirea.

— Spune-le părinților tăi că ești prea mare pentru asta.

Am înghițit nodul din gât.

— Sunt morți.

S-a uitat din nou la mine și s-a încruntat. Căuta oare lacrimi? Sprâncenele lui îmbinate arătau clar frustrarea și supărarea pe care i le provocam.

— Te-au trimis rudele?

Am clătinat din cap. Presupun că întrebarea era justificată. Orice familie în care există un Talion primește bani pentru serviciul acestuia atâta vreme cât el rămâne un Talion. Nu era ieșit din comun ca familiile să trimită un copil nedorit la Talioni.

— Nu am pe nimeni, am răspuns încet. Sunt ultimul din familia mea.

Funcționarul a încuviințat din cap și a tras o foaie de hârtie din teancul din stânga sa. Și-a înmuiat pana în călimară și mi-a adresat un zâmbet suficient.

— Ești dintr-unul dintre Statele Mării Apusene, așa-i?

Am zâmbit. Ghicise corect.

— Mă numesc Nolan.

A scris ceva pe o hârtie maronie și mi-a înmânat-o.

— Adu asta înapoi mâine-dimineață și ceilalți te vor pregăti pentru probă.

Am răsucit hârtia ca să o pot citi.

— Nu e bine.

I-am dat-o înapoi.

— Ce vorbești acolo?

Se holba la mine ca la un smintit.

I-am arătat greșeala.

— Aici scrie Nolan ra Hamis. Eu sunt Nolan ra Sinjaria.

A râs. Un râs care i-a făcut fălcile și pântecele să se cutremure. Am simțit străbătându-mă un junghi de furie și am strâns tare din dinți. Știam care aveau să fie următoarele lui cuvinte și îmi venea să-i vâr pumnul în gură, ca să nu poată ieși pe acolo.

— Sinjaria a fost cucerită. Din primăvara aceasta este un ducat administrat de Regele Tirrell din Hamis. Tu ești Nolan ra Hamis.

— Ba nu!

Am mototolit hârtia și am aruncat ghemotocul pe masă. La impactul cu tăblia, acesta a sărit și l-a lovit pe bărbat în nasu-i impresionant.

— Nu a fost cucerită! Nu mă recunosc ca supus al lui sau al marionetei lui, ducele Vidor.

Funcționarul s-a ridicat în picioare. Furia i-a colorat obrajii și venele de la gât începeau să se reliefeze. Am îngustat ochii și m-am pregătit să-i țin piept sau să-l lovesc, dacă mă lovea el. Apoi, fără o vorbă, bărbatul s-a așezat la loc și a coborât privirea.

Am fost înconjurat. Erlan stătea în dreapta mea și cei doi Talioni cu care vorbise mai devreme s-au poziționat în stânga mea. Cel mai scund îmi ajungea doar până la gât. Cu toate că

fața lui ridată și pielea pergamentoasă conspirau pentru a-l face să pară bătrân, părul negru ca smoala și ochii căprui plini de viață le respingeau încercarea. Purta haine de piele brună și avea o insignă de șoim Elit la reverul stâng, exact ca Erlan.

Celălalt era mai înalt decât mine cu un cap, ceea ce însemna că era chiar foarte înalt. Subțire ca varga, precum colegul lui scund, avea ochi căprui pătrunzători și era ras în cap. Trăsăturile lui aveau o alură foarte geometrică, lucru care l-ar fi putut face să pară lipsit de emoții, de nu ar fi fost focul care îi mocnea în ochi. Purta o mantie neagră legată lejer la mijlocul lui subțire cu o frânghie înnodată. La reverul stâng avea un cap de mort alb — văzându-l, am simțit un fior rece pe șira spinării. Era un Justițiar!

Individul înalt a vorbit pe un ton jos, blând și totuși ferm.

— E vreo problemă aici?

Funcționarul s-a așezat și și-a agitat hârtiile.

— Nu, Milord Hansur, nu e nicio problemă. Tânărul nu avea clare datele geografice.

Funcționarul a dus mâna după ghemotocul de pe masă și a netezit foaia de hârtie.

— Ba am totul clar, am protestat și am arătat spre hârtie. Sunt Nolan ra Sinjaria și el a scris „ra Hamis".

Lord Hansur a luat hârtia de pe masă și a citit-o. Degetele lui erau incredibil de lungi și foarte bătătorite. I-a pasat pergamentul Elitului de alături și și-a îndreptat privirea țintă spre funcționar.

— Înscrisul e incorect. Și este totodată incomplet. Ai uitat ce informații ne sunt de trebuință?

Funcționarul a pălit și a înghițit cu dificultate.

— Nu, Milord.

Lord Hansur s-a uitat în jos la mine.

— Tu ești Nolan ra Sinjaria?

Am aprobat din cap.

— Da.

— Ai familie?

— Nu, sunt orfan.

În timp ce răspundeam la întrebările Lordului Hansur, funcționarul îmi copia răspunsurile pe o nouă foaie de pergament.

Lord Hansur tăcu o secundă.

— Îmi pare rău pentru tine. Câte veri ai văzut?

Am ezitat.

— Douăsprezece, dar...

Funcționarul ar fi notat douăsprezece, dar Lord Hansur a fluturat din mână spre el, spunându-i să aștepte.

— Îți cunoști vârsta, nu?

Am surâs crispat și o clipă am coborât privirea în pământ.

— M-am născut la începutul toamnei, imediat după ce s-a încheiat vara. Nu mi-am văzut prima vară, dar nici nu am pierdut-o foarte mult.

Din nou, Lord Hansur a tăcut. A mijit ochii și și-a încrucișat brațele, astfel încât mâinile i-au dispărut în mânecile mantiei de lână neagră.

— Înțelege un lucru, Nolan. Noi folosim vârsta ca să stabilim dificultatea probei la care îi supunem pe novici. Proba va fi mai puțin solicitantă pentru cineva care are douăsprezece veri, decât pentru cine are treisprezece. Ai putea încerca să devii un Treisprezece, dacă asta îți dorești, dar numai tu alegi.

Mi-am mușcat buza de jos și am cumpănit în gând. În cele din urmă, am clătinat din cap.

— Nu cred că ar fi corect să concurez ca și când aș avea doar unsprezece ani.

Lord Hansur a încuviințat și s-a uitat la funcționar.

— Prea bine. Trece-l ca un potențial Treisprezece.

L-am privit pe funcționar notând aceasta și am zâmbit. Îmi doream foarte tare să devin Talion, dar nu aveam de gând să trișez pentru a-mi atinge țelul.

— Mai ai de răspuns la o ultimă întrebare, Nolan, a spus Lord Hansur după ce funcționarul a terminat de scris. În ce divizie vrei să intri?

Inima îmi bubuia tare în urechi și simțeam că mă sugrumă teama. Aveam de ales dintre șapte divizii diferite, dar pe două le-am eliminat din start. Nu puteam fi un Elit pentru că nu știam să zbor cu Șoimul și, cum nu cunoșteam niciun truc magic, nici la Vrăjitori nu puteam aspira. Cele mai bune șanse le-aș fi avut ca Războinic sau Lăncier. Poate că aș fi putut accede la Arcași, iar faptul că știam carte avea să mă urce un pas deasupra altor candidați la un post în divizia Servicii. Însă niciuna dintre aceste divizii nu mă interesa.

Mi-am umezit buzele uscate.

— Vreau să devin un Justițiar.

Funcționarul a reușit să păstreze o clipă o tăcere de piatră, apoi a izbucnit în râs. S-a lăsat pe spate cu scaunul, s-a dezechilibrat și s-a prăvălit la pământ. Se ținea cu mâinile de burtă și continua să râdă.

Lord Hansur i-a aruncat un cuvânt care l-a făcut imediat să-și înghită râsul. Justițiarul a rostit o propoziție scurtă într-o limbă pe care nu o mai auzisem înainte, dar tonul vocii sale ar fi putut tăia ca o lamă. Funcționarul și-a repus scaunul pe picioare, s-a înclinat și a plecat. Lord Hansur a trecut el însuși în spatele mesei și a scris cuvântul *Justițiar* pe hârtie. Apoi a împins-o spre mine.

— Semnează-te.

Am luat pana și mi-am iscălit numele cât am putut de ordonat și de egal. Liniile erau puțin tremurate, căci nu îmi puteam stăpâni bine mâna, dar în afară de asta semnătura a ieșit demnă de invidiat. Am pus pana jos.

Lord Hansur și-a lipit palma dreaptă de pergament. Când a ridicat-o, i-am văzut tatuajul cu cap de mort și faptul că o imagine exactă a lui rămăsese imprimată în partea de jos a

documentului. Mi-a căzut falca, iar dinții mi-au clănțănit atunci când am închis-o la loc.

Politicos, Lord Hansur mi-a ignorat reacția.

— Pergamentul acesta e pentru tine. Erlan te va duce la cortul lui Devon ra Yastan. Devon va avea grijă de tine. El îți va da de mâncare și un loc unde să dormi la noapte. Mâine-dimineață va veni cineva să te ducă la zona Probelor.

Pergamentul flutura ca o pasăre captivă în mâinile mele nesigure. M-am înclinat în fața Lordului Hansur și a Elitului, apoi l-am urmat pe Erlan către cort.

— Ei, Nolan, chiar că te-ai întrecut pe tine încercând să-l impresionezi pe Lord Hansur.

Erlan zâmbea larg.

M-am încruntat.

— Cum adică?

— Treaba cu vârsta și faptul că ești orfan.

Erlan a râs și a scuturat din cap.

L-am apucat de umăr pe novicele Elit și l-am răsucit cu fața spre mine.

— Dar e adevărat totul. Nu mai am pe nimeni, mi-au murit toate rudele.

Zâmbetul lui s-a stins, apoi și-a smucit umărul din mâna mea și s-a uitat la mine printre gene.

— Dacă e așa, cum ai ajuns aici?

Am ridicat din umeri.

— Pe jos.

Răspunsul meu l-a surprins.

— De la Sinjaria? Singur?

Am încuviințat solemn din cap.

— Mi-a luat cinci luni. În Tashar m-am îmbolnăvit.

Erlan s-a încruntat.

— Nu se poate să fi făcut atâta drum singur.

Am ridicat iarăși din umeri.

— M-ai văzut cu ochii tăi pe munte. Ai mai văzut pe cineva alături de mine?

— Nu. Zâmbetul i s-a întors pe buze. Scuze. Doar că în timpul Festivalului se pare că toți cei care vor să devină Talioni au un motiv sau o poveste la care apelează ca să-l impresioneze pe lordul diviziei în care vor să intre.

M-am oprit și l-am țintuit cu o privire îngrozită.

— Vrei să spui că Lord Hansur este unul dintre comandații Justițiarilor?

Erlan a profitat de mirarea mea și a tăbărât ca o pisică pe un șoarece.

— Unul dintre? El e *singurul* lord al Justițiarilor. Dacă vei trece proba, el e cel căruia îi vei da raportul.

Probabil că aveam un aer bolnav sau disperat, căci a adăugat:

— Iar celălalt era Isas ra Amasia, Lord al Eliților. Și amândoi au fost deja impresionați de abilitatea cu care te-ai ferit de un Șoim în atac!

N-am mai spus nimic tot drumul până la pavilionul lui Devon. Un Yastani durduliu și tuciuriu, Devon m-a întâmpinat cu un hohot de râs care m-a făcut, așa crispat cum eram, să mă simt ca acasă. M-a predat imediat servitorilor săi, care m-au hrănit, au încălzit apă pentru baie și mi-au pregătit o rogojină, o pătură și o pernă, ca să pot dormi. Mâncarea a fost grozavă și mi-a adus aminte de mesele pe care le luasem la o familie de țărani la care stătusem în Yastan. În timpul băii am început să simt povara drumului și, imediat ce m-am uscat, am tras pătura peste mine și m-a lovit somnul.

Istovirea m-a ajutat. Am dormit bine și nu am avut coșmarul care mă urmărise jumătate de continent.

Devin m-a trezit înaintea zorilor. M-a scuturat ușor de umăr. M-am ridicat în șezut și m-am frecat la ochi. Deși eram încă puțin înțepenit și mă dureau toate, odihna de peste noapte îmi fusese de-un neprețuit ajutor.

— Nolan, îmbracă-te. Avem niște tocană să-ți dăm înainte să vină oamenii după tine.

Mi-am tras repede hainele pe mine și m-am așezat la masa din mijlocul pavilionului. Devon s-a postat în fața mea și a mâncat un măr. Înainte să pun ceva în gură, i-am zâmbit.

— Vreau să-ți mulțumesc foarte mult că m-ai lăsat să stau aici. Am niște bani și îți voi plăti pentru mâncare și locul de dormit.

Devon a clătinat din cap, mi-a făcut semn să mă apuc de mâncat și a râs.

— Nu, nu-ți bate capul cu asta, băiete. Ai venit aici trimis de Hansur. Pe deasupra, a fost o onoare să-l am musafir pe Nolan ra Sinjaria. Foarte puțini eroi încearcă să devină Talioni.

M-am oprit cu lingura plină de tocană aburindă la jumătatea distanței dintre blid și gură.

— Erou? Mă tem că nu înțeleg.

Devon a râs din nou.

— Nu, nu mă aștept să înțelegi. Poveștile despre tine au călătorit repede noaptea trecută. Funcționarul era din Hamis și demonstrația ta de patriotism a fost foarte apreciată de lorzii Rimahasti și Janian de aici. Mai mult decât atât, s-a aflat și s-a transmis mai departe că ai călătorit de unul singur aproape patru sute de leghe ca să ajungi aici.

Am pufnit.

— Mai degrabă trei sute.

Devon a ridicat din umeri.

— Sincer să fiu, și numai atât să fie și tot înseamnă un drum serios pentru un june ca tine. Și colac peste pupăză, după atâta drum, încă mai ai forța și viteza de a te feri de un Șoim în atac!

Chipul lui Devon a adoptat o expresie de admirație exagerată. Și-a păstrat-o până am izbucnit în râs, când nu s-a mai putut abține nici el și a chicotit.

Am încercat să-mi iau un aer eroic și am eșuat intenționat.

— Dacă nu voi deveni Talion, grație acestei povești care circulă despre mine ar trebui să pot intra în oricare dintre casele regale ca general sau ceva, nu?

— În locul tău, nu m-aș mulțumi cu ceva sub rangul de Comandant suprem.

Devon s-a calmat.

— Dacă nu reușești — deși am toată încrederea în tine — vino întâi la mine.

Am terminat să mă îndop cu tocană în timp ce un servitor și-a făcut apariția și i s-a adresat lui Devon.

— Șterge-te la gură, Nolan. Lord Hansur a trimis pe cineva după tine.

O O O

Sperasem că mă va escorta Erlan, dar nu a fost așa. Locul lui fusese luat de un novice Justițiar. Era de înălțimea mea și avea păr așa blond, că era aproape alb. Ochii-i erau de un albastru profund, bogat. Pășea cu ceva mai multă aroganță decât Erlan și m-a condus înapoi la pavilionul mare și negru.

Totul fusese înlăturat dinăuntru și în mijlocul odăii fusese ridicat un podium înalt. Șapte stindarde, fiecare reprezentând o divizie a Talionului, erau dispuse în jurul perimetrului exterior al cortului și alături de fiecare, la mese, stăteau funcționari. Nu l-am văzut pe hamisianul din ziua anterioară.

Ghidul m-a condus la un loc aproape de stindardul cu cap de mort.

— Așteaptă aici să termine de vorbit Lord Hansur. Apoi du-te la stindard și acolo te voi aștepta eu.

Am aprobat din cap și insul a plecat.

În următorul sfert de oră, cortul s-a umplut de oameni conduși acolo de novici Talioni, care îi ghidau apoi spre stindardul diviziei în care fiecare voia să se înscrie. Toți păreau epuizați și căscau, cu toate acestea simțeam emoția pe care o

împărtășeam cu toții. Aerul aproape trosnea sub acea încărcătură emoțională.

Zvonul general de voci s-a stins când Lord Hansur a urcat pe podium. Era înalt și o mantie neagră îi învesmânta trupul suplu în umbră. Și-a aruncat-o peste umărul stâng și a ridicat mâna. Vesta de piele neagră pe care o purta a strălucit într-un roșu-pal în lumina aprinsă a zorilor, iar emblema rece și amenințătoare cu un craniu, de la reverul stâng, a scăpărat puternic aidoma soarelui răsărind. Fără pic de voioșie, rânjea și se holba la noi toți, neghiobii care cutezam să presupunem că am putea deveni Talioni.

— Acestea sunt ultimele instrucțiuni înainte să începeți proba. Vă rog să înțelegeți că vă puteți retrage până în momentul în care începe proba. Dacă nu reușiți, nu mai puteți încerca niciodată să intrați în rândul Talionilor.

Vocea Lordului Hansur ne atingea pe toți până în adâncul ființei noastre, iar panica a început să se zbată în pieptul meu. O parte din mine voia să fugă, luând calea de scăpare oferită de el, dar m-am opus cu forța acestei porniri. Am înghițit și am rămas pe poziție în timp ce ceilalți, de la mercenari vânjoși la funcționari gârboviți, s-au înclinat și au părăsit cortul.

Lord Hansur a așteptat să iasă recruții, înainte să continue.

— Există șapte stindarde, câte unul pentru fiecare divizie de Talioni. Când vă las pe loc repaus, vă prezentați cu foaia pe care ați primit-o la Talionul de la postul cuvenit. Vi se va spune când se va ține proba voastră. Se așteaptă să ajungeți aici cu un sfert de oră înaintea probei și atunci veți fi duși la locul de desfășurare a probei.

Lordul Justițiarilor s-a oprit din nou pentru a ne da tuturor șansa să ne uităm în jur și să găsim stindardul dorit. Câțiva s-au apropiat de stindardul lor. Ceilalți am așteptat.

Justițiarul a încuviințat ușor, ca și când ar fi calmat un copil care se teme de întuneric.

— Sunteți cu toții emoționați. E de înțeles, așa că vă voi explica puțin ce veți avea de făcut astăzi sau mâine. Vi se vor pune la încercare calitățile necesare ramurii în care vreți să vă înscrieți. Probele, deși dificile, se sfârșesc rareori cu răni și doar extrem de rar cu moartea unui recrut. Scopul probei este doar acela de a stabili dacă știți destul și dacă sunteți îndeajuns de sârguincioși ca să deveniți Talioni. Dați tot ce aveți mai bun — și eșecul, în acest caz, nu e deloc dezonorant.

La aceste ultime cuvinte mi s-a făcut stomacul ghem și deasupra buzei de sus mi-au ieșit broboane de transpirație. Pentru mine nici nu se punea problema să accept eșecul. Un soldat refuzat de Războinici își putea găsi oricând de lucru, iar un scrib găsea în orice moment un negustor gras care nu știa nici să citească și nici să scrie. Și chiar ținând cont de oferta lui Devon, în caz că eram respins, nu mă puteam înfrâna să nu simt că aș rămâne un biet copil fără vreo direcție ori scop în viață. Desigur, nu gândeam problema în termenii aceștia la vremea aceea. Ce vedeam înaintea mea, în acel cort, în timp ce vorbele Lordului Hansur aprindeau văpaia îndoielii de sine, era un vid uriaș care amenința să mă înghită așa cum făcuse cu familia mea. Întrucât eșecul meu era mai rău decât moartea, deoarece eu aș fi supraviețuit și aș fi ținut minte că ratasem.

Ultimele cuvinte ale Lordului Hansur m-au readus cu picioarele pe pământ. Făceau trimitere la ceea ce aveam de făcut pentru a reuși.

— Nu vă voi ura succes, deoarece un Talion nu depinde de asta. Aveți curaj și credeți în voi.

S-a înclinat înaintea noastră și noi am răspuns în același fel, apoi ne-am grăbit spre stindardele noastre.

Am ajuns la stindardul Justițiarilor înaintea tuturor. Craniul alb desenat pe el era mare cât pieptul meu. Mi-am ferit privirea de găvanele lui goale și mi-am predat pergamentul funcționarului de la Servicii aflat în spatele mesei. Acesta

l-a studiat, a consultat o listă și a notat niște numere în partea lui de jos.

— Nolan ra Ha... Sinjaria?

Am încuviințat mulțește.

— Va veni cineva după tine numaidecât.

Mi-a înapoiat pergamentul și a zâmbit.

— Din ce am auzit, nu era nevoie să-ți ureze el noroc sau curaj.

M-am îmbujorat și am coborât privirea în pământ.

— Ba le accept pe amândouă, dacă-mi sunt oferite.

Funcționarul a clătinat din cap și s-a întors cu fața spre ceilalți din cort.

— Ești cu un pas mai sus față de ceilalți de aici. Ești prea tânăr ca să ai disperarea celor mai bătrâni.

A arătat spre unii dintre aceia mai îndoiți de spate și cu păr alb care stăteau la rând să devină Talioni în Servicii.

— Ei se tem de moarte. Muncesc din greu toată viața și nu le mai rămâne nimic atunci când nu mai pot munci. Pentru ei, Talionii sunt ultima speranță și trăiesc doar cu speranța că vor fi acceptați de noi. Cei care ratează probabil vor muri înainte să se poată întoarce măcar acasă. Iar ceilalți, soldații, a continuat, ai crede că sunt destul de inteligenți ca să știe că nu aici le este locul. Unii au fost instruiți de Talioni încartiruiți în alte țări și se cred la fel de buni ca Lăncierul sau Războinicul care a încercat să-i învețe suficient de multe, ca să nu moară la prima confruntare cu dușmanul. Dacă ar fi pe-atât de buni, deja ar avea grad sau ar conduce o ceată de mercenari. Sunt aici deoarece mândria le spune că au ceea ce trebuie pentru a fi Talioni.

A râs fără haz.

— Mândria minte.

Ghidul meu cu părul nins, de dinainte, s-a întors pentru a doua jumătate a discursului funcționarului despre recruți. I-a dat omului un răspuns aspru. Deși cuvintele îmi erau străine, tonul transmitea un dispreț total pentru opinia funcționarului.

Acesta s-a răsucit cu pumnii încleştaţi; apoi s-a mai relaxat şi a răspuns pe un ton apologetic. Ghidul meu a mai făcut un comentariu şi funcţionarul a plecat.

Novicele Justiţiar a dat deoparte stindardul cu craniu şi mi-a făcut semn să trec. Am înaintat un pas sau doi, apoi l-am aşteptat să mă prindă din urmă.

— Cine se va ocupa de ceilalţi care vor să devină Justiţiari?

Omul a scuturat din cap, după care, cu mâna stângă, şi-a dat în lături bretonul alb care îi cădea peste ochi.

— Alţii *nu* mai sunt, Nolan ra Sinjaria. Tu eşti *singurul* Justiţiar recrut.

M-a condus în tăcere la un cort negru mai mic, pe uşa căruia era pictat un craniu alb. Justiţiarul a ţinut faldul draperiei ridicat şi eu am intrat. Am avut nevoie de un moment sau două ca ochii să mi se obişnuiască la întunericul de acolo. Pe măsură ce odaia prindea contur, am văzut un scaun de campanie, un cufăr şi nişte haine aşezate peste cufăr. Un alt Justiţiar, o femeie, stătea în scaun. A fluturat din mâna dreaptă, permiţându-mi să zăresc în treacăt hârca din palma sa, şi mi-a concediat ghidul.

I-am întins pergamentul. L-a citit în grabă, apoi a ridicat privirea la mine.

— Acestea sunt instrucţiunile tale. Dă-ţi jos hainele, ia pe tine şorţul acesta şi pune-ţi în picioare sandalele astea. Doar atât vei purta în timpul probei. După ce te schimbi, vei ieşi din cort şi vei urma traseul stabilit şi marcat cu fanioane albastre. Trebuie să depăşeşti diversele obstacole presărate în calea ta şi să aduni aceste fâşii roşii de pânză. Adună cât poţi de multe. Vei fi oprit la capătul probei şi se va realiza numărătoarea. Ai înţeles aceste instrucţiuni?

Am studiat bucata de pânză pe care o ţinea în mână şi am încuviinţat. Era lungă cât antebraţul meu şi lată de două degete. Cu condiţia să nu fie îngropată sau ascunsă în vreun alt fel, socoteam că puteam găsi uşor ceva aşa puternic colorat în roşu.

Femeia s-a ridicat, a ieșit pe ușa cortului și m-a lăsat singur. Mi-am dat jos hainele numaidecât și mi-am legat șorțul alb. Îmi ajungea până la genunchi atât în față, cât și în spate. Sandalele din piele moale cafenie se legau pe picior până la genunchi. Le-am strâns bine și am mișcat degetele. În ciuda aerului rece al dimineții, mă simțeam bine. Am rostit iute în barbă o rugăciune către Shudath și am ieșit pe ușa din spate a cortului.

Lumina soarelui mi-a inundat ochii și o surlă mi-a răsunat în urechi. Am tresărit, luat prin surprindere, și am început să alerg pe culoarul care se întindea peste pajiștea aurie în fața mea. Cobora un mic deal și apoi urca spre pădurea care acoperea versantul nordic al Văii Tal. Am străbătut povârnișul cu rapiditate, încă propulsat de valul de energie pe care mi-l declanșase trompeta, dar la urcuș am adoptat un ritm mai confortabil. Dacă acesta avea să fie o probă serioasă, știam că urma să alerg mult timp.

Mi-am dat seama că sunetul de trompetă avea ceva familiar. Odată ce panica inițială s-a stins, mi-am cercetat amintirile, încercând să-mi aduc aminte unde mai auzisem acea succesiune de note. M-am concentrat și, aproape imediat, mi-am amintit. În Tashar, când în sfârșit mă însănătoșisem destul, cât să pot porni mai departe la drum, hangiul Orjan cânta exact aceleași note în vreme ce eu mă îndepărtam de han. În timpul convalescenței mă întreținuse cu povești de război și știam că fusese trompetist în armata tashareză. Îmi spusese cum transmiteau cuvinte și ordine prin intermediul diferitelor melodii, iar acele note îmi alcătuiau numele.

Am grăbit pasul. Eram așteptat. Această perspectivă deopotrivă mă speria și mă inspira. Nu știam cu ce aveam să fiu confruntat la probă, dar mă hotărâsem să dau mai mult decât tot ceea ce puteam.

Iarba uscată și praful făceau loc tunelurilor întunecate și cețoase din vegetație ale unei cărări prin pădure. Ace ruginii

de conifere pavau poteca și ferigi verde-deschis o mărgineau. În pădure mirosea a pin și a pământ mănos, argilos. Lumina se străduia să străpungă bolta de frunze și izbutea în câteva locuri izolate, însă tot nu reușea să încălzească inima tăcută a pădurii.

Am fugit de-a lungul cărării și nu am văzut nimic până când o peliculă subțire de transpirație mi-a acoperit corpul și mi-a lipit buclele negre de frunte. Un zid de bușteni bara cărarea, blocând-o. Fuseseră curățați în mare de scoarță, dar nu erau finisați și așchiile se vedea ca niște țepi. Zidul era aproape la fel de înalt ca mine și cei doi bușteni aruncați în dreapta lui sugera că înălțimea varia în funcție de aceea a recrutului.

Am alergat mai tare și m-am întins spre vârful zidului. Am apucat cu mâinile de bușteanul de sus și m-am tras cu forța brațelor, sărind peste zid în timp ce șoldul stâng abia atingea lemnul. Eram pe cale să-mi dau drumul spre sol, ca să-mi continui alergarea, când m-am uitat în jos.

O groapă adâncă de trei metri se căsca sub mine, gata să mă înghită cu totul.

Am strâns tare palma, înfigând unghiile în bușteanul de sus. Umărul stâng s-a întins și a pocnit, și m-am izbit cu corpul de perete, atârnând în gol. Din cauza izbiturii, mi-au scrâșnit dinții, am văzut stele verzi în fața ochilor și coastele din partea stângă mi-au fost strivite. Am rămas atârnat acolo o secundă, corpul răsucindu-mi-se ca un cadavru în ștreang, și ceva m-a înțepat în brațul stâng.

Am întins mâna dreaptă în sus și m-am prins mai bine, ca să mai eliberez din presiunea asupra brațului drept. Durerea mi-a săgetat brațul rănit. O așchie lungă de lemn, groasă cât o săgeată, mi se înfipsese în bicepsul drept, ceva mai jos de subsuoară, și un firicel de sânge îmi curgea pe coaste. Am apăsat rana cu mâna, am pipăit cu picioarele după orice fel de priză și am găsit una cu piciorul drept. Am strecurat piciorul acolo,

după care m-am aruncat și am sărit dincolo de marginea din dreapta a gropii.

Odată ajuns la sol, m-am lăsat în genunchi și mi-am inspectat brațul stâng. Așchia nu pătrunsese foarte adânc, așa că am scrâșnit din dinți, așteptând să mă doară, și am scos-o. Am rupt apoi o fâșie din șort și mi-am legat brațul. L-am mișcat încet în cer, încercându-l precaut, și am descoperit că, deși durea și probabil nu ar mai fi suportat un tratament asemănător, nu suferisem o rană gravă.

Mi-am amintit apoi să mă uit după vreuna dintre fâșiile roșii pe care trebuia să le adun. În stânga am zărit o cutie mică de lemn bătută în cuie pe trunchiul unui copac. Înăuntrul ei am observat un steguleț, dar înainte să mă pot ridica în picioare și să mă apropii de el, o ușiță s-a trântit, închizând stegulețul înăuntru. Pierdusem primul jalon!

Am examinat cutia de lemn și am descoperit o clepsidră simplă contrabalansată cu niște greutăți mici. Când nisipul se scurgea complet, greutățile trăgeau capacul cutiei în jos. Greutățile probabil că variau în funcție de vârsta și viteza estimată a recrutului. Sunetul de trompetă de la început cred că îi anunțase pe Talioni să acționeze clepsidra.

Am luat-o iarăși la fugă, mai grăbit ca înainte, astfel încât să câștig o parte din timpul pierdut. Faptul că pierdusem primul steguleț mă supăra căci era posibil să fi ratat întreaga probă de la primul obstacol. Simțeam că asta nu ar fi fost corect, dar nu aveam nicio garanție că proba se dorea a fi corectă. Puteam doar să sper că o singură greșeală avea să fie iertată.

Am urcat alergând un deal și am coborât apoi într-o râpă îngustă. Cărarea se termina la un râu rece de munte. Reîncepea cam la șapte metri în amonte, unde fanioanele albastre mărgineau malurile. În acel loc am zărit încă o cutie de lemn cu ușița întredeschisă.

Mi-am reținut un zâmbet. În Sinjaria locuisem aproape de Darkesh, așa că râurile de munte nu erau pentru mine o noutate și nici nu mă temeam de ele. Eu și frații mei obișnuiam să ne relaxăm înotând în ele ori de câte ori Tata nu avea nevoie de noi, și eram cu toții buni înotători. Fără preget, am sărit în apă și am pornit înot spre țintă.

Apa rece mi-a amorțit durerea de la umăr, iar eu o străbăteam ca un vas de luptă navigând în direcția vântului. Ud leoarcă, dar plin de îndufletire, am ieșit din râu și am luat steguleț. L-am petrecut pe după betelia șorțului și am luat-o din nou la fugă.

Dacă nu m-aș fi rănit la umăr, următorul test mi-ar fi venit de hac. La un kilometru dincolo de râu, de-a lungul unei cărări care urca și cobora dealurile așezate ca o pătură încrețită pe pământul împădurit, am ajuns la o groapă lungă și adâncă. O serie de frânghii atârnau de un buștean suspendat deasupra gropii pe niște trepiede din prăjini dispuse la ambele capete ale lor. Cea mai ușoară și evidentă cale de trecere era să te legeni de la o frânghie la următoarea, dar rana mea elimina din start această posibilitate.

M-am cățărat pe una dintre prăjinile din partea mea și mi-am croit drum de-a lungul bușteanului, ajutându-mă de frânghii. La jumătatea drumului am văzut că unul dintre cârligele care țineau frânghiile în loc s-ar fi rupt și ar fi căzut în groapă dacă cineva s-ar fi agățat de frânghia aceea. Deodată, gaura din braț nu mi s-a mai părut o povară așa mare, întrucât mă salvase de acea capcană.

Am reperat cutia, am cules al doilea steguleț și am zâmbit, căci ușițele acelei cutii nu erau așa bine închise pe cât fuseseră la ultima. Câștigasem ceva din timpul pierdut și asta mi-a dat puțin curaj. Mi-am umplut plămânii cu aer proaspăt de munte, am legat steguletul la brâu și mi-am reluat alergarea.

A fost cât pe ce să ratez următorul steguleț. Cred că a fost gândit ca un test de observație. Alergam de mai bine de o

jumătate de leghe, ispravă care m-ar fi istovit de mult dacă nu m-aș fi exersat pentru ea în călătoria spre Talianna, și mă simțeam foarte obosit. Eram lac de sudoare, așa încât transpirația mi intrase și în rană. Mă înțepa cumplit, de parcă o bucată din așchie ar fi fost încă acolo. Știam că trebuie să mențin ritmul, să ajung înainte să se scurgă nisipul din clepsidre, dar trebuia să mă opresc și să îmi leg din nou bandajul și să mă odihnesc o clipă.

Un fulger de durere mi-a despicat brațul atunci când am strâns cârpa îmbibată de sânge. Am apucat un capăt al ei între dinți și am simțit gustul dulce-sărat al sângelui când am strâns. Mi-am ținut respirația și atunci, uitându-mă din nou în față, am zărit cu colțul ochiului ceva scăpărând roșu. Am părăsit imediat cărarea.

Acolo, la nivelul ochilor, pe jumătate ascunsă în spatele trunchiului gros al unui stejar, atârna o cutie cu un steguleț. Ușița acesteia era aproape la fel de deschisă ca ultima, ceea ce sugera că ritmul pe care îl adoptasem avea să îmi asigure un parcurs bun, dacă reușeam să îl mențin. Am luat steguletul, l-am pus la păstrare alături de celelalte și mi-am văzut de alergat.

Următorul și ultimul steguleț l-am găsit într-o vâlcea cât un căuș între dealuri. Am trecut de coama unui deal și am intrat în arenă, cu soarele dimineții lovindu-mă direct în ochi. Pe vârful dealului din fața mea erau siluetele mai multor adulți și, chiar dacă nu le puteam vedea trăsăturile, credeam că îl recunosc pe Lord Hansur în persoana omului înalt din mijloc.

De cealaltă parte a vâlcelei aride, într-o cutie aninată într-un pin, era ultimul steguleț. Un Talion a pășit din tufișul din dreapta mea și mi-a aruncat un toiag de luptă. Între mine și cutia cu steguleț stătea un alt Talion, un novice de vârsta mea care purta la reverul stâng insigna cu sabia albă a Războinicilor.

Mi-a stat inima în loc. Mă puseseră împotriva unui luptător priceput cu toiagul. Antrenamentul meu cu această armă

consta din câteva zile petrecute biciuind boii care refuzau să are drept și singura mea experiență de luptă provenea din trântele în care ne prindeam mereu eu și frații mei. Dacă nu căzusem proba de la prima încercare, știam că acum îmi era imposibil să câștig.

Am simțit că mă umplu disperarea și furia. Frustrarea extremă că ajunsesem atât de departe doar ca să mă înec aproape de mal mă sufoca. Stăpânit de acest gând, am scos un strigăt incoerent de luptă, agitând toiagul și mi-am atacat frontal dușmanul. Deși îmi lipsea priceperea, fără doar și poate că îl puteam snopi în bătaie orbească și astfel să-l înfrâng. Măcar asta îmi putea fi bucuria și așa aș fi înregistrat o mică victorie într-un uriaș război altminteri pierdut.

Atunci când Războinicul a venit în întâmpinarea mea, mi-am amintit că voiam steguleţul. Scopul meu nu era să-i sparg țeasta, ci să scot bucata aceea de pânză din cutia aflată în copac. Mă luptam de fapt să câștig timp și șansa de a prinde steguleţul. Iar lupta aceasta o puteam câștiga.

Am ridicat toiagul ca pe o suliță, am tras brațul drept în spate și am aruncat cu toată forța. Toiagul s-a răsucit ca un fus și a zburat direct spre fața Războinicului. Cu o privire disprețuitoare, mi-a parat lovitura cu o mișcare largă venită din stânga mea. Toiagul meu a alunecat pe al său cu un pârâit și a căzut în colb, unde a și rămas. Am sărit după el, dar Războinicul s-a grăbit să-mi aţină calea.

În acest timp, am zbughit-o spre cutia cu steguleț și am pus în fuga aceea toată forța de care mai dispuneam. L-am auzit înjurând atunci când s-a prins de înșelătoria mea și a țâșnit după mine. I-am auzit pașii imediat în urma mea și mi-am imaginat răsuflarea lui în ceafă. Oboseala îmi punea junghiuri între coaste, dar am ignorat orice durere și am alergat și mai tare, deși eram conștient că adversarul câștiga teren cu fiecare pas.

Îl simțeam imediat în urma mea. Nu cutezam să mă uit în spate, dar știam că în câteva secunde îmi va vârî toiagul între picioarele slăbite, mă va împiedica, făcându-mă să cad la pământ. Avea să stea deasupra mea ca să mă doboare la loc în caz că mă luptam să mă ridic din nisipul arenei. Steguleții, atât de aproape, părea totuși atât de departe. În sinea mea pierdusem deja.

— Nu! am strigat.

Nu pierdusem încă. Nu puteam îngădui să fiu înfrânt chiar de mine.

Am înfipt piciorul stâng în pământ, m-am oprit brusc și am întins piciorul drept în spate. Războinicul s-a proptit în călcâiul meu și s-a îndoit după picior ca o velă moale suflată de vânt spre catarg. Aerul i-a explodat din plămâni cu un *ufff* puternic și toiagul i-a zburat din mâini.

În urma acelei izbituri m-am trezit și eu azvârlit înainte, pe burtă. Nisipul mi-a zgâriat și mi-a înțepat bărbia și pieptul, mi-a scrâșnit între dinți și m-a făcut să strănut. M-a acoperit din cap până-n picioare și fiecare grăunte mic părea să cântărească un kilogram din cauza oboselii.

M-am opintit încet în picioare. M-am mișcat cât am putut de repede, dar mintea mea continua să strige că trebuie să mă mișc și mai repede. Știam în adâncul meu că Războinicul urmărea cu gemetele lui să mă facă să cred că aveam tot timpul din lume ca să iau ultimul steguleț. M-am împiedicat o dată, adunând și mai mult nisip pe genunchii însângerați, apoi m-am ridicat și m-am îndreptat șchiopătând spre cutia de lemn.

Murdar și plin de sânge, am apucat ultimul steguleț. L-am strâns ca într-un pumn de fier. Plămânii mă ardeau și corpul mă durea, dar câștigasem. Adunasem — ba nu, câștigasem — steguleții acelea afurisite. Făcusem tot ceea ce-mi stătuse în puteri și mai mult decât atât. *Dar era asta suficient de bine?*

M-am aplecat, mi-am pus palmele pe genunchi și am tras în piept cât de mult aer am putut. Deasupra mea, cutia s-a închis cu zgomot. Am închis și eu ochii și am scuturat din cap ca să scap de broboanele de sudoare care îmi șiroiau pe față. Simțeam bătăile inimii în urechi și capul mi se părea mare cât o baniță. M-a străbătut o amețeală și am fost cât pe ce să cad. Apoi am auzit nisipul scrâșnind înaintea mea și m-am îndreptat de spate.

Lord Hansur stătea acolo aidoma umbrei morții. În spatele lui, o umbră neagră pe discul soarelui, o singură siluetă rămăsese pe culmea dealului. Lord Hansur își ținea întinsă spre mine mâna stângă, cu degete lungi.

— Steguleţele.

Le-am luat și pe celelalte trei de la brâu și i le-am înmânat pe toate patru. Le-a lăsat să cadă în nisip în timp ce le număra. În stânga vedeam Războinicul încă strâns ghem, ceilalți doi Talioni aplecați să-l ajute, dar priveau și ei steguleţele căzând, la fel de atent ca mine. Fiecare bucată de pânză ateriza fără zgomot în colbul vâlcelei, însă eu auzeam fiecare impact cu finalitatea tunătoare a securii unui călău căzând pe butuc.

Lordul Justițiarilor s-a uitat la mine.

— Aici sunt doar patru steguleţe. Ca să devii un Treisprezece ai nevoie de cinci.

Am simțit că mă prăbușesc în sinea mea. Nu puteam să respir. Vertijul s-a întors cu forțe proaspete. Picioarele îmi tremurau, căci tensiunea care le ținuse drepte se evaporase odată cu speranțele și visurile mele. Se terminase, totul fusese în van. Făcusem ceea ce îmi ceruseră și eram respins. Eram terminat.

Înainte să-mi pot organiza gândurile, destul ca să-mi amintesc că aveam totuși un plan de rezervă, bărbatul de pe deal a vorbit. Vocea lui nu era profundă ori poruncitoare, dar toți Talionii i-au dat imediat atenție. A vorbit pe limba Talionilor. Declarația lui scurtă — dacă mă puteam lua după inflexiune — a fost o întrebare.

Lord Hansur, care nu se întorsese nicio clipă cu spatele la mine, a încuviințat din cap.

— Am fost instruit să întreb de al cincilea steguleț. Cel pe care l-ai folosit ca să îți legi brațul.

Nodul care mi se pusese în gât mă împiedica să protestez în vreun fel. Degetele de la mâna dreaptă îmi tremurau în timp ce desfăceam nodul și au luat cârpa însângerată de la încheietura mâinii. Cafeniu-închis acolo unde sângele se uscase deja, cârpa nu semăna câtuși de puțin cu celelalte stegulețe. Cu fereală, temându-mă, am întins stegulețul. Această înșelătorie nu-mi aparținea și totuși eram îngrozit de mustrarea pe care mi-aș fi atras-o pentru că luam parte la ea.

Lord Hansur a luat fâșia zdrențuită și a examinat-o la fel ca pe celelalte. Lungimea și capetele ei inegale erau o sfidare la adresa steguleților strânse grămadă jos. În mod evident ruptă din șorțul meu, acea pânză pătată și aspră își autoproclama impostura. Întărită și răsucită, atârna în mâna lui ca o vietate lipsită de viață. Nici dacă aș fi încercat, nu aș fi putut produce un fals mai evident.

Lord Hansur a mai întors-o o dată, a încuviințat din cap, apoi a lăsat-o să cadă peste celelalte steguleț. A ridicat privirea spre mine și a zâmbit.

— Bun venit în Talianna, Novice Nolan ra Sinjaria.

CAPITOLUL 3

Talion: Cumpăna Pinilor

A doua zi dimineaţă m-am trezit în cabana lui Weylan şi, deşi abia aşteptam să pornesc din nou la drum, Elverda s-a împotrivit, spunând că sunt prea slăbit ca să urc imediat în şa. Argumentul ei convingător avea aliaţi puternici în tusea zdravănă care îmi zguduia corpul din când în când — de obicei în aceeaşi clipă când susţineam că mi-am revenit pe deplin — şi în arta ei culinară. Am acceptat să rămân încă o zi şi m-am rugat ca vremea uscată să se menţină, astfel încât urmele lui Morai să nu se şteargă şi eu să îmi pot relua urmărirea sa şi a oamenilor săi.

Dimineaţa am petrecut-o notând în jurnal ce se întâmplase recent. Toţi Talionii ţin jurnale, însă numai Justiţiarilor şi Elitelor acestea le sunt cercetate regulat de Lorzii lor. Am pus pe hârtie şi versiunea lui Weylan despre ceea ce se întâmplase la postul de trecere cu bacul. Ca majoritatea oamenilor, Weylan era analfabet, aşa că Elverda i-a transcris cuvintele pe o pagină din jurnalul meu şi au semnat amândoi.

În acea după-amiază am ieşit afară, în soarele dogoritor, şi am spart nişte lemne. La început m-am simţit slăbit, dar lucrând, soarele mi-a alungat boala din corp până la ultimul strop. Îmi făcea mare plăcere să sparg lemne deoarece, după ce avusesem de-a face cu vrăjitorul şi mă trezisem nu atât de mort cum m-aş fi aşteptat, găsirea unui lucru care funcţiona aşa cum anticipam eu mă liniştea în privinţa realităţii. Securea

ascuțită crăpa lemnul cu un pârâit puternic, surprinzător, și făcea butucii să cadă, rostogolindu-se de lângă mine.

Hotărârea de a rămâne o zi în plus s-a dovedit a fi un bonus care a făcut amânarea mai mult decât bine-venită. La mijlocul după-amiezii, la bac au venit doi cârpaci și eu l-am ajutat pe Weylan să le lege căruța de bac pentru traversare. Cârpacii, amândoi din Kas, s-au bucurat să lase munca asta în seama noastră și, fără a-și da seama că eram mai mult decât ajutorul lui Weylan, au discutat lejer despre călătoriile lor și despre lucrurile ciudate pe care le văzuseră.

— Și, când am ieșit din Cumpăna Pinilor, am văzut chiar și un Daari! a comentat cârpaciul mai vârstnic, mai rotofei. Ăla a fost un coșmar. M-a dus cu gândul înapoi la începutul călătoriei noastre.

Auzindu-l, am ridicat privirea. Vareck, unul dintre oamenii lui Morai, era un Daari. Observația cârpaciului îmi oferea un loc de unde să pornesc în căutarea lui. Dacă o luam direct spre Cumpăna Pinilor, nu mai pierdeam o zi de mers înapoi la tabără, ca să-i iau urma de unde o lăsasem.

Soarele apunea când eu și Weylan ne-am întors după ce i-am trecut râul pe cârpaci. Am legat bacul de docuri, ne-am spălat în apa râului și ne-am înapoiat la cabană. Înăuntru, Elverda amesteca într-o tocană mare care bolborosea pe foc și o pâine proaspătă aburea pe masă. A umplut câte o strachină cu tocană din aceea fierbinte și groasă pentru fiecare.

În timpul mesei, Weylan i-a povestit și ei despre cârpaci și informația pe care ne-o oferise.

— Nolan crede că le poate lua urma de acolo, înainte să o ia spre nord către Memkar.

Elverda a încuviințat din cap, surâzând, dar în felul formal și rigid în care se mișca eu citeam tristețe pentru faptul că urma să plec. Asta puteam înțelege, într-un fel, deoarece eu și ea eram singurii prieteni adevărați ai lui Weylan. Din partea

mea, nu mă îndoiam deloc că Weylan va supraviețui fără probleme plecării mele.

Elverda s-a ridicat în picioare și i-a reumplut lui Weylan strachina.

— Daarii sunt periculoși, așa-i?

Am ezitat, zărind din nou năluca fratelui meu Arik, după care am răspuns:

— Da, așa e. Daarii sunt un popor foarte sălbatic și superstițios. Ei văd lumea ca pe un loc plin de demoni și pe ei înșiși ca pe singurul popor care poate distruge acești demoni.

Weylan s-a încruntat.

— Cred că am văzut unul odată, pe când eram foarte mic. Avea niște cicatrice oribile pe față.

S-a cutremurat. Elverda s-a întins peste masă și i-a strâns mâna dreaptă.

Eu am rupt un codru de pâine cu mâna stângă și l-am înmuiat în tocană.

— Daarii cred că demonii înghit soarele noaptea, după care își fac de cap prin lume în cele mai cumplite moduri. Toți Daarii sunt mutilați la naștere pe partea stângă a corpului. În fiecare noapte, întreaga populație Daari se întoarce cu fața spre nord, în timp ce soarele apune. Își expun soarelui partea stângă a corpului și cicatricele se spune că sunt așa înfricoșătoare pentru demoni, încât aceștia se ascund de Daari. Grăbindu-se să fugă de acești oameni aprigi, demonii uită să mai devoreze pământul. Daarii își îngroapă chiar și morții pe costișele dinspre nord ale dealurilor, astfel încât aceștia să-și continue ajutorul pentru lume și după ce au rămas fără suflare.

Elverda mi-a dat un urcior cu bere.

— Daarii nu-și părăsesc deș țara, așa-i?

Am clătinat din cap.

— N-au mai făcut-o de la Cruciada Demonilor, când două mii de Daarii au hotărât să cureţe lumea de Talioni.

Le-am arătat palma dreaptă.

— Daarii cred că Talionii sunt posedați de demoni din cauza acestui semn. Lăncierii noștri le-au masacrat cruciații și l-au capturat pe Prințul care conducea armata. De atunci, monarhia a evitat orice confruntare deschisă de forțe. În momentul de față, singurii Daari aflați în afara țării sunt ambasadorii, câțiva mercenari și unul sau doi proscriși precum Vareck.

— El ce a făcut? s-a încruntat Elverda. Cu siguranță, faptul că a plecat din Daar nu e o crimă destul de mare pentru ca un Talion să fie trimis pe urmele lui.

Mi-am turnat bere în cană și i-am trecut urciorul lui Weylan.

— Înțelepții Daari l-au exilat pe Vareck pentru că începuse să facă exces de zel în activitățile sale de vânare a demonilor. Fiecare războinic Daari este învățat să cioplească o lance a spiritului dintr-o creangă de tisă. O acoperă cu simboluri pentru a-i da puterea să ucidă orice demon îl posedă pe cel lovit de lance. Problema e că sulița ucide și persoana care găzduiește spiritul. Vareck credea că soția și cei doi copiii ai săi erau „posedați". I-a ucis și, datorită acuzației de posedare, fapta sa nu a fost considerată crimă de către învățați, așa că exilul a fost cea mai grea pedeapsă pe care i-au putut-o da.

— De atunci a mai ucis, așa că acum al meu este, am spus, ridicând din umeri.

— În mod normal, autoritățile locale ar trebui să se ocupe de cei ca el, dar fiindcă s-a înhăitat la drum cu Morai, se mișcă repede și a scăpat de urmăritori.

Weylan s-a încruntat.

— Ce ar putea Morai să vrea de la unul de teapa lui? După poveștile care se spun, aș fi crezut că Morai e mai deștept de atât.

Am încuviințat din cap.

— Și eu, dar Morai a fost mereu plin de surprize. De data aceasta și-a strâns o ceată de indivizi cu adevărat ticăloși. Pe capetele lor au fost puse recompense mari. Aș fi înclinat să cred că a fost plătit să-i ispitească într-un loc unde să poată fi uciși.

— Să-ți permită să pui mâna pe ei și astfel el să-și încaseze banii?

— Posibil, Elverda.

Am ezitat. De data aceasta fusesem trimis după Morai și oamenii săi din cauza tulburărilor politice din Memkar. Talionii care slujeau acolo transmiseseră o veste că Morai fusese angajat să hărțuiască diferite familii din cartelul Nestemat. Oamenii pe care îi scosese din Chala puteau face asta, fără doar și poate, lucru care, la rândul său, avea să afecteze guvernul destul cât nobilii ambițioși să poată dezbina țara în bucăți și să permită invazia vecinilor într-o încercare de a stabiliza din nou lucrurile.

Iar stabilitatea este ceva ce Maestrul tuturor Talionilor consideră a fi un lucru sacru.

I-am adresat un zâmbet.

— Indiferent ce face acum Morai, sunt sigur că are mai multe țeluri și mai multe moduri de atingere a fiecăruia. Cu Morai, nimic nu e vreodată așa cum pare.

Discuția noastră s-a îndepărtat de aceste lucruri sumbre și urâte. Am acceptat bucuros această turnură. Weylan a strâns farfuriile și ne-am mutat scaunele în fața focului. Weylan și-a scos lăuta și a început să o strunească. Atât el, cât și Elverda știu să cânte la lăută, așa că am cântat tustrei până târziu în noapte. Seara s-a scurs repede și în mod plăcut. Trăiam un sentiment foarte plăcut. Dacă nu aș fi devenit Talion, mi-aș fi dorit ca viața mea să fie fericită ca a lor.

O O O

Dimineața a venit puțin cam repede, dar în loc să tândălesc amorțit în pat, mă simțeam foarte bine, gata de drum. Până l-am înșeuat pe Lup, Elverda mi-a pus merinde. Pâine și brânză. I-am îmbrățișat pe amândoi și le-am promis că voi reveni în vizită cât se va putea de curând. Cu urările lor de noroc bun încă răsunându-mi în urechi, am urcat pe Lup și am pornit la trap.

Cumpăna Pinilor se afla la doar două zile de mers călare de bacul de pe Râul Lat. Adăpostit între dealurile de la poalele Munților Ell, orașul era prima așezare la sud de trecătoarea spre Memkar. Deși Cumpăna Pinilor prospera grație drumului de caravane care pornea din Chala, la nord, și tot acolo se întorcea, prosperitatea limitată contribuia la menținerea unei dimensiuni modeste a orașului.

În prima noapte sub cerul liber, am părăsit drumul și am ridicat tabără într-un loc dincolo de punctul unde cărarea venind de la tabăra lui Morai se întâlnea cu drumul. M-am oprit la distanță de drum, unde puteam aprinde focul fără ca acesta să fie văzut de vreun călător sau bandit întârziat. Locul de tabără fusese folosit recent și, spre surprinderea mea, am găsit două ramuri de tisă și o grămăjoară de așchii în preajma vetrei. Vareck, sau un alt Daari, înnoptase acolo.

Am căutat și alte semne și am descoperit numaidecât o altă pereche de urme. Individul acela culesese mai multe ierburi din pădurea împrejmuitoare. Nu lăsase cine știe ce în urmă, dar mi-am dat seama că alesese aproape exclusiv doar ierburi otrăvitoare. Asta îmi spunea că omul care îl însoțea pe Vareck era Grath ra Memkar.

Memkar este o nație ciudată. Unui observator străin îi pare normală, chiar dacă foarte numeroasă. Multe dintre familiile de acolo sunt destul de mari, iar memkarezii sunt binecuvântați să trăiască mult. Acești doi factori, laolaltă, reușeau să îngreuneze lucrurile pentru membrii mai tineri și ambițioși ai familiei. Grăbirea drumului la groapă a unei rude a devenit

o metodă acceptată de avansare, dacă un patriarh nu pare dispus să-și împartă puterea și averea cu ai săi. Cel mai adesea, o boală blândă indusă de otravă reușește de obicei să-l convingă, dar poporul e atât de împovărat de uneltiri și contrauneltiri, încât doar cel care otrăvește poate fi sigur cine are ceva de împărțit cu altul.

Grath ra Memkar era un otrăvitor. Șmecheria ocupației sale era să nu fie prins, pentru că, în Memkar, crima rămâne tot crimă. Un otrăvitor profesionist trebuie să fie precaut, iar acest cuvânt îl caracteriza destul de bine pe Grath.

Recunoscut deschis drept unul dintre cei mai buni, Grath probabil că încă ar mai opera în țara sa de baștină, dacă nu ar fi dat-o în bară cu ultima însărcinare. Patronul îl plătise pentru moartea părintelui și fiului cel mare dintr-o familie nobiliară. Grath reușise, accidental, să-i omoare pe toți membrii familiei, așa că angajatorul său, un nobil care avea de gând să intre prin alianță în acea familie, punând astfel mâna pe bogățiile ei, a refuzat să-l plătească. Grath s-a mâniat, dându-i patronului să guste puțin venin.

Acest fapt pripit i-a scos din sărite pe alții și l-a forțat pe Grath să fugă din Memkar. S-a dus în Chala, unde a otrăvit niște hoți și i-a stors de bani promițându-le antidotul. Probabil că ar fi rămas acolo, dar l-a recrutat Morai. Grath își menținea priceperea vizitând orașele cu o zi înainte să ajungă restul cetei de bandiți. Deloc surprinzător, gărzile orașului se îmbolnăveau misterios și nu-i mai puteau respinge pe bandiți.

În noaptea aceea am avut foarte mare grijă când mi-am pregătit mâncarea. Și, chiar dacă nu am stat cu fața la nord când a asfințit soarele, niciun demon nu a venit să-mi tulbure somnul.

Am ajuns la Cumpăna Pinilor după-amiaza târziu. Mi-am dat jos straiele de piele neagră și am îmbrăcat haine mai tradiționale. Mi-am luat o tunică de pânză albastru-închis,

pantaloni cafenii și o vestă cafenie țesută din lână nevopsită. Nu eram sigur dacă Vareck și Grath se mai ascundeau în Cumpăna Pinilor, dar șanse erau. Orașul, așa mic cum era, avea un cartier întreg de taverne și haburi care-i serveau exclusiv pe negustorii aflați în trecere. Cei doi se puteau bucura de siguranța anonimatului acolo, măcar pentru o bucată scurtă de timp, așa că am ales să nu îmi dezvălui identitatea înainte să aflu unde se ascundeau ticăloșii.

Gărzile orașului nu m-au învrednicit nici măcar cu o privire când am intrat pe poartă. Mergând în spatele unei caravane care venea din Chala, l-am strunit pe Lup să o depășească și am pornit spre partea de răsărit a orașului. Caravana a străbătut cartierul străinilor spre curtea grajdurilor, iar eu m-am oprit la prima tavernă care mi-a ieșit în cale. Mi-am încins la brâu cureaua cu sabia, i-am dat unui copil un Provincial din argint ca să-l ducă pe Lup la cel mai apropiat grajd și i-am mai promis unul când se va întoarce să-mi spună unde era adăpostit calul.

Ușa de lemn negeluit fixată în mijlocul zidului sudic al tavernei s-a deschis și mi-a permis să intru în sala principală, întunecată și aglomerată. Barul se întindea pe tot peretele dinspre vest, terminându-se la câțiva metri de scările care duceau la etaj. O scenă mică fura din jumătatea inferioară a zidului nordic și deasupra ei stătea cocoțat balconul din care se intra în camerele de la etaj. Acestea puteau fi închiriate cu noaptea sau doar pe câte o oră, ca să te bucuri în tihnă de compania uneia dintre numeroasele femei care circulau prin mulțime. Pe peretele dinspre est se găseau mai multe alcovuri, ceea ce mă neliniștea, întrucât nu puteam să văd dincolo de draperiile groase care le separau de sala principală. Mesele și scaunele umpleau sala în care plana un nor gros de sudoare. Caravanierii discutau veseli, creând o mare rumoare.

Am traversat spre bar și am atras barmanului atenția. Acesta era un om masiv — încă în puteri, chit că se îngrășase

de la prea multă bere — care își pierduse trei degete de la mâna dreaptă.

— Bere.

Am pus o monedă de argint pe bar. Altă monedă a păstrat-o în palma întinsă.

— Este vreun Daari pe aici?

Barmanul a așezat urciorul de lemn în fața mea. Berea spumoasă s-a revărsat peste buza ulcelei, dar bărbatul nu a schițat niciun gest că ar vrea să o șteargă.

— Femeie? (A clătinat din cap.) Nu, nu au trecere pe la noi.

A dat să înșface moneda, dar eu am trecut-o în mâna dreaptă înainte ca degetele lui să o poată atinge. Am dus arătătorul de la mâna stângă la buze și am deschis palma dreaptă.

A căscat atât de larg ochii, încât am crezut că globii oculari injectați i se vor rostogoli din cap. A văzut că-i făceam semn să tacă, a stat în cumpănă un moment, după care a aprobat fără cuvinte. A arătat spre alcovul din colțul nord-estic al odăii. I-am aruncat moneda și un zâmbet strâmb. El a înclinat crispat din cap; în mod evident, nu-i plăcea ideea de a conspira cu un Justițiar.

M-am întors și m-am sprijinit cu spatele de bar. Am început să sorb din bere ca să nu par suspect și am descoperit că îmi place înțepătura lemnoasă a băuturii aceleia. Am cântărit și am respins diferite planuri de acțiune. Voiam să-l capturez pe Vareck repede și, dacă reușeam, fără prea mult tam-tam. Tavernele precum aceea în care mă găseam adăposteau tot soiul de oameni neliniștiți, care poate nu-și doreau să atragă atenția asupra lor. Precauția plutea în aer și o mișcare neobișnuită din partea cuiva avea să împrăștie mulțimea ca un cârd de antilope.

Înainte să ajung la o decizie asupra unui plan, în odaie s-a lăsat tăcerea. Un trubadur a ieșit dintr-un alcov dispus mai central decât al lui Vareck și a urcat cele câteva trepte

ale scenei. Era o femeie. S-a așezat pe un scaun și, pentru o secundă sau două, și-a studiat atent lăuta, apoi a ridicat privirea spre public. Ne-a oferit un zâmbet cald care a atras atenția tuturor.

Chiar și în lumina slabă din tavernă, părul ei lung și blond avea reflexii aurii. Nasul îngust, pomeții înalți și ochii albaștrii îi dădeau un aer foarte atrăgător, iar zâmbetul îi sporea frumusețea. Cineva din dreapta ei a strigat titlul unui cântec; fata a râs și a clătinat din cap. Părul i-a căzut pe spate, dezvelindu-i umerii goi.

Purta o bluză albă cu mâneci scurte care îi cădea de pe umeri. O panglică albastru-regal îi împodobea pieptul și mânecile și îi punea în valoare culoarea ochilor. O curea brună lată îi încingea mijlocul zvelt, iar o fustă de piele cafenie, făcută din petice pătrate, îi cădea peste genunchi. O pereche de cizme de călărie bine lustruite completa costumația.

Fata a început să atingă cu degetele-i fine coardele lăutei și încăperea s-a umplut de-o melodie familiară.

— Eu sunt Selia ra Jania și mă bucur foarte tare să cânt astă-seară aici. Dacă nu vă deranjează, prima dată aș vrea să cânt „Răzbunarea țăranului", a anunțat ea cu o voce mătăsoasă.

Își alesese bine prima piesă, deoarece era un cântec cunoscut pe tot cuprinsul țării Ell și al Imperiului Spulberat. Nimeni nu i-a pus la îndoială alegerea. Bărbați serveri și ursuzi au închis ochii și au rememorat zilele când auziseră cântecul acasă, în sânul familiei și înconjurați de prieteni.

Solul negru și tare
În ani de supărare mare
Țăranul îl muncește chinuit.
Dar băiatului de-i dai
Orice jucărie, vai!
Soldățelu-l alege negreșit.

Cânta perfect pe vocea mamei băiatului. Umplea cuvintele cu pasiune și tristețe pentru înrolarea forțată a băiatului în armată de către comandații imperiali. Vocea ei răsuna de mândria mamei atunci când fiul ei se arăta mai deștept ca orice strateg și își făcea un nume câștigând o bătălie fără speranță. Apoi a încheiat în nota perfectă de dispreț față de nobilime, resimțită în ultima strofă:

Medalii zornăind frumos,
Covoare-ntinse pe jos,
Și el planuri croiește.
Acum are cu-adevărat
Câmpuri noi de arat;
Recolte de sânge, firește.

A fost răsplătită cu aplauze răsunătoare pe care ea le-a acceptat recunoscătoare. Mi-a plăcut mult cântecul și îmi aduceam aminte că fusese preferatul bunicii mele — după ce se încheia, repeta mereu faptele reale care îl inspiraseră. Pentru un moment am reușit să uit cine sunt și de ce mă aflam în taverna aceea. M-am relaxat și am aplaudat la fel de tare ca toți ceilalți.

Chiar dacă primul cântec nu a fost extrem de solicitant, anunța totuși calitățile ei vocale. M-am întrebat dacă se va limita să cânte doar vechi melodii și cântece populare sau dacă va încerca piese mai noi. Plimbându-și repede degetele peste strune, mi-a dat puțin timp să meditez la întrebarea aceasta. Notele, deși știam că nu le mai auzisem până atunci, m-au surprins și apoi, când le-am identificat, m-au făcut să mă crispez.

Selia a zâmbit publicului.

— Acum un cântec pe care unii dintre voi poate l-ați auzit, un cântec de care sunt mândră, fiindcă eu l-am compus. Se numește „Cântarea lui Morai".

Câțiva clienți care îl mai auziseră au ovaționat. Eu m-am sprijinit și mai tare de bar. Jevin îl auzise într-o excursie, mi-l fredonase odată pe când eram în Talianna și râsese, rostind versurile, ca să-mi facă în ciudă. Mi-am pus un zâmbet pe buze și am îndurat.

Di, Talion, di,
Da' lângă mine când vei fi,
Pe-ăst om curajos răpune,
Ș-apoi, de poți, pe mine.

Omul lui Morai negru era, și înalt,
Sfârșit tatălui său pricinuit-a,
„Al meu e Talionul, stai să vezi
Într-un copac îl spânzur, să mă crezi."
Așa că-ntr-o poiană a așteptat,
„Talion, sabia mea nu te-a iertat."
Astfel provocat, Talionul a ripostat
Și un om de-al lui Morai a spintecat.

Di, Talion, di,
Da' lângă mine când vei fi,
Pe-ăst brav om răpune,
Ș-apoi pe mine, cân' ț-oi spune.

Iute era Cull și la suflet, mare,
La ucis era priceput tare.
„Sabia sau săgeata, oare-l
lasă pe Talion fără suflare."
Pe-o alee-ntunecată, Cull aștepta
Și-amenințări întruna spunea.
Pumnalu' degeaba l-a aruncat,
Talionul în două l-a spintecat.

Di, Talion, di
Da' lângă mine când vei fi,
Pe-ăst nobil om răpune,
Și hai unde vântul iernii apune.

Eric, prinț, bastard și tont
Unealta lui Morai era, vagabond.
Capul Talionului jurat-a să aducă
Și că ficatul lui îl va gusta, pe fugă.
Eric pe Justițiar l-a-ntâlnit, temerar,
Și-a murit cu gâtul tăiat, făr' să știe măcar.
Toți neghiobii cu propria viață au plătit,
Iar Morai, râzând, călare-n zare a pierit.

Di, Talion, di,
Da' lângă mine când vei fi,
Alți oameni în cale-ți voi arunca
Și nu mă vei prinde când vei termina.

M-am alăturat aplauzelor, entuziasmat mecanic, pentru ca nimeni să nu aibă motiv să se uite la mine. Îmi simțeam fața cuprinsă de flăcări de rușine și mă surprindea că strălucirea roșie a îmbujorării nu împrăștia în acel fund de sală irizații stacojii. Am băut câteva guri de bere ca să-mi alung gustul sălciu din gură și m-am hotărât să aștept și să-l capturez pe Vareck doar atunci când avea să părăsească taverna. După cântecul acela, nu voiam să știe careva că în mijlocul lor se afla un Talion.

Vareck mi-a refuzat anonimatul pe care mi-l doream. A țâșnit din spatele draperiei negre care îi înconjura alcovul, ținând lancea spiritului strânsă bine în mâna dreaptă ale cărei încheieturi se albiseră. S-a holbat la cântăreață și a îndreptat bățul cu vârf de oțel înspre ea. Poziția lui oferea publicului, care căzuse, năuc, într-o liniște adâncă, vedere directă a profilului său stâng.

Cicatrice hidoase și simboluri obscure marcau carnea brațului său stâng și a feței, făcându-l să semene mai mult cu un monstru decât cu un om.

— Minți, Morai nu este deloc așa!

Răstindu-se la ea, buzele i s-au umplut de salivă. Și-a atins pieptul cu degetul mare.

— Eu știu!

Teama a făcut să se scurgă toată culoarea de pe chipul Seliei, care îl privea încremenită. A pregetat, ca și când ar fi încercat să decidă dacă era doar un beţiv mânios sau o amenințare serioasă, nedorind să spună ceva ce să-l stârnească. Nimeni din public nu a făcut vreo încercare de a-l opri pe Daari, care, strângând mâna stângă în jurul cozii suliței, a pornit cu pas apăsat spre ea.

Eu m-am îndepărtat de bar.

— Pune bățul jos, Daari, și las-o în pace. Nu a fost cu intenție.

Am păstrat un ton egal și am încercat să nu-l amenințe. M-am comportat ca un om care vrea doar să aplaneze situația.

— Vino, am spus, zâmbind cald. Îți fac cinste cu o băutură.

Vareck s-a răsucit și a mârâit la mine.

— Stai acolo. Sunt un om rău. Sunt *alături* de Morai.

Cei care stăteau mai aproape de Daari s-au ferit încet de lângă acesta, care a mârâit la ei. Toți își țineau mâinile departe de arme și, dacă omul ar fi fost altcineva decât un Daari, situația s-ar fi rezolvat și ar fi fost dată uitării. Dar pentru un Daari orice insultă, reală sau închipuită, era venită ca din partea demonilor, iar pentru asta exista un singur leac.

Am înghițit greu. Vareck avea de gând să o ucidă și a-l convinge să nu o facă avea să fie la fel de greu cum ai forța să stea pe loc un ogar care a prins un miros puternic. Fata se transformase singură într-o țintă, cu toate că nu știa asta, iar modul lui straniu de a privi lumea îi spunea că, ucigând-o, va

urca o treaptă pe scara spre paradis. Nimic nu-l putea convinge de altceva.

Nimic, cu excepția unei ținte care să însemne și mai multe trepte urcate.

Am făcut un pas spre el.

— Mă tem, Vareck ra Daar, că nu ești destul de rău.

Am ridicat mâna dreaptă și le-am arătat tuturor palma.

— Eu sunt *pe urmele* lui Morai.

Clienții care ședeau în jurul meu s-au tras înapoi și ne-au lăsat să ne înfruntăm singuri în mijlocul odăii. Ochii negri ai lui Vareck s-au opacizat. Și-a mutat mâna pe suliță și a început să mângâie sulița încrustată cu simboluri cu o tandrețe demnă de un amant. Cele două pene albastre care atârnau la capătul unei nojițe de la mânerul suliței tresăltau în ritm cu bătăile inimii lui Vareck.

— Trebuie să te omor, Posedatule.

Am clătinat din cap.

— De ce? Ai auzit cântecul. Morai s-a folosit de tine. Dovedește că nu ești doar unealta lui.

Un zâmbet frumos și-a făcut loc pe buzele lui Vareck, dar partea stângă plină de cicatrice a feței lui îl schimonosea ca o boală urâtă.

— Unealtă să fiu, Talionule? Știi cum se spune: „Unealta-i unealtă numai dacă nu face singură ce are de făcut".

A strâns mai tare mâna pe lancea spiritului și a îndreptat-o spre inima mea.

— Voi face ce e de făcut și atunci vei avea dovada.

S-a lăsat pe vine și eu mi-am scos *tsincaatul*. Vareck s-a apropiat încet cu partea sa mutilată, apărându-se astfel de privirea mea demonică. Lancea spiritului a țâșnit spre mine ca limba unui șarpe. Vârful de oțel — lung cât palma și lat de o treime de palmă la bază — avea doar două tăișuri, dar ambele scânteiau ascuțite ca briciul în lumina slabă.

Clienții au răsturnat mesele de lemn aspru și, așezându-se în umbra din spatele pereților acelei arene încropite, ne-au potopit deopotrivă cu încurajări și imprecații. O baltă de bere marca aproximativ mijlocul arenei, dar s-a scurs printre scândurile dușumelei înainte să poată deveni un pericol pentru vreunul dintre noi.

Pariorii din mulțime au început imediat să-și anunțe mizele pe lupta noastră. La început, sorții anunțați erau de partea mea — cine putea rezista în lupta cu un Talion? — dar susținerea de care mă bucuram s-a stins destul de repede. Un parior a subliniat că Vareck era într-adevăr unul din ceata lui Morai și că arma lui era mai lungă decât *tsincaatul* meu. Altcineva a remarcat că sulița avea pe ea încrustate vrăji care puteau anihila magia talionilor și, în câteva secunde, acești inițiați au tras concluzia că un Provincial din argint pariat pe Vareck le va aduce un câștig de-o jumătate de argint, în caz că acesta câștiga.

M-am întors spre Vareck, am strâns bine mânerul *tsincaatului* și am luat poziția de luptă. Țineam lama în fața mea, astfel încât *tsincaatul* să mă apere de la cap până la vintre, iar piciorul drept l-am așezat puțin în fața celui stâng. Nu am schițat nicio încercare de a para fentele lui Vareck până când omul n-a fost destul de aproape ca să mă poată atinge. S-a apropiat centimetru cu centimetru și, cu fiecare pas târșâit, am simțit cum crește tensiunea în mine.

Vareck a pătruns în zona letală și a pregetat o secundă. Dintr-o lovitură ar fi putut ajunge la pieptul meu, să mă străpungă cu lancea spiritului. O schimbare de ultim moment a atacului și ar fi putut trece de pararea mea, pentru a-mi înfige lancea în coapsa dreaptă. Dacă era destul de rapid, putea chiar să-mi pironească piciorul la podea și să mă omoare în bătaie cu o masă ori un scaun. O sumedenie de moduri de atac i se prezentau și el încerca să le aleagă pe cele mai oribile, pentru că un Talion trebuie să moară în agonie.

A ales și a pornit la atac. Apoi s-a cutremurat, s-a uitat la mine și și-a văzut greșeala în ochii mei, exact când am citit-o și eu în expresia moale de groază care i-a cuprins trăsăturile feței. A știut, chiar în timp ce împingea sulița spre pieptul meu, că nu era nimic altceva decât o unealtă.

Am pivotat în față pe piciorul stâng și m-am răsucit din calea loviturii țintite spre pieptul meu. Sulița mi-a trecut printre brațul drept și coaste, apoi s-a retras fără a mă atinge. Vareck a ridicat-o și a încercat să pareze lovitura mea de sus în jos, dar mânerul decorat cu rune a pârâit și s-a crăpat. *Tsincaatul* meu i-a retezat clavicula și i-a pătruns până în piept.

Daariul a mai trăit o secundă sau două după ce a atins podeaua. A mișcat din buze, articulând un blestem, dar sângele care îi gâlgâia în plămâni a înghițit cuvintele. A mai ținut puțin degetele strânse pe capătul rupt al lăncii spiritului, apoi forța l-a părăsit și bucățile de lemn au căzut sec pe podea, lângă el.

M-am lăsat într-un genunchi și i-am închis ochii. Ridicându-mă, am acceptat cârpa pătată oferită de barman și mi-am șters de sânge lama *tsincaatului*. Doi oameni l-au apucat pe Vareck de glezne și l-au târât afară din tavernă, în vreme ce un al treilea bărbat i-a urmat presărând pumni de rumeguș dintr-o găleată, ca să absoarbă dâra de sânge scurs din bandit.

În jurul meu, taverna s-a întors la o normalitate relativă. Au reînceput discuțiile, mesele au fost repuse pe picioare și servitorii au început să se miște iute printre clienți pentru a reînnoi comenzile și a reumple cănile. Vocile erau mai coborâte decât înainte să-mi anunț eu identitatea și câțiva clienți s-au așezat în locurile mai umbrite ale odăii, dar lupta nu schimbase pe nimeni altcineva în afară de mine și de Vareck. Și de cântăreață.

Am ridicat ochii și am încercat să-i reții privirea, dar fata continua să se uite țintă la locul unde căzuse Vareck. Buza de

jos îi tremura și chipul palid ca fața întunecată a lunii părea stoarsă de viață și sentiment. Am apucat-o pe o servitoare de umărul gol.

— Aveți vin tare sau rachiu?

Femeia s-a cutremurat și și-a smuls umărul din mâna mea.

— Da, Maestre Talion.

Ochii ei întunecați au fost umbriți de teamă și buzele îi tremurau.

— Două ulcele, atunci. Adu-le în alcovul ei.

Femeia s-a dus grăbită la bar și eu m-am îndreptat către scenă. Am sărit pe ea și m-am postat în fața cântăreței. Fata a tresărit și a ridicat ochii spre mine ca și când aș fi fost o nălucă. A deschis gura să spună ceva, dar din ea nu a ieșit niciun cuvânt.

Am întins mâna stângă și am încercat să zâmbesc cât de liniștitor puteam.

— Hai să stăm la masa ta.

S-a ridicat fără ajutorul meu. Mi-am lăsat mâna pe lângă corp și am coborât de pe scenă. Fata mergea sprinten, dar cu o anume grație felină. Strângea cu drag lăuta la piept. Când am ajuns la alcovul ei și draperia grea de lână neagră a fost trasă, a așezat instrumentul ușor într-o cutie din piele moale. S-a strecurat pe bancă lângă ea și eu m-am așezat în fața ei.

Servitoarea s-a întors cu rachiul în două ulcele. Am plătit-o. Am tras draperia după ea, izolând alcovul de restul încăperii. Draperia de lână reducea simțitor zvonul de conversație și permitea singurei lumânări groase și galbene care ardea pe masa noastră rotundă să ilumineze spațiul.

Am împins ușor pocalul cu rachiu spre cântăreață.

— Nu te-ar fi ucis.

Ea m-a fixat cu o privire albastră, de gheață.

— I-am văzut fața, i-am citit ochii. Era nebun!

Am scuturat atent din cap.

— Era un Daari. Era mai puțin deranjat de încheierea cântecului tău despre oamenii lui Morai decât de faptul că un Talion încă se afla pe urmele lui. Bea puțin rachiu. Te va liniști.

Am sorbit și eu din ulcica de lut și aproape m-am înecat. M-am forțat să înghit licoarea și am tușit imediat.

— Pe de altă parte, rachiul acesta s-ar putea să te ardă serios pe gât.

Deși fără intenție, reacția mea a făcut-o să uite de privirea din ochii lui Vareck. A surâs pentru o clipă, apoi a dus cupa la nas și a mirosit lichidul întunecat din ea. A strâmbat din nas.

— Ești un Talion și ți se dă rachiu ieftin? L-au botezat cu vin de Rian.

A clătinat din cap și a tras draperia ca să-i facă semn unui servitor.

A vorbit încet cu o siluetă, apoi s-a întors spre mine.

— Când cânți de suficient timp în locuri ca acesta înveți ce soi de vinuri și licori bune se ascund în sticlele prăfoase de pe raftul de jos.

A ezitat și eu m-am temut că se va cufunda iarăși în amintirea luptei, dar fata s-a hotărât să-și interzică asta.

— Trebuie să-mi cer iertare. Eu sunt Seila și cred că tu mi-ai salvat viața. Îți mulțumesc.

Am înclinat din cap și am zâmbit.

— Cu toată plăcerea.

Nu m-am prezentat cu numele, întrucât Talionii sunt cel mai adesea cunoscuți drept Talioni, după titlu, sau după un rang militar. Cei mai mulți cred că asta se datorează faptului că numele au putere magică și categoric aceasta e o parte a motivului. Mai mult decât atât, totuși, e vorba de dorința de a evidenția Talionii și a face din noi un simbol al serviciilor pe care le oferim. Nu conta care Talion anume îl ucisese pe Vareck, ci doar că un Talion făcuse dreptate în cazul lui. Unii Talioni nu își dezvăluie numele nimănui din afara Taliannei. Alții, ca mine, și-l dezvăluie prietenilor buni.

Servitoarea, o roșcată fâșneață, ne-a adus două pocale și o sticlă foarte veche. A dus de la masă ulcelele și Seila s-a luptat cu dopul din gâtul sticlei. A turnat și lumina lumânării a scânteiat în lichidul chihlimbariu dulce care curgea din sticlă. A terminat de turnat, a pus dopul la loc și a ridicat cupa.

— În cinstea unei noi strofe pentru cântecul meu.

Am pregetat înainte să ciocnesc cu ea.

— Și în cinstea capturării lui Morai.

Cu ochii albaștri pe jumătate închiși, ea a băut și m-a studiat pe deasupra buzei cupei. Lăsând cupa jos, s-a lins pe buze.

— Nu-ți place cântecul meu?

Am surâs și am lăsat ca acesta să fie singurul răspuns cât timp m-am gândit cum să continui discuția și am gustat licoarea. Vaporii licorii mi-au umplut capul. Băutura avea gust puternic, foarte dulce, și m-a ars pe gât. Odată ajunsă în pântece a început să radieze căldură și toate amintirile legate de poșirca de dinainte au fost alungate.

Am pus pocalul pe masă.

— Mi-a plăcut cântecul tău la fel de mult cum îți admir gustul pentru rachiu. Mă miră precizia cântecului și îmi doresc, fără doar și poate, să nu-l fi auzit prima dată de la un compatriot de-al meu în Talianna.

Fata a îngustat ochii.

— Un Talion?

Atunci a înțeles. Chipul i-a fost luminat de un zâmbet și un licăr răutăcios i-a apărut în ochi.

— Fealareen! Spunea că-l cunoaște pe Talionul din cântec. Și-a copiat toate cuvintele.

Am clătinat din cap resemnat.

— Și probabil ți-a sugerat strofa despre Eric?

Selia a răspuns cu o înclinare din cap și a suspinat.

— Da, Fealareen a fost. Crede-mă, versiunea lui nu era nici pe departe așa bine cântată ca a ta.

Deși m-am împotrivit, am simțit că roșesc din nou.

Selia s-a îndreptat de spate și a mijit din ochi. Lumânarea a pâlpâit și i-a îmbăiat chipul în umbre și-o lumină galbenă instabilă.

— Te supără cântecul?

— Nu, nu mă supără deloc.

— Îți displace, atunci? Nu-ți place fiindcă ia peste picior un Talion?

M-a ochit așa cum îl ochise pe Vareck. Era pregătită să sară la orice semn de mânie sau deranj pe care cântecul ei mi-l cauza.

Am ridicat pocalul cu mâna stângă și am agitat rachiul. Am întrerupt contactul vizual cu ea și am privit cum lichidul urca tot mai mult spre buza cupei. Vârtejul pe care îl cream îl imita pe cel din capul meu. Întrebările ei se învârteau, trăgându-mă spre un răspuns pe care nu doream să-l aflu, iar asta mă surprindea. Fata se îndrepta spre un teritoriu pe care credeam că-l cunosc destul de bine.

Am înălțat iarăși ochii spre ea și am dat din umeri.

— Sunt puțin rușinat că eu și Morai am oferit destul material pentru un cântec, dar cuvintele nu mă deranjează. Dacă este un lucru care nu-mi place, acesta e că se sugerează că eu și Morai am juca un fel de joc unul cu celălalt. Am ucis deja peste zece dintre oamenii lui Morai și niciunul nu a fost așa ușor de omorât cum s-ar crede din două catrene. Eu nu mă joc cu viața oamenilor.

Selia s-a sprijinit de spătar și și-a lipit palmele ca în rugăciune. Le-a ridicat spre față și și-a atins bărbia cu degetele mari, uitându-se țintă la lumânare. Un firișor de ceară s-a scurs pe o parte și s-a adunat pe masă. Înainte să vorbească ea, pata aceea a avut timp să se răcească.

— Nu știu dacă te pot crede.

A văzut că începeam să mă încrunt și a deschis palmele spre mine.

— Înțeleg ce spui, dar totuși ești un Talion. Ești obișnuit ca oamenii să tremure și să se ascundă când apari. Cum poate să nu te supere un cântec care sugerează că nu ești atotputernic?

— Nu mă supără un cântec care prezintă un Talion ca pe o ființă limitată, deoarece nu sunt atotputernic. Nu îmi place să îngrozesc oamenii.

— Ha! a făcut ea. Asta-i imposibil.

Am clătinat din cap.

— Nu e imposibil, iar tu mi-ai anticipat deja răspunsul din felul în care ai formulat întrebarea. Dar vrei o dovadă mai palpabilă decât negarea mea.

Am ridicat brațele pentru a-mi arăta hainele în care eram îmbrăcat.

— În mod sigur, un Talion atotputernic încercând să sperie pe toată lumea de aici nu s-ar degrada într-atât, încât să poarte straie așa normale.

— Punct ochit.

Aproape a râs pe o voce ușoară.

— Când ai deschis vorba, am crezut pentru o clipă că ești Morai. Sigur ești un Talion?

Am râs și am clătinat ușor din cap.

— Am crescut, într-o anumită măsură, în afara Taliannei. Îmi mai pot aminti, de dinainte să devin Talion, poveștile care îmi dădeau fiori pe șira spinării. Am mai sorbit din rachiu. Îmi amintesc că stăteam într-o piață din Sinjaria acum mult timp, când am văzut pentru prima dată un Talion. Acum știu că silueta aceea costelivă era probabil un mercenar care devenise Războinic, dar pe atunci apariția lui m-a îngrozit. Nu s-a apropiat la mai puțin de zece pași de mine și nici nu s-a întors măcar în direcția mea, dar inima îmi bătea tare în piept și respiram grăbit, întretăiat. Dacă s-ar fi uitat la mine sau dacă mi s-ar fi adresat, aș fi leșinat pe loc. Sau mai rău, aș fi rupt-o la

fugă, absolut convins că un vecin ne turnase pe mine și pe frații mei că furaserăm un pepene cu două veri în urmă.

Selia a băut, a ținut rachiul pe limbă o clipă, apoi l-a înghițit.

— Nu mă convingi. Cunoști teama pe care Talionii le-o insuflă unor oameni, dar nu ar putea ca această cunoaștere să facă puterea cu atât mai seducătoare? Nu ai putea fi și mai atras de acea putere, deoarece tu însuți nu te mai afli sub imperiul ei?

Un zâmbet i s-a furișat pe buze și atunci am știut că îi plăcea să se joace cu mine.

M-am lăsat înapoi pe spătar și am simțit tencuiala rece la baza gâtului.

— Ceea ce spui tu e cât se poate de adevărat, dar...

M-am aplecat în față, apucând-o iute de mâna stângă. Fata a tresărit și și-a răsucit încheietura ca să scape, dar nu i-am dat drumul. Pe chip i-a apărut o expresie de mânie și teamă.

Am lăsat-o și ea și-a tras mâna la piept. Și-a masat-o cu cealaltă mână.

— Palma ta e așa de rece.

Am înclinat din cap și am regretat că-mi îngăduisem să acționez impulsiv.

— Îmi pare rău. E rece ca nodul de teamă pe care obișnuiam să-l simt în stomac. Știam pe-atunci, și știu și acum, că aș face orice mi-ar cere un Talion să fac, dar nu aș face-o cu plăcere, întrucât în spatele acelei acțiuni ar sta teama. Am simțit și eu teama pe care ai încercat-o tu acum o clipă și o retrăiesc de fiecare dată când văd spaima pe care le-o trezesc unora. Am hotărât acum mult timp că prefer să am parte de ajutorul cuiva fiindcă i-am făcut acelui om un hatâr și el m-a acceptat de prieten, decât să am o sută de oameni care mă slujesc doar de teamă. Un prieten nu dă bir cu fugiții, pe când un slav al fricii, da.

Ochii i s-au luminat puțin ca înainte.

— Asta înseamnă că tu nu apelezi niciodată la frică?

Am surâs.

— Dacă am de ales, nu, dar „numai un neghiob își aruncă armura înainte să înceapă lupta".

Selia a cerut îngăduința de a pleca, și-a luat lăuta și s-a întors pe scenă. A cântat foarte bine și când și-a încheiat a doua reprezentație, mulțimea era în delir. Publicul a aplaudat-o zgomotos; reușise ca pentru minute bune să le îndepărteze gândurile de faptul că un Talion stătea acolo, nevăzut de ei. Mi-am cerut scuze pentru stânjeneala pe care o putusem produce, dar Selia m-a informat că mulțimea s-a arătat destul de generoasă cu răsplata în bani, așa că nu avea de ce să se plângă.

Între evoluțiile ei pe scenă, am stat împreună și am discutat. Am vorbit despre toate locurile prin care fuseserăm și ne-am comparat impresiile pe care ni le lăsaseră minunile văzute de amândoi. Cu timpul, și-a revenit de pe urma întâlnirii cu Vareck de mai devreme, dar din când în când vedeam cum teama îi apărea în ochi și sesizam un fior străbătându-i umerii.

Când seara se apropia de sfârșit, proprietarul tavernei a venit la masa noastră. Mai mic și nu așa bine clădit ca barmanul, semăna destul cu uriașul acela, lipsindu-i însă cicatricele și mutilările luptei, care te-ar fi dus cu gândul că erau rude. Mi-a oferit o odaie privată — singura pe care o avea disponibilă, a spus cu mulțumire, parcă — dar expresia liniștită de pe chipul lui trăda adevărata poveste. Obiceiul era ca în hanuri precum acela mușteriii să doarmă peste tot, în paturi și pe mese, dar nimeni nu voia să împartă camera cu un Talion, de unde și odaia aceea miraculos liberă. Am acceptat oferta, spre marea lui satisfacție, și i-am achitat-o cu deplină generozitate. Fiul lui, băiatul care îl dusese pe Lup la grajduri mai devreme, mi-a urcat desagile și bunurile personale în cameră.

Selia și-a încheiat programul și s-a retras în camera ei. La scurt timp după aceea, am plecat și eu din sala mare. Am verificat în grabă odaia, căutând să descopăr vreo surpriză pe care să mi-o fi pregătit Grath. În afara paielor proaspete din saltea și a cearșafurilor curate de pe pat, nu era nimic nelalocul lui în acea cameră. Am așezat un scaun la ușă și încă unul la fereastră, astfel încât oricine ar fi încercat să se furișeze înăuntru să se împiedice în ele, apoi m-am trântit fără rețineri pe pat.

Poate că n-am adormit imediat ce am atins perna, dar nici nu am stat treaz mult după aceea.

O O O

Lumina zorilor a precedat bătaia timidă a proprietarului în ușă cu o jumătate de oră, așa că eram perfect treaz când i-am deschis și deja complet îmbrăcat. Proprietarul nu-mi lăsase impresia unuia care să se trezească din proprie inițiativă așa devreme, iar fesul din lână, cu care dormise, uitat pe creștetul capului, m-a anunțat imediat că se întâmpla ceva foarte alarmant. Am zâmbit ca să-l liniștesc, dar a zărit capul de mort cusut la reverul stâng al vestei mele și asta l-a înspăimântat aproape la fel de mult ca situația de urgență care îl adusese în pragul ușii.

— Milord Talion, a făcut el fără suflu, șambelanul Lordului Primar este jos. Dorește să-ți vorbească.

Mi-a studiat fața și nu l-a bucurat să-mi vadă fruntea încrețindu-se.

Am fluturat din mână ca să-i alung îngrijorarea.

— Nu ai nimic a te teme, mă ocup eu de el.

Nu știa ce putea vrea de la mine Lordul Primar, dar hangiul nu avea ce să caute la mijloc. Am pus mâna stângă pe umărul lui și l-am strâns, ca să-i redau suflul. De pe față i-a mai dispărut puțin din crispare și lingușeală. A dat apoi fuga să-l anunțe pe șambelan că îl voi primi.

Mă îmbrăcasem în jiletca din piele neagră pe sub care îmi luasem o cămașă neagră din pânză. Îmi trăsesem pe mine pantaloni negri și în picioare aveam cizme de călărie. Astfel, punându-mi și cureaua cu sabia, uniforma era completă. Mi-am încheiat cureaua cu *tsincaatul* în dreptul șoldului stâng și cu *ryqrilul* la șale. Am ieșit din cameră în liniște și cu băgare de seamă, ca să nu trezesc pe nimeni. Am străbătut balconul deschis în pas alert și, fără a mă uita direct la șambelan, mi-am format prima impresie despre el.

Însoțitorii lui, două gărzi ale orașului, stăteau pe loc repaus de-o parte și de cealaltă a scaunului pe care omul îl ocupase. Toate cataramele și insignele de pe uniformele lor sclipeau. Niciunul dintre cei doi tineri, deși chipeși și îngrijiți, nu aveau aerul unui luptător cu experiență. Niște simple gărzi de onoare, era clar că șambelanul se folosea de ei ca să-și împopoțoneze imaginea și să se simtă mai important decât era.

Șambelanul era un individ mai vârstnic și își purta bine anii. Părul de-un castaniu deschis, cu fire cărunte la ambele tâmple, îi dădea un aspect distinctiv de putere și succes. Nu stătea în scaun tolănit și șleampăt; în schimb, își ținea trupul subțire rigid și neîmpovărat de ani. Purta câte un inel la fiecare mână, iar palmele-i erau curate și cu degete lungi. Prin mânecile crestate ale robei de catifea albastru-închis și la guler strălucea o pânză țesută în fir de aur.

A rămas în scaun și nu a reacționat când eu am coborât grăbit scările. M-am oprit la zece pași de gărzile lui, cărora le-am aruncat un zâmbet de solidaritate. Acestea s-au uitat de la mine la șambelanul care nu se clintea defel, dorind parcă să-l întrebe dacă serviciile lor îi mai erau de folos în timpul discuției, dar șambelanul nici nu le-a băgat în seamă. I-am văzut pe tineri uitându-se spre barman și la primii câțiva clienți ai tavernei; apoi am înclinat eu din cap, dându-le liber să-și ia ceva de băut.

Au apucat amândoi să facă o jumătate de pas, când mâna dreaptă a șambelanului s-a ridicat. Au înlemnit locului. După care, continuând mișcarea languroasă cu care ridicase mâna, șambelanul a făcut un gest din încheietură, punându-i pe liber. Gărzile s-au îmbujorat și s-au retras din fața noastră.

M-am uitat țintă în ochii șambelanului.

— Cu ce îți pot fi de folos?

— Am venit în numele Lordului Primar de la Cumpăna Pinilor.

Avea o voce plăcută și vorbea pe un ton egal, însă ceva din felul cum articula cuvintele îmi spunea că mă considera inferior lui.

— Îl avem pe Grath ra Memkar. Îl reținem în așteptarea execuției pe care o vei duce la capăt tu.

Am îngustat ochii și am simțit că în jurul meu se închide o capcană.

— Dacă tot îl aveți, îl puteți executa voi. Nu aveți nevoie de mine sau de permisiunea mea. De fapt, am zâmbit, asta înseamnă că pot pleca mai repede după Morai.

Șambelanul a încuviințat, înțelegător.

— Ne-am dori noi să fie așa simplu, Talion, dar este nevoie de metoda ta unică de execuție. Grath deține anumite informații care nu putem risca să ajungă la necromanți. Considerăm că avem dreptul să-ți cerem ție să-i iei viața.

Am închis ochii și mi-am trecut mâna dreaptă peste față. Solicitarea lui se regăsea pe lista lucrurilor pe care un conducător local i le putea cere unui Talion. Uneori, câte un lider îi cerea unui Talion să extragă sufletul dintr-un spion sau o altă persoană care deținea informații periculoase, dar majoritatea găseau alte metode de a se asigura că necromanții nu ajungeau niciodată la cadavru. Nu-mi doream să-l execut pe Grath în felul acesta, indiferent ce ar fi știut el, însă asta trebuia să i-o spun Lordului Primar, iar nu mesagerului său.

Am încuviințat din cap.

— Unde și când?

— Astăzi la prânz, în piața din fața casei Lordului Primar.

Un rânjet de vulpoi a alungat atunci fărâma de inocență pe care șambelanul reușise să o afișeze.

Mă durea sufletul. Își doreau o execuție publică, iar asta eu refuzam din start să le ofer.

— O să fiu acolo devreme, pentru că vreau să discut cu Primarul înainte ca Grath să moară.

Șambelanul a înclinat capul cu respect, și-a chemat gărzile și s-a retras. Odată ce a părăsit odaia, barmanul s-a apropiat și mi-a oferit un pahărel de Temurishaisha. Am golit paharul de foc lichid fără să stau pe gânduri, apoi i-am făcut semn să-mi aducă ceva care să-mi stingă arsura din gât.

Barmanul a râs cu o voce răsunătoare de bariton.

— Mi-am făcut socoteala că shaisha îți va lua gândul de la înfumuratul ăla. Speram ca Grath să-l ucidă pe șambelan de ciudă, înainte să fie prins.

Am dat pe gât o parte din berea din ulcica pe care mi-o înmânase barmanul, am tușit și m-am încruntat la el.

— Poftim? Știai că Grath lucrează aici în Cumpăna Pinilor?

Barmanul a făcut un pas înapoi, apoi s-a relaxat, dându-și seama că vocea mea trăda mai mult surprindere decât ostilitate.

— Mda, știam, la fel cum știau aproape toți din oraș. El și Daarii au venit acum vreo trei, patru zile, iar Grath a „citit" situația politică așa cum eu pot citi urmele de Dhesiri. În oraș există două tabere; cea care nu deține puterea e pe punctul de a o înlocui pe cea de la putere și probabil că asta se va întâmpla la următoarea întâlnire a Consiliului de Negustori. Grath și-a oferit serviciile șambelanului, promițând să mai reducă din opoziție în schimbul a destui bani care să-i ajute pe el și pe Vareck să străbată în siguranță Memkarul. (Barmanul a ridicat

din umeri.) Oricum, asta a spus Daariul într-o seară, când a băut până a căzut cu capul pe masă.

Am înclinat afirmativ din cap, stând acolo năuc. Nu mă îndoiam că Grath putea intui situația politică locală astfel încât să-și ofere serviciile celor cu sorți de izbândă. Morai probabil îl recrutase în egală măsură datorită cunoștințelor sale de politică memkareză și datorită priceperii sale ca otrăvitor. La fel de ușor îmi venea să cred că un om ca șambelanul s-ar folosi de Grath pentru a-și întări poziția, dar îndrăzneala șambelanului de-a veni să-mi ceară să-l ucid pe Grath pentru ca nimic din toate acestea să nu se afle — aceasta era de-a dreptul incredibil.

Am mijit ochii, am sorbit berea și am lăsat lumea înconjurătoare să se estompeze. Lordul Primar voia ca execuția lui Grath să fie un spectacol public și probabil spera că asta-i va întări poziția de putere în ochii oamenilor săi. Am înclinat încet din cap; un plan începea să se croiască în adâncurile nemiloase ale minții mele. Într-adevăr, Lordul Primar și oamenii lui aveau să învețe-n ziua aceea ceva despre putere.

O O O

La cererea mea, Selia m-a însoțit la audiența pe care o solicitasem cu Lordul Primar din Cumpăna Pinilor. La început am crezut că nu e altceva decât fantoșa șambelanului, dar când am dat cu ochii de el, mitul acesta s-a spulberat. Un om dolofan cu păr negru rar purta mustață și era îmbrăcat cu haine țipătoare care-i dădeau o înfățișare de fante. Chiar și așa, privirea de viclenie animală din ochii-i întunecați îmi spunea cine controla, de fapt, Cumpăna Pinilor.

Lordul Primar ședea într-un fotoliu instalat pe un podium în odăile sale private. Șambelanul stătea de-a dreapta lui, iar în stânga erau câțiva sfetnici. Prin fereastra din dreapta mea

am văzut gărzile care împingeau mulțimea de lângă eșafodul ridicat în grabă.

Am înclinat din cap în fața primarului.

— Cinstite lord, aș vrea să ți-o prezint pe Selia ra Jania. Am adus-o aici ca martor la ceea ce vom discuta, însă i-am cerut să jure că nu va divulga nimic din cele auzite decât dacă Maestrul meu îi va cere să depună mărturie.

Primarul a studiat-o în treacăt, a ajuns la concluzia că nu merită băgată în seamă sau că e ușor de ucis și s-a întors spre mine.

— Suntem bucuroși că ai acceptat să execuți prizonierul.

Mi s-au încordat mușchii maxilarului.

— Nu am acceptat să-l execut pe Grath în modul în care dorești tu. Îl voi ucide, dar nu îi voi smulge sufletul din trup.

Primarul l-a sfredelit pe șambelan cu o privire de-adevăratelea veninoasă, apoi s-a aplecat în față și a arătat cu degetul spre mine.

— Îți vei folosi puterea asupra lui, Talion, nu ai de ales. Nu acceptăm ca secretele pe care le-a aflat — informații dobândite prin înșelătorie — să fie smulse de la el de cine știe ce necromant.

Am expirat încet ca să-mi calmez nervii tot mai încordați.

— Îți înțeleg îngrijorarea, milord Primar, dar îi puteți arde cadavrul sau îl puteți ciopârți ori îi puteți fierbe creierul și veți obține același rezultat. Voi supraveghea orice metodă alegeți să folosiți și mă voi asigura că secretele sunt în siguranță.

Lordul Primar scutura din cap tot mai vehement.

— Asigurările dumitale nu sunt bune, Talion. Ne dorim să nu existe nicio șansă de reconstituire. Cine știe ce vrăji are deja țesute asupra sa, pentru a-i permite unui vrăjitor să-l readucă la viață?

M-am forțat să râd cu ironie.

— Crezi deci în zvonuri muierești și-n povești pentru copii. Asta nu este posibil...

— Nu e posibil dacă-i smulgi sufletul din corp.

Lordul Primar știa că mă prinsese la înghesuială, întrucât, indiferent dacă solicitarea lui era sinceră, nu aveam, în definitiv, de ales decât să i-o onorez.

— Vei coborî și îl vei executa acum!

M-am întors spre Selia.

— Te rog, reține că am oferit alternative la această execuție ritualică și că Lordul Primar le-a respins. (M-am răsucit înapoi spre el.) Dă-mi în scris pentru Maestrul meu că nu mi-ai lăsat de ales decât să-i smulg sufletul din trup și să-l pecetluiesc. (M-am uitat țintă la el.) Mă dezgușți.

Primarul m-a săgetat cu privirea.

— Dar trebuie să faci ceea ce-ți spunem noi să faci.

A dictat mesajul unui secretar, apoi a semnat și sigilat biletul personal. Mi l-a înmânat și eu l-am vârât sub jiletcă.

Am părăsit odaia Primarului pe urmele a două gărzi și, ca să ajungem la eșafod, am trecut printr-o îmbulzeală de oameni. Am așteptat ca Selia să ajungă pe podium și numai atunci am urcat după ea. În spatele meu veneau Primarul și șambelanul. Grath ne aștepta deja pe eșafod.

Când l-am văzut, mi s-a făcut milă de el. Un om zvelt, unul destul de bine făcut pentru intrigi de curte și otrăviri care trec neobservate, Grath fusese legat cu lanțuri grele care-i scurtau pasul, făcându-l să-și târșâie zornăitor picioarele și să stea aplecat de spate. În clipa în care m-a zărit, a știut de ce fusese trădat de cei care îl angajaseră. Și-a dezgolit dinții la ei și a clătinat din cap.

A aruncat o privire piezișă șambelanului și Lordului Primar, apoi a scuipat pe jos. A ridicat ochii spre mine și eu am încuviințat aproape imperceptibil. Voiam să știe că aș fi preferat o execuție curată și că îi voi aduce o moarte rapidă. Mai voiam să știe și că îi împărtășeam părerea despre foștii lui clienți. Iată un mesaj greu de transmis într-o singură mișcare

de o clipă, dar Grath mi-a întors gestul și atunci am știut că înțelesese.

Înainte de-a începe, am așteptat ca soldații să aducă două scaune pe scenă pentru Primar și șambelan. M-am dus la marginea podiumului și m-am uitat peste marea de capete. Deși norii acopereau cerul, prevestind ploaie, iar vântul aspru îmi biciuia pielea, curtea era plină-ochi și oamenii se cățăraseră chiar și pe acoperișul clădirilor din jurul pieții. Am ridicat mâna dreaptă și, înainte să vorbesc, am așteptat să se stingă rumoarea.

— Eu sunt un Justițiar. Mulți dintre voi ați auzit că am răpus un om în cartierul străin seara trecută. Așa e. M-a atacat. L-am ucis pe Daari cu sabia. (M-am întors din profil spre Grath.) Acest om era tovarășul acelui Daari și șambelanul m-a informat astă-dimineață de capturarea lui. Lordul Primar îmi spune că Grath ra Memkar a aflat unele secrete importante și nu mi-a dat de ales decât să execut prizonierul.

Mulți dintre cei prezenți au dat din cap aprobator, dar nimeni nu a strigat vreun comentariu și nici nu a atras în vreun alt fel atenția asupra sa. Fierea îmi fierbea în gât și puțin a lipsit să abandonez direcția pe care pornisem. Chiar nu-mi doream să mă folosesc cu atâta viclenie de cetățenii din Cumpăna Pinilor, dar refuzam să-l execut pe Grath doar pentru a satisface moftul unui dictator.

Am coborât vocea.

— Înainte să fac ceea ce Primarul vostru mă forțează să fac, vreau să-mi cer iertare de la voi.

Cuvintele mele au șocat mulțimea, reducând-o la tăcere, dar golul a fost umplut curând de o bubuitură. O burniță ușoară a început să se cearnă și eu am continuat.

— Vreau să-mi cer iertare acum de la voi toți pentru că voi fi prea ocupat să o fac de la fiecare în parte mai târziu. Vă rog să înțelegeți că ceea ce fac nu este personal, ci o datorie care mi-a fost impusă.

Oamenii de jos s-au privit unii pe ceilalți încordați, căutând susținere reciprocă. Veniseră să vadă cum un Talion ucide un prizonier, dar acum Justițiarul își cerea iertare de la ei pentru acțiunile pe care avea să le întreprindă. Cuvintele mele îi nedumereau și îi îngrijorau, totodată.

M-am încruntat și m-am uitat încurcat la ei.

— Vreți să spuneți că nu știți de ce îmi cer iertare? Nu știți oare ce trebuie să fac după ce scot sufletul din corpul lui, așa cum îmi cere lordul vostru Primar?

I-am privit cu înflăcărare și ei s-au uitat ață la mine în sus, ca niște marinari căzuți peste bord și tresăltând pe marea agitată de furtună. Ploaia cădea mai tare și picăturile ei se amestecau cu lacrimile de pe unele chipuri. Voci acorporale îmi cereau o explicație.

Am încuviințat solemn din cap.

— Când îi voi scoate sufletul din corp, act de dreaptă pedeapsă pentru crimele comise, voi vedea tot ce a văzut el și voi și tot ce știe el. (Am arătat spre Grath.) Voi vedea orice crimă a văzut el și apoi voi fi nevoit să-i execut pe acei criminali în același fel. Voi absorbi cunoștințele lui și va trebui să acționez ținând cont de ele. Voi face asta până ce nu voi mai vedea nimic rău.

Am clătinat trist din cap și am scos din jiletcă scrisoarea Primarului.

— Eu nu mi-am dorit asta, dar Primarul vostru nu îmi lasă de ales.

Tunetul a bubuit din nou și mulțimea a tălăzuit în față, lovindu-se de baza eșafodului. Platforma s-a zdruncinat și, deopotrivă, Selia și Grath au căzut pe scândurile de lemn. Primarul s-a ridicat în picioare și s-a împiedicat, dar șambelanul a reușit să-și mențină poziția verticală, ridicându-se și el de pe scaun.

Șambelanul a îndreptat mânios un deget spre mine.

— Nu poți face asta.

— Liniște, marionetă, stăpânul tău mi-a dat niște ordine. Nu am de ales decât să le dau ascultare.

L-am pironit pe Primar cu privirea tocmai când o pală de ploaie îl uda până la piele și un fulger îi lumina teama de pe chip.

— Nu, Talion, nu trebuie să-l execuți.

Lordul Primar s-a ridicat în picioare pe scenă.

— Îmi retrag ordinul.

Asta a făcut mulțimea să tacă o secundă, dar eu le-am alungat speranțele cu un râs aspru.

— O, nu, Milord Primar, nu-ți poți schimba ordinul. Ți-am dat deja ocazia asta și tu ai ignorat-o. Acum bănuiesc că tu și șambelanul tău aveți motive să nu vreți să-i iau mintea lui Grath. Nu, trebuie să mă supun ordinului tău, pentru că — am arătat spre Grath — amintirile lui sunt cheia răului din acest oraș!

Mulțimea, îndârjită de un trăsnet care a lovit turnul reședinței Primarului, a înaintat iar și a înclinat platforma. Șambelanul a scos un pumnal din mâneca hainei sale ude, a sărit peste Primarul căzut la pământ și s-a repezit la mine. A scos un țipăt dezarticulat și a lovit bezmetic cu cuțitul, în timp ce eu mă dădeam în spate și mă răsuceam. M-am întors cu o lovitură de picior, l-am pălit în spatele urechii și l-am aruncat în brațele mulțimii nerăbdătoare de jos.

Cei de sub șambelan au fugit care-ncotro ori s-au târât de sub corpul lui cât au putut de repede. Am auzit pe cineva spunând: „Și-a frânt gâtul!" și mesajul acesta a străbătut mulțimea, eliberând-o de tensiune și făcându-i pe toți să stea o clipă în loc. Moartea de care se temuseră cu toții din partea mea apărea între ei într-o formă tangibilă, care le-a întors pe moment îngrijorările spre interiorul ființei lor.

— Ascultați-mă, cetățeni ai Cumpenei Pinilor! am strigat. Am arătat spre cadavrul șambelanului. Acesta este răul vostru. L-am găsit și l-am luat fără a fi nevoie să apelez la acțiuni

extreme. Bănuielile pe care le aveam mai devreme, cele care mă împiedicau să accept oferta primarului, au fost aplanate. Trebuie să vă considerați norocoși că un oraș de mărimea acestuia adăpostește un rău de care e așa ușor să te descotorosești.

Mulțimea s-a făcut nevăzută ca și când ploaia torențială ar fi topit-o. Eu am rămas pe poziție și i-am privit pe oameni până ce au dispărut până la ultimul, apoi m-am întors și l-am fixat pe Primar.

— Tu și cu mine știm o parte din ceea ce șambelanul voia să țină ascuns. Otrăvirea și uneltirea cu un otrăvitor sunt crime capitale în Ell. Niciunul dintre superiorii mei nu m-ar învinui dacă ți-aș face felul aici și acum, iar mulți dintre ei m-ar dojeni dacă nu aș face-o. Dar eu cred că meriți încă o șansă.

Primarul, stând încă în genunchi, cum căzuse înainte, a întins mâna și m-a prins de jiletca udă leoarcă, după care mi-a dat drumul.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te ofensez sau să mă arăt lipsit de respect. Am greșit. Da, orice. Voi face orice.

— Bun.

Am arătat spre Grath.

— Descăpățânează-l, apoi scoate-l din lanțuri și îngroapă-l chiar aici, în curte. Pe locul acesta vei ridica un monument. Acel monument îți va aduce aminte că puterea nu înseamnă nimic dacă e folosită într-un scop egoist.

— Da, Talion, da, așa am să fac...

Suspinele Primarului i-au înghițit cuvintele. Apoi vântul și ploaia i-au spulberat orice urmă de noblețe din gesturi. M-am întors cu spatele la el și am coborât în curtea aproape pustie.

O stradă mai încolo, Selia m-a strigat:

— Talion.

M-am oprit și am așteptat-o. A ajuns în dreptul meu și am mers în liniște până am intrat în sectorul călătorilor. Acolo, ploaia s-a potolit și o rază de soare a străpuns norii.

— Talion, ai fi făcut ceea ce amenințai că vei face? Ai fi străbătut orașul, ucigând pe oricine îți ieșea în cale?

Se simțea teamă în întrebarea ei, însă fata a rostit-o cu sinceritate.

Am întins mâna stângă și am atins-o ușor pe umăr.

— Mai contează ce aș fi făcut? Sunt aici doar pentru a împărți dreptate. Cred că în orașul ăsta e acum destulă dreptate cât să ajungă, cu puțin noroc, pentru câteva generații.

CAPITOLUL 4

Novice: Festivalul

Transpirat și sângerând, stăteam acolo și admiram discul soarelui care urca pe cer. Omul care vorbise nu se mai afla pe culmea dealului. Dispăruse și, împreună cu el, se duseseră și ultimele rămășițe ale fricii mele. Un val de ușurare trecea acum prin mine, un chicot — pe care l-am înăbușit imediat — a pornit din adâncul stomacului și, deodată, m-am simțit istovit.

Cei doi Talioni din fața mea l-au ridicat pe Războinic și l-au purtat pe brațe din vâlcea. Lord Hansur a fluturat din mână ca să-l urmez, ceea ce am și făcut. Am mers pe o cărare îngustă și sinuoasă care urca dealul și, sus, am descoperit un nou platou mic și prăfos unde fuseseră așezate un cort și câteva scaune. Novicele cu păr alb-blond care mă ghida m-a condus la unul dintre scaune.

— Eu sunt Lothar ra Jania. Ca și tine, sunt un Treisprezece.

Am zâmbit și am acceptat cu bucurie pocalul cu vin îndoit cu apă oferit de un Talion din Servicii. Am băut cu așa lăcomie, că mi-a curs lichid și pe bărbie și piept. Când mi-a atins zgârieturile, m-a înțepat, dar răcoarea vinului merita durerea.

Am înclinat din cap spre servitor.

— Mulțumesc.

I-am întins lui Lothar mâna și el a strâns-o ferm.

— Eu sunt Nolan ra Sinjaria. Dar aveam nevoie să ne spunem pe nume? Credeam că toți Talionii sunt cunoscuți după titlu.

Lothar a zâmbit, dezvelind niște dinți albi, egali.

— Asta e pentru cei dinafară. Lorzii sunt cunoscuți după nume și Talionii care slujesc într-o țară străină sunt deseori cunoscuți după rang, dar nu ne este interzis să ne dezvăluim numele unui altuia. Aici, între Talioni, ne folosim numele. Altfel s-ar crea prea mare confuzie.

Am surâs, imaginându-mi haosul dacă Talionii ar fi răspuns doar la acest titlu într-un oraș plin de Talioni.

— De unde din Jania ești, Lothar?

Justițiarul novice s-a întors și a strigat un ordin Vrăjitorului în haină azurie care îl examina pe Războinicul lovit de mine. Vrăjitorul s-a răsucit destul cât să pot vedea pentagrama de pe reverul stâng al hainei sale și i-a răspuns lui Lothar în aceeași limbă. Lothar a încuviințat din cap și s-a întors spre mine.

— Va veni aici într-un minut să te repare. Întrebarea ta, de unde sunt, ah, sunt din Trisus, capitala, dar mă aflu în Talianna de când aveam șase luni.

— Oh!

Mi-am masat mâna stângă și mi-am studiat rana. Sângerarea se oprise, dar crestătura încă mă înțepa.

— Ce i-ai spus? am întrebat, arătând spre Vrăjitor.

Lothar a ridicat din umeri.

— I-am spus că ai nevoie de serviciile lui mai mult decât Războinicul ăla puturos. Un Justițiar nu ar fi fost păcălit de niciunul din trucurile tale.

M-am încruntat. Vocea lui Lothar exprima dispreț pentru Războinic și, odată cu acesta, am simțit că, prin comentariul lui, mă judeca.

— În ce limbă ai vorbit și ce i-a spus omul acela Lordului Hansur atunci când acesta îmi număra steguleţele?

Lothar i-a făcut semn Talionului din Servicii să-mi mai toarne vin, lucru pe care l-am acceptat cu recunoștință.

— Am vorbit în dialectul Tal. Se spune că limba nu s-a schimbat deloc de când au luat ființă Talionii. Va trebui să o

înveți și tu. S-a oprit și a refuzat să-mi întâlnească privirea. Lordului Hansur nu știu ce i s-a spus.

Dacă mințea, nu-mi dădeam seama. Eram încă stânjenit și, dacă aveam acum același rang cu Lothar, întrucât amândoi eram Treisprezece, nu voiam să creadă că nu-mi câștigasem cinstit locul.

— Deduc din remarca ta despre Războinic că nu crezi că ar trebui să fiu Justițiar, că am picat testul?

Fața lui Lothar s-a luminat. A râs.

— Nu, nu, n-o lua așa. Faptul că ai ajuns la Talianna venind din Sinjaria de unul singur e-o dovadă suficientă că locul tău este aici. Și văzându-te aici, istovit și ca vai de tine, știu că ți-ai câștigat steguleţele. Nu, supărarea mea este pentru el. A îndreptat un deget spre Războinicul așezat de cealaltă parte a taberei. L-ai fi bătut în orice caz, dar nu l-ai fi umilit dacă nu ți-ar fi subestimat abilitățile.

Am mai băut din vin, ușurat că Lothar nu mă judeca aspru. Vrăjitorul a plecat de lângă Războinic și a venit spre mine. Mi-a examinat repede brațul, palpându-l cu prea puțină blândețe, apoi a zâmbit.

— Nu-i nevoie să te însănătoșesc cu o vrajă. Spală-te doar și leagă-ți un bandaj curat. Te va deranja câteva zile, dar se va vindeca singură.

Lothar s-a ridicat în picioare și, împreună, am plecat din luminiș. Am mai trecut două dealuri și am descoperit că eram foarte aproape de Talianna. Traseul pe care îl urmasem mă purtase într-o buclă lungă. Am coborât repede o cărare care ducea înapoi în Talianna, dar ne-am oprit destul cât să sar eu într-un râu și să mă curăț.

Cărarea ne-a dus în partea de nord a Taliannei, între zidul de asediu și Colivii, unde am trecut printr-o poartă în partea de est a Punctului de Nord. Doi Războinici stăteau de strajă acolo, dar niciunul nu ne-a ținut calea. Dincolo de poartă, am pornit la sud-est către Poarta de Răsărit din a doua pentagramă.

Între zidul de asediu și Citadela însăși, strada arăta ca în orice alt oraș mare, cu o singură notabilă diferență.

— Lothar, străzile sunt incredibil de curate aici.

Mă uitam în jur, nevenindu-mi să cred. Nu vedeam nicăieri maldăre de gunoi, animale moarte sau pietre de pavaj lipsă.

Novicele a zâmbit.

— Acesta e Talburg. Este reședința familiilor de Talioni, a fermierilor Tal și locul tuturor magazinelor necesare susținerii lor. Maeștrii permit oamenilor să locuiască aici numai dacă Talburg e ținut la fel de curat și ordonat ca Citadela însăși.

— Hmm. Și oricine poate trăi aici?

Lothar a cugetat o clipă.

— Da, aproape oricine. Nu există cerșetori — sunt puși să muncească la ferme. Odată, aici a venit să se ascundă un criminal vânat de Justițiari. Se spune că a încercat să devină Talion — Justițiar, de fapt — când a venit vremea Festivalului.

Am deschis larg ochii, auzind asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Acolo unde tu ai găsit un Războinic, el a întâlnit un Lord al Justițiarilor. Nu a strâns numărul necesar de steguleț e.

Ne-am plimbat, străbătând mulțimi de oameni care cumpărau și vindeau diverse bunuri. Mai fusesem o dată într-o piață, în Sinjaria, așa că nimic nu era foarte nou pentru mine. Totuși, în mulțime, numărul de Talioni era copleșitor, iar cu asta trebuia să te obișnuiești.

Poarta de Răsărit era închisă cu uși masive de stejar și fier, înalte de șapte metri. O ușă mai mică, de un stat de om, se deschidea la baza ușii din stânga. Lothar mi-a explicat:

— În mod normal, ușile astea sunt deschise, dar când Lăncierii trec probele au enervantul obicei de a intra călare în sala de mese, trecând prin coridor, ca să sărbătorească.

Am zâmbit și l-am urmat pe Lothar prin cadrul ușii. Am pătruns într-un tunel lung și întunecat care forma baza Stelei.

Lumina dimineții pătrundea pe ușă și îndepărta destul din întunecimea aceea, pentru a-mi permite să văd găurile morții de deasupra noastră. Oricine ar fi fost îndeajuns de smintit să asedieze Talianna și-ar fi avut norocul să ajungă până acolo putea fi săgetat de sus sau să-i fie turnat ulei încins în cap. Auzisem de astfel de lucruri în poveștile tatei, dar văzându-le acum cu ochii mei, am simțit că mă străbate un fior rece. Pentru prima dată în viața mea făceam legătura dintre oroarea morții și realitatea din spatele basmelor pe care odinioară îmi făcea plăcere să le ascult.

Lothar a deschis drumul pe coridor și s-a oprit la ușa din peretele sudic.

— De aici o să primești câteva lucruri necesare.

L-am urmat pe ușă și m-am oprit imediat. Încăperea era considerabil mai mare decât casa în care crescusem. Pereții erau plini de rafturi, de jur împrejur, și ajungeau până la tavan, la o înălțime de patru metri. Pe fiecare raft se aflau haine împăturite frumos într-un curcubeu de culori. Gură-cască, m-am dus la primul raft, ignorându-i pe Lothar și Servitorul cu care vorbea acesta.

— Stai pe loc, băiete!

Porunca funcționarului m-a făcut să înlemnesc locului. Mâna întinsă spre straiele de catifea de pe raftul din fața mea a fost trasă înapoi.

— Cum să-ți iau măsurile dacă te tot miști? Lothar, raftul treisprezece, teancul din mijloc, pentru pantaloni și raftul paisprezece stânga pentru cămașă.

Funcționarul, un om în vârstă, mai scund decât mine, cu ochi căprui și păr alb crescut ca un nimb în jurul capului, a mijit ochii la picioarele mele și mi-a întins o pereche de ghete.

— Ei, ține, ia-le pe astea. Și ia-ți niște șosete și indispensabili de pe raftul trei. Raftul trei. Știi să citești, nu?

Am luat ghetele și m-am întors trei sute șaizeci de grade înainte să reperez raftul dorit.

— Da, știu să citesc.

Am luat o pereche de șosete și niște indispensabili.

— Să le probez?

Funcționarul a făcut ochii atât de mari, încât aproape i s-a văzut doar albul lor. Mi-a aruncat ceva în dialectul Tal. Lothar și-a reținut un hohot râs, mi-a pus cămașa și pantalonii în brațe și m-a împins repede înapoi pe coridor.

— Ce a spus?

Lothar a râs.

— Nu te gândi la asta, mie nu mi se pare că ai avea în vene sânge de capră.

A deschis o ușă din zidul sudic și am pășit amândoi într-o curte cu iarbă.

— Aici se va desfășura o parte din antrenament. Noi locuim acolo, iar toți care sunt Treisprezece au odăi la etaj anul acesta!

Am trecut printr-o ușă cu arcadă din zidul estic al Citadelei și am urcat în fugă două rânduri de scări spre etajul al doilea. Holul era lat de trei metri și podeaua era pardosită cu dale pe toată lungimea ei. La interval de cinci metri de-a lungul fiecărui perete, când pe-o parte, când pe alta, ca să se poată deschidă, erau uși. O ușă se afla și în capătul coridorului și mai era una direct în spatele nostru.

În capătul coridorului stătea un funcționar. Ne-a zărit și a pornit cu pași mari spre noi. I-a spus lui Lothar ceva ce eu n-am înțeles, dar tonul dojenitor era ușor de recunoscut.

Lothar s-a încruntat la el.

— Vorbește în dialectul comun; Nolan nu ne înțelege.

Lothar a rostit acestea puțin oțărât și funcționarul a pregetat.

— În sfârșit, Lothar, apari și tu.

Funcționarul și-a tras nasul și a verificat ceva pe tăbliță.

— Ceilalți au ales deja. Tu va trebui să stai în cameră cu acesta, cu Nolan.

Rânjetul funcționarului se dorea a fi crud, de parcă punându-l pe Lothar cu mine ar fi fost cumplită pedeapsă pentru că întârziase.

Lothar a pufnit, apoi a făcut un pas în față. Era mai înalt decât funcționarul și reușea să intimideze un om care avea sigur cu treizeci de ani mai mult decât el.

— În mod evident nu ți-a trecut prin cap că asta am vrut eu. Dacă Nolan nu trecea, aveam camera doar pentru mine. Acum, că a trecut, sunt coleg de cameră cu un nou-venit în rândurile noastre, un om foarte interesant.

Funcționarul s-a repliat, apoi a mijit ochii și i-a spus ceva lui Lothar în limba Tal. Lothar a răspuns repede și tăios. Eu am reținut „Hansur" din răspunsul lui Lothar, și orice altceva ar mai fi sus, combinat cu acest nume, l-a lăsat mască pe funcționar, care a arătat spre o ușă și a plecat. Lothar a străbătut grăbit holul și eu l-am urmat cuminte, în liniște.

Aveam o cameră dreptunghiulară, lată de cinci metri și adâncă de trei. Geamul dădea spre câmpul cu iarbă pe care îl traversaserăm venind spre clădire. La fiecare perete lateral era câte un pat, iar alături de el un scrin pentru haine și un dulap pentru atârnat pelerine și depozitat ghete. O masă de stejar era pusă sub geam, având scaune pe trei laturi, al patrulea fiind pus lângă ușă.

Lothar s-a aruncat în patul din colțul îndepărtat, cu căpătâiul la peretele ferestrei, lăsându-mi mie patul din colțul opus al camerei.

— Funcționarii or să-ți mai aducă haine și le vor aranja mai târziu. Mantiile și veșmintele de ceremonie se agață în dulap. Ghetele și sandalele, tot în dulap, pe jos. Orice altceva se pune în scrin. Îți vor mai aduce și lucruri din cortul lui Devon. Orice nu vrei tu va fi dat copiilor din Talburg.

Am încuviințat din cap și m-am așezat pe pat. Când am început să-mi desfac șiretul de la sandale, Lothar s-a ridicat, a ieșit din cameră și a închis ușa după el. Mi-am schimbat

hainele repede. Totul mi se potrivea, mai ales ghetele, dar îmi și lăsau loc să mai cresc, înainte să-mi trebuiască haine noi. Hainele erau negre și făcute dintr-un material mai ușor decât lâna, dar la fel de rezistent. Știam că nu era vorba de mătase și mi se păreau foarte comode. Mi-am vârât pantalonii în ghete și m-am studiat în oglinda de pe spatele ușii.

Fără îndoială mă schimbasem cât timp fusesem pe drum. Mai slab și mai ciolănos, semănam puțin cu sperietoarea de ciori de pe care furasem ultima tunică. Știam, din ce spusese Bunicul despre Tata și după cum s-au dezvoltat Hal și Malcolm după ce fuseseră așa slabi ca mine, că voi fi un om masiv. Chipul meu avea aceleași trăsături puternice ca ale tatei, dar ochii verzi, moșteniți din partea mamei, alungau privirea obosită pe care îmi aminteam că tata o avea mereu.

Din oglindă mă privea nu doar un Nolan extrem de diferit, ci și unul complet nou. Am zâmbit la insigna albă cu cap de mort de la reverul stâng. În uniformă de Talion mă simțeam mai înalt, mai puternic, mai matur. Zâmbetul mi-a pălit puțin când mi-am dat seama că statutul de Talion novice era doar primul pas al planului meu. Știam că va trebui să muncesc din greu ca să rămân un Talion și să-mi ating țelul final.

Înainte să pot cădea pradă amintirilor dureroase și planurilor spulberate, s-a deschis ușa. Am făcut un pas în spate și Lothar a zâmbit.

— Arăți bine. Faci parte categoric din povestea asta.

— Probabil că l-a insultat pe Allen *după* ce i-a dat hainele.

Lothar a făcut un pas în lateral și în odaie a intrat o fată. Era mai scundă decât oricare dintre noi, dar nu putea fi descrisă drept delicată ori fragilă. Se mișca aidoma unei feline și, dintr-o singură privire, a evaluat totul din cameră. Apoi m-a evaluat pe mine.

Și-a mijit ochii-i până ce n-au mai fost decât două puncte negre mărginite de alb. Avea un păr extrem de negru, care, din pricina lungimii, își pierdea conturul în unele locuri mai

întunecate. Era frumoasă, dar aerul ei răpitor mă înfiora puțin. Într-un final, și-a ţuguiat buzele, a încuviinţat repede din cap și s-a întors spre Lothar.

— Cred că a făcut drumul.

Orice comentariu aș fi fost pe cale să fac a pierit când Lothar s-a dus la patul său și un alt novice a pătruns în cameră. Era uriaș, mai înalt decât Lord Hansur și era trupeș, pe măsura înălţimii. Iar dacă asta nu ajungea ca să mă șocheze — pe mine, băiatul care se considera călător prin lume — novicele nici măcar nu era om. Pielea gri-verzuie contrasta cu colţii albi care-i ieșeau deasupra buzei inferioare. Avea păr negru și la fel de lung ca al meu, dar nu reușea să-i ascundă vârfurile puțin ascuţite ale urechilor.

Profundă și huruitoare, vocea lui bubuia ca un tunet.

— Sigur că a făcut drumul, Marana. Povestea-i prea fantastică pentru a fi o minciună.

A mârâit ultimul cuvânt și a zâmbit. A dezvelit un șir de dinţi pe care îmi imaginasem că i-aș putea vedea doar într-un coșmar.

Falca îmi tremura și singurul motiv pentru care nu am luat-o la fugă din cameră a fost acela că demonul bloca ușa. Lothar mi-a zărit groaza de pe față și a început să râdă. I s-a alăturat și fata și, după ce pe chipul lui a apărut și apoi a dispărut o expresie de mirare, la fel a făcut și demonul.

Râsul lui cald și sincer m-a readus cu picioarele pe pământ. *Nu mă pot teme de cineva care râde așa deschis.* Mi-am revenit și am început să râd cu ei.

Lothar, ţinându-se de burtă, s-a ridicat în șezut pe pat și a înclinat din cap spre fată.

— Nolan, ea este Marana. Marana, el este Nolan ra Sinjaria.

Ne-am înclinat unul spre celălalt și Lothar a continuat prezentările.

— Nolan ra Sinjaria, ţi-l prezint pe Jevin Fealareen.

Cuvântul *Fealareen* a explodat ca o ulcică de lut scăpată pe jos, explicând profunzimea fricii de a-l vedea pe Jevin pentru prima oară. Ca orice copil din Statele Mării, știam că dincolo de Marea Runt se aflau Ținuturile Împrumutate și Vizuinile Fealareen. Cumpliți uriași care trăiau în și pe munți, Fealareenii creșteau turme de oi-demon și făceau o sumedenie de alte lucruri pe care povestitorii doar le sugerau pe un ton sumbru. O dată la douăzeci și cinci de ani, conducătorul oamenilor din Ținuturile Împrumutate și conducătorul Fealareen se întâlneau într-o competiție — un concurs ritualic creat, menținut și judecat de Talioni — pentru a vedea cine va controla Ținuturile Împrumutate până la următoarea competiție. Poveștile despre ce făceau Fealareenii cu locuitorii oameni ai Ținuturilor Împrumutate, atunci când oamenii pierdeau întrecerea, erau cât se poate de oribile, iar a vedea un Fealareen în carne și oase făcea acele povești mai credibile decât crezusem vreodată că pot fi.

Totuși, cu excepția cazului când Fealareenii controlau Ținuturile Împrumutate, niciunul din neamul lor nu putea părăsi munții. Din câte știam eu, Regina Briana continua să domnească peste Ținuturile Împrumutate și mai erau zece ani buni până la organizarea următorului Ritual. Conform tuturor tradițiilor și legendelor, Jevin era imposibil să stea în fața mea.

Cu zâmbetul încă pe buze, a făcut o plecăciune. Am făcut și eu una, aplecându-mă puțin mai mult decât el; apoi i-am întins mâna. El a ezitat și s-a uitat în ochii mei, căutând teamă sau batjocură. Irișii lui negri erau capabili de o privire pătrunzătoare, dar n-a găsit pic de teamă la mine. Eram la fel — amândoi ne găseam departe de locul unde ar fi trebuit să fim. Nu aveam noi nevoie de teamă sau animozitate.

Mi-a strâns tare mâna și eu l-am strâns la fel. În acel moment s-a pecetluit între noi o legătură pe viață. Mi-am retras mâna și le-am zâmbit tuturor. Pentru prima dată după multe luni simțeam că era posibil să fi găsit o casă nouă.

— Acum, ce spuneai că l-am insultat pe Allen? Nu am spus decât: „Să le probez"!

Tustrei au izbucnit în râs. Marana a scuturat din cap.

— Nu trebuia să spui asta!

Jevin se uita la mine printre degete.

— Nu, nu se poate să fi spus asta. Eşti încă în viaţă.

Asta i-a făcut pe toţi să râdă din nou. M-am încruntat şi am vorbit peste hohotele lor.

— Nu înţeleg.

Jevin şi-a recăpătat controlul primul. A fost nevoie de mult efort pentru asta şi aceea a fost prima dovadă a imensei forţe de autostăpânire de care erau în stare Fealareenii.

— Allen măsoară oameni pentru haine de treizeci şi mai bine de ani. Îşi dă seama dintr-o privire ce ţi se potriveşte. E foarte mândru de priceperea asta şi numai sugestia că ar putea greşi este o mare insultă la adresa lui.

— Oh! am făcut, rânjind mânzeşte. Va trebui să-mi cer iertare de la el.

Lothar era de acord.

— Ar fi bine să o faci repede, altfel vei primi de îmbrăcat haine culese la întâmplare din ce a adunat Allen de-a lungul anilor.

Pe coridor s-a auzit un dangăt ascuţit. M-am întors şi i-am văzut pe ceilalţi aranjându-şi ţinuta şi luând poziţia de drepţi. Am intrat şi eu în rând cu ei, uitându-mă cu seriozitate la uşă.

În cadrul ei a apărut Lord Hansur. S-a adresat celorlalţi în dialectul Tal. Aceştia s-au înclinat şi au ieşit pe lângă el, încolonaţi, pe coridor. Apoi Lord Hansur s-a uitat la mine.

— Pot să intru?

— Da, milord.

A intrat şi a închis uşa. A scrutat camera şi s-a încruntat puţin, văzând ce deranjat era patul lui Lothar.

— Văd că Lothar ţi-a făcut rost de nişte haine şi te-a luat coleg de cameră.

Am încuviințat din cap. Vocea lui nu era plată și lipsită de emoție, cum nu era nici poruncitoare, și totuși simțeam că trebuie să răspund sau să reacționez la orice spunea. Era prima mea experiență de Apel.

— Foarte bine, Nolan, vino cu mine. Mergem să-l vezi pe Maestru.

A deschis ușa și atunci a sunat din nou clopoțelul. Lord Hansur m-a poftit pe mine să ies primul, apoi a închis ușa după noi. Cât ne-a luat nouă să ajungem la scări, Justițiarii novici au stat înlemniți în poziție de drepți cât era coridorul de lung. Odată ce am început să coborâm, clopoțelul a sunat de două ori și în hol s-au revărsat din nou sunetele normale ale cursului vieții.

— Cred, Nolan, că știi că eu sunt Lordul Justițiarilor.

Lord Hansur s-a oprit și a răspuns cu o plecăciune celor doi Războinici novici care se opriseră pe scări ca să ne lase să trecem.

— Asta înseamnă că eu controlez toți Justițiarii din serviciul Talionic. Justițiarii răspund în fața mea sau a Maestrului. Justițiarii sunt speciali și tu ai fost acceptat să faci parte dintre ei. Înțelegi asta?

Am aprobat din cap.

Lord Hansur mi-a studiat chipul un moment înainte să continue.

— Un Justițiar este antrenat să facă tot ce poate face oricare alt Talion, cu excepția Înaltei Magii și a altor îndatoriri strict clericale. Un Justițiar trebuie să zboare pe un Șoim la fel de bine ca un Elit, să stea mai bine în șa decât un Lăncier și să se lupte mai bine decât un Arcaș sau Războinic. E greu să stăpânești toate aceste priceperi chiar și atunci când ești antrenat pentru asta încă de când te naști. Pentru tine va fi o misiune aproape imposibilă.

Am ajuns la baza scărilor și am cotit pe coridorul care ducea prin fața magaziei. Mergeam spre Stea.

— Antrenamentul tău nu va fi ușor. Pe lângă exercițiile cu Lothar și ceilalți Treisprezece, vei fi antrenat alături de unii dintre Talionii mai tineri. Vei învăța dialectul Tal până ce vei deveni un vorbitor fluent. Vei studia istoria Talionului. Vei recupera cei doisprezece ani de antrenament pe care nu îi ai.

Vorbele Lordului Hansur ar fi trebuit să mă înspăimânte, și probabil că așa ar fi fost dacă mi-ar fi lăsat loc de îndoială. Propozițiile sale erau afirmații de netăgăduit. Nu-mi lăsa altceva de ales, decât să reușesc. Simțeam că, datorită faptului că *trecusem* proba și grație unui noroc atât de chior, eram capabil de tot ce spunea el. Asta-mi dădea încredere și îmi insufla hotărârea de a nu-l dezamăgi pe Lord Hansur.

Coridoarele pe care am rătăcit arătau toate la fel. Ovale galbene străluceau într-un fel magic sus pe pereți, luminându-ne calea. Ușile erau toate din scânduri de stejar legate în fier și nu purtau niciun însemn. Nu îmi puteam da seama unde ne aflam sau cât de departe ajunseserăm. Am aflat însă în scurt timp că o vrajă aruncată asupra Stelei făcea imposibilă găsirea unei camere anume, mai puțin atunci când călătorul era mânat de o nevoie legitimă sau când era așteptat la acea destinație.

Lord Hansur străbătea labirintul fără a scoate un sunet. Aruncată peste umărul stâng, mantia sa neagră nu ascundea insigna cu cap de mort de la reverul stâng, dar nu îmi imaginam că cineva care îl vedea îl putea confunda cu altcineva. Statura și aura lui de putere erau unice. Și orb și pe jumătate surd să fi fost, și tot l-aș fi recunoscut.

Lord Hansur s-a oprit în fața a două uși duble, făurite din bronz. Păreau grele, însă el a împins doar în mijloc cu mâna stângă și ele s-au deschis, alunecând pe balamalele bine unse. Lord Hansur s-a înclinat spre mijlocul odăii, apoi s-a tras deoparte și m-a lăsat să văd ceva atât de mare, încât nimic ce mai văzusem până atunci nu ar fi putut rezista vreodată comparației.

O încăpere uriașă ca o peșteră, Sala Maestrului era întunecată într-un fel ireal. Lămpile care atârnau din tavan aveau flacăra scăzută și părea că se aflau mult mai departe decât erau în fapt. Un covor lung și gros începea de la ușă și se derula până la tron. Era țesut cu grijă și conținea în el desenul auriu al unui dragon, și totuși, în semiîntunericul de acolo, culorile covorului, roșu, verde și auriu, abia puteau fi deslușite. Alte opere de artă, precum tapiserii și statui de diferite mărimi, mediumuri și supuși, stăteau dispuși în jurul odăii pentru a crea o expoziție impresionantă, dar întunericul le ascundea presupusa frumusețe.

Tronul Maestrului domina sala. Stătea pe un postament de bazalt negru înalt de doi metri și arăta ca și când ar fi fost sculptat dintr-un singur bloc de ivoriu. Am știut pe dată că asta era imposibil, deoarece nicio sursă de ivoriu din lume nu putea produce un bloc atât de mare. Era cioplit sub forma unui craniu de animal cu gura deschisă; doi colți uriași, groși precum coapsele mele, se iteau din botul conic descărnat și susțineau acoperișul tronului. O nestemată purpuriu-închis scânteia între gâvanele goale, înfiptă adânc în țeastă, de parcă acolo ar fi crescut. Altminteri, sculptura nu era împodobită și putea trece drept o operă incompletă, din pricina simplității ei fruste și a liniilor clare, însă dimensiunea și autenticitatea amenințătoare a colților acelora erau îndeajuns de impresionate, încât tronul să intre în categoria capodoperelor.

Apoi, după ce am terminat de admirat tronul, am înțeles adevărul și acesta m-a lăsat fără suflu. La crearea lui nu trudise niciun artizan — nicio mână omenească nu ar fi putut ciopli ceva atât de splendid. Tronul era, în fapt, craniul unui dragon!

Lord Hansur a intrat cu pași mari în sală. Fuioare groase de fum de tămâie s-au întrerupt și s-au răsucit în jurul lui. Tămâia plutea grea în aer și i-am recunoscut mirosul înțepător într-o clipită. Îl mai simțisem înainte — eram foarte mic la

vremea aceea — pe când un magician ducea la îndeplinire un ritual care să salveze viața bunicului meu. Asociam mirosul cu moartea. Un fior mi-a străbătut șira spinării.

Deodată, am fost mai puțin conștient de sală. Am ridicat privirea și m-am concentrat dincolo de gătelile tronului Maestrului. Am văzut, stând pe un scaun simplu de lemn sub nestemat, un om care era Maestrul tuturor Talionilor.

Din poveștile care-mi fuseseră spuse în copilărie și din scurta mea experiență în Talianna și cu Talionii, mă așteptam ca Maestrul să fie un munte de om. Mă pregăteam pentru un erou, un om mai mare ca Jevin și întru totul capabil să ucidă creatura în al cărei craniu ședea acum. Și totuși, chiar în timp ce mă vizitau aceste gânduri, mi-am luat seama, căci și opusul era adevărat. M-aș fi mulțumit ușor cu un om mai mic. Cineva mititel, iute și mortal ca o mangustă ar fi fost perfect să-i conducă pe Talioni. Oricare dintre imaginile acestea ar fi fost absolut logică.

Omul care stătea pe tron nu era nici gigant și, nici un asasin solid. Era doar un om. Stătea pe scaunul de lemn între fălcile dragonului ca și când l-ar fi stânjenit imaginea pe care acestea o proiectau sau ca și când ar fi crezut în eventualitatea ca maxilarele să se închidă și să-l înghită cu totul. Chipul lui era unul pe care îl văzusem de o mie de ori și într-o mie de locuri deja. Era cu totul comun și cât se poate de nememorabil. Putea fi oricine sau nu putea fi nimeni.

M-am înclinat înaintea Maestrului, care s-a ridicat, mi-a întors plecăciunea, după care a luat înapoi loc. Stând în picioare, era mai scund ca mine și părul lui părea a fi castaniu-închis, mai puțin acolo unde lumina lămpii i-l făcea roșcat. Avea ochi negri și era suplu, dar statura nu-l ajuta să transmită asta. Pe stradă, în uniformă de Talion, ar fi trecut neobservat, imposibil de ținut minte. M-am gândit că aproape la fel de importantă ca recunoașterea ta ca Talion poate fi ca un Talion să nu treacă drept altceva decât un om de rând.

— Apropie-te, Nolan.

Vocea Maestrului, caldă și prietenoasă, suna ca aceea a unui unchi bătrân sau a prietenului tatălui tău. Am recunoscut-o imediat, dar nu m-am putut convinge să pun întrebarea la care aș fi vrut un răspuns. Am intrat în sală și ușile s-au închis în urma mea.

— Înțeleg că nu ai nicio rudă în viață. Așa este?

— Da, Maestre.

— Știi că familiile tuturor Talionilor primesc bani în schimbul serviciilor rudelor lor. Dacă ai fi venit trimis de părinți, aceștia ar fi fost plătiți pentru munca pe care o vei depune în slujba noastră. În cazul tău, nu este o familie căreia să i se dea bani.

Maestrul s-a aplecat în față pe tronul său și și-a împreunat palmele.

— În împrejurări normale, în cazul unui orfan, trimitem banii suveranului tău, dar am auzit că nu îl recunoști pe Regele Tirrell din Hamis drept conducător. Este altcineva cui ai prefera să-i fie trimiși banii?

Am înclinat încet din cap pentru a-mi ascunde furia și durerea care începuseră să ardă în mine la pomenirea numelui lui Tirrell.

— Sire, este un hangiu în Tashar, un om pe nume Orjan. El a avut grijă de mine când am fost bolnav. Aș vrea ca banii să ajungă la el. Hanul lui, Vulpea Roșie, este pe cursul Râului Rece lângă Patria.

Maestrul a zâmbit cu blândețe.

— Cum dorești. Pe lângă clarificarea lucrului acestuia, mai trebuie doar să te felicit pentru reușita trecerii probei. Te-ai descurcat admirabil pentru un străin care e pus la încercare ca și când ar avea cu un an mai mult decât are de fapt.

M-am înclinat adânc dintr-un respect sincer.

Maestrul a plecat capul, ca răspuns la reverența mea.

— Dacă nu mai e altceva, poți să pleci.

Am ezitat. Îmi venea să explodez. La el era răspunsul care-mi trebuia, însă nu aveam dreptul să pun întrebarea. Deși lauda lui fusese sinceră, mă întrebam dacă nu cumva mă punea la încercare. Am deschis gura, cuvintele stându-mi pe vârful limbii, apoi am închis-o la loc.

— Nolan Ra Sinjaria, dorești să mă întrebi ceva?

Am încuviințat din cap și am înghițit greu.

— Ai vorbit cu Lord Hansur și mi-ai dat al cincilea steguleț.

O perdea subțire de fum s-a ridicat între noi și, vorbind, nu i-am putut deslușI expresia de pe față.

— De ce? Eșuasem.

M-a privit în timp ce reflecta la întrebare. Eu am așteptat, simțindu-mă foarte singur. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri, dar eșuasem. Fusese făcută o excepție în cazul meu și aveam nevoie să știu că asta se întâmplase nu din milă pentru un copil care străbătuse ca prostul jumătate de continent, ci pentru că băiatul acela ținuse piept unui dușman și refuzase să se recunoască înfrânt într-un război încheiat de mult. Genul acesta de persoană putea fi găsită peste tot în Imperiul Spulberat. Aveam nevoie să cred că exista un motiv bun pentru acțiunea Maestrului și voiam să știu care era acela.

Maestrul s-a ridicat în picioare și a coborât cele șase trepte până la covor.

— Înțelege un lucru, Nolan. Nu mi se cere des să-mi explic alegerile și categoric niciodată nu mi-a cerut asta un novice.

Am lăsat capul în pământ.

— Iertare. Nu voiam să fiu lipsit de respect.

A zâmbit și a scos o jumătate de chicot.

— Știu asta și, deoarece răspunsul e așa important pentru tine, îți voi explica măcar o parte din motivația mea.

S-a așezat pe trepte cât se poate de dezinvolt.

— Când ai ajuns la capătul traseului, adunaseși toate steguleţele pe care le puteai aduna, mai puțin cel de la primul

obstacol. Ai fost rănit la acea primă provocare și totuși nu te-ai dat bătut. Dacă te dădeai, ai fi căzut în groapă și n-ai mai fi putut ieși fără ajutor. Ai recunoscut greșeala și te-ai salvat. Ai învățat ceva în acea probă și altă dată nu vei mai fi păcălit de un asemenea truc.

Maestrul și-a trecut limba peste buze și s-a lăsat pe spate.

— Nici la ultimul test, deși erai zgâriat și obosit, nu te-ai dat bătut. Ți-ai amintit care este țelul, lucru pe care adversarul tău nu l-a făcut. L-ai înfrânt, deși el era un luptător mai bun, întrucât s-a înfrânt singur.

Dacă ai fi vrut să fii Lăncier sau Războinic, nu aș fi intervenit și nu aș fi acceptat cârpa aceea însângerată drept al cincilea steguleț. Calitățile pe care le ai nu sunt necesare unui soldat. Ei trebuie doar să lupte și să execute ordine și, deși soldații noștri sunt cei mai buni din lume, ei nu au nevoie de talentele tale. Un Justițiar, pe de altă parte, trebuie să învețe neîncetat. Trebuie să poată recunoaște atunci când a comis o greșeală și trebuie să acționeze cu fermitate pentru a o îndrepta. Tu poți face asta și de aceea am intervenit în favoarea ta.

Am zâmbit. Presiunea pe care o acumulasem în mine s-a scurs și, în sfârșit, am simțit că-mi câștigasem sincer locul de Justițiar novice.

— Mulțumesc, sire.

Maestrul a încuviințat, apoi s-a aplecat în față.

— Ține minte un lucru, Nolan, și să nu-l uiți niciodată. Zvonul va începe să circule, pornind de la Războinicii de la fața locului, că nu ai trecut proba, dar că totuși ai fost acceptat. Oricare ți-ar fi spus Lord Hansur că vor fi problemele pe care le vei întâmpina, le poți dubla. Orice novice care a fost respins de la continuarea antrenamentului pentru că nu a trecut încercarea te va urî.

Maestrul a zâmbit și i-a aruncat Lordului Hansur o privire tăioasă.

— Justiţiarii sunt deseori dispreţuiţi de ceilalţi novici pentru că sunteţi toţi speciali, dar atenţia se va concentra în special asupra ta. Tu eşti diferit, tu eşti din exterior. Nu te vor putea vedea niciodată ca unul dintre ei. Deoarece vii din afară, ştii mai multe despre lume decât ei. Ţine minte ce ai învăţat înainte şi filtrează ceea ce înveţi aici prin acele cunoştinţe. Unii oameni cred că lumea se învârte în jurul Taliannei, dar tu ştii că nu e aşa. Foloseşte-te de ceea ce ştii şi împărtăşeşte din cunoştinţele tale, astfel încât tu însuţi şi Talionii să deveniţi mai buni.

Am rămas nemişcat în timp ce Maestrul s-a ridicat şi a venit la mine. Şi-a aşezat mâinile pe umerii mei.

— Ţine minte, Nolan, că spre deosebire de ei, spre deosebire de cei care simt că Talianna le revine de drept prin naştere, tu ai ales să vii în rândul nostru. Să nu te îndoieşti niciodată de alegerea făcută.

o o o

Un funcţionar din Servicii m-a escortat din Sala Maestrului şi mi-a arătat direcţia spre camera mea. Am străbătut holul care ducea la magazie, unde am şi intrat ca să-mi cer iertare de la Allen. Omul a bolborosit ceva, văzându-mă, dar a zâmbit când am terminat ce am avut de spus şi mi-a dat o jachetă neagră cu un guler rigid şi înalt, cu nasturi pe umărul drept şi pe partea dreaptă în jos şi un cap de mort la reverul stâng. Apoi m-a trimis de acolo, spunând că are lucruri serioase de făcut.

M-am întors în cameră fără să mă rătăcesc şi i-am văzut pe Jevin şi pe Lothar discutând. Amândoi purtau jachete ca aceea pe care o primisem şi eu. Jevin şi-o încheiase complet, dar a lui Lothar era pe jumătate descheiată. Lothar a surâs.

— Bun, ai venit. Acum mai lipseşte doar Marana.

I-am aruncat lui Lothar o privire întrebătoare.

— Ia-ți jacheta aia pe tine.

Lothar a dus mâna la gât și a început să-și încheie și restul nasturilor de la jachetă.

— Astăzi, Jania a organizat o serbare și unchiul meu Rudolf este gazda. Marana, Jevin și cu tine mă veți însoți.

Mi-am tras jacheta pe spate și, când Lothar a încheiat de vorbit, m-am uitat la Jevin.

— Jevin, ne prezentăm ca prieteni ai lui sau ca *escortă*?

Fealareenul a pufnit pe nas și a rânjit mânzește.

— Ca prieteni, sau așa mi-a fost comunicat mie.

Jevin s-a întors și s-a uitat la Lothar cu acel zâmbet crud încă pe buze.

Lothar a deschis gura ca să răspundă, dar vocea Maranei s-a auzit din ușă, întrerupându-l.

— Trebuie să-l ierți, Nolan. În timpul Festivalului, rudele lui Lothar vin în vizită. Asta îi amintește lui Lothar că e de viță nobilă și, din când în când, chiar încearcă să se comporte așa.

Lothar s-a îmbujorat și fata a mers mai departe:

— În restul anului avem noi grijă să-l dezvățăm de apucăturile astea.

Marana purta o jachetă asemănătoare la croială cu a mea, dar uniforma îi era completată de o fustă de călărie lungă până la genunchi. Își împletise părul lung cu o panglică albastru-regal și efectul era cât se poate de atrăgător. A zâmbit și a făcut o reverență în fața lui Lothar.

— Suntem prezentabili, milord?

Lothar s-a crispat.

— Îmi pare rău. Familia mea încă nu e obișnuită cu ideea că sunt Justițiar. Se așteaptă să fiu Războinic sau Lăncier, ca să mă pot întoarce în Jania și să comand trupele staționate în capitala Trisus.

Ne-a studiat fețele, căutând să vadă ce efect a avut explicația sa. Eu eram înțelegător, dar ceilalți doi aveau chipuri de piatră.

— Spui asta în fiecare an, Lothar.

Tonul lui Jevin era foarte dezaprobator.

Marana a dat din cap aprobator.

— Și probabil că tot asta va spune și anii care vor urma.

Fata a clătinat ușor din cap, apoi a ridicat privirea.

— Și-atunci de ce să ne strice asta distracția?

Jevin a început să râdă odată cu ea și am plecat tustrei spre sărbătoarea clanului venit din Jania.

O O O

Festivalul de o lună a început pe vremea când Împăratul a înființat Talionii. El i-a invitat pe nobilii imperiali în Talianna ca să poată vedea cu ochii lor de ce erau Talionii în stare. Pe timpurile acelea, toți Talionii erau împărțiți în Justițiari, Vrăjitori, Eliți sau Servicii — celelalte trei divizii nu au fost create decât după prăbușirea Imperiului — așa că nobilii au trecut în revistă trupele care li s-ar fi opus în caz că se revoltau.

Pe măsură ce tradiția s-a dezvoltat, Festivalul a devenit prilej pentru delegațiile venite din diferite țări să se poată întâlni pe teritoriu hotărât neutru și să discute despre alianțe, acorduri comerciale și alte chestiuni diplomatice. Fiecare națiune care își permitea organiza câte o sărbătoare în timpul Festivalului și fiecare țară profita de ocazie pentru a-și afișa bogăția și mândria națională. Talionii plini puteau participa la cât de multe sărbători doreau, în vreme ce novicii erau limitați la acea sărbătoare găzduită de națiunea în care se născuseră și la una sau două altele, după ce treceau de proba inițiatică.

Lothar ne-a condus mândru spre pavilionul janian. Era de fapt un grup mare de corturi; unul uriaș, central, înconjurat de cercuri de corturi din ce în ce mai mici, toate de culoare galbenă. Coloane de oameni intrau și ieșeau și, deși nu am văzut

pe nimeni fiind împiedicat fățiș să intre, sărbătoarea părea limitată la oameni importanți și nobilii de altă naționalitate.

— În fiecare an, una sau mai multe rude ale lui Lothar găzduiesc delegația janiană.

Jevin a arătat spre un blond uriaș cu o barbă deasă blondă din mijlocul mulțimii.

— Acela e Rudolf, unchiul lui.

Am încuviințat din cap în semn că auzisem ce spunea Jevin, dar nu prea înțelegeam sensul cuvintelor lui. Tocmai intraserăm în pavilionul central și eram năucit. Nu văzusem niciodată în viața mea atâta mâncare.

Primul cerc de corturi mai mici conținea mese și munți de mâncare. Unul din patru corturi găzduia balercile cu vin, bere și lichioruri din Jania și din cele mai bune podgorii din tot Imperiul Spulberat. Alte corturi conțineau doar fructe. Pe unele le-am recunoscut după descriere, dar unele forme, culori și arome îmi erau așa străine, că aș fi putut crede fără probleme că Fealareenul sau Xne'kalul găzduiau serbarea. Nu la fel de exotice, dar la fel de uimitoare ca varietate și calitate erau corturile doldora de pâine, brânzeturi și produse de patiserie. Erau mai multe dulciuri strânse acolo într-un loc decât putea visa vreodată orice copil. În cele din urmă, prăjite la proțap deasupra focului deschis și purtate de colo-colo de slujitori încordați, erau hălci de vită și porc, și stoluri întregi de orătănii. Vântul a adus aroma cărnii prăjite spre noi și Jevin a surâs larg.

Am scuturat din cap, minunându-mă de tot ce vedeam, și un fior m-a străbătut pe șira spinării. Acolo, într-un singur loc, pentru o singură seară de banchet, era adunată mai multă mâncare decât produsese tatăl meu în toți anii cât se ocupase de agricultură.

— Lothar!

Vocea baritonală a răsunat pe deasupra vociferărilor și i-a redus la tăcere pe toți vorbitorii. Am văzut oameni înalți

dându-se în spate în timp ce mulțimea a fost străbătută de o mișcare unduitoare și unchiul lui Lothar și-a făcut apariția. S-a desprins dintre oameni și l-a ridicat pe Lothar de la pământ într-o îmbrățișare zdravănă, de parcă nepotul lui ar fi fost un prunc de țâță.

Lothar s-a făcut roșu la față, bălăngănindu-se neputincios. A scos o înjurătură în dialectul Tal și s-a zbătut să se elibereze. Rudolf a râs și l-a strâns mai tare.

— Te-au învățat să înjuri într-o limbă nepotrivită. Limba asta arhaică e menită legiuitorilor, nu înjurăturilor ordinare!

— Unchiule Rudolf, lasă-mă jos!

Lothar a încercat să dea un ton poruncitor vocii sale, dar în poziția în care se afla, și ajutat de o strângere bine plasată, vorbele i-au ieșit ca un guițat. Rudolf i-a dat brusc drumul și, neputându-se ține pe picioare, Lothar a căzut la pământ.

A aterizat pe mâini și picioare înainte să se lovească cu spatele. Opintindu-se înapoi în picioare, a descris o elipsă cu piciorul drept, urmărind să-l doboare pe unchiul său. Anticipând mișcarea, Rudolf a făcut un salt înainte, pe deasupra piciorului secerător al nepotului. Pe buze i s-a lățit un zâmbet care a ținut însă doar o secundă, căci Lothar a ridicat mâna dreaptă și l-a prins pe unchiul său de călcâi. Justițiarul novice a împins simultan din brațul și piciorul drept și și-a trântit unchiul la pământ, fără a sta pe gânduri, cu un bufnet.

Năucă și mută, mulțimea doar privea. Toate discuțiile încetaseră atunci când acea bătaie în glumă începuse, dar acum nimeni nu îndrăznea nici măcar să respire. Jevin s-a întunecat puțin mai tare la față ca înainte și alți oameni din mulțime erau roșii în obraji de rușine sau pământii de spaimă. Mie îmi bătea inima cu frenezie, uitându-mă la cei doi janiani: tânărul cu pumnii încleștați și înfipți în șolduri, bătrânul culcat pe spate, lipsit de apărare.

— La naiba, Lothar, da' repede te-ai mișcat!

Rudolf a lovit cu palma în covor și s-a ridicat în capul oaselor.

— Va trebui să țin minte data viitoare că ai învățat să te eschivezi.

A izbucnit în râs, un sunet profund și răsunător care s-a răspândit în mulțime mai repede ca o bârfă oribilă. Lothar a întins o mână și l-a ajutat pe unchiul său să se ridice; apoi s-au îmbrățișat. Se citea mândrie și plăcere veritabilă pe chipul lui Rudolf. Unchiul și-a eliberat apoi nepotul, s-a îndreptat de spinare și și-a scuturat de praf jacheta și pantalonii de catifea și satin albastru-închis, și s-a apropiat de Marana, Jevin și de mine.

Lothar a făcut prezentările.

— Îi mai ții minte, unchiule, pe Marana și Jevin.

Apoi a înclinat din cap spre mine.

— El este Nolan ra Sinjaria. Nolan, unchiul meu, Contele Rudolf ra Blackwood ra Jania.

Contele a făcut o plecăciune spre Marana, i-a luat mâna dreaptă și a sărutat-o.

— Ești chiar mai frumoasă decât acum doi ani, draga mea.

Marana a zâmbit și a făcut o reverență.

— Sunteți prea bun, milord.

Contele s-a îndreptat spre Jevin și l-a apucat de ambii umeri.

— Tu ești chiar mai mare decât îmi aminteam. Dacă te vei opri vreodată din crescut și te vor trimite de aici, vino la mine. Taifunul de Oțel va găsi un loc pentru tine printre noi.

Jevin a surâs politicos și s-a înclinat.

— Aș fi extrem de onorat să lucrez în Taifunul de Oțel.

Când Contele s-a întors spre mine, am început să înțeleg despre ce era vorba. Taifunul de Oțel era celebru în tot Imperiul Spulberat drept o unitate de cavalerie grea fără egal, deși multe grupuri imperiale își disputau acest titlu. Și era condusă de un conte janian, deseori numit Blackwood, deoarece există așa

de mulți nobili în Jania, încât se puteau deosebi între ei doar amintind de moșiile lor. Dar Blackwood era, totodată, singurul frate al regelui janian, ceea ce însemna că Lothar era prinț!

Contele mi-a cuprins umerii în palmele-i imense.

— Am auzit de tine, Nolan, și sunt bucuros că măcar un sinjarian refuză să recunoască domnia hamisiană.

M-am înclinat.

— Mulțumesc, milord.

Tăcerea a plutit în aer un moment, căci știam că trebuia să răspund într-un fel, dar cele o mie de răspunsuri care mi se înghesuiau în creier păreau toate cinice sau de-o cutezanță stupidă. Într-un final, mi-a venit un gând anume, unul neutru, și pe acesta l-am oferit.

— Cred, Conte Rudolf, că sinjarianii ar respinge domnia hamisiană, dar nu au luxul de-a fi ieșit de sub cizma Regelui Tirrell. Așa departe de Hamis, sunt în siguranță să refuz stăpânirea.

Contele a pășit în spate și a mijit ochii. Zâmbetul i-a devenit mai precaut și a început să-și netezească inconștient barba cu mâna dreaptă.

— Bine spus, Nolan. Dacă vei dori vreodată să fii mai aproape de Hamis pentru a-ți reafirma refuzul, vei fi mereu bine-venit în Jania spre a o face.

M-am înclinat din nou.

— Vă mulțumesc foarte mult, milord.

Contele Rudolf a zâmbit iarăși deschis, unchiul petrecându-și brațul drept pe după umerii lui Lothar.

— Ajunge cu politica! Vă este foame și Lothar trebuie s-o vadă pe mătușa lui Tedra, altfel o să mă zvânte în bătaie mai tare decât a făcut-o nepotul ei.

A fluturat din mâna stângă pentru a indica tot cortul.

— Bucurați-vă, vă rog, sunteți oaspeți de onoare.

S-a întors și l-a condus pe Lothar prin mulțime către estradă. Neștiind ce să încercăm prima dată, ne-am adunat

toți trei într-un cerc mic și am studiat corturile ca niște catâri prinși între două baloturi egale de fân.

Atunci mi-a ghiorăit stomacul, protestând că întârziam să-i dau de mâncare.

— Întâi mâncăm sau bem?

Marana m-a luat pe mine de brațul drept și pe Jevin de cel stâng și ne-a condus spre unul dintre corturile cu pâine.

— Prima dată mâncăm niște pâine ca să nu ni se urce vinul direct la cap.

Jevin a mormăit ceva, amintindu-și o experiență dureroasă.

— Apoi vom gusta câte ceva din fiecare fel, înainte ca Jevin s-o ia la fugă și să înghită o vacă întreagă.

Jevin s-a încruntat.

— Am încercat asta anul trecut.

S-a zgâit pe deasupra mulțimii în direcția gropilor pentru gătit.

— Abia am apucat să gust carnea anul trecut.

— Asta pentru că ai stins un urcior de rachiu janian, ai spus că cerealele și fructele sunt pentru rozătoare, apoi ai leșinat înainte să ajungi la gropi.

Marana l-a împuns pe Jevin cu degetul în stomac.

— Dacă eu și Lothar nu te-am fi dus înapoi în cameră, Lord Hansur ți-ar fi luat capul.

Jevin a suspinat.

— Poate că e mai bine să adoptăm calea prudenței. Deschide drumul, milady.

Marana ne-a condus pe mine și pe Jevin prin corturi și a ales lucruri pe care să le gustăm, cu ochiul expert al mamei mele atunci când mergea să facă cumpărături la piață. Erau peste douăzeci de soiuri diferite de mere și am încercat câte o felie din toate, mai puțin două sortimente cu pulpă albastru-verde. Marana mi-a prezentat *chado*, un fruct în formă de lacrimă, cu o coajă aspră verde, pulpă moale verde și un

sâmbure de două ori mai mare decât o prună. La gust era destul de banal, dar se făcea din el o pastă picantă pe care un servitor mi-a întins-o pe un codru de pâine, iar aceea avea gust foarte bun.

Corturile cu vin reprezentau o aventură. Am gustat câte puțin din fiecare, deși Jevin s-a abținut de la rachiul janian și eu am descoperit că îmi plăceau vinurile dulci sau cele seci. Jevin și Marana le preferau amândoi pe cele roșii robuste, dar mie nu-mi plăcea gustul cu care rămâneam în gură după ele. Mai era și o gamă întreagă de vinuri de fructe și nectaruri de încercat și ceilalți au fost de acord cu mine că *syeca*, lichiorul cu gust de portocală și tare ca focul, era cel mai bun dintr-o serie excelentă. Doar mai târziu în seara aceea am aflat că deopotrivă *syeca* și vinul care îmi plăcea cel mai mult erau produse în provincia sinjariană Yotan. Asta m-a bucurat foarte tare.

Am reintrat în cortul principal tocmai când o trupă de dansatori janiani a început să evolueze într-un spațiu deschis din fața podiumului. Lothar, Contele Rudolf și Contesa Tedra ședeau pe jilțurile de pe podium. Servitori cu brațele pline de perne fugeau prin mulțime, împărțindu-le oricui voia să ia loc să urmărească spectacolul. În spatele dansatorilor, într-un cort mic, alți artiști își așteptau rândul pe scenă.

Marana ne-a părăsit și s-a pierdut în mulțime, îndreptându-se spre o zonă deschisă din preajma podiumului. Jevin și cu mine am dat ocol mulțimii și am luat-o spre gropile de gătit. Jevin aprecia în mod evident mâncarea mai mult ca dansurile. În timp ce pe mine mă interesa să văd totul, carnea îmi mirosea bine și am băgat de seama că puteam urmări dansatori de afară foarte bine acum, că mulțimea se așezase.

Jevin a convins un bucătar să-i dea o halcă de carne semicrudă și aburindă, în vreme ce eu m-am mulțumit cu o jumătate de pui bine făcut. Am umblat teleleu și ne-am așezat pe butoaie de vin goale. Am urmărit spectacolul și am mâncat.

Jevin mușca din carne cu o forță nepământeană. Dinții lui albi scânteiau ca niște torțe, înfulecând bucăți mari de carne. Din partea mea, am fost puțin mai conservator în privința atacului asupra puiului și am stat ghemuit incomod, pentru ca orice-mi cădea din gură să ajungă pe farfuria de lemn dintre coapse și nu pe hainele cele noi, pătându-le.

Lothar și familia lui stăteau cu spatele la noi. Din Tedra nu vedeam altceva decât părul lung și blond. Totuși, când s-a întors să discute cu soțul ei, am zărit un profil de o frumusețe clasică, de la nasul drept la bărbia puternică și fruntea înaltă.

Dansatorii erau excelenți. Purtau haine de satin roșu și auriu și se învârteau într-un vârtej de culoare pe ritmul muzicii celor trei muzicanți din spatele lor. Apoi cei patru bărbați au format o linie și au executat o serie de dansuri solo, fiecare diferit și acompaniat de o melodie la vioară și fluier. Atunci, cele patru femei s-au prins într-un dans popular vioi care combina viteza, precizia și complexitatea într-un spectacol înnebunitor al priceperii lor. În cele din urmă, perechile de dansatori au efectuat o serie de pași a căror logică se schimba mereu după un model aparent aleatoriu, dar oricând muzica se oprea o secundă sau două — din nou, la intervale neregulate — dansatorii se găseau, totuși, în formația inițială.

Jevin a ros ultima bucată de carne de pe os și l-a aruncat într-un morman de gunoaie cu o mișcare artistică a mâinii, de abandonare neglijentă. În același moment, dansul s-a oprit și ropotul de aplauze care a erupt a părut îndreptat deopotrivă spre dexteritatea lui și aceea a dansatorilor. Am râs amândoi de asta.

Când s-au oprit aplauzele și o pereche de scrimeri au urcat pe scenă, Jevin s-a întors spre mine.

— Mă bucur că nu trebuie să stau aici de unul singur și anul ăsta.

M-am încruntat.

— De ce să stai singur? E destul loc înăuntru.

Jevin a clătinat din cap.

— Mă tem că pe unii oameni îi stânjenesc.

— Nu înțeleg.

Am dat să vorbesc despre fratele meu Arik, dar cuvintele au refuzat să-mi iasă din gură. Am tușit și am întors spatele acelor amintiri dureroase.

— Aș fi tentat să cred că Lothar s-ar asigura că asta nu se întâmplă.

Jevin m-a mângâiat pe umărul stâng.

— Nu da vina pe Lothar, el nu poate să facă nimic. Eu îi stânjenesc pe ei și ei mă stânjenesc pe mine. Iar Lothar nu e insensibil. În fiecare an, cineva din familia lui vine la Festival și el chiar se bucură să-i vadă. Anul trecut, sărbătoarea a fost găzduită de Contesa Tedra și de un văr al cărui nume nici măcar nu mi-l amintesc. Anul acesta a putut veni Contele Rudolf. Jevin a surâs. Lothar a fost dezamăgit anul trecut când Contele nu a putut fi aici, așa că anul ășta a fost foarte bucuros când a văzut stindardul Blackwood ridicat pe catargul janian.

— De ce nu a venit Contele Blackwood anul trecut?

Jevin a clătinat din cap.

— Nu a putut. A fost împreună cu Taifunul de Oțel să patruleze la granița eallіană în caz că Regele Tirrell nu se mulțumea cu Sinjaria.

Jevin a văzut că mă crispez și a coborât privirea.

— Îmi pare rău.

Am surâs fără vlagă.

— Să nu-ți pară. Îmi doresc doar ca Taifunul de Oțel să fi putut alunga forțele lui Tirrell din Sinjaria.

Jevin a ridicat din umeri.

— Asta ar fi fost imposibil. Nu uita că Ealla s-a format când lorzii orientului din Jania s-au revoltat și s-au despărțit de Jania în timpul Spulberării. Și după o mie de ani se tem de Jania și ar lupta până la moarte ca să nu fie cuceriți. Nu s-ar gândi niciodată să permită trecerea unei forțe janiane.

Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Eram nervos fiindcă nimeni nu îmi salvase țara și familia. Eram nervos pe Hamis fiindcă ne cucerise și eram furios pe Ealla fiindcă blocase ajutorul pe care Jania ni l-ar fi putut trimite. Cel mai mult eram nervos pe mine.

— E așa frustrant, Jevin. Și așa de aiurea. Sunt nervos pe mine pentru că am supraviețuit.

Fealareenul a suspinat și o membrană alb-lăptoasă i-a coborât peste ochi în timp ce el îmi strângea umărul.

— Nu ești singurul în situația asta, prietene. Măcar tu știi de ce nu te mai afli în țara ta natală și ai avut de ales pentru a nu mai fi acolo. Eu am fost trimis aici pe când nu eram decât un copil, am fost exilat dintr-un loc considerat potrivit doar pentru cei ca mine.

Jevin și-a ferit privirea, uitându-se spre est, iar eu i-am împărtășit dorința de-a porni înapoi către casă.

Apoi s-a întors și a zâmbit.

— Hai să nu cădem pradă tristeții la timp de sărbătoare. Vorbește-mi despre familia ta, despre timpurile bune. Spune-mi cum este viața în afara Taliannei.

CAPITOLUL 5

Talion: Morai

— Foarte interesant, Talion. Nu aș fi zis că Talianna este un loc unde se desfășoară antrenamente atât de ample.

Selia, călare pe un jugan murg, și-a strunit calul pe după un buștean căzut de-a curmezișul cărării de pădure pe care mergeam și mi-a studiat profilul, așteptând o reacție. Lumina soarelui, acolo pe unde străbătea bolta de frunze verzi a pădurii, îi proiecta șuvițe albe în păr. O adiere blândă înfiora frunzele, deopotrivă relaxându-ne și făcând destul zgomot ca să mă agite.

După execuția lui Grath, trecusem pe la tavernă doar cât să mă schimb în niște haine uscate. Voiam să pornesc cât de repede posibil spre trecătoarea de la vest de Cumpăna Pinilor. Chiar dacă ploaia probabil că șterse urmele lui Morai, știam că prin acea trecătoare s-ar fi dus. Asemenea trecătorii de la Cumpăna Pinilor, și aceasta ducea la Memkar, dar era un traseu mai dificil, plin de cotituri ideale pentru bandiți amatori de ambuscade.

După ce mi-am adunat toate lucrurile și după ce Drew, fiul hangiului, mi l-a adus pe Lup, am găsit-o pe Selia pregătită și ea de drum. M-a întrebat dacă mă poate însoți și, chiar dacă voiam să o refuz, bănuiam că își pusese în gând să mă urmărească până la Morai, așa că am primit-o. Mergând alături de mine, puteam avea grijă de ea, plus că ea era categoric mai vorbăreață decât Lup.

— Selia, tu te gândești la Talianna ca la o mare tabără militară. Așa se gândesc toți. Războinicii sunt făuriți din oțel, Justițiarii sunt demoni în formă umană. Nu se cere de la noi să înțelegem filosofia sau să știm altceva decât istoria militară.

Am scrutat drumul din față și am începutinit pasul. Cărarea urca șerpuit pe după coasta unui deal, apoi dispărea într-un tunel întunecat de copaci.

— Nu suntem educați doar în disciplinele marțiale.

— Îmi cer iertare. Nu am vorbit niciodată despre viața lui cu un Talion așa deschis la vorbă.

Zâmbetul ei era sincer și prietenos.

— E o experiență foarte revelatoare.

I-am aruncat o privire piezișă și am râs înfundat.

— Chiar așa sper să fie. Suntem pe drum de două zile și, în afara unor comentarii despre vreme sau mâncare, altceva nu ai făcut decât să-mi pui întrebări despre Talianna.

M-am răsucit în șa cu fața către ea, zâmbitor.

— Dacă nu aș avea capul ăsta de mort pe jiletcă, aș crede că eu sunt cântărețul, iar tu, Talionul taciturn și misterios.

Selia și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Știu ce spui. Să-ți vorbesc despre mine?

Am înclinat din cap și am pornit mai departe.

— Te rog. Simt nevoia să-mi odihnesc vocea ca să-i pot spune lui Morai să nu mai fugă.

Trebuia, totodată, să mă concentrez la pădure și să fiu cu ochii în patru la Morai și la oamenii lui. Ei mergeau într-un ritm mai lent decât noi și noi eram la mai mult de o jumătate de zi în urma lui, a lui Brede și a lui Tafano.

— Foarte bine, Talion, îți voi spune povestea vieții mele.

S-a îndreptat, s-a așezat ceva mai semeț în șa și și-a dat o șuviță de păr blond pe după urechea dreaptă.

— Adevăratul meu nume, cel întreg, este Selia ra Jania ulPatria.

Această remarcă mi-a atras atenția la fel cum ar fi făcut-o un scorpion în gheață. Am întors brusc capul și am studiat-o.

— Tu ești ulPatria?

Fata și-a oprit calul și m-a fixat cu o privire foarte surprinsă.

— Haide, Talion, doar nu ești superstițios cu privire la ul?

Mi-am revenit repede și am scuturat din cap.

— Nu cred că sunt, dar nu mulți se încumetă să se recomande ca fiind ul așa deschis ca tine. Și, ținând cont pe urmele cui ne aflăm, în pădurea aceasta e deja înghesuială de uli.

Fata s-a încruntat și a lovit ușor cu călcâiul în coastele calului, ca să-l pună iar în mișcare.

— Morai este ul?

Era un strop de dezamăgire în vocea ei.

Am rânjit și am scuturat din cap.

— Nu, el nu. Brede ulRia.

Selia a suspinat ușurată.

— El nu e cu adevărat ul.

Și chiar dacă nu a spus-o, mi-am dat seama că era ușurată să afle că Morai nu era motivat de lucruri așa simple în acțiunile sale.

— Cum poți refuza să-l recunoști pe Brede? A fost os domnesc și a fost dezmoștenit. Iar tu categoric nu poți nega faptul că nenumăratele lui crime rivalizează cu acelea ale celor mai mari ullorzi.

Selia a scuturat tare din cap. Printr-un văl de păr blond i-am văzut ochii strâns închiși și linia subțire a gurii.

— Nu-mi vine să cred că judeci ulii după câteva legende distorsionate. Talionii — Justițiarii, în special, ca tine — ar trebui să înțeleagă cum poate adevărul să fie schimonosit în povești nefondate, care inspiră teamă.

Am pufnit pe nas.

— O, deci niciuna dintre poveștile sângeroase nu este adevărată?

A deschis gura să protesteze, s-a gândit, apoi a închis-o la loc.

— Foarte bine, unu zero pentru tine, dar lupta nu s-a încheiat. Să explic?

A luat mișcarea mea din cap drept o încuviințare a ambelor idei și a continuat.

— Știi din legende că familiile ul sunt acele familii de nobili care au fost deposedate de putere în timpul Spulberării. Rebelii și alți nobili i-au alungat pe conducători, iar rudele lor, atunci când scăpau, erau lăsate să rătăcească prin Imperiu și dincolo de el, căutând ajutor. Întrucât aproape toate provinciile aveau conducere nouă și se proclamaseră state suverane, nimeni nu-i privea cu ochi buni pe uli. Simpla lor adăpostire putea părea unui vecin drept un act de ostilitate, așa că familiile dezmoștenite au trebuit să se miște întruna și să fie mereu atente la orice posibil atac.

Am râs ușor și m-am relaxat. Ajunseserăm în culmea dealului și cărarea de jos șerpuia printr-o pajiște înverzită, unde o ambuscadă ar fi fost greu de organizat sau de realizat.

— Selia, tu faci să pară că vechii nobili și-au părăsit fără probleme națiunile atunci când li s-a cerut asta. Dacă îmi amintesc bine, la vremea aceea au avut loc multe războaie civile brutale. Chiar și astăzi, tiranicidul este în continuare considerat justificabil.

Ea a zâmbit.

— Știu ce spui, dar precauția ta e o spadă care taie la ambele capete.

O parte din mânia pe care i-o provocasem o părăsise și ea se relaxase, mai predispusă la istorisiri.

— Să nu presupui, Talion, că toate provinciile au căzut pradă violenților. Patria este un exemplu perfect. Regele și-a dat seama că niciunul dintre fiii lui legitimi nu este competent. După ce a stârpit corupția din rândurile conducerii, a predat structura de putere rebelilor Marcherlorzi. A aranjat chiar ca

cei doi fii ai săi să fie executați, ca să nu poată fi folosiți de alții la câștigarea puterii. Pe patul de moarte, și-a legitimat toți copiii, creând ulPatria, dar ei nu au încercat niciodată să câștige puterea și s-au stabilit în alte locuri, în pace totală.

M-am încruntat.

— Faptul că a cerut uciderea propriilor săi fii nu-l face pe Rege erou în ochii mei. Nu vreau să te jignesc, dar asta e doar o altă poveste cu intrigi și crime de la curte.

Selia a încuviințat din cap.

— Așa este, dar nu e nici pe departe cea mai sângeroasă poveste din vremurile acelea. Ia ca exemplu Hamis. Acolo, prințul Roderick și-a ucis tatăl și fratele mai mare ca să ocupe tronul. Celălalt frate mai mare al lui, Uriah, era plecat din țară la momentul acela și a rămas în exil mai mult de trei decenii. Roderick, fiul lui Roderick, după anii cât îndurase planurile nebunești ale tatălui său de a-l asasina pe Uriah, și-a ucis tatăl. L-a invitat pe Uriah înapoi în Hamis, ca să vindece rana din familie. Uriah s-a întors și Roderick l-a ucis și pe el.

Legendele spun că Uriah și-a întemeiat o familie în exil și că Dinastia de Hamis se teme mereu că un ulHamis va veni să pretindă tronul. UlHamis sunt una dintre puținele familii care au o legătură de sânge legitimă cu actuala Dinastie Conducătoare.

Mi-am controlat emoțiile stârnite de Hamis, alungându-le cu un hohot râs.

— Încă nu am auzit de la tine o poveste care să nu întărească ideea că Brede este ulRia. A dezonorat ideea de nobilime cu un șir de crime sângeroase atât de oribile, încât Regele a închis cazul și a declarat indezirabil numele „Brede" între granițele Ria.

Selia s-a cutremurat, dezgustată, apoi a surâs ironic.

— De fapt, Talion, Bastardul din Ria nu are nicio pretenție la tron. Cum poate îți aduci aminte, mama lui, Regina Candra, a mărturisit la Curtea Regelui că Brede este vlăstarul

unei relații adulterine, chiar dacă recunoașterea acestui lucru i-a făcut viața grea.

Am încuviințat încet din cap. Din nou, cărarea ne ducea într-o pădure întunecată, unde șerpuia prin tuneluri înalte și umbroase formate de copaci bogați și pe după delușoare pline de tufișuri. Ceva nu îmi plăcea la acea bucată de cărare și, întrucât era momentul potrivit, am propus să facem o oprire ca să ne odihnim și să mâncăm ceva. Am descălecat și ne-am lăsat caii să pască, în timp ce noi am mâncat ceva din pâinea și brânza pe care le luaserăm cu noi din Cumpăna Pinilor.

Dacă cineva aștepta să ne prindă în ambuscadă, îmi convenea să-l las să ne mai aștepte puțin în dogoarea acelei zile.

— Selia, știi la fel de bine ca mine că mărturia Reginei Candra a fost mincinoasă. Era singurul mod prin care fiul ei putea fi ținut departe de tron fără izbucnirea unui război civil.

Mi-am terminat ultima bucată de brânză și am aruncat coaja de pâine unei veveriițe îndeajuns de curajoase să-și arate scăfârlia la capătul bușteanului pe care îl foloseam ca bancă.

Cântăreața a zâmbit.

— Nu se poate și pe jos și în căruță, Talion. Dacă era nobil, îl puteau dezmoșteni, iar dacă nu e nobil, nu poate fi ulRia.

Am înclinat capul spre ea.

— Acum e un punct la tine. Recunosc că nu toți ulii au o istorie de familie scăldată în sânge și că a-l asocia pe Brede cu oricine era într-adevăr o mare insultă. Totuși, și mă întorc astfel la mirarea mea dintâi, tu nu-mi pari a fi un ul tipic. Ulii hoinăresc prin Imperiul Spulberat în caravane viu colorate. Se opresc oriunde le poftește inima și își stabilesc mici sate din corturi și căruțe. Susțin că au destul sânge aparținând fiecărei familii regale ca să aibă dreptul la orice pământ doresc. Prezic viitorul, cântă cântece uitate și păstrează vii tradiții străvechi. Așa a fost și viața ta?

Fata a clătinat din cap, devenind nițel mai tăcută.

— Nu, viața mea nu a fost deloc așa. Sinceră să fiu, majoritatea ulilor nu umblă teleleu cu bandele de uli. Acelea sunt pentru hoinari, pentru cei care preferă să plângă după ce au pierdut, în loc să-și construiască singuri o viață nouă. De fapt, mie mi-e milă de ei, căci se țin cu dinții de un mod vechi de viață, sperând că se va întâmpla ceva care să elimine o mie de ani de istorie pentru ca ei să poată conduce din nou. Ceea ce nu înțeleg ei este faptul că, dacă ar fi fost în stare să conducă, niciodată nu ar fi fost izgoniți din ținuturile lor de baștină sau că și-ar fi clădit de mult o viață nouă în altă parte.

Am aprobat din cap.

— Interesantă observație. În multe feluri, sunt asemenea celor care refuză să dea proba pentru a deveni Talioni.

— Exact. Au fost detronați deoarece nu puteau conduce eficient. Tatăl meu nu a căzut în această capcană — să spere la ceva irealizabil. Tata este un om bun; un artizan din Trisus, capitala Janiei. El făurește cele mai bune instrumente muzicale din lume. El mi-a făcut lăuta.

A zâmbit mândră și și-a scuturat firmiturile din poală.

Eu m-am ridicat și am dezlegat frâiele lui Lup de copacul unde îl priponisem. Am urcat în șa și am mângâiat grumazul calului. Acesta și-a întors capul doar cât să mă cerceteze cu ochiul stâng și să-mi transmită că o mângâiere prietenoasă pe gât nu e o recompensă potrivită pentru o oprire atât de scurtă.

Am văzut că și Selia urcase în șa, astfel că că am pornit mai departe. Cărarea era acolo mai lată și puteam călări unul lângă celălalt.

— Presupun că dacă tatăl tău a făcut lăuta, tot el te-a învățat să cânți la ea?

Fata s-a crispat.

— Nu.

Gâtuită de durere, vocea ei a scăzut o octavă.

Eu priveam atent cărarea din fața noastră; ca urmare, nu am reacționat imediat la afirmația ei. M-am întors spre ea, dar părul ei auriu lung îi ascundea fața de mine.

— Îmi pare rău dacă am spus ceva nepotrivit. Nu am vrut să te jignesc.

Fata și-a înlăturat părul de pe față, din aceeași mișcare ștergându-și o lacrimă, apoi mi-a oferit un zâmbet curajos.

— Tata nu poate să vorbească. Nu s-a născut mut. De fapt, mama mi-a spus că avea o vocea minunată când cânta. A crescut în Trisus, a fost ucenic la un artizan care făcea instrumente muzicale, dar și-a dorit întotdeauna, de fapt, să ajungă menestrel. S-a străduit din greu să învețe modul de funcționare a instrumentelor, cum să le facă să scoată sunetele dorite de el și a învățat să cânte. Mama spune că lucra în atelier din zori și până-n noapte, apoi jumătate de noapte cânta în taverne sau la diverse sărbători.

M-am încruntat.

— Puțini oameni pot face ceea ce le face plăcere să-și permită, pe deasupra, să aibă o familie. Cu soție și copil, o viață ca a lui ar fi fost completă pentru cei mai mulți oameni. Ce s-a întâmplat?

Selia și-a mutat privirea spre bolta înfrunzită de sus și zâmbetul i-a încremenit puțin.

— Nu era căsătorit la vremea aceea. Era angajat să cânte la o petrecere de nuntă în Trisus, lucru pe care el l-a văzut drept o șansă de a-și demonstra talentul în fața unei mari adunări de posibili clienți. Tatăl meu s-a prezentat cu sufletul deschis, întrucât aproape toată nobilimea din Jania avea să participe, chiar dacă nunta în cauză era ceva forțat, aranjat dinainte. Mirele era un mic nobil, iar mireasa îndărătnică era fiica unui negustor care avea banii pe care nobilul îi vâna, ca să-și readucă familia în înalta societate.

La petrecere, mireasa a fost mai mult melancolică. Nu voise să-l ia de soț pe nobil, dar tatăl ei o convinsese să se

supună pentru că-și dorea nepoți cu titlu nobiliar. Nobilul i-a cerut tatei să cânte un cântec care să-i înveselească soața, astfel încât ea măcar să *pară* mulțumită de aranjament. Tata avea un cântec care nu dădea niciodată greș atunci când voia să bucure o femeie, așa că l-a cântat pe acela. A cântat din tot sufletul. Se povestește că mai multe doamne nobile s-au îndrăgostit de el în seara aceea.

Selia s-a aplecat peste șa, ferindu-se de o creangă joasă.

— Din păcate, a continuat ea, una dintre ele era noua soție a nobilului. Tânăra nu-și mai putea lua ochii de la tata, părând mult prea bucuroasă pentru gustul noului ei soț. Nobilul era conștient că toată lumea intuia minciuna acelui mariaj forțat, iar puțina onoare care mai rămăsese familiei lui ardea în el, dorindu-se împlinită.

Așa că, în vreme ce mulțimea în felicita pe tata pentru vocea lui frumoasă, nobilul ticluia. Tata era în centrul atenției și petrecerea părea a fi mai mult în cinstea sa decât a gazdei, iar soția gazdei era atentă mai mult decât se cuvine cu tatăl meu. Nobilul nu era bucuros și furia lui a explodat într-un târziu. A spus că acel cântec pătase onoarea soției lui și că, pentru liniștea sa, își dorea un duel cu tata.

Am suspinat.

— Și nobilul l-a înțepat pe tatăl tău în gât, punând astfel capăt carierei lui.

— Nu.

Selia a surâs larg.

— Dacă ar fi vorba de un cântec, aceasta ar fi încheierea, dar viața rareori se așterne așa simplu. Lord Joachim nu era un spadasin atât de bun pe cât se credea, iar tata avusese parte de antrenament în mânuirea spadei, grație unui unchi mercenar care considera că tata nu e pregătit să plece să cutreiere lumea ca menestrel. Tata s-a luptat cu nobilul și a câștigat duelul făcându-i acestuia o crestătură mică pe dosul mâinii drepte. Și atunci, tata și-a lăsat garda jos. Nobilul a fandat, atacându-l

pe tata, care s-a ferit de tăiș, dar garda spatei l-a nimerit totuși în gât.

Tata nu a mai putut cânta niciodată. Nicicând nu l-am auzit vorbind altfel decât în șoaptă, și chiar și-n șoaptă îi era greu să vorbească.

Selia a zâmbit.

— În ochii lui, a continuat ea, în mișcările grațios de fluide ale mâinilor lui atunci când cânta la lăută sau la țambal, am văzut cum trebuia să fi fost să-l *auzi*, dar asta nu m-a împiedicat să-mi doresc să-i fi putut asculta cântecele sau să fi cântat împreună cu el.

— Înțeleg această dorință. Cu nobilul ce s-a întâmplat?

— Nobilul susținea că nu simțise tăietura de la mână. I-a plătit tatei trei sute de imperiali, o amendă stabilită de un tânăr și nechibzuit conte Rudolf ra Blackwood, membrul curții cu cel mai mare rang aflat atunci la fața locului.

O imagine a unchiului lui Lothar mi-a apărut în fața ochilor.

— Trei sute de imperiali nu sunt o despăgubire pentru ce a pățit tatăl tău. Ar fi trebuit să primească mai mult pentru seara aceea și rana cu care s-a ales.

Selia a surâs — un rictus chinuit care s-a transformat într-un zâmbet radiant.

— A primit. Femeia aceea era mama. A adus pe lume trei copii, toți fiind vlăstarul tatei, nu al soțului ei. Cred că Lord Joachim știe că suntem ilegitimi, dar nu spune nimic. Mama îl controlează și face ceea ce vrea. Între nobilii din Trisus, Lord Joachim e ciuca bătăii. Toți consideră că a primit ceea ce a meritat.

Am încuviințat, acceptând verdictul ei. L-am oprit pe Lup. Tocmai ajunseserăm pe coama unui deal și cărarea intra într-un luminiș mic înainte să pătrundă într-un și mai mare desiș de pădure. Dimineața, soarele ar fi orbit orice călăreț care urca dealul, dar după ce ne opriserăm să prânzim, ne-au întâmpinat doar umbrele.

Lup a îndreptat urechile în față cu o jumătate de secundă înainte să văd mișcarea. Am scos piciorul stâng din scăriță și am trântit-o pe Selia de pe cal. Fata a gemut, s-a îndoit peste piciorul meu și s-a prăvălit pe spate tocmai când săgeata de arbaletă a spintecat aerul și-a nimerit-o în umăr. Mi-a dispărut din vedere înainte să-mi dau seama cât de grav fusese rănită. Din aceeași mișcare, m-am răsucit în șa și m-am aruncat de pe Lup pe stânga. Lăsându-mi *tsincaatul* în teaca de la șa, m-am ridicat, am fugit înainte și am plonjat în tufișul din dreapta cărării.

L-am zărit scurt pe Brede, Bastardul din Ria, înainte ca o rădăcină să-mi agațe glezna și să mă trântească la pământ. Niciodată nu fusese capabil să ucidă altfel decât dacă victima era legată și nu-și făcea deloc iluzii cu privire la onoare sau dreptate — de aici și atacul său din ambuscadă. M-am adunat în poziție ghemuită, încrezându-mă în faptul că lipsa mea de nevolnicie îl va face să nu mă ucidă imediat.

Selia avea perfectă dreptate, omul nu putea fi ulRia. Pentru asta trebuia cel puțin să fi e om.

— Vino, Talion, vino la mine.

Brede se forța să pară că e stăpân pe vocea sa. Probabil încerca să-și reîncarce arbaleta, iar agitația îi îngreuna mișcările. În împrejurări normale, reîncărcarea unei arbalete nu ar fi o problemă pentru nimeni, dar de obicei trăgătorul e mai deștept decât arma sa și nu e așa aproape de un Talion, cu atât mai puțin de unul pe care tocmai a încercat să-l omoare.

Am înaintat prin tufișuri și am ajuns la o zonă relativ despădurită. Coniferele din acea porțiune de pădure acoperiseră pământul cu ace de pin — toate erau brun-portocalii, uscate — care sufocau orice plantă și amuțeau majoritatea sunetelor. Deoarece ramurile cele mai de jos erau la doi metri deasupra mea, vederea îmi era împiedicată doar de trunchiurile copacilor. Multe dintre crengile tăiate recent acopereau

solul și îmi dădeau un fior rece în stomac. Brede, sau Morai în persoană, alesese bine locul pentru această bătălie.

Am alergat la un copac și m-am oprit cu spatele lipit de el. Scoarța aspră părea netedă prin tunica de piele. Destul de puțini pini erau suficient de groși ca să-l ascundă vederii pe Brede, însă eu tot nu-l puteam zări. Prin crâng adia un vânt care fura orice sunet m-ar fi putut îndruma spre ascunzătoarea lui Brede. M-am lăsat tare pe vine, ca să fiu o țintă cât mai mică, și m-am înarmat.

Am scos praștia și o piatră din punguța de la brâu. Mi-am petrecut o buclă a praștiei pe după mână, am pus piatra în ochiul de piele, am prins cealaltă curea a praștiei și am învârtit-o. Astfel pregătit, m-am ridicat și m-am uitat pe după copacul meu. În spatele unui arbore gros aflat la cincisprezece metri distanță și puțin în stânga, Brede făcea același lucru.

Am tras amândoi deodată. Săgeata lui s-a înfipt în copacul meu, împrăștiind așchii de lemn și sevă în aer. Piatra mea a rupt scoarță din copacul lui și i-a ciupit urechea dreaptă, înainte ca el să se poată retrage la adăpost. Fără a sta pe gânduri, am ieșit de după copac și am pornit drept spre el. Știam că eram mult mai bine pregătit pentru o luptă fără arme decât orice arcaș rian, mai ales atunci când acel arcaș încerca să-și reîncarce arbaleta.

Am înaintat fără probleme, lucru care mi s-a părut ciudat doar când am cotit pe după copacul lui Brede și m-am oprit ca o căruță cu o roată ruptă.

Brede stătea acolo și rânjea ca un smintit, cum probabil mă considera pe mine. La picioarele lui se afla o arbaletă și în mâini o ținea pe a doua. Săgeata din a doua arbaletă avea un vârf urât cu două muchii tăioase și răsucite ca iedera pe un stâlp. Era gândit să sfredelească ținta — de obicei, un animal mare precum cerbul — și să facă o gaură suficient de mare pentru ca ținta să lase după ea o dâră de sânge, în caz că mai

putea fugi. Săgeata aceea era îndreptată spre stomacul meu, dar nu a eliberat-o.

— Mi-a spus Morai c-o să te lași păcălit de trucul ăsta. „Ține o arbaletă încărcată mereu, Brede, și al tău va fi." Nu credea că o voi putea face.

Rânjetul lui era lipsit de veselie, asemenea săgeții, și în ochii-i mari și cafenii i-a apărut o privire extatică.

Am întins mâna dreaptă, mișcând-o încet, cu precauție, și am lăsat praștia să cadă la pământ.

— Dă-mi arbaleta, Brede. Dă-mi-o și putem termina povestea asta ușor. Sigur nu vrei să omori un Talion.

A mijit ochii și a fremătat din nări. S-a străduit din răsputeri să se ridice la înălțimea stereotipului rian de prostie și aspect bovin.

— De ce nu? Gândește-te la ce reputație voi avea.

Am clătinat din cap ușor și am încercat să înghit.

— Vei avea o sută de Talioni pe urmele tale și sigur nu vrei să ajungi ca ultimul om care a ucis un Talion. Se spune că el — cea mai mare parte din el, de fapt — este încă viu într-o temniță din Talianna. Nici chiar tu nu vrei să înduri o tortură așa de mare.

Brede a rânjit și ochii i s-au întunecat, gândindu-se la amintirile plăcute din infectele gropi de tortură ale Ria. Atenția i-a scăzut pentru o secundă și asta mi-a oferit mie răgazul necesar. M-am concentrat.

Tsincaatul mi-a venit în mână exact când Brede declanșa arbaleta. Am sărit spre armă și am dat-o într-o parte. Săgeata s-a lovit de lama *tsincaatului* cu un zăngănit puternic și-a urcat până la apărătoarea mânerului. Mi-a smuls spada din mână — amorțindu-mi totodată complet mâna dreaptă — și a făcut-o să-mi zboare peste umărul drept.

Brede și-a pierdut mințile. A urlat de furie și a pornit la atac cu arbaleta ridicată ca o bâtă. M-am eschivat pe dreapta și l-am lovit din lateral cu piciorul în stomac, dar cu mult mai

multă forță decât folosisem asupra Seliei. Tolba cu săgeți i-a zburat din spate și a împrăștiat săgeți peste tot.

Brede s-a împleticit și s-a izbit de copac. A scăpat arbaleta, apoi a căzut în genunchi. S-a întins și a apucat o săgeată, strângând-o ca pe un cuțit. Opintindu-se în picioare, s-a avântat iar spre mine. Mânia îi acoperea fața ca o mască, îmbujorându-l puternic.

Am pășit lateral, ferindu-mă astfel de stângaciul său atac, și de data aceasta i-am înfipt piciorul drept în piept. Am auzit un trosnet și, din compasiune, o durere mi-a sfâșiat pieptul, dar Brede nici măcar n-a observat. S-a dat doi pași înapoi și a pornit iar în atac.

Am căzut pe spate când săgeata mi-a trecut prin față. I-am înfipt piciorul drept în stomacul proeminent și l-am apucat de cămașă cu mâna stângă. Continuându-mi în mod intenționat căderea, m-am rostogolit pe spate și l-am tras după mine. Când a ajuns direct deasupra mea, am îndreptat piciorul și l-am aruncat peste cap. S-a lovit de un copac, s-a uitat spre mine, s-a răsucit și a căzut la pământ. A încercat să se ridice o dată, dar o dâră de sânge a început să-i curgă din gură și a rămas culcat la pământ, perfect nemișcat.

M-am ridicat, am scuturat mâna dreaptă amorțită și mi-am strâns-o la subsuoara stângă. Eram nedumerit, întrucât lovitura mea trebuia să-i rupă câteva oase, iar copacul să-i învinețească umărul sau brațul, dar asta n-ar fi trebuit să oprească un om așa voinic ca el. M-am îndreptat atent spre el, având grijă ca nu cumva să mă păcălească, și, cu oarecare efort, am reușit să-l rostogolesc cu piciorul drept. Brede căzuse peste săgețile sale. Două i se înfipseseră în spate, făcându-i ceea ce el ar fi vrut să ne facă mie și Seliei.

Bastardul din Ria era mort și eu simțeam o puternică tentație de a-i consemna moartea în jurnal ca sinucidere involuntară.

Pentru a împiedica o eventuală reînsufleţire, i-am frânt gâtul. În mod normal, asta nu era o ameninţare, dar nici chiar Talionii nu cunosc adevărata dimensiune a fărădelegilor lui Brede şi cine-i sunt prieteni, ori cât de puternici ar putea fi aceştia cu adevărat. Mi-am recuperat *tsincaatul* şi praştia, apoi am părăsit dumbrava, ducându-mă la Selia.

Lup şi calul Seliei păşteau într-un mic luminiş undeva, departe de locul unde şedea Selia. Fata era puţin palidă şi îşi rupsese tunica în dreptul umărului drept. Când şi-a atins uşor crestătura de acolo cu mâna stângă pătată de sânge, s-a strâmbat.

M-am lăsat într-un genunchi.

— Lasă-mă să mă uit.

— De ce?

A surâs firav şi buzele i-au tremurat.

— Cred că mă doare coastele mai tare ca umărul.

— Ah, îmi pare rău pentru asta, dar nu am avut de ales.

Săgeata, probabil una dintre cele gândite să provoace sângerare, îi făcuse trei tăieturi în partea superioară a umărului, chiar deasupra claviculei. Arăta mai rău decât era de fapt şi nu mă îndoiam că o dureau mai tare coastele.

— Nu crezi că a otrăvit săgeata, nu?

A pus întrebarea plină de speranţă şi mult mai calm decât aş fi făcut-o eu dacă rolurile ar fi fost inversate. Era foarte curajoasă. Am zâmbit pentru a o linişti.

M-am ridicat şi m-am dus la Lup.

— Nu, nu cred că era otrăvită. Brede ar fi preferat să te vadă cum strigi şi suferi în timp ce te ucidea. Ştii cum unii oameni fredonează sau cântă în barbă în timp ce lucrează? Din câte ştiu despre el, lui Brede îi plăcea să aibă acompaniamentul unui străin.

— Oh!

— Mda, nu e genul de muzică pe care ai vrea să-l adaugi în repertoriu, mă gândesc.

Din desagi am luat o sticlă verde soioasă și o cârpă.

— Cu asta vom curăța rana și vom avea grijă să nu faci febra sângelui.

Am îngenuncheat iarăși lângă ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tatăl tău după duel.

Voiam să se concentreze la orice altceva în afară de rană, ca să o pot trata fără întrerupere.

— Tata a câștigat imediat simpatia întregului Trisus. Niciun om de vază nu mai comanda un instrument fără a-i cere întâi tatei să-l facă. Primele comenzi, cel puțin, au fost făcute din compasiune, dar după aceea — AU! — au venit datorită talentului său...

— Scuze, am uitat să-ți spun că te va ustura.

Am mai pus alifie pe cârpă și am curățat rana cu ea. Fata a strigat din nou și Lup a nechezat din compasiune. Tăietura s-a curățat frumos și s-a închis destul de ușor, așa încât nu credeam că avea să-i rămână o cicatrice mare. I-am înfășurat umărul într-un bandaj curat, o fâșie ruptă din cârpă.

— Tatăl tău știa meserie, deci?

Am ajutat-o să se ridice. Îi mai revenise culoarea în obraji și a mers fără probleme până la calul ei. A urcat ușor în șa. Eu am pus sticla înapoi în desagi, am urcat și eu în șa și am pornit la drum.

— Da, într-adevăr știa meserie. Părea că toată energia pe care o punea în cânt o punea acum în construcția instrumentelor. Crea instrumente care să-i înlocuiască vocea. Îmi amintesc că stăteam vrăjită, în timp ce el spunea o poveste printr-un cântec, fiecare personaj fiind interpretat de un instrument diferit. A fost ceva minunat. El însuși este minunat.

Am zâmbit.

— Bun, mă bucur pentru el și pentru tine. Mi-ar face plăcere să întâlnesc un om așa talentat.

— Nu poți decât dacă Jania va ridica interdicția. (Selia a râs.) Îmi vine greu să cred că o națiune le poate interzice tuturor Talionilor accesul în propria lor țară de baștină. Talionii trebuie să fi insultat cumplit Casa Regală Janiană.

Am clătinat din cap.

— Unele națiuni mai fac asta din când în când. Ne expulzează pentru cincisprezece sau douăzeci de ani, după care ne cheamă înapoi. Nu e o practică obișnuită, dar niciuna ieșită din comun nu e.

Selia călărea ținând frâiele în mâna dreaptă. Cu cea stângă își pipăia bandajul.

— Te doare?

A clătinat din cap.

— Chiar Brede a fost?

— În carne și oase.

A ridicat din sprâncene.

— Nu mi se pare că doare destul de tare, pentru ca rana să fi fost provocată de el.

Am surâs și am încercat să nu mă gândesc la cât de tare ar fi durut săgeata pe care Brede o îndreptase spre mine.

— Ești unul dintre norocoși. Nu te-a avut la dispoziție doar pe tine și o cameră plină de ustensile. Săgeata era menită să schilodească sau să ucidă lent, deși două dintre ele au acționat destul de repede asupra lui.

Copacii înalți păstrau cărarea suficient de umedă ca urmele de copite să se mai vadă, iar cele pe care le urmăream noi erau destul de proaspete — nu aveau nici șase ore. Armăsarul lui Tafano — singura creatură capabilă să-l care pe el și armura sa — lăsase cele mai adânci urme. Un cal mai ușor, probabil mai iute decât vreun cal pe care l-aș fi călărit eu vreodată, îi aparținea lui Morai și, deoarece urmele mai mari le ascundeau uneori pe cele mai mici, am știu că el deschidea coloana.

Am mai făcut un kilometru și jumătate pe cărarea care străbătea pădurea și ocolea dealurile. În cele din urmă, am

ajuns pe culmea unui deal presărat cu lespezi de granit aidoma unor colți și degete, părând că un uriaș monstru de piatră ar fi încercat să iasă din mormânt. La o sută de metri de-a lungul cărării umbrite, tunelul s-a deschis într-o poiană puternic luminată. Strălucirea soarelui alunga orice culoare și detaliu din acea poiană, dar albinele și fluturii și-au făcut curând apariția, dând un aer de liniște la ceea ce eram neplăcut de sigur că însemna o nouă capcană.

Din păcate, nu mă înșelam.

Am intrat cu mare băgare de seamă în poiană și ne-am oprit în lumina caldă a soarelui. În dreapta mea, am văzut, sprijinit de un arțar, trunchiul decojit al unui pin mic. Tafano îi curățase toate ramurile și ascuțise capătul îngust. În pofida prelucrării stângace, era limpede că se dorea a fi o lance.

În cealaltă parte a poienii, Tafano a ieșit călare dintr-un crâng întunecos. Era învești mântat într-o armură argintie lucioasă și pe coiful întreg purta pene verzi de păun. Avea o lance adevărată făcută din lemn de stejar bine șlefuit, prevăzută la capăt cu o gheară de oțel lustruită. Gheara, un capăt de lance cu trei dinți modelați în forma unui picior de vultur, exista doar pentru a-mi străpunge pieptul și a-mi smulge inima din el. Văzând-o, am simțit o gheară în stomac.

— Selia, ascultă bine la ce am de spus. Tafano mă va ataca atunci când voi lua lancea în mână. De va fi să câștige el, și e mult mai abil în lupta asta decât mine, fugi repede călare în cealaltă direcție, *oricare* altă direcție.

Selia a încuviințat și și-a strunit calul în partea stângă. Eu am scos o pereche de mănuși din desaga stângă, apoi m-am aplecat și am luat lancea de pin. Tafano a ridicat lancea deasupra capului și a mișcat-o în sus de trei ori. I-am imitat gestul, am găsit punctul de echilibru al lăncii și am strâns capătul ei gros lângă coaste. Am dat amândoi pinteni cailor și-am pornit în galop unul spre celălalt.

În timp ce galopam, străbătând poiana spre Tafano, o mie de lecții îmi răsunau în minte. Aveam să trecem unul pe lângă celălalt pe partea stângă, țintind scutul sau pieptul celuilalt. Tafano, având un scut sclipitor triunghiular pe brațul stâng, îmi oferea o serie de ținte — una pe care eu nu i-o ofeream. Am observat că ținea capul înclinat pe dreapta, până-ntr-atât încât mă putea vedea doar cu ochiul stâng, așa că m-am aplecat și mai tare în șa pentru a fi o țintă greu de atins fără o deplină percepție de profunzime. Chiar și cu acest avantaj suplimentar, însă, nu credeam sincer că bătălia va trece de primul atac.

Războinicii imperianani, ca întreg, sunt pur și simplu cea mai bună forță de cavalerie grea din lume. Majoritatea lor învață să călărească înainte de-a învăța să meargă și unii nobili poartă zale de îndată ce încep să umble. Un imperianan este un demon călare, călărește doar cei mai bine dresați cai de luptă din cea mai bună rasă a Imperiului Spulberat, în afară de Talianna. Războinicii lor sunt chiar foarte pricepuți în lupta de infanterie, cu paloșele lor masive. De fapt, dacă cei mai mulți dintre ei nu ar fi așa de aroganți, datorită faptului că națiunea lor a fost cândva provincia capitală a Imperiului, obiceiurile și abilitățile lor ar fi putut foarte bine să fie admirate de multă lume.

Lup galopa cu urechile lipite de cap. Lumina soarelui scânteia pe armura lui Tafano și se răsfrângea în curburile și îmbinările carapacei sale argintii. Pana care i se sumețea la coif — de-un verde mult prea aprins ca să se piardă în pădurea întunecată din spatele său — dansa și tresălta ca laba unei pisici dând să agațe o bucată de sfoară. Aș fi putut să râd, însă gheara întinsă alunga orice fărâmă de umor din acea situație.

M-am răsucit în șa și m-am ferit de lovitura lăncii, în același timp dând să lovesc eu însumi. Lancea mea a luat contact cu scutul lui Tafano, apoi a explodat într-un nor de așchii cu un pârâit puternic. Tafano s-a legănat puțin în șa, dar a

gonit mai departe, revenindu-și complet înainte ca vârful lăncii mele rupte să atingă măcar solul. Dezgustat, am aruncat ciotul acelei arme încropite și-am gonit până la capătul terenului, locul de unde Tafano pornise atacul.

Am tras brusc de frâie. Drumul îmi era blocat de Morai.

Aproape i-am adresat un zâmbet, pentru că, stând acolo așa îndrăzneț, semăna foarte tare cu eroul strengar din cântecul Seliei. Purta o tunică de mătase albastră și pantaloni de mătase roșie îndesați în carâmbul cizmelor de călărie. Avea legată pe frunte o bandană de mătase roșie care se pierdea în părul încâlcit, deși capetele ei ieșeau la spate, plutind în adierea blândă care străbătea poiana. Purta o mustață tunsă după modă, care, împreună cu straiele sale, îi dădea mai mult aspectul unui nobil ieșit la o plimbare cu calul, decât al unui criminal urmărit de un Talion. Ochii lui de-un căprui așa deschis, încât părea auriu, scânteiau. Zâmbea.

— Salutare, Talion, a trecut ceva timp.

S-a aplecat și a luat o nouă lance ascunsă între ierburile înalte.

— Presupun că poți folosi asta?

Nu m-am putut abține, a trebui să zâmbesc.

— Dacă ție nu-ți trebuie chiar acum, aș vrea să o împrumut.

M-am uitat peste umăr la muntele de om călare din poiană.

— Nu pot promite că ți-o aduc într-o stare bună.

Morai a ridicat din umeri.

— Nu contează.

A fluturat dintr-o mână, cuprinzând cu acel gest toată pădurea.

— Îmi mai pot face oricând una.

Doar când mi-a întins lancea mi-am amintit ce mic era. Eu eram de departe cu un cap mai înalt ca el, iar Tafano era cu cel puțin tot atât mai înalt ca mine. Și totuși știam de la

oameni precum Morai și Lord Isas că a judeca o persoană doar după înălțimea sa era o mare greșeală.

L-am întors pe Lup din nou cu fața către Tafano.

— Îți dai seama că mă voi întoarce după tine.

Morai a încuviințat din cap.

— Mă aștept la asta. Adu-ți compatrioata cu tine când termini cu Tafano. O, ai observat cum își ține capul?

Am zâmbit.

— E orb pe jumătate?

Morai a ridicat din umeri și și-a masat încheietura pumnului drept.

— Pe moment. Am avut o neînțelegere astă-dimineață. Ochiul drept îi e umflat de nu-l mai poate deschide.

Un râs profund mi-a huruit în piept și Morai mi s-a alăturat.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Puteam oare să n-o fac?

Zâmbetul lui Morai aducea o droaie de amintiri. Am roșit.

Întorcându-mă cu spatele la el, am ridicat noua lance și am îndreptat-o de trei ori spre cer. Tafano a răspuns la semnal în același fel și ne-am avântat din nou caii unul către celălalt. Iarba și copacii treceau pe lângă mine într-un val neclar. Fiecare tropot bubuia în mine, pornindu-mi în tâmple un puls care bătea același ritm. Am scrâșnit din dinți și în ochi mi s-a scurs o transpirație înțepătoare.

Am așteptat să fie destul de aproape pentru ca Tafano să se pregătească de impact și, împingând din genunchi, l-am tras pe Lup către stânga. Preț de câteva secunde, am gonit direct spre Tafano și armăsarul lui, iar eu mi-am imaginat amalgamul de carne de cal și om care aveam să devenim dacă ajungeam să ne izbim. Am împins și mai tare, iar Lup a virat și mai mult la stânga. Aveam să trecem prin dreapta.

Tafano a răsucit capul și mai tare, într-o încercare zadarnică de-a ne repera. În ultima clipă a încercat să ridice lancea

pe deasupra capului armăsarului și să ne lovească orbește, dar strădania sa a venit prea târziu și a lovit prea departe de țintă. Țâșnind prin dreapta lui, m-am ridicat în scări și, strângând cu ambele mâini coada lăncii, am avântat-o ca pe o bâtă uriașă.

Lovitura l-a nimerit pe Tafano drept în piept, i-a afundat platoșa, iar lancea s-a rupt exact în două. Lancea lui s-a ridicat în aer și i-a zburat din mâna amorțită, iar imperianananul s-a clătinat în șa și a căzut pe partea dreaptă. Cine știe cum, a reușit să se desprindă din scări și-a scăpat să fie târât în urma calului. Și așa, căzătura din șa a fost grea și dură. Însoțit de un zăngănit puternic, s-a rostogolit, devenind o minge argintie.

Am sărit din șaua lui Lup de îndată ce calul a încetinit destul cât saltul să fie sigur, mi-am chemat *tsincaatul* și l-am lovit pe Lup peste crupă. A luat-o la fugă, temându-se de calul lui Tafano, și a rămas la distanță, uitându-se cum îi dădeam târcoale lui Tafano însuși. Calul de luptă a venit spre mine, despărțindu-mă de stăpânul lui căzut la pământ.

— Tafano ra Imperiana! am strigat.

Armura s-a mișcat și s-a îndreptat. Semăna perfect cu un războinic de metal ieșind dintr-un ou de oțel.

— Tafano, trimite calul de aici. Îngăduie ca răfuiala să fie între noi doi.

Imperianananul și-a dat jos mănușile și și-a luat coiful de pe cap. Din nas și din urechi îi curgea sânge, care-i mânjea în stacojiu mustața brună și barba. Ochiul drept era umflat și înnegrit, dar cel stâng ardea cu o intensitate care îmi dădea fiori pe șira spinării, aidoma unui vânt rece de cavou. A scuipat sânge. A încercat să se ridice, s-a împleticit și a căzut într-o mână și un genunchi.

A scuipat din nou.

— Rasha, omoară-l!

A îndreptat un deget spre mine, a tușit și s-a prăbușit dintr-odată.

Calul m-a atacat, vrând să mă doboare, dar m-am ferit din calea lui. M-am întors pe drumul pe care îl urmase, forțându-l să facă o întoarcere și mai mare pentru o nouă încercare, dar el s-a oprit la jumătatea traseului și a rămas cu ochii la mine. Armăsarul primise ordin să mă ucidă și asta avea să facă, dacă nu-l ucideam eu primul.

— Tafano, cheamă-ți animalul înapoi.

Războinicul a râs.

— Pentru mine, e-o armă la fel ca spada de la șold. Ești mort, Talion.

A continuat să râdă, apoi râsul i s-a transformat într-o tuse zguduitoare.

Calul a pornit din nou înainte. De data aceasta a avut grijă să nu mă mai lase să scap. S-a jucat cu mine și, pentru o secundă, n-a trădat niciun semn că ar fi altceva decât un cal curajos. Apoi a pornit în atac, iar eu abia am sărit de sub copitele lui cu potcoave de oțel.

M-am rostogolit în picioare și am strâns ambele mâini pe mânerul *tsincaatului*.

— Îți spun ultima dată, Tafano. Trimite-l pe Rasha de aici sau orice-i voi face lui îți voi face și ție!

Tafano a ridicat privirea spre cal.

— Rasha, a comandat, strângând pumnul și lovind cu el în pământ, *calcă-l sub copite!*

Dând ascultare orbește stăpânului său, Rasha a atacat, cabrându-se în fața mea. Cu ochii larg deschiși și fremătând din nări, a lovit cu copitele spre mine. M-am tras în spate tocmai când o copită îmi trecea pe lângă urechea stângă. Am scos *tsincaatul*, dar calul l-a ignorat și a continuat să mă atace. S-a ridicat pe picioarele din spate, apoi a tropotit și a sărit în față. Cu fiecare mișcare, mă împingea tot mai în spate.

M-am retras preț de cinci atacuri și abia atunci am înțeles cum acționa. La al șaselea, când două copite au lovit pământul de la picioarele mele, dislocându-l, am sărit la stânga și în

față. Rasha s-a cabrat și mi-a ratat cu puțin umărul drept cu o lovitură inutilă de copită, când eu am fugit înlături. Chiar în timp ce calul necheza furios și se întorcea să mă muște, i-am retezat mușchii vânjoși de la picioare și armăsarul s-a prăbușit la pământ într-un nor de praf.

M-am împleticit în spate de lângă el și mi s-a strepezit gura. Animalul zăcea acolo zvârcolindu-se, nechezând. De la picioarele din spate îi țâșnea sânge și totuși el continua să lovească pământul cu cele din față și încerca să se târască spre mine. Voiam să întorc spatele acelei priveliști jalnice, dar trebuia să respect privirea crâncenă a bestiei. Calul nu avea să se predea niciodată cât timp încă avea un ordin de respectat, fapt ce îmi spunea limpede că și eu aveam o misiune de îndeplinit. Amorțit de suferința lui, i-am dat ocol și i-am apăsat fruntea lată, înstelată, cu palma mea dreaptă. În câteva secunde, l-am purtat pe Rasha dincolo de orice suferință.

Am așezat capul animalului pe pământ și am auzit scârțâitul armurii îndoite, în timp ce Tafano încerca să se ridice.

— Pentru asta, Talion, vei muri foarte încet!

Vocea lui era slabă, dar plină de venin și aroganță. *Eu* trebuia să plătesc pentru că făcusem ceva ce îl rugasem *pe el* să nu mă forțeze să fac.

Atunci s-a aprins în mine o furie extremă care ardea ca un foc ce a cuprins o baltă de petrol. M-am întors, l-am pocnit pe Tafano, l-am doborât la pământ și m-am avântat asupra feței lui cu un potop de lovituri. I-am spart nasul acvilin și i-am făcut chisăliță buzele pline și nobile. I-am tras mâinile de sub el, când încerca să se ridice, i-am pus un picior pe piept până când zbaterile i-au secătuit puterile și nu a mai fost în stare să se ridice sub greutatea armurii.

Tafano zăcea acolo, în soarele toropitor al după-amiezii, ca un cărăbuș întors pe spate. M-am dus hotărât la Rasha și am scos paloșul lui Tafano din teaca de la șa. De două ori mai lungă decât *tsincaatul* meu, lama lui era la fel de mată ca un

cuțit de cojit vechi. Nu avea nevoie de muchie pentru că nu tăia nimic; paloșul acela *strivea* orice atingea. Un luptător care manevra sabia în luptă putea strivi armura și sfărâma oasele de sub aceasta. Era o armă teribilă, una care aducea moarte lentă, față de una mai iute și milostivă, dar în clipa aceea nu mă puteam gândi la o armă mai perfectă pe lume.

Am coborât privirea spre Tafano și i-am studiat fața mânjită de sânge. Se holba la mine cu ochiul stâng. Nu era pic de frică acolo, ci doar furie. Și uriașa aroganță a celor ca el.

— Te-am avertizat. Ce m-ai forțat să-i fac acelui cal...

Am făcut un pas solemn spre picioarele lui și am ridicat paloșul. L-am ținut acolo preț de o secundă și l-am coborât chiar atunci când Tafano a ridicat capul să se uite, având timp destul ca să strige.

Armura care îi acoperea coapsele s-a îndoit la fel de ușor ca o cupă de cositor izbită de un perete și picioarele i s-au rupt la fel de simplu cum se rupseseră lăncile mele. Zvârcolindu-se cuprins de durere, Tafano și-a înfipt unghiile în pământ și a aruncat în aer bulgări mari de iarbă și sol. Apoi cine știe ce zeu i-a arătat lui Tafano mila pe care i-a refuzat-o lui Rasha. Imperiananul a leșinat.

O O O

Aruncând paloșul în lături, mi-am chemat *tsincaatul* și am pornit cu pas grăbit prin luminiș. Morai stătea pe un buștean între umbrele tot mai adânci ale pădurii. Selia era lângă el și amândoi râdeau. Ceva înlăuntrul meu, ceva atins de moartea calului și de evenimentele din Cumpăna Pinilor, s-a rupt brusc.

— Ajunge, Morai, ajunge! M-am săturat să fug după tine peste tot.

S-au oprit amândoi și s-au uitat la mine de parcă aș fi fost un musafir nepoftit în grădina plină de amor a cine știe cărui

nobil. Selia a dat să vorbească, dar Morai i-a așezat blând o mână pe antebraț și a oprit-o. S-a ridicat în picioare.

— La ce te referi, Talion?

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred.

— Am în desagi cel puțin douăsprezece de mandate cu numele tău pe ele.

M-am uitat înapoi spre Lup.

— Ești căutat în toate națiunile la vest de Imperiana — Memkar fiind doar cea mai recentă. Du-te și citește-le singur.

Banditul a râs degajat și a clătinat din cap.

— Știi că evit să citesc asemenea lucruri.

Am pufnit și mi-am șters fruntea de sudoare cu mâna stângă.

— Mandate și orice altceva, analfabet prefăcut ce ești.

Morai a ridicat nepăsător din umeri, apoi s-a uitat fix la mine.

— Talion, tu vorbești serios?

Am strâns tare ochii și am încercat să scap de durerea din cap masându-mi fruntea, ca să pot gândi mai limpede, dar nu avea niciun rost.

— Da, Morai, s-a terminat. A fost un lucru să conduci o ceată de bandiți care furau de ici și de colo, dar e cu totul altceva să-ți vinzi serviciile nobililor care vor să-și distrugă elita conducătoare.

— Dar a fi un bandit de rând începea să fie plictisitor. Măcar atunci când unelteşti ai de-a face cu oameni de condiție mai bună.

— Poate că așa este, Morai, dar nu ți se poate permite să dărâmi guverne.

Aluzia unei ironii și-a croit drum în răspunsul său:

— Mai bine bandit decât mijlocitor al puterii, nu crezi? Să se datoreze asta faptului că e de preferat să îi superi pe țărani și nu pe nobili — poate pentru că nobilii știu să citească?

Am întredeschis ochii.

— Știi bine că nu e așa. Te-am mai urmărit și altă dată, ții minte?

— Așa e, Talion, și înțeleg ce spui. Îți voi asculta sfatul.

Morai a zâmbit, a ridicat mâinile în aer, apoi a bătut din palme o dată.

— Cum îi spuneam Seliei, am decis să abandonez intrigile politice și să mă las de tâlhării. Voi pleca de aici și mă voi face hoț de giuvaieruri. Se găsește întotdeauna câte un flecușteț de furat pe undeva.

Am clătinat din cap.

— Nu! Vreau să spun că trebuie să înceteze — totul. Cariera ta s-a terminat. Acesta e sfârșitul, Morai.

Zâmbetul de pe fața lui s-a topit într-o linie subțire.

— Lăsăm să vorbească săbiile, deci?

Am aprobat din cap și el și-a scos o pereche de mănuși de la brâu, pe care și le-a tras pe mâini. Și-a scos paloșul cu mâner rotund din teaca legată de o ramură de jos a unui copac și a secerat iarba aurie cu câteva mișcări de încercare.

A ridicat ochii spre mine și s-a mutat de-a stânga mea. Între noi se înălța un parapet de iarbă înaltă.

— Dacă mă vrei, Talion, vino să mă iei.

S-a pus în gardă și a început să aștepte.

Am făcut trei pași spre el și pământul mi-a fugit de sub picioare.

Am aterizat pe fundul gropii într-o ploaie de crengi și mănunchiuri de iarbă. Am tușit din cauza prafului și am scuipat nisipul care îmi scârțâia între degete. Nu-mi rupsesem nimic în urma căzăturii și bucuria acestui lucru mi-a risipit dispoziția tristă care mă copleșea. M-am ridicat și am văzut că buza gropii era prea sus ca să pot sări afară și că pereții erau prea sfărâmicioși pentru a mă putea cățăra pe ei.

Morai nu râdea când s-a uitat la mine de după marginea gropii.

— Îmi pare sincer rău că a trebuit să-ți fac asta, Talion. Nu voiam să mă lupt cu tine. Dacă te ucideam, Maestrul tău ar fi trimis și mai mulți Talioni după mine. Asta ar fi neplăcut.

Am râs și m-am scuturat de praf.

— Alții te-ar supăra mai mult decât mine, îmi închipui. Nu ți-a trecut prin gând ideea că te-aș fi putut înfrânge?

Morai a surâs.

— Ba da, dar am respins-o imediat. A arătat spre groapă. M-am gândit că ai putea prăbuși un perete de pământ, dacă ai săpa cu sabia...

— *Tsincaatul*.

— ... Cu *tsincaatul* în patru sau cinci ore. În acest răstimp, eu și Selia vom fi plecat demult. Nu vei mai auzi de mine o lună sau două și atunci cine știe?

Selia a apărut la marginea gropii. Zâmbea slab și puțin temător. Mi-a aruncat plosca.

— Mă gândeam că-ți va prinde bine. L-am legat pe Lup la umbră, unde poate paște niște iarbă.

I-am zâmbit și eu.

— Mulțumesc. Pleci cu Morai din proprie voință?

Pentru o secundă, fata a fost șocată, apoi a surâs de îngrijorarea mea.

— Da. Eu am ales să-l însoțesc.

M-am uitat la Morai.

— Dacă lași pe cineva să-i facă vreun rău, după ce-i fac bucăți pe cei care i-au pricinuit suferință, vin după tine.

— O să am mare grijă de ea, Talion. I-a întins mâna și fata a acceptat-o. Dacă vrei să știi, nu mi-am dus oamenii în Memkar pentru că nobilii care mi-au cumpărat serviciile erau niște bufoni. Dușmanii lor i-au găsit, motiv pentru care o corabie a ars și s-a scufundat pe Lacul Tiakly, murind astfel toți uneltitorii de la bord. Nu mă feresc să profit de fanteziile politice, Talion, dar nu am deloc intenția să declanșez războaie ca să mă îmbogățesc.

Am înclinat din cap spre el.

— Te cred, oricât ar părea de ciudat.

— Și bine faci. Știi că nu te-am minţit niciodată.

Morai mi-a aruncat un salut grăbit.

— Și îți doresc doar ce-i mai bine până să ne revedem.

O O O

Râcâiam peretele gropii de mai bine de două ore, când prima umbră a apărut deasupra mea, ascunzând soarele. Am auzit un șoim urlând și pe Lup nechezând ca răspuns. Mi-am sporit eforturile de-a nărui peretele și a mă cățăra afară în patru sau cinci secunde. Misiunea era imposibilă și l-am înjurat pe Morai pentru asta. Știam că eram condamnat la pieire.

Doi Eliți surâzători s-au uitat în jos la mine și au râs. Eram plin de praf și pământ pe care transpirația îl transforma într-o haină de noroi. Îmi aruncașem tunica și jiletca din groapă ceva mai devreme și era imposibil să-ți dai seama că pantalonii și ghetele mele fuseseră cândva de aceeași culoare închisă. Mi-am trecut brațul drept peste frunte și am reușit doar să-mi mânjesc și fața cu pământul de pe braț.

— Ți-am spus eu, Erlan, că nu poate fi o cursă pentru oameni. A căzut în ea un Justițiar.

Un Elit tânăr și blond s-a uitat peste groapă la Erlan și amândoi au izbucnit în râs.

Eu am mârâit.

— Nu-mi spuneți, Eliți, că nu ați găsit nimic mai amuzant între Talianna și locul ăsta.

Erlan s-a oprit din râs și a zâmbit la mine.

— Ai grijă, Nolan, că altfel te lăsăm aici.

Erlan s-a lăsat în genunchi și a întins o mână spre mine.

— Tadd, apucă-mă de picioare ca să nu cad și eu lângă el.

Elitul glumeț i-a făcut pe plac lui Erlan și împreună m-au scos de acolo cât ai clipi. Am rămas în picioare și mi-am

scuturat pământul de pe mine cât de bine am putut. În spatele lui Erlan am văzut doi șoimi imperiali cu ochii acoperiți și priponiți în mijlocul poienii. Unul își ciugulea penele, iar celălalt încerca să ajungă la calul lui Tafano.

— Îi pot da lui Iute puțin din cal?

Tadd s-a dus spre șoimul său.

— N-ai decât. M-am întors spre Erlan. Poți călări cu Tadd înapoi la Talianna sau să-l încaleci pe Lup? Îmi trebuie cam două ore ca să-l prind pe Morai.

Erlan a scuturat din cap. A scos din jiletcă o scrisoare sigilată pe care mi-a înmânat-o. Purta pecetea personală a Maestrului.

Am desfăcut-o și m-am îndepărtat un pas sau doi de Erlan. Mesajul spunea: „Întoarce-te în Talianna fără întârziere. Nu te mai bărbieri". I-am întins mesajul lui Erlan.

— Maestrul țese cu fir invizibil.

Erlan a ridicat din umeri și a împăturit la loc hârtia.

— Cine poate ști ce are Stăpânul în gând? Tadd are ordine cu privire la Lup, pe care le va citi odată ce plecăm. Tu vei zbura pe Iute și eu voi zbura pe Viteaz. Trebuie să plecăm acum, căci mi s-a spus să apelez la orice mijloc e nevoie ca să te duc înapoi.

I-am aruncat lui Erlan o privire piezișă.

— Astea par a fi cuvintele Lordului Eric.

Elitul a încuviințat din cap.

— Mi-a spus că nu voi fi pedepsit dacă voi face uz de forță asupra ta.

— O, dacă vrei, pot să mă simt amenințat.

Erlan a râs zgomotos și mi-a aplicat în joacă o lovitură de pumn.

— Să mergem.

Mi-am luat de la Lup desagii și cureaua cu sabia. Pe el l-am condus la șoimi. Tadd a ținut de frâie până ce eu m-am așezat să-mi scot cizmele de călărie. Erlan mi-a aruncat-o pereche de

ghete cu talpă moale folosite când zburai cu șoimul, pe care eu le-am încălțat în timp ce el mi-a pus cizmele în desagi.

Tadd a sărit în șaua lui Lup.

— Hei, Nolan, tipul de acolo e încă viu.

— Știu.

Am tras pe mine o cămașă, dar nu am încheiat-o.

Tadd se uita puțin nedumerit.

— Îl pot duce eu într-un oraș. Poate că acolo vor reuși să-l oblojească.

Am scuturat din cap.

— Nu, lasă-l.

Am urcat pe spinarea lui Iute și m-am întins să-i dezleg ochii.

— Dar suferă. Se luptă să iasă din armura aia.

— Tadd, lasă-l, am spus pe un ton mai aspru ca înainte.

Tadd s-a întors spre Erlan, care s-a urcat pe Viteaz.

— Dar să-l lăsăm așa e un gest de cruzime.

Am folosit Chemarea.

— *E-un gest de dreptate, Talion.*

Tadd s-a întors cu fața către mine. S-a mișcat foarte încet. Cuvintele mele au tras de el și el s-a opus din toate puterile. În cele din urmă, a pierdut lupta.

Mi-am vârât *tsincaatul* în teaca de la șa.

— Tafano a trecut printr-un sat Bosal, ucigând orice mișca. A provocat suferințe și dureri neînchipuite. A ales să se apere cu ajutorul calului de acolo, refuzând să-l cheme la ordine atunci când i-am cerut-o. A trebuit să-l ologesc înainte să-l omor.

Erlan și cu mine ne-am ridicat în aer. L-am lăsat pe Tadd cu ochii țintă la Tafano. Știam că va pleca de pe pajiște singur, dar puteam doar să sper că, atunci când avea să plece, va fi înțeles ceva.

CAPITOLUL 6

Novice: Paisprezece

Îmi simţeam inima în gât, trimisă acolo de nervozitatea care îmi strângea pieptul şi îmi făcea stomacul nod. Deşi în calitate de Paisprezece petrecuserăm destul timp în preajma şoimilor, ca să ne considerăm Eliţi în loc de Justiţiari novici, păsările ne erau încă destul de nefamiliare şi astfel să zburăm singuri era o experienţă dificilă. Iar acum, după doar două săptămâni de zbor singur, instructorul nostru se aştepta de la noi să zburăm cu şoimul către o ţintă anume!

Instructorul nostru, un bătrân Elit spân şi cu o cicatrice pe buza de sus, care îl făcea să pară că se strâmbă mereu, ne forţase să încălecăm bucăţi de buşteni şi să ne prefacem că aceştia erau şoimi, până ce a fost el mulţumit că am memorat cu toţii comenzile, putând apela la ele în orice clipă. Mărşăluia printre rânduri şi ne striga o comandă. Dacă un novice ezita sau dădea semnalul greşit, era recompensat cu o lovitură de bici usturătoare din partea Elitului. Deşi eram unul dintre cei mai buni din grupul nostru, am fost lovit de două ori şi încă mai simţeam ultima plesnitură pe braţul drept.

După o dimineaţă de instrucţie în mijlocul unui câmp, sub dogoarea soarelui, Eliţii Paisprezece au venit în zbor cu şoimii la noi şi au descălecat. La scurt timp după sosirea lor, şi-au făcut apariţia trei Lăncieri care mânau douăzeci de mârţoage bătrâne şi ca vai de ele. Fiecare mârţoagă avea legat în şa un manechin din paie şi beţe, care aveau să ne fie ţinte la exerciţiul din după-amiaza aceea.

Eu l-am ales pe Viteaz. Erlan mi-a predat frâiele și s-a încruntat.

— Dacă-l rănești pe Viteaz, ai face bine să fugi înapoi în Sinjaria înainte să pot pune mâinile pe tine.

Am zâmbit auzind ce-l îngrijora și m-am tras în șa.

— Mai bine speră că lui Viteaz nu-i va plăcea de mine mai mult decât de stăpân, Erlan ra Leth. Aș putea să-l scap de sub control și nu cred că ești destul de rapid ca să te ferești de atacul lui.

I-am dat semnal lui Viteaz să zboare și el și-a desfăcut aripile. Ne-am ridicat de la sol din două bătăi puternice de aripi. Când decolam, întotdeauna eram lipit de șa, iar de data aceasta nu a fost altfel. Am reușit totuși să țin bine frâiele în mână și, folosindu-mă blând de cravașă, i-am dat de știre lui Viteaz că eu sunt șeful și că așa am de gând să rămână lucrurile. Am zburat pe el puțin către sud, departe de ceilalți șoimi care decolau, apoi i-am dat semnalul de-a urca și a se alătura instructorului și celorlalți în formație.

Toți Justițiarii Paisprezece erau în zbor. Marana, Lothar și cu mine zburam pe păsări mai tinere, la fel ca majoritatea celorlalți Paisprezece. Datorită faptului că erau mai grei, Jevin și un novice Imperianan mai mare, la fel ca și instructorul, trebuiau să zboare pe păsări mai bătrâne. Păsările mai bătrâne trebuiau strunite cu mai multă forță, dar erau mai bine dresate decât șoimii tineri, deși erau ceva mai ușor de controlat.

Cu gura uscată iască, îmi doream tare mult să fiu la sol, călărind un cal. Deși un cal nu se compară ca viteză cu un șoim, e mai mică distanța până la sol atunci când cazi. Iar caii carne nu mănâncă. Șoimii au o înclinație neplăcută de-a ateriza aproape de călărețul căzut la pământ și de-a se hrăni din el, ca și când asta n-ar fi deloc ieșit din comun. Amenințarea mea către Erlan, deși făcută în glumă, era coșmarul oricărui Elit.

La sol, Lăncierii au organizat jumătate dintre Eliți și le-au dat fiecăruia doi cai cu manechine de paie în șa. Cealaltă jumătate a plecat cu doi Lăncieri peste pajiștea aurie de sub noi. Teoretic, păsările fusese dresate să doboare călărețiii și să cruțe caii. Misiunea noastră era să ghidăm șoimii ca să ochească ținta și să-i împiedicăm să atace caii, în eventualitatea că șoimii decideau că voiau țintele mai mari și comestibile în schimbul oamenilor de paie.

Am zburat în cerc pe deasupra câmpului așteptând ca un Lăncier să elibereze un cal-țintă. Un Lăncier a fluturat din mână spre unul dintre Eliți și un cal s-a desprins încet de grupul de jos. A pornit la trap ușor, fără țintă, prin pajiște, apoi a luat-o spre locul unde aștepta cealaltă jumătate de Eliți. Un strigăt al lui Lăncier a făcut calul să o ia la galop, împiedicându-l să se oprească și să pască.

Instructorul nostru a arătat spre Jevin și Fealareenul a ridicat cravașa în semn de înțelegere. A tras de frâie și și-a scos pasărea din formație, virând înapoi spre Talianna într-o voltă care a făcut umbra șoimului să plutească în spatele calului. După care a întors șoimul, a lăsat pasărea să ochească ținta și i-a dat semnalul de atac.

Șoimul lui a strigat și și-a strâns aripile cafenii cu negru. A plonjat din cer cu viteza unui prețios pocal de cristal căzând din mâna cuiva. Jevin strângea bine de frâie și de șa și părul îi fâlfâia în spate ca niște aripi de corb. S-a lăsat pe spate, aproape culcându-se pe șoim, ca să accelereze căderea. Ținea înclinat în față doar capul și asta ca să poată vedea.

Cu doar câteva secunde înaintea impactului, Jevin a tras de frâie, făcând pasărea să rateze grumazul calului. Șoimul a țipat din nou, a înșfăcat manechinul din șa și s-a înălțat spre cer. Nesimțind miros de carne sau de sânge, a scos un țipăt de indignare și a dat drumul manechinului. Jevin a zburat în urma cailor și a aterizat cu șoimul.

Atunci a pornit la trap următorul cal. Instructorul a arătat spre mine.

L-am scos pe Viteaz din formație și l-am făcut să coboare în spirală ceva mai mult. Știam că o simplă cădere de la înălțimea aceea m-ar fi ucis, totuși mă făcea să mă simt mai bine. Ținta mea a mers în cerc, ajungând astfel aproape de câțiva copaci, așa că l-am poziționat pe Viteaz pentru atac din spate, nu din lateral, cum făcuse Jevin. Viteaz a clătinat din cap de mai multe ori ca să-mi spună că ochise ținta. I-am atins aripa cu cravașa și am pornit atacul.

Viteaz și-a strâns aripile și am intrat într-un picaj rapid. Aveam impresia că stomacul mi-a rămas undeva sus și nu reușeam să trag aer în piept. Vântul mă lovea din toate părțile. Îmi trăgea părul în spate — fluturându-l ca un steag în furtună — și îmi smulgea lacrimi din ochi. Ținta s-a încețoșat, înotând prin vălul de lacrimi. M-am lăsat pe spate cât de mult am putut și l-am ghidat pe Viteaz spre țintă.

Am ajuns jos doar puțin în dreapta ei. În ultima secundă, am tras de frâie spre spate și stânga. Viteaz a țipat și și-a desfăcut aripile. A virat tare cu aripa stângă întinsă perfect și desfăcută complet, astfel încât să se oprească în ea cât mai mult aer posibil, și cu aripa dreaptă pe jumătate adunată. Ne-am răsucit pe o parte atunci și Viteaz a pornit pe urmele calului. Eu nu am văzut nici măcar pentru o clipă calul, pentru că eram suspendat paralel cu solul, aripile șoimului întinzându-se de la pajiște până la cer și blocându-mi astfel câmpul vizual spre țintă. Totuși, în jurul meu au zburat paie și fâșii de pânză roșie și eu am râs. Viteaz a țipat sfidător, a pornit în zbor drept și a planat spre locul unde Jevin îi trăsese șoimului său capișonul peste cap.

Ceilalți și-au dus sarcina la îndeplinire cu o aparentă ușurință. Cu părul lung și negru formând o pelerină încâlcită în urma sa, Marana arăta înfiorător. Părea să fie un *jelkom* adunând copii răi pe care să-i vândă la Dhesiri. Lothar, pe de

altă parte, avea un aspect foarte eroic. Pasărea lui s-a echilibrat repede și a executat o boltă în planare, ridicând călărețul din șa fără ca armăsarul să observe sau să se sperie. Ceilalți din grupul nostru s-au descurcat bine: vreo doi au ratat la prima încercare, dar până la urmă au reușit.

Odată ce-a aterizat și el, instructorul Elit ni s-a adresat tuturor:

— Ați făcut cu toții o treabă bună astăzi aici. Lothar a fost cel mai bun dintre voi. El ar fi putut captura ultimul soldat dintr-un șir fără a-i alerta pe ceilalți din formație. Atacul lui Nolan, deși frumos executat și îndrăzneț, nu este o tactică pe care un călăreț ucenic ar trebui să o folosească. Probabilitatea reușitei e egală cu aceea de-a schilodi Șoimul. Țineți minte asta.

S-a uitat la mine încruntat. Eu am încuviințat și am roșit.

— Justițiarii au tendința să considere șoimii drept niște cai iuți și înaripați, dar ei sunt de fapt o armă. Sunt o armă imprevizibilă care te înghite cu aceeași ușurință cu care își înghite ținta.

A așteptat o clipă ca să se asigure că am înțeles cu toții gravitatea avertismentului său; după aceea, ne-a făcut semn că suntem liberi.

Ne-a ordonat să facem în pas alergător cei șase kilometri înapoi spre Talianna. Am trecut pe lângă Eliți care veneau peste pajiște ca să-și recupereze păsările. Ei aveau să le ducă în zbor la Talianna în timp ce noi alergam și, cu toate că distanța era foarte scurtă comparativ cu cea pe care o străbăteam în mod normal la antrenament, cu toții consideram că Eliții sunt avantajați.

— Ei, Nolan, te-ai înscris sau nu în branșa greșită?

Lothar a venit, alergând, lângă mine. Eram amândoi în mijlocul grupului. Știam că este o poziție bună, care ne permitea să sprintăm pe finalul cursei spre Talianna și să „câștigăm".

— Eu, un Elit? L-ai auzit pe instructor. Până acum aș fi schilodit paisprezece șoimi. Am scuipat și Lothar a râs. Îmi plac păsările, dar prefer să am grijă de o sabie decât de o pasăre. Săbiile nu te pot înghiți.

Lothar a râs din nou.

— Când vrei să spui sabie, spune *tsincaat*.

M-am încruntat.

— Ce rost are să mă formalizez? Nu vom avea *tsincaate* decât după ce trecem ultimele teste și ajungem la finalul Ritualului Craniului.

— Pentru exercițiu, Nolan, exercițiu.

Lothar și-a scuturat mâinile și și-a șters palmele pe tunică.

— Și după un an întreg de antrenamente, tu ești cel mai nepriceput dintre noi la utilizarea dialectului Tal Nobile. Ai nevoie de exercițiu.

— Au crez' tu oare c-ai fi mai breaz?

Dialectul Tal Nobil era dificil pentru că toate cuvintele erau mai vechi și greu de pronunțat. Din cauza sintaxei, vorbeai încet și precis. Precizia și atenția erau exact ceea ce urmăreau Talionii, însă, așa că eram nevoit să învăț limba.

— Mai bun ești ca odinioară, Nolan, da' vorovești prea-n pripă ca să-ț' iasă bine.

Jevin a venit în dreptul nostru. În ciuda celor doi kilometri pe care-i făcuserăm deja, vocea lui profundă nu trăda niciun pic de oboseală, ca a mea sau a lui Lothar.

— Drac de munte, Jevin, aiasta ești și ni'c alta. Corectatu-m-ai din fugă, da-n viersu-ți pic de istov nu simt.

Sudoarea îmi curgea de pe frunte și îmi înțepa ochii.

— Musai să vorbim Tal Nobil cân' io nicio-njurătură bună n-am suflu să zic?

Jevin și Lothar au râs amândoi.

— Ce poate fi comic la o alergare?

Marana ne-a prins din urmă și a intrat în ritm cu Lothar. Am văzut atunci rânjetul de mulțumire al lui Lothar și am

zâmbit și eu. Lothar îmi mărturisise că-l interesa Marana, iar ea, cu câteva zile în urmă, lăsase să se-nțeleagă într-o discuție o anumită afecțiune pentru el.

— Nimic, am spus. Cineva le-a spus odată ăstora doi că-s comici și ei chiar l-au crezut.

Mai aveam de trecut un deal înainte ca toți să sprinteze spre Talianna. Eliții au trecut pe deasupra noastră în zbor spre Colivii.

— Marana, semănai cu un *jelkom* pe șoimul ăla.

— Aplecându-mă să adun copii răi ca tine?

Fata a râs și a bătut din palme cu încântare.

— Te-am speriat?

— Nu, fiindcă nu eram eu în șa. Pe deasupra, Lothar a făcut figura unui erou destul de credibil ca să te bage-n sperieți.

Comentariul meu a lărgit rânjetul de pe fața lui Lothar, iar Marana i-a înțeles ușor semnificația.

— Întâi va trebui să mă prindă.

Marana a lăsat bărbia în piept și a sprintat ca să ajungă la poalele dealului înaintea noastră. Lothar a luat-o după ea, știind prea bine că, dacă fata ajungea prima în Talianna, grație avansului pe care îl câștiga pe deal, avea să fie de neînfrânt în cursă. Eu și Jevin ne-am uitat unul la altul, am clătinat din cap și am mai avansat puțin în grup. Corpul meu s-a opus, dar am scuturat din brațe ca să alung amorțeala și am ignorat durerea care îmi creștea în coapse.

Au dispărut amândoi dincolo de coama dealului — Marana cu un avans de douăzeci de metri — în vreme ce noi, ceilalți, eram la trei sferturi din lungimea costișei. Eu și Jevin am trecut de culme cu alți patru, trei băieți și o fată, în fața noastră. Aceștia alergaseră în frunte o mare parte din drum, așa că erau pregătiți să fie depășiți. Le-am făcut pe plac și am început să alergăm în salturi lungi care înghițeau distanța ca un lup înfulecând carne.

Marana era în continuare înaintea lui Lothar, dar amândoi își ieșiseră puțin din ritm. În mod evident, urcușul își spunea cuvântul.

— Jevin, dacă putem menține sprintul, îi depășim.

— Vin cu tine pas cu pas, apoi te depășesc la ultimul.

Mi-a aruncat zâmbetul lui de prădător. Acel zâmbet se declanșa doar atunci când în Jevin se trezea adevăratul spirit competitiv. În orice concurs, atunci când putea răni pe cineva ,se abținea, dar în cursa aceasta nu avea să mai țină cont de nimic.

Am dat din cap imitându-l pe Viteaz. Jevin a râs și ne-am văzut mai departe de alergat. Cu fiecare salt încercam să acopăr o distanță tot mai mare. Picioarele-mi deveneau arcuri de fier care mă aruncau în față din ce în ce mai repede. Pieptul îmi pompa ca niște foale și pielea-mi era roșie ca focul. Distanța se evapora și Jevin se ținea ca umbra de mine.

Și atunci am trecut de Lothar și pe Marana am depășit-o fără probleme. Cu avantajul pe care îl aveau, ar fi câștigat cursa dacă ar fi sprintat mai devreme și ar fi ajuns la deal cu mult înaintea noastră. Așa însă, urcușul îi secătuise de puteri. Deși avansul lor avea să țină la distanță restul grupului, nu reușea deloc să mă oprească pe mine sau pe Fealareen.

Am făcut o curbă lungă la dreapta și am zbughit-o spre Talianna. Eu eram pe partea interioară și știam că drumul trecea chiar pe lângă Colivii, spre poarta din Zidul de Asediu, către Talburg. Primul care intra pe poartă câștiga și intenționam ca acel novice să fiu eu. Mai știam că Jevin mă va însoți până pe ultimii zece metri, când urma să sprinteze și să câștige.

I-am adresat și eu rânjetul meu de lup.

— Bun rămas îț' zic, drac de munte.

Am înfipt bărbia în piept și am sprintat.

Totul a fost în ceață de-a lungul drumului, dar simțeam ochii tuturor ațintiți spre noi. Plămânii mei munceau din greu, trăgând aer printre dinții încleștați și scoțându-l pe

nas. Pompam furios din braţe. Ţineam degetele răşchirate ca nişte gheare care loveau aerul să-l facă franjuri, trăgându-mă după ele prin el. Picioarele mi se întindeau şi pluteau în faţă. Nu făceam nicio mişcare smucită, nu avea loc niciun impact zdruncinător cu solul. Totul era fluid şi eu fugeam ca ploaia purtată de vânt.

În tot acest timp l-am auzit pe Jevin în urma mea. În vreme ce eu păream un om gata-gata să se prăbuşească, respiraţia lui era lejeră şi îmi amintea de mârâitul adânc al unui lup care vânează. M-am folosit de această imagine. Mi l-am închipuit vânându-mă. M-am lăsat consumat de basme din popor. M-am alimentat cu teroarea de-a fi urmărit de un Fealareen sau un *jelkom*. Am primit cu braţele deschise panica şi am lăsat-o să îşi facă de cap. Teama m-a sfâşiat şi m-a făcut să ţâşnesc înainte. Nu am făcut nicio încercare de-a o suprima şi am lăsat-o chiar să mi se citească pe faţă, pentru că ştiam că Jevin nu se va stăpâni niciodată şi va folosi orice avea la îndemână ca să câştige.

Am aruncat o privire peste umăr. Jevin se menţinea acolo, în umbra mea, ca o bestie de coşmar. Un val nou de teroare a crescut în mine şi am grăbit viteza din nou.

Doi Lăncieri de la poartă ne-au văzut venind. Au schimbat două cuvinte, apoi s-au întors ca să lase calea liberă. Ştiau că eu şi Jevin nu ne vom opri pentru nimeni şi nimic. Din fericire, până şi Lăncierii înţelegeau importanţa unei curse, chiar dacă aceasta era ţinută doar de dragul ei şi pentru nimic altceva.

Am ţâşnit pe poartă primul. Am încercat să mă opresc, dar din pricina avântului a trebuit să străbat toată curtea. Am făcut doi paşi pe zid în sus înainte să pot reduce viteza, după care am căzut înapoi. M-am întors şi m-am sprijinit de perete. După câteva secunde, Jevin mi s-a alăturat.

Niciunul dintre noi nu era în stare să vorbească. Ne tresălta pieptul şi eram plini de sudoare, ca o rouă lăsată pe

câmp dimineața. Eu m-am ridicat primul, zărind în depărtare punctele care trebuiau să fie Lothar și Marana, și l-am tras pe Jevin de braț. El s-a uitat la mine nedumerit, apoi a înțeles. Cu o energie rămasă zeii știu de unde, am pornit spre aripa Justițiarilor din Citadelă. Deși scările erau mai abrupte decât ultimul deal, le-am urcat și am ajuns în camera mea și a lui Lothar de la etajul al doilea.

M-am prăbușit pe patul meu, iar Jevin, pe patul lui Lothar. Am zăcut acolo perfect nemișcați, până ce am auzit glasuri. Am zâmbit amândoi și ne-am ridicat în șezut, ca și când n-am fi fost câtuși de puțin obosiți. Eu mi-am notat ceva în jurnal în vreme ce Jevin studia tabla de șah de pe masa la care eu și Lothar începuserăm o partidă.

Lothar și Marana, mână-n mână, au apărut istoviți în cadrul ușii.

— Cine pe cine a tras dincolo de linia de finiș? am întrebat cu inocență și m-am uitat la degetele lor împletite.

Au întors amândoi spre mine priviri vlăguite. Eu și Jevin ne-am lăsat deodată înapoi pe pat și am început toți patru să hohotim de râs.

O O O

Antrenamentul cu șoimi se reducea la o după-amiază în fiecare săptămână. În calitatea noastră de Paisprezece, primeam și alte îndatoriri. Dimpreună cu cei din Cincisprezece și Șaisprezece, trebuia să patrulăm zidurile Citadelei și să-i însoțim pe funcționarii din Servicii în varii inspecții prin Talburg. Deși îndatoririle erau simple, ele se adăugau antrenamentului nostru. Învățaserăm să ne luptăm; acum trebuia să învățăm cum să îi tratăm pe oameni fără a face apel la violență.

Misiunile de patrulare la înălțime erau organizate pe ziduri și membrii fiecărei divizii în parte, cu excepția Servitorilor și Vrăjitorilor, trebuiau să stea de gardă. Șeful

fiecărei patrule era ales din timp și era responsabilitatea acelui Talion de a se asigura că echipa lui era completă și vigilentă. Cred că dacă aș fi fost un Războinic sau un Lăncier în fruntea unui grup, aș fi sperat să nu am în patrula mea niciun Justițiar.

În noaptea de după cursă, eu și Jevin am stat de strajă de la mijlocul nopții până-n zori. Dormiserăm destul cât să ne odihnim la trup, dar eram încă surescitați în urma cursei. Alții, inclusiv Lăncierii de la poartă, veniseră la ora cinei și comentaseră că niciodată nu mai văzuseră pe cineva care să alerge așa repede. Asta nu ne ajutase cu nimic să ne dezumflăm în pene, ba dimpotrivă, ne făcuse să ne opunem disciplinării din partea oricui nu era încă un Talion adevărat.

Un Cincisprezece Lăncier, Gaynor ra Ținuturile Împrumutate, conducea patrula noastră. Era înalt cât mine și împreună eram mai înalți decât toți membrii patrulei, cu excepția lui Jevin. Eu atinsesem deja doi metri, dar încă nu mă împlinisem la corp. Jevin era deopotrivă mai înalt — cu cel puțin treizeci de centimetri — și căpătase deja proporții de adult. Gaynor era undeva între. Avea capul ras, mai puțin o coamă neagră chiar pe mijlocul țestei. Asemenea majorității celorlalți Crestați, era țanțoș, iar galonul de pe umăr, pentru Justițiari în general și pentru Jevin în particular, nu anunța lucruri bune pentru straja noastră.

Ne-a ordonat să intrăm în formație și a preluat postul de la un Cincisprezece Războinic obosit. Cu bastonul de comandă în mână, Gaynor a început să-și informeze subordonații.

— Talioni, aveam o datorie sacră de înfăptuit în această noapte. Trebuie să apărăm Talianna de orice invazie, orice violare, oricât ar fi ea de neînsemnată. La nevoie, trebuie să ne vindem viețile scump, strigând doar ca să-i avertizăm pe ceilalți de pericol.

Am ridicat ochii către cer și mi s-a făcut rău. M-am întors spre Jevin și am șoptit:

— Ar suna mai bine de pe cal. Pentru discursul ăsta trebuie neapărat să fii lord.

Am chicotit amândoi.

Ochii lui Gaynor ne-au săgetat cu furie.

— Găsiţi ceva nostim în discursul meu, Justiţiari?

Vocea lui transmitea forţa unei pedepse, chit că omul nu era decât un Lăncier.

Jevin a pufnit pe nas.

— Nimic în afara absurdului său, în lumina faptului că nu există trupe inamice nicăieri pe o rază de şaizeci de leghe în jurul Taliannei.

Răspunsul lui Jevin, spus cu o mină serioasă şi plină de respect, mi-a smuls un chicot şi a făcut doi Războinici să se zguduie râzând înfundat.

Gaynor a păşit spre noi, dar s-a ferit de Jevin.

— Bine, Talion. Atunci poate că nu ţi se va părea mare scofală să aperi zidul din spate. Iar amicul tău zurliu îţi poate ţine de urât.

M-am înclinat ceremonios.

— Cum ordonaţi, milord.

Eu şi Jevin am ieşit din formaţie, am luat fiecare câte o suliţă din rastelul de pe perete şi ne-am dus în partea din spate a acoperişului fără a aştepta să fim trimişi. Acela era postul cel mai puţin dorit, pentru că te aflai vizavi de grajduri şi chiar deasupra mormanului de balegă rezultat în urma rânirii acestora la primele ore ale serii. Din fericire, vântul purta mirosul în bună parte în direcţia opusă.

Era o noapte călduroasă şi cerul era plin de stele luminoase. Am identificat uşor constelaţiile Ursa Mare şi Ţestoasa Dansatoare. Vedeam doar catargele Navei Fantomă, pentru că Tal era mai la nord decât Sinjaria. Întotdeauna, noaptea părea mai primitoare atunci când deslueam o serie de constelaţii familiare.

— De ce se teme Gaynor de tine, Jevin?

Ne aflam amândoi pe acoperiș cu spatele sprijinit de peretele interior al citadelei. Jevin s-a întors cu fața către mine, dar, în întuneric, nu-i puteam vedea decât colții și ochii.

— Presupun că din același motiv pentru care te-ai temut și tu după-amiaza asta. Te mulțumește răspunsul?

Cuvintele lui exprimau durere.

L-am atins pe umăr.

— Ce vrei să spui, Jevin? Nu înțeleg.

Uitasem deja spaima care mă stăpânise, întrucât fusese doar un mijloc de a câștiga cursa. Nu fusese reală atunci și își încetase existența în clipa în care cursa se încheiase.

— Nici eu, Nolan.

S-a întors de la mine și eu i-am privit profilul reliefat pe cerul luminat de stele.

— Când te-ai uitat înapoi la mine am văzut acea teroare primară pe care am mai văzut-o la vreo două Festivaluri. Oamenii se tem de mine pentru că sunt Fealareen, fără a mă cunoaște sau a ști cine sunt.

Înțelegeam faptul că simțea că e trădat, iar eu aveam o senzație de parcă aș fi fost lovit în stomac cu o cărămidă.

— Îmi pare rău, Jevin. Nu mă tem de tine. Știu că te înfrânezi atunci când ai putea răni pe cineva și am știut că-n timpul cursei de azi nu te-ai fi înfrânat. Faptul că mi te-am imaginat ca pe un monstru sau un lup venind pe urmele mele — ceea ce și erai la momentul acela — a fost doar un mod de a-mi convinge picioarele să se miște mai repede. Nu m-am gândit nicio clipă că vei observa asta, cu atât mai puțin că te vei simți jignit.

A dat să răspundă, dar am ridicat o mână și l-am întrerupt.

— De când mi-am înghițit teama prima dată când te-am văzut, am decis să-ți fiu prieten. În luptă vei fi înfiorător. Ești mare și puternic, capabil să distrugi dușmanii. Dar îți poți da frâu liber doar împotriva inamicilor, prietenilor nu le-ai face nimic. Că-ți place sau nu, până să devin proscris, nu mă voi teme de tine.

Am simțit cum îl părăsea tensiunea.

— Mulțumesc, Nolan. Nu-i pot judeca pe oameni. Ați fost crescuți toți cu povești despre *jelkomi* și Fealareeni. Nu am fost niciodată văzuți în afara Vizuinilor. Sunt o ciudățenie, la fel ca mânzul acela cu două capete care s-a născut primăvara trecută. A avut noroc că a murit. Nu a trebuit să trăiască văzând că oamenii se tem de el.

Am încuviințat din cap și am scrutat stelele.

— Cunosc puțin sentimentul despre care vorbești.

Am înghițit cu greu din pricina nodului din gât și mi-am șters o lacrimă de la ochiul stâng.

— Fratele meu mai mic, Arik, avea un picior strâmb. Oamenii credeau că e blestemat de demon sau binecuvântat de zei. Oamenii voiau să-l ardă sau să-i ceară să-i atingă ca să le vindece beteșugurile. Orice ar fi crezut ei însă, oamenii se temeau de el.

Am tăcut amândoi o secundă, fiecare pierdut în gânduri despre locuri aflate la multe leghe est de acolo; apoi eu am spus:

— Totuși, asta nu explică dimensiunea fricii lui Gaynor.

Jevin a râs ușor și dinții i s-au văzut toți în noapte.

— Nu, Gaynor e un caz special. Ține minte că Gaynor este din Ținuturile Împrumutate. Pentru voi, Fealareenii sunt doar monștri din povești, dar pentru el suntem o realitate care este răspunzătoare pentru moartea familiei sale.

M-am încruntat.

— Gaynor a fost adus aici odată cu tine. Niciunul dintre voi nu știe nimic despre ținuturile natale.

Jevin a surâs strâmb.

— Gaynor a știut să se folosească de bibliotecă. Știe că țara lui natală aparținea cândva Fealareenilor. Acolo obișnuiam noi să ducem turmele la păscut iarna. Acum o mie de ani și mai bine, coloniștii umani au început să pătrundă în valuri în regiune. Cei mai mulți erau refugiați din Tingis, Provincia

Torturată, dar ne-au ocupat cele mai bune pământuri. La început nu ne-a deranjat, am convieţuit relativ în pace.

Apoi a apărut un conducător care s-a oferit să se războiască cu regele Fealareen pentru stăpânirea teritoriilor. S-a ajuns la o înţelegere: odată la douăzeci şi cinci de ani, ambii conducători aveau să se întâlnească într-o serie de lupte Rituale, iar câştigătorul va stăpâni Ţinuturile Împrumutate pentru următorul sfert de veac. Fealareenii au tendinţa de a invada zona atunci când sunt la putere — ceea ce nu-i diferenţiază cu nimic de conţii şi baronii din alte părţi — şi cetăţenii Ţinuturilor Împrumutate se tem că liderul lor va pierde.

Jevin a clătinat din cap.

— Gaynor a ajuns la concluzia că a fost trimis din Ţinuturile Împrumutate ca să mă aibă sub supraveghere şi să mă împiedice să ameninţ Imperiul Spulberat!

Mi-am ferit privirea şi am înghiţit greu. Acesta nu era primul Lăncier care să creadă că duce în spinare greutatea întregii lumi, era însă cel mai tânăr dintre ei.

— Când este următorul Ritual?

— Peste unsprezece ani.

Am făcut rapid câteva calcule în gând.

— Asta înseamnă că tu ai plecat din Vizuini în timpul ultimului Ritual.

— La o lună după. M-am născut în noaptea în care tata a murit în timpul Ritualului. A fost înfrânt pentru a doua oară. Înfrângerea lui de către Regina Briana ar fi dus la executarea sa de Fealareeni, dacă supravieţuia Ritualului. Din cauză că a pierdut, eu am fost izgonit.

O parte din Jevin tânjea după o explicaţie a exilului său. Citeam asta în postura corpului său şi i-o auzeam în glas.

Am surâs şi am încercat să îndepărtez discuţia de la nevoia lui Jevin pentru un răspuns de care nu avusese niciodată parte.

— Cred că ai înţeles greşit, prietene.

Jevin s-a întors şi s-a uitat drept la mine.

— Nu ai fost exilat, ai fost trimis să-l ţii pe Gaynor sub supraveghere.

Asta a adus zâmbetul înapoi pe buzele lui Jevin. A ridicat privirea, peste mine, spre locul unde Gaynor mergea iute de la un post la altul, solicitând rapoarte şi încurajându-şi oamenii.

— Lui Gaynor i-ar plăcea la culme ideea asta.

Am încuviinţat din cap.

— Deci, am decis de ce te urăşte Gaynor în mod special, dar de ce oare mă urăşte pe mine sau pe oricare altul dintre Justiţiari? I-aţi făcut, tu şi Lothar, ceva cu ani în urmă?

— Nu, din câte ştiu şi îmi aduc aminte.

Jevin a ridicat faţa către cer şi liniştea i s-a scurs înapoi în tot trupul.

— Ura lui probabil izvorăşte din faptul că noi suntem Justiţiari, iar Justiţiarii deţin o poziţie aparte în competiţia internă din Talianna.

M-am gândit un moment la remarca sa. În cei doi ani de când eram în Talianna ştiam că existau tensiuni între diferite ramuri. Toate ramurile militare erau invidioase una pe cealaltă şi nimeni nu-i avea la suflet pe cei din Servicii. Eliţii şi Justiţiarii reprezentau, în fapt, un procent mic din populaţia totală de Talioni, dar puterea noastră politică era considerabilă, aşa că eram văzuţi fie ca aroganţi, fie prea influenţi pentru cât valoram de fapt. Vrăjitorii, cu subdisciplinele şi diferenţele lor eterice, erau prea preocupaţi cu magia pentru a da atenţie încleştărilor, dar erau mult prea puternici ca să fie ignoraţi sau mâniaţi.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui, Jevin, dar...

Fealareenul a chicotit, un sunet şoptit, malefic.

— E destul de simplu, Nolan. Voi pune doar etichete lucrurilor pe care le-ai văzut deja şi le-ai înţeles. Până să se destrame Imperiul, datoria Talionilor era clară. Noi eram instrumentele Dreptăţii Împăratului.

După ce s-a năruit Imperiul, ideea despre rolul Talionilor în lume s-a schimbat. O facţiune voia să recucerească toate

teritoriile și să făurească un nou Imperiu cu Talianna drept capitală, întrucât aveau impresia că, fără un Imperiu, Talionii își pierd complet legitimitatea. Fără un Imperiu, noi aveam să ne ofilim și să murim. Odată reclădit Imperiul și odată ce Maestrul era recunoscut ca noul Împărat, ne puteam continua munca.

Am strâns din sprâncene, concentrându-mă.

— În mod evident, nu am urmat traseul acesta, așa încât trebuie să fie existat o altă facțiune care era mai puternică sau care propunea ceva mai rațional.

Jevin a încuviințat.

— Da și nu. Cealaltă facțiune principală credea că Talionii pot fi un fel de ghizi. Ei sperau că printr-o presiune subtilă vom putea împiedica prăbușirea întregii lumi. Că puteam împiedica o prăbușire totală, cum se întâmplase cu vechiul Imperiu Kartejan, și că vom păstra lumea în limitele civilizației. Facțiunea-ghid la putere voia ca Talionii să ajute la menținerea legilor imperiale și să acționeze într-un mod pozitiv.

Am închis ochii o secundă, meditând.

— Adică antrenând soldați și punând Justițiarii să-i prindă pe răufăcători îi puteam face pe toți să rămână cu picioarele pe pământ și să împiedicăm apariția barbariei în lume?

Jevin a încuviințat. Dând din cap, a reușit să eclipseze Luna Lupului, care tocmai răsărea.

— Acestea sunt și acum cele mai mari facțiuni din Talianna. Dar s-au mai desprins două. Una susține că nu trebuie să facem altceva decât să menținem pacea. Cealaltă spune că toți oamenii sunt vinovați de ceva și că numai teroarea și teama pot veghea la menținerea onestității. Mulți Justițiari ajung să adopte această din urmă ideologie, mai ales după ce dau de urmele unor ucigași fără milă.

M-am cutremurat.

— Dacă nu cumva greșesc, Lăncierii vor să recucerească totul, iar Justițiarii cred în conducere?

— În esență, da. Adaugă la asta sentimentul Lăncierilor, Războinicilor și Arcașilor că Justițiarii exercită o influență politică mai mare decât ar trebui și vei înțelege de ce Gaynor se comportă așa cum o face.

Explicația mi se părea corectă. Maestrul lua toate hotărârile de ordin politic, dar se consulta cu lorzii diferitelor divizii în ședințe regulate. Când Lord Hansur și Lord Isas erau de acord, iar Excelența Sa, șeful Serviciilor, îi susținea, se forma un grup mic, dar puternic, în stare să blocheze planurile ambițioase ale diviziilor militare.

Înainte să pot face vreun comentariu, discuția noastră politică s-a încheiat brusc. Un val negru a trecut peste zidul Citadelei și ne-a împroșcat din cap până-n picioare. Un amalgam noroios de balegă de cal, urină și paie de la grajduri care puteа îndeajuns de tare ca să mă doboare în genunchi, în timp ce mă împleticeam spre parapet ca să văd cine-l aruncase peste noi. Am căzut în față și-am scuipat în timp ce Jevin s-a ridicat și s-a uitat peste buza acoperișului.

Doi bulgări de bălegar l-au lovit, unul în piept și celălalt în plină figură. S-a răsucit și s-a lăsat jos, în spatele zidului.

— Fir-ar să fie, Nolan, ăștia-s Lăncierii!

M-am cutremurat și am scuturat din cap ca să-l limpezesc. Mi-am recăpătat echilibrul și m-am ridicat. Am făcut doi pași împleticiți și m-am sprijinit greoi de zidul interior al Citadelei. Am scuipat din nou ca să scap de gustul acru din gură.

Gaynor a venit iute la postul nostru.

— Aveți ceva probleme, Justițiari?

A strâmbat din nas.

— Puțiți.

Jevin a încleștat și descleștat pumnii; apoi a sărit la Gaynor. Eu am făcut un pas înainte și i-am înfipt lui Jevin o palmă în piept. I-am simțit inima care bubuia, zbătându-i-se între coaste, dar ceva din el m-a recunoscut și s-a oprit.

— Nicio problemă, Lăncier, în afara aceleia pe care ne-o faci tu.

Gaynor a strâns pumnii și și-a umflat pieptul.

— Mă acuzi de duplicitate pe mine, când tocmai neglijența și lipsa voastră de vigilență au permis să se întâmple mizeria asta?!

Mânia mi-a alungat slăbiciunea din genunchi și mi-a limpezit mintea. L-am împins pe Jevin în spate și m-am proțăpit nas în nas cu Gaynor.

— Poate ar trebui să-ți aduc aminte, Gaynor, că suntem sub comanda ta și că un astfel de atac asupra a doi dintre oamenii tăi nu te pune deloc într-o lumină bună.

Asta l-a descumpănit puțin, întrucât era clar că nu se gândise la unghiul acesta de abordare atunci când evaluase incidentul.

— Mai vreau doar să adaug că, în cazul în care simți vreodată nevoia de a-ți pune la încercare superioritatea, sunt pregătit oricând să ne întâlnim oriunde dorești.

M-am apropiat și mai tare și Gaynor a cedat teren. Nu-l puteam învinui, căci miroseam îngrozitor.

Gaynor s-a îndreptat de spate și a pufnit pe nas.

— Curățați-vă postul, atunci, și duceți-vă să vă spălați. O să dau raportul despre acest incident diseară, Nolan, și, chiar dacă voi fi criticat pentru acțiunile mele, cu siguranță veți primi și voi o mustrare pentru atitudinea asta neserioasă. Chiar și cei care vor să fie Justițiari trebuie să joace după reguli.

După ce ne-am curățat, Lord Hansur ne-a chemat pe amândoi în odaia sa. Deși soarele apăruse de după linia orizontului cu doar o oră în urmă, el avea deja un raport de două pagini despre acțiunile noastre. Ne-a invitat să stăm jos pe scaune de campanie, până citea el raportul. Lemnul închis la culoare al mesei sale și rafturile care tapetau pereții împrumutau încăperii un aer puternic, apăsător, care mă indispunea.

Într-un final, Lord Hansur, cufundat adânc în fotoliul său cu spetează înaltă, a ridicat ochii din raport.

— Ei, novici, i-aţi sfidat deschis autoritatea?

— Da, Milord.

Răspunsul mi-a adus o încruntare din partea Lordului Hansur.

— Să fim mai exacţi. Aţi comentat şi aţi râs în timp ce vă dădea instrucţiuni?

Am răspuns împreună:

— Da, Milord.

— V-aţi relaxat la postul vostru şi aţi ignorat ce se întâmpla jos, în curte?

— Da, Milord.

— Aţi ameninţat că-l veţi bate pe Lăncier de să-i sune apa-n cap?

Am scuturat din cap.

— Nu, Milord. M-am oferit doar să mă întâlnesc mai târziu cu el, dacă era de părere că situaţia avea nevoie de-o lămurire.

Lord Hansur a clătinat din cap.

— Frumos din partea ta să te oferi, Nolan, dar chiar raportul acesta a lămurit situaţia.

Am înghiţit greu, căutând să scap de inima care-mi urcase în gât.

Lord Hansur s-a ridicat în spatele mesei de stejar, s-a întors şi s-a uitat pe fereastra îngustă din spatele său.

— Înţeleg reticenţa voastră de a executa ordinele unui Lăncier, mai ales ale acestuia. Înţeleg că el poate avea un dinte împotriva ta, Jevin, că pe tine nu te are, poate, la suflet, Nolan. Ştiu că se poate să fi fost dur cu voi — atât de dur cât poate fi un Lăncier cu un Justiţiar — şi că pe voi v-a enervat tratamentul său. Totuşi, asta nu vă scuză faptele.

S-a întors şi ne-a sfredelit cu o privire de fier.

— Patrulele nu se organizează pentru apărarea Taliannei. Dacă ar exista o amenințare, nu am pune să ne apere niște băiețași imberbi.

Eu și Jevin am roșit la unison.

— Patrulele au menirea de-a vă învăța să cooperați. Reprezintă o organizație militară simplă și sunt incluse în plan pentru ca voi, băieții, să învățați să ascultați ordinele și să înțelegeți cum comandă alții.

S-a așezat la loc.

— Trebuie să vă disciplinez. Gaynor a ajuns la Lord Eric foarte devreme cu raportul acesta și am fost nevoit să stau cu el la o discuție despre respect și lipsa de respect în rândul Justițiarilor față de alte divizii. Lord Eric a sugerat și el că nu există disciplină militară la Justițiari și că, pentru o forță care ar trebui să facă orice altceva pot face ceilalți Talioni, e imposibil să trecem drept apți de luptă.

Am coborât privirea. Îmi doream să mă pot topi și să mă scurg prin crăpăturile din podea.

— Înțelegem dificultatea...

Lord Hansur s-a încruntat tare.

— Zău?! Chiar înțelegeți situația dificilă în care m-ați pus? Eu trebuie să dovedesc că sunteți capabili să plănuiți și să executați o operațiune militară. Asta înseamnă că nu vă pot spune eu ce să faceți. Și chiar dacă tu și Jevin reușiți să vă documentați și să găsiți în istorie o campanie genială, Lord Eric poate să nu o ia în calcul, considerând-o imposibil de verificat, sau poate sugerați că orice campanie la care participă Talioni are succesul asigurat, pentru că nimeni nu s-ar ridica împotriva noastră.

Lord Hansur a căzut în muțenie și liniștea s-a așternut în odaie ca o pătură groasă.

Jevin a glăsuit. Vocea lui, deși a menținut un ton scăzut și moale, a spulberat tăcerea ca țipătul unui șoim.

— Se pare, Milord, că eu și Nolan trebuie să acceptăm răspunderea faptelor noastre și să fim disciplinați, dacă nu putem dovedi, spre mulțumirea Lordului Eric ori a voastră, că înțelegem importanța planificării și executării unei operațiuni militare.

Lord Hansur a încuviințat din cap. S-a întors spre mine.

— Nolan, ești dispus să i te alături lui Jevin în încercarea sa de a dovedi că acuzațiile care se aduc sunt incorecte?

Am aprobat mut.

— Chiar dacă asta înseamnă să fii eliminat ca urmare a nereușitei?

Asta ne-a luat prin surprindere atât pe mine, cât și pe Jevin. Aveam impresia că-n stomac mi se cuibărise un ghem de șerpi neastâmpărați, iar Jevin s-a făcut cenușiu la față. Am aprobat din cap.

Lord Hansur a surâs ca și când s-ar fi așteptat la rezultatul acesta încă de la începutul întrevederii noastre.

— Foarte bine. Aștept planul vostru într-un plic sigilat până la sfârșitul zilei. Planul va trebui pus în aplicate de noaptea asta în două săptămâni.

Eu și Jevin ne-am ridicat și ne-am înclinat, apoi ne-am întors și am ieșit din cameră. Abia am putut să ne ascundem zâmbetele de pe chip. Noaptea aleasă de Lord Hansur era fără lună și patrula din acea noapte era comandată de Gaynor.

Cu toate că făcuserăm zeci de exerciții de planificare în ultimii doi ani, nicio campanie militară pe care o gândiserăm nu necesitase vreodată atâta muncă. Eu și Jevin ne-am mutat la bibliotecă și am studiat hărți cu sutele. Am primit chiar și permisiunea de a zbura cu doi șoimi spre zona unde Justițiarii Paisprezece trebuiau să facă tabără în noaptea operațiunii noastre. Oricine știa că se pregătea ceva presupunea, în mod evident, că plănuiam să ne prindem camarazii în ambuscadă ca să dovedim că înțelegem noțiunile de strategie și tactică

militară. Asta ne-a adus prima victorie și a demonstrat că înțelegeam valoarea informațiilor și contrainformațiilor.

Lord Hansur a programat Justițiarii Paisprezece pentru un exercițiu în teren, la vest de Talianna, în noaptea operațiunii noastre. A făcut-o ca să ne încurce, ca să îngreuneze lucrurile, dar noi am profitat de asta. După ce l-am chestionat pe Allen cu privire la relieful zonei de campare, am reușit să facem rost de la el de niște frânghie și echipament de cățărare, ca să ne putem surprinde camarazii, apărând de după o faleză impracticabilă.

La început, eu și Jevin am avut de gând să lucrăm singuri, dar a fost greu să ținem în secret misiunea. I-am invitat pe Lothar și Marana să ni se alăture și le-am spus să avem deplină încredere în ei, dar nici măcar ei nu au știut care este adevărata țintă până în noaptea cu pricina. Le-a plăcut planul despre care le-am vorbit și au fost de acord cu entuziasmul nostru.

Părerea lui Lothar despre acest plan s-a schimbat în seara aceea, când i-am spus ce aveam să facem de fapt.

— Veți ataca Talianna?

Am zâmbit degajat.

— Da. Uite, dacă doi Lăncieri ne pot lua pe nepregătite pe mine și pe Jevin și pot face ceea ce ne-au făcut, ar trebui să ne fie ușor să pătrundem în Talianna nevăzuți și să intrăm în Citadelă.

Lothar s-a uitat la mine de parcă aș fi fost complet nebun, dar înainte să poată protesta, m-am întors spre Marana.

— Tu încă ne susții, nu-i așa, Marana?

Fata a zâmbit și și-a aruncat pe umăr un colac de frânghie.

— Sigur. Va fi o aventură de pomină.

I-am zâmbit lui Lothar și ochii lui m-au săgetat. Implicarea Maranei nu-i dădea de ales, lucru de care eram conștient la fel ca el. I-am aruncat o geantă plină de haine.

— Doar acum, a bâiguit el.

Eu și Jevin am chicotit și am deschis drumul înapoi spre Talianna. Echipa noastră mergea bine în spatele celorlalte grupuri de Paisprezece și niciunul dintre aceștia nu ne-au observat plecarea. În parte, exercițiul în teren cerea ca fiecare echipă să ajungă în tabără ghidându-se după poziția stelelor și a unui set complex de indicații oferite de Lord Hansur. Urmându-le, aveam să găsim un număr de repere ascunse și trebuia să notăm simbolurile pe care le găseam pe ele. Studiind sarcinile individuale și simbolurile notate de noi, instructorii puteau stabili dacă știam ce făceam sau dacă am găsit tabăra din pură întâmplare.

Drumul de întoarcere la Talianna a decurs fără incidente majore. Ne-am schimbat poziția de iscoadă și ne-am mișcat cât de repede posibil, în același timp încercând să nu facem zgomote. Două grupuri de Lăncieri ne-au depășit, dar noi ne-am ascuns destul de bine pe marginea drumului, astfel încât să nu fim detectați. Deși probabil că nu ne-ar fi acordat deloc atenție, chiar dacă ne-ar fi văzut, ne doream să menținem elementul de surpriză și procedam în consecință.

Ne-am apropiat de Talianna dinspre vest și-am cotit către nord, aproape de Colivii. L-am lăsat pe Jevin ascuns în umbrele din preajma colțului nord-vestic al Zidului de asediu, să ne păzească echipamentul, iar noi ne-am schimbat în tunici de Eliți și ne-am alăturat iute Eliților care se întorceau în Talburg după ce dăduseră de mâncare și se ocupaseră de șoimii lor.

— Păsările alea afurisite-s așa enervante atunci când năpârlesc, am comentat cu voce tare pe când ne apropiam de poartă.

Marana a fost de acord.

— Și nici nu poți zbura cu viteză. Urăsc asta.

Războinicii care păzeau poarta s-au uitat la noi, au văzut o ceată de Eliți întorcându-se de la Colivii și ne-au lăsat să intrăm fără a sta pe gânduri. Am pătruns fără probleme în Talburg și am pornit spre vest. Am ajuns la colțul zidului și

acolo, în umbrele dintre brutărie și o căscioară, eu am scos o sfoară din buzunar. Am legat de ea o piatră și am aruncat-o peste zid.

Jevin și-a legat frânghia de cățărat de sfoara mea și a tras de două ori. Am adus astfel frânghia de partea noastră, unde am ținut toți trei de ea în timp ce Jevin s-a cățărat peste Zidul de asediu. Odată ajuns sus, Jevin, îmbrăcat într-un costum complet negru, ne-a aruncat echipamentul și apoi a coborât. S-a lăsat să atârne cât era de înalt, după care și-a dat drumul. Distanța până la sol era de puțin sub doi metri, așa că a aterizat fără zgomot.

Ne-am luat și noi combinezoanele peste uniforme și am pornit spre vest. Am trecut cu bine de la zidul de nord la cel de sud al Talburgului și am ajuns cu ușurință la maldărul de bălegar. Cum ne așteptam, din experiență personală și după două săptămâni de adunat informații, novicii de la capătul acoperișului se îndepărtaseră de post. Discutau și râdeau împreună cu două gărzi la următorul post de santinele.

Lothar a aruncat peste marginea de sus a zidului o ancoră mică. Aceasta, aterizând, a scos un zăngănit înfundat care, pentru mine, a sunat ca un tunet, dar niciunul dintre novici nu i-a dat atenție și poate că nici nu s-a auzit deloc. Lothar a tras de frânghie ca să vadă cât de bine se agățase ancora. A alunecat o dată și Lothar s-a împleticit, dar apoi gheara s-a prins și a rămas locului. Lothar mi-a făcut semn că totul e bine și mie mi s-a uscat gura.

Eu am urcat primul. Lothar a ținut frânghia de jos, ca să mă pot cățăra pe ea, pășind de-a dreptul pe zid în sus. Urcușul a fost totuși dificil. Ajunsesem doar la jumătatea distanței, când frânghia s-a detensionat și eu m-am izbit de perete. Am strâns mai tare și am simțit focul începând să-mi ardă umerii, dar nu puteam face nimic ca să reduc din încordarea brațelor.

După o clipă sau două, inima mea a încetat să mai bubuie și i-am auzit pe cei doi novici patrulând pe deasupra. Fiecare

pas târșâit răsuna mai tare decât anteriorul. Glasurile lor se auzeau exact atât cât să ajungă la urechile mele, dar cuvintele nu reușeam să le înțeleg. M-am calmat, am inspirat și am expirat concentrat și mi-am relaxat mușchii de care nu aveam nevoie ca să rămân agățat de frânghie. Sub mine, Jevin, Lothar și Marana dispăruseră, iar din locul unde mă găseam, nimic nu părea ieșit din comun pe strada întunecată.

În cele din urmă, vocile s-au îndepărtat și Lothar a ieșit dintre umbre, apucând iarăși capătul frânghiei. Mi-a făcut semn să cobor, dar eu am scuturat din cap și-am urcat până la capăt. Umerii îmi ardeau de durere pe când am ajuns sus și m-am cățărat peste marginea crenelată a zidului, târându-mă pe coate. M-am lăsat să cad la umbră, am verificat ancora, am așezat-o într-o poziție mai bună, apoi am așteptat.

Marana a urcat fără probleme. Am avansat, îndepărtându-ne de ancoră, în direcția novicilor. M-am uitat la Marana, dar nu am văzut decât o fâșie îngustă de piele în jurul ochilor ei. Combinezoanele, cu tot cu mănuși și glugi, ne făceau invizibili dacă nu știai unde anume să te uiți.

L-am auzit pe Jevin urcând pe zid; apoi l-am simțit pe Lothar atingându-mi șoldul ca să mă anunțe că e pregătit. Ne-am târât toți patru înainte și am ajuns destul de aproape de novici — doi Războinici și doi Lăncieri — ca să le auzim discuția. Mi-a sărit inima în piept și mi-am reținut un râs. Vorbeau despre ceea ce ne făcuse Gaynor lui Jevin și mie.

Precum pulberea purtată de boarea nopții, așa am înaintat noi patru. Eu m-am furișat și l-am apucat pe un Războinic din spate. L-am înghiontit în spate cu o scoabă de lemn și i-am acoperit gura cu mâna stângă.

— *De-ar fi asta din oțel, iară nu din lemn, acum-ai fi mort.*

Hotărâserăm să folosim dialectul Tal Nobil pentru a-i face pe paznici să creadă că e vorba de un exercițiu organizat de lorzii lor. Din cauza greutății de-a vorbi limba, îmi exersasem scurtul discurs câteva zile. Novicele a înțepenit, apoi s-a

lăsat moale ca și când ar fi leșinat. Nu-mi dădeam seama dacă se prefăcea sau nu, însă continua să respire, așa că l-am lăsat baltă și am mers mai departe.

Până să-și facă apariția Gaynor, am mai pus mâna pe doi novici. Gaynor mergea cu pas țanțoș ca un lord care face rondurile și își laudă oamenii pentru ascultare și bună pază. Părea foarte plin de sine. Cu bastonul la subsuoară și un rânjet de dispreț arborat încrezător pe buze, s-a apropiat de noi ca un om venind la o întâlnire cu destinul.

L-am copleșit imediat.

— Al nost' prizonier ești. Nu face nimic, c-altfel mort oi fi cât ai clipi.

A înțepenit o secundă, gândindu-se dacă să se opună, apoi s-a predat. L-am condus la postul de deasupra mormanului de bălegar.

— O să te dai jos pe frânghie și-o să ne aștepți să coborâm și noi.

Gaynor s-a întors să se împotrivească poruncii mele, apoi a prins frânghia cu mâna și a început imediat să coboare. Știa că va ajunge la sol înaintea noastră, putând astfel să fugă.

Văzând speranța din ochii lui Gaynor, Jevin a râs și a scos un cuțit adevărat. Fără reținere, a tăiat cu el frânghia care îl ținea pe Gaynor suspendat deasupra maldărului de bălegar.

Sub pavăza strigătelor bâlbâite ale lui Gaynor, noi patru am coborât de pe zidul interior al Citadelei. Pe când patrula lui Gaynor a reacționat la strigătele sale, dând alarma, noi am luat-o la fugă peste câmpurile de exerciții și am urcat în grabă scările spre odăile noastre. În acest timp, alți novici fugeau din Citadelă, curioși la culme să vadă ce era cu tămbălăul acela. În camerele noastre, ne-am dat jos combinezoanele și le-am ascuns sub saltele. Jevin și-a luat pe el o vestă de Elit și ne-am alăturat celor cale alergau pe scări în jos.

În Talianna era un haos de nedescris. Panica patrulei se împrăștiase la ceilalți novici și de acolo la unii Lăncieri care au

aflat că unul de-al lor a fost atacat. Talionii plini strigau ordine și încercau să posteze novici în locuri unde să fie de folos. Noi am ignorat comenzile care ne erau aruncate în urechi și ne-am pierdut în exodul în masă al Eliților spre Colivii. Nu ne-a oprit nimeni la poartă și niciun Elit nu a observat când am luat-o către vest. Și chiar dacă nu a fost ușor, am reușit să adunăm toate simbolurile de pe hartă în drum spre tabără. Instructorii ne-au remarcat totuși întârzierea și ne-au dat ca pedeapsă rondul de dimineață devreme.

A doua zi, eu și Jevin am primit un bilet de la Lord Hansur. În el scria: „Cred că înțelegeți operațiunile militare. Nu va mai fi nevoie de nicio demonstrație."

CAPITOLUL 7

Talion: Sharul

Talianna se găsea la peste patru sute de leghe către nord-vest. În ciuda urgenței din mesajul Maestrului, l-am convins pe Erlan că o oprire la bacul de pe Râul Lat nu era interzisă. Șoimii refuză să zboare pe întuneric, așa că prima noastră zi putea însemna doar un zbor scurt, și am aterizat în poiana de lângă cabană tocmai când soarele începea să apună la orizont.

Weylan și Elverda s-au bucurat peste poate să mă vadă și l-au acceptat pe Erlan ca și când le călcase pragul de multe ori înainte. Elitului i-a făcut mare plăcere să-i arate Elverdei șoimii imperiali de aproape, în vreme ce eu am discutat cu Weylan. Acesta a recunoscut față de mine că a trăi cu cineva e chestiune de obișnuință, dar mie mi se păreau amândoi foarte fericiți.

În pofida spuselor Elverdei că nu avea ce să ne pregătească special, cina pe care ne-a servit-o a fost delicioasă. Weylan prinsese niște pești și ea copsese pâine dimineața devreme. Aveau lapte proaspăt de la o vacă pe care și-o luaseră după plecarea mea.

Weylan surâdea.

— Elverda spunea că ar prinde bine puțin lapte proaspăt, așa că eu am convins un cârpaci că vaca pe care o primise ca troc nu va putea trece deloc bine râul pe bac, așa că acesta a acceptat s-o dea în schimbul liberei treceri în următorii trei ani.

După cină, am stat la discuții și am cântat până târziu în noapte. Erlan a recitat un poem de-al Eliților pe care eu îl auzisem de câteva ori în tinerețe, dar el a reușit să-i redea viață. Vorbea despre un Elit și relația specială dintre el și șoimul său. Asemenea celor mai multe poeme tragice, se încheia cu moartea eroului și-a tovarășului său de drum într-o bătălie glorioasă, dar tragedia acestui poem era transmisă de durerea din vocea Elitului care spunea că va muri pe pământ și că niciodată nu va mai călători în văzduh cu vânturile și nu va mai alunga norii de pe chipul soarelui. Erlan l-a prezentat foarte bine, iar Weylan și Elverda deopotrivă au plâns la sfârșit.

Am pornit la drum a doua zi dimineață. Iute era într-adevăr interesat de vaca lui Weylan, dar l-am tras de frâu de acolo și ne-am luat zborul spre Talianna. Înainte de prânz, le-am îngăduit șoimilor să doboare fiecare câte o antilopă și, după ce am legat păsările la ochi și le-am priponit, Erlan a reușit să fure destulă carne cât să mâncăm și noi ceva. Ne-am odihnit puțin, după care am mers mai departe.

Pe timp de noapte am ales să nu ne încrucișăm drumul cu nicio așezare și nici cu vreo fermă izolată. În afara haltelor pe care Talionii le întrețineau pentru curierii Eliți — dintre care multe par a nu fi mai mult decât o fermă normală — niciun alt loc nu are de fapt cele necesare îngrijirii unui șoim imperial. Foarte puțini fermieri sunt dispuși să ofere adăpost șoimilor în grajdurile lor, și îi pot judeca pentru reținerea lor. Haltele de la sud de Talianna nu prea erau în drumul nostru și doi Eliți pe care Erlan a preferat să-i evităm ocupau singura haltă cât de cât aproape de traseul pe care îl urmam.

Spre norocul nostru, vremea s-a păstrat călduroasă și nu a plouat. De tabere aveam nevoie pentru apa și adăpostul pe care ni le ofereau și, dacă aveam de ales, alegeam o poziție defensivă. Chiar și așa, în timpul călătoriei nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun și, la trei zile și jumătate după ce i-am lăsat pe Tadd și Lup pe pajiște, am ajuns la Talianna.

Imaginea văii Tal din văzduh — atunci când nu este plină de vizitatori veniți pentru Festival — este înșelător de pacifică. Arăta în linii mari ca toate celelalte văi peste care zburaserăm și nu trăda niciun pic din forța care zăcea acolo. O peticeală de parcele mici cu șiruri egale — în acel moment, primăvară fiind, plantele erau crescute pe jumătate — acoperea fundul văii. Casele de la periferie aveau un aer destul de comun; ba chiar, în fața lor fluturau în adierea vântului rufe puse la uscat.

Totul părea absolut normal, dacă ignorai Talianna.

Talianna se înălța de pe fundul văii ca un os dezgropat din pământ. De un alb strălucitor și înconjurată de câmpii înverzite, aceasta părea mai puțin clădită de mâna omului și mai mult o structură antică dezvelită de eroziune, așa cum pepitele sunt uneori descoperite în matca unui râu. Flamurile fâlfâiau și acoperișurile unduiau deasupra dughenelor negustătorilor din Talburg. Din nou, m-am simțit acasă și mândru să fac parte din Talianna.

Am efectuat cu Erlan un zbor pe deasupra orașului. Șoimii au recunoscut imediat Talianna de la sol și au întins aripile ca să-și arate tuturor puterea și maiestatea. Iute a înclinat de două ori din cap, găsindu-și o țintă la sol, dar eu l-am smucit de frâie în dreapta și i-am blocat plonjonul. Pasărea a țipat și s-a luat după Viteaz spre Colivii. Am aterizat fără vreun alt incident.

I-am pus gluga lui Iute și i-am aruncat frâiele unui Elit.

— Dă-i să mănânce, dar fii ferm.

Elitul s-a uitat la mine curios. M-am încruntat.

— Iute voia să se năpustească asupra mulțimii.

Erlan a întors capul spre mine de unde se afla și-i punea gluga lui Viteaz.

— Păsările astea sunt nărăvașe când năpârlesc.

Am coborât din șa, începând să râd odată cu Erlan. Știam că mulți Eliți executau „fente" asupra țintelor din Talianna

și pe drum, dar nu aveam de gând să critic această practică, aflându-mă tocmai în Colivii. De fapt, ar fi trebuit să anticipez mișcarea lui Iute și îmi aminteam, într-adevăr, că șoimul a întrerupt atacul în clipa când l-am strunit.

Mi-am luat desagii în spinare și am pornit pe deal în jos spre Poarta de Asediu. Lipsisem mai bine de trei luni din Talianna, între o misiune și următoarea. Deși iarna acoperise fundul văii cu o ultimă fulguială în ziua când plecasem, pământul se vedea cu săptămâni bune înainte de asta, așa că acum valea nu mi se înfățișa foarte schimbată. Trăiam un sentiment plăcut al întoarcerii și aveam să mă simt și mai bine dacă o găseam pe Marana așteptându-mă.

Plictisiți de serviciul lor de santinelă, Războinicii de la poartă se hotărâseră să facă pe durii. Pe cel mai voinic îl deranja faptul că nu mă văzuse ieșind pe poartă mai devreme și era curios să afle de ce aveam desagi dacă îmi lipsea calul.

— *Cine ești tu*? a cerut să știe.

Vocea lui dimpreună cu căutătura îi trădau sorgintea de rian care izbutise să intre în rândul Războinicilor ca adult. Asta-i explica și aroganța, chit că nu i-o scuza.

M-am încordat. Am scăpărat din ochi la el. Niciun Războinic pus de strajă la poartă nu avea motiv să întrebe un Justițiar ceva, orice, iar oboseala pe care o strânsesem îmi slăbise puterea de înfrânare. Am încleștat pumnul drept chiar în timp ce partenerul său își croia drum cu umărul prin șuvoiul de oameni care intrau și ieșeau pe poartă.

Acesta, partenerul, a văzut emblema de Justițiar de pe jiletca mea și a judecat după petele de sudoare că mă întorceam după mult timp petrecut pe drum. L-am văzut și că a observat că nu mă mai răsesem de zile bune — cum îmi ceruse Maestrul în mesajul trimis — și că a tras deodată concluzia că era ceva nelalocul lui aici, iar în cazul unui Justițiar, asta putea însemna un singur lucru. Totuși, rianul vedea în fața lui doar un Justițiar răvășit și a conchis că e de datoria lui să mă forțeze

să respect cu strictețe regulile serviciului în care se spetise să intre.

— *Cine ești tu*?

Vocea rianului a urcat, a devenit un răcnet, de parcă m-ar fi putut pune la respect doar prin tunetul vocii. A ignorat sfatul șoptit aspru de partenerul său și a întins o mână ca să-mi împiedice orice încercare de a-l ocoli.

Încet și ferm, am ridicat mâna dreaptă și am desfăcut palma, astfel încât amândoi să poată vedea craniul. Războinicul mai mititel s-a făcut imediat alb la față și a bătut în retragere, însă peste chipul rianului a rămas agățată masca mâniei tâmpe. Întrucât stăteam la umbra Taliannei — cum îmi amintea și mâncărimea de sub tatuaj — am putut rosti o singură vorbă, așa că am articulat fiecare silabă apăsat, simțind furia cum bolborosea în mine.

— *Sharul!*

Rianul a rămas locului prostit, apoi a sărit îndărăt ca și când o viperă s-ar fi aflat încolăcită pe pieptul meu, gata să-l atace.

— E *Sharul*, Niles, *Sharul*!

Celălalt Războinic a înclinat din cap dezgustat de surprinderea rianului și mi-a făcut semn să trec pe lângă ei.

Sharul. Necurat — ori, mai degrabă, „unul care are nevoie de curățire". Unui Justițiar care a luat vieți prin mijlocirea Craniului îi este interzis să rostească altceva decât acest cuvânt atunci când intră la umbra Taliannei. Până nu voi fi dus la îndeplinire ritualul Shar, nu puteam vorbi și nici atinge o altă ființă umană dinăuntrul Taliannei, decât dacă aceasta are și ea de înfăptuit un ritual similar. Nu-mi era îngăduit să mănânc ori să beau. Nu existam ca om până nu treceam prin Shar.

Din mulțime, destui îi auziseră pe cei doi Războinici și răspunsul meu, ca să știe că sunt Sharul, așa că mi-au deschis drumul către Poarta de Răsărit. Stăteau pe loc și mă fixau cu privirea, dintre picioare ițindu-și capul prichindeii lor, mirați

și speriați de mine. Am scrutat mulțimea și am încercat să recunosc în ea oameni cunoscuți, dar atunci când privirea mea o întâlnea pe a lor, se întorceau și făceau în taină semne sau șopteau rugăciuni care să-i apere de rău.

Toată lumea mă vedea ca pe un monstru pentru că puteam ucide într-un fel care îi scârbea și îi intimida. S-ar fi bucurat dacă le distrugeam dușmanul, dar erau terorizați când treceam printre ei în calitate de *Sharul*. Cu toate acestea, două minute să stau în afara Camerei *Shar*, hoinărind prin Talburg, și ei aveau să-și vadă mai departe de viață ca și când aș fi fost un client preferat sau un prieten foarte bun.

Această reacție îi amăra pe unii Justițiari, dar eu am învățat de timpuriu să o accept. Oamenii sunt nestatornici, însă încearcă să-i vadă pe ceilalți într-o lumină bună, dacă li se oferă cât de cât ocazia. Eu hotărâsem cu multă vreme în urmă să le ofer această ocazie.

O O O

Am intrat singur în tunelul lung și întunecat al Stelei. M-au înghițit umbrele, învăluindu-mă în răcoare. Pașii-mi răsunau, anunțându-mi sosirea. La celălalt capăt al tunelului, înaintea ușilor care duceau la coridorul de aprovizionare, un funcționar s-a ridicat și s-a înclinat. M-am oprit și m-am înclinat, la rândul meu. Omul nu mi-a întâlnit privirea și nu mi-a spus o vorbă. Respecta marea greutate pe care o purtam asupra mea în calitate de *Sharul* și nu voia să facă nimic care să mă irite sau să mă stânjenească.

Desagile mi-au alunecat de pe umăr fără voia mea. Le-am ignorat și l-am depășit pe funcționar; pașii mei mari înghițeau cu lăcomie distanța care mă despărțea de Camera Shar. Știam că funcționarul va curăța desagile și că mi le va duce în camera care-mi fusese dată. Din bagaje, singurul care nu avea să ajungă acolo era jurnalul meu. Pe acesta, funcționarul urma

să i-l ducă Lordului Hansur, pentru ca el să-mi poată judeca evoluția chiar în timp ce eu mă curățam.

Toate ușile dintre mine și Camera Shar erau deschise, așa încât eu să nu am de atins nimic. Nimeni nu se afla pe coridor, lucru care-i scutea pe prietenii mei de stânjeneala refuzului de-a mă saluta, iar mie îmi dădea luxul tăcerii. Nu găseam izolarea neliniștitoare. Mă calma și îmi îngăduia să-mi adun gândurile, pregătindu-mă pentru Shar.

Am cotit ultima dată și am făcut câțiva pași siguri prin semiîntuneric, spre ușa Camerei Shar. Ușile sunt înguste, late de doar de vreo șaizeci de centimetri, deși duble, dar sunt turnate în bronz și par grele și rezistente. Rune magice, simboluri mistice și desene extrem de vechi și importante acopereau suprafața ușilor, dar întunericul le înghițea pe toate, mai puțin pe una. În două jumătăți de cerc din mijlocul ușilor era săpat, din linii simple, desenul unui craniu care se potrivea capului de mort din palma mea, care strălucea cu irizații roșii.

Am ridicat mâna dreaptă și am lipit palma de craniul care încuia ușa. Răcoarea continuă din palma mea s-a retras pentru o fracțiune de secundă, ca și când Camera Shar mi-ar fi redat acea parte din mine; apoi s-a răcit la loc și am simțit un tremur al ușilor. Au zăngănit de undeva dinăuntru. Am simțit o presiune în palmă, așa că am lăsat mâna înapoi pe lângă corp.

Ușile s-au deschis încet și ambele în același timp, basculând spre mine. Dinăuntru a ieșit fum de tămâie, ca o ceață, învăluindu-mă, primul pas al ritualului Shar. Niciun duh rău ori demon legat de mine printr-un blestem întâmplător sau intenționat nu putea îndura fumul și avea să fie izgonit de el. Mai mult decât atât, simbolurile încrustate pe ușă îi blocau accesul în cameră, căci nici chiar ritualul Shar nu putea curăța sufletele negre.

M-am lăsat învăluit complet, din cap până-n picioare, de un val din fumul acela dulce, apoi am avansat. Ușile s-au închis fără sunet în urma mea și nu aveau să mai îngăduie accesul

nimănui pentru Shar, până ce nu îmi încheiam eu ritualul. În următoarele trei ore, nu aveam să văd și nici să aud pe nimeni. Aveam să fiu singur cu conștiința mea și, dacă nu îmi puteam îndreptăți faptele din ultimele trei luni, nu aveam să mai ies din Camera Shar în viață.

Am rămas în prima din cele câteva odăi și alcovuri mai mici aflate în incinta Camerei Shar. Acea primă încăpere era toată numai tămâie. Fumul înțepător se revărsa înăuntru și umplea spațiile înguste din cădelnițe instalate sus pe pereți. Deși fumul des îmi ardea ochii și plămânii, m-am forțat să respir și să îmi curăț trupul de orice spirit malefic care și-ar fi făcut sălaș în pieptul meu. Intrând în mine și ieșind, aerul șuiera, iar lacrimile mi se rostogoleau pe obraji în jos, dar am ieșit din odaie doar după ce am fost încredințat că nu mai adăposteam niciun rău supranatural în corpul meu. Ușile din față — mai mici de înălțime și turnate în alamă — s-au deschis la o atingere și astfel am pășit în adevărata Cameră Shar.

Tavanul boltit al Camerei strălucea într-un chihlimbariu blând care unduia și scăpăra fără zăgaz dintr-un loc în altul. Se juca printre arcadele de piatră ca un fulger aflat prizonier sub un nor de furtună și totuși nicio clipă n-a scos vreun sunet și nici n-a săgetat spre podea. Mijlocul încăperii era dominat de un bazin cu apă fierbinte. Pe fundul bazinului erau așezate plăci multicolore dispuse într-un model care mie mi se părea haotic. M-am gândit deseori cu mirare la acel desen delicat, dar de fiecare dată când am încercat să-l privesc conștient, mă trezeam că ochii îmi fug de la el, amintindu-mi adevăratul scop al camerei. Sunt sigur că există un farmec foarte diafan, întrețesut în desenul acela, dar nicio clipă n-a părut să conteze destul pentru mine, după experiența Shar, încât să mă interesez despre el.

În cele din urmă, și, în chip ciudat, rău prevestitor în acel loc al păcii și adăpostului sfânt, dincolo de bazin se afla lespedea neagră. Piatra rece nu reflecta deloc lumina de pe boltă.

De n-ar fi fost cercurile aurii și craniul din mijlocul ei, lespedea ar fi părut o biată felie de noapte legată de-o vrajă și prizonieră înlăuntrul Taliannei. Ultima fază a ritualului Shar se desfășura în odaia dinapoia acelei lespezi.

Am păşit în dreapta şi am îngenuncheat în primul alcov. Acolo mi-am dat jos toate hainele şi le-am aşezat în două grămezi separate. Pe cele din piele, inclusiv cizmele şi centura armelor, le-am pus în primul maldăr, iar pe toate celelalte, în al doilea. Acestea din urmă, făcute din pânză, le-am aşezat într-un coş de nuiele. Funcţionarii din Servicii aveau să vină mai târziu, să le ia şi să le cureţe sau să le ardă.

Înainte să-mi iau înapoi armele şi straiele de piele, ca să trec în alcovul următor, am luat un urcior mic de lut dintr-o scobitură din zid şi i-am scos dopul. Din el a ieşit un miros puternic aromat de vin vârtos, care nu izbutea totuşi să mascheze aroma îmbâcsită de închis. Am întors urciorul şi l-am golit — împreună cu tot ce mai rămăsese din micul dejun — într-un lighean din stânga. Am luat o înghiţitură mică de apă dintr-un pocal aflat la fundul scobiturii şi mi-am clătit gura. După aceea m-am şters pe faţă şi am pus urciorul înapoi unde îl găsisem.

Mi-am luat obiectele de piele şi armele şi am mers cu ele în următorul alcov. Acolo am scos *tsincaatul* şi *ryqrilul* şi le-am pus deoparte. Îngenunchind pe podeaua de piatră rece, am turnat lichid dintr-o urnă pe o cârpă şi, începând cu jiletca, mi-am curăţat pieile. Lichidul mirosea a oţet şi înlătura uşor petele de sare şi alte unsori. Fiecare obiect, când era curat, l-am pus deoparte la uscat. După ce am terminat de curăţat pieile, am destupat un urcior pântecos şi cafeniu şi am lustruit totul cu ulei.

Deşi o parte din mine ştia cât timp am petrecut stând în genunchi şi lucrând acolo, nu am luat seama de curgerea vremii. Ocupându-mă de piei, curăţându-le şi lustruindu-le, făceam un lucru limpede simbolic în cadrul ritualului Shar, dar

era în același timp și altceva la mijloc. Era un exercițiu simplu care avea un început, un mijloc și un sfârșit. Spre deosebire de atât de multele exerciții care-mi erau cerute ca Justițiar, acesta începea într-un punct și avea să se încheie în altul, și la orice moment în timpul desfășurării lui știam cât de aproape sau cât de departe mă aflam de sfârșit. Reușita era ușor de măsurat. O muncă așa de simplă nu mă deranja ca pe alții, mie îmi oferea un punct de referință în mijlocul realității și mă asigura că, în timp ce mă confruntam cu binele și răul, și cu uriașa întindere de cenușiu dintre ele, existau munci care trebuiau duse la bun sfârșit, la cel mai bun sfârșit. Într-un fel mărunt, asta confirma posibilitatea progresului și că orice misiune care începe poate fi și încheiată.

M-am ridicat și am lăsat pieile împăturite frumos într-o grămăjoară, cu cizmele alături. Am luat armele și am pătruns desculț prin arcada deschisă în următorul alcov mic, rotund. Acolo, am îngenuncheat din nou, de data aceasta lângă un vas cu lustru de bijutier, și am început să-mi lustruiesc uneltele de lucru.

M-am aplecat cu mare grijă asupra armelor cu lamă. Le-am curățat temeinic așa cum aș fi curățat orice lamă de rând. Am plimbat cârpa de lustru de-a lungul fiecărei muchii, căutând atent ciobituri care știam că nu vor apărea niciodată și așteptându-mă să simt cea mai mică agățare a cârpei. Am cercetat deopotrivă *tsincaatul* și *ryqrilul* după urme de rugină sau slăbire. Nu am găsit nimic, deoarece lamele erau perfecte și așa aveau să rămână până la moartea mea.

Am pus *tsincaatul* și *ryqrilul* în rastelul de la marginea alcovului și am trecut în odăița următoare. Aceasta avea o ușă scundă de lemn care s-a deschis la atingerea mea și s-a închis după mine. Am pășit într-o încăpere complet întunecată. Am rămas locului, așteptând.

În cameră s-a încălzit încet, căldura pătrunzând și-n corpul meu. Sudoarea mi-a apărut întâi pe nas, apoi broboanele

s-au rostogolit de la tâmple. Părul meu negru atrăgea căldura, o capta, și aveam impresia că stă să-mi ia foc capul. Transpirația îmi umezea subsuorile și îmi ungea coastele, iar pe piept, coapse și fese îmi curgea șiroaie. În scurt timp, fierbeam în suc propriu și simțeam gustul sărat al sudorii pe buze.

Căldura internă a crescut de îndată ce corpul meu a renunțat la orice încercare de a-mi ține răcoare. O căldură dogoritoare răzbătea prin torentele de transpirație care îmi îmbăiau trupul și îmi pârjolea plămânii. Nările îmi ardeau la fiecare răsuflare și fundul gâtului mi s-a uscat ca albia unui râu pe vreme secetoasă. M-am liniștit și m-am forțat să respir încet pe lângă limba umflată, ca să-mi salvez plămânii. Am închis ochii în fața căldurii și a înțepăturii transpirației. Deși corpul mă implora să părăsesc odaia, m-am opus, pentru că nu încheiasem încă această parte a ritualului.

Am lăsat deoparte neplăcerile corpului și m-am retras în adâncurile minții mele. Acolo, cu o fermitate rece contrastând cu infernul chinuitor în care trăia corpul, mi-am revăzut pas cu pas comportamentul din ultimele trei luni. Am retrăit fiecare incident, fiecare oră petrecută departe de Talianna. Mi-am verificat toate acțiunile, confruntându-le cu responsabilitățile mele de Justițiar, apoi le-am confruntat cu propriu-mi cod de comportament.

Ca Justițiar, aveam voie la abateri de comportament și ar fi ridicol să sugerez că mă conduceam după un standard mai strict decât acela cerut de maeștrii mei, dar până la urmă trebuia să mă împac cu deciziile mele. Eram hotărât să mă asigur că alegerile făcute erau cele pe care mi le puteam îndreptăți singur și de care nu-mi era rușine.

Nu mă consider special în această privință. Sunt doar un om care înțelege că este capabil de greșeli, dar sunt și un om dispus că-și asume responsabilitatea acelor erori. Aceasta este o decizie pe care am luat-o cu mult timp în urmă și este una cu

care am ales să trăiesc. Am propriul meu cod de dreptate și în limitele lui acționez. În definitiv, dacă nu mă controlez singur, cum mi se poate cere să împart dreptate altora?

Am decis că nimic din ceea ce făcusem pe când îl urmăream pe Morai nu era nedrept. Nu eram mândru de felul în care îl lăsasem pe Tafano, dar amintirea morții calului său îmi alunga orice sentiment de vinovăție. Mulțumit, dar nu întru totul bucuros de purtarea mea, am părăsit odaia dogoritoare.

Aerul din Camera Shar m-a lovit ca un pumn, m-a încotoșmănat într-o pătură de gheață și-a încercat să mă jupoaie, ca să ajungă la căldura dinăuntrul meu. Aerul nu era, de fapt, teribil de rece, dar părea astfel prin comparație. Am coborât în bazinul fierbinte imediat și numai după ce apa mi-a reîncălzit trupul am observat că pieile și armele mele fuseseră scoase din cameră.

Apa caldă și plăcută fusese parfumată ușor cu un parfum înțepător care spusesem eu odată că-mi plăcea. Vorba fusese aruncată în trecere unui funcționar și devenise pe dată parte din dosarul meu. Undeva, ascuns adânc în arhivele Serviciilor, exista câte un dosar pentru fiecare Talion în parte. Acesta conținea notecu privire la obiceiurile, preferințele și lucrurile care nu îi plăceau acestuia, astfel încât funcționarii Serviciilor să poată face totul pentru a-i oferi o viață plăcută. Sigur că dosarele puteau fi folosite, și uneori chiar fuseseră folosite, pentru a face viața unui Talion arogant un exercițiu de tortură lentă.

Mi-am întrerupt baia ca să dau pe gât un pocal de vin îndoit cu apă. Mi-am ostoit setea și am reușit să-mi conving stomacul să nu se revolte, bând încet. Apoi m-am întors la baie și mi-am spălat fiecare centimetru din corp. Mizeria și izul de pasăre acumulate într-o săptămână, care fuseseră înmuiate în camera transpirației, s-au spălat cu ușurință. După ce m-am curățat, am făcut pluta pe apă și am rămas așa într-o tihnă perfectă, la căldură, pentru mult prea puțin timp.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, am ieșit din bazin și m-am șters cu două prosoape albe și groase luate dintr-un dulăpior. Mi-am pieptănat părul cât am putut de bine fără oglindă și am reîmpăturit prosoapele. Din același dulăpior, am luat cele două obiecte vestimentare care anunțau puritatea mea fizică. Mi-am legat pe frunte o fâșie de mătase albă și mijlocul mi l-am încins cu un brâu, de asemenea, de mătase albă. Capetele acestuia îmi ajungeau mai jos de genunchi și erau decorate pe ambele părți cu câte un craniu negru.

M-am postat în fața lespezii de piatră neagră și i-am atins centrul auriu cu palma dreaptă. În liniște, încet, lespedea s-a retras în sus, în perete, ca o umbră dispărând în calea soarelui. Dincolo de ușa care se căsca, era o odaie mică și întunecată săpată în aceeași piatră. Am intrat pe ea și-am fost înmormântat.

De cealaltă parte a intrării se găsea un altar masiv cu o bază largă și margini povârnite brusc care se îngusta spre un vârf lat cam de două palme. În partea din față a altarului, cioplit fără cusur și neted, era un cub deschis pe latura din față și cea de sus. O replică perfectă a tatuajului cu cap de mort din palma mea se ridica în relief deasupra sa. Înapoia și mai sus de el, iluminat de o strălucire alb-argintie, am văzut mânerele *tsincaatului* și *ryqrilului*, armele mele. Un funcționar din Servicii le vârâse în suprafața plată a altarului ca într-o teacă.

Am traversat până la altar și am îngenuncheat. Pânza cordonului a foșnit și sunetul a răsunat în odaia mică. Am așteptat ca toate ecourile sunetului să se stingă, timp în care m-am uitat țintă în găvanele goale ale craniului. Odată liniștea restabilită și simțindu-mă împăcat în sinea mea, am ridicat mâna și am lipit palma de fruntea craniului.

Îmi simțeam mâna ca și când mi-aș fi zgâriat-o de un cactus sau aș fi prins în ea un tăciune aprins și l-aș fi strâns tare. Craniul însuși radia răcoare așa cum făcuse întotdeauna și tatuajul meu; de fapt, palma mea părea a fi mai mult o

parte din craniu decât o parte din mine. Am simțit ceva revărsându-se în corpul meu, înaintând unduit aidoma unui șarpe, pe braț în sus și încolăcindu-mi-se în creier. Îl simțeam cum îmi mișună prin gânduri, urmând aceleași cărări pe care le bătusem în camera fierbinte. Examina ceea ce făcusem și îmi judeca felul în care îmi gândisem propriile acțiuni.

Nu simțeam pic de durere, pic de teamă, pic de bucurie. Mă observa așa cum aș fi observat eu prada de departe. Nu puteam ascunde nimic din ce făcusem, dar nici nu simțeam nevoia să ascund ceva. Eram mulțumit de mine însumi și de acțiunile mele.

A început să se retragă și l-am simțit trăgând ceva după el. Crâmpeie din viața lui Rolf au trecut pe lângă conștiința mea, urmate iute de imagini din viața calului. Craniul a extras aceste vieți din mine, a luat forța lor vitală și m-a curățat de fantomele care ar fi putut să mă bântuie. Această ultimă fază a Sharului m-a lăsat complet curat.

A ieșit din mine și eu mi-am luat mâna de pe craniu. Am inspirat adânc, suspinând. M-am ridicat și mi-am scos armele din fantele pietrei. După aceasta, un panou de piatră din dreapta s-a deschis. Am trecut prin acea deschizătură, ajungând într-un coridor. Peretele s-a închis la loc și într-o firidă săpată în zid am găsit un disc de lemn pe care era încrustat un număr de cameră.

O O O

Cei de la Servicii mi-au dat o cameră de la ultimul nivel al aripii Justițiarilor. Deși îmi părea oarecum rău pentru Cincisprezecii care erau mutați în alte camere pe durata vizitei mele, eram preocupat mai mult de faptul că mi se dăduse o locuință în aripa Justițiarilor, iar nu una în Stea. Asta însemna că aveam să primesc o nouă misiune curând. Urma să stau în Talianna destul cât să fiu interogat și apoi trimis în altă parte.

Asta, în combinație cu ordinul de a nu mă rade, sugera în mod clar că mă aștepta o misiune acoperită, în care identitatea mea ca Talion trebuia tăinuită.

Locuitorii de la ultimul etaj trăgeau cu ochiul din camerele lor la mine, în vreme ce străbăteam coridorul. Vedeau un om înalt și suplu, destul de musculos și cu destul de mult păr negru pe piept. Cicatricea aurie, de dimensiune imperială, de pe umărul meu stâng provenea de la o rană pe care o căpătasem prea departe de vrăjitorii care ar fi putut-o vindeca bine, lucru remarcabil în sine, iar țepii bărbii de patru zile îmi confereau cu siguranță un statut aparte. Purtând doar cordonul Shar și bentița pe cap și ducându-mi armele fără teacă ofeream, în cele mai bun caz, o imagine neobișnuită.

Am ajuns la camera care îmi fusese atribuită și am deschis ușa cu piciorul drept. Interiorul arăta exact ca odaia pe care o lăsasem cu trei luni în urmă. Până și pătura Tashari primită în dar de la Orjan se odihnea de-a curmezișul saltelei, așa cum o aruncasem în ziua când mi se ordonase să plec în urmărirea lui Morai. Hainele mele, inclusiv cele proaspăt spălate pe care le purtasem pe drum și acelea pe care le lăsasem în Talianna, erau agățate în dulap. Alte obiecte personale erau aranjate pe tăblia scrinului în aceeași ordine în care le lăsasem când îmi făcusem bagajele înaintea plecării – briciul însă lipsea.

M-am sprijinit cu spatele de canatul ușii și am râs descătușat. După lipsa de ordine din lunile petrecute pe urmele lui Morai, confruntat mereu cu amenințarea morții sau rănirii, imaginea funcționarilor de la Servicii agitându-se ca să-mi aranjeze camera, oricare s-ar fi dovedit a fi aceasta, exact așa cum o lăsasem cu trei luni în urmă mă forța să râd. Îmi dădea, totodată, un sentiment că aparțineam acelui loc, că aveam literalmente o casă, o vatră la care să mă întorc după așa mult timp.

Am luat cureaua sabiei de pe pat, am vârât *tsincaatul* și *ryqrilul* în tecile lor și-am agățat cureaua în garderobă. Apoi

m-am întins pe pat și am rămas în așteptare cu privirea la ușă. Nu am avut mult de așteptat.

Cum făcusem și eu pe când eram Cincisprezece și fusesem alungat din cameră de un Talion venit în vizită, Cincisprezece au bătut în rama ușii și au intrat.

— Talion, sperăm că odaia noastră va fi potrivită ședерii tale.

Cel care vorbea era un băiat înalt și subțire. Colegul lui de cameră era scund și îndesat.

— Cred că va fi bunicică.

Mi-am schimbat puțin poziția, ca și când aș fi încercat să scap de o gâlmă din saltea, dar tinereii nu au surâs. Acesta nu era decât un mic joc pe care Talionii îl jucau cu cei care aveau să le ia locul. Junii aceia cunoșteau bine jocul și așteptau următoarea rundă, în care să-l chestioneze pe „oaspete" cu privire la lumea de afară.

Tânăr fiind, îmi plăcuse foarte mult să ascult Talioni vorbind despre aventurile lor, iar ca Justițiar îmi plăcea să împărtășesc povești cu novicii. Totuși, era ceva la băieții de acolo, poate nerăbdarea din ochii lor luminoși, care mă punea în dificultate. Am strâns din ochi și l-am văzut pe novicele mai mic îmbujorându-se. O încurcasem.

— Talion, am fi onorați dacă ne-ai împărtăși ceva din cunoștințele tale despre lume.

Replica novicelui înalt fusese fără cusur și plină de respect.

Am înclinat încet din cap și am rămas cu privirea la celălalt novice.

— Despre ce ați vrea să vă povestesc?

Novicele mai mic s-a foit puțin, dar era prea mulțumit de sine ca să fie supărat.

— Poate că ți se va părea neînsemnat, dar în scurt timp vom avea de înfăptuit Călătoria și ne întrebam dacă ai vrea să ne povestești despre anul Călătoriei tale.

O, Jevin, ticălosule!

— Aș prefera să vă vorbesc despre ceva mai recent.

Am crezut că voi putea ocoli ambuscada Fealareenului, dar intrasem direct în a doua cursă a sa.

— Da, vorbește-ne despre Morai. Nu e el cel care...? a întrebat tânărul înalt. Colegul lui și-a înghițit râsul.

M-am încruntat și l-am întrerupt.

— Ba da, el e. Dar asta a fost în altă zi, în alt timp.

S-au retras amândoi, temându-se că întinseseră prea mult coarda, lucru pe care de altfel îl făcuseră, chiar dacă la sugestia lui Jevin. Nu-mi plăcea ca o poveste despre mine să le facă pe celelalte să pară neînsemnate, mai ales atunci când aceasta descria un set de împrejurări pe care cu greu le-aș fi putut schimba.

— Chiar toți știți povestea aia?

Au surâs amândoi mânzește.

— Da.

Înainte să mă pot lansa într-o contracampanie împotriva lui Jevin, un dangăt a răsunat în clădire. Anunța masa de seară și, așa bine cum își întinsese Jevin cursa, a venit la țanc, nicio clipă mai devreme. Tinereii au ieșit într-un suflet din cameră; apoi cel mai scund s-a oprit și și-a vârât capul înapoi pe ușă.

— Vei sta cu noi?

— Poate. Trebuie să văd dacă nu mi-au făcut alții alte planuri.

Au zbughit-o și eu am închis ușa. M-am schimbat în haine mai potrivite. În locul celor de piele am luat pe mine o tunică de mătase neagră cu un craniu brodat la reverul stâng. Tunica ajungea puțin sub brâu și am strâns-o la mijloc cu un cordon de mătase albă. Am ales o pereche de pantaloni de mătase neagră, i-am tras pe mine și i-am îndesat în carâmbul cizmelor. Deși uniformă standard, Allen și croitorii lui mi-o făcuseră pe măsură din materiale cumpărate de mine într-una dintre misiuni. Era comodă, ușoară și nu-mi răpea starea de bine cu care rămăsesem după Shar.

Îmbrăcat cum se cuvine, dar fără arme, am străbătut coridorul gol și tăcut, am coborât scările, după care am străbătut coridorul de aprovizionare. M-am dus spre aripa de nord a Stelei și-am ajuns la sala de mese. Cum e de așteptat de la o sală plină cu sute de oameni înfometați, acolo se declanșase haosul.

Sala imensă ocupa complet vârful nordic al Stelei. Bucătăria, amplasată în colțul nordic extrem, era ticsită de lucrători din Servicii și novici aflați sub pedeapsă. Restul încăperii era ocupat de mese lungi și câte paisprezece indivizi stăteau în jurul fiecăreia. Fiecare dintre mesele identice avea câte un Șaisprezece la fiecare capăt, pentru a păstra cât de cât ordinea. Mesele erau grupate pe ramuri, începând din capătul nordic cu Justițiarii, Vrăjitorii, Eliții și Arcașii, apoi lărgindu-se pentru a le face loc Războinicilor, Lăncierilor și Servitorilor. Toți Talionii, cu excepția celor plecați în misiuni de supraveghere ori cu misiuni speciale, mâncau în același timp.

Lorzii fiecărei ramuri, Excelența Sa și Maestrul se aflau la o masă așezată pe un podium în cel mai nordic punct al sălii. Câteodată, unul dintre el se ridica pentru a se adresa mulțimii adunate acolo. Sala are o acustică extraordinară care ușurează destul de mult adresarea directă, cu toate că astfel de discursuri sunt de regulă scurte și au loc înaintea servirii mâncării.

Regulile de la masă sunt destul de simple și fiecare novice învață să le ocolească pe toate în propriu-i beneficiu. Ia una și restul dă mai departe. Dacă termini un fel și cineva mai vrea, te duci să-i aduci. Cu mâncarea nu se aruncă. Fiecăruia îi vine rândul la spălat și aranjat vasele în dulap. La suprafață ar părea că un set de reguli atât de simple nu poate fi interpretat sau răstălmăcit, dar chiar asta se întâmplă, și nu o singură dată s-a sugerat că Justițiarii, iar nu Șaisprezecii, ar trebui să supravegheze mesele.

Talionii din Servicii au împins printre mese cărucioare pe roți, încărcate cu strachini și platouri. Au așezat câte un platou

pentru fiecare fel de mâncare în capul fiecărei mese. După ce un Șaisprezece își lua porția, dădea platoul mai departe, în general în cealaltă direcție decât cea în care se afla novicele care îl enerva pe acel Șaisprezece dintr-un motiv sau altul. Ca sistem simplu, funcționa atât de bine pe cât era de așteptat.

M-am uitat prin sală spre Podiumul Lorzilor. Mesele de lângă acesta erau rezervate de regulă Talionilor întorși de pe teren. Am surâs recunoscându-l pe Jevin și am străbătut iute încăperea spre el.

— Ce mai faci, Jevin?

Fealareenul a rânjit larg, s-a ridicat în picioare și m-a lovit cu palmele pe spate.

— Mi s-a spus că te-ai întors, dar nimeni nu mi-a zis că ai ieșit din Shar.

Vedeam cu ochiul liber că ardea de nerăbdare să întrebe dacă gazdele mele mă interogaseră deja, așa că nu am suflat o vorbă despre prima lor tentativă. Jevin mi-a făcut semn spre scaunul din fața sa.

— Stai jos, Nolan, stai. Ce seară ți-ai ales să te întorci! Ni se servește ficat!

M-am strâmbat, apoi am scrutat în fugă mesele din vecinătate.

— Marana nu e aici?

Jevin a rânjit ca un lup.

— Va trebui să-ți temperezi nerăbdarea, e plecată într-o misiune. A plecat în pripă cam la o lună după tine. De atunci n-am mai primit vorbă de la ea, dar și eu m-am întors abia săptămâna trecută.

Un bucătar a adus un cărucior la masa noastră. Am luat strachina cu ficat și mi-am ales o bucată mică și înnegrită. Bucătarul i-a făcut cu ochiul lui Jevin și a scos de undeva o porție de ficat proaspăt de vită. Jevin a surâs, o membrană acoperindu-i ochii pentru o secundă, și s-a lins pe buze.

— Ți-a fost greu să dai de Morai?

Jevin și-a rostit întrebarea printre îmbucături hulpave de ficat.

Am clătinat din cap, deopotrivă ca răspuns la întrebarea sa și ca un comentariu asupra entuziasmului cu care își devora carnea. Mie-mi era greu să înghit ficat chiar și atunci când nu era ars de-a dreptul.

— Nu pot mânca asta.

Jevin a râs lejer.

— Fiindcă-l mănânci gătit. La fel de bine ți-ai putea fierbe niște ghete de piele. Ficatul trebuie mâncat crud.

Mi-am tras în farfurie niște mazăre verde și i-am întins strachina lui Jevin, care s-a uitat la mazăre așa cum mă uitasem eu la ficat.

— Suntem chit. Vrei niște sos de măr?

I l-am întins, iar el și-a golit puținul rămas de la mine în farfurie.

— Cum a reușit Morai să scape și acum?

— De ce, ai pus pariu cu cineva pe metoda lui?

— Nu, am auzit niște Eliți râzând pe seama unui Justițiar...

Am înjurat.

— Afurisit să fie Erlan ăla. Am tăcut. Morai m-a aruncat într-o groapă-capcană mai ușor decât dacă aș fi fost orb. Am clătinat din cap. Credeam că am pus mâna pe el. Stătea acolo, mare cât toate zilele, și pământul mi s-a surpat, pur și simplu, sub picioare.

Jevin s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a șters la gură cu un șervețel.

— Pe ceilalți i-ai prins?

Am mijit ochii și m-am uitat țintă la el.

— Poți spune asta altfel, bătrâne prieten.

Jevin a înclinat din cap și a chicotit.

— Cum i-ai prins pe ceilalți?

— Mulțumesc.

M-am șters la gură.

— Rolf și Chi'gandir au murit la locul de trecere a Râului Lat cu bacul. Pe Vareck l-am ucis în Cumpăna Pinilor, iar Grath am pus să fie executat de Lordul Primar din Cumpăna Pinilor. Brede ne-a prins în ambuscadă pe mine și pe cântăreața ambulantă al cărei cântec l-ai masacrat tu, Selia ra Jania, și a murit în pădurea de la baza Trecătorii de Nord. Tafano și-a dorit un duel de onoare, dar și-a asmuțit calul asupra mea. I-am rupt picioarele. Nu știu dacă e mort și nici nu-mi pasă.

Amintindu-mi de calul lui Tafano, deși nu mai simțeam remușcări așa mari ca înainte de Shar, mi-a pierit pofta de mâncare.

Jevin a clătinat din cap.

— Ce bandă și-a ales și Morai. Te-ar fi putut ucide dacă te atacau toți deodată.

Am zâmbit.

— Da, aș fi fost în încurcătură, dar Morai i-a împrăștiat când a prins de veste că sunt pe urmele lor. Pe Brede și Tafano i-a ținut cu el, știind că poate aranja ca ei să se lupte pe rând. Știa că ceilalți, așa în pereche cum erau, vor avea de furcă să coopereze și să pună mâna pe mine. Totuși, Rolf și Chi'gandir aproape au reușit.

M-am forțat să mai înghit o bucată de ficat, știind că-mi va fi foarte foame dimineață dacă nu mâncam. Sosul de măr ajuta enorm la schimbarea gustului.

— Eu am fost trimis după Rostoth ra Kas.

Am încuviințat.

— Ăsta trebuie că a fost aproape ca un exercițiu de rutină pentru tine. Omul e doar un bătăuș, nu un ucigaș viclean.

— Știi tu ceva.

Jevin a mai cules din strachină o bucată de ficat, aceasta abia gătită.

— Ar fi fost ușor, dar au vrut să îl aduc înapoi în viață!

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— În viață? Asta e ciudat. Oare ce-or fi vrând de la el?

Jevin a ridicat din umeri. Avea gura prea plină ca să spună ceva, dar gestul era destul de grăitor.

L-am privit pe prietenul meu cum mânca. Întotdeauna mă minunasem de putința sa de-a înfuleca munți de mâncare. Oricât de mult ar fi mâncat, mereu părea să aibă loc pentru și mai mult. Iar pe corpul lui gri-verzui nu era niciun gram de grăsime.

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Deci nu a venit nicio veste de la Marana?

Jevin a clătinat din cap.

— S-a întors din ultima misiune de la granița Daar-Thran: niște sectanți daari atacau satele din Thran pentru a face sacrificii. A făcut curățenie cu obișnuita-i eficiență, lăsându-le sectanților supraviețuitori impresia că mâniaseră un *jelkom* odios cu apucăturile lor. Nu vor mai face probleme mult timp de aici înainte.

M-am cutremurat. În ciuda problemelor ei, speram că iubirea pe care i-o purtam avea să o îndepărteze de latura sa sălbatică. Ceea ce-i făcusem lui Tafano nu-mi picase bine, dar pentru ea ar fi fost ceva normal. Maranei îi plăcea teroarea mistică pe care Justițiarii o insuflau oamenilor de rând. Din câte știam, metoda ei era mai bună decât a mea, dar pentru propria-mi sănătate a minții trebuia să sper că nu acesta era adevărul.

Jevin a continuat să mănânce și să vorbească între îmbucături de ficat.

— Nu a avut nevoie de Shar, așa că a fost trimisă în altă parte imediat. Știu doar că a pornit spre est. Zvonurile spun că a plecat fiindcă au apărut probleme la ultima Caravană Neagră.

Asta mă mira. Caravanele Negre erau căruțe închise care intrau și ieșeau din Talianna foarte rar. Eliții le escortau de regulă și niciodată până atunci nu auzisem ca vreo Caravană Neagră să aibă probleme.

Deși se spuneau multe povești despre ceea ce conțineau caravanele și mulți își dădeau cu presupusul ori de câte ori o caravană intra sau ieșea din Talianna, nimeni în afara Maestrului sau a Excelenței Sale nu știa cu siguranță ce transportau acestea. Eu am presupus mereu, pentru că era mai ușor, că ele conțineau aur sau prizonieri. *Exista* posibilitatea ca cineva să fi atacat caravana, dar persoana care organiza atacul trebuia să fie foarte curajoasă, foarte proastă sau un trădător: un Talion renegat. Nu existau însă renegați, decât dacă îi puneai la socoteală pe Talionii janiani renegați...

Înainte să-i pot pune lui Jevin întrebări despre caravană, s-a încordat și a înghițit repede. S-a ridicat și s-a înclinat. M-am întors, m-am ridicat și eu și am repetat gestul său.

Lord Hansur a zâmbit și ne-a întors plecăciunea.

— Nolan, ai terminat de mâncat?

Dacă terminasem sau nu, întrebarea lui însemna sfârșitul mesei mele.

— Sigur, Milord.

Lord Hansur a înclinat din cap spre Fealareen.

— Jevin, te rog să ne scuzi.

— Da, Milord.

Jevin s-a înclinat și s-a așezat. A așteptat ca Lord Hansur să se întoarcă cu spatele, după care a luat și ultima bucată din porția mea de ficat. L-am urmat pe Lord Hansur, îndepărtându-ne de masă, chicotind. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Jevin nu se schimbase și nici Lord Hansur. Chipul lui era poate puțin mai ridat și mai slab ca atunci când îl cunoscusem, dar avea încă aceeași înălțime, era la fel de subțire și deșirat, părând să aibă un aer fragil, dar nu slab. Unii dintre ceilalți lorzi își arătau vârsta, nu însă și Lord Hansur. El era veșnic tânăr; la fel ca tatuajul cu craniu din palma sa.

Am părăsit sala de mese și am străbătut coridoarele Stelei către odăile Lordului Hansur. Ajunși acolo, lordul a închis ușa

după mine, apoi a traversat până la masa sa, unde s-a așezat. Mi-a făcut semn din mână spre un scaun pus cu fața la el, după care a luat de pe masă jurnalul meu.

A început să-l frunzărească.

— Comportamentul tău a fost satisfăcător, deși puțin ciudat în Cumpăna Pinilor. Pe viitor aș prefera să tratezi cu politicienii între patru ochi. Îmi dau seama că nu au fost repercusiuni ale acțiunilor tale, dar sunt sigur că-mi împărtășești teama că într-o zi un nobil jignit va decide să-i ucidă pe cei care îi amintesc de umilirea pe care i-ai provocat-o tu.

Am înclinat din cap și mi-am trecut mâna stângă peste față.

— Ai dreptate, Milord. Îmi voi schimba comportamentul pe viitor.

Lord Hansur a surâs cu duhul blândeții.

— Pot, de asemenea, să înțeleg ce i-ai făcut lui Tafano, cred însă că nu a fost cel mai înțelept lucru. Dacă se va vindeca, vei avea o problemă foarte mare pe cap.

Mă mira judecata Lordului Hansur. Nu bătea apa-n piuă la fel ca unii dintre ceilalți lorzi. Cu calm, îmi reamintea de riscurile inutile pe care mi le asumasem și mă sfătuia să le ocolesc. În fapt, îmi sugera ce acțiuni credea el că ar trebui să evit, dar nu-mi interzicea expres nicio acțiune. Păstra controlul complet asupra mea, dar nu mă punea într-o situație de a-i refuza acel control.

Găseam interesant că îl aborda pe fiecare Justițiar în alt fel, dacă poveștile spuse de alți Justițiari despre judecata faptelor lor erau adevărate. În vreme ce eu eram lăudat pentru o soluție neobișnuită la o situație periculoasă, un alt Justițiar poate că fi fost dojenit pentru că intrase într-o atare situație. Fiecare Justițiar era judecat după standardul legilor pe care noi înșine le aplicam, dar mai important, fiecare Justițiar era judecat în comparație cu sine însuși. Lord Hansur cerea ce era mai bun de la fiecare dintre Justițiarii săi — și îl obținea.

— Nolan, scăparea lui Morai este o problemă minoră. Faptul că ți-a scăpat de atâtea ori nu e la fel de rău cum ar putea să pară. Deoarece ți-a scăpat ție, oamenii îl cred imun la puterea ta și sunt dispuși să i se alăture. El îi ține la respect, înfrânându-le instinctele primare, și-i scoate la lumină, unde noi putem pune mâna pe ei. Dacă nu aș ști că ne-a permis să-i prindem oamenii ca să-i fie lui mai ușor la împărțirea prăzii, mi-aș imagina că a lucrat de fapt pentru tine sau în cârdășie cu tine.

Am zâmbit mânzește.

— Aș vrea eu să fi lucrat cu mine. În cazul acesta, aș fi fost afară din groapă la sosirea Eliților.

Asta a adus un zâmbet pe buzele Lordului Hansur.

— Îmi cer iertare pentru asta. Întoarcerea ta neîntârziată era necesară. A apărut o situație, una pe care doar tu o poți rezolva. Vei fi informat despre ce e este vorba mâine-dimineață.

— Până atunci am program de voie?

— Da.

M-am ridicat și el mi-a înmânat jurnalul. M-am întors să plec, dar vocea lui m-a oprit.

— Poate îl iei pe Jevin în Talburg și-i ceri să-ți arate cea mai nouă groapă cu mâncare. Un neguțător taman din Gull a venit aici să ne răsfețe cu delicii culinare care depășesc, cum spunea el, „puterile tale, milord Talion".

Am râs fără opreliști.

— Asta merită văzut. M-am înclinat. Pe dimineață, atunci!

Lord Hansur s-a înclinat și el, apoi am ieșit. L-am găsit pe Jevin într-o altă cameră, mai jos de odaia mea. În ciuda protestelor sale că nu mai poate mânca nimic, oricât de bine ar fi pregătit negustorul din Gull ficatul marinat, a venit cu mine. Am găsit locul ușor, dar nu la fel de ușor a fost să trecem prin mulțimea de oameni adunată acolo.

Mi-am croit drum pe lângă doi Lăncieri și unul s-a gândit să se ia la harță, dar asta înainte să arunce o privire la Jevin.

Negustorul și doi copii vindeau pe rupte. Negustorul lua banii și copiii livrau mâncarea. Majoritatea oamenilor veniseră cu farfuria de acasă, ceilalți plăteau garanție un Provincial din argint pentru o farfurie din lemn de la negustor.

— Ce ați dori, Milorzi?

Obrajii bucălați ai vânzătorului se umflaseră pe lângă buzele sale zâmbărețe.

Un fuior de fum a trecut pe lângă mine, ușurându-mi luarea deciziei.

— Eu aș vrea jumătate de pui. Jevin, tu vrei ceva?

— Nolan, nu mai pot.

— Fac eu cinste...

Fealareenul a rânjit hulpav.

— Bine, doar din politețe.

Am râs.

— Desigur...

Jevin s-a uitat la negustor.

— Ca de obicei, bunul meu domn.

O O O

Am dormit bine în noaptea aceea. Puiul a fost delicios și trebuie să recunosc că felul în care negustorul gătise ficatul îl făcuse chiar comestibil. Cu burta pusă la cale, m-am cufundat într-un somn greu, la trezire nemaiamintindu-mi nimic din visele avute.

Dimineața nu s-a grăbit să vină și m-am trezit cu forțe noi. M-am întins și am coborât din pat. Un bilet purtând sigiliul Maestrului se afla pe mama din odaia mea. În el scria: „Mănâncă, apoi vino pregătit în camera mea". „Pregătit" putea însemna un singur lucru: voia să fiu complet înarmat și gata de luptă.

Ordinul mă nedumerea, dar asta nu era ceva ieșit din comun. Un Talion normal ca mine nu are de ce să știe la ce se

gândește Maestrul. Eu trebuie să execut ordinele și să-mi fac datoria. Dacă trebuie să gândesc în tot acest timp, ei bine, asta face parte din slujba mea.

Întrucât fusesem chemat în audiență, am decis să iau un mic dejun rapid. Am dat fuga la sala de mese, m-am oprit să-i spun lui Jevin că nu voi lua masa cu el și m-am dus în spate, la bucătărie. Am luat o strachină de tocană și am mâncat în picioare, apoi m-am înapoiat în camera mea. Mi-am periat repede costumul de piele și l-am luat pe mine. În locul jiletcii fără mâneci pe care o purtasem pe drum am ales o haină căptușită, cu mâneci lungi. Manșetele de piele erau destul de lungi cât să-mi acopere dosul palmelor. M-am încins cu armele, incluzând aici și pintenii de la cizme. Astfel pregătit, am pornit spre Camera Maestrului.

Ușile de stejar ferecate în fier ale apartamentului său s-au deschis în calea mea. De data aceasta, în încăpere nu mai plutea fum de tămâie. Maestrul ședea pe tronul său de dragon și Lord Hansur îi stătea alături, pe podium. Ceilalți: Fletcher de la Arcași, Isas de la Eliți, Kalinda de la Războinici, Cosima de la Vrăjitori și Eric de la Lăncieri stăteau de-o parte și de alta, pe podium. Excelența Sa, Lordul Serviciilor, nu era prezent.

Covorul fusese înlăturat de pe trapă. Ușa lată de lemn era ridicată ca un Războinic pregătit de inspecție. Dincolo de ea se căsca bezna.

— Justițiar Nolan.

Cu o voce doar puțin mai slabă decât mi-o aminteam, Maestrul mi s-a adresat solemn.

— Da, Maestre.

A arătat spre deschizătura din podea.

— Labirintul Întunecat.

— Da, Maestre.

— Dacă poți, ucide tot ce găsești acolo jos.

CAPITOLUL 8

Novice: Cincisprezece

— Vânătoarea din Labirintul Întunecat. Poate ai auzit de ea, Nolan.

Șaisprezecele mi-a vorbit pe un ton superior. Era din Hamis. Am încuviințat din cap.

El a zâmbit.

— Bun. Exercițiul este simplu. Intri în labirint înaintea noastră, te ascunzi și noi vom încerca să te găsim. Dacă nu reușim, câștigi.

Tonul lui sugera în mod clar că nu puteam decât amâna momentul descoperirii mele și că o amânare prea mare va avea repercusiuni mai grave, atunci când ei aveau să mă găsească până la urmă.

Am icnit în sinea mea. Uneori, lorzii noștri le permiteau Șaisprezecilor să născocească exerciții cărora să ne supună pe noi, Cincisprezecii. Acestea necesitau de obicei un contact fizic intens — „o joacă nevinovată" — și, la rigoare, o lecție pentru evitarea unui grup mai organizat și mai numeros de dușmani.

— Sper să nu vă fac misiunea ușoară!

Am sărit de pe banca veche de lemn, am țâșnit pe lângă Șaisprezecele năuc și-am plonjat cu picioarele înainte în Labirintul Întunecat. Țipetele lor și amenințările cu răzbunarea m-au urmat în văgăuna aceea neagră.

Aceasta nu era nicidecum prima mea vizită în labirintul aflat, ca o baltă cu apă puturoasă, sub Stea. Precum celelalte

vizite, și aceasta a început într-una dintre cele trei săli de încarcerare. Alte exerciții variau de la curse simple prin labirint la competiții pe echipe și lupte de antrenament în întuneric.

De la prima mea vizită în labirint am decis să-mi înfrâng teama de acel întuneric dens și să învăț cât de mult pot despre împrejurimi. Am descoperit multe gropi și capcane care nu încurajau o goană ca a mea prin labirint. Am descoperit pasaje și tuneluri înguste care ocoleau răspântii circulate sau care duceau în fundături. Am văzut fiecare vizită ca pe o ocazie de-a pune în aplicare ceea ce învățasem deja în Labirintul Întunecat, dar și de a învăța și mai multe despre labirint în sine.

Am aterizat în picioare și m-am ghemuit la pământ, ca să reduc din forța impactului. Aerul era uscat, închis și plin de colbul pe care îl ridicasem aterizând. Mi-am reținut un strănut și-am pornit în adâncul labirintului. Pipăiam pereții cu mâna stângă și alegeam ramificații care aveau să mă ducă înspre stânga.

În cursul ultimei mele curse prin labirint găsisem o groapă aproape de zidul sudic, dar nu întâmpinasem niciun tunel care să îl întretaie din cealaltă parte. Asta era ceva neobișnuit și, chiar dacă mă bazam pe o hartă mentală precisă a Labirintului Întunecat, eram sigur că trebuia să existe ceva de partea cealaltă a gropii groapă.

Nu puteam întreba pe nimeni dacă descoperise ceva dincolo de locul acela, întrucât Lăncierii și Războinicii considerau cartografierea Labirintului Întunecat drept o înșelăciune. Din câte se părea, le făcea plăcere să reacționeze la situații neobișnuite și își asigurau suficiente surprize refuzând să învețe harta labirintului. Majoritatea celorlalți novici respectau practica Lăncierilor pentru că nu voiau să piardă timpul învățând labirintul și, dacă vreunul dintre ei se găsea în aceeași situație ca mine, de a-l fi memorat pe jumătate, fără doar și poate nu ar fi mărturisit asta, temându-se că va fi ridiculizat.

Am ajuns la groapă și am scos din buzunar un pumn de pietre. I-am dat drumul primei pietre în groapă și am fost atent să o aud atingând fundul. A aterizat după o cădere scurtă, așa că am gândit că adâncimea este de doar trei, patru metri — suficient ca un novice neghiob să cadă în capcană, dar nu într-atât încât căzătura să-i provoace rănirea.

A doua piatră am aruncat-o cu boltă, ușor, în întuneric și, așteptând să o aud că lovește peretele opus, am avut parte de o mare surpriză.

S-a lovit de perete mult mai repede decât mă așteptam.

Am căzut pentru o clipă pe gânduri. Groapa în sine nu putea avea un diametru mai mare de trei metri, ceea ce însemna că exista loc suficient între ea și zidul sudic al fundației Stelei. Eram convins că exista ceva dincolo de ea și, nepăsându-mi de exercițiul în care eram prins de voie, de nevoie, eram hotărât să văd ce se găsea de partea cealaltă.

Am surâs și am alungat iute gândul de-a sări prin întunericul de smoală până pe partea cealaltă. Nimic nu-mi garanta că acolo m-ar fi așteptat vreun prag ori margine de-un fel sau altul. Dacă aceasta lipsea, aveam să mă lovesc de zid și să cad direct în groapă. Și chiar dacă o margine ar fi existat, poate nu era suficient de lată ca să pot ateriza pe ea. Pe deasupra, cei care făcuseră groapa poate nu instalaseră stâlpi de lemn peste ea, în întuneric, pentru a-i împiedica pe nefericiții care s-ar fi gândit să sară așa, pe nevăzute.

M-am întins și am atins peretele din dreapta cu mâna dreaptă, iar peretele din stânga cu cea stângă. Coridorul îmi permitea să întind ambele brațe. M-am împleticit în față până ce am ajuns pe buza gropii, ținându-mă în continuare de pereți. Am pus piciorul drept înainte și-am zâmbit, simțind o scobitură. Mi-am vârât piciorul în ea și am continuat cu piciorul stâng.

Imediat au început să mă doară umerii. Acele praguri îmi susțineau parțial greutatea, dar atârnam, de fapt, în brațe.

Pragurile mă ţineau doar la verticală în vreme ce mutam mâinile în faţă. Cu o lentoare agonizantă, am avansat. De m-aş fi putut vedea cum atârnam acolo cu braţele depărtate, poate aş fi râs, dar durerea din umeri nu era deloc veselă.

Când coborâsem doar vreo jumătate de metru în groapă, i-am auzit pe Şaisprezece pătrunzând în labirint. Doi dintre ei mi-au strigat să mă predau şi ceilalţi au râs, dar în scurt timp am auzit vocea novicelui hamisian şi ceilalţi au tăcut. Dădea ordine, împărţind labirintul în sferturi, şi a pornit vânătoarea mea.

Încă un pas înainte şi speram să ajung la jumătatea drumului. Picioarele şi mâinile începeau să-mi tremure de încordare. Am strâns din dinţi, îndurând suferinţa, şi-am încercat să grăbesc ritmul. Auzeam mişcare în urma mea şi, aşa cum făcusem în cursa cu Jevin, am lăsat teama să-mi cuprindă muşchii osteniţi şi să-i convingă să facă ceea ce eu nu-i puteam implora să înfăptuiască. Am început să avansez mai repede şi am ajuns imediat de cealaltă parte a gropii, la o margine lată de treizeci de centimetri, tocmai când doi Şaisprezece au pătruns pe coridor, în spatele meu.

Un novice a înaintat pripit şi aproape a căzut în groapă.

— Ua! a strigat.

L-am auzit cum zgâria peretele cu unghiile şi-am auzit râsul tovarăşei sale când aceasta l-a apucat de curea şi l-a tras la suprafaţă.

— Ţi-am spus eu că este o groapă aici pe undeva. Ţi-aminteşti anul trecut când a căzut Gaynor în ea?

Remarca ei aproape m-a făcut să râd.

— Da, sigur că-mi aduc minte. A mai inspirat o dată profund, apoi a mârâit: haide, că nu-i aici.

S-au întors şi am pornit cu paşi grăbiţi înapoi pe unde veniseră.

stând pe margine, ceea ce presupunea un exerciţiu de echilibristică, am observat că spaţiul de sub mine era mult

mai mare de treizeci de centimetri. Am dus picioarele în spate și nu am putut atinge peretele, lucru care m-a surprins. M-am mutat încet în colțul gropii și m-am așezat în așa fel încât să mă pot lăsa în jos și să ating peretele din spate cu piciorul stâng. M-am ținut cu mâna dreaptă de peretele gropii și pe stânga am pus-o pe margine, apoi m-am lăsat încet în jos și m-am întins. N-am putut nici acum să ating peretele din spate, dar pe cel lateral, din partea mea dreaptă, am simțit o ieșitură solidă.

M-am răsucit imediat, m-am aruncat în groapă și-am rămas agățat cu mâinile de margine. Nu luasem în calcul ce aveam să fac dacă nu găseam niciun pasaj de trecere acolo jos. Deși n-ar fi trebuit să fie greu să urc înapoi pe margine, traversarea gropii îmi ostenise brațele, care-mi dădeau de știre că nu erau pregătite să mă tragă înapoi pe margine în viitorul apropiat.

Din fericire, am simțit o altă margine mai jos cu un metru de prima. Am întins picioarele și-am descoperit că scobitura era adâncă de cel puțin șaizeci de centimetri, probabil mai mult, căci nu-i puteam atinge peretele din spate. Ușurel, m-am lăsat în jos și m-am așezat pe spate în văgăuna pe care o descoperisem.

Ceva mă împungea în spate. M-am rostogolit, m-am ridicat în șezut și am început să pipăi stânca din jur. Am simțit o roată încastrată pe jumătate în podea, lângă peretele din stânga. Avea caneluri de care te puteai agăța cu degetele și se învârtea destul de ușor în ambele direcții. Am rostogolit-o înapoi, spre groapă.

Ceva din fața mea, în întuneric, a scrâșnit. O adiere rece m-a înfiorat, trecând peste mine, înspre groapă. Încurcat, curios, dar mai ales speriat, m-am târât înainte. După trei metri, pe o pantă ușoară, am simțit sub palme piatră rece și netedă. Sub mâna stângă am simțit o altă roată.

Am rostogolit-o înainte și am auzit un bloc de piatră coborât înapoia mea, izolându-mă de labirint. Mi-am dat seama, atunci, auzind bubuitul blocului, că se putea să fi intrat singur în capcană. Speriat, am întors roata în direcția opusă, dar numai puțin, și blocul s-a ridicat la fel de puțin. Mulțumit că puteam scăpa dacă doream, am închis blocul și m-am ridicat.

Am pus mâna pe peretele din stânga și am pornit în față. Am atins cu degetele o serie de umflături dăltuite în piatră. Pentru o fracțiune de secundă, un val de greață m-a cuprins tocmai când o *vrajă lipitoare* mi-a sorbit energia din corp și-a declanșat o altă vrajă. În secunda aceea, n-am mai fost speriat, ci de-a dreptul îngrozit.

Când o serie de discuri albe încastrate în perete au început să lumineze, teama mea s-a risipit. Lumina s-a aprins treptat, ceea ce le-a permis ochilor mei să se adapteze. Astfel am putut să văd că umflăturile pe care le simțisem erau rune magice, simbolurile pentru lumină și întuneric. Plimbându-mi degetele peste ele de la stânga la dreapta, produsesem lumină. Dacă inversam direcția, lumina se stingea. În clipa aceea totuși, mai degrabă mi-aș fi tăiat un braț.

Mă aflam — singur și nesupravegheat — în vistieria Talionilor! Încăperea îngustă se afunda către sud și era plină până la refuz. Aur și giuvaeruri se revărsau din butoaie și cuferele stăteau să plesnească sub greutatea comorilor din ele! Era paradisul unui avar; o avuție inestimabilă. Tremuram din tot corpul mai ceva ca atunci când atârnasem deasupra gropii și știam că, dacă mă prindea careva acolo, Maestrul mă va condamna la moarte.

Chiar și sub așa o amenințare, nu m-am putut convinge să reintru în Labirintul Întunecat. M-am dus cu pași greoi la un cufăr cu monede de aur și-am băgat ușor mâna în el. Atingându-le, monedele lucioase au scos un clinchet melodios. Erau reci și mi-au trimis un fior prin corp, dar această

plăcere s-a condensat și a înghețat, transformându-se în teroare, când am înțeles semnificația lor.

Chipul zâmbitor al lui Clekan a scăpărat în lumină, bătându-și joc de mine. Toate monedele din cufăr se potriveau ca vechime și frumusețe cu Imperialul pe care familia mea îl avea mai de preț. Totuși, niciuna dintre monedele acelea nu arăta nici cea mai mică urmă că ar fi fost folosită. Moneda familiei mele valora mai mult decât prețul aurului din care era făcută, datorită raritații și vechimii ei, dar acolo, în fața mea, aveam un cufăr plin cu astfel de monede!

Cu smerenie, am pus monedele înapoi și-am mers mai departe. Ceva mi se părea foarte ciudat acolo. Teama și curiozitatea se luptau în mine, iar curiozitatea a câștigat doar pentru că deja știam că eram damnat. Dacă tot îmi era scris să mor, îmi făceam socoteala, puteam să rezolv misterul ăsta înainte.

Am identificat încet elementele care nu se potriveau și-am înlăturat misterul sălii. Un lucru mi s-a revelat aproape imediat: oriunde m-aș fi aflat, nu eram în vistieria Talionilor.

Felul în care bogățiile fuseseră aranjate și stivuite respecta pe deplin ideile Talionilor de ordine, cu toate acestea neglijența care domnea sugera o lungă perioadă de neatenție. Toate cuferele și butoaiele erau vechi, foarte vechi. Descompunerea lor și împrăștierea lucrurilor pe care le conțineau erau cât se poate de necaracteristice Talionilor.

Plimbându-mă pe acolo, am rumegat în gând această problemă. Am răscolit mai multe monede, căutându-le pe cele mai recente. N-am văzut niciuna provenind din regatele Imperiului Spulberat, iar asta m-a tulburat. Toate monedele erau din epoca imperială și, după ce am căutat temeinic, m-am mulțumit cu cele purtând profilul lui Kiritan cel Nebun, căci acestea erau cele mai recente.

Am remarcat cufărul din care scosesem moneda Kiritan și mi-am continuat căutarea. Am studiat celelalte grămezi de

bogăţii şi-am tras concluzia că giuvaierurile şi bijuteriile suferiseră cel mai puţin. Pe armele de oţel se vedeau doar câteva pete de rugină, iar pânzeturile s-au preschimbat în pulbere când am trecut pe lângă ele şi-am agitat aerul. În cele din urmă, am depistat alte două cufere asemănătoare ca stil cu cele conţinând monedele Kiritan.

Le-am luat de pe un butoi cu arginţi maţi şi, în pofida dantelăriei de aur care încuia cuferele, greutatea lor relativ mică m-a surprins. Am cules o lingură de aur din grămăjoara de alături şi am folosit-o să forţez încuietoarea unui cufăr. Atunci, din ea a ţâşnit un ac care mi-ar fi străpuns mâna dacă nu mi-aş fi luat măsuri de precauţie. După cum arăta, acul fusese cândva otrăvit.

Primul cufăr conţinea o coroană. Partea de stofă se dezintegrase de mult, dar giuvaierurile încă scânteiau şi desenele complicate încrustate pe spiţele de aur erau clare încă. Celălalt cufăr, prevăzut şi el cu un ac otrăvit în încuietoare, conţinea o altă coroană. Le-am studiat pe amândouă şi m-am străduit să memorez toate detaliile posibile.

Am înaintat în sală cât de mult am putut şi am văzut în peretele dinspre sud o uşă. Ştiam că se afla mult dincolo de fundaţia Stelei şi bănuiam că se extinde pe sub apartamentele Arcaşilor din Citadelă. Am căutat în spatele a două grămezi de galbeni şi am dibuit încă o serie de rune şi o roată în podea. Am stins luminile şi am deschis uşa de piatră.

Uşa dădea într-un pasaj îngust, pe care l-am urmat orbeşte spre sud o cale destul de lungă. Cobora, îndreptându-se spre Râul Tal. La capătul lui, aerul era destul de jilav şi am găsit o trapă care ducea sus. Nu am putut-o deschide, dar eram cât se poate de sigur că ducea în pâlcul de meri din faţa cimitirului Talionilor.

Am mers înapoi pe unde venisem şi m-am gândit ce să fac cu informaţiile aflate. Mi se părea foarte clar că nimeni nu avea cunoştinţă de acea comoară şi de ceea ce conţinea ea. N-am

văzut nimic care să-mi spună că fusese vreodată vizitată, de la prăbușirea Imperiului Spulberat încoace, însă îmi venea greu să cred că Maeștrii nu știau măcar de ea.

Dar, m-am întrebat singur, dacă nu știu nimic despre ea, era de datoria mea să le spun că ea există? Probabil comoara era îngropată cu un motiv anume, iar dacă lăsam să-mi scape că aflasem de ea, poate distrugeam planul aplicat cu grijă al vreunui Maestru din urmă cu o mie de ani.

Am decis, în vreme ce treceam pe lângă butoaie pline cu bogății, să studiez problema și să-ncerc să aflu de unde provenea avuția aceea. Aveam să încep studiind tot ce se putea despre Labirintul Întunecat și despre prăbușirea Imperiului Spulberat. Dacă Maestrul de la vremea aceea voia să tăinuiască existența comorii, în mod sigur aveam să văd semnele atunci când studiul meu urma să dea de greu. Iar dacă descopeream cu totul altceva, îi puteam vorbi Maestrului despre acele lucruri.

Am urcat pe scara de frânghie care atârna din trapa prin care coborâsem. Le-am surâs Șaisprezecilor cu fețe acre adunați acolo. Zâmbetul mi s-a stins totuși când am întâlnit privirea dezaprobatoare a Lordului Hansur.

— Au crezut că ai murit. Nu te-au putut găsi.

Am surâs.

— Îmi pare rău. Credeam că nici nu trebuie să mă las găsit.

Lord Hansur l-a săgetat cu privirea pe Șaisprezecele din Hamis.

— Lucrul acesta se pare că ei l-au uitat.

Biblioteca din Talianna se afla la etajul din mijloc al Stelei, imediat sub nivelul Observatorului. Odăi mici, deseori folosite la instrucție, erau amplasate de-a lungul pereților de la nord și sud. Centrul Stelei conținea grămezile de manuscrise legate și nelegate, care alcătuiau biblioteca. Lângă peretele vestic erau mese pentru studiu și mai mulți bibliotecari de la Servicii se

fâțâiau între ele și teancuri, ca să găsească diverse cărți și să le pună-n raft.

Cărțile din bibliotecă erau în cea mai mare parte tratate de istorie, deopotrivă națională și personală. Exista o serie întreagă de jurnale ținute de Talioni de-a lungul timpului, dar acestea erau scrise în limba Tal Nobilă și eu, chiar și după trei ani, nu stăpâneam prea bine acest dialect. Tratatele de istorie națională erau scrise în dialect comun și, ținând cont de vechimea textului, erau destul de lizibile. Am găsit un tratat despre Talianna însăși, care începea imediat după ce Imperiul se spulberase și era scris în limba comună și l-am folosit ca punct de pornire.

Am vizitat biblioteca în orele libere de după masa de prânz. Am citit cât de mult am putut, dar nu mi-am luat notițe, deoarece nu voiam să-mi fie descoperite. Aveam încredere că memoria-mi va reține detaliile importante și găseam munca de cercetare îndeajuns de plăcută încât să-mi fie ușor să memorez informațiile.

Istoria Taliannei făcea trimitere la lucruri care se petrecuseră în timpul prăbușirii Imperiului. Astfel că mi-a dat o idee destul de bună despre ce anume era comoara aceea, cu toate că nu m-a ajutat deloc să-mi explic cum a ajuns acolo unde se găsea acum. Cu o viteză relativ mare, în comparație cu ciclul de viață al națiunilor, și cu multă vărsare de sânge, Spulberarea afectase viețile tuturor locuitorilor Imperiului — bărbat, femeie sau copil. Simpla existență a ulbandelor sugera că mulți oameni refuzaseră să recunoască noua ordine și mulți conducători își pierduseră poziția și viețile, prinși în miezul unor războaie civile brutale, dar nicăieri n-a fost prăbușirea la fel de brutală sau atât de tare învăluită în mister precum în cazul căderii Imperiului însuși.

Principala problemă a Imperiului a apărut cu mult înainte să urce Kiritan pe tron. Provinciile căutau de mult să-și câștige independența, dar Împărații le ținuseră în frâu

năzuința, oferind mai multe privilegii și puteri conducătorilor provinciilor, reducându-le birurile și continuând să le asigure protecția cu sprijinul Talionilor. Aceste concesii au descentralizat conducerea și au transformat Imperiul într-o entitate ce trebuia respectată și o forță care putea fi chemată în caz de urgență, dar cam nimic altceva. Asta ajuta la păstrarea integrității Imperiului, dar a provocat probleme în provincii. Folosind puterea într-un mod tiranic, conducătorii unor provincii au iscat tulburări în zonele lor și au împrăștiat sămânța care avea să le transforme familiile în ul la vremea Spulberării.

Kiritan cel Nebun a urcat pe tron la moartea tatălui său. Nu i-a plăcut deloc ideea unui Imperiu în care el nu era altceva decât o efigie, așa că a strâns mai tare în mână frâiele puterii și nobilii provinciali au fost nevoiți să-și întărească, la rândul lor, controlul asupra provinciilor. Asta a înăsprit lupta în provincii, astfel încât nobilimea mică și ceilalți oameni necăjiți s-au răsculat degrabă. Lorzii Războiului din Munți și-au declarat independența primii și, sub pavăza lor, Azealtia, Hanrith și Statele Libere ale Aziz s-au revoltat.

Kiritan a reacționat imediat. A trimis soldați imperiali la est de cea care era pe-atunci capitala — acum, Impariana — prin Jania, în direcția munților. Janianii au protestat și s-au încăierat cu soldații imperiali. Lorzii răsăriteni din Jania s-au revoltat și au format Ealla. Imediat, Hamis și celelalte națiuni din jurul Mării Runt s-au rupt de Imperiu.

Această revoltă fățișă din est a atras soldați din vest, așa că Temur și Boucan nu au pierdut timpul și și-au proclamat independența. Zandria și Juchar, știind că armata le va călca în picioare pentru a ajunge la rebeli, s-au aliat cu aceștia, astfel încât bătăliile să se poarte în Daar sau Venz.

Imperiul s-a împrăștiat ca o corabie pe o mare zbuciumată. Orice războinic stăpân peste o ceată de oameni s-a înstăpânit peste pământuri și s-a autodeclarat nobil. S-au aliat cu cel mai

puternic conducător din vecinătate și împreună au înființat o națiune. Națiunile și-au asigurat granițele, au privit cu invidie la vecinii lor și-au fost mereu atente la orice semn de slăbiciune. Dacă vedeau o ocazie, atacau.

Imperiana s-a născut atunci când un număr de ulLorzi s-au refugiat spre capitală. Kiritan le-a promis vechile domenii dacă reușeau să păstreze viu miezul Imperiului. Cu toții și-au dat seama că Imperiul era un vis care se risipise și și-au împărțit provincia centrală în moșii. Acum, fiind o mascotă mai mult ca oricând, Kiritan s-a văzut repede prizonier în propriu-i palat.

Atunci, el a decis că venise timpul să apeleze la Talioni. Nimeni nu fusese îndeajuns de smintit, chiar și-n condiții de război, să încerce o cucerire a Talului. Talionii și-au extins granițele, au stabilit o Zonă Liberă de Lorzi și-au trimis un mesaj tuturor lorzilor războinici din imediata apropiere: „Lăsați-ne în pace și armatele voastre nu vor fi distruse".

Simplu și la obiect, mesajul a dat roade.

Kiritan a trimis vorbă la Maestrul Vaughan solicitând ca Talionii să vină să-l salveze. Misiunea ar fi trebuit să fie ușoară. Șase Eliți, la vremea aceea reprezentând gărzile de corp ale Împăratului, l-ar fi putut purta în zbor pe el și familia lui la Talianna. Kiritan voia însă ca odată cu el să fie mutată și avuția sa.

Din acel punct, lucrurile deveneau puțin neclare, dar linia călăuzitoare, atât cât îmi puteam da seama, era oarecum: Lorzii Rebeli au scotocit Palatul Imperial, de unde au scos comoara lui Kiritan. Acesta și familia lui au scăpat din palat și s-au refugiat la vest. Modul exact și locul morții lui Kiritan sunt încă necunoscute, dar încheierea unanim acceptată a poveștii sale este că a fost capturat de o ceată de Xne'kali în Pădurea din Ostrov și, iată, căpățâna sa împodobește unul dintre altarele lor. Comoara, pe care lorzii înstăpâniți de-acum pe palat o luaseră cu ei, a dispărut de-a dreptul în neant și multe

ambiții de cucerire — care ar fi urmat a fi susținute cu averea aceea — s-au evaporat pur și simplu.

În mai multe jurnale ale Talionilor datând din vremea aceea am găsit goluri corespunzând în linii mari momentului marelui furt. Din alte referiri găsite în diverse jurnale — aluzii obscure la un incident extrem de emoționant — am dedus ceea ce probabil că se întâmplase cu comoara Împăratului și modul în care ajunsese ea sub Citadelă.

Maestrul Vaughan știa că lorzii cuceritori nu vor avea niciodată odihnă până când nu vor fi scotocit Palatul Imperial, luând comoara cu ei. Fiecare își dorea o parte din ea pentru a-și acoperi cheltuielile de război și a-și clădi bucata sa de provincie. Cel care se alegea cu partea cea mai mare se presupunea că va fi capabil să-și adune o armată și, poate, să pună bazele unui nou imperiu.

Maestrul a trimis Imperiana Talioni deghizați în luptători de rând și le-a ordonat să ajute la spolierea castelului. În același timp, ei au ajutat și la scoaterea comorii din capitala imperială. Dar Talionii infiltrați în diversele cete care duceau părți din comoară lorzilor lor au făcut în așa fel încât avuțiile acelea să ia de fapt calea Taliannei. Dacă un lord își comanda el însuși soldații în drum spre casă, o mână de „bandiți" foarte aprigi și extrem de abili îi atacau și goleau caravana.

Toate istoriile vorbeau despre Vaughan ca despre un om înțelept în pofida relativei sale tinereți. Atât cât țineau războaiele civile, păstrase neutralitatea Talionilor, mai puțin atunci când un grup de oameni s-a revoltat și a început să fure la voia întâmplării, ucigând nevinovați și distrugând sate lipsite de apărare. Atunci a cerut ca bandiții să fie găsiți și omorâți — reiterând dreptul Talionilor de-a împărți dreptate oriunde, în același timp ținându-i departe de politică.

Când războaiele s-au încheiat, a trimis invitații celor mai promițători generali și altor luptători, să intre în rândul

Talionilor — lăsând naţiunile fără conducătorii lor cei mai buni şi întărind în acelaşi timp forţa Talionilor. Şi-a făcut apoi un obicei din a-i trimite pe aceşti noi Talioni înapoi la naţiunile tinere, pentru a-şi antrena vechile oştiri.

În foarte scurt timp, Talionii au devenit depozitarul întregii ştiinţe militare din Imperiul Spulberat. Dacă un rege voia ca soldaţii lui să fie la fel de buni ca ai vecinului său, trebuia să angajeze un Talion care să-i antreneze. Şi asta însemna că trebuia să permită Justiţiarilor să străbată ţara sa în căutarea criminalilor, pe care să-i distrugă.

Vaughan a profitat din plin de o situaţie foarte haotică. Le-a răpit lorzilor, prin conducători şi bani, abilitatea de a purta un război susţinut. Trimiţându-le lorzilor oameni care să le antreneze armatele putea face ca puterea acestora să fie egală şi, astfel, să reducă mult orice victorie decisivă din partea lor. Într-o singură generaţie, a schimbat sarcinile care căzeau în seama Talionilor; a creat ramurile Războinicilor, Lăncierilor şi Arcaşilor şi a asigurat stabilitatea noilor naţiuni. Ca testament al viziunii sale, stabilitatea pe care clădise el, deşi slăbită oarecum de trecerea timpului şi de ambiţia unora, supravieţuise în bună parte până în prezent.

Poate că fusese greu întrucâtva să introducă acea comoară în Talianna, dar Vaughan se descurcase. Îşi staţionase majoritatea trupelor în Zona Liberă de Lorzi şi dăduse ordine ca toţi soldaţii să plece într-o serie de patrule bine gândite. Le spusese comandanţilor de plutoane că, odată cu căderea palatului, se temea că noul lord va veni să atace Tal — jurnalele lor arătau că ofiţerii îi împărtăşeau temerea — şi a comandat evacuarea completă a Talburgului. Într-un răstimp remarcabil de scurt, Talianna era aproape complet goală.

Următorul pas trebuia să-l intuiesc, întrucât nu am găsit absolut nicio menţiune despre el. Talionilor care se întorceau cu comoara trebuie să li se fi dat ordine clare despre felul în care să evite reţeaua de patrule fără a fi văzuţi. Şi-au adus prada

în Talianna, au ascuns-o într-o sală care probabil servise odată la depozitarea hranei în caz de asediu, după care Maestrul a folosit Chemarea pentru a tăinui acțiunea lor.

Singurul lucru despre care nu aveam dovezi solide era originea Labirintului Întunecat. Nu aveam nimic temeinic, precum jurnalul unui zidar din Servicii care să fi lucrat la clădirea lui, dar am observat aproape imediat că în niciun jurnal al Talionilor nu se pomenea de vreun exercițiu în Labirint după data Spulberării. Labirintul nu fusese construit decât după moartea lui Kiritan și, chiar dacă ordinul clădirii lui fusese dat de Vaughan, lucrările s-au încheiat doar după moartea sa prematură.

Era imposibil să-ncerc să presupun ce anume ar fi făcut Vaughan cu banii dacă ar mai fi trăit. L-a răpus o intoxicație alimentară, lucru deloc suspect, cu toate că a refuzat îngrijirea prin magie și a insistat că se simte bine cu o noapte înainte să fie găsit fără suflare. Era posibil, îmi spuneam, să se fi sinucis, astfel încât comoara să nu fie descoperită niciodată.

Am tras concluzia că urmărea tăinuirea existenței comorii deoarece întotdeauna aveau să existe Talioni — atunci, la fel ca și acum — care și-ar dori să folosească banii la reinstaurarea Imperiului. Această facțiune ideologică, născută în timpul Spulberării, exista și azi în gândirea Talionilor. Mă îngrozea gândul că Talionii s-ar putea apuca de reclădirea Imperiului și eram singur că Maestrul Vaughan îmi împărtășise sentimentul.

Planul lui simplu asigurase pacea. Am decis să nu o periclitez nici eu.

Am închis cartea și am dat să mă ridic, când Marana s-a așezat chiar în fața mea.

— Doar nu pleci din cauza mea, nu?

Am zâmbit.

— Nu.

A arătat spre scaunul meu.

— Atunci, stai jos.

Jumătate ordin și jumătate rugăminte, nu mi-a lăsat de ales decât să-i dau ascultare.

M-am așezat.

— Unde-i Lothar? M-am uitat prin bibliotecă. Nu-l văd nicăieri.

Marana s-a încruntat.

— Ce să caute el aici?

Părul ei negru desfăcut i-a alunecat peste față, ascunzând-o vederii.

M-am roșit și m-am bâlbâit, apărându-mă:

— Păi, știi tu, voi doi, ăă, sunteți împreună de ceva vreme și... ăă...

Marana s-a înclinat pe spate, a râs și și-a acoperit gura ca să nu facă gălăgie. Am săgetat-o cu privirea și obrajii mi s-au învăpăiat într-un stacojiu și mai intens. Ea a întins mâna și m-a apucat de încheietură, ca să nu pot pleca.

— Îmi pare rău, Nolan, dar mi se pare așa ciudat să te văd crispat.

Am lăsat capul în jos și m-am uitat fix la masă un moment, apoi am ridicat privirea și am încuviințat resemnat.

— Știu, e ca și cum l-ai vedea pe Jevin degustând un blid cu terci.

Bujorii mi s-au retras și Marana m-a strâns de braț.

— Tu și Lothar sunteți mereu împreună, așa că mă așteptam să-l văd aici, cu tine.

Marana a zâmbit și a înclinat din cap înțelegător. Pentru prima dată am văzut cu adevărat ce mult se schimbase în ultimii doi ani. Se transformase dintr-o fată frumușică într-o femeie frumoasă. Ochii căprui erau plini de viață și zâmbetul ei ar fi putut topi inima și celui mai convins misogin. Parte din motivul pentru care discuția despre relația ei cu Lothar mă stânjenea așa tare era acela că îl invidiam cu toată ființa mea.

— E o observație bună, Nolan. A surâs larg și și-a ridicat ochii spre cer. A mai primit o scrisoare din Jania și acum compune un răspuns „potrivit". Primește mai multă corespondență de acasă decât oricine altcineva. Dacă am primi cu toții așa multe scrisori, n-am mai avea timp de antrenament... O, Nolan, îmi pare rău!

Auzind-o vorbind despre familie, mă crispasem, strângând din dinți ca să nu las nodul din gât să urce. Știam că dacă spuneam ceva vocea avea să mă trădeze, așa că m-am limitat să o privesc pe Marana și să zâmbesc forțat.

Marana mi-a luat mâinile într-ale sale și s-a aplecat spre mine.

— Trebuia să mă gândesc, Nolan, nu am vrut să te rănesc.

Am strâns-o de mâini și am înghițit în sec.

— Nu e nimic, știu că nu ai făcut-o intenționat. Eu sunt de vină, ar fi trebuit să-mi treacă de-acum...

Marana s-a încruntat.

— Șș, să nu spui asta. Familia ta însemna și continuă să însemne mult pentru tine. Te-au iubit și, dacă uiți asta, îți va fi mai rău decât îți este acum. După un timp, durerea se va stinge, dar să dispară de tot nu ți-ai dori niciodată.

Am râs în barbă forțat și am încuviințat din cap.

— Mulțumesc. În timpul Festivalului, când rudele lui Lothar au descins în Tal ca și când ar fi fost o provincie a Janiei, m-am simțit tare singur. Știu că și Jevin se simte la fel. Tu măcar îl ai pe Lothar...

Marana a surâs și a scuturat din cap. Părul i-a vălurit ca o perdea într-o adiere blândă.

— Când vin rudele lui Lothar, el e numai al lor. Ca tine și ca Jevin, și eu sunt orfană. Așa că, până le scrie Lothar rudelor sale, eu vin aici și încerc să aflu tot ce se poate despre Temur, țara mea de obârșie.

Am încuviințat încet din cap și, fără tragere de inimă, am lăsat-o pe Marana să-și ia mâinile dintr-ale mele. Găsirea

informațiilor despre Temur era la fel de importantă pentru ea cum era pentru mine să rezolv misterul comorii secrete. Zvonurile spuneau, cu bază destul de solidă, că Marana fusese adusă în Tal de niște negustori care o găsiseră abandonată pe un deal din Temur. În Imperiul Spulberat, uciderea bebelușilor de sex femeiesc nu era deloc o practică obișnuită, iar în mod normal un astfel de copil ar fi fost refuzat, pentru a-i descuraja pe alții să le arunce Talionilor în brațe prunci nedoriți, dar Excelența Sa a acceptat să o primească pe Marana din motive cunoscute doar lui.

— Și ce ai aflat până acum? Ai descoperit cine au fost părinții tăi?

Neplăcerea i-a umbrit o clipă chipul; apoi Marana a suspinat și a deschis un jurnal mic.

— Sunt lucruri crâncene, de fapt. Temur este o mare pășune, întinsă ca-n palmă. Creștem vite și locuim în triburi migratoare. Sunt nouă triburi mari, fiecare purtând numele unui punct cardinal, și nenumărate clanuri în interiorul triburilor. E o mare învălmășeală, cu vendete și alianțe de sânge încoace și-ncolo într-o rețea completă de relații.

Am tăcut pentru o clipă și mi-am organizat informațiile în gând.

— Și ți-ai dat seama din ce trib faci parte?

A clătinat din cap.

— E o rețea prea încâlcită ca să fie deslușită din exterior. Excelența Sa refuză să-mi spună unde am fost găsită, ceea ce mi-ar ușura căutările, așa că nu mă pot ghida decât după indicii generale și să fac presupuneri. După culoarea pielii, ar trebui să fac parte din clanul Amar, iar numele meu, Marana, e comun în acest clan. Dar în clipa de față, Amar nu este unul dintre clanurile mari din tribul Sudic, așa că e puțin probabil să mă fi abandonat, căci le-ar fi prins bine o fiică pe care să o mărite, stabilind astfel alianțe cu clanurile mai puternice.

M-am încruntat.

— Dacă triburile își iau numele după punctele cardinale, nu se complică lucrurile? Cred că un război împotriva unui trib învecinat ar naște confuzie, transformând tribul Sudic în tribul Sud-Sud-Estic.

Marana a surâs și a clătinat din cap.

— Dacă-ți vine să crezi, sistemul e atât de ciudat, că poate face față și împiedică ivirea unor atari probleme. Marana s-a întors spre o hartă pe care o desenase singură. Orașul de aici din centru este Betil. El e reședința celui de-al nouălea trib — tribul Betil — și al Emirului întregului Temur. Tribul Betil a cucerit odată toată națiunea, apoi și-a împărțit-o între triburile înfrânte. Toate triburile au trimis reprezentanți la Betil pentru a arbitra orice neînțelegere ar apărea între triburi.

Am ridicat o sprânceană.

— Da, dar am înțeles că au avut loc războaie între triburi. Ce spui tu pare că ar împiedica izbucnirea unui război.

Marana a clătinat din cap.

— Războaie există, dar înainte ca un alt trib să poată pune stăpânire pe un nou teritoriu, reprezentanții se întâlnesc în Betil și atribuie acel teritoriu nou cuceritorului. Asta face ca războaiele să nu se transforme în adevărate măceluri. A ridicat o mână, oprindu-mi contraargumentul. Sigur, războinicii fug și sunt uciși, dar războaiele nu extind distrugerea în rândul civililor. Consiliul Tribal atribuie provincia contestată câștigătorului și triburile fac schimb de teritorii. Cei care nu vor să se mute pot rămâne și se alătură noului trib, cu condiția ca acest lucru să le fie permis de Consiliul Tribal.

— Ce se întâmplă dacă nu li se dă permisiunea?

— Consiliul Tribal îi declară morți și nimeni nu are voie să facă negoț cu ei până nu acceptă să respecte voința Consiliului. Una peste alta, practica asta împiedică apariția altor orașe în afară de Betil. Lorzilor din Betil le place asta, deoarece orașul lor devine astfel centrul comercial al țării.

Am zâmbit și am ridicat privirea spre tavan, absorbind informațiile. Vopseaua era crăpată.

— E complicat. Probabil că istoria temureză e vraiște.

Marana a surâs cu oarecare mândrie.

— În afară de cucerirea națiunii de către Betil, cu o sută de ani înaintea prăbușirii Imperiului, istoria temureză s-a redus la folosirea și abandonarea fiecărui trib de către străini. Temurezii sunt excelenți arcași călare, ceea ce îi transformă într-o cavalerie ușoară de temut. Străinii le-au promis mari bogății în schimbul sprijinului lor în războaie. Toate triburile care au acceptat asta au fost trădate. Cea mai veche zicală din Temur spune: „Încrede-te într-un om doar atât de departe cât bate arcul tău".

Am râs și am strâns mâna Maranei cu stânga mea.

— Voi, temurezii, sunteți generoși. În Sinjaria, zicala e: „Încrede-te într-un om doar cât de lungă ți-e sabia".

— Fealareenii au încredere în oameni doar atunci când ținem în mână inima lor.

Surâsul prietenesc de pe chipul lui Jevin trăda tonul profund și amenințător din glasul său. Am tresărit și mi-am tras mâna dintr-a Maranei.

— Haideți, avem antrenament de luptă în cinci minute. O să-ntârziem.

Jevin, echipat deja în costum de antrenament, cel din piele, a ieșit încet și calm din bibliotecă. Nu cred că observase îmbujorarea de pe fața mea, dar am surprins cu colțul ochiului surâsul cu subînțeles al Maranei.

Chiar dacă am dat fuga în camerele noastre și ne-am schimbat în grabă, eu și Marana am întârziat, așa că am fost puși să formăm o echipă de luptă. Jevin și Lothar formau altă echipă. Lothar o așteptase pe Marana și se gândise că Jevin mă va alege pe mine ca partener. În situații normale, deseori eram cuplați în felul acesta, iar cele două echipe ale noastre de

multe ori ajungeau să se confrunte între ele „pentru supremație" atunci când luptam în grupuri de antrenament diferite. De data aceasta, instructorul, un Șaisprezece, a avut o mare satisfacție să ne despartă echipele.

La antrenamentul de luptă foloseam ca armură pielea căptușită și arme boante. Instructorii și arbitrii decideau reușita fiecărei lovituri și ofereau rezultatele luptei. În vreme ce Justițiarii rareori lucrau în echipă, instructorii ne ofereau informații despre cum colaborează echipele ca să lupte cu noi. Mai important pentru mine, ni se spunea locul în care un luptător putea lăsa garda jos dacă lupta cu sprijinul unui aliat.

Nu mai luptasem până atunci împreună cu Marana. Era cam cu cincisprezece centimetri mai scundă decât mine, care aveam un metru optzeci, dar era foarte iute. Știam, de când luptasem împotriva ei, că într-o secundă putea fi în afara razei mele de acțiune și în a doua putea fi aproape, atacând, după care se îndepărta din nou. Se baza pe îndemânare: cunoștea toate punctele pe unde arterele treceau aproape de piele și practica lovirea vaselor de sânge cu mișcări iuți, ca de bici. Prizonieri ai limitărilor care le erau impuse de arbitri, mulți dintre vrăjmașii ei mureau pur și simplu golindu-se de sânge, fără a avea măcar o șansă de-a o atinge.

Nu m-a surprins când eu și Marana am fost introduși într-un grup preliminar de lupte unde nu se regăseau Jevin și Lothar. Instructorul credea, în mod clar, că noi vom fi cei mai buni din grup și că Jevin și Lothar aveau să-i înfrângă pe toți din grupul lor. Celelalte echipe știau asta și au făcut tot posibilul să ne scoată din joc repede.

Primele două echipe, știind că eu mă bazam mai mult pe putere decât pe viteză, au atacat-o întâi pe Marana. I-am urmat exemplul, m-am mișcat repede și mi-am adaptat stilul, pentru a înfrânge dușmanii care se așteptau de la mine să stau și să aștept să schimb crestături de sabie. Prima mea victimă a căzut la

pământ repede când, după o lovitură aplicată în treacăt, arbitrii au decis că-i frânsese șira spinării.

Marana și-a lichidat adversarul folosind stilul meu obișnuit de luptă. A schimbat lovituri de sabie cu el; apoi i-a strecurat sabia între picioare și, cum au decis arbitrii, i-a retezat artera femurală a piciorului strâng. Acela a țopăit într-un picior o jumătate de minut, în timp ce Marana se eschiva, și până la urmă un arbitru l-a declarat mort din cauza hemoragiei. Când a căzut, Marana i-a aplicat o lovitură complicată în piept care i-a făcut pe toți observatorii, chiar și pe victimă, să râdă un minut sau două.

— De-aș fi știut că voi muri așa pitoresc, a glumit mortul, m-aș fi predat imediat!

În timp ce ceilalți din cercul nostru se luptau, noi am privit cum Jevin și Lothar își distrugeau adversarii. Amândoi tăbărau asupra inamicilor ca niște hoți atacând o caravană. Cu ferocitate și exercitându-și toată puterea, și-au forțat adversarii să se retragă cu fandări și fente, înainte de-a aplica măcar o lovitură. Lothar, cu o serie de fandări și eschive, „a rupt" brațul care ținea sabia al dușmanului, apoi i-a „spart" capul. Jevin a parat aprig o lovitură, i-a aruncat sabia din mână adversarului său, apoi l-a culcat cu spatele la pământ pe bietul băiat și i-a pus tăișul săbiei la gât.

Arbitrul i-a declarat victima moartă și Jevin s-a uitat spre mine.

— Acesta ești tu, Nolan, ține minte.

Eu m-am uitat la Marana, mi-am ridicat ochii spre cer și amândoi am izbucnit în râs.

— Mai vedem noi, demon de munte, mai vedem.

Și ceilalți luptători au fost răpuși la fel de ușor ca primii. Fără a ne consulta între noi, am schimbat stilurile întruna, derutându-ne inamicii. Ne-am adaptat stilului lor. Dacă adoptau o poziție defensivă, atacam repede și fără răgaz. Dacă se

avântau, ne apăram până ce oboseau să lovească în gol; apoi contraatacam agresiv și le făceam felul.

Dacă eu aveam probleme, apărea Marana, și viceversa. Răspundeam la tactica dușmanului cu una egală ca forță sau chiar mai în forță. O puteam lăsa pe Marana să pareze loviturile ambilor ei dușmani în vreme ce eu făceam un cerc larg și atacam de pe flanc sau din spate. Fără a schimba o vorbă între noi, schimbam adversarii, îi surprindeam și-i ucideam. Eram o echipă foarte eficientă.

Jevin și Lothar erau la fel de eficienți. Și-au nimicit și ei dușmanii cu ușurință, deși fiecare dintre ei a fost ucis cel puțin o dată. Rana noastră cea mai gravă am primit-o când eu mi-am pierdut brațul stâng de la cot în jos. Dușmanul nu se așteptase să parez cu brațul gol, iar eu ripostasem înfigându-i sabia în piept, așa că schimbul a meritat. Totuși, absența vieților pierdute în cazul nostru făcuse ca eu și Marana să avem prima șansă la câștigarea exercițiului din acea zi.

Ambele echipe au avut ocazia să se odihnească în vreme ce ceilalți se luptau. Eu am luat apă dintr-o găleată de la umbra zidului Citadelei și am băut cu sete. Jevin a venit la mine prin spate și mi-a pus o mână grea pe umărul stâng.

— Nu bea așa mult, Nolan, îți va face mișcările mai lente.

A zâmbit, luând și el o gură de apă.

— Nu ai nevoie ca burta plină de apă, *sau orice altceva,* să te distragă în timpul luptei.

Un firișor de transpirație și-a croit drum, rece, pe șira spinării mele.

— Jevin, Marana și cu mine am stat de vorbă. Ea e iubita lui Lothar, iar el mi-e prieten. Tu mă cunoști, Jevin, și știi că n-aș face nimic care i-ar răni.

Fealareenul a băut și a încuviințat din cap. Cu dosul mâinii stânci și-a șters apa de pe bărbie.

— Te cunosc, Nolan, și ceea ce spui tu este adevărat. Îți sugerez doar să ții minte cuvintele astea și să nu te lași distras

de nimic. Așa bun prieten cum ți-e Lothar acum, ar fi un dușman de temut.

Am zâmbit și l-am lovit ușor în umăr.

— Am înțeles. Mulțam, Jevin.

El a rânjit doar cât să-și arate caninii albi pe verdele-gri al buzelor.

— Vreau doar să fiu sigur că te am din nou ca partener data viitoare.

Am râs și am sărit în spate, ca să nu mă poate atinge.

— Asta ca să nu te omor mereu, așa-i?

Am intrat toți patru în cercul de luptă și ne-am înclinat în fața arbitrilor și apoi unul către celălalt. Eram toți oarecum buimaci, întrucât Lord Hansur venise să asiste la lupta finală și câțiva Justițiari — din cei plini, întorși în Talianna din misiuni în lumea reală — făceau pariuri pe șansele noastre de reușită. După estimările lor, Jevin și Lothar erau favoriți cu doi la unu.

Jevin și Lothar s-au așezat astfel încât Marana să se lupte cu Fealareen și Lothar cu mine. Deși mai priceput ca mine la lupta cu sabia, Lothar, din cauza extraordinarei lui încrederi de sine, era vulnerabil.

— Marana, a spus, Jevin te va ține ocupată până ce scap eu de țărănoi și vin după tine. Prada-i revine învingătorului...

Marana i-a aruncat o privire nimicitoare, dar imediat a surâs, așa că el a luat-o în glumă și a râs. Dacă s-ar fi uitat așa la mine — fără să mai și zâmbească — aș fi luat-o la fugă, aș fi alergat mai departe și mai repede decât o făcusem avându-l pe Jevin în ceafă.

Lord Hansur a dat semnalul și noi ne-am apropiat. Lothar a venit spre mine, hotărât să atace în forță și așteptându-se evident să-mi străpungă garda. Eu am sărit în dreapta, ferindu-mă de lovitura sa, dar nu a contraatacat. Mi-am îngăduit să mă mișc puțin mai încet ca în timpul luptelor dinainte. Mi-am lăsat brațul stâng să atârne obosit și am acționat ca și când încleștările dinainte m-ar fi sleit de puteri.

Lothar a zâmbit lăbărțat, dorind să-mi ofere un rânjet de prădător și nereușind întocmai.

— Al meu ești, Nolan. *Ca mort ești de-acu'.*

S-a avântat din nou, iar eu m-am ferit a doua oară. Am lovit în spate, l-am atins la umărul drept și arbitrii au decis să brațul îi este compromis. Zâmbetul i s-a stins și a început să-și morfolească buza de jos. După o serie aprigă de loviturі mult prea rapide ca să le pot para, m-a lovit *el* în umărul stâng. Eram chit.

— *Haide, Nolan, să luptăm fără vicleșuguri.*

Vorbise pe un ton rece și profund. Îl mai auzisem și altă dată: atunci când îi vorbiserăm aspru funcționarului din Servicii în prima mea zi. Același ton îl folosea pentru a-i comanda pe cei de rang inferior și tot pe acela l-a folosit să-mi comande și mie să mă-ntind jos și să mor.

M-am încruntat și m-am concentrat, deoarece știam că, dacă nu-mi cumpăneam bine mișcările în luptă, aveam să pierd în fața îndemânării lui. Dar înainte să-mi poată citi îngrijorarea pe chip, m-am forțat să-i arunc un rânjet.

— *Înfrânge-mă, de ai astă putere.*

În ciuda armurii și a săbiilor boante luptătorii își pot face rău unul altuia. Loviturile pot lăsa vânătăi urâte. Eu și Lothar ne-am încleștat serios. Am făcut în așa fel încât fiecare lovitură să conteze și să doară, numai să dovedim cine e mai bun.

Cu coada ochiului o vedeam pe Marana. Îi ținea și ea piept lui Jevin, dar, grație staturii lui impozante, el reușea să o țină la distanță. Agilul Fealareen se eschiva cu ușurință din calea atacurilor. Ea îi para loviturile sau se ferea de ele, dar nu reușea nicicum să se miște suficient de repede ca să-l lovească, la rândul ei. Și un orb i-ar fi putut vedea frustrarea de pe chip.

Lupta era la egalitate.

În clipa când mi-am dat seama că forțele noastre sunt atât de egale, încât să împiedice o victorie decisivă a unei echipe sau a alteia, am decis să fac ceva în privința asta. M-am mișcat

în așa fel încât Lothar și Jevin să lupte, în fapt, spate-n spate. Lothar zâmbea, bucuros să-și știe aliatul în spate și încrezător că Marana nu-l va putea ajunge trecând peste Jevin.

— Acum, Nolan, ești de-a binelea mort.

Am zâmbit.

— Și tu la fel.

Lothar a executat o lovitură amplă și eu m-am grăbit să o întâmpin. M-a nimerit în partea stângă și lovitura mi-a făcut brațul stâng să mi se lipească de coaste. Chiar și așa, avântul m-a purtat înainte, izbindu-mă de el și doborându-l, făcându-l să cadă peste picioarele lui Jevin. Surprins și dezechilibrat, Jevin a căzut și el pe spate și a ajuns chiar deasupra lui Lothar.

Marana a sărit în joc și i-a lichidat repede pe amândoi.

Lord Hansur a pus mâna pe umărul arbitrului, împiedicându-l să dea verdictul.

— Nolan, tu ești mort. Lovitura ți-ar fi retezat brațul și sabia ar fi ajuns la organele tale vitale.

Lothar, ridicându-se în picioare, radia.

— Ți-am făcut-o, Nolan. Ai intrat singur în sabie. Până și tu ar fi trebuit să vezi ce te așteaptă.

— Iar el, Lothar, ți-a făcut-o ție, s-a răstit Lord Hansur. Atât tu, cât și Jevin sunteți morți, uciși de Marana.

Lord Hansur ne-a făcut semn să ne retragem și, după ce ne-am așezat la marginea cercului, s-a adresat novicilor adunați acolo.

— Tocmai ați asistat la o victorie bună. Scopul concursului era ca *o echipă* să câștige. Nolan și-a dat seama că se conturează un impas și a acționat pentru a îl evita. Victoria lui Lothar a fost scurtă.

Lothar a mârâit.

— Dar a murit sub atacul meu. A fost stupid. A ajutat-o doar pe Marana să câștige, de parcă el ar fi fost a doua ei sabie.

M-am încruntat.

— Unealta-i unealtă numai dacă nu face singură ce are de făcut.

Lord Hansur a ridicat o mână ca să ne reducă la tăcere pe amândoi.

— Vă înțeleg argumentele. Țineți minte lupta asta. Sacrificiul de sine e ineficient, dar Nolan a ales o acțiune care a dus la victoria echipei sale. Țineți minte că un impas e un impas doar dacă nimeni nu întreprinde nimic. Omul care te-ar ucide deseori se teme de același lucru din partea ta. Sunt momente când doi oameni într-o atare poziție deopotrivă se apără de răni și își neagă lor înșiși victoria. Persoana care acționează în acea situație, dacă are talentul necesar, va fi victorioasă.

Lord Hansur s-a întors și a plecat. Justițiarii l-au urmat. Clătinau din cap, dar ne zâmbeau tuturor. Din comentariile făcute de alți Cincisprezece despre ce auziseră că discutaseră cei doi, abilitățile noastre de luptă îi impresionaseră.

Jevin m-a lovit ușor pe spate cu mâna dreaptă.

— Interesantă tactică, Nolan, și cât se poate de eficientă. M-aș bucura să te am alături, să-mi asiguri spatele.

Marana s-a apropiat și m-a sărutat direct pe buze. M-am făcut roșu ca racul la față și fiorul pe care mi l-a trimis sărutul prin corp a fost mai puternic decât acela pe care îl simțisem luptându-mă cu Lothar.

— Mulțumesc, partenere, pentru sacrificiu, a murmurat ea.

Cuvintele îmi gâdilau gâtul, așa că nu am spus nimic.

Marana s-a dus lângă Lothar și i-a luat mâinile într-ale sale. Furia de pe chipul lui s-a stins și s-a îmbujorat, deoarece mânia-i născută din gelozie îl rușina. A zâmbit.

— Să nu te obișnuiești cu asta, Nolan, altfel ne-așteaptă *Cirhon* ca să rezolvăm problema.

Am ridicat mâinile, predându-mă.

— Nu-mi doresc asta, Lothar.

Comentariul lui Jevin despre Lothar ca dușman mi-a străbătut mintea.

— După ziua de azi, în urma unei astfel de lupte am sfârșit amândoi fără suflare!

Marana și-a petrecut brațul pe după mijlocul lui Lothar și l-a îmbrățișat. Am început să râdem toți patru, după care ne-am întors în camerele noastre în fruntea celorlalți Cincisprezece.

CAPITOLUL 9

Talion: Nekkeht

M-am lăsat să cad în groapă, am aterizat pe podeaua Labirintului Întunecat și m-am rostogolit în dreapta. M-am îndreptat repede, m-am lipit cu spatele de peretele de stâncă aspră și, inconștient, mi-am chemat *tsincaatul* în mână. Inima îmi bubuia tare în urechi, acoperind orice sunet făcut de urmăritorii mei. Am închis ochii și m-am concentrat. Pulsul mi-a scăzut.

Am tras aer în piept și l-am scos afară încet. Am rămas cu ochii închiși. Învățasem demult că, dacă țineam ochii deschiși, mă concentram prea mult să *văd* într-un loc unde nu era nimic de văzut. Cu ei închiși puteam fi mai atent la celelalte simțuri, auzul, atingerea și mirosul.

Dacă poți, ucide tot ce găsești acolo jos. Cuvintele Maestrului îmi răsunau ca o șoaptă în minte, cu fiecare bătaie de inimă. Acesta nu era un exercițiu banal. Maestrul mi-ar fi putut ordona să ucid orice sau pe oricine acolo sus, dacă voia doar să vadă pe cineva murind. Instrucțiunile lui aveau un scop și cuvintele lui sugerau posibilitatea că aș putea să nu fiu capabil să ucid ceea ce găseam ascuns în întuneric. Asta nu avea darul de-a mă liniști.

Deoarece mă ajutase în alte exerciții din adâncuri, m-am bazat pe simțul mirosului. Labirintul Întunecat păstra același iz cald și umed ca întotdeauna. În aer plutea un miros amestecat de armură din piele și transpirație, dar pe acesta îl recunoșteam drept normal, așa că l-am trecut cu vederea.

Am căutat un alt miros, ceva neobișnuit, ceva ce să nu pot identificat.

Nu era nimic. Nimic de mirosit, de auzit sau de pipăit. Eram complet singur.

Fără niciun semn, o labă mi-a zgâriat umărul stâng, mi-a răsucit corpul și m-a izbit cu umărul de perete. Lovitura mi-a amorțit brațul și m-a trântit într-o parte — de aș fi fost mai scund, mi-ar fi frânt gâtul.

Am ricoșat din perete, mi-am înfipt piciorul drept în pământ și-am secerat cu *tsincaatul* întunericul din fața mea. Am ținut lama dreaptă și am țintit să tai la nivelul mijlocului, dar n-am întâmpinat nicio opreliște și arma a zăngănit puternic, împrăștiind scântei, atunci când a lovit peretele. Imediat, m-am retras către stânga, m-am răsucit și-am lovit în locul din care tocmai plecasem. Sabia a întâlnit ceva.

Inamicul meu n-a scos niciun sunet. S-a retras iute, evaporându-se, parcă, și eu mi-am dat seama că ceva nu era deloc bine. Nu simțeam niciun miros. Indiferent unde aș fi lovit, trebuia să curgă sânge. Trebuia să simt lama tăind ceva, fir-ar să fie!

Am atins vârful rece de oțel al *tsincaatului*. Era uscat.

Un fior mi-a străbătut șira spinării. Asta era imposibil. După un număr suficient de lupte, senzația impactului cu carnea devine mult prea familiară. Știam că îl tăiasem și, în vreme ce eram sigur că rana era relativ adâncă, eram dispus să accept posibilitatea de a nu-i fi provocat decât o zgârietură. Chiar și așa, ar fi trebuit să curgă sânge.

Ce soi de creatură nu sângerează?

M-a atacat și m-a izbit cu umărul în stomac. M-a apucat cu brațele de mijloc într-o strânsoare crâncenă care mi-a provocat și mai multă durere decât îmi provocase Rolf. M-a împins astfel zece pași în spate și m-a izbit de un alt perete al labirintului. Am dat cu capul de piatră și în fața ochilor am văzut stele verzi.

Bestia m-a ținut priponit la perete și a încercat să mă muște prin armură în partea stângă a pieptului. Cu fiecare pas forțat îmi provoca și mai multă durere la spate și îmi simțeam coastele trosnind. L-am lovit cu genunchiul în piept, dar lovitura, lipsită de forță, n-a avut niciun efect asupra creaturii.

Totuși, priza lui nu-mi blocase brațele. Deși era prea aproape de mine ca să-l pot înjunghia cu *tsincaatul — ryqrilul* era prins între mine și perete — am atacat. Am ridicat ambele mâini, strângând tare mânerul *tsincaatului*, și l-am lovit cu el în ceafă. Am auzit un pârâit clar. Bestia mi-a dat drumul, dar nu a căzut la pământ, ci s-a retras din nou, ca topindu-se în beznă.

Părea a fi o ființă umană ori măcar părea să aibă formă umană, însă lovitura mea ar fi ucis cu ușurință aproape orice om. Cineva ca Jevin ar fi supraviețuit cu gâtul rupt, dar nici el n-ar mai fi fost în stare să se miște, iar pe deasupra, orice bestie ar fi fost cea care mă atacase nu era destul de mare ca să fie un Fealareen. Ordinele Maestrului mi-au răsunat iarăși în minte și spaima mi-a strâns stomacul.

Știam că mai întâi trebuia să nu mă mai comport ca o țintă. Până acum mă lovise de două ori, înainte să-mi dau seama că se apropie. Trebuia să presupun că putea să vadă în întuneric, iar asta însemna că deținea o vrajă de-un fel sau altul. Feroce, ataca fără a se preocupa de propria-i siguranță, așa că trebuia să presupun că era o ființă lipsită de inteligență ori de-a dreptul smintită.

Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât îmi simțeam mai tare soarta pecetluită.

M-am lăsat imediat pe vine, atingând pământul cu genunchiul stâng și oferindu-i astfel o țintă mai mică. Cu mâna dreaptă am ridicat *tsincaatul* și l-am potrivit pe direcție, gata să străpung pe oricine m-ar fi atacat. Apoi, dorind să mă conving dacă putea sau nu să vadă în întuneric, am lovit cu palma stângă piatra din spatele meu.

Bestia era oarbă. A pornit atacul pe direcția sunetului.

Odată mersesem la vânătoare de mistreți și făcusem față atacului unui vier, cu o suliță. Forța atacului acestei bestii făcea atacul mistrețului să pară o glumă. Sabia a străpuns-o până când doar pavăza a mai făcut ca arătarea să nu mi se înfigă în braț până la umăr. M-a izbit de perete, dar înainte să mă țintuiască acolo, mi-am abandonat *tsincaatul*, m-am răsucit și i-am crestat pieptul cu pintenii, în timp ce mă eliberam.

M-am lăsat pe vine, dar arătarea dispăruse. Și-mi luase *tsincaatul* cu ea.

Aproape am intrat în panică. Mai puternică decât orice altă vietate cu care mă înfruntasem până atunci, scăpa indiferent ce-i făceam. Nu sângera, nu reacționa la atacurile mele și nu scotea un sunet. Pentru o jumătate de scundă am crezut că ar putea fi un vampir, dar aceștia sunt rari și atât de răi, încât nu-mi puteam imagina că Maestrul permisese vreunuia accesul în Labirintul Întunecat și nici că ar fi riscat sufletul unui Talion punându-l să-l ucidă, fără a-l informa cât de cât despre natura inamicului său.

Nu, arătarea aceasta era ceva foarte special și în același timp foarte periculoasă.

Aplecat de spate, am început să umblu grăbit prin labirint și să-mi aduc aminte tot ce puteam din zilele mele de novice. M-am oprit la răspântii și am ciulit urechile, să prind orice sunet posibil. Am cochetat cu ideea de a-mi chema *tsincaatul*, dar, gândindu-mă la ce-i făcusem lui Chi'gandir, am decis să nu îl chem. Pe deasupra, judecând după cum se desfășurase lupta, sabia nu era de mare ajutor împotriva creaturii.

Deodată, din spate, degete oțelite mi-au apăsat carnea de la ceafă. M-au străpuns cum străpung cuiele o bucată de lemn moale. Am strigat de durere, dar degetele m-au sugrumat, tăindu-mi suflul. Mâna aceea m-a ridicat și m-a răsucit într-o încercare temerară de a-mi suci gâtul. Dacă sudoarea

care curgea din mine șiroaie nu i-ar fi fost împotrivă, poate că ar fi și reușit. Așa, s-a limitat să mă stranguleze.

Știam că-mi voi pierde cunoștința dacă nu mă eliberam. M-am prins de încheieturile arătării ca să-mi scutesc gâtul de povara de a-mi susține toată greutatea corpului. Apoi am lovit cu ambele picioare în spate, înfigându-mi pintenii în coapsele și vintrele bestiei. N-am auzit nici pâs din partea ei, dar am simțit un tremur străbătându-i brațele, așa că am lovit din nou și arătarea m-a pus înapoi jos, fără însă a slăbi prinsoarea.

Cu picioarele pe pământ, i-am eliberat încheietura mâinii drepte și mi-am înfipt cotul aceleiași mâini în coșul pieptului ei de trei sau patru ori. Am auzit și am simțit coastele trosnind, cu toate acestea, inamicul nu mi-a dat drumul. Se ținea de mine ca o lipitoare. A început să mă apese, să-mi limiteze eficiența loviturilor, însă n-a scos niciun sunet și nici nu mi-a dat a înțelege că îl rănisem în vreun fel sau altul.

Anii de antrenament prin care trecusem ca novice m-au salvat. M-am lăsat să cad mai repede decât intenționa el și am dus mâinile în spate printre picioare, după piciorul lui drept. Am prins o gleznă cărnoasă și rece și-am tras în față, în același timp lăsându-mă pe spate. Speram să-i sfărâm genunchiul, așezându-mă pe el. Creatura mi-a anticipat mișcarea și s-a întors pe o parte, ca să se poată apleca în direcția atacului meu, dar pentru a face aceasta a trebuit să-și ia mâinile de pe gâtul meu.

M-am balansat în față atunci când arătarea s-a desprins de mine și i-am târât piciorul după mine. M-am lăsat pe palme și pe genunchi și-am lovit în spate cu piciorul drept. Am nimerit creatura din plin cu călcâiul și am auzit din nou trosnet de coaste. Chiar și așa, nici de data aceasta bestia n-a lăsat de înțeles că aș fi rănit-o. Neplăcându-mi apropierea de ea, m-am folosit de lovitura cu piciorul ca să plonjez în față, în răspântia dinaintea mea.

M-am răsucit, m-am ridicat pe vine și am încercat să-mi recapăt suflul, pregătindu-mă să întâmpin atacul. Bestia a venit ca înainte, așa cum speram că va face, năpustindu-se asupra mea de jos. Am apucat-o de umeri, m-am rostogolit în spate și mi-am înfipt piciorul drept în stomacul ei. Când am ajuns cu spatele lipit de podeaua nisipoasă, am împins și-am proiectat creatura prin aer, dând cu ea de peretele din cealaltă parte a intersecției.

Impactul a fost dur și pentru o clipă am crezut că a murit, deoarece auzisem sunetul sec pe care îl face un cap atunci când se lovește de ceva mai solid decât el. Dar, precum un coșmar care revine, impactul loviturii a fost urmat de scrâșnete atunci când creatura s-a ridicat în picioare. A fost mai lentă de data aceasta, totuși, și a făcut zgomot, așa că eu am sărit și-am început, pur și simplu, s-o lovesc cu picioarele.

Cu fiecare lovitură, trosneau oase. Cu toate acestea, ființa nu cădea. M-a prins de piciorul drept și m-a tras jos. În genunchi, m-am scuturat din mâinile ei și am lansat un potop de pumni și coate. I-am rupt ambele mâini în trei sau patru locuri diferite și i-am sfărâmat ambele coapse înainte să mă ridic și să mă îndepărtez de ea. Chiar și așa, i-am auzit ghearele zgâriind solul în încercarea de a-și târî trupul schilodit după mine.

M-am cutremurat și m-am împleticit înapoi spre locul de unde începusem proba. Mi-am ținut respirația, apoi am țipat spre ușa de deasupra mea.

— S-a terminat.

Ușa s-a deschis și o scară de frânghie a fost aruncată. Obosit, am urcat și m-am târât pe podeaua camerei Maestrului. Ca un gând de pe urmă, mi-am chemat *tsincaatul*. Nu era pe el nici urmă de sânge ori carne.

Maestrul se uita la mine.

— Ai ucis-o?

Am încuviințat, vlăguit și tremurând, în vreme ce corpul mi se liniștea.

— I-am rupt toate oscioarele din corp. N-am așteptat să văd dacă a murit. Nu mai putea să lupte.

Maestrul s-a încruntat. S-a uitat la Lord Hansur. Lordul Justițiar a încuviințat și a intrat în Labirintul Întunecat. Nimeni n-a scos o vorbă cât timp a lipsit, dar eu am avut impresia clară că eșuasem. Mi se ceruse să ucid arătarea de acolo jos și eu o distrusesem, dar asta nu era același lucru cu a o ucide.

Nu exista decât o cale de-a te asigura că ai ucis ceva. Tatuajul din palma mea dreaptă ardea. *Chiar* eșuasem.

Lord Hansur a urcat pe scară cu cadavrul aruncat peste umăr. Fără niciun sunet, l-a depus la picioarele Maestrului. Când corpul a căzut moale la pământ și lumina galbenă a torțelor i-a dansat pe față, l-am recunoscut imediat. Jevin fusese trimis să-l aducă viu pe omul acela, Rostoth ra Kas, în Talianna!

M-am holbat la omul mort și m-am cutremurat. Știam cu cine mă confruntasem în bezna de jos și era imposibil ca Rostoth să fi purtat o luptă așa sălbatică. Rostoth ra Kas era doar un om și oricare dintre rănile pe care i le provocasem ar fi trebuit să-l ucidă pe loc. Avea o gaură în stomac acolo unde se înfipsese în *tsincaatul* meu și îi frânsesem gâtul atunci când tăbărâsem pe el cu ambele mâini mai devreme. Tăieturi de *tsincaat* și crestături de pinteni îi brăzdau corpul în toate direcțiile, iar capul era deformat din pricina impactului cu peretele, aproape de finalul luptei.

Nu înțelegeam nimic din asta. Tot ce făcusem, făcusem unui bandit obișnuit, iar el supraviețuise și continuase atacul. Dovada existenței cadavrului său sfida complet orice explicație logică și, odată ce-am înțeles asta, am recunoscut soluția. Am ridicat privirea și am întrebat:

— Ce vrajă? Trebuie să fi fost o vrajă la mijloc. Altfel, Jevin nu l-ar fi putut târî aici fără a-i lua întâi viața.

Maestrul a ridicat ochii, auzindu-mă vorbind, și-a dat din cap acceptându-mi concluzia, dar ceilalți lorzi n-au spus nimic și nu mi-au acordat nici măcar un dram de atenție. Presupun că ar fi trebuit să mă simt flatat, deoarece se adunaseră în jurul cadavrului asemenea unor Maeștri de Breaslă studiind capodopera unei calfe. Apreciam expresia aprobatoare de pe chipul Lordului Hansur și acceptam anticipata grimasă acră pe care-o afișa Lord Eric.

Lady Kalinda s-a întors prima de la cadavru și s-a apropiat de mine. A plecat capul împodobit cu păr castaniu și eu i-am răspuns cu același gest. Apoi a vorbit:

— Sunt impresionată de talentul tău de luptător. Oricare dintre rănile astea ar fi oprit un om de rând.

Am îngustat ochii și m-am scărpinat în barbă.

— Mulțumesc, Milady.

Acele câteva cuvinte însemnau o mare laudă și știam un număr de Războinici care ar fi făcut moarte de om pentru acel gen de recunoaștere. Kalinda mă învățase personal arta luptei cu spada, pe când eram novice, și grație instrucțiunilor ei abile am deprins repede mișcările, prinzându-i din urmă pe ceilalți Justițiari novici de vârsta mea.

Ceilalți lorzi și ladies s-au desprins de lângă cadavru. Maestrul s-a uitat de la el la mine și apoi la fiecare dintre ei.

— Este Nolan agentul nostru?

Lord Hansur a răspuns primul. A ridicat palma dreaptă ca să demonstreze că era *Sharul*, apoi a înclinat din cap aprobator.

Maestrul s-a uitat apoi spre Fletcher ra Leth, Lord al Arcașilor. Era puțin mai scund ca mine și își purta părul castaniu-deschis tuns foarte scurt. În afara insignei cu săgeată de pe tunică, brățara de la mâna stângă era singurul semn distinctiv al ramurii sale. Ochii lui albaștri mă studiau; apoi a aprobat din cap.

— Da, Nolan este potrivit.

Isas ra Amasia, Lord al Eliților, a rămas tăcut și s-a uitat de jur împrejur prin cameră. A clipit încet și și-a rotit capul

așa cum ar fi făcut un șoim de-al său. Și-a mutat privirea de la mine la cadavru și înapoi. A încuviințat fără cuvinte.

A urmat Kalinda ra Thele. A zâmbit. Era o femeie masivă, cu o constituție puternică și iute în luptă. Era o tacticiană excelentă, ceea ce-i adusese comanda Războinicilor.

— Cred că Nolan este capabil să-l distrugă. El e agentul nostru.

Lady Cosima, conducătoarea tuturor Vrăjitorilor, a dus o mână osoasă la gură și și-a dres glasul. Era înaltă și subțire și avea pielea aproape transparentă, de parcă nu ar fi existat pe de-a întregul în această lume. Ochii ei erau două fântâni întunecate și am simțit să se uita drept prin mine. O clemă de argint îi strângea părul alb și lung la ceafă și totuși asta nu-i scădea din frumusețe. S-a întors spre Maestru.

— De-ajuns, e bun.

Eric ra Imperiana, Lord al tuturor Lăncierilor, își purta părul grizonant ca pe o coamă — ţeasta rasă, cu excepția unei porțiuni pe mijloc unde părul era lăsat lung, precum coama unui cal. Era mai mic la stat ca mine și era mai îndesat la corp, dar nu era nici gras. Deși îi admiram talentul de-a croi strategii și tactici, nu-mi prea plăcea de el ca om. Nu avea pic de toleranță față de insubordonare, lucru evident într-o unitate strict militară, cum e o companie de Lăncieri. Totuși, ideea sa despre ordine făcea deseori victime și ducea la pedepsirea multor novici Justițiari sau Eliți pentru fapte care nu-i erau lui pe plac, chit că acei novici nu intrau sub comanda sa.

Nu era un secret: Lord Eric nu mă plăcea. S-a întors spre ceilalți lorzi și ladies.

— Mi se pare că uitați cu toții că Nolan nu a *ucis* arătarea. Lord Hansur a făcut-o. Dacă-l trimitem pe Nolan, îl trimitem și pe Lord Hansur să pună punctul pe „i"?

Am strâns din măsele și m-am forțat să respir încet. Justițiarii sunt singurii Talioni sub rangul de lord care trec prin Ritualul Craniului și au abilitatea de a extrage sufletul

din trupul gazdei lui. Majoritatea celorlalți Talioni văd această abilitate drept o „atingere magică a morții" și nu prea înțeleg responsabilitatea pe care o poartă tatuajul cap de mort. Mă mânia că eram criticat că nu mi-am folosit tatuajul, când instrucțiunile primite erau atât de vagi.

Eram mândru că prima mea direcție de atac nu fusese să scot sufletul din victimă; o tăietură de sabie aplicată la mânie poate fi vindecată, dar un suflet smuls din greșeală nu poate fi pus la loc. Pe deasupra, e nevoie de timp și concentrare să folosești tatuajul. În lupta cu Rostoth nu avusesem nici una, nici alta, și chiar dacă m-aș fi gândit să folosesc Ritualul asupra lui, mă îndoiesc că aș fi făcut-o acolo, în inima Stelei.

I-am văzut pe ceilalți întorcându-se și uitându-se pe lângă mine, așa că am aruncat și eu o privire peste umărul stâng. Excelența Sa, Lordul Serviciilor, umplea cadrul ușii. Era înalt cât mine și totuși de două ori mai lat. Era înfășurat în mantii negre, iar părul tuciuriu era pieptănat pe spate, evidențiindu-i linia în V a părului. În pofida obezității, nimeni nu-i punea la îndoială inteligența sclipitoare și nici forța cuvântului în tot ceea ce privea organizarea Talionilor.

— Milord Eric a subliniat un lucru corect, a început el. Totuși, problema delicată cu care suntem confruntați nu necesită reexaminarea faptelor care duc din nou la Nolan. Numai Nolan, stăpânind dialectul local, se poate deghiza credibil în această situație. La fel, el cunoaște zona, ceea ce-i va face povestea să pară-ndeajuns de reală.

Nările Lordului Eric au fremătat.

— Avem și pe alții din regiunea aceea. Am doi oameni de acolo care pot îndeplini rolul și care sunt de încredere. (M-a săgetat cu privirea.) Ei putem fi siguri că vor respecta și că vor executa ordinele; și pe deasupra, că vor ști când inamicul este mort!

Excelența Sa a zâmbit.

— De acord, dar ar putea să-şi lase părul să crească în trei zile? *Chiar* ar fi-n stare să ucidă bestia ori să-i facă măcar ceea ce i-a făcut Nolan?

Lord Eric a dat să răspundă, dar Excelenţa Sa l-a întrerupt.

— Şi au ei îndemânarea necesară să treacă drept ce vrem noi să fie, ori diversiunea noastră atent construită s-ar prăbuşi atunci când nu le vei putea da ordine directe?

Excelenţa Sa a venit dinspre uşi şi s-a oprit în mijlocul egalilor săi, înaintea tronului Maestrului.

— Nu, Lord Eric, Nolan este singura alegere evidentă pentru această misiune. El are deopotrivă iscusinţa şi abilitatea necesare. Are trecutul de partea lui. Şi este motivat...

M-am simţit foarte stânjenit să asist la acest schimb de replici. Ştiam că, dacă n-aş fi fost de faţă, cuvintele folosite de ei n-ar fi fost diferite şi tot ce s-a spus părea să amintească de cel puţin o discuţie anterioară, dar prezenţa mea oferea împotrivirii Lordului Eric o ţintă. Probabil ştia că nu voi sufla o vorbă despre această confruntare după ce plecam, dar simpla mea prezenţă acolo, în vreme ce Excelenţa Sa îl strivea fără milă aşa cum el, Lord Eric, ar fi strivit un grup de rebeli cu o companie de Lăncieri, trebuie că-l irita. Şi chiar dacă pe mine mă bucuram, fără-ndoială, laudele pe care Excelenţa Sa părea să mi le aducă una după alta, ştiam prea bine că el se putea întoarce într-o clipă împotriva mea să mă nimicească, dacă asta slujea tainicelor sale ţeluri.

Conversaţia s-a întrerupt şi tăcerea a venit să umple golul. Lord Eric s-a liniştit şi a lăsat fruntea-n pământ.

— Mă plec în faţa înţelepciunii Maestrului şi-a semenilor mei adunaţi aici. Justiţiarul *hamisian* va fi agentul nostru.

Maestrul şi-a îngăduit un zâmbet subţire.

— Îţi mulţumesc pentru accept. Cei care doriţi să rămâneţi cât îl informăm pe Nolan de misiunea sa o puteţi face, ceilalţi sunteţi liberi.

Excelența Sa a luat loc pe un scaun uriaș — singurul din odaie potrivit pentru corpul său masiv — și Lord Hansur a plecat spre Camera Shar. Ceilalți s-au întors către ușă, recunoscând invitația Maestrului ca un simplu act de curtoazie, dar apoi Lord Eric s-a oprit în dreptul unui scaun și s-a așezat. Doar Lady Cosima a părut să observe și i-a răsplătit mișcarea cu o privire arzătoare și, cu toate acestea, a părăsit încăperea.

În timp ce ei ieșeau, eu am traversat odaia, am închis trapa spre Labirintul Întunecat și am derulat covorul înapoi peste ea. Maestrul mi-a dat voie să-mi iau un scaun, așa că mi-am luat. Nu credeam că va funcționa, dar într-o încercare de a-l aduce pe Lord Eric la largul său, am ales un scaun ceva mai scund decât cel ales de el.

Odată așezat, Maestrul a început.

— Nolan, în Labirintul Întunecat nu te-ai confruntat cu Rostoth ra Kas, ci cu un *nekkeht*. Un *nekkeht* este o creatură nemoartă. Tu ești primul Talion din anul tău care află despre *nekkehți*. De fapt, nu există Talion nici în cele cinci promoții anterioare care să aibă cunoștință de existența lor. Această informație este strict secretă și *tu nu o vei împărtăși cu nimeni*.

Ultima poruncă a Maestrului mi s-a fixat în creier ca scrisă cu fierul roșu. A folosit Chemarea, care este o tehnică predată tuturor Justițiarilor și lorzilor pentru a ne permite să ne concentrăm vocile într-un mod foarte specific. La nivelul meu de pricepere o puteam folosi ca să-l disciplinez pe Tadd sau să-i îndepărtez pe gură-cască de un criminal, dar nu puteam impune cuiva un comportament anume sau să-l forțez să acționeze împotriva voinței sale.

Totuși, Maestrul e mult mai priceput decât pot eu spera să fiu vreodată. Folosind Chemarea asupra mea, Maestrul mi-a interzis literalmente să dau în vileag, chiar și sub tortură, orice urma să aflu. Asta mi-a transmis gravitatea situației și importanța informațiilor. Maestrul mi-a făcut, totodată, onoarea de

a-mi dezvălui o informație ce nu era cunoscută Talionilor mai mari și cu cinci ani decât mine.

Maestrul a permis ochilor mei să se limpezească, apoi a continuat.

— În timpul petrecut în Shar ai eliberat în Craniu viețile pe care le-ai luat prin Ritual. Acele vieți sunt prizoniere în Craniu pentru a le împiedica, printre alte lucruri, să bântuie și pentru, așa cum cred unii, a le întârzia renașterea. Sufletele rămân prizoniere o perioadă de timp, până când Craniul dorește să le elibereze sau până atunci când avem noi nevoie de ele. Demult am descoperit că sufletele prizoniere își pierd identitatea — uită cine au fost — dar nu-și pierd și vitalitatea. Pe acestea le numim suflete *rhasa*. Vrăjitorii au studiat fenomenul secole la rând pentru a afla cum și de ce se întâmplă asta. Singurele răspunsuri pe care le-au găsit au fost următoarele: durata perioadei de care e nevoie ca un suflet să fie curățat e legată de vârsta persoanei care a pierdut sufletul acela și forța vitală a unui animal și a unei creaturi inteligente nu diferă.

Înțelegeam ce îmi spunea Maestrul doar fiindcă făceam legătura în gând cu o cămașă care este înălbită. Fără pete, vopsele sau modele, o cămașă e o simplă cămașă. Numărul de spălări de care e nevoie pentru curățirea unei cămăși poate varia în funcție de vârstă sau gradul de murdărie al acelei cămăși, dar, în cele din urmă, ar fi tot o cămașă. Asta era ușor de înțeles.

Partea dificilă era să fac saltul de judecată și să gândesc că explicația se referea la suflete. Știam ce simțeai când extrăgeai un suflet dintr-un corp, dar impresiile mele despre fiecare suflet în parte difereau. Totuși, despuiate de amintiri, îmi imaginam că sunt toate la fel. Chiar și așa, ideea că Talionii studiaseră și manipulaseră ceva ce majoritatea credincioșilor considerau a fi sacru mă tulbura.

Spaima mea a crescut în clipa când Maestrul a continuat:

— Primele noastre încercări de a folosi sufletele aveau ca țel vindecarea rănilor și a anumitor boli. Progresul a fost lent,

întrucât rezultatele erau extrem de imprevizibile. Unii pacienți s-au făcut bine pentru o scurtă perioadă, dar apoi energia se evapora și ei rămâneau sleiți de puteri, într-o stare mai rea ca înainte. Și mai grave erau cazurile când sufletul folosit nu era cu totul golit de personalitate și pacientul înnebunea când două suflete intrau în conflict pentru un singur corp.

Maestrul a tăcut cât a băut dintr-un pocal de pe mescioara din dreapta sa. Am simțit sudoarea udându-mi spinarea și rostogolindu-se de la tâmple. Crescând în Talianna auzisem multe zvonuri despre secretele întunecate păstrate cu cea mai mare strictețe, dar despre acest joc cu sufletele nu auzisem nimic. Am ridicat privirea spre Excelența Sa, dar nu i-am putut citi expresia de pe față și nici măcar să-mi dau seama ce gândea n-am fost în stare. Aveam impresia că sunt inițiat într-o uneltire la care nu-mi doream deloc să iau parte.

Maestrul și-a șters buzele cu o bucată de pânză albă și a glăsuit din nou:

— Vrăjitorii au experimentat cu animale moarte ca să vadă ce efecte are introducerea unui suflet *rhasa* asupra țesutului mort. Au descoperit că animalele devin vânjoase, rapide și ușor de dresat. Întrucât sufletul nu era natural — adică nu se aflase în acel corp la nașterea lui — creaturile au murit după câteva zile, dar în scurta lor viață nouă au fost într-adevăr foarte puternice.

Mi-am mușcat buza de jos. Bănuiam ce avea să urmeze și gândul îmi strepezea dinții. Știa că repulsia mea față de orice suna fie și de departe a necromanție provenea din temerile mele copilărești față de *jelkom* și de lucrurile oribile pe care aceștia le puteau face morților. O parte din mine înțelegea că aceste povești erau doar atât, povești, și că temerile mele copilărești erau o rușine pentru mine. Pe de altă parte, tocmai mă luptasem cu ceva ce era mort și nu reușisem să-l ucid, ceea ce dădea un nou sens lucrurilor de care învățasem să mă tem în copilărie.

Maestrul mi-a citit gândurile — sau cel puțin așa a părut. A făcut o pauză pentru a-mi îngădui să gândesc și nu s-a pripit, în ciuda nerăbdării pe care Lord Eric o afișa, neputând-o disimula. Când a reînceput să vorbească, a făcut-o încet, lăsându-mi loc să elimin toate obiecțiile pe care le aveam, câte una odată. Știa, cum știam și eu în sinea mea, că voi absorbi informațiile și că voi învăța să le folosesc pentru a-mi duce misiunea la bun sfârșit.

— Vrăjitorii au introdus suflete în corpuri moarte de tot felul. Am învățat unele lucruri și-am spus din nou lucruri pe care necromanții le descoperiseră cu ani în urmă. De pildă, un corp mort de peste o săptămână și-a pierdut suficient din creier, prin putrezire, pentru a face imposibil orice fel de gând. Pe de altă parte, abilitățile învățate pot supraviețui morții atâta timp cât corpul se păstrează într-o condiție rezonabilă.

Maestrul și-a luat privirea de la mine, căutând un exemplu potrivit. A zâmbit și a continuat:

— Prin readucerea la viață a unui spadasin priceput am obținut un *nekkeht* priceput în punctele tehnice ale luptei. Nu mai era capabil să-și depășească dușmanul prin viclenie, dar când era confruntat cu inamici neantrenați, îi distrugea.

Maestrul a arătat spre Rostoth.

— Am obținut cele mai bune rezultate atunci când goleam un trup de suflet și introduceam în el, imediat, suflete noi. Obțineam astfel un *nekkeht* teribil capabil să urmeze un set limitat de ordine. Devenea un agent care nu simțea durere, era de neoprit și care, dacă era capturat sau descoperit, avea să moară fără a divulga vreun secret.

Maestrul mi-a adresat un zâmbet.

— Tu, Nolan, chiar te-ai descurcat mai bine decât ne așteptam împotriva *nekkehtului*, mai ales când te-ai luptat corp la corp cu el, în afara Ritualului.

Amândoi, Excelența Sa și Lordul Eric, îmi studiau chipul. Găseam informația copleșitoare, revoltătoare și, mai rău,

seducătoare. Abilitatea de-a crea un războinic care să fie în stare de lucruri pe care nicio persoană *vie* nu le putea înfăptui deschidea drumul spre realizarea unor misiuni până atunci imposibile. Un *nekkeht* putea fi folosit pentru ducerea de provizii la o caravană rămasă înzăpezită într-o trecătoare din munți sau la salvarea minerilor blocați de un nor de gaz otrăvitor în adâncul pământului.

Posibilitățile erau nenumărate și foarte importante. Neliniștea mea a început să se împrăștie, până când mi-am amintit că nu toate întrebuințările trebuiau să fie folositoare sau în scopul păcii. Deodată mi s-a făcut frig.

— Dacă înțeleg ce mi-ai spus până acum, Vrăjitorii pot introduce mai multe suflete într-un singur corp pentru a da naștere unei creaturi superioare care poate fi antrenată să ducă la îndeplinire o misiune?

Am dus mâna dreaptă în spate și mi-am masat vânătăile de la ceafă.

— Mai înțeleg și că acești *nekkehți* sunt uneori folosiți în misiuni foarte sensibile, acolo unde condițiile de mediu pot fi aspre și atunci când orice legătură cu Talionii trebuie evitată.

Excelența Sa a zâmbit.

— Ai înțeles într-adevăr o parte, dar discreția ta nu ne face onoare. *Nekkehții* nu sunt folosiți, în general, ca asasini. Asasinatul nu e-o unealtă la care trebuie să apelăm pe ascuns, deoarece constrângerea funcționează mult mai bine — de ce să omori un om atunci când poți, grație unor informații compromițătoare, să-l folosești iar și iar? Majoritatea *nekkehților* sunt folosiți la recuperarea anumitor încărcături din nave scufundate sau la distrugerea animalelor omnivore din regiunile izolate. În copilărie trebuie să fi auzit povestea unui individ căutat de lege și a unui leopard de munte care s-au ucis unul pe celălalt — doi „proscriși" lichidându-se reciproc în sălbăticie.

Am înclinat din cap spre Excelența Sa.

— Îmi cer iertare, nu vreau să fiu nepoliticos, dar am nevoie să-mi fie liniștite cele mai cumplite temeri. Am auzit asemenea povești, iar în copilărie le-am considerat „drepte".

M-am întors din nou cu fața spre Maestru.

— Recent, a început el, am avut nevoie de un *nekkeht*. Natura misiunii lui nu este importantă, dar ce s-a întâmplat cu acel *nekkeht* este. Am comandat prinderea unui răufăcător anume, dar ne-a fost adus un alt om. Deoarece era o Iscoadă, iar aspectul era îndeajuns de distinctiv, nimeni n-a remarcat diferența. Iscoada și-a jucat rolul bine. A fost pregătit, ucis și reanimat. L-am trimis la drum într-o Caravană Neagră.

Am ridicat o sprânceană.

— Iscoada pe care o doreați nu a fost cea pe care ați primit-o? Și a permis de bunăvoie cuiva să-i scoată sufletul din corp?

Maestrul a încuviințat.

— Cineva a anticipat nevoia noastră de un *nekkeht*. Iscoada era un adept, foarte priceput în tacticile meditative practicate în Tingis. A îngăduit să-i fie extras, apoi și-a proiectat sufletul din corpul Talionului ca să nu fie prins. Iscusința i-a permis să-și păstreze controlul propriului corp chiar și-atunci când în acesta erau introduse cinci suflete *rhasa*. În vreme ce Justițiarul care îi luase sufletul era în Shar, i-am urcat corpul într-o Caravană Neagră și l-am trimis la drum. Căruța era plecată de două ore din Talianna, când Justițiarul și-a dat seama că nu mai are sufletul în el.

Am coborât ochii și mi-am privit intens picioarele. Vedeam totul derulându-se. Justițiarul bănuia că sufletul era blocat în corpul său și nu verificase dacă era așa sau nu, până când nu încercase să-l golească în Craniu. Atunci a fost însă prea târziu.

— Odată ce *nekkehtul* a ieșit din Talianna, și-a exercitat controlul și și-a folosit noua putere ca să evadeze.

Maestrul a dat afirmativ din cap, s-a ridicat și ne-a făcut semn să-l urmăm. Ne-am dus în spatele tronului și-am trecut printr-o ușă de existența căreia nu avusesem știință. Maestrul ne-a condus într-o sală rotundă, goală, cu uși mari ducând spre una dintre curțile de exercițiu. În mijlocul odăii era epava Caravanei Negre.

Văzusem odată o cutie de tinichea în care un Vrăjitor încercase să prindă un demon. Teoretic, cutia avea pe ea simboluri care-i răpeau demonului toate puterile. Nu fusese așa. Demonul îndoise pereții cutiei și-i crestase cu ghearele. L-am lichidat amândoi înainte să poată ieși și am jurat că nimic nu mă va impresiona la fel de tare ca starea acelei cutii, dar rămășițele Caravanei Negre făceau cutia să pară o biată glumă.

Caravanele Negre erau construite din plăci de oțel suprapuse în straturi peste un schelet de lemn. Aveau suspensii foarte grele și erau făcute să transporte orice pe un teritoriu ostil, fără defecțiuni. Trebuiau trase de șase cai de povară și transportau mâncare, furaje, apă și piese de schimb, ceea ce le făcea aproape autosuficiente cel puțin pe parcursul drumului de la Talianna la destinație. Numai Eliții care le conduceau știau ce transportă, dar nicio Caravană Neagră, din câte se știa, nu suferise vreodată mai mult decât o roată spartă sau un cal șchiop.

Capetele spulberate ale coastelor de lemn înfloreau prin găurile căscate în placajul de oțel. În unele locuri, plăcile erau doar deformate, dar în altele, erau distruse și smulse din loc. Unele adâncituri trădau în mod evident contururi de pumn sau de picior. Acoperișul era gheboșat ca o cămilă și o lovitură aplicată în jos, drept prin podea, rupsese complet axul frontal.

Îmi amintea de o jucărie stricată, distrusă de un copil furios. Fusese distrusă dinăuntru în afară.

Maestrul s-a oprit aproape de ea, cu o expresie chinuită, de parcă ar fi susținut pe umeri toată greutatea atelajului.

— Am pierdut trei Eliți. Vizitiul și însoțitorul lui au fost uciși când bestia a vârât mâna prin vizeta din față și le-a zdrobit coloana vertebrală. Al treilea a murit când și-a avântat șoimul asupra *nekkehtului*. Bestia s-a eschivat și i-a rupt șoimului aripa. Pasărea s-a prăbușit, izbindu-se tare de pământ; călărețul și-a frânt gâtul în momentul impactului.

Am clătinat din cap.

— Al patrulea Elit s-a întors aici și ți-a povestit cele întâmplate?

Maestrul a aprobat din cap.

— A vrut să plece după bestie, dar n-ar fi avut niciun rost.

S-a dus înapoi în sala tronului și noi l-am urmat. Eu am venit ultimul, vrând să mai arunc o privire către căruță. M-am cutremurat și mi-am masat iarăși ceafa.

Ne-am reluat cu toții locul pe scaune și eu m-am aplecat înainte.

— Iartă-mă, dar presupun, din ce-am auzit mai devreme, că a fost gândit deja un plan de găsire și distrugere a acestui *nekkeht*. Asta înseamnă, aș spune, că știți destul de bine unde se află și la ce va fi el folositor.

Maestrul a zâmbit, de-a dreptul. A înclinat din cap spre Excelența Sa.

Bărbatul corpolent și-a schimbat poziția în scaun, și-a dres vocea și a închis pe jumătate ochii.

— Înainte să intrăm în detaliile misiunii tale, trebuie să ne asigurăm că înțelegi faptul că *nekkehtul* trebuie distrus. Căci scopul misiunii tale este distrugerea lui. Dacă nu poți înfăptui asta, orice altceva vei mai putea face nu va însemna nimic în marele tablou al lucrurilor. Trebuie să înțelegi acest prim și foarte important aspect.

M-am îndreptat de spate și am încuviințat solemn.

Excelența Sa a continuat:

— În vreme ce, distrugând corpul lui Rostoth, l-ai eliminat ca atacant, o astfel de abordare nu ar da roade în cazul

acestui *nekkeht*. Având mai multe suflete și deținând puterea de a le controla, acest *nekkeht* își poate vindeca singur rănile. În același fel în care tu ai fost învățat să te concentrezi ca să-ți micșorezi durerea sau să oprești sângerarea la o rană minoră, *nekkehtul* poate folosi energia sufletelor suplimentare ca se vindece aproape cu viteza cu care tu îl poți răni. Dacă ar fi fost antrenat să se concentreze asupra ceea ce face, Rostoth și-ar fi putut vindeca aproape toate rănile pe care i le-ai provocat tu în răstimpul de care a avut nevoie Lord Hansur ca să-l lichideze. Distrugându-l fizic, nu-l vei elimina pe *nekkehtul* pe urmele căruia vei pleca.

Am coborât privirea spre palma mea dreaptă.

— Ca să-l ucid trebuie să-l golesc de suflete.

Excelența Sa a ridicat o mână, prevenitor.

— Va trebui să faci mai mult decât atât, Nolan. Trebuie să-l golești cât este activ din punct de vedere fizic, ori pe când este ocupat cu ceva ce-l împiedică să mediteze sau să se concentreze. Dacă *nekkehtul* își poate proiecta sufletul în exterior, ferindu-se de încercarea ta de a-l goli, ți s-ar putea împotrivi în luptă pentru acele suflete.

Am încuviințat din cap.

— De asemenea, ar păstra cunoștințele de *nekkeht* și asta trebuie să împiedic?

— Oh! a explodat Lord Eric. Vocea lui era aspră și tonul, batjocoritor. Cum ne putem aștepta din partea lui să facă asta? Pune întrebări despre lucruri evidente!

M-am întors și-am mârâit.

— Sunt Justițiar, trebuie să pun întrebări ca să pot înțelege tot ce am de făcut. Nu pot face ce-mi cere Maestrul, dacă nu știu ce dorește.

Lord Eric a mijit ochii.

— N-ai reușit să ucizi *nekkehtul* înainte, chiar dacă ordinul a fost clar.

Frustrat, am încleștat pumnii.

— Am făcut ceea ce credeam că va duce la moartea creaturii. N-am stat să văd dacă s-a scurs viața din fiecare persoană pe care am ucis-o înainte să trec la următoarea. Din câte știu, mai mulți criminali și-au revenit de pe urma rănilor și cu toții fac planuri să-mi vină de hac data viitoare când plec din Talianna.

— Îl vor avea în frunte pe Morai, nu mă-ndoiesc de asta!

Cuvintele Lordului Eric m-au lovit ca mâna înmănușată a unui duelist, dar nu i-am cântat în strună. Am lăsat aerul să iasă încet din plămâni și m-am întors spre Maestru.

— Ce e mai important, să opresc *nekkehtul* sau să împiedic răspândirea cunoștințelor *nekkehților*?

Mi-am forțat palmele să se deschidă și le-am șters de pantaloni.

— În cine putem avea încredere să primească aceste informații? Dacă locuitorii unui sat află ceva, ard satul din temelie?

Lord Eric s-a ridicat din scaun să protesteze, dar Maestrul i-a făcut semn să stea jos.

— Lord Eric, întrebările lui Nolan sunt justificate.

Maestrul i-a oferit Lordului Eric un moment să se calmeze singur înainte să-mi răspundă.

— Sarcina ta principală este să-l distrugi pe *nekkeht*. Pe deasupra, moartea oricărui complice care înțelege ce s-a întâmplat ar fi cuvenită. Distrugerea celor nevinovați va depinde de tine, tu vei hotărî dacă ei sunt în stare sau nu să repete seria de evenimente care a pornit acest regretabil scenariu. Categoric, nu trebuie distrus un sat întreg, dar moartea unui soldat ori a unui preot băgăcios n-ar fi prea mult, dacă prin asta secretul ar rămâne neatins.

— Mulțumesc pentru clarificare. Sper că încrederea în judecata mea nu va fi pusă la încercare.

M-am uitat spre Excelența Sa.

— Mi-amintesc că s-a spus ceva mai devreme despre o limită a timpului cât sufletele adăugate rămân înăuntrul corpului.

Excelența Sa a țuguiat din buze.

— Există prea mulți factori ascunși încât să fie posibilă judecarea unei limite de timp. Datorită îndemânării sale, Iscoada ar putea fi capabilă să țină sufletele în sine un răstimp necunoscut. Totuși, în trecut, sufletele n-au rămas niciodată mai mult de opt săptămâni.

Fără să vreau, mi-am mângâia cu mâna stângă barba acum crescută.

— Trebuie să presupun că *nekkehtul* este folosit ca asasin. Dacă s-ar afla în căutarea unei comori ascunse, ați putea crea un alt *nekkeht* care să îl înfrunte. Mă veți pune aproape de presupusa victimă și eu îl voi opri înainte să o ucidă.

Am încuviințat din cap, dar în sinea mea știam că e mai ușor de spus decât de făcut.

— Despre cine este vorba?

Excelența Sa și-a împreunat palmele.

— Regele Tirrell din Hamis.

M-am lăsat pe spate și am închis ochii. Voiau să-l protejez pe cel care-mi cucerise națiunea. Familia-mi murise de mâna lui, iar ei voiau să împiedic pe cineva să-l ucidă. Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Nu, nu pot face asta.

Lord Eric s-a ridicat în picioare, gata să explodeze. Maestrul era cu ochii la mine. Aștepta o explicație, dar cuvintele-mi erau blocate de nodul din gât. Numai Excelența Sa nu a reacționat. A rămas locului, privindu-și țintă degetele, îngrijorându-mă.

Am ridicat privirea spre Maestru.

— Nu o pot face.

Lord Eric și-a turuit frustrarea:

— Am trecut prin toate astea numai ca el să ne refuze! E nebunie curată. Maestre, ordonă-i să se supună și să terminăm cu prostiile.

— Nu! am strigat. Cu tot respectul, Lord Eric, eu sunt Justițiar. Munca mea cere judecată, iar nu ascultare oarbă a ordinelor. Maestrul nu mi-ar ordona niciodată să-mi vânez propriile rude. Dacă nu pot fi sigur că voi duce misiunea la capăt, am dreptul să o refuz. Dacă am vreo rezervă, fie ea cât de mică, s-ar putea să ezit într-un moment crucial și asta ar duce la moartea mea și, în același timp, la compromiterea misiunii.

Lord Eric s-a făcut roșu ca racul.

— Ce nerușinare! Dacă ai fi sub comanda mea...

— Nu înțelegi odată că nu-s sub comanda ta? Sunt Justițiar! M-am întors spre Maestru: nu sunt eu singurul care poate face treaba asta. Sunt și alți Justițiari...

Maestrul a vorbit pe voce joasă:

— Trimitem pe altcineva.

M-am oprit. Deodată, mi s-a făcut frig și-am simțit ca și când cineva mi-ar fi pășit peste mormânt.

— Pe Marana?

La întrebare a răspuns Excelența Sa. Asta și aștepta. Întinsese capcana și eu căzusem în ea ca un cățeluș orb, jigărit și înfometat.

— A fost ucisă în Hamis acum trei săptămâni. Tocmai am primit vorbă de la Căpitanul Lăncierilor atașat curții. A fost incinerată deoarece nu mai rămăsese mare lucru din ea pentru a fi înmormântată.

Oricât de crudă și brutală era descrierea făcută de el, nu m-a șocat. N-am simțit nimic. Eram complet amorțit. Am încercat în mod special să trezesc în minte imaginea Maranei, dar nu mi-am putut aminti decât teroarea din Labirintul Întunecat și am știu că ultimele ei clipe pe pământ fuseseră pline de așa ceva.

M-am holbat la Excelența Sa. *Ticălosule, ticălos chibzuit ce ești. Am jurat că n-o să te mai las să o faci altă dată, dar tu ai făcut-o.* Mi-am acoperit fața cu mâinile ca să am o clipă de refugiu și ca să-mi recapăt stăpânirea. Mi-am îndepărtat mâinile, am înclinat capul spre Maestru și m-am forțat să răspund, în ciuda faptului că durerea mă sugruma.

— Voi face cum îmi ceri.

CAPITOLUL 10

Novice: Şaisprezece

Nu puteam să respir de teamă că aburii pe care i-aş fi scos i-ar fi alarmat. Deşi vântul glacial lua cu el toate cuvintele pe care le rosteau, ştiam că se aflau la doar un metru sau doi de locul de unde stăteam eu ascuns într-un troian de zăpadă. Ştiam pentru că simţeam vibraţia paşilor lor rupând pojghiţa de zăpadă. Într-o secundă sau două, aveau să descopere locul în care mă îngropasem, dar pe-atunci avea să fie prea târziu.

Sunt sigur că am zâmbit, dar faţa-mi era prea amorţită ca să simt asta. Acei Paisprezece ne vânaseră, pe Marana şi pe mine, în ultimele trei zile. Conducătorul grupului era un Elit, căruia îi făcea mare plăcere să pună ordine şi logică în amalgamul de urme pe care noi doi ne străduiserăm să le lăsăm pentru a-i încurca. Târziu, abia cu o zi înainte, izbutiserăm să scăpăm de ei, lucru care ne bucurase, întrucât aproape ne descoperiseră tabăra, şi-n cursul nopţii munciserăm ca să le pregătim această primire.

Un picior încălţat într-o gheată neagră a străpuns zăpada lângă mine. L-am apucat cu mâinile şi m-am rostogolit în faţă, intenţionând să o arunc în nas pe cea căreia-i aparţinea. Am ţâşnit din zăpadă, am plesnit-o peste cap ca s-o declar „moartă", apoi m-am întors spre tovarăşul ei.

Celălalt Paisprezece s-a răsucit şi, în pofida surprizei de pe faţă, şi-a avântat bastonul spre mine. Am încasat lovitura în braţul stâng, am păşit în faţă şi i-am aplicat un pumn destul de serios în stomac. El s-a îndoit de mijloc, mai mult ca să

reducă din impactul loviturii decât fiindcă l-aș fi rănit, și asta l-a lăsat descoperit. L-am pălmuit peste cap așa cum o lovisem pe însoțitoarea lui, iar el s-a prăvălit fără o vorbă în zăpadă.

Am îngenuncheat și-am recuperat desaga plină cu bulgări de zăpadă pe care fata Paisprezece aproape îi strivise când călcase în zăpadă. M-am uitat înapoi, de-a lungul cărării pe care veniseră cei doi, în sus spre colina cea mică. Nu am văzut pe nimeni, dar, pe deasupra zăpezii, am auzit frânturi de conversație — mai mult zgomot decât cuvinte. Dincolo de asta, în troianul din fața troianului meu, știam că Marana aștepta. Nu o puteam vedea, dar știam că ea mă vedea, așa că am făcut un semn și am trimis cu boltă un bulgăre spre acele voci.

Lovitura și-a atins ținta din noroc.

— Hei! am auzit pe cineva strigând. Apoi a adăugat: Oo! Am ieșit!

Au strigat alți doi indivizi; apoi primul dintre ei a fugit pe deal în sus, nimerind drept în alt bulgăre. L-am lovit în frunte și privirea mirată de pe chipul lui, atunci când bulgărele a explodat într-o mie de bucăți, mi-a smuls un chicot. S-a împleticit înapoi, de parcă l-aș fi lovit cu o piatră — sperând probabil la un preț mic de răscumpărare, datorită evoluției sale artistice — și s-a răsucit, dispărând din vedere.

Doi bulgări au venit de după coama dealului, dar amândoi au aterizat departe de țintă. Am făcut doi pași în dreapta, apropiindu-mă de drum, și-am mai aruncat doi bulgări. N-am nimerit pe nimeni, dar, judecând după înjurătura auzită, am fost pe aproape. Ca represalii, alți bulgări au zburat peste deal din direcția lor, dar nici de data aceasta nu m-au nimerit.

Atunci am auzit noi strigăte de disperare. Am sprintat, mergând periculos în linie dreaptă spre Paisprezece, însă nu mă așteptam să opună rezistență. Erau deja ocupați.

Am pornit pe versant în jos, fluturând din brațe. Marana era singură în mijlocul corpurilor risipite a șapte Paisprezece. Cei doi care păreau cei mai nefericiți căzuseră când Marana

ieșise din troian. Zăceau întinși de-o parte și de alta a siluetei ei din zăpadă. Ceilalți patru păreau ceva mai binevoitori, iar unul susținea că ar fi luptat, dar când a văzut expresia de pe chipul celor doi camarazi ai săi nu s-a mai putut opri din râs.

Cineva a strigat la cei doi Paisprezece uciși de mine, care au coborât agale până la noi. S-au strâns toți în grup, zgribuliți în vânt, și-au așteptat să le stabilim răscumpărarea. Eu și cu Marana ne-am arătat generoși și-am cerut valoarea standard de șase imperiali pentru fiecare. Vreo doi au mormăit ceva că vor trebui să muncească mai mult ca să poată reintra în exercițiu, dar ceilalți au ridicat doar din umeri.

S-au întors să plece, dar Elitul a ezitat. Era cel pe care îl eliminasem cu bulgărele aruncat la nimereală.

— N-a fost rău.

A rânjit, studiind pentru ultima dată locul ambuscadei.

— Voi ține minte pentru anul viitor.

S-a realăturat echipei sale, după care s-a mai întors o dată spre noi.

— Ne vedem mâine!

Lorzii gândiseră Jocul de Iarnă ca un exercițiu care să-i învețe pe Justițiari să se descurce singuri, fără a avea nevoie de ajutorul cuiva. Îi împărțiseră pe Justițiarii Șaisprezece în echipe de doi și-i trimiseseră să supraviețuiască o lună în Munții Tal. Pe lângă lupta cu elementele naturii și nevoia de-a aduna hrană, toți Justițiarii Treisprezece, Paisprezece și Cincisprezece plecau, o dată pe săptămână, să-i hărțuiască pe Justițiari și să-ncerce a-i captura.

Antrenamentul avea un motor economic simplu: novicii câștigau Imperiali îndeplinind diverse sarcini în tabără, jucând jocuri de noroc sau capturând câte un Șaisprezece. Novicii care reușeau să captureze un Șaisprezece aveau dreptul de-a păstra o parte din „comoara" acestuia, iar comoara unui Șaisprezece era formată din răscumpărări plătite, până la o sumă maximă de opt Imperiali, de fiecare novice pe care

Șaisprezecele îl ucidea. Un Șaisprezece capturat era ținut pentru o răscumpărare egală cu jumătate din comoara sa dinainte de acea ultimă încleștare și, în vreme ce el putea evada dacă se ivea ocazia, o încercare eșuată ducea la dublarea răscumpărării.

Reușita sau eșecul activității noastre se măsura prin numărul de Imperiali câștigați, deși mulți recunoșteau că ținerea scorului în felul acesta îi favoriza doar pe cei abili la jocul de noroc. Eu întotdeauna considerasem că o răsplată suficientă era să supraviețuiesc săptămânii în care vânam Șaisprezeci, dar ca Cincisprezece eram lacom, iar asta făcea foarte dificil Jocul de Iarnă din anul acesta pentru Șaisprezeci.

Marana m-a atins pe umăr și-a arătat spre cer.

— O să ningă curând, Nolan, ar trebui să ne întoarcem în tabără înainte ca furtuna să ne acopere urmele.

Am înclinat din cap și-am pornit pe munte-n sus. Ni se spusese cu două săptămâni înainte de exercițiu care va fi „teritoriul" nostru și eu cu Marana găsiserăm mai multe locuri de tabără. Hotărâserăm că cel mai bun era o peșteră din creierii muntelui. Avea să fie foarte frig acolo, însă locul era ferit și un coridor cotea chiar, îndepărtându-se de gura peșterii, iar acolo era relativ liniște, în ciuda furtunilor care se dezlănțuiau afară.

Vântul vuia peste câmpul larg de zăpadă care se întindea mai jos de tabăra noastră. L-am străbătut cât am putut de repede și-am ajuns la gura peșterii tocmai când a început să cadă zăpada. Am tras deoparte pânza albă cu care acoperiserăm intrarea și Marana s-a strecurat înăuntru. Odată intrat, am îngenuncheat și-am legat pânza înapoi de țărușul înfipt într-o fisură. Deși vântul smucea pânza, făcând-o să fâlfâie, aceasta reușea destul de bine să țină vântul și zăpada afară.

După zece pași, coridorul lat de un metru al intrării se deschidea într-o sală mare. Tavanul acesteia era crăpat, iar pe acolo câteva fulgere pătrundeau înăuntru. Mai jos era un perete înnegrit de foc și o grămadă de lemne. Prima dată când intrasem, bănuisem că păstorii foloseau peștera în

timpul furtunilor de vară, dar nu mai găsisem nimic care să-mi confirme bănuiala.

Din această sală mare se intra într-una mai mică. Deoarece era mai ușor de încălzit, eu și Marana aleseserăm să stăm acolo. Fumul micului foc pe care îndrăzniserăm să-l aprindem ieșea prin hornul natural și nu prezenta niciun pericol atâta timp cât nu întețeam focul. Podeaua era de stâncă nu tocmai netedă, dar în fiecare noapte fusesem prea istovit ca să bag de seamă sau ca să-mi pese, chit că dimineața că mă trezeam țeapăn. Nimic din ceea ce făcuserăm nu părea să îmbunătățească situația.

Marana își dăduse deja jos costumul de pânză albă pe care îl purta peste blănuri ca să se camufleze în zăpadă. Costumele nu prea ajutau la altceva în afară de asta, dar niciunul dintre noi nu concepea să iasă din peșteră fără el.

Mi l-am dat și eu jos, după care am dezbrăcat și haina de blană. Pe dedesubt purtam doar o tunică de bumbac și transpirația acumulată pe drum spre peșteră a început să aburească. Marana s-a uitat la mine și a râs.

— Parcă ai fi un demon.

— Asta spune un *jelkom*?

Ea a rânjit, schimonosindu-și fața într-un mârâit oribil.

— Bau!

Am surâs și-am aruncat cu haina în ea.

— Dacă vrei într-adevăr, pot să fiu speriat.

Ea a strâmbat din nas, apoi a mijit ochii într-o falsă amenințare.

— Aprinde doar focul, altfel îți dau eu motiv să fii speriat.

Am scos cuțitul din carâmbul cizmei și am cioplit așchii dintr-un buștean uscat. Când am avut o grămăjoară bună de vreascuri, am întors cuțitul și am folosit lama ca să scot scântei, lovind o bucată de cremene scoasă din rucsacul de alături. La a treia încercare am obținut o scânteie care a aprins vreascurile, din care s-a ivit imediat o flacără galbenă. Încet și

cu răbdare, am alimentat focul cu ramuri și vreascuri tot mai mari, și-n scurt timp în vatră trosnea o văpaie luminoasă.

— Deja mi-e mai cald.

Am așteptat să se aprindă bine focul și abia apoi m-am ridicat, am umplut o oală cu zăpadă de la intrare și m-am întors. Am așezat oala între două dintre pietrele care formau vatra.

— Nu uita să amesteci.

Marana a ridicat privirea de la iepurele pe care îl prinseserăm mai devreme; îl jupuia și, fiindcă animalul era încă înghețat, mâinile ei nu erau foarte tare mânjite de sânge.

— Știu, Marana, n-o voi arde ca ieri.

Am scos iarăși cuțitul și-am amestecat în zăpada care începuse deja să se topească. În prima dimineață când merseserăm să mai aducem zăpadă, văzusem câțiva Treisprezece jos și-am rămas să-i supraveghez în timp ce apa se ardea. Marana m-a luat peste picior, întrucât chiar și ea știa că zăpada se poate arde; ea era din Temur, unde, spre deosebire de Sinjaria, nu ningea niciodată.

De data aceasta, zăpada s-a topit repede — fără a se arde — și, astfel, am obținut o oală cu apă care fierbea. Am scotocit în raniță, am găsit rezerva de frunze de ceai și-am aruncat câteva în oală. Apa s-a întunecat și aroma primăvăratică de ceai a umplut peștera.

— Ce bine miroase, Nolan!

Marana mi-a atins umărul și eu i-am zâmbit. Își dăduse și ea blănurile jos și din hainele de bumbac pe care le purta pe dedesubt ieșeau aburi.

M-am întins și i-am aruncat blana de urs pe care dormeam.

— Pune-ți asta pe umeri sau vino mai aproape de foc, până nu mori de frig.

Marana a prins blana, s-a înfășurat în ea și s-a așezat lângă mine.

— Iepurele e gata de fript.

M-am forțat să zâmbesc.

— Dacă-mi amintesc bine, e rândul tău să „frigi" mâncarea.

Mai rău decât apa arsă, reușisem chiar să gătesc un iepure pe care îl prinseserăm cu două zile înainte. Marana împărtășea părerea lui Jevin despre gătit: dacă zeii ar fi vrut ca omul să mănânce carne bine gătită, animalele ar umbla cu vreascuri de foc în spinare. Îl gătisem chiar foarte bine, sacrificând și niște sare adusă din Talianna pe ascuns, dar Marana nu fusese mulțumită. Mâncase totuși carnea, pentru că e-ntotdeauna mai bine să mănânci fie și ce nu-ți place, decât să nu mănânci deloc.

M-am aplecat, am scos un castron de lemn din raniță și-am turnat niște ceai în el. Lichidul aburea și eu i-am inspirat căldura dulce. Am zâmbit și am sorbit ușor. În ciuda faptului că fusesem precaut, mi-am fript limba.

M-am ridicat și m-am înclinat în fața Maranei.

— Focul îți aparține.

M-am dus spre sala cea mare cu castronul aburind în mână.

— Merg să privesc furtuna.

Marana mi-a luat locul și, când eu mi-am văzut de drum, a dispărut din vedere. Cortina de pânză se zbătea în legături, dar rezista încercării. Am mai sorbit din ceai, lăsându-i căldura să mă cuprindă de la pântece-n sus și-n exterior, după care am îngenuncheat și-am desfăcut legătoarea din colț.

Ninsoarea se învolbura și cădea ca frunzele de toamnă suflate de vânt. Urmele noastre fuseseră deja acoperite de nămeți și furtuna nu dădea semne că ar fi vrut să se potolească. Dacă alegeam să nu părăsim peștera, nimeni nu avea să știe unde ne aflam. Pe moment totuși eram în siguranță.

Am înnodat legătoarea la loc și m-am așezat. Am ascultat vuietul vântului de afară, sperând că ceilalți își găsiseră

adăpost la fel de bun. Jevin fusese pus în echipă cu o fată Șaisprezece, pe nume Vedia, și nu-l invidiam.

Vedia era colega de cameră a Maranei și gândise că, dacă Marana avea iubit, trebuia să aibă și ea. Făcuse o încercare cu mine, dar scăpasem spunându-i că fusesem promis la naștere unei fete din Sinjaria. Nu cred că m-a crezut, însă-n scurt timp a început să umble după Jevin. Niciodată nu-l tachinam din cauza ei, deoarece îl chinuia și așa destul că nu știa dacă-i va răni sau nu sentimentele refuzând-o sau cum va reacționa ea la un refuz.

Lothar îi propusese să o omoare, pur și simplu, ca să știe o treabă, dar Jevin respinsese planul, socotindu-l neviabil. Reușise să o evite, atât cât era posibil asta în timp ce ne antrenam toți la un loc, și părea că fata va renunța la el, când tocmai fusese aleasă să petreacă o lună singură cu el în sălbăticiile din Munții Tal.

Lothar era, în funcție de cum priveai situația, într-o poziție mai bună sau mai rea decât Jevin. Când eu fusesem ales să-i fiu partener Maranei, Lothar se oferise să plece singur. Cererea lui nu era câtuși de puțin ieșită din comun, și oricum numărul Șaisprezecilor era impar, așa că i s-a făcut pe plac. Înainte să plecăm din Talianna, Lothar era supus, dar în mod clar credea că va înfăptui lucruri măreție în timpul Jocului de Iarnă.

Am ridicat strachina cu ceai într-un salut mut adresat lui Jevin și Lothar, apoi am golit-o. Ce noroc avusesem să o confisc unui Treisprezece. Era strict interzis să aduci în Joc orice ținea de prepararea hranei, dar cu toții aduceam pe ascuns câte ceva. În taberele de vânători, mâncarea poate fi schimbată pe Imperiali. Toți Șaisprezecii, pe de altă parte, considerau această banală încălcare a regulilor ca pe-un prim test de supraviețuire. Funcționarii din Servicii, care ne percheziționaseră înainte de plecare, deși nu-i aveau la inimă pe trișori, nu-și făcuseră treaba foarte bine.

Marana și-a ițit capul de după colț și m-a chemat la masă. Fripsese iepurele foarte bine.

— L-am agățat astfel încât partea ta să fie făcută așa cum îți place, pe când jumătatea mea să rămână comestibilă.

A despicat animalul în două și a trântit jumătatea mea într-o strachină. Încă fumega.

N-am vorbit mare lucru în timpul mesei. Era prima dată când ne întorceam în peșteră înainte să cadă întunericul și când mai aveam forțe să ne bucurăm de masă. Jumătatea mea de iepure era puțin prea prăjită, dar părțile arse erau crocante și gustul era chiar bun. I-am spus asta Maranei și i-am oferit chiar și niște sare, ca să-i dovedesc ce mult îmi plăcea cum gătise.

După cină, mi-am spălat strachina cu ceaiul rămas și-am adus zăpadă să mai prepar o porție. Imediat ce a fiert, am turnat pentru amândoi, exact la timp pentru ca oboseala celor două săptămâni și jumătate, cât înduraserăm deja, să ne prindă din urmă.

Marana s-a așezat cu picioarele încrucișate la marginea acoperitoarei ei din piele de căprioară. A închis ochii și s-a întins pe spate. Lumina săltăreață a focului îi mângâia gâtul și i se răsfrângea în părul negru lung, acum desfăcut.

— Mmm! După atâtea ore petrecute în troianul acela, credeam că nu-mi va mai fi niciodată cald.

Am înghițit o gură mare de ceai, care mi-a alunecat pe gât în jos și s-a oprit comod în stomac. Căldura mi-a radiat în jos până-n coapse și-a urcat la piept. Era bine. Îmi alunga frigul din mușchi și, odată cu el, amorțeala. Îmi făcea bine să *simt* într-adevăr din nou, chiar dacă ceea ce simțeam era aproape doar durere.

— Nolan.

— Da?

Marana a dat din cap spre foc.

— Uită-te în flăcări.

M-am uitat. Flăcările lingeau, îmbrățișau și consumau lemnele pe care li le oferiserăm. Un butuc avea o esență destul de aromată pentru a umple peștera cu căldură și viață.

— Bine.

— Când mă uit în flăcări, văd diverse lucruri. Tu nu?

Am mormăit răspunsul:

— Ba da.

Și după patru ani, întrebări simple ca aceasta îmi puneau un nod în gât.

Marana a continuat fără a mă fi auzit cu adevărat:

— Văd sărbători în Temur. Văd tinerii luptători dansând Dansul Săbiei. Știu că nu l-am văzut dansat decât o dată, la Festival, dar asta mă ajută să-mi amintesc. Le vezi, tăișurile scapără în vreme ce se încleștează într-o luptă falsă.

M-am uitat la ea. Deși își concentra privirea în depărtare, la multe leghe dincolo de foc, chipul său era plin de entuziasm și bucurie. Era mult mai frumoasă decât fusese vreodată. S-a întors și m-a surprins uitându-mă la ea. A zâmbit.

— Nolan, tu ce vezi în foc?

M-am crispat.

— Chipuri.

Reacția mea inițială îi scăpase și m-a iscodit.

— Ce fel de chipuri?

Am pregetat.

— Chipurile morților.

Nici durerea care și-a făcut atunci simțită prezența în expresia ei nu putea să-i anuleze frumusețea. A deschis gura să vorbească, dar maxilarul doar i-a tremurat și n-a ieșit niciun cuvânt.

Fără a o putea controla, vocea mea a umplut tăcerea:

— Toată familia mea a murit în timpul războiului. Am supraviețuit doar eu. Nu i-am putut îngropa. Eram bolnav, așa că nu aveam forța necesară să sap gropi. Întrucât nu le-am

putut coborî oasele în pământ, am transformat casa noastră într-un rug și-am stat să mă asigur că a ars complet.

Am arătat cu un deget tremurător spre una dintre flăcările pâlpâitoare.

— Uite, acolo e Arik. El era cu cinci ani mai mic decât mine. Avea un picior strâmb, dar nu ți-ai fi dat seama că e diferit. Pe toți zeii, era mereu așa fericit! Dacă nu putea juca un sport cu mine sau cu Hal sau cu Malcolm, stătea pe margine și ne încuraja din toți bojocii. (Mi s-a pus un nod în gât.) Ticăloșii ăia l-au culcat la pământ și l-au înjunghiat ca pe-un porc.

Am închis gura înainte să iasă strigătul. Știam că oboseala și sentimentul că eram vânați îmi aduceau imagini în gând și lacrimi în ochi, dar nu puteam face nimic să le împiedic. Mi-am îngropat fața în palme și am început să plâng. Aș fi vrut să-mi reprim lacrimile, însă mi-era imposibil. Lacrimile îmi ardeau obrajii afectați de îngheț și pieptul îmi tresălta de suspine. Nu reușeam să mi-l scot pe Arik din gând. Îi vedeam întruna chipul fericit și zâmbitor, acum schimonosit și distrus de moarte.

Nu am observat-o pe Marana decât după ce îmbrățișarea ei era așa strânsă, încât nu-mi mai permitea să respir. M-am răsucit și m-am ridicat în capul oaselor, răspunzând la îmbrățișare. Fata mi s-a strecurat în brațe și am simțit-o așa mică și delicată, și totuși plină de vigoare.

— Nolan, îmi pare rău.

M-a strâns ceva mai tare, după care s-a retras doar cât să mă privească. A îngenuncheat acolo, mi-a luat fața în mâini și mi-a șters lacrimile cu degetele mari.

— Nu știam. N-aș fi întrebat niciodată...

Am închis ochii pe jumătate și am scuturat ușor din cap.

— Nu-i vina ta. Sunt obosit, îmi pare rău.

Am înclinat capul și i-am sărutat palma stângă.

— Îți mulțumesc.

Mi-am desfăcut brațele ca ea să se poată desprinde de lângă mine, dar Marana n-a făcut-o. M-am uitat în sus în ochii ei și-am văzut durerea retrăgându-se și fiind înlocuită de altceva. Și-a coborât gura spre a mea și ne-am sărutat.

Poate că acel sărut n-ar fi reușit să trezească o prințesă adormită sau să transforme un broscoi într-un prinț, dar a eliberat sentimente pe care le ținusem închise de când familia-mi fusese ucisă. Partea din mine care tânjea după sprijin sufletesc, precum acela de care avusesem parte în copilăria din Sinjaria, a purtat-o pe Marana drept în inima mea. Partea din mine, pe care o ignorasem din graba de-a deveni Justițiar și a răzbuna uciderea familiei mele, și-a făcut simțită prezența și mi-a spus că asta era bine și corect.

În noaptea aceea ne-am iubit. A fost gingaș și totuși jucăuș, și plin de-o tandrețe pe care n-aș fi bănuit-o la niciunul din noi pe când ne antrenam sau pândeam Paisprezeci. La sfârșit eram amândoi obosiți, dar satisfăcuți și plini de energie.

Am rămas întinși apoi în lumina palidă a focului, la căldură, îmbrățișați comod în pieile de animale, în care dormeam. Am vorbit cu ea despre multe lucruri, i-am mărturisit secrete întunecate de familie și i-am spus povești și glume din familia mea. I-am spus lucruri pe care bunica-mi interzisese să le spun celor străini de clanul nostru — cum rudele mele erau toate moarte, păstrarea secretului mi se părea mai puțin importantă ca actul împărtășirii în acel moment și-n locul acela.

Am acoperit focul, ca tăciunii să țină aprinși până dimineață. M-am înapoiat între blănuri și-am mai discutat o vreme până am adormit amândoi.

Și nici măcar o dată, treaz sau visând, nu m-am gândit la Lothar.

O O O

Următoarele trei zile nu mi le amintesc bine. S-au scurs una-ntr-alta, cerul a rămas acoperit, a nins neîncetat și eu nu mai fusesem niciodată în viață așa fericit. Bucuria amețitoare și excitația m-au ținut tot timpul încărcat emoțional și prin urmare am acționat extrem de irațional, făcându-le viața de iad acelor Paisprezece care ne vânau.

Când nu eram plecați să hărțuim Paisprezeci în expediții sinucigașe din cauza îndrăznelii lor, eu și Marana vorbeam și ne iubeam. Ne interogam reciproc și aflam cele mai personale secrete ale celuilalt. Ne împărtășeam părerile asupra lucrurilor care se întâmplaseră în ultimii trei ani și râdeam sau ne-mbujoram când ne-aminteam episoade stânjenitoare.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât eram mai convins că Marana era jumătatea mea pe lume. Eram de acord asupra atât de multor lucruri! Privind retrospectiv, am găsit momentul când ne simțiserăm prima dată atrași unul de celălalt și ne-am amintit toate câte le-am făcut pentru a ascunde asta față de celălalt. Uneori, unul răspundea la o întrebare pe care celălalt încă n-o rostise, așa cum deseori făcea mama cu tata, iar asta mi-a dat de știre că între noi era ceva binecuvântat.

Fericirea ne purta noroc. Am supraviețuit capcanelor întinse de urmăritorii noștri, le-am zădărnicit ambuscadele și chiar i-am atacat atunci când se opreau să prânzească într-un crâng ferit. Iar și iar, ne topeam în viforul care turna zăpadă peste munți, după ce distrugeam o patrulă. Am cutezat chiar și-am și reușit să prindem în ambuscadă o patrulă aflată pe urmele lui Jevin și-ale Vidiei.

Iubirea ne făcea invincibili.

O O O

A patra dimineață a adus o schimbare, deopotrivă în privința vremii și a urmăritorilor noștri. M-am trezit și-am ieșit dintre blănuri fără a o trezi și pe Marana. Doar în cizme și

pantalonii de blană, m-am dus la pânza care acoperea intrarea. Aceasta atârna inertă. Am îngenuncheat și-am desfăcut nodul din colț. Am ridicat-o și am ieșit în soarele dimineții. Deasupra mea se boltea un cer albastru extrem de limpede.

O pală de vânt mi-a făcut pielea de găină și mi-a încrețit sfârcurile. Am inspirat pe nas și-am simțit mucusul înghețând. Ochii mi-au lăcrimat și cel stâng mi-a înghețat închis. L-am atins cu degetele încă destul de calde ca să topească gheața.

În pofida frigului crâncen, nu m-am dus înapoi, ci m-am lăsat pe vine. Acolo, departe, o linie de Cincisprezece tocmai ieșea din pădure. Cooperând într-un grup de treizeci sau mai mulți, măturau zona în căutare de urme. Începuseră devreme și fără-ndoială aveau să culeagă câțiva Șaisprezece înainte să se sfârșească ziua.

Eu și Marana eram norocoși. Pe moment eram în siguranță, deoarece furtuna din noaptea trecută ne acoperise urmele cu un strat proaspăt de omăt.

M-am întors în sala laterală, m-am lăsat lângă foc și am trezit-o pe Marana.

— Avem probleme.

S-a ridicat în șezut și somnul i s-a șters încet de pe față. Blănurile i-au căzut în jurul șoldurilor și-atunci i-am înjurat în gând pe Cincisprezeci. S-a întins și s-a frecat la ochi, alungând somnul. O clipă după aceea, era trează și strategul din ea era alert și deja gândea.

— Cincisprezecii?

Am încuviințat din cap și i-am aruncat tunica de lână pe care o purtase cu o zi înainte.

— Afară s-a făcut lumină și e senin și ei vânează în haită.

Am mormăit și mi-am turnat niște ceai.

— Cei care au trecut pe aici erau Lăncieri, cred. Vocile se auzeau destul, cât să deslușesc ceva despre caii care le lipsesc.

Și-a tras tunica pe ea.

— Tipic.

M-am încruntat și am sorbit ceai. Era slab, deoarece rezerva mea se terminase noaptea trecută și acum, ca să fac un ceai, abia mai scuturasem niște frunze din pungă.

— Asta nu-mi place.

I-am dat strachina cu ceai Maranei și mi-am tras pe mine haina de blană.

— Vor mătura zonele și se vor întoarce, în forță, la locurile de unde n-au adunat niciun Șaisprezece. Ne va fi greu, căci operează toți deodată.

Marana mi-a aprobat mut evaluarea situației.

— Cu asta te alegi când te umfli în pene.

— Nu eu m-am umflat în pene, ci unul dintre prietenii lui Erlan.

În calitate de Cincisprezece, eu și Jevin aranjaserăm cu Erlan și Eliții să vânăm în cete mari. Asemenea Paisprezecilor capturați anul acesta, vânătoarea de anul trecut se desfășurase greu în grupuri mici. Când ne mișcam în ceată, Șaisprezecii nu ne puteau ataca. Aparent, unii își amintiseră povestea izbânzii noastre din urmă cu un amși deciseseră să folosească planul împotriva noastră.

Dacă socoteala mea era corectă, aproximativ două sute de Cincisprezeci scotoceau munții după doar patruzeci de Șaisprezeci. Asta însemna că cinci Cincisprezeci vânau câte un singur Justițiar, iar asta era valabil doar atâta timp cât niciun Justițiar nu fusese deja capturat. Avea să fie greu să supraviețuim.

Eu și Marana am mâncat un mic dejun cald. Am curățat în peșteră și-am decis să riscăm ascunzându-ne echipamentul în sala principală, acolo unde păstorii stivuiseră lemnele. Am acoperit totul cu butuci. Am dat jos și pânza de la intrare și-am ascuns-o.

Îmbrăcați în costum alb de camuflaj, cu rachetele de zăpadă în mână, am scrutat câmpul de nea nepângărită de jos.

Lăncierii trecuseră și urmele lor se vedeau clar la baza pantei. M-am întors spre Marana.

— Atacăm sau fugim?

Ea a zâmbit, o imitație bunicică a rânjetului de lup al lui Jevin.

— Vezi vreun motiv, iubite, pentru ca norocul nostru să nu reziste?

M-am gândit un moment și-am alungat orice gând pesimist.

— Nu.

Am făcut un gest amplu pe deasupra albului pur de la picioarele noastre.

— La război, Milady?

— Să-ți dau întâi un dar, bunule cavaler.

Și-a strecurat mâna înmănușată pe după gâtul meu și mi-a tras gura spre a ei. Ne-am sărutat prelung și intens.

— Asta ca să-ți țină de cald.

Am zâmbit.

— Anunță-mă când ți se face frig.

— Am s-o fac, iubite, chiar am s-o fac.

O O O

Ne-a luat o oră să coborâm dealul și să ajungem la urmele Lăncierilor. Mărșăluiau spre est, pe direcția teritoriului lui Jevin. Asta mă îngrijora, dar chiar dacă știam unde se adăpostise Jevin, nu puteam ajunge acolo înaintea Lăncierilor. Speram că Jevin îi va putea evita, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să o abandoneze pe Vedia.

Marana s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Pare că au venit aici direct din tabăra lor. Urmele sunt clare, deci presupun că tabăra nu e departe, pentru că niciunul dintre ei nu e obosit încă.

Am încuviințat din cap.

— Chiar mi-aș dori să știu unde sunt. Am putea încerca să găsim un loc pe care l-au scotocit deja și să ne mutăm tabăra acolo.

Marana a zâmbit și și-a desfăcut rachetele de zăpadă. Mi-a trebuit o secundă să înțeleg; apoi am procedat la fel. Ne-am legat rachetele de zăpadă invers. Astfel, puteam merge după urmele Lăncierilor și urmele noastre ar fi fost prea neclare ca să ne poată urmări cineva. Ar fi părut că am venit până în locul acela și acolo am dispărut. Până când cineva avea să-și dea seama ce făcuserăm, misiunea noastră de cercetare se va fi încheiat și noi vom fi plecat demult.

O O O

Dacă a merge înapoi pe urmele Lăncierilor era ușor, nu la fel de ușor era să ne apropiem nevăzuți de baza Cincisprezecilor. Aceștia nu stabiliseră gărzi — nimeni n-ar fi cutezat să atace tabăra — dar agitația de acolo însemna că niciun loc nu era măcar o clipă ferit de ochii cuiva.

Prima dată am observat că niciun Cincisprezece nu purta costum de camuflaj. Când vânau în haită, asta avea un înțeles, deoarece voiau să pună vânatul pe fugă și să-l prindă în capcană, nu să-l ia prin surprindere. Însemna, totodată, că haitele lor de vânătoare nu vor ajunge să-l hăituiască pe unul dintre oamenii lor. Eu și cu Marana am profitat imediat de această strategie, ne-am dat jos costumele și le-am ars. În ochii unui observator neutru aveam să părem, la rândul nostru, Cincisprezeci.

Își instalaseră tabăra în formă de potcoavă într-o poiană. Un cort mare se afla în mijlocul corturilor mai mici care alcătuiau acel semicerc. Acolo era sediul și, totodată, sala de mese. Corturile mai mici, pe jumătate afundate în zăpadă, erau cele folosite ca locuință de Cincisprezeci. În fiecare intrau comod patru oameni și erau șaizeci în total. Celelalte, peste

cele cincizeci necesare Cincisprezecilor, erau menite pentru Șaisprezecii capturați.

Numărul celor rămași încă în tabără sugera că doar două treimi din toți Cincisprezecii erau plecați la vânătoare. Cealaltă treime rămăsese să muncească în tabără. Acest fapt mă îngrijora foarte tare, întrucât însemna că adoptaseră strategia noastră de anul trecut. Cei mai buni vânători plecau și își asumau riscul, în vreme ce aceia mai slabi rămâneau în urmă ca să câștige Imperiali și să-i poată răscumpăra pe vânătorii buni.

În cele din urmă, și după mine cel mai rău lucru, tabăra era ordonată și bine organizată. Asta însemna pentru mine că Cincisprezecii erau conduși de un Lăncier ori un Războinic. Deși nu-mi plăceau Lăncierii, le recunoșteam abilitățile tactice și nu-mi plăcea că strategia încropită anul trecut de mine, Jevin și Erlan era folosită anul acesta împotriva mea, mai ales după ce un strateg eliminase toate neajunsurile ei.

Eu și Marana am găsit un loc de unde să supraveghem tabăra din pădurea care o împrejmuia. Ne-am ascuns după ramurile unui pin mare. Zăpada era troienită până la ramurile de jos, dar în jurul trunchiului o adâncitură precum căușul unei străchini ne permitea să supraveghem neobservați și feriți de vânt.

Ceea ce-am văzut nu era de bine. Până la prânz, șase Justițiari fuseseră aduși în tabără. Patru țineau capul plecat, deoarece fuseseră capturați de Lăncieri și câțiva Războinici. Ultimii doi fuseseră luați de Justițiari, așa că nu erau la fel de mohorâți. Cincisprezecii i-au dus pe prizonieri la un cort de la marginea semicercului și-au postat un Lăncier de gardă în fața lui.

După-amiază au mai fost aduse patru perechi. Cei care până atunci munciseră în tabără au fost trimiși la vânătoare cu două ore înainte de apus, iar când soarele a coborât, s-au întors aducând cu ei încă trei perechi. În cele din urmă, pe

când lumina arunca peste zăpadă o culoare sângerie, s-au întors ultimele două grupuri, care aveau și ele prizonieri.

La aducerea lui Jevin și-a Vediei a fost nevoie de-o duzină de oameni. Patru dintre aceștia mergeau în fața lor și ceilalți opt, deoarece căzuseră în luptă, veneau în spate. Suma lor de răscumpărare avea să fie scăzută din cea a Șaisprezecilor, dar mă îndoiam că ar fi fost de-ajuns pentru a-l elibera măcar pe unul dintre ei.

Jevin părea foarte obosit. Deși crepusculul întuneca peisajul, reușeam să văd că era palid. Avea umerii aplecați în față și, pentru prima dată, părea *înfrânt*. Vedia nu era așa abătută, dar se uita întruna la Jevin și-i tot spunea ceva. Nu-i puteam auzi cuvintele, însă după cum mișca mâinile și după felul obosit în care Jevin încuviința din cap, bănuiam că se scuza fiindcă din cauza ei fuseseră capturați.

Ultimul grup era compus din douăzeci de Lăncieri, dar numai doi dintre ei veneau înaintea captivului. Lothar pășea mândru, cu fruntea sus. Costumul lui de camuflaj era ferfeniță și mai mulți Lăncieri șchiopătau, așa că presupuneam că urmărirea și capturarea lui fuseseră dificile pentru ambele tabere. Am zâmbit larg, abia așteptând să aud povestea evenimentelor.

Nicio clipă nu mi-a trecut prin gând, în acel moment, că eu și Lothar nu vom mai fi niciodată prieteni. Lothar era autosuficient și capabil, de ce să aibă nevoie de cineva, așa cum aveam eu? Eram sigur că Lothar va vedea ce fericiți eram noi și ne va da binecuvântarea sa. Eram prietenii lui, în definitiv, trebuia să se bucure pentru noi.

În acel moment totuși, nici aceste gânduri nu-mi trecea prin minte. M-am împotrivit unui rânjet care voia să-mi apară pe buze și m-am uitat înapoi spre tabără. Am ignorat ghiorăitul stomacului. Era posibil să facem ceva pentru compatrioții noștri capturați, iar dacă reușeam asta, pe toți zeii, avea să fie frumos!

M-am întors spre Marana și-am tras-o aproape. Am sărutat-o tandru, apoi am zâmbit.

— Ce zici să-i eliberăm pe toți?

A aprobat imediat și am început să plănuim un sfârșit prematur al Jocului de Iarnă.

O O O

Partea fizică a eliberării Justițiarilor era simplă, privită la suprafață. Tot ce avea de făcut unul dintre noi era să traverseze un câmp gol, să ucidă doi sau trei gardieni, să deschidă corturile și să le spună compatrioților noștri să fugă. Șansele ca vreunul dintre noi să ajungă foarte departe erau categoric slabe, iar penalizarea pentru dublarea răscumpărării în caz de evadare eșuată era foarte mare.

Cealaltă variantă era să ne răscumpărăm prietenii. Fiecare Șaisprezece capturat avea masca de zăpadă bătută în cui într-un stâlp din fața cortului mare. De ea era legată o bucată de pânză purtând suma cerută ca răscumpărare. Un Șaisprezece care voia să-și răscumpere partenerul trebuia să captureze un novice și să-l trimită cu ordin de a-și transfera Imperialii prietenului său. Șaisprezecele capturat își putea cumpăra apoi libertatea.

Eu și Marana aveam fiecare probabil două sute de Imperiali câștigați din răscumpărări, adică o sumă frumușică, așa am fi putut adăuga suficient de mulți la comoara lui Lothar pentru a-i cumpăra libertatea, dar astfel ceilalți ar fi rămas în urmă. Ar fi trebuit să-i capturăm pe toți cei din tabără de trei sau patru ori ca să acumulăm suficient din răscumpărări, din cauza imperialilor predați Șaisprezecilor mai devreme de Treisprezecii și Paisprezecii mai puțin experimentați.

Teoretic, exista și a treia variantă, și pe ea se baza planul nostru. Așa cum șterpelisem ceaiul de la acel Treisprezece, un Șaisprezece putea lua toți Imperialii pe care îi avea un

prizonier asupra sa la momentul capturării. În împrejurări normale, nimeni nu purta monedele cu el. Socotelile contabile erau făcute toate de cineva din tabără, dar unii indivizi își luau totuși banii cu ei ca să-i poată juca la cărți, așa că din când în când câte-un prizonier chiar avea Imperiali asupra sa.

Fiind cincisprezece, singurul mod prin care îi puteam convinge pe toți să vâneze în grup era să le promitem împărțirea în mod egal a prăzii de la Șaisprezece. Am numit un Arcaș ca trezorier și banii erau în grija lui. În mijlocul taberei era destul de sigur și, la sfârșitul acțiunii împărțeam captura în mod egal. Sistemul funcționase destul de bine, dar până să facem împărțeala, prada aparținea Arcașului conform regulilor Jocului de Iarnă.

Anul trecut adunaserăm peste șase mii de Imperiali și cei două sute de Cincisprezeci nu pierduseră niciunul din cei șapte mii două sute de Imperiali pe care îi câștigaseră în cursul acelei săptămâni, așa ne-am ales cu aproape două treimi din imperialii puși ca miză la Jocul de Iarnă. Acesta fusese cel mai mare câștig înregistrat vreodată de Cincisprezeci și se plasase pe locul al patrulea după trei totaluri foarte ridicate ale Șaisprezecilor, din Jocuri vechi de peste un secol.

Dacă acești Cincisprezece jucau același joc ca noi atunci, și totul îmi spunea că îl jucau mai bine ca noi, undeva în tabăra acea o singură persoană avea o grămadă de imperiali. Iar dacă voiam să-i eliberăm pe ceilalți Șaisprezeci și să stabilim propriul record de bani aduși de Șaisprezeci, acei Imperiali trebuiau să devină ai noștri.

O O O

Elitul a intrat în pădure, în spatele latrinelor. Eu am ieșit de după copac, i-am acoperit gura cu palma și l-am tras înapoi.

— Dacă las mâna jos și-ți ating gâtul, ești mort. Nu-ți dorești asta.

A scuturat din cap destul de smucit.

Am zâmbit în sinea mea. Îl privisem cum se spetea muncind în tabără și refuzând chemările joviale de-a se alătura unui alt joc de cărți. Nu avea niciun Imperial cu care să-și răscumpere libertatea și am folosit asta împotriva sa.

— Bun. Răspunde-mi la întrebări și vei supraviețui. Există vreo parolă sau semnale pentru a intra în tabără.

Smucitură. Nu.

— Aveți un comandat. Războinic sau Lăncier?

Smucitură, apoi încuviințare.

— E Lăncier?

M-am gândit imediat la Cincisprezecii Lăncieri capabili să organizeze și să gestioneze gloata de mai încolo.

— Serle ra Imperiana?

Încuviințare.

— Bun.

Abia am rostit cuvântul; mi se strânsese stomacul. Serle era nepotul Lordului Eric ra Imperiana. A fost cât pe ce să ezit și să anulez planul, întrucât nu voiam să-l mânii pe lordul Lăncier. În vreme ce ne dojenise, pe mine și pe Jevin, pentru ce-i făcuserăm lui Gaynor, îl mustrase pe Gaynor pentru prostia de care dăduse dovadă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Lord Eric să mă urască.

L-am lovit pe Elit peste gât și l-am pus înapoi cu picioarele pe pământ. S-a uitat în sus la mine cu ochii plini de trădare.

— Pe tine te voi răscumpăra primul. Stai ascuns aici și nu face zgomot, că altfel nu voi mai fi așa bun cu tine.

După ce era ucis, oricum nu mai putea face altceva decât să muncească șase ore, așa că nu avea motiv să se întoarcă degrabă în tabără și, chiar dacă avea banii necesari, regulile îi interziceau să sufle o vorbă despre locul și modul în care fusese ucis.

Marana a prins o Justițiară și i-a propus aceeași înțelegere pe care i-o oferisem eu Elitului. Eu am intrat primul în

tabără. Singurele gărzi pe care le-am văzut erau staționate în jurul cortului cu Justițiari prizonieri, dar oricine i-ar fi supravegheat pe cei care ieșeau din tabără ar fi văzut același număr întorcându-se.

O O O

Stindardul din păr de cal înfipt în zăpadă în fața cortului lui Serle ajuta la localizarea lui. La jumătatea sectorului în care se aflau corturile prizonierilor și în fața copacului unde eu și Marana ne petrecuserăm ziua, un opaiț ardea în cort, iar eu am numărat cinci siluete.

Eu și Marana am traversat câmpul separat. Prietenii Elitului m-au strigat așa cum îl strigaseră și pe el, dar eu am fluturat din mână, refuzându-i, în același fel cum făcuse el. Au râs și m-au lăsat baltă, precum au făcut toți ceilalți, până când m-am reîntâlnit cu Marana la adăpostul umbrelor. Simple siluete pe zăpadă, nu ne-am ascuns deoarece, încotoșmănați în blănuri, arătam ca oricine altcineva din tabără.

Cincisprezecii făcuseră bine când îl aleseseră pe Serle drept comandant. Sigur, nu postase santinele în jurul taberei, dar asta ar fi fost o risipă de timp, întrucât Șaisprezecii n-ar fi atacat niciodată perimetrul. În loc să țină oamenii treji toată noaptea fără motiv, își odihnea soldații pentru vânătoarea de a doua zi. Se pregătise pentru tot ce gândise că era posibil, dar trecuse cu vederea două lucruri.

În privința primului lucru, nu avea ce să facă: viziunea sa asupra vieții și a modului în care aceasta se desfășoară. Era Lăncier, ceea ce înseamnă că el credea în propria-i invincibilitate. Pe lângă asta, era din Imperiana. Astfel, creștea gradul de mândrie națională și încrederea că nimic nu-l putea înfrânge. Pe acest fundament îi organizase pe Cincisprezeci și, grație acestui fapt, reușise să-i captureze pe toți Șaisprezecii, mai

puțin un grup mic. Totuși, planul său nesocotise o misiune ca a noastră.

A doua greșeală era una de care ar fi trebuit să fie conștient. Uitase că Șaisprezecii cunosc mai multe ca Cincisprezecii. Uitase că Justițiarii cunosc mai multe ca Lăncierii. Uitase că fusese antrenat să folosească Chemarea.

Eu și cu Marana ne-am strecurat înapoia cortului. La cincisprezece pași distanță de locul unde el număra Imperialii, eram destul de aproape ca să-i auzim cum zăngăneau. Cincisprezecii se descurcaseră într-adevăr foarte bine, iar unul dintre companionii lui Serle spunea că, dacă ritmul se menține, aveau să doboare recordul de anul trecut.

M-am uitat la cort și la profilul lui Serle.

— Nu-mi place. Nu am încredere în Serle ăla. E Lăncier și, mai rău, e din Imperiana.

Marana a zâmbit.

— N-o să cred că nu și-a însușit câțiva Imperiali decât dacă mă lasă să-i număr eu însumi.

În cort s-au mișcat câteva siluete. Serle s-a ridicat, și-a tras blănurile pe el și ceilalți au continuat numărătoarea.

Am întins mâna și am strâns-o pe Marana de umăr.

— Numărând monedele nu-ți vei da seama dacă a furat din ele sau nu. Va trebui să-l percheziționezi. Probabil că-i va și plăcea.

Marana mi-a făcut cu ochiul.

— Poate că și mie mi-ar plăcea.

A coborât vocea ca să vorbească gutural și seducător. Serle s-a mișcat nițel mai repede și-a părăsit cortul. A venit în pas grăbit spre noi, cu gluga coborâtă și cu părul castaniu ridicat.

Amândoi ne-am speriat și ne-am întors cu spatele la el.

A vorbit pe-o voce joasă:

— Nu are rost, v-am auzit.

Eu m-am bâlbâit și-am bătut din picioare.

— Scuze, discutam doar. Am vânat cu toții, iar eu nu-mi permit să dau greș...

Serle m-a lovit peste spate ca să mă liniștească.

— Înțeleg. Intră și aruncă măcar o privire la comoara noastră. Poți chiar să numeri Imperialii, dacă vrei, chit că vei vedea că nu-i lucru ușor. S-a întors spre Marana. Iar tu vei putea chiar să vezi dacă mi-am însușit ceva...

Ne-a condus înapoi în cortul său. A intrat el primul și s-a îndreptat spre priciul din fundul cortului. În mijloc se afla o masă pe care o grămadă de Iimperiali urca spre acoperișul țuguiat. Ca de obicei, părea că Treisprezecii și Paisprezecii se întorceau la Talianna cu mâinile practic goale.

Când intră Serle, colegii lui de cort ridicară privirea. Eu am înclinat din cap și-apoi i-am ucis pe cei doi aflați mai aproape de Serle. Marana i-a lichidat pe ceilalți doi. Au încremenit toți, după care au căzut pe spate pe paturi și-au rămas tăcuți. Îl priveau cu toții pe Serle, așteptând să-i vadă expresia atunci când avea să se întoarcă și să înțeleagă că adusese în inima taberei doi Justițiari.

L-am apucat și i-am acoperit gura cu palma. Am simțit că s-a cutremurat când Marana și-a lăsat gluga pe spate și a recunoscut-o.

— Ai de ales. Poți rata exercițiul acesta sau poți fi dezonorat și să ratezi exercițiul. Tu alegi.

A încercat să fie stoic, dar teama din ochi îl trăda. S-a uitat la mine și a lăsat fruntea în pământ. Eu mi-am retras mâna, deoarece știam că nu va striga.

— Din ce am văzut pe stâlpul de afară, răscumpărarea pentru Justițiarii capturați este, una peste alta, de aproape patru mii de Imperiali. Pe masa de acolo aveți peste opt. Vom scădea patru, contravaloarea compatrioților noștri. De-acord?

Serle a încuviințat din cap. Ochii lui albaștri erau cei mai decolorați ochi pe care-i văzusem vreodată. Îl compătimeam,

întrucât îmi puteam imagina cum m-aș fi simțit în locul lui cu un an înainte. L-am lovit peste gât și el s-a prăbușit pe spate.

— Ceilalți patru mii ne revin mie și Maranei. Odată ce tovarășii mei sunt liberi, voi considera că șase sunt transferați la voi pentru răscumpărarea voastră.

I-am dat și numele celor doi Cincisprezeci pe care îi atacaserăm ca să intrăm în tabără și i-am spus să-i treacă pe răboj și pe ei.

— Și, desigur, nu vei spune nimic despre asta și nici nu vei da alarma.

Serle a suspinat și a aprobat cu o mișcare a capului. Compatrioții lui au făcut la fel.

O O O

M-am apropiat de paznicul care supraveghea primul cort al prizonierilor și m-am postat lângă el. A ridicat privirea și eu am încuviințat repede.

— Serle m-a trimis să-ți țin locul până-ți iei tu niște supă de la popotă. Ceva să te încălzească.

Cincisprezecele a surâs și-a plecat cu pași nesiguri. Marana s-a apropiat de celălalt paznic de la corturile prizonierilor și i-a spus același lucru. Când am rămas singuri, am deschis amândoi corturile și le-am spus Justițiarilor s-o ia spre sud, să se îndepărteze de munți.

— Așteptați în luminișul de la două sute de metri mai încolo.

S-au furișat cu toții din tabără fără a fi observați. Eu a trebuit să ucid un Cincisprezece care a încercat să mă împiedice să-mi părăsesc „postul" după ce Șaisprezecii fugiseră cu toții, dar acesta a fost singurul hop al întregii operațiuni. Împreună cu Marana, am reînchis ușile corturilor și am mers pe urmele compatrioților noștri, în noapte.

Când ne-am reunit cu toții în luminiș, le-am spus să-și dea jos combinezoanele de camuflaj și să le îngroape.

— Ce ai în gând, Nolan?

Întrebarea lui Jevin se citea și în ochii celorlalți.

Voiam ca toți să se liniștească înainte să vorbesc.

— M-am săturat să mă joc în zăpadă. Hai să ne întoarcem — câtă vreme vânătorașii noștri obosiți dorm — și să câștigăm mai mulți Imperiali decât a câștigat vreodată, în istoria Talionilor, un grup de Șaisprezece!

O O O

Pentru a doua oară în viața mea, stăteam în fața Maestrului. Ametistul încastrat în tronul dragonului scăpăra și scânteia cu o viață proprie. Sub el, Maestrul ședea în umbre, atât de multe umbre, de fapt, încât nu-i puteam citi expresia de pe chip.

Lord Hansur stătea de-a stânga lui, iar Excelența Sa ședea de-a dreapta Maestrului. Nu mă mai aflasem niciodată așa aproape de imensul Lord al Serviciilor și-l găseam întru câtva amenințător. Ochii lui negri îmi urmăreau fiecare mișcare. Mă simțeam ca un animal pe care îl inspecta înainte să pună un preț pe capul meu.

Excelența Sa a vorbit.

— Ai reușit să elimini o sută șaptezeci și nouă de Cincisprezece.

Am confirmat cu o mișcare din cap.

— Da, sire, dar nu am fost singur.

Excelența Sa și-a coborât pleoapele grele un moment.

— Nu, nu, nu ai fost. Ai mai avut cu tine alți Șaisprezece?

— Da, Excelență, până la sfârșit am fost toți patruzeci.

Păstram tonul scăzut. Nu eram sigur de ce fusesem chemat așa repede după întoarcerea din munți. În sinea mea îmi dădeam seama că vor apărea îngrijorări cu privire la încheierea

exercițiului, însă aveam impresia clară că făcusem ceva greșit, ceva foarte greșit.

Maestrul a părut să intuiască ce simțeam și s-a aplecat în față. Cu o mișcare amplă din mână, l-a redus la tăcere pe Excelența Sa și a glăsuit:

— Nolan, am citit toți trei, cei de aici, jurnalele unor Cincisprezece și-a câtorva Șaisprezece, așa că avem cât de cât idee ce s-a întâmplat acolo. Totuși, aș vrea să aud de la tine cum au decurs lucrurile. Poate ai uitat să amintești ceva în raportul despre săptămâna trecută.

Am lăsat imediat ochii în pământ, pentru că nu suflasem o vorbă în jurnal despre mine și Marana. Așa cum nu-i spusesem ei despre camera secretă a comorii, credeam că sentimentele noastre nu-i interesau pe alții, așa că le lăsasem deoparte. Am ridicat iute privirea.

— De unde să încep?

Lord Hansur a vorbit blând:

— Cred că operațiunea de salvare ar fi cel mai bun punct.

Am înclinat capul spre el, am ezitat, apoi mi-am adunat gândurile.

— Eu și Marana am căzut de acord să ne eliberăm tovarășii capturați. Singura modalitate de a-i scoate de acolo era să-i răscumpărăm, dar nu aveam suficienți Imperiali pentru asta. Deoarece Cincisprezecii se organizaseră așa cum o făcuserăm noi anul trecut, am presupus că aveau o persoană care ținea socoteala Imperialilor pentru toată tabăra. Am aflat cine era omul acela și, folosindu-ne de dreptul de al prăda, am reușit să-i luăm Imperialii și să-i răscumpărăm pe ceilalți Șaisprezece.

Excelența Sa și-a dres glasul.

— Asta am înțeles cu toții, Nolan. Ce dorim să aflăm e ce s-a petrecut după aceea.

Am suprimat repede rânjetul care încerca să mi se insinueze pe față.

— Odată Șaisprezecii eliberați, le-am cerut să ne întoarcem în tabăra Cincisprezecilor. Deoarece eu și Marana le decapitaserăm comandantul, iar cei doi paznici din fața corturilor nu-și dăduseră seama că prizonierii evadaseră, nu se dăduse alarma. Am pătruns înapoi în tabără, i-am ucis pe cei doi paznici, după care i-am eliminat sistematic pe toți ceilalți, care dormeau.

Maestrul s-a lăsat pe speteaza tronului și și-a atins bărbia cu arătătorul drept.

— Și apoi?

M-am roșit.

— Apoi am ținut socoteala bine și i-am reucis pe toți la intervale de șase ore, ca să-i putem răscumpăra și să câștigăm fiecare Imperial posibil fără a le îngădui să reintre în Joc.

— Uimitor, a expirat Excelența Sa. I-ați împărțit pe grupuri și i-ați secerat ca pe o recoltă la propriu.

S-a întors și a spus ceva în limba Tal Nobilă, dar a vorbit prea repede ca să pot înțelege ceva. Maestrul a aprobat din cap și s-a uitat la Lord Hansur.

Lordul tuturor Justițiarilor a zâmbit.

— Nolan, poți explica de ce ai făcut ceea ce-ai făcut?

Am încuviințat mutește.

— Ne aflam acolo ca să învățăm să supraviețuim pe teren ostil, în timp ce eram căutați de alții. În primele trei săptămâni am învățat, personal, să supraviețuiesc iarna și cum să scap de poteră. Nu a fost ușor...

— Mai ales când ți se termină lucrurile aduse ilegal cu tine... a râs Maestrul.

Eu am încuviințat sfios.

— ... mai ales când lucrurile simple pe care mă obișnuisem să mă bazez nu mai sunt la îndemână, dar în acele trei săptămâni am reușit să supraviețuiesc. Eu și Marana am eliminat niște dușmani și le-am întins chiar câteva ambuscate. Când Cincisprezecii au intrat în Joc, situația s-a schimbat. Erau

organizați și, dacă nu aș fi văzut din întâmplare un grup avansând în acea primă dimineață, aș fi fost prins într-unul dintre raidurile lor destul de devreme. Eu și Marana le-am luat urma și le-am supravegheat tabăra o zi întreagă. Până la asfințit, atunci, au adus douăzeci și trei dintre oamenii noștri.

M-am oprit și mi-am umezit buzele. Sudoarea îmi curgea de la tâmple și inima-mi gonea. Explicația mea suna ca o strategie bine gândită, numai că eu încropisem, de fapt, totul pe parcurs. Fiecare pas îl urmase pe celălalt în mod firesc și împreună alcătuiseră, până la urmă, un parcurs interesant, dar suna mai bine decât fusese în fapt.

— Mi-am dat seama că ar fi imposibil să supraviețuiesc într-un loc unde dușmanul era așa bine organizat. Ca urmare, nu aveam de ales. Nu puteam părăsi zona de exercițiu și știam că nu puteam rămâne ascunși la nesfârșit, așa că m-am gândit că, întorcându-ne să-i ucidem pe toți Cincisprezecii, îi vom încetini. Odată ce-am făcut asta, cineva a spus că peste șase ore îi vom avea din nou pe urmele noastre, astfel că am preluat controlul taberei și i-am ținut în afara Jocului.

Am ridicat din umeri.

— Până la urmă, ceilalți Șaisprezece au observat că nu sunt urmăriți și au venit să cerceteze. Așa se face că ne-am reunit cu toții.

Excelența Sa a clătinat din cap, neîncrezător. Maestrul a ridicat ochii și s-a uitat țintă în interiorul craniului de dragon, apoi m-a privit.

— Știi că grupul tău de Șaisprezece a adus nouăsprezece mii de Imperiali. Astfel, recordul anterior a fost îngropat, iar Cincisprezecii au ajuns să aibă o datorie netă de șapte mii o sută optzeci și doi de imperiali. De ce le-ați permis la trei dintre ei să păstreze suficienți bani ca să se răscumpere?

Am zâmbit.

— Eu și Marana le-am spus celor doi pe care i-am capturat în pădure că, dacă ne dau informațiile necesare, ne vom

întoarce și le vom plăti recompensa. Nu puteam amenința că-i vom face să sufere, așa că i-am amenințat cu eșecul. La fel am procedat cu Serle. Nu aveam motiv să nu ne ținem de cuvânt.

Scaunul Excelenței Sale a scârțâit când el s-a aplecat în față și-a mijit ochii.

— Cât de mult ți-ai dorit să-i rușinezi pe Cincisprezeci fiindcă și-au însușit planul vostru de anul trecut?

Acuzația care răzbătea din spatele întrebării m-a năucit preț de o secundă.

— Nu mi-am dorit asta... ăă, nu acesta a fost scopul meu. M-am uitat la Maestru. Aș minți dacă aș spune că asta nu mi-a trecut prin gând, dar nu aceasta mi-a fost motivația. Trebuie să recunosc că, datorită faptului că aplicau planul nostru de anul trecut — mult îmbunătățit de Serle prin organizare și planificare — știam care ar putea fi veriga slabă. Anul trecut am avut patru oameni care păzeau comoara, dar, întrucât n-am avut parte de niciun atac, acest detaliu rareori a fost adus în discuție în timpul planificării. Am riscat în felul acesta pentru că era singura șansă pe care o aveam de a-i elibera pe ceilalți.

Aveam impresia că cerșeam să-mi fie cruțată viața, dar nimeni nu părea mișcat de ruga mea. M-am uitat de la un chip la altul fără a reuși să pătrund dincolo de măștile lor și neizbutind să le citesc expresiile.

În cele din urmă, Maestrul a înclinat din cap spre mine.

— *Ești liber acum.*

O O O

Jevin m-a întâmpinat în sala de aprovizionare.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Mi-au pus câteva întrebări, dar nu am habar ce urmăreau. Nu m-au lăudat, nu m-au mustrat, n-au făcut nimic.

Jevin a zâmbit.

— Ai auzit ce i-a făcut Lord Eric lui Serle?

— Nu, dar fac pariu că același lucru mi-l pregătesc și mie.

Mi-a stat inima în loc, auzind că începuseră să se împartă pedepsele în urma Jocului.

Jevin a zâmbit.

— L-a pus să stea de gardă în fiecare noapte.

Mi-au căzut umerii.

— Asta-i puțin cam dur, nu crezi? Și dacă așa-i, dă unuia de-al său, abia aștept să văd ce-mi va face mie. Oare mă poate trimite într-o Călătorie prin Pustiul Mării de Nisip?

Jevin a râs.

— Nu prea cred, cum nu cred nici că pedeapsa lui Serle este ușoară pentru că ar fi unul de-al lui. Ceilalți Lăncieri s-au ales cu o predică. Se pare că Lord Eric consideră că Serle a dezonorat familia, de unde și munca suplimentară.

Un strigăt aspru mi-a întrerupt replica.

— *Nolan!*

Furioasa Chemare m-a făcut să mă întorc imediat pe călcâie și, din cauza acestei reacții involuntare a corpului meu, am simțit cum explodează furia în mine. Lothar stătea în hol, în spatele meu. Era roșu ca racul la față.

— *Marana mi-a spus ce i-ai făcut*.

Fără să vreau, am strâns pumnii. Am recunoscut amenințarea din vocea sa, dar cuvintele-i erau confuze. Ce să-i fi făcut, oare? Am avut nevoie de un moment în care să-mi dau seama ce spunea și cum trebuia ca Marana să-i fi vorbit despre noi. Era așa furios, că prin minte mi-a trecut o imagine cu Marana, zăcând la etaj fără simțire și sângerând, și-am adoptat imediat o poziție de luptă.

Lothar a străbătut grăbit holul spre mine. Jevin mi-a venit alături, în dreapta, la doi pași în spate și unul în lateral.

— Mi-a spus ce s-a întâmplat și cum ai sedus-o.

Nările îmi fremătau.

— Dacă i-ai făcut ceva...

Lothar s-a încordat și a rânjit.

— Câtă considerație pentru o femeie de care te-ai folosit să te răzbuni pe mine. A clătinat din cap. Marana chiar crede că te iubește. Refuză să se întoarcă la mine, chiar dacă am iertat-o.

Am lăsat pumnii jos și-am îngustat ochii.

— Cred că ai înțeles totul pe dos, Lothar.

— Nu! a râs el. Ai folosit timpul petrecut cu ea ca să-i otrăvești mintea împotriva mea. Și eu, care te-am socotit prieten, am avut încredere în tine, iar tu îmi furi femeia!

— N-am furat pe nimeni și n-am avut nicio clipă de gând să te atac. S-a întâmplat de la sine!

În timp ce vorbeam, privirea lui Lothar a devenit opacă. A scuturat din cap ca un adult mirat de-o poveste fantezistă scornită de un copil. Am scrâșnit din dinți și am strigat la el:

— Nu mă lua tu de sus, boiernaș umflat în pene. Dacă i-ai fi arătat atenția pe care o merită, nici nu s-ar fi uitat la mine. Dar tu, Lothar, ești așa îmbătat de *tine*, că pe noi ne consideri curtenii tăi, iar pe Marana, consoartă.

Blândețea binevoitoare din ochii lui s-a topit, înlocuită fiind de-o furie brută. Culoarea i-a urcat în obraji și venele i s-au umflat pe gât.

— Țărane! Poftim, adevărul iese la suprafață. Ești invidios pe sângele meu nobil și pe vechimea familiei mele. Lovești în mine folosindu-te de slăbiciunea mea. Te-ai folosit de prietenia noastră ca să mă rănești.

— N-am fost niciodată invidios pe tine, Lothar, nu ai nimic ce să-mi doresc.

— O am pe Marana.

— Nu, Lothar, ai avut-o. M-am strâmbat la el. Afirmația de dinainte e valabilă. Nu ai nimic ce să-mi doresc.

Am regretat cuvintele din clipa când mi-au scăpat pe gură, dar era deja prea târziu.

Lothar a sărit și și-a afundat pumnii în vintrele mele. M-am îndoit în față și m-am împleticit spre peretele coridorului. Am ridicat mâinile, străduindu-mă să mă apăr și pregătindu-mă pentru lovitura care n-a mai venit.

M-am forțat să respir și am ridicat privirea. Jevin îl apucase pe Lothar de jiletcă și-l ținea în spate.

— Nu, Lothar, nu poți. Nu așa fac Talionii.

Vocea profundă a lui Jevin umplea holul. Am auzit angoasă în vocea sa și am știut că se datora mai mult morții prieteniei mele cu Lothar decât vreunei îngrijorări pentru faptul că ne luaserăm la bătaie.

Lothar se zbătea sălbatic, dar nu reușea să scape din strânsoarea Fealareenului.

— Dă-mi drumul, demonule!

— *Lothar*!

Chemarea lui Jevin a străpuns furia lui Lothar.

— *Nu așa se face în Talianna*.

M-am îndreptat încet, dar am rămas sprijinit de perete. Lothar s-a calmat puțin și și-a luat seama. Jevin i-a dat drumul și celălalt și-a tras de haine, aranjându-le, apoi a mârâit și-a îndreptat un deget spre mine.

— Jevin are dreptate. Nu așa își rezolvă Talionii neînțelegerile. Ai trei zile. Te provoc la *Cirhon*!

Acum, durerea mi-a săgetat stomacul. *Cirhon* este un ritual în care doi Talioni se întâlnesc pentru a rezolva probleme de onoare. Provocatorul alege un loc, aranjează un cerc mare de pietre sau desenează un cerc în țărână, și-l informează pe Talionul provocat unde și când se vor întâlni. Talionii intră amândoi în cerc și lupta nu se încheie decât când unul este scos din cerc sau moare. Rareori se ajunge la moarte, dar în cazul lui Lothar și-al mândriei sale rănite, avea să curgă sânge.

Am dat greu din cap.

— Accept.

— *Nu*.

Chemarea ne-a făcut pe toți trei să ne întoarcem, de parcă am fi fost giruete într-o tornadă. Lord Hansur venea de-a lungul holului grăbit ca un călău.

Lothar a deschis gura, dar nu a spus nimic.

Lord Hansur a ridicat mâna dreaptă.

— Știu, Lothar, de ce vrei să te lupți cu Nolan în *Cirhon*, dar nu vi se va permite.

S-a oprit la patru pași de noi și ni s-a adresat în grup.

— Peste două zile, toți Șaisprezecii vor pleca în Călătorie.

Lord Hansur a coborât ochii spre propria-i mână dreaptă, apoi s-a uitat înapoi la noi.

— Și până nu vă veți întoarce din acea Călătorie, și nu veți fi câștigat semnul acesta, nu veți fi Talioni adevărați. Până atunci nu aveți niciun drept la *Cirhon*.

Eu și Lothar ne-am înclinat adânc și-am rămas cu capetele plecate până când Lord Hansur și Jevin ne-au lăsat singuri.

Atunci, eu m-am uitat la Lothar și el s-a uitat la mine. Am știut amândoi, în clipa aceea, că vom supraviețui Călătoriei.

Și că la trei zile după ce vom fi devenit Talioni, vom face tot posibilul să ne ucidem reciproc în *Cirhon*.

CAPITOLUL 11

Talion: Lord Nolan

Allen m-a lovit peste stomac cu dosul mâinii și m-a smuls din trecut.

— Fir-ar, Nolan, îmi trebuie măsurătorile corecte. Stai drept. Nu te mai încorda. Lasă brațele să atârne normal.

M-am îndreptat de spate și i-am zâmbit.

— Credeam că-mi poți lua măsurile dintr-o privire.

Allen și-a întins centimetrul în jurul pieptului meu dezgolit și l-a strâns bine. M-a ciupit, dar nu-mi mai ardea să reacționez.

— Pot, pentru uniforme de Talion, dar ei — a dat din cap spre Stea — te vor în straie de curte, așa că trebuie să fiu mai exact. Acum stai cum ai sta de obicei.

Am expirat și încordarea m-a părăsit. M-am forțat să mă relaxez.

Dacă îi îngreunam munca lui Allen nu o făceam pe Marana să vină înapoi și mi-ar fi făcut greutăți și mie, în încercarea de a o răzbuna.

— Îmi cer iertare, Allen. Dar...

Funcționarul a încuviințat din cap fără să ridice privirea.

— Știu, știu...

Și-a luat centimetrul din jurul pieptului meu și-a strigat măsurătorile unui novice din spatele său.

— Excelența Sa se folosește de constrângere așa cum tu te folosești de-un *tsincaat*: cu ușurință și cu urmări mortale.

Deși Excelența Sa era superiorul lui Allen, tonul lui spunea în mod clar că nu era întotdeauna de acord cu metodele Lordului Serviciilor.

Am strâns din buze și am dat afirmativ din cap.

— Tehnica lui a fost brutală, dar avea dreptate. Am o datorie de respectat. Am întins brațele ca să le poată măsura Allen. Poate că Regele Tirrell mi-a cucerit țara, dar acum eu sunt Talion. Aceasta este țara mea, iar datoria mea este față de Maestru.

Allen s-a întors și mi-a aruncat tunica întărită cu piele.

— Din cauza războiului ai venit în Talianna. Într-un fel, îi ești dator Regelui tău Tirrell, nu crezi?

Am încuviințat posac.

— Și nu doar într-un singur fel. Poate că îmi voi putea răscumpăra toate datoriile.

Allen și-a strâns centimetrul.

— Acum te poți duce la ședința de informare. Dimineață voi avea pentru tine destule haine pentru drum.

Am ajuns la ușă, apoi m-am întors.

— Încă se mai poartă la straiele de vânătoare mâneca de duel?

În anii trecuți, nobilii din Hamis, Lacia și Rimah începuseră să poarte jachete care se puteau transforma în veșminte de duel, mâneca brațului care ține sabia fiind întărită cu piele țintată. Credeau că astfel păreau mai periculoși și eleganți. Pe mine mă interesa acum armura de orice fel.

Allen s-a încruntat și și-a trecut mâna peste capul chilug.

— E tot mai puțin populară, dar s-ar potrivi cu noua ta identitate. Apropo, mustața și barbișonul arată bine.

Am dus mâna dreaptă la bărbie. Încă mă gâdila fața acolo unde un Vrăjitor își folosise magia ca să accelereze creșterea părului.

— Mulțumesc. Dacă-mi poți întări cu piele hainele de vânătoare și, dacă-mi faci rost și de vreo două apărători

pe care să le pun sub tunicile cu mâneci largi, ți-aș fi recunoscător.

Cerința mea suna ca și când ar fi fost simplu de onorat, dar novicele din spatele lui Allen a strâns din ochi și a clătinat resemnat din cap.

Allen a încuviințat, s-a întors să-mi urmărească privirea și a râs.

— Și vrei să-ți ascunzi *tsincaatul* în cizme?

— Nu, am chicotit. Câte un pumnal de aruncat, în fiecare vor fi de ajuns.

Mi-am luat din nou pe mine armura de piele, dar am lăsat-o pe jumătate descheiată, ca să nu mă încălzesc. Am ajuns la camera Maestrului aproape cât ai bate din palme. Un moment, m-am întrebat dacă odaia aceea nu cumva nu ocupa deloc spațiu *real* în Stea, ci apărea doar în cel mai convenabil loc pentru persoana care încerca să o găsească. Am găsit camera la două cotituri distanță de coridorul principal și ușile s-au deschis în fața mea înainte să-mi dau seama că ajunsesem la destinație.

M-am înclinat și m-am așezat în scaunul pe care îl ocupasem cu șase ore înainte. Maestrul, Excelența Sa și Lordul Eric ședeau în continuare pe scaunele pe care îi lăsasem. Pentru o secundă am crezut că nici măcar nu respiraseră în lipsa mea, dar culoarea care se scursese de pe chipul Lordului Eric și transpirația care îmbrobodea acum fruntea Excelenței Sale sugerau că avusese loc o discuție aprinsă între ei, măcar parte din timpul în care lipsisem.

De dimineață până atunci fusesem la tuns, bărbierit — păstrasem doar mustața și barbișonul —, cerusem unui Vrăjitor să-mi accelereze creșterea bărbii, primisem multe informații despre istoria Hamis și despre recentele evenimente politice de la curte, și mi se luaseră măsurători pentru o garderobă nouă. Din cauza luptei de dimineață eram înțepenit și de atunci nu apucasem să mănânc nimic, așa că masa încărcată

de fructe, brânză și vin, de lângă scaunul meu, mi-a atras imediat atenția.

Excelența Sa a fluturat din mână spre ea.

— Știu că nu ai mâncat. Te rog, servește-te.

Am ezitat și m-am uitat întâi la ceilalți lorzi, dar Excelența Sa mi-a zâmbit doar și-a adăugat:

— Noi am mâncat deja.

Am întins mâna și-am apucat un pocal cu vin. Cu picior lung, acesta era făcut din aur, dar nu purta niciun desen și nici nu avea încastrate pietre prețioase. Am prins cupa în căușul palmelor, piciorul ieșindu-mi printre inelar și degetul mic. Conținea vin roșu și am recunoscut mirosul aproape imediat.

Am sorbit. Era sec, dar nu acru. Am zâmbit. Era un vin adus din Sinjaria. Strugurii din care era făcut creșteau într-o zonă aflată la nord de ferma familiei mele, pe tulpini aduse din Hamis. Deși era o licoare de calitate mult mai bună decât ceea ce obișnuia să se bea în familia mea, îmi aminteam că mai băusem vin din acesta cu mult timp în urmă, la primul meu Festival.

Am pus cupa jos și-am luat un măr. Era mic și verde; probabil fusese cultivat în valea centrală din Hamis. Am luat un cuțit de pe tavă și l-am decojit. Am lucrat cu grijă, de jur împrejurul fructului, nevoind să rup coaja.

Era un joc vechi, însă era unul pe care presupun că mi-l readusese în gând familiaritatea vinului. Dacă reușeam să decojesc mărul fără a rupe coaja, pe care să o arunc apoi peste umăr, aceasta avea să aterizeze în forma inițialei persoanei cu care urma să mă căsătoresc. În copilărie, toți frații și surorile mele încercaseră jocul și, ori de câte ori ieșea inițiala cuiva care nu ne plăcea, spuneam că totul nu e oricum decât o superstiție hamisiană.

Odată mărul decojit — am aruncat coaja verde pătată într-o grămăjoară informă pe masă — am decupat cotorul și-am tăiat fructul felii, pe care le-am mâncat apoi pe rând.

Lordul Eric radia neastâmpăr așa cum căldura radiază dintr-o piatră vara.

— Ce-i nerozia asta cu mâncarea? Nu poți discuta aranjamentul în timp ce el mănâncă?

Excelența Sa și-a împreunat mâinile peste pântecele amplu și i-a aruncat Lordului Eric o privire care ar fi putut topi și sticla. Apoi s-a uitat la mine și a lăsat un rânjet vulpesc să-i apară pe buze.

— Nolan, de unde provine vinul?

Am înghițit îmbucătura de măr din gură, apoi mi-am clătit gura cu puțin vin.

— În familia mea se bea doar soiul comun, nu cel bun, ca aceasta, dar aș spune că e din provincia sinjariană Yotan. Am mai luat o gură, am cugetat o clipă și am adăugat: și e dinainte de război, pentru că nu e la fel de dulce cum le place celor din Hamis.

Excelența Sa a zâmbit deschis și și-a întors privirea spre Lord Eric. Lordul Lăncierilor a continuat să afișeze o expresie nedumerită, dar n-a mai spus nimic. Excelența Sa mi s-a adresat din nou:

— Felicitări că ai luat cupa cum trebuie și pentru cum ai tăiat mărul.

M-am încruntat. O fi fost familia mea legată de o fermă aflată pe o parcelă de pământ exploatat la maximum, dar fuseserăm crescuți corect și știam să ne comportăm în societate. Mama fusese fiică de negustor și, uneori, în zilele de sărbătoare de dinainte ca bunicul să moară de friguri, mergeam în vizită la el. Mama tatei ne învăța mereu bunele maniere, astfel încât să nu ne facem de rușine în astfel de ocazii. Voia să nu le dea niciun motiv rudelor mamei să creadă că banii lor îi pot face mai buni decât noi.

M-am întins iarăși după vin și-am simțit mirosul brânzei. Am tăiat o bucățică din ea și-am așezat-o ușor pe limbă. A fost cât pe ce să o scuip.

— Nu-mi spune că încă se servește așa ceva la curte!

Monarhului hamisian îi plăcea brânza încărcată cu o jumătate de duzină de mirodenii, toate acoperite de usturoi din belșug, ceea ce mie îmi repugna. Mama făcuse odată așa ceva, ca s-o ducă la piață și din prima clipă nu-mi dorisem să am de-a face cu ea.

Excelența Sa și-a schimbat poziția în scaun și, cu un gest, m-a încurajat să iau o bucată mai mare.

— E mai bine să te obișnuiești cu ea, căci e mai căutată ca oricând în capitală, Seir.

Am tăiat și am ronțăit o bucată mai mare. Am urmat-o repede cu o bucată de măr și niște vin, care a izbutit să-mi spele gustul din gură aproape complet.

Excelența Sa s-a uitat la Maestru și-a încuviințat scurt din cap. Maestrul a zâmbit și i s-a adresat Lordului Eric.

— Vezi, Lord Eric, că gesturile lui Nolan nu fac decât să-l confirme ca agent ales de noi. A crescut în zona aceea și, fără a sta pe gânduri, procedează așa cum ar proceda orice nativ. De exemplu, mărul. În Imperiana se taie în opt bucăți fără a-l decoji sau a-i înlătura cotorul. Un lucru atât de mărunt te-ar trăda că ești străin oricât de bine ai cunoaște povestea pe care am țesut-o noi în jurul tău.

Lordul Lăncier s-a încruntat.

— Ar trebui să putem educa astfel pe orice Talion pe care l-am trimite să joace un rol altundeva.

Maestrul a strâns din ochi și, pentru prima dată, l-am văzut încruntându-se, supărat.

— Știi bine că asta facem *atunci când ne permite timpul,* dar nu e cazul acum. Accentul sau experiența unui nativ sunt neprețuite și valorează mai mult decât ani întregi de antrenament.

Am ridicat privirea spre Excelența Sa, așteptând. Nu era normal să-l întrerup, așa că nu aveam să spun nimic, dar nu-mi plăcea cum evolua situația. Speram că Excelența Sa va profita de ocazia pe care i-o ofeream și să intervină.

A spus:

— Ai o întrebare, Nolan?

Lord Eric mi-a aruncat o privire oțărâtă — prevenindu-mă să nu comentez sau să completez dialogul său cu Maestrul — așa că m-am adresat Excelenței Sale.

— După lecția de istorie pe care am primit-o mai devreme, presupun că te aștepți ca Regele Tirrell să fie ucis cândva după încoronarea fiicei sale. În acel moment, unchiul Regelui va fi făcut regent până la măritișul fetei, când soțul ei va fi uns Prinț și i se va da comanda armatelor din Hamis.

Tensiunea dintre Lord Eric și Maestru s-a evaporat încet și Excelența Sa, cu fălcile mișcându-se ușor, mi-a aprobat spusele.

— Chiar în timp ce vorbim, Regele Tirrell e plecat să vâneze un leopard de munte. Prințesa Zaria, în timpul Veghii sale, a văzut unul într-un vis. De îndată ce Regele îl prinde, va avea loc încoronarea. Toți nobilii din zonă se adună la castelul Seir. Ceremonia trebuie să se desfășoare până la sfârșitul lunii, dar noi vrem să ajungi acolo înainte să se încheie vânătoarea.

A arătat spre o bucată de hârtie împăturită și sigilată strecurată pe jumătate sub tava cu fructe. Am scos-o, am rupt sigiliul și am studiat scrisul ilizibil de pe ea. Mi-am dat seama că Lord Eric mă studia atent cu o expresie nedumerită, așa că am parafrazat conținutul cu voce tare.

— Eu sunt Lord Nolan ra Yotan ra Hamis, dar nu folosesc particula „ra Hamis" dintr-o mândrie de familie. Sunt fratele ilegitim al Contelui Evin ra Yotan. A aflat de existența mea din jurnalul tatălui său, m-a căutat și m-a acceptat. Mama este moartă, dar puține se știu despre ea și cu cât se spun mai puțin, cu atât mai bine.

Excelența Sa s-a încruntat, auzind adăugirile mele la text, așa că a recitat el însuși restul din memorie.

— Familia ta face vin. Contele Evin nu poate participa la încoronare pentru că e timpul recoltării strugurilor. Îi este

peste mână să plece la drum. Te-a trimis pe tine să-l reprezinți pe el și familia lui la ceremonie. Un transport de vin a fost deja trimis pe numele tău.

Am dat afirmativ din cap — nu-i scăpase niciun cuvânt.

— Nu e puțin cam riscant să anunți un Lord din Sinjaria că un Talion ca veni să-l protejeze pe Rege? Credeam că nobilii sinjariani sunt candidați puternici pe lista celor care au țesut acest complot împotriva lui.

Excelența Sa a ridicat ochii spre mine.

— Lorzii sinjariani sunt, în general, așa cum spui, dar Contele Evin a reușit să rămână neutru față de ei și de hamisiani. Ne-a trimis un mesaj sugerând că încoronarea ar putea fi un moment critic pentru orice fel de acțiune împotriva Regelui Tirrell, iar asta era cu o săptămână înainte de „incident", așa încât credem că el nu este implicat.

Excelența Sa a mijit ochii apoi și a răspuns la întrebarea căreia nu îndrăznisem să-i dau glas.

— Nu l-am forțat noi, Nolan. Avem legături comerciale strânse cu el, cumpărăm multe produse de la el. A fost mai mult decât dispus să ne ajute. Nu-și dorește decât pacea și nimic altceva. Deși urăște dominația hamisiană, se bucură de anii de pace și prosperitate care au urmat încheierii războiului.

Am roșit și am lăsat ochii în podea.

— Nu vreau să fiu necuviincios.

Maestrul s-a ridicat în picioare, a coborât de pe postamentul tronului și a venit spre mine să-și ia o bucată de măr.

— Nu ești necuviincios, Nolan. Suspiciunea ta pentru Contele Evin este un semn de precauție, evident, iar asta e de lăudat. Totuși, nu trebuie să crezi că tot ceea ce face Excelența Sa e clădit pe fundația șantajului. Sunt mulți oameni, printre care și Contele Evin, ori chiar Regele Tirrell, care sunt de acord să lucreze cu noi pentru că apreciază ceea ce reprezentăm.

Excelența Sa a continuat de îndată ce Maestrul și-a reluat locul pe tronul dragonului.

— Vei zbura de aici până în valea dintre Munții Gemeni. În capătul vestic al văii vei găsi o movilă. Dacă leopardul de munte a fost doborât înainte să ajungi tu, va trebui să i te alături Regelui cât de repede posibil. Ceata de vânători ar trebui să avanseze destul de încet, așa încât n-ar trebui să-ți fie greu să o ajungi din urmă.

Numai Regele știe că trimitem un Talion să-l protejeze. Nimeni altcineva nu trebuie să-ți cunoască identitatea. Toți Lorzii din Sinjaria sunt suspecți, la fel ca mulți dintre omologii lor hamisiani. Rimahastii îi susțin pe sinjariani cu bani și s-au oferit să le pună la dispoziție soldați, deoarece se tem că Regele Tirrell vrea să anexeze Rimahul.

Am mai mâncat o bucată de măr și-am ronțăit, fără tragere de inimă, o felie de brânză.

— Dar nobilii janiani și Ducele Vidor?

Excelența Sa a ignorat privirea acuzatoare pe care Lord Eric mi-a aruncat-o.

— Delegația janiană e compusă din nobili pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Nu le poți încredința secretul identității tale, datorită interdicției, desigur, însă ei nu sunt implicați în planul acesta. A ezitat și s-a concentrat cu privirea spre tavan. Cu Ducele Vidor e altă poveste.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg. Acum probabil are, ăă, douăzeci și șase de ani. A semnat un tratat de pace cu Regele Tirrell după moartea tatălui și fratelui său în timpul asediului cetății Jolis. Jolis a fost dărâmată, așa încât „căpitanul" din Sinjaria s-a mutat la Seir și Vidor a fost făcut Ducele ducatului sinjarian. Avea cincisprezece ani la vremea aceea și de atunci trăiește la curte. L-a susținut pe Regele Tirrell în tot și toate.

— Problema, Nolan, este că poveștile despre Ducele Vidor diferă de la un om la altul. A călătorit mult în zonă și, deși nu manifestă niciun interes față de politică, pare în relații amicale cu toate facțiunile de la curte. (Lordul Serviciilor a ridicat

ambele mâini în aer, cu palmele în sus.) Pe de o parte, nu este decât un măscărici de curte captiv. (A coborât puțin mâna stângă.) Pe de cealaltă, este omul care toate facțiunile cred că o va lua de soață pe Prințesă și va câștiga controlul armatei. Din această cauză, facțiunile caută să-l controleze.

A răsucit mâna dreaptă, lăsând-o jos, apoi a întors-o cu palma către mine ca să-mi arate capul de mort pe care îl avem în comun.

— Nu-i poți încredința identitatea ta pentru că ar putea-o da-n vileag fără să vrea. Cred că ar fi mai bine dacă nu ai spune nimănui, în afara Regelui, cine ești cu adevărat.

Lord Eric și-a dres glasul.

— Și Căpitanul Herman? El n-ar trebui să știe?

Maestrul a scuturat din cap.

— Va fi anunțat că un Talion vine să ia locul celui ucis, dar nu vreau nicio remarcă întâmplătoare care ne-ar putea primejdui acoperirea. Nolan poate ieși la lumină atunci când va crede că este posibil. Nu vrem ca ei doi să-și împărtășească dulci amintiri despre Talianna și Nolan să fie descoperit. Voi trimite vorbă la Căpitanul Herman cu zborul spre est al Eliților din noaptea asta.

Asta nu îl mulțumea pe Lord Eric. Nu a spus însă nimic.

Mânia sa, dar și amintirea comentariilor din acea dimineață, m-au făcut să ezit a pune următoarea întrebare, întrucât știam că va provoca o reacție din partea lui.

— Am mână liberă să-i ucid pe nobilii ticluitori?

Excelența Sa a încuviințat din cap, dar înainte să poată adăuga vreun avertisment, Lord Eric a sărit din scaunul său.

— Cum îndrăznești să ceri o asemenea permisiune? Nu-i poți da acordul de-a ucide nobili.

Maestrul s-a întors.

— Nici dacă un nobil a ordonat moartea unui Talion?

Gura deschisă a Lordului Eric s-a închis repede și omul s-a lăsat înapoi în scaun. Cu mai mult calm, a protestat:

— Nu știm dacă moartea ei a fost comandată. Poate că l-a întâlnit pe *nekkeht* în luptă, când nu se aștepta, și astfel a pierit.

— Nu are importanță. Excelența Sa s-a ridicat din scaun. Moartea Regelui Tirrell ar aduce instabilitate în zonă. Nu există niciun candidat puternic și vădit care să-i ia locul și nu vreau gândul că Statele de la Mare ar putea fi răvășite de războaie civile doar fiindcă tu simți că sângele unui nobil e mai prețios decât acela care curge în venele țăranilor. Moartea unui nobil nu are nicio importanță.

— Spune-le asta membrilor familiei conducătoare din Jania.

Lord Eric s-a ridicat și a părăsit odaia cu pas apăsat. Ușile s-au deschis în fața sa și el abia a evitat lovirea cu un Vrăjitor care a sărit într-o parte. Vrăjitorul și-a luat seama, s-a înclinat și a așteptat în prag.

Maestrul s-a ridicat și mi-a făcut semn să vin lângă el.

— Lady Cosima e gata pentru noi, Nolan. E timpul să creezi un *nekkeht*.

O O O

Ghidul nostru, al cărui nume era Catalin, era doar cu puțin mai mic decât mine, deopotrivă ca statură și constituție. Își purta roba neagră cu gluga trasă, așa că nu-i puteam vedea decât vârful nasului și gura. Am zărit un fir de păr pe straiele lui — era scurt și blond — cu toate acestea nu aveam de unde să știu cum arăta, de fapt.

Ne-a condus în tăcere prin coridoarele întunecate și înguste care coteau când la stânga, când la dreapta. Mi-am lăsat degetele să atingă pereții și-am descoperit că aceștia erau solizi, dar blocurile aspre pe care ochii mei le vedeau contrastau puternic cu suprafețele netede și curbate pe care le pipăiau degetele. Pe brațe și pe șira spinării pielea mi s-a făcut de găină. Magie: nu-mi plăcea asta câtuși de puțin.

Într-un final, am intrat pe o ușă atât de întunecată, încât am crezut-o acoperită cu o draperie, chit că n-am simțit nimic pășind într-o odaie suficient de albă, ca să mă orbească pe moment. Am ridicat o mână ca să-mi apăr ochii și am văzut că Maestrul făcuse la fel. De cealaltă parte a încăperii, Lady Cosima a înclinat din cap și eu am surprins un surâs subțire pe buzele lui Catalin.

Maestrul a scuturat din cap.

— Nu ai nevoie de trucuri de salon ca să mă impresionezi, Cosima.

Nările ei au fremătat și ceva i-a scăpărat în ochi. A făcut culoarea din ei să dispară și, pentru un moment, ochii i-au devenit de-un cenușiu-perlă solid; după care și-au revenit la normal.

— *Nu atenția ta o căutam, Maestre. Nolan e cel ce trebuie impresionat. Nu-s nici eu de acord cu asta, ci discuția de-am avut-o noi, tu și cu mine, de multe ori, ca un vechi duet.*

Maestrul a scuturat din cap și-a părut deodată bătrân.

Chemarea făcea fiecare cuvânt să lovească fizic și să-mi vibreze în piept. Am înclinat capul.

— Sunt impresionat și-mi doresc la fel de puțin să învăț cât îți dorești tu să mă înveți.

— De-nvățat o să înveți, Justițiare, și-o să-nveți bine.

Mi-a făcut semn spre o masă lată de un metru și de trei ori pe-atât de lungă. În lateralul tăbliei — marmură albă neșlefuită cu firișoare cenușii — la intervale de cincisprezece centimetri, erau fixate bolțuri de care puteau fi prinse chingi. La doi centimetri de margine, pe fiecare latură, masa era prevăzută cu șănțuleț pentru scurgerea sângelui care ducea la câte o gaură din fiecare colț, sub care era agățat câte un recipient de bronz.

Am ridicat privirea și am tresărit. Catalin scotocea într-un dulap încastrat în perete, în fața ușii. Deschisese ușile și căuta ceva printre alambicurile și cupele așezate în orânduială.

Acest lucru, în sine, nu era remarcabil, ci doar faptul că dulăpiorul nu existase atunci când eu intrasem în odaie!

Până la urmă, căutarea i-a fost încununată de succes. Catalin a ales o cupă mică, doar puțin mai mare decât un degetar, și a așezat-o pe masă. Deși nu a transportat-o cu cine știe ce mare grijă, aceasta a ajuns la masă plină cu apă. Am ridicat ochii spre el și-am avut parte de un nou șoc. După ce-a închis dulăpiorul, acesta *a dispărut*.

Lady Cosima s-a uitat la mine, apoi a clipit o dată, încet.

— Liber ești, Catalin. Ajutoru-ți fost-a apreciat.

A așteptat ca Vrăjitorul să dispară, apoi a continuat:

— Nolan, ceea ce vei fi învățat ești învățat împotriva voinței mele. Să-nțelegi trebuie că această vrajă, de-ți e încredințată, e ca și cum i-ai da unui copil o sticlă de-otravă. Să nu-ți închipui că, fiindcă poți înfăptui acest ritual magic, vei putea controla marile forțe ori că vei putea înfrânge marile vrăji.

Mâna ei s-a mișcat cu iuțeală și m-a apucat de încheietura dreaptă. Mi-a tras mâna în față și a răsucit-o ca să se vadă tatuajul.

— Tu n-ai nici educația, nici sângele necesar pentru vrăjitorie. Doar asta te face potrivit pentru astă vrajă.

Mi-a lăsat mâna să cadă și mi s-a uitat drept în ochi.

— *Fără asta, ai fi orb în lumea magiei*.

Spunând acestea, preț de o frântură de timp, doar, pereții albi s-au dizolvat și eu am văzut odaia așa cum trebuia să fie aievea. Un vid uriaș și-ntunecat ne înconjura și, deși lumina lipsea cu desăvârșire, am remarcat contururi negre în bezna care se mișca animată de-o voință proprie. Silueta lui Lady Cosima era mai precisă aici și mai plină de culoare și substanță decât înainte. Aici, ea era acasă.

Pereții albi au reapărut cu o explozie, ca un fulger scăpărând în miez de noapte, și eu m-am dezechilibrat din cauza dislocării. Am scuturat din cap pentru a-l limpezi și am surprins-o pe Vrăjitoare privindu-mă îndeaproape.

— *Ce știi tu, Justițiare?* m-a chestionat.

Chemarea ei solicita imperativ un răspuns, însă nu eu am ales cuvintele pe care le-am rostit.

— Nu știu, nu știu nimic.

Cuvintele au venit din mare adânc, din memoria ancestrală. Mi-am văzut bunica, dar imaginea ei s-a stins mai repede de cum o făcuse golul. Asta m-a încurcat; și n-am încercat să-mi ascund această expresie de pe față.

Chestia aceea a scăpărat iarăși în ochii lui Lady Cosima, apoi a dispărut.

— Așa este, Nolan, nu știi nimic.

Părerea unui zâmbet i-a înfiorat buzele.

— Dar vei învăța.

Lady Cosima s-a întors cu spatele la masă, după care a revenit cu fața și-a așezat pe ea un șobolan sur. Blana lui udă părea curată. Totodată, era evident că animalul murise, întrucât își ținea gâtul într-o poziție foarte nefirească.

— Cum aceasta nu e decât o demonstrație și deoarece niciunul dintre noi nu-ți poate răspunde la întrebări în stadiul de *Sharul*, nu vom scoate sufletul dintr-o creatură, ci vom folosi una care este moartă deja.

Vrăjitoarea a luat șobolanul în mâinile-i osoase și i-a îndreptat gâtul, ca și când ar fi pus la loc un os rupt. Pe o voce joasă, a bălmăjit câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles, după care a pus șobolanul înapoi pe masă. Gâtul lui a rămas drept.

— A fost ucis în Talburg astă-dimineață de o cursă, dar stricăciunea a fost ușor de reparat.

Ca și când șobolanul doar ar fi dormit, femeia i-a mângâiat corpul ușor.

— Nolan, te rog să vii cu mine.

A trecut prin stânga mea, ieșind într-un coridor îngust și alb pe care nu-l văzusem înainte. Nu am întins mâinile să ating pereții aceia, totuși, deoarece, după ceea ce surprinsesem în frântura de timp de-atunci, chiar nu voiam să aflu dacă pereții

nu existau de fapt. Am observat însă o lumină albăstrie străbătându-i, în vreme ce păşeam.

Lady Cosima s-a oprit înaintea unui joc de lumini multicolore pe un panou încastrat în perete. Era un pătrat cu latura de doar şaizeci de centimetri şi culorile se mişcau pe el aşa cum lumina dansează pe apă când te uiţi de la bordul unei nave sau de pe un pod. Luminile scăpărau aidoma scânteilor care se ridică dintr-un foc de tabără, pentru a se întâlni cu stelele de pe bolta cerului. Aveau culori şi nuanţe dintre cele mai diferite, dar majoritatea erau şterse, iar unele erau de-un alb intens, pur. Imediat am ştiut că luminile albe erau suflete *rhasa*.

— Dezgoleşte-ţi braţul drept până la cot.

Din cauza armurii, mi-a fost greu să execut ordinul lui Lady Cosima. M-am zbătut şi mi-am dezgolit toată partea dreaptă a corpului.

Lady Cosima s-a întors spre panou şi s-a uitat atentă la lumini.

— Ghicit-ai bine, luminile-s suflete. Nu ştiu ce le hotărăşte culorile, dar cele albe sunt *rhasa*. Panoul de-aci le ţine la distanţă, dar tu-ţi poţi vârî mâna prin el. Ai grijă, doar, că sufletele ţi se vor pune pe piele ca ţânţarii vara. Cele puternic colorate sunt cel mai recent luate şi-s înfometate de carne. N-au cum să-ţi facă rău, totuşi. Pân' la urm-un suflet *rhasa* ţi se va aşeza-n palmă. Absoarbe-l aşa cum ai face dacă l-ai lua de la un criminal.

Mi-am şters sudoarea de pe palmă pe pantalon şi am ridicat încet mâna spre panou. N-am simţit nimic, de fapt, în afară de presiunea care a cedat destul de uşor, când mâna mea a avansat. Odată introdusă în panou, am simţit o răcoare pe piele şi, deodată, de la cot la vârful degetelor, braţul mi-a fost rece ca tatuajul.

Imediat, un suflet stacojiu mi s-a înfăşurat în jurul antebraţului ca o viperă. Atingerea lui mă înţepa ca o furnică şi

m-am încordat. Am scuturat pumnul, descotorosindu-mă ușor de el, dar am rămas cu o furnicătură deranjantă în braț. Apoi, de parcă gândul ar fi trebuit să răzbească afară din panou, înainte să-l pot eu gândi, mi-am adus aminte. Acela fusese calul lui Tafano!

Mai timid, alte suflete colorate s-au apropiat. Câteva au trecut pe lângă brațul meu, foarte aproape, făcându-l doar să furnice. Erau foarte palide și părea că o parte din ele voiau să-și amintească de ce, odinioară, țineau așa tare la ființa lor din carne și oase. Încet, am început să înțeleg vag cine sau ce fuseseră ele, dar cele mai multe dintre amintiri proveneau din primii ani de viață, așa că-mi era greu să le identific.

Lady Cosima trebuie să-mi fi citit mirarea pe față.

— Sufletele colorate nu și-au pierdut complet identitatea încă. Imaginează-ți, totuși, nebunia care ar rezulta dacă ai avea mai multe astfel de suflete trăncănind și amintindu-și propria viață în mintea ta!

Am încuviințat încet din cap, după care am scuturat mâna din nou ca să scap de sufletele colorate. Acestea s-au împrăștia aidoma fuioarelor de fum într-o adiere ușoară. După ele a venit un suflet *rhasa* de-un alb imaculat. A aterizat pe mâna mea ca un fluture coborând pe o floare. L-am absorbit fără dificultate, apoi am scos mâna din panou.

Lady Cosima a râs, căci țineam mâna de parcă aș fi avut în ea un ou extrem de fragil. Fără un cuvânt, femeia a trecut pe lângă mine și m-a condus înapoi în odaia dintâi. Mi-am forțat mâna să se relaxeze și mi-am tras jumătate de armură înapoi pe umăr fără a strecura mâna pe mânecă.

Lady Cosima s-a oprit lângă Maestru și s-a încruntat dezaprobator la cartea pe care acesta o citea. Micul volum avea o legătură neagră care semăna cu pielea de șopârlă și era imprimată cu litere din foiță de aur, dar ambele erau așa ciudate, încât nu puteam fi sigur ce anume erau. Vrăjitoarea i l-a luat

din mâini, l-a pus pe masă, apoi l-a împins ușor în jos, până a dispărut din vedere.

Pe mine mă furnica pielea, însă ea nu a luat seama.

— Nolan, concentrează-te și întoarce-te spre înlăuntru. Caută în tine sufletul *rhasa*. Găsește-l, simte-l, află unde se află. Craniul îi zăvorăște într-o închisoare diferită de cea în care ține sufletele necurate.

Mi-am umplut plămânii și am scos aerul încet. Am închis ochii și mi-am îndepărtat atenția de la simțurile exterioare. Inconștient, mi-am stabilizat echilibrul, apoi am intrat în sinea mea și am localizat sufletul *rhasa*. Nu a fost greu să dau de el, deoarece ardea ca un far. L-am găsit, l-am atins și am știut imediat că-l puteam chema. Odată asigurat de lucrul acesta, m-am întors și am încuviințat din cap spre Vrăjitoare.

— Pune mâna pe rozătoare și împinge încet sufletul în ea.

A vorbit încet, pentru a-mi permite să-mi păstrez liniștea interioară.

Am întins mâna și am atins blana umedă și moale. Am cuprins animalul cu palma și-am chemat sufletul. L-am simțit cum îmi gâdila brațul, coborând pe el și ieșind prin palmă.

Șobolanul a început să respire!

Am tras mâna de parcă m-ar fi mușcat. Animalul a mișcat din mustăți și a fluturat din pleoape. Mușchii s-au contractat și picioruşele au zvâcnit; apoi șobolanul s-a rostogolit pe burtă și s-a ridicat pe labele din spate, amușinând aerul.

— Este viu!

Cuvintele mi-au scăpat fără să vreau și mi-au adus o încruntare dură din partea lui Lady Cosima.

— Viu nu este! Este *nekkeht*. Respiră deoarece corpul își amintește cum se face asta, dar nu are nevoie de aer.

Ca pentru a o sfida, șobolanul s-a lăsat în patru labe și a mișunat spre cupa de apă pe care Catalin o pusese pe masă mai devreme. A băut, apoi s-a ridicat iarăși pe lăbuțele din spate și s-a uitat la noi.

Am îngustat ochii.

— Respiră și bea.

Ea a scuturat viguros din cap.

— Nu este viu, iar dacă tu presupui că un *nekkeht* este viu, vei fi ucis de el.

A fluturat din degete deasupra lui, ca și când ar fi tăiat cu un cuțit firele invizibile ale unei păpuși, și capul șobolanului a căzut în față. Luase înapoi vraja care-i vindecase gâtul. Cu toate acestea, animalul nu a murit. Mustățile continuau să se agite în aer. S-a întors și s-a târât pe masă. Corpul împingea înainte un cap inert; un ochi se holba în sus la noi.

Spaima pe care o încercasem în Labirintul Întunecat m-a înfiorat din nou.

— Înțeleg, nu este viu.

Ea m-a înțepat cu un deget în umăr.

— Înțelege asta: *nekkeht*-ul pe care îl vânezi se poate ascunde sub Marea Runt până ce va alege să apară. Dacă ar avea gâtul frânt — a gesticulat în trecere spre șobolan — și l-ar putea repara într-o clipită. Tratează lucrurile așa cum le-ai tratat dimineață cu *nekkeht*-ul acela și el te va distruge.

A întins mâna dreaptă, a atins șobolanul și acesta a căzut fără viață pe masă. Vrăjitoarea a ridicat apoi mâna și mi-a arătat Craniul. Distrusese *nekkeht*-ul și acum era *Sharul*. Întrevederea noastră se încheiase, dar acum înțelegeam, mai bine ca oricând înainte, importanța și gravitatea misiunii mele.

Maestrul a ieșit înaintea mea din odaie și împreună ne-am întors de unde plecaserăm, dar urmând un traseu foarte scurt.

— Nolan, nu te lăsa copleșit de iluziile și trucurile pe care ea și Catalin le-au prefirat acolo. În ciuda faptului că sunt Talioni, ei sunt Vrăjitori. Majoritatea celor care fac vrăji au un mai mare devotament pentru arta lor decât pentru orice altceva pe lumea asta.

M-am încruntat, dar Maestrul n-a ezitat o clipă.

— Ia, de exemplu, teleportarea. Ca să ajungi în Hamis trebuie să zbori cu un șoim pentru că Vrăjitorii ne spun că nicio creatură nu poate supraviețui teleportării. Și am asistat la demonstrații cu șoareci și șobolani când mutarea creaturii dintr-o parte a mesei în cealaltă a dus la moartea animalului prin înghețare.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg.

Maestrul a urcat pe tron, iar Excelența Sa a preluat explicația:

— De unde știm că Vrăjitorii nu îngheață pur și simplu creatura și apoi o mută? Dacă teleportarea nu funcționează, cum pot Vrăjitorii să călătorească pe distanțe mari în doar câteva ore?

Maestrul a zâmbit.

— Vezi tu, Nolan, noi putem crede doar ceea ce ne spun Vrăjitorii. Noile tale haine vor fi teleportate la Hamis în timp ce tu vei călători în zbor. Fiindcă ei ne spun că teleportarea este dificilă și că poate fi înfăptuită doar între anumite puncte de pe continent, este un lucru costisitor și apelăm la el rareori. Imaginează-ți, totuși, ce s-ar întâmpla dacă teleportarea ar funcționa ușor și oriunde.

Am surâs, înțelegând.

— N-ar mai fi nevoie de corăbii și caravane. Rutele comerciale n-ar mai exista și sute de orașe ar muri. Ar fi mare nevoie de Vrăjitori, care și-ar petrece majoritatea timpului teleportând armate în spatele liniilor inamice. Ar fi un haos total.

Maestrul a încuviințat din cap.

— Poftim, deci. Vrăjitorii trebuie să-și protejeze lumea și fac asta protejându-și arta.

A coborât și și-a tăiat o felie de brânză.

— Ei bine, eu chiar cred că teleportarea ucide orice ființă, dar e important să ținem minte că, în ceea ce privește magia, nimic nu poate fi spus cu certitudine că este imposibil.

Și-a vârât brânza în gură, a mestecat de două ori și a înghițit greu.

— O fi un gust pe care-l dobândești cu timpul. Nu te invidiez pentru misiunea asta.

Maestrul s-a uitat spre Excelența Sa, care a clătinat din cap, apoi s-a întors înapoi spre mine.

— Nolan, vei pleca dimineață. Regele Tirrell este momeala care ajută la prinderea *nekkeht*-ului, dar nu vreau să fie ucis, dacă e posibil. Uneltitorii sunt neimportanți, indiferent cine ar fi ei. Petrece restul zilei lucrând în bibliotecă la povestea fictivă a vieții tale. Îți propun să introduci în ea perioada pe care se zvonește că ai petrecut-o cu niște bandiți din Darkesh, asta ca să explici priceperea cu care mânuiești armele.

Am aprobat din cap și m-am ridicat ca să plec.

— Încă un lucru, Nolan.

— Da?

— Mâna ta.

Maestrul a ridicat palma dreaptă și mi-a arătat Craniul său.

M-am crispat și-am fost extrem de bucuros că Lord Eric nu se întorsese. Era cât pe ce să plec la drum deghizat în nobil cu un cap de mort tatuat în palmă. Asta n-ar fi păcălit pe nimeni.

Așa cum făcusem ca să ajung la *rhasa*, mi-am lăsat corpul să se relaxeze. În loc să mă retrag complet în interior, m-am forțat să pipăi brațul în jos, pe dinăuntru. Am urmat un traseu prin mușchi și os, pe lângă artere și vene. Acolo, adânc în palma mea, se afla o întunecime străină.

M-am forțat să o ating și-aproape am tresărit la răceala glacială pe care a trimis-o prin mine. Am insistat și-n cele din urmă ea m-a observat. S-a retras în oasele mâinii, când și-a dat seama că prezența ei reprezenta o amenințare la adresa misiunii mele, dar a promis să se întoarcă atunci când avea să-mi fie necesară.

Am deschis ochii și am văzut că palma-mi era fără pată. Încă-mi simțeam pielea rece, dar părea normală. Știam că puteam atinge și sigila hârtii cu capul de mort fără ca tatuajul să reapară sau că-mi puteam chema *tsincaatul* și desenul ar rămâne ascuns. Numai când scoteam sufletul dintr-un corp ar fi ieșit la iveală, iar atunci nu l-aș mai fi putut ascunde decât după *Shar*.

Am ridicat în aer palma netatuată.

Maestrul a încuviințat din cap și eu am plecat.

O O O

Cincisprezecii a căror cameră o ocupasem m-au găsit la bibliotecă la primele ore ale serii. Aproape terminasem de pus la punct povestea vieții mele, așa că nu le-a fost greu să mă convingă să-mi adun lucrurile și să merg cu ei înapoi în cameră, să facem schimb de povești. În drum am trecut pe la bucătărie ca să iau niște mere cu mine, căci munca mă făcuse să sar peste cină.

Fiecare Justițiar face față misiunilor în felul lui. Unii se îmbată și-și petrec ultima seară chefuind în Talburg. Alții verifică de două și trei ori totul, până când sunt așa obosiți, că nu mai sunt în stare decât să se trântească în pat și să se trezească gata de plecare. Am auzit chiar de un Justițiar, cu doi ani mai mare decât mine, care trece prin ritualul Shar înainte să pornească la drum.

Mie îmi place să-mi petrec seara în compania altora, căci știu că, adesea, voi fi singur pe drum. Sunt puțini oamenii normali dispuși să se apropie ca prieteni de un Talion. Știu că soția lui Weylan m-a acceptat doar fiindcă îl cunoșteam pe soțul ei de mulți ani, dar dacă nu l-aș fi cunoscut, mă îndoiesc că mi-ar fi pus mâncare pe masă și mi-ar fi asigurat un acoperiș deasupra capului.

În Talianna nu eram o figură de temut. Acolo, ceilalți înțelegeau care era viața mea. Crescuseră cu mine și realizau

că eram mai uman decât poate însemna cuvântul *Talion* sau *Justițiar*. Până și-n cântecul Seliei, Justițiarul era o mașină de ucis fără chip, pe care un pungaș îl face de râs; aici eram doar un om cu experiență, iar acest lucru era îndeosebi adevărat și valoros pentru Cincisprezece.

Cei doi Cincisprezeci care locuiau în camera aceea invitaseră patru prieteni ai lor să participe la discuție. Și-au adus scaune din camerele lor și eu m-am așezat pe pat, cu spatele lipit de perete. Fiecare a scos o pungă cu dulciuri, de la semințe de anason la bulgări de zahăr, dar le-am refuzat ofertele generoase și am ronțăit din mere. Au așteptat să-l termin pe primul și apoi au început interogatoriul.

Ca de obicei în cazul acestor discuții informale, majoritatea întrebărilor dintâi se refereau la mine. Voiau să afle, cât mai repede posibil, cine eram și să lege asta de lucrurile pe care le auziseră despre mine. Îmi aminteam că eu însumi sâcâisem un Justițiar în felul acesta, când eram Cincisprezece, pentru că voiam să aflu cât de multe posibil despre el în caz că urma să mă însoțească în timpul Călătoriei. Mi-aș fi dat brațul drept ca să știu ceva despre Justițiarul care avea să plece cu mine.

Apoi mi-au pus întrebări despre lume și eu le-am împărtășit din înțelepciunea mea, în general prin intermediul anecdotelor sau glumelor. Nu le-am ținut predici, întrucât știam că le-ar fi ignorat și ne-am fi plictisit cu toții repede. Singura dată când am insistat puțin a fost când am subliniat faptul că oamenii lucrează cu cei pe care-i plac mult mai bine decât cu cei de care se tem.

În cele din urmă, pe măsură ce se apropia seara, întrebările lor au devenit incisive, îndreptându-mă încet pe direcția poveștii din spatele cicatricei de la umăr. Prevăzusem că se va ajunge aici, mai ales după ce Jevin îi pusese pe traiectoria asta mai devreme, dar m-am eschivat de la întrebările lor pe acest subiect. Cunoșteau povestea deja, nu aveam de gând să le ofer satisfacția de-a o auzi de la mine.

Totuși, au insistat și aproape mă prinseseră la colț, când Jevin a apărut în pragul ușii.

— *Au n-aveți voi nimic mai bun de făcut decât să sâcâiți un Justițiar?*

Jevin combinase perfect limba Tal Nobilă cu Chemarea, pentru a le solicita atenția și a-i dojeni ușor dintr-o singură lovitură. Cincisprezecii, care stăteau cu spatele la ușă, au tresărit. Și-au dat seama imediat că Jevin voia să discute cu mine între patru ochi. S-au ridicat, mi-au mulțumit, mi-au urat noroc și au plecat.

Jevin a închis ușa după el și s-a prăbușit pe unul dintre scaunele de lemn. Eu m-am lăsat pe spate în pat și am rearanjat perna ca să stau comod. Am întins spre el un măr, dar l-a refuzat cu un gest, așa că l-am aruncat deoparte și l-am lăsat să se rostogolească. S-a oprit aproape de picioarele patului.

— Nolan, îmi pare rău pentru Marana.

Vocea lui Jevin își mai pierdea din forță în timp ce vorbea.

Am încuviințat și-am închis ochii o clipă.

— Mulțumesc. De unde ai aflat?

— Nu s-a anunțat decât la masa din seara asta. Bănuiam, însă. A fost trimisă după ființa care ucisese trei Eliți și capturase o Caravană Neagră. Aveam unele îndoieli.

Am adoptat imediat o atitudine defensivă.

— Știa să se apere bine.

Mi-am tras genunchii și i-am strâns la piept.

Jevin a aprobat din cap, a întins mâna și m-a strâns de antebraț.

— Adevărat. Totuși, trebuie să-ți amintești că Marana era eficientă grație dibăciei și fricii pe care o provoca. Era subtilă, nu puternică. Arătarea care a capturat caravana era toată numai forță. Nu sunt foarte mulți Justițiari care pot face față unei atari puteri.

Am dat aprobator din cap. Avea dreptate. Marana era un vânător. Ea întotdeauna stătuse la pândă, supraveghease. Își

studia prada și o răpunea doar când putea lovi ușor. Deseori apărea de nicăieri pentru a împărți dreptate, apoi dispărea din nou, la fel de repede. Și niciodată nu folosea Ritualul.

Jevin a continuat:

— Cred că am știut c-a murit atunci când ai fost rechemat înainte să-l fi prins pe Morai. Tu ești unul dintre puținii Justițiari care poate ține piept unei arătări atât de puternice. Dacă au trimis după tine, înseamnă că Marana murise.

Am clătinat din cap.

— De ce nu ai spus asta în prima noapte?

— Trebuia să sper tot ce-i mai bine, nu-i așa, pentru tine și pentru ea!

Am zâmbit forțat și am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Poate că, la urma urmei, așa e cel mai bine pentru Marana.

Jevin n-a spus nimic, dar ochii lui spuneau că e de acord.

— Ce știi despre misiunea mea?

Fealareenul a scuturat din cap.

— Zvonuri. Pleci mâine și vei fi deghizat, dar asta am putut ghici după barbă și timpul pe care l-ai petrecut cu Allen. Și știu că te trimit după o arătare foarte dură. Tu ești unul dintre puținii Justițiari care pot distruge ceva de felul acesta. În cele din urmă, destinația trebuie să fie undeva în Statele de la Mare, pentru că acolo poți adopta un rol fără a fi nevoie de mult antrenament.

Mi-am dat drumul la picioare și m-am sprijinit cu spatele de perete, clătinând din cap.

— Mă înclin puterilor tale de deducție, Jevin. Am zâmbit slab. Pe cine vor trimite după ce ratez eu?

Jevin a țuguiat din buze.

— Pe mine. Tu ești primul, pentru că poți trece neobservat. Dacă e nevoie de tăinuire, tu ești omul potrivit. Mă tem că eu nu m-aș putea deghiza lăsându-mi barba să crească.

Am râs amândoi de ideea aceasta.

— Dacă ratez misiunea și tu trebuie să vii după mine, spune-le că-i voi întâlni în Cele Șapte Iaduri.

Jevin a scuturat din cap și s-a ridicat în picioare.

— Vei reuși. Ești un Justițiar.

Mi s-a pus în gât un nod ca o bulă de aer.

— Pe toți zeii, Jevin, ce dor mi-este de ea!

Jevin a închis ochii.

— Da, Nolan, nu ești singurul. Dar ține minte că în felul acesta vei pune capăt chinului ei.

Avea dreptate. I-am mulțumit că mi-a adus aminte și l-am însoțit cu privirea când a plecat. M-am dezbrăcat, am pus mărul pe masă, am stins lampa și, după puțin timp, chiar am reușit să adorm.

O O O

M-am trezit fără tragere de inimă. Era una dintre diminețile acelea când mă rostogoleam pe burtă și încercam să mă ridic pe coate. Coatele nu reușeau să mă țină și cădeam cu fața în pernă. Somnul mă biruise de două ori și probabil că m-ar fi ținut în continuare prizonier, dacă n-ar fi fost funcționarul de Servicii care a intrat în cameră și mi-a lăsat un costum maro de vânătoare.

M-am pregătit fără grabă. M-am răsfățat cu o baie caldă și m-am spălat bine de tot, știind că în cele trei zile cât dura zborul spre Hamis nu voi mai avea ocazia asta. Când m-am întors în cameră, toate lucrurile îmi fuseseră împachetate și luate de acolo. Cele de care urma să am nevoie pentru drum erau probabil deja jos, la Colivii; celelalte urmau a fi puse la păstrare până la întoarcerea mea.

Am luat pe mine costumul de vânătoare și am plecat la sala de mese. Întârziasem, așa că a trebuit să mănânc în bucătărie. Nu mă deranja asta, pentru că am avut ocazia să asist la pregătirea proviziilor mele. Am scos posmagii din sacul cu

merinde și i-am înlocuit cu câteva mere și încă niște pastramă de vită. Funcționarii din Servicii știau fără-ndoială ce hrană se păstra bine, dar pe mine mă aștepta doar un drum de o săptămână, nu un marș de-a latul continentului.

Înainte de plecare am încercat să dau de Jevin, dar, cât de improbabil ar putea părea, era bine ascuns. Voiam să-i mulțumesc din nou că vorbise cu mine seara trecută. E-un lucru fără preț să ai un prieten care să te ajute să înțelegi pierderea unui alt prieten.

Jevin, am descoperit până la urmă, mă aștepta la Colivii. Purta costumul standard de piele neagră constând din jiletcă, pantaloni de pânză și cizme până la genunchi. *Tsincaatul* și *ryqrilul* erau vârâte fiecare în teaca sa și agățate la șold. A zâmbit și a întins o pungă spre mine.

— A, Nolan, iată-te. Poftim, m-am gândit că ți-ar plăcea asta.

Am luat punga și am deschis-o. Conținea o jumătate de pui de la negustorul Gull din Talburg. Am surâs.

— Mulțumesc, Jevin, îți apreciez gândul.

Fealareenul a zâmbit și colții i-au strălucit albi peste buzele gri-verzi.

— Își urez mult noroc în expediția asta.

Am dat din cap și am pășit spre șoimul pe care niște Eliți îl pregăteau pentru mine. Era Iute, pasărea lui Tadd. Am legat punga de șa.

— Jevin, dacă tu ești cel trimis după mine voi aranja ca tot ce am aflat până la momentul prinderii mele să-ți fie transmis. Cineva te va contacta. Care dorești să fie semnul de recunoaștere?

Jevin și-a unit sprâncenele și a căzut pe gânduri un moment.

— *Drijen.*

Am strâns din buze, formând o linie subțire.

— Bună alegere.

Drijen însemna, în limba Tal Nobilă, „războinic".

Am urcat în spinarea șoimului și l-am scos din locul pentru înșeuat. Jevin s-a întins și ne-am strâns brațele.

— Poți face totuși un lucru pentru mine, Nolan.

— Care?

Jevin a privit în pământ.

— E un mic hatâr.

— Care?

A zâmbit.

— Îmi poți aduce niște brânză de la Seir? I-am cam prins gustul...

Am râs.

— Câtă dorești, prietene, câtă dorești.

Am fluturat din mână și, călare pe Iute, am pornit spre Răsărit.

O O O

Cele trei zile de zbor au fost complet lipsite de evenimente, le-am petrecut într-o solitudine perfectă și le-am simțit ca pe o pedeapsă. Am avut astfel timp să mă gândesc la Marana și să mă împac cu moartea ei. Era grea singurătatea, dar m-a ajutat să mă confrunt cu problema, în loc să mă las distras de la ea de oameni bine intenționați care voiau să mă ajute să fac față durerii. Prietenii precum Jevin mă puteau ajuta să trec *prin* această perioadă, alții doar amânau subiectul.

Îmi amintesc cum o ajutase bunica pe mama să facă față morții tatălui ei, cauzată de friguri. Mama tatei fusese dintotdeauna istoricul familiei, povestitorul și chiar analistul politic, dar odată cu suferința mamei, devenise terapeut. Imaginea pe care o păstram despre ea s-a schimbat și poate pentru prima dată am fost conștient de transformările, bune și rele, pe care clipele de mare tensiune le produc oamenilor.

Îmi doream alinarea pe care ea mi-ar fi oferit-o, dar m-am mulțumit cu înțelepciunea de care dăduse dovadă în viața sa. Mi se mai întâmplase să creez năluci în timp ce călătoream singur. Cu fiecare kilometru cu care mă îndepărtam de ferma noastră din Sinjaria, chipurile și amintirile legate de familia mea deveniseră tot mai șterse. În același fel, fiecare kilometru care mă despărțea de Talianna mă purta din ce în ce mai departe de locul unde eu și Marana fuseserăm împreună. Chiar dacă mă îndreptam spre locul în care murise, nu aveam nicio imagine mentală cu ea în Hamis sau în oricare dintre Statele de la Mare, așa că, odată ajuns acolo, ea nu mă putea bântui.

Spre seara celei de-a treia zile am ajuns la capătul vestic al Văii Munților Gemeni. Am aterizat într-o poiență marcată cu o pânză roșie și i-am tras lui Iute gluga peste cap. Tadd a ieșit din pădure, aducându-l pe Lup de căpăstru.

Ne-am salutat și imediat ne-am inspectat fiecare animalul său. Lup mi se părea în formă, poate chiar puțin rotofei, dacă așa ceva era posibil după lungul drum din Ell. A nechezat și m-a înghiontit cu botul. L-am mângâiat și m-am întors spre Tadd.

Terminase și el să-l inspecteze pe Iute și părea mulțumit.

— Mulțumesc că ai avut așa grijă de el.

— Și ție pentru Lup. Ai primit vreo vorbă despre Regele Tirrell și ceata lui de vânători?

Tadd a clătinat din cap.

— Nu s-a apropiat nimeni să-mi vorbească. În ultimele zile, am auzit totuși sunetul conurilor și tobelor hăitașilor lui. Se îndreptau încoace, dar astă după-amiază târziu s-au oprit brusc. Deduc de aici doar că leopardul de munte a fost doborât și că dimineață ei vor porni înapoi.

Am încuviințat din cap. Pentru că soarele scăpăta, Tadd trebuia să rămână până dimineață. În ceea ce mă privea, am considerat că ar fi mai bine să ajung în tabără și să-mi încep misiunea.

— Cred că te voi lăsa aici și-am să mă alătur vânătorilor. Încotro?

Tadd a arătat spre răsărit.

— Două, poate trei leghe.

Am săltat în șaua lui Lup și-am potrivit desagii pe care Tadd mi i-a înmânat. *Tsincaatul* era ascuns în pătura de dormit făcută sul, iar *ryqrilul* îl țineam în teacă, la șoldul drept. Sabia nu ar fi atras atenția, pentru că arăta ca orice altă sabie. Ar fi fost „specială" doar dacă identitatea mea ca Talion ar fi fost dezvăluită.

L-am îndreptat pe Lup spre est și-am pornit la galop. Soarele la apus ne dădea destulă lumină ca să găsim urmele vânătorilor, dar pe când am ieșit din vale prin partea opusă, doar luminile pâlpâitoare ale focurilor mă mai puteau ghida spre tabără. Lup le-a văzut și el și am pătruns amândoi cu grabă în întuneric. Am găsit cărarea unui țapinar și-am avansat bine pe acel drum netezit de bușteniii târâți pe pământ zi de zi.

Adunarea de corturi necesare la adăpostirea vânătorilor și a tuturor servitorilor care îi însoțeau avea aproximativ dimensiunea unui sat mic. Cincizeci de corturi, de la pavilioane mari pentru nobili și cortul central pentru evenimente, la corturile mici ale servitorilor, formau un cerc imperfect într-o luncă. Tabăra și pădurea dimprejurul ei erau străbătute de un pârâu. În fața fiecărui cort ardea câte un foc și servitorii se mișcau de colo-colo, făcând pregătirile pentru noapte.

Ceva nu era deloc bine, întrucât nu era nici urmă de sărbătoare. Cortul cel mai mare era întunecat și nu auzeam de nicăieri din tabără zarva specifică petrecăreților. Mai mult chiar, servitorii se comportau ca și când ar fi fost îngroziți de ceva. Se speriau unul de altul din te miri ce, apoi toți încremeneau când se auzea un sunet normal din pădure.

I-am dat pinteni lui Lup și am intrat în tabără. Un tânăr aproape s-a izbit de cal, s-a întors și a strigat, văzându-mă.

Pâinile pe care le avea cu el au zburat prin aer, iar tânărul a căzut pe spate.

L-am oprit pe Lup și am descălecat.

— Hei, de ce ești așa agitat?

M-am aplecat, l-am ajutat să se ridice și m-am lăsat pe vine ca să adun pâinile.

Omul a rămas locului, tremurând.

— L-au luat goblinii!

— Pe cine? Pe cine au luat? Unde este Regele?

Servitorul tremura și nu putea spune nimic.

— *Unde este Regele?* am întrebat, folosind Chemarea.

A ridicat o mână nesigură și a arătat spre sud. M-am uitat în acea direcție și am văzut și mai multe torțe. I-am dat pâinile — le-a scăpat imediat — și-am urcat înapoi pe cal. În cinci minute, am ajuns la cercul de torțe.

Nobili, vânători și servitori stăteau și se uitau într-o uriașă dolină din mijlocul drumului. Suficient de mare cât să înghită trei șiruri de călăreți mergând în linie, era un amalgam de pământ, pietre și rădăcini. Într-o parte, o groapă mică și îngustă, în care n-ar fi încăput decât un om în picioare, străpungea peretele dolinei. Lup s-a speriat și atunci am știut ce trebuia să fie.

Dhesiri. Goblini, spusese servitorul și avusese dreptate.

Am descălecat și am legat frâiele lui Lup de un tufiș. Nu-l vedeam pe Regele Tirrell, așa că l-am iscodit pe nobilul din mijlocul celorlalți.

— Îmi cer iertare, Milord. Sunt Lord Nolan ra Yotan. Unde este Regele? Trebuia să mă prezint în fața sa imediat ce ajung.

Nobilul era un om în vârstă. Părul i se rărise, fără a-și pierde totuși din culoare. Chipul îi era rumen și rotofei, chit că nici el, nici pântecele său nu mai erau așa falnici cum ar fi putut fi la vârsta lui. După blazonul din dreptul inimii am

ştiut că era hamisian şi-am dedus că era Marele Duce Fordel, unchiul Regelui.

Ochii lui negri m-au măsurat iute. I-am observat aversiunea faţă de blazonul meu, căci acesta nu era înconjurat de câmpul albastru al celor din Hamis. Dincolo de asta, totuşi, văzuse ceva ce-i plăcea în felul cum mă ţineam. A decis pe dată să mă trateze ca pe un egal, iar nu ca pe un nobil neghiob care îl calcă doar pe bătături.

— Regele e acolo. A arătat spre dolină. El, Ducele Vidor şi fiul meu, Contele Patrick. Şi caii lor.

— Când?

Dhesirilor le place carnea de cal, iar dacă regina îşi ostoise foamea cu caii, Regele şi ceilalţi puteau fi încă teferi.

— Acum două ore am descoperit ambuscada. I-am văzut nu cu mult înainte de asta.

Marele Duce s-a uitat la ceilalţi nobili îngrămădiţi în jurul nostru şi ei i-au confirmat spusele.

Am încuviinţat din cap.

— Ai trimis pe cineva după ei?

În spatele nostru s-au auzit murmure. El a clătinat din cap, apoi s-a oprit şi m-a privit în ochi cu o căutătură piezişă.

— În văgăuna unor Dhesiri, eşti nebun? A scuturat din cap. Aşteptam să iasă ei prin forţe proprii.

L-am privit îndeaproape şi i-am înţeles dilema. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, în floarea vârstei, ar fi sărit în groapă după ei, dar înconjurat de nobili tineri care nu luptaseră niciodată în război şi care probabil se duelau doar până la prima atingere sau prima picătură de sânge, nu prea avea ce să facă.

De unul singur, misiunea era imposibilă, cu excepţia cazului în care cel trimis se putea furişa nevăzut prin bârlog, putea să-i elibereze pe prizonieri şi să-i scoată de acolo înainte să prindă cineva de veste. Niciunul dintre cei prezenţi nu avea

abilitatea necesară și, chiar și-n floarea vârstei, Marelui Duce i-ar fi fost greu să ducă lucrurile la bun sfârșit.

— Nu se vor întoarce fără ajutor.

M-am înapoiat la Lup, mi-am scos *tsincaatul* din pătura de dormit și mi l-am petrecut în bandulieră la spate. Mânerul îmi ajungea la umărul drept.

Marele Duce Fordel m-a fixat cu privirea.

— Nu poți intra acolo, e sinucidere curată.

Am încuviințat spre el și am scos *ryqrilul*.

— Nu poate fi mai greu decât să scapi de lorzii din Darkesh. Trimite după mine pe oricine are mai mult curaj decât minte.

Apoi, pentru a doua oară într-o săptămână, am sărit în beznă totală ca să mă lupt cu un dușman care acolo își ducea traiul. Sigur, să ucid orice găseam acolo jos. Dar întrebarea era dacă, într-un bârlog Dhesiri, puteam ucide destui.

CAPITOLUL 12

Novice: Coșmarul

O adiere a măturat curtea prăfoasă și a adus în jurul meu mirosul de crematoriu. M-a doborât din spinarea lui Lup, trântindu-mă la pământ, unde am vomitat. Cu genunchii slăbiți și nesiguri, brațele tremurânde mă țineau deasupra bălții compuse din ceea ce mâncasem dimineață, în vreme ce corpul îmi era cuprins de convulsii iar și iar, încercând să-mi golească și mai tare stomacul. Gura îmi era plină de fiere amară, transpirația îmi făcea pielea lipicioasă și lacrimile-mi curgeau din ochii strâns închiși.

— Ajunge, Talion. *Ridică-te.*

Chemarea lui Ring a străpuns prin agonia mea, dar n-a adus cu ea pic de compasiune sau grijă pentru mine. Mă ura și în cuvintele lui nu punea decât dispreț.

Mi-am înfipt degetele în țărână și m-am simțit bine să ating fiecare fir de nisip în parte. M-am întors spre interior ca să-mi calmez corpul și să-mi fac stomacul să nu se mai revolte, dar o a doua pală de vânt a amenințat să pună totul în mișcare din nou. M-am folosit de furia pe care o simțeam pentru Ring și pentru mine însumi ca să-mi fac măruntaiele să mă asculte, pentru un moment, m-am baricadat în spatele tuturor durerilor din corpul meu. Era mai bine decât ceea ce aștepta afară.

— Acum, Novice, ridică-te în picioare și spune-mi ce vezi.

M-am răsucit pe călcâie, am ținut ochii închiși și am ridicat fața spre cer, astfel încât sudoarea să mă poată răcori

înainte de-a încerca o mișcare mai complicată. Am dus mâna în spate, pipăind, și am găsit scărița stângă, apoi m-am opintit în picioare. M-am clătinat, deopotrivă de slăbiciune și din cauza unui val de greață care m-a năpădit. Încet, ca în vis, am deschis ochii.

Mai văzusem asta înainte și am scuturat tare din cap ca să scap de lacrimile care mi se adunau la ochi.

Folosiseră pământ ca să-și ridice casele, dar, în afară de asta, ferma era identică aceleia în care crescusem de mic. Fumul continua să se înalțe de la capetele carbonizate ale grinzilor de acoperiș. Ruinele înnegrite de incendiu și cerul albastru umpleau spațiul gol al ușii și al geamurilor. Înapoia casei, sfidând carnagiul din fața ei, se afla o afumătoare.

Curtea arsă de soare din fața casei era ticsită de cadavre. Bărbații erau așezați în dreapta și femeile în stânga, de parcă ar fi fost doborâți în toiul unei ceremonii sau sărbători. Dobitoacele lor, toate moarte, erau împrăștiate în jur la voia întâmplării, dar arătau ca și când s-ar fi luptat să scape de soarta implacabilă, mai tare decât o făcuseră oamenii.

Mai multe gropi mici, cu diametru de aproximativ șaizeci de centimetri și adânci de treizeci, umplute cu pământ uscat și afânat, fuseseră săpate după o logică aparent întâmplătoare prin toată curtea. Toate ființele care se găseau acolo erau moarte de mai multe zile. Și totul fusese ros cu dinții.

— Ce vezi, Nolan?

Nervos, m-am întors prea repede și m-am clătinat pe picioare, până ce lumea nu s-a mai învârtit cu mine. Ring mă privea de sus, de pe spinarea calului său. Părul lung și negru era prins la spate cu o panglică de argint. Vântul se juca prin el, dar bărbatul nu trăda niciun semn că i-ar fi adus la nas aceleași miasme pe care le simțeam eu. Un rânjet de cruzime i-a strâmbat mustața neagră și i-a schimonosit fața ciupită, într-o mască de dezgust. Ochii lui erau nemiloși, două așchii de ardezie mată, cenușie.

Am respirat pe gură, apoi am scuipat ca să scap de nămolul gros care mi se formase pe limbă.

— Văd o casă de fermă care a fost atacată de Dhesiri. Văd mulți oameni morți. Văd semne ale unor tunele Dhesiri în zonă. Văd cadavrul unui bărbat care ar putea fi unul dintre cei doi pe care îi urmărim noi.

Nu am putut și nici nu am vrut să-mi ascund furia din glas.

Ring a mijit ochii, transformându-i în două puncte cenușii.

— O, bun, micule Nolan. Mi-ai spus ce se vede cu ochiul liber. Acum uită-te din nou și spune-mi ce s-a întâmplat.

Ceva dinlăuntrul meu îmi șoptea adevărata poveste a acelei case, dar am refuzat explicația pentru că era prea dureroasă și mă forța să-mi amintesc prea multe.

— Dhesiri au atacat și au ucis familia de aici. Este evident.

Ring a sărit din șa și, pentru un moment, am crezut că mă lovise cu cravașa.

— Neghiobule! Ne gândești cu capul!

Era cu un cap mai mic decât mine și mă provocase deja să ne încercăm puterile oricând și oriunde cutezam.

— E nevoie de o Călătorie mai lungă de un an ca să te facă să devii Justițiar.

A trecut pe lângă mine și eu m-am întors după el.

— Femeile sunt aici în stânga, iar bărbații, în dreapta. Dhesiri nu-i separă pe prizonieri. Toate animalele sunt moarte, dar nu e nici urmă de vreun cal. Aveau un cal cu care arau — lângă casă este balegă — și Dhesiri pe el l-ar fi atacat primul, dar nu e nicio groapă destul de mare prin care să fi fost tras un cal dezmembrat. Iar omul ăsta de aici...

A lovit cu piciorul corpul descăpățânat al unui bărbat voinic.

— Ăsta nu are cap.

Am pășit în față.

— Ar putea fi Ahnj ra Temur.

Ring a clătinat tare din cap.

— Nu! Uită-te la gâtul lui. A fost retezat cu precizie cu o armă de oțel, dintr-o singură lovitură. Capul îi lipsește, ca să fie greu de identificat cadavrul, sau ca să fie ușor de confundat cu altcineva, așa cum ai făcut tu.

Nu puteam preda armele așa ușor, pentru că șubreda mea explicație greșită era tot ceea ce mă apăra de fantomele trecutului.

— Dhesiri se poate să-l fi luat ca hrană.

— Prostule! Dacă vor creieri, ei crapă craniul.

A scuipat în direcția mea, apoi m-a sfredelit cu o privire vulcanică.

— Te înșeli, recunoaște și nu mai face pe prostul.

În sinea mea, orice speranță se ofilise. Înfrânt, am plecat capul spre el.

— Te rog, Justițiare, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ring s-a întors cu spatele, dar am știut că nu zâmbea. Ura era atât de adânc înrădăcinată în el, că nici măcar o victorie împotriva mea nu-l mai bucura.

— Ahnj ra Temur și Dabir ra Insal au fost la această fermă. S-au oferit să muncească în schimbul hranei și adăpostului. În timpul nopții, au adunat familia aici. I-au ucis pe bărbați, după care le-au violat și le-au ucis și pe femei. Au luat calul și au plecat. Totul e evident, novice, în ciuda sosirii unei cete de vânători Dhesiri. Oamenii erau morți mai de mult decât dobitoacele. Dhesiri au mâncat din stârvuri, dar nu s-au întors să le ducă de aici. Dhesiri au ucis animalele ca să se asigure că nu vor scăpa, după care s-au întors în vizuina lor, ca să aducă lucrători care să ia cadavrele. Cel care putea fi confundat cu Ahnj a fost decapitat ca să ușureze identificarea lui greșită.

Spre sfârșitul explicației, vocea lui își mai pierduse din dispreț. Tot ce spunea oglindea cuvintele pe care le auzisem și eu în cap. N-ar fi trebuit să mă păcălesc singur, pentru că,

indiferent dacă încercarea îmi reușise sau nu, lupta lăuntrică era pierdută și aveam să îndur consecințele la fel de sigur cum viața aduce moarte și somnul aduce coșmaruri.

Cu voce pierită, am întrebat:

— Dhesiri se vor întoarce curând, atunci, nu-i așa?

Ring a dat din cap afirmativ.

— Dacă ți-a trecut greața, ar fi bine să-ncepem să cărăm cadavrele în afumătoarea de colo. (A arătat spre clădirea mică din spatele casei.) Va trebui să le ardem.

Aproape că mi s-a făcut din nou rău, dar nu am refuzat să dau o mână de ajutor. Știam că un rug funerar răspândea un miros anume și știam că acesta avea să-mi readucă în minte coșmarul. Asta însă nu însemna cine știe cât, deoarece, după ce văzusem o familie întreagă măcelărită și împrăștiată în jurul casei, nimic nu mă mai putea apăra de acel coșmar.

O O O

Stăteam în întuneric total. Chiar și-n febra în care mă găseam, știam că umbrele-mi erau prietene. Ele mă ajutau să îndur frigurile mai bine și mai luau din durerea pe care o simțeam atunci când lumina îmi atingea pielea. Ele mă ajutau să supraviețuiesc frigurilor și, acolo jos, ghemuit în pivnița răcoroasă și întunecată de sub casa familiei mele, aveam să supraviețuiesc.

Chipuri abia schițate veneau și plecau. Nu-mi aminteam amănunte, dar vocile blânde și liniștitoare — bunica, mama și Laura, sora mea cea mare — mă încurajau și îmi lăudau progresul. Uneori mă trezeam atunci când veneau să-mi pună cârpe reci pe frunte și chiar zâmbeam forțat când îmi aduceau supă. Frații mei nu aveau voie să coboare la mine — ei nu se îmbolnăviseră de friguri, care îi afectau mai puternic pe bărbați decât pe femei — dar le auzeam strigătele de veselie când Mama sau Laura le spuneau că mă simt mai bine.

Amintirea trecătoare a viselor din starea de delir și a momentelor de fericire se topea, în vreme ce coșmarul își făcea loc. Am deschis repede ochii, dureros de tare, și am rămas așa. Nu-i mai puteam închide și nici a-i umple cu lacrimi nu mai puteam. Eram încremenit.

Nu aveam putere să fac altceva decât să privesc în întunericul invizibil. Grinzile de lemn solid de deasupra mea se vedeau în detalii precise, îmbăiate de soare, apoi s-au stins într-o pâclă cenușie. Încet și totuși dureros de repede, au căpătat o claritate de cristal și mi-au oferit o imagine directă a podelelor sticloase de deasupra lor. Orice m-ar fi putut împiedica să asist la drama care se desfășura la parterul casei, din senin și pe nepusă masă, a devenit transparent.

Până și lacrimile pe care am încercat să le scot, ca să-mi înceţoşez vederea, nu făceau decât să mi se scurgă pe la tâmple.

Am încercat să strig. Sunetul a sunat în capul meu, dar am știut că n-a reușit să-mi iasă pe gură. Prizonier într-o nemișcare soră cu moartea, puteam doar să privesc. Să privesc și să mor pe dinăuntru.

În casa noastră se aflau soldați. Cu voci aspre, cei doi cereau informații de la tata. Îl legaseră într-un scaun și-l loveau atunci când el răspundea monosilabic. Mama striga și Hal își ținea geamănul, pe Malcolm, în spate. Bunica și Laura îl făceau pe Arik să tacă. Sora mea Dale, cu un an mai mică decât mine, se juca cu un cuțit și, în spatele ei, un prieten pe nume Lyel — un băiat de vârsta mea, de la ferma învecinată — a încleștat pumnii.

Soldatul hamisian mai mic, un plutonier major, conform banderolei roșii de pe braţ, l-a lovit din nou pe tata cu dosul palmei, făcând să-i dea sângele. Dale a zbughit-o și l-a înjunghiat pe plutonier în stomac. Acesta a urlat de durere și a lovit-o cu pumnul în față. Sora mea a sărit în spate și s-a lovit de perete cu o bufnitură. Cu gâtul frânt ca o ramură de copac,

a alunecat la podea. Îi curgea sângele din nas și, pe măsură ce acesta se întindea pe podea, fața ei s-a golit de culoare.

Hal și Malcolm, prea tineri ca să intre în armată, dar destul de mari ca să moară pentru țara lor, s-au apropiat de soldați. Hal l-a lovit pe cel rănit în stomac, l-a făcut să cadă la pământ și a terminat ceea ce începuse Dale. Celălalt soldat s-a luat la luptă cu Malcolm. Împreună au trecut direct prin ușă, ajungând în curte.

S-au oprit din rostogolire chiar în fața celorlalți opt oameni din patrula hamisiană.

Toți strigau. Hal a arătat spre ușă și-a țipat:

— Fugiți, fugiți.

Lyel a țâșnit pe ușă, Arik venind repede după el. Mama s-a oprit să-l dezlege pe tata. Laura s-a aplecat să-i elibereze picioarele. Bunica a luat un satâr.

Malcolm s-a ridicat primul în picioare și l-a lovit în gură pe soldatul cu care se lupta. Capul omului a fost proiectat în spate și am văzut că avea acum gâtul rupt ca Dale. Malcolm s-a uitat cu ochii mari în jos la el, mulțumit, neștiind în ce pericol se afla.

Din nou, în craniu mi-a răsunat un strigăt, dar nu am putut face nimic să-l avertizez pe Malcolm. Fratele meu cel mai mare s-a întors din profil în timp ce călărețul venea în galop în spatele lui. A ridicat mâinile, dar nu ca să se apere de lovitura de sabie, ci să-ncerce să-l prindă de încheietura mâinii pe om și să-l tragă din șa. Malcolm a fost mult prea lent și lama i-a spulberat partea stângă a capului. A murit înainte ca trupul său, răsucit în aer de forța loviturii, să atingă solul.

Arik a fugit în stânga cât de repede îi permitea pasul târșâit, îndreptându-se spre hambarul în care se ascunsese de atâtea ori, cu succes, înainte. Arunca mereu priviri peste umăr și un zâmbet îi înfiora buzele. Era îndeajuns de neprihănit încât să creadă că acesta era un joc. Moartea nu însemna nimic pentru el. Fugea doar să se ascundă până când cineva

avea să vină și să-i spună că jocul s-a terminat și că e timpul să se întoarcă acasă.

Hamisianii s-au ferit să-l urmărească pentru că avea un picior strâmb. Pentru ei, asta însemna că fusese atins de creaturi supernaturale în pântecele mamei. Pentru mercenarul daari din mijlocul lor, asta însemna că era un demon. Iar pentru daari, asta însemna că moartea fratelui meu era un imperativ divin a cărui ignorare se făcea cu riscul pierderii sufletului.

Daariul a fugit după Arik și l-a adus înapoi. Îi striga injurii fratelui meu, pe care, deși nu înțelegea cuvintele, îl răneau tonul și ura. Arik s-a întors să fugă înapoi la mama sau la Laura — care știa că îl vor alunga pe cel care îl chinuia, așa cum făcuseră de atâtea ori înainte — dar nu a mai apucat. Daariul l-a străpuns cu sulița din spate. L-a lăsat pe băiat prăbușit la pământ cu Lancea spiritului ieșindu-i înaltă din spinare — arma era acum necurată.

Tata a scăpat de frânghiile desfăcute și era liber. Speranța mi s-a aprins în piept, dar a fost aproape imediat înăbușită. A luat sabia familiei de deasupra ușii și a ieșit în curte. Călărețul care îl ucisese pe Malcolm a întors calul și a venit spre Tata. El s-a ferit de prima lovitură și l-a rănit pe soldat în piept. Omul a căzut din șa și a rămas nemișcat în glod.

Lyel a rupt-o la fugă în dreapta. Un soldat hamisian a pornit după el călare. Lyel s-a eschivat și a scăpat de el până la țarcul porcilor. A reușit să urce până la jumătatea gardului, când soldatul i-a despicat țeasta cu o lovitură de sabie.

Doi oameni au descălecat și l-au provocat pe tata la luptă. Cu toate că el era agil și indiferent, nu era vreun mare spadasin. I-a ținut la distanță întâi parându-le loviturile cu furie, dar inutil. Apoi cei doi s-au apucat serios de treabă și l-au tăiat pe tata bucăți.

Hal a plonjat de pe casă și l-a atacat pe unul dinspre spadasini. Tata, sângerând, și-a întors întreaga atenție spre

celălalt și i-a strivit brațul care ținea sabia. Apoi s-a întors să-l ajute pe Hal, când o săgeată i-a străpuns pieptul, venind din dreapta. L-a făcut să se rotească spre arcașul cocoțat pe-un cal mare. A doua săgeată l-a nimerit drept în piept și i-a străpuns inima. A căzut lipsit de viață, scăpând sabia din mână.

Un al doilea arcaș a tras în Hal și a ratat. Hal și-a tras adversarul în față, așa încât a doua săgeată l-a ucis pe acesta. Nu i-a putut susține corpul mort și, pe când încerca să-l ridice înapoi ca pe o pavăză, o săgeată l-a nimerit în gât. Hal a căzut sub greutatea inamicului său mort.

Hamisianii au descălecat și, cu daariul în frunte, au intrat în casa de deasupra mea. Soldații au zâmbit când le-au văzut pe mama și pe sora mea; mama și Laura erau îngrozite. Bunica, ținând satârul ascuns în faldurile rochiei, era mai liniștită. Îi privea pe soldați așa cum ne privea pe noi, copiii, și a ajuns la concluzia că daariul era cel mai periculos.

— Lăsați-ne în pace! s-a rugat mama. A strâns-o pe Laura la piept și s-a lipit cu spatele de perete. Mama era frumoasă, dar groaza care-i cuprinsese trăsăturile feței o făcea urâtă. Fusese întotdeauna puternică și încrezătoare în sine — o stâncă în calea tuturor problemelor. Soldații îi luaseră asta și-o transformaseră într-un copil speriat.

— Lăsați-ne în viață!

Ruga Bunicii era mai cumpănită decât a mamei.

— Poate pentru o vreme, a răspuns daariul, dar avem și noi niște ordine.

Bunica s-a făcut lividă la față. Știa că secretul nostru nu mai era un secret, la fel cum știa că supraviețuirea nu mai era o alegere. Focul vieții i-a pierit din ochi și atunci a lovit.

Satârul s-a înfipt în gâtul daariului, împroșcând sânge peste tot. Individul s-a împleticit, cu mâinile încercând să oprească izvorul care-i țâșnea pulsând din gât. Bunica a pășit sigură în față și a lovit înspre următorul soldat. El s-a apărat cu

ușurință și a ripostat, străpungându-i acesteia pieptul așa cum săgețile îl străpunseseră pe fiul ei.

A murit. Și, după mai multe ore de strigăte și rugăminți, mama și sora mea i s-au alăturat.

Eu am stat singur în întuneric și am plâns. Din nou, nu mai vedeam decât umbrele și nu mai auzeam decât picăturile de sânge care se scurgeau printre scândurile dușumelei de sus.

O O O

Ring m-a trezit, scuturându-mă. Eram lac de soare și tremuram din toate încheieturile. Am clipit și mi-am șters lacrimile de la ochi.

— Nolan, ești rănit?

Cuvintele, deși rostite într-un fel care sugera îngrijorare, m-au atins ca o dojană, căci omisesem să-i spun mai devreme de rană.

M-am făcut roșu de rușine. Am scuturat din cap.

— Un coșmar.

Ring s-a uitat la mine și, pentru prima dată în timpul Călătoriei mele, mi-a arătat compasiune. A încuviințat.

— Cu toții le avem. Culcă-te la loc.

— Sigur.

M-am lăsat înapoi pe spate, dar știam, după lungii ani de când aveam acest vis, că nu voi putea dormi. Descoperisem demult că nu puteam face decât un singur lucru ca să mă feresc de coșmar: trebuia să-l duc la capăt. M-am întins, am inspirat adânc ca să mă calmez și m-am forțat să retrăiesc acel fapt.

O O O

Mi-am revenit de pe urma frigurilor la o zi și jumătate după ce avusese loc atacul. Păstram amintiri vagi ale sunetelor, dar nu știam nimic despre imaginile pe care visul avea să mi

le aducă în noaptea aceea și de atunci încolo. Totuși, știam că ceva nu era bine, căci nu venise nimeni să mă vadă de mult timp și de sus nu auzeam nimic. Iar pe podeaua pivniței era o baltă de sânge uscat și crăpat.

Am împins ușa pivniței în sus și-am dat nas în nas cu daariul. Inima mi-a urcat în gât — cicatricele de pe fața aceea erau hidoase, mai ales fiindcă era umflată, după două zile de când daariul stătea acolo mort. M-am întrebat ce-o fi căutând acolo și de ce să fi lăsat familia mea un cadavru în casă. Nu avea înțeles!

Atunci i-am văzut pe Dale și pe bunica.

Nu am plâns; cel puțin nu îmi amintesc să fi plâns în acel moment. Am străbătut casa ca o fantomă, refuzând să cred tot ce vedeam. Trupurile acelea neînsuflețite nu puteau fi familia mea. Mama, sora mea nu ar fi zăcut niciodată așa. Capul lui Dale nu era posibil să stea în unghiul acela. Era vorba de trucul vreunui *jelkom* ori poate că încă aveam vise nebunești din cauza frigurilor.

Am ieșit în curte și am văzut și mai multe. Nu-mi venea să cred. Așteptam ca Hal să se ridice, căci era faimos pentru glumele lui: săgeata din gâtul lui trebuia să fi fost un truc. Tata nu putea să fie mort, deoarece sângele scurs era așa puțin... Malcolm căzuse cu rana în jos, așa că nici n-am observat-o.

— Eu sunt, Nolan, am strigat. Acum puteți înceta. Sunt bine.

Nu s-a mișcat nimeni, dar am știut că nu puteau fi morți, pentru că moartea venea să-i ia pe cei bătrâni, ca bunicii mei, iar nu o familie întreagă.

Negarea realității a fost posibilă până l-am văzut pe Arik. Teroarea îi schimonosise fața și i-o deformase într-o caricatură a expresiei optimiste pe care o purtase întotdeauna. Îi răpise inocența. Lancea îi țintuia corpușorul la pământ — penele din capătul ei fâlfâiau ușor în bătaia vântului — spunând parcă faptul că trupul trădase spiritul pe care îl adăpostea.

Hoitarii începuseră să-l ciugulească.

M-am prăbușit și am plâns. Am îngenuncheat lângă Arik și am așteptat să vină cineva sau ceva care să-mi aline durerea sau să mă ucidă. Am plâns până ce ochii mi-au secat de lacrimi și pieptul mă durea de la atâtea suspine. Am plâns până ce mi-am dat seama că lacrimile erau mai mult pentru mine, decât pentru familia mea.

Trebuia să mă ocup de ei întâi. De mine aveam o viață întreagă să mă ocup.

În două ore, mi-am târât toată familia înapoi în casă. I-am întins pe toți ca și când ar fi dormit și i-am pus pe mama și tata unul lângă celălalt. Nu-i puteam îmbrăca, pentru că moartea le umflase corpul, așa că am pus peste ei hainele lor preferate. Pe bunica am urcat-o în șezlongul ei.

— Da, Bunico, am văzut runa pe care ai scris-o cu sângele tău. Știu ce înseamnă. Așa voi face.

Am vorbit cu ea ca și când ar mai fi fost încă în viață. Trebuia să mă aud. În ultimele ei secunde de viață, desenase un simbol pe podea, unul legat de Hamis și de diavolul care o ucisese. Îmi aminteam poveștile pe care le spunea ea și am știut că trebuia să onorez tot ceea ce reprezenta runa aia de sânge.

La urmă l-am tras în casă pe Lyel. Am decis că trebuia să fie cu familia mea, pentru că murise în locul meu. Soldații veniseră după noi și pe el îl confundaseră cu mine. L-am pus lângă Dale. Știam că o plăcea, și că ei îi plăcea de el, deși niciunul nu aflase sentimentele celuilalt în timpul vieții.

Scosesem leșurile soldaților din casă. Luasem de asemenea lucrurile care aveau să-mi trebuiască pe drum spre Talianna, inclusiv moneda de aur pe care familia mea o prețuise atât. Apoi am aprins un foc și am ars casa din temelii.

În vreme ce se mistuia, luându-mi cu ea familia și învățându-mă cu mirosul de rug, eu mai aveam un lucru de făcut. Am târât leșurile soldaților la copacii pe care îi plantaserăm ca

să apărăm casa de vântul dinspre nord. Cu un ciocan și câteva cuie lungi, i-am țintuit pe fiecare de câte un copac.

Fumul casei care ardea plutea leneș peste fermă. Cu o voință proprie, parcă, acesta m-a împins la distanță de incendiu și mi-a zădărnicit încercarea sinucigașă de-a mă alătura familiei mele. Am luat în spinare desagii cu hrană și haine pe care îi pregătisem pentru drum și nu m-am mai uitat niciodată înapoi.

Dar înainte să plec pentru totdeauna de la fermă, am doborât sperietoarea de ciori din apropierea copacilor. Nu voiam să împiedice cumva hoitarii.

CAPITOLUL 13

Talion: Mizericordie

Lumina galbenă și pâlpâitoare a torței abia dacă ajungea în tunelul dhesiri, abia la doisprezece pași în față și tot ce depășea acel perimetru palid, cu greu cucerit, rămânea cufundat total în întuneric. Am potrivit o limbă mică de piele de la mâneca dreaptă să-mi acopere dosul palmei și am legat-o cu un șiret de piele pe după degetul mijlociu și inelar. Mi-am șters palma de pantaloni, apoi am strâns bine mânerul *ryqrilului* și-am intrat încet în tunel.

Mai întâlnisem dhesiri de vreo două ori și petrecusem un timp destul de îndelungat cu vânătorii de dhesiri, învățând despre aceste creaturi. Cei mai mulți le spuneau goblini, dar vânătorii evitau acest termen. Explicația mi-a dat-o unul dintre ei: „Goblinii doar sperie copiii răi, în vreme ce dhesiri îi și mănâncă. Oamenii care îi consideră pe dhesiri goblini probabil nici nu cred în existența lor. Ei sunt cei care ajung în farfuria Reginei lor!"

Dragonii se credea că-i creaseră pe dhesiri ca un fel de parodie a oamenilor și pentru a le da oamenilor și altceva de vânat în afară de dragoni. Majoritatea dhesirilor, mi s-a spus, sunt niște oameni-șopârlă fără coadă, de statura unui copil. Trăiesc în colonii, precum furnicile, sute de indivizi muncind pentru a-i aduce Reginei hrană. Datoria Reginei este doar de a depune ouă, pentru a menține colonia vie. Coloniile trăiesc sub pământ, în vizuini.

Cam după o sută de metri, tunelul cobora doi metri, apoi urca înapoi doi și jumătate. Mi-am creat în perete niște prize pentru picior și am urcat iute peretele vertical. Știam că aceea nu era decât o surpare de teren cauzată de ploaie, dar oferea un loc excelent pentru ambuscadă. Dhesiri nu erau destul de isteți să se gândească la așa ceva; eu însă eram, și am hotărât să fiu cu băgare de seamă, pentru că-mi doream să o întâlnesc pe Regină în timp ce-și căuta o oală pentru ciorbă sau un platou de servire.

Tunelul îngust șerpuia prin pământ întrucâtva fără țintă. Lucrătorii care îl săpaseră probabil că urmaseră traseul unei rădăcini sau cursul îngropat al unui vechi râu. Acesta mi s-a părut un semn încurajator, căci lucrătorii construiau doar tunele înalte și largi sub îndrumarea unui luptător dhesiri, iar eu nu îmi doream să întâlnesc vreunul într-un tunel — sau în orice alt loc.

Nu mai văzusem niciodată un luptător dhesiri și cele mai multe informații pe care le dețineam despre ei erau foarte vagi, iar de aici deduceam că luptătorii erau puțini și feroce. Se spunea că au doi metri și jumătate înălțime, o coadă lungă și o constituție vânjoasă. Se împerechează cu Regina, căreia îi sunt gardieni. Fiecare colonie conține în jur de șase de luptători, din pricina apetitului lor nestăpânit și a înclinației spre canibalism atunci când lucrătorii nu reușesc să aducă suficientă hrană. În cele din urmă, se zvonește că posedă o inteligență aproape omenească, ceea ce îi poate face și mai periculoși decât ar sugera doar dimensiunile lor fizice.

Era o treabă murdară și anevoioasă să avansezi prin tunel. Cu mâna stângă pipăiam peretele, iar piciorul drept îl duceam înainte, căutând capcane. Țineam mâna dreaptă în față, îndreptând *ryqrilul* în întuneric ca o lance. Mă mișcam sincopat, oprindu-mă și ascultând reacții la mișcările mele. Când simțeam că e sigur, înaintam din nou — și repetam întregul proces.

La un moment dat, tunelul se împărțea în trei tunele mai mici și acolo, la răspântie, m-am oprit. Chiar dacă pătrunsesem de-acum mai adânc într-o vizuină decât oricare dintre profesorii mei, eram sigur, după ceea ce învățasem despre vizuinile abandonate, că două dintre tunele duceau afară sau spre capcane. Al treilea pasaj ducea fără îndoială și mai adânc în vizuină.

M-am târât cam zece pași pe fiecare tunel în parte, pipăind în jur și căutând indicii care să mă ajute să iau o decizie. Micii lucrători dhesiri nu lăsaseră nicio urmă, dar în al treilea tunel am găsit un inel. Nu-l puteam vedea, dar atingându-l îmi puteam da seama că era un inel bărbătesc încrustat cu blazonul familiei sale. Trebuia să presupun că unul dintre cei trei oameni îl scăpase, ca să indice tunelul corect.

Am pornit pe al treilea tunel. Tavanul acestuia era înalt de numai un metru și mă forța să înaintez într-un ritm mult mai lent. M-am lăsat pe genunchiul stâng și am continuat în acea poziție semiîngenuncheată. Mâna dreaptă o țineam mai departe întinsă, iar pe cea stângă o plimbam de-a lungul peretelui. Nu-mi plăcea îngrădirea posibilității mele de mișcare, dar dimensiunea pasajului elimina complet ipoteza unei ambuscade a luptătorilor, așa că măcar acesta era un gând liniștitor.

Avansasem zece metri prin el, când un lucrător a venit spre mine. Cu mintea-i mică ocupată de cine știe ce sarcină-i fusese dată, nici nu m-a văzut. Eu l-am auzit și am ridicat mâna stângă să-l opresc. I-am atins pieptul și am urcat imediat mâna spre gâtul său. L-am izbit de zidul opus al tunelului și i-am înfipt *ryqrilul* în piept.

Goblinul a murit în liniște, întrucât cu mâna stângă i-am blocat orice sunet ar fi putut să scoată. S-a zbătut puțin, dar, grație armurii de la mâneca mea dreaptă, nu m-a rănit. Mi-a trimis totuși un fior pe șira spinării, deoarece pielea lui era la atingere extrem de asemănătoare cu a lui Rolf după ce

Chi'gandir îl schimbase. Imaginea mentală a lui Rolf s-a combinat cu imaginea unui luptător dhesiri și am avut nevoie de un moment sau două ca să mă pun din nou în mișcare.

Am aruncat cadavrul în spate și eu mi-am văzut mai departe de drum. Tunelul se lărgea și din față pătrundea în el o lumină difuză. M-am oprit la marginea acelui semicerc luminos și am scrutat depărtarea.

Ajunsesem în inima vizuinii.

Văzând Marea Galerie doar, mi s-a tăiat răsuflarea. Vânătorii de dhesiri mi-au povestit cum, odată, săpaseră și ajunseseră la o galerie dintr-o colonie părăsită și că aceasta nu era decât o mare gaură în pământ. Acea descriere, deși exactă într-un sens general, nedreptățea de fapt surprinzătoarea maiestuozitate și complexitate a acestui loc. De acolo, unde stăteam ghemuit în gura unui tunel aflat în partea de sus a galeriei, întregul spațiu părea viu. Locul acela strălucea, plin de mușchi și fungi luminoși care proiectau tonuri de verde și purpuriu asupra văgăunii aceleia. O margine lată de un metru cobora în spirală prin pământul brun și striat, de jur împrejurul feței interioare a galeriei, iar gurile întunecate ale tunelelor mari și mici punctau pereții.

Bănuiam că pe mine mă interesa unul dintre tunelele mai mari, pentru că Luptătorii ar fi avut nevoie de acces la prizonieri. Astfel, multe dintre tunelele mici erau eliminate din calcul imediat. De asemenea, îmi imaginam că prizonierii se aflau undeva în mijlocul vizuinii, într-un loc nici foarte aproape de suprafață, de unde să poată evada, nici foarte jos, unde aerul să fie prea stătut și să-i ucidă. Dacă lucrătorii puteau mânca stârvuri fără probleme, vânătorii spuneau că dhesiri preferau să-i dea Reginei carne proaspătă, în special carne de cal.

Am crestat un romb în peretele de pământ de lângă tunelul prin care venisem. Apoi am părăsit tunelul și am coborât repede vreo două niveluri. M-am oprit de câte ori lucrătorii se mișcau pe deasupra sau prin fața mea, însă stăteau toți

aduși de spate, cu privirea în pământ. Aidoma unor copii preocupați de ceva, nu vedeau nimic și își făceau treaba fără a le păsa de siguranța vizuinii. Deși mă bucuram că hotărârea lor mă apăra în timp ce mă strecuram, mă cutremuram la ideea unei hoarde de dhesiri animați de un singur gând: „Ucide intrusul".

La început, mirosul de reptilă al vizuinii aproape m-a copleșit. Izul acela uscat de mosc făcea aerul gros, cam ca miasmele dintr-un grajd care n-a mai fost rânit cu săptămânile. Cu toate acestea, vizuina era foarte curată. Bănuiam că lucrătorii duceau toate dejecțiile la galerie și le aruncau în întunericul de sub mine. Îmi puteam imagina cu ușurință cilindrul central al galeriei pătrunzând destul de adânc ca să ajungă la un râu subteran, atât pentru ca gunoaiele să fie eliminate, cât și pentru a aproviziona cu apă colonia.

M-am lipit de peretele de lângă unul dintre tunelele mari. Doi lucrători dhesiri se apropiau anevoie de margine, cu brațele pline de oase însângerate. Nu mă observaseră și, când au aruncat oasele peste margine, i-am împins în beznă. Nu au strigat și au căzut așa de mult, că nu i-am auzit lovindu-se de fundul hăului.

Am luat un os de pe jos. Era o vertebră proaspătă de cal. Am zâmbit. Dacă-i dăduseră Reginei să mănânce caii, poate că prizonierii erau încă în viață. Am crestat o coroană pe peretele de lângă tunel, presupunând că Regina se afla undeva la capătul acelui pasaj, și mi-am continuat căutarea prizonierilor.

În ciuda atenției cu care meditasem la problema localizării acestora, aș fi trecut pe lângă ei, dacă unul dintre ei n-ar fi fost ager la minte. Douăsprezece tunele mari se potriveau estimărilor mele cu privire la mărime și amplasare, iar cercetarea fiecăruia era imposibilă. Am zgâriat un număr la intrarea în fiecare și-am mers mai departe, dar la al șaselea am observat niște șanțuri paralele care străbăteau tunelul, îndepărtându-se de galerie.

M-am lăsat într-un genunchi și mi-am trecut mâna stângă peste ele. Fuseseră săpate în pământul dur de o pereche de pinteni. Cine știe cum, unul dintre prizonieri își eliberase picioarele și înfipsese călcâiele în pământ ca să-mi lase mie urme de urmat. Am rânjit, am încuviințat din cap și-am pornit pe acolo.

Tunelul făcea o curbă ușoară la dreapta și cobora puțin. Am mers prin el alergând aplecat, până ce am văzut o deschizătură. Prin ea am zărit o odaie în care trei oameni erau legați și lăsați lângă perete ca niște saci de tărâțe. Vedeam un luptător stând de pază, însă acesta era cu fața la prizonieri și nu părea să mă fi auzit apropiindu-mă.

Paznicul era mai înalt și mai lat în umeri decât Jevin. Aidoma celor mai multe șopârle, avea o coadă uriașă și nu avea urechi, ci doar găuri pe lateralele capului. Speram ca asta să însemne un auz mai slab, pentru că aveam de traversat șase metri de tunel întunecat înainte să pot ajunge la el.

Pe lângă el, i-am văzut prima dată pe cei trei prizonieri. Chipul frumos al Regelui Tirrell se potrivea profilului de pe galbenii hamisiani. Avea un nas acvilin, gura puternică și pometi ridicați. Părul-i era bogat și de-un cenușiu oțelit. Părea vânjos — în mod evident, un luptător, în ciuda anilor petrecuți pe tron. Ochii, totuși, erau două discuri întunecate și îngândurate, ca un miez de noapte, și aceștia îmi aminteau că anii petrecuți pe tron făcuseră din el, totodată, un politician.

Ceilalți doi prizonieri erau mai tineri, de vârsta mea sau puțin mai mari. Ducele Vidor avea o față îngustă și suplă, încă neatinsă de ridurile grijilor sau problemelor vieții. Îl privea pe dhesiri cu ochi albastru-închis care evaluau fiecare mișcare și căutau punctele slabe ale dușmanului. Îmi aducea aminte de o pisică, atât datorită felului în care-l fixa pe luptător, cât și datorită constituției sale în general slabe. Nu știam dacă avea talent de luptător, dar părea să dețină toate instinctele necesare, iar asta în sine valora mult.

Contele Patrick, pe de altă parte, nu era un luptător înnăscut. Avea păr roșcat-intens și o față rotundă. Deși straiele-i erau croite după liniile costumelor de vânătoare purtate de ceilalți doi — și, în cea mai mare parte, în culori la fel de întunecate — avea totuși unele zorzoane viu colorate. Dacă nu i-aș fi putut recunoaște pintenii drept cei care lăsaseră urmele, aș fi putut crede că nu era altceva decât un filfizon de curte. Avea pântecele umflat, lucru neobișnuit la cineva atât de tânăr, și totuși ochii-i albaștri vorbeau despre inteligență și bun-simț.

Contele Patrick m-a văzut cum avansam furiș prin tunel. Am dus un deget la buze, deși nu era nevoie. Omul a clipit odată, după care s-a uitat la luptător.

— Iartă-mă, cât timp trebuie să îndurăm nerușinarea asta?

Luptătorul a întors leneș capul spre Patrick. L-a ochit pe Conte ca un șarpe veghind un șoarece din ascunzătoare.

— Mâncatssss vetss fi curând, a șuierat el cu greu.

— Îți cer să ne duci la Regină imediat!

Vocea lui Patrick a căpătat un vaiet supărător.

Capul luptătorului s-a tras puțin în spate, după care a fost împins înainte de gâtul gros.

— O sss-o vezi curând, grăsssane.

A scos un râs șuierat, limba-i bifurcată jucându-se la colțul gurii. Sunt destul de sigur că așa m-a depistat, simțind „gustul" aerului.

Dându-și seama că ceva nu era în ordine, a mai lins o dată aerul. S-a răsucit spre mine și a întins o mână cu trei degete, ca să apuce o bâtă mare și noduroasă. A umplut intrarea în acea celulă și a avansat încet pe direcția mea. A mai scos un râset șuierat, căci eu nu aveam decât *ryqrilul* în mână.

L-am mutat în mâna stângă și am așteptat să le blocheze prizonierilor vederea spre mine. Odată astfel ascuns, mi-am chemat *tsincaatul*. Apariția magică a sabiei în mâna mea a

iscat un șuierat de uimire din partea luptătorului, care a luat o poziție de apărare.

M-am avântat spre el. Am arcuit *ryqrilul* într-o mișcare ascendentă, de care el s-a apărat întorcându-se în spate către stânga. *Ryqrilul* a zburat pe lângă el și a aterizat la picioarele Ducelui Vidor, dar luptătorul nu i-a dat atenție, pentru că eu am atacat la piciorul său stâng, forțându-l să se apere.

A reușit să-mi pareze lovitura, iar eu am continuat atacul pe lângă el, ajungând în celula prizonierilor. Am crezut că am trecut de el, în principal pentru că stătea aplecat în față pe piciorul stâng, dar arătarea a reușit să răsucească bâta și mi-a aplicat mai jos de rinichi o lovitură slabă. N-am știut de unde să mă adun preț de o secundă, pierzându-mi echilibrul, așa că m-am împleticit prin odaie și m-am lovit de peretele din dreapta Regelui Tirrell.

Am ricoșat în perete și am aterizat în genunchi. Am scuipat nisip și-am simțit gust de sânge de la buza crăpată. Știam că luptătorul vine după mine și știam că trebuia să mă mișc, dar furnicăturile din picioare îmi spuneau că membrele nu-mi vor da ascultare deocamdată. Starea aceea făcea din mine o țintă, dar știam că, pentru a supraviețui, trebuia să fiu mai mult decât atât. Am strâns ambele mâini pe mânerul *tsincaatului* și o liniște extraordinară mi-a străbătut corpul.

Am auzit hârșâit de labe pergamentoase pe pământ și am simțit jetul de aer când luptătorul a ridicat bâta pregătind o lovitură care să-mi sfărâme capul. Regele Tirrell a strigat „Păzea, omule, mișcă!" și a încercat să mă împingă într-o parte cu corpul său. Impactul m-a făcut să mă clatin puțin, dar am revenit la poziția inițială și am așteptat. Urgența strigătului și acțiunii Regelui Tirrell n-a reușit să străpungă liniștea ciudată care pusese stăpânire peste mine.

Am reînceput să-mi simt picioarele, câte un pic odată, în timp ce umbra luptătorului cădea peste mine ca o mantie. Am văzut lumina verde a corpului său reflectată

în lama *tsincaatului* meu. Aerul care-i intra în plămâni șuiera, coada zgâria podeaua. Un răcnet i-a anunțat atacul și, fără a sta o clipă pe gânduri atunci când l-am auzit, am lovit.

Mi-am forțat corpul să se ridice și picioarele să se îndrepte, și am lovit cu *tsincaatul* pe deasupra capului. Încordând brațele, l-am îndreptat cu vârful înapoi și în sus. Bâta luptătorului a căzut în locul unde fusesem și, aflat în siguranță în interiorul arcului descris de brațele sale, i-am înfipt *tsincaatul* prin bărbie până în creier. Pavăza mânerului l-a lovit în barbă, prăvălindu-l pe spate.

Am căzut în genunchi, dând drumul săbiei, și m-am întors spre prizonieri. Regele tocmai se rostogolise pe spate, dar mă privea fix, ca și ceilalți. Nu le vedea să creadă ceea ce tocmai văzuseră. Surpriza de pe chipul Regelui Tirrell s-a topit iute.

În același timp, m-am trezit că-l evaluez și eu pe el. Încercând să mă pună în gardă și să mă ferească din calea atacului luptătorului dhesiri, își pusese viața în pericol. Pe baza tuturor lucrurilor care-mi fuseseră spuse despre el, chiar așa m-aș fi așteptat să acționeze. În fapta sa începeam să văd o parte din motivele pentru care Excelența Sa voia ca Regele Tirrell să rămână în viață.

Am întins mâna și mi-am luat *ryqrilul* de la Ducele Vidor, care mai avea puțin și-i cresta încheieturile Contelui Patrick în încercarea de a-i tăia legăturile.

— Mulțumesc că ai lăsat urmele de pinteni. Fără ele nu v-aș fi găsit.

Contele și-a îndreptat brațele, masându-și încheieturile.

— Ceea ce ai făcut adineauri e imposibil.

Am clătinat din cap și am început să tai frânghiile care legau mâinile Ducelui Vidor.

— O nebunie, poate, așa cum a fost decizia de a veni după voi, dar nu imposibil. Am zâmbit, am ridicat din umeri, apoi

am aruncat o privire îndărăt la luptător și m-am cutremurat. Poate, am râs cu nervozitate, incredibil de prostesc și de-un noroc chior ar fi o descriere mai bună.

Asta a spulberat tensiunea și le-a risipit expresiile îngrozite de pe figură. Contele Patrick a surâs, iar eu mi-am croit drum în spatele Regelui și i-am tăiat și lui legăturile de la încheieturi.

— Ești din Yotan? Așa spune blazonul tău.

— Mda.

I-am aruncat *ryqrilul* și m-am aplecat să-mi smulg *tsincaatul* din căpățâna luptătorului. Imediat după aceea, am traversat spre gura tunelului și m-am uitat după vreun lucrător sau alți luptători.

— Sunt Lord Nolan ra Yotan.

Contele Patrick s-a ocupat repede de legăturile de la picioare ale celorlalți.

— Lord Nolan, ți-i prezint pe Înălțimea Sa Regele Tirrell ra Hamis și Ducele Vidor ra Sinjaria ra Hamis.

M-am întors și am înclinat din cap spre ceilalți. Regele Tirrell mi-a susținut privirea și între noi s-a ridicat o întrebare nerostită. Am încuviințat ușor.

Regele s-a ridicat în picioare.

— Am primit vorbă că îți vei reprezenta familia la ceremonia de încoronare.

Am zâmbit.

— Dacă știam că ai plecat la vânătoare de dhesiri, ajungeam și mai repede de atât.

Ceilalți au râs în barbă și și-au luat săbiile dintr-o grămadă aflată în colțul celulei. Patrick mi-a înmânat *ryqrilul*, pe care l-am pus înapoi în teacă.

— Săbiile sunt bune doar în tunele de dimensiunea aceasta, așa că dacă nu aveți un pumnal, vă sugerez să luați unul de la el. Am dat din cap spre luptătorul mort. Nu cred că-l va deranja prea tare.

Şi-a recuperat fiecare pumnalul şi, în pofida părerii mele, am părăsit cu toţii celula cu săbiile în mână. I-am condus înapoi prin tunel. Ne-am oprit la capătul lui şi am privit spre Marea Galerie.

— Am crestat un romb pe peretele de lângă tunelul prin care trebuie să ieşim. Celălalt simbol pe care l-am folosit a fost o coroană pentru tunelul care duce la Regină.

— Mă gândesc să-i fac o vizită ca să-i răsplătesc ospitalitatea.

Ducele s-a uitat în jos la sabia sa în vreme ce vorbea. Am văzut lumina verde licărind în muchia ei tăioasă ca briciul.

— Nu-ţi trebuie multă minte ca să faci asta.

Ironia Contelui Patrick a adus culoare în obrajii lui Vidor, chiar dacă acest comentariu fusese făcut în glumă. Vidor n-a răspuns în niciun fel, dar l-a privit mânios pe Patrick destul de mult, ca să-mi dau seama că lui Patrick îi plăcea să-l tachineze pe Duce şi că făcea asta de ceva timp.

Regele i-a pus lui Patrick o mână pe umăr.

— Bunul meu văr, hai să ieşim de aici înainte să ne batem între noi.

— De acord. Haideţi.

Am luat-o înainte pe margine, Vidor, Patrick şi Regele venind după mine în această ordine. Mergeam repede, dar ne opream cu toţii la intrarea în fiecare tunel înainte să-l străbatem. De două ori am auzit un dhesiri venind prin tunelele mai mici. De fiecare dată, lucrătorul, singur, nu m-a văzut. Pe fiecare în parte l-am apucat de ceafă şi l-am aruncat în Marea Galeriei, apoi le-am făcut semn celorlalţi să vină.

S-a întâmplat într-o secundă. Nu am auzit nimic şi am făcut semn că tunelul e liber tocmai când un lucrător a ieşit din el şi s-a izbit de Duce. Vidor s-a împleticit spre margine şi lucrătorul a scos un măcăit de surpriză atunci când m-am grăbit să-i dau brânci în hău. Patrick a sărit şi l-a prins pe Vidor de încheietura mâinii. Ducele a căzut peste margine, s-a lovit

de peretele galeriei, dar nu a spus nici pâs. Regele l-a prins pe Patrick, ca nu cumva să fie și el tras în prăpastie iar eu, având grijă să nu-i ating sabia fără teacă, l-am prins pe Duce de cealaltă mână.

L-am tras sus, la loc sigur, dar alți dhesiri din galerie auziseră strigătul lucrătorului. Imediat, au umplut spațiul central cu ecouri ale acelui țipăt. Din tunelele de mai sus și de mai jos de noi, au început să iasă lucrători, toți venind spre noi.

L-am ajutat pe Duce să se ridice în picioare și l-am tras după mine în cel mai apropiat tunel mare, care, cu totul întâmplător, era cel pe care îl însemnasem cu o coroană.

— Sper să ai ceva să-i spui Reginei, totuși, pentru că îi vom face o vizită.

Am clătinat din cap și am scuipat din sângele care îmi curgea din buză.

— Conte Patrick, tu și Ducele trebuie să stați în ariergardă.

M-am întors spre Rege și am înclinat din cap spre el.

— Înălțimea Ta, nu-s vreun mare diplomat, dar aș fi onorat să te conduc la o audiență la Regină.

Săpat în unghi ascendent, tunelul care ducea la Regină îngreuna foarte tare orice tip de atac grăbit. Pasajul era împărțit în segmente mici îmbinate în unghi pentru a limita folosirea arcurilor sau a altor arme la distanță. Deși suficient de mare ca noi să ne putem folosi ușor săbiile, știam că dimensiunea îi avantaja mai mult pe luptători decât pe noi.

Am întâlnit doi luptători pe coridor. Pe primul l-am luat prin surprindere, dar acesta a apucat să șuiere o avertizare în ciuda eforturilor mele de a-l lichida repede cu o lovitură la gât. Atacul meu disperat l-a forțat pe luptător să pareze lovitura cu bâta, ceea ce l-a lăsat descoperit pentru alt atac. Regele Tirrell a intervenit și i-a aplicat vrăjmașului o lovitură în piept, ținând arma cu ambele mâini. Luptătorul dhesiri s-a prăbușit, însă ceea ce a apucat să strige l-a atenționat pe al doilea luptător, aflat cea mai în spate.

Acel luptător stătea la pândă și aproape mi-a făcut ceea ce niciunul dintre compatrioții lui Morai nu putuse face. La ceva distanță în fața Regelui, am cotit larg după un colț. Luptătorul a apărut din partea dreaptă și și-a avântat ghioaga spre capul meu. Am observat în ultima secundă și m-am întors cu fața spre el, dar nu m-am putut apăra de lovitură.

Regele Tirrell a dat fuga în față și a lovit cu sabia de jos în sus, spre tavan. Arma a bubuit întâlnind ghioaga care cobora și a reușit să-i devieze traiectoria prin spatele meu. Forța loviturii pe care o oprise l-a culcat la pământ, unde a rămas întins între dhesiriul năuc și mine.

Nu i-am dat luptătorului ocazia să-și revină. Am pășit spre el și i-am aplicat o lovitură cu piciorul drept în genunchi. Încheietura i s-a rupt imediat și monstrul a căzut departe de Rege. Chiar în timp ce cădea, am înfipt piciorul stâng în pământ și am pivotat pentru a-i reteza gâtul cu *tsincaatul* strâns în ambele mâini. Imediat, capul i s-a despărțit de corp.

M-am uitat imediat după alți luptători, apoi m-am aplecat și l-am ajutat pe Rege să se ridice.

— Mulțumesc, sire.

Cuvintele îmi veneau greu, dar m-au forțat să le exprim.

— Îți sunt dator cu viața.

Regele Tirrell mi-a luat mâna întinsă și s-a ridicat.

— Și eu îți sunt dator cu a mea, dar și cu a vărului meu și a Ducelui. M-a privit intens în ochi. Și, dacă lucrul de care *stăpânii tăi* se tem este adevărat, mă aștept să-ți fiu dator cu viața mea din nou.

Am încuviințat din cap.

— Poate, dar înainte ar fi bine să ieșim de aici.

Regele Tirrell deschidea coloana, intrând în sala tronului. Situată la capătul unui coridor lung și înclinat, dar drept, nu părea cu nimic ieșită din comun văzută de afară. Intrând pe portal, Regele s-a oprit brusc și și-a schimbat priza pe sabie. M-am oprit și eu în spatele său și am înghițit anevoios.

Sala era uriașă, întunecată și adâncă. Tronul, o movilă aflată la distanță de vreo șapte metri de intrare, se înălța la doar patru metri deasupra podelei, dar părea mai înalt, din cauza șanțului care îl înconjura. O pasarelă îngustă, lată de doi metri, pornea de la intrare și ajungea până la tron.

În vârful movilei-tron se afla Regina Dhesiri. Era o șopârlă incredibil de grasă, cu patru picioare scurte care nici nu atingeau pământul din cauza circumferinței corpului. Pielea era un desen granulat în tonuri de portocaliu, brun și negru. Ochii ei erau complet negri și aveau o căutătură tulbure, de fumător de opiu.

Lucrătorii se mișcau pe tron ca un covor viu. Aduceau hrană — ultimele bucăți dintr-un cal, după cum arăta — fiecare traversând șanțul și înmânând-o lucrătorului de lângă capul său. Regina deschidea gura, arătând trei rânduri de dinți triunghiulari, și scotea o limbă groasă cu care lingea ofranda. Lucrătorul înainta, răsucea piciorul de cal ca ea să desprindă carnea crudă de pe os, folosindu-se de dinții ei, după care îi împingea limba cu forța, de-a dreptul, înapoi în gură, înainte ca ea să o poată închide și să înghită. La celălalt capăt, sub ciotul cozii, lucrătorii transportau fecale și ouă de culoarea fildeșului. În ouăle transparente de dimensiunea bobului de strugure se vedea silueta unui dhesiri. Lucrătorii își dădeau ouăle de la unul la altul, purtându-le într-o odaie alăturată, unde nu vedeam altceva decât lucrători mișunând și mormane peste mormane de ouă de dimensiuni foarte diferite.

Pe pasarelă, între noi și Regină se afla un luptător. Ținea în mâini o bâtă și am știut, pe fâșia aceea îngustă de pământ, că nu vom putea trece ușor de el. A șuierat ceva și, pentru prima dată, lucrătorii și Regina ne-au observat.

— Nu da ordin de atac.

Am înfipt *tsincaatul* în pământ și am scos praștia dintr-o pungă de la curea. Am pus o piatră în ea și am rotit-o încet.

— O voi ucide.

Regina a șuierat ceva către luptător și acesta i-a răspuns cu un șuierat. Lucrătorii și-au abandonat activitățile și s-au aruncat spre ea. S-au prins de mâini, formând o armură vie care îi lăsa reginei doar ochiul liber. O membrană l-a acoperit ca o pleoapă și a continuat să ne privească.

— Cât timp poate supraviețui așa? Se va sufoca imediat.

Dhesiri a ridicat din umeri.

— Va supraviețui atât cât le va lua lucrătorilor să vă ucidă pe tine și pe prietenii tăi.

Luptătorul a deschis gura într-un fel de rânjet. A scos iute limba o dată, apoi încă o dată. A închis gura.

— Câți luptători ați ucis?

Am ridicat mâna stângă și am arătat trei degete.

— O să mai ucidem și-o să ne luptăm stând în mijlocul ouălor, dacă asta ne forțați să facem.

Am înclinat capul spre odaia ouălor din dreapta tronului și limba lui a țâșnit afară, apoi s-a retras.

În spatele meu, Contele Patrick și Ducele Vidor au intrat în sala tronului. Au rămas amândoi fără cuvinte un moment, la fel cum făcuserăm eu și Regele, dar Contele și-a revenit destul de repede.

— Din spate vin alții, o ceată întreagă.

Ducele Vidor a dat din cap, aprobându-l.

— E-un zid de goblini mici.

Am îngustat ochii.

— Vreun alt luptător?

— Unul.

Patrick a ridicat mâna și și-a atins fruntea.

— Avea un triunghi roșu luminos deasupra ochilor.

Cu coada ochiului l-am văzut pe luptător reacționând la descrierea Contelui. Am hotărât să joc la risc.

— Îți ofer moartea luptătorului acela în schimbul vieții noastre. Nimeni nu se va mai lupta cu tine pentru Regină.

Am văzut lumina inteligenței în ochii lui de reptilă.

— Luptătorul acela e vlăstarul meu. A scuturat încet din cap. I-aţi ucis pe toţi ceilalţi rivali ai Reginei-Mamă.

Am ridicat din umeri.

— Atunci, ăsta e un asediu.

Luptătorul a dat din cap în sens afirmativ şi a ridicat ghioaga pentru atac. Piatra din praştia mea l-a nimerit sus în platoşa de piept şi i-a ricoşat în gât. Ştia că va trebui să-l ucid şi, ca de la un luptător la altul, a făcut în aşa fel încât să-mi dea motivul de care aveam nevoie ca să-l lichidez. A sărit în şanţul cu apă şi a dispărut din vedere.

M-am întors spre ceilalţi şi m-am adresat Ducelui, împiedicându-l să meargă în camera ouălor.

— Nu, nu acolo.

M-am uitat la Rege şi el m-a aprobat.

— Vom apăra coridorul spre această sală.

Ducele a ridicat privirea, vrând să se împotrivească, dar Regele a ridicat mâna.

— Coridorul reprezintă o poziţie mai bună.

Regele Tirrell şi cu mine am ieşit pe uşă şi-am făcut vreo douăzeci de paşi prin tunel. Mă aşteptam ca Ducele Vidor sau Contele Patrick să vină lângă mine, dar Regele le-a făcut semn amândurora să se întoarcă. Cu ajutorul sabiei, a trasat o linie de-a curmezişul tunelului.

— Să-i oprim aici, bine?

— De acord, dar nu ar trebui să îţi pui viaţa în pericol aşa, Sire.

Regele a ridicat din sprâncene.

— Crezi că aş fi mai în siguranţă dacă stau în spatele tău?

— Nu.

— Nici eu, dar pot să sper. Vreau ca Ducele Vidor şi vărul meu să stea în spate pentru că ei sunt viitorul lui Hamis, în vreme ce eu sunt doar trecutul. Pot lupta aici ca să apăr viitorul şi consider că aceasta este cea mai sacră datorie a mea.

Am simţit că-mi apare zâmbetul pe buze.

— Pentru viitorul lui Hamis, atunci.

Am atins linia trasată de el și m-am pregătit să ucid atât cât aveam să stau în picioare. Am văzut aceeași hotărâre reflectată și în ochii Regelui Tirrell. Contele Patrick și Ducele Vidor au luat poziție în spatele nostru, apărându-ne de lucrătorii care scăpau printre noi sau care se hotărau să atace dinăuntrul sălii tronului.

Armata de lucrători s-a arătat după colț mai jos de noi și-a început încet urcușul. Capetele lor tresăltau ca niște balize pe o mare agitată. Deși erau mici, numărul lor avea forța de-a ne împinge în spate și-a ne obosi până când n-am mai fi putut aplica nicio lovitură. Soarta ne era pecetluită și cu toții am înțeles asta în timp ce coridorul continua să se umple.

Mi-am dres glasul și m-am uitat la companionii mei.

— Ei bine, lorzii mei, presupun că nu sunt decât vreo mie de dhesiri de ucis într-o colonie de dimensiunile ăsteia. Punem câte un Imperial de căciulă?

Ducele a chicotit.

— Și câte cinci de fiecare luptător?

M-am uitat spre Rege.

— Numai dacă îi socotim și pe cei omorâți deja.

Regele Tirrell a încuviințat cu entuziasm.

— Foarte bună propunere, Lord Nolan.

Ducele și Contele au dat din cap afirmativ și ne-am întors fiecare în poziția inițială, gata să începem sumbra lucrare. Hoarda ajunsese la noi.

N-aș putea face o descriere lovitură cu lovitură a luptei, pentru că nu-mi mai amintesc mare lucru din ea. Frânturi îmi vin în gând nechemate — cum ar fi o șopârlă tăiată în două sau un lucrător împleticindu-se în spate fără un braț. Astfel de imagini sunt suficiente ca să-mi amintesc că am participat la luptă, dar tot restul mi s-a șters pur și simplu din memorie. Nu că m-ar deranja pierderea lor; aceste lucruri uitate contribuie la sănătatea mea mentală.

Un om care pretinde că își aduce aminte și nu poate povesti fiecare lovitură de sabie, fiecare parare și ripostă într-o încăierare ca aceea în care am fost implicați noi este fie un mincinos, fie n-a făcut altceva decât să asiste de pe margine. N-a fost atât o luptă organizată, cât a fost un măcel din partea noastră. Lucrătorii continuau să vină către noi și nu ne dădeau ocazia să ne dăm măsura talentului de spadasini. Aveam impresia că mă străduiam să sting un incendiu, nu că m-aș fi luptat cu o armată, întrucât nu făceam decât să tai în stânga și în dreapta monstruleți verzi șuierători care se apărau cu ghearele. Loveam cu ambele tăișuri ale *tsincaatului*, dar și cu latul lamei, însă nicio lovitură nu părea să aibă efect. Lucrătorii veneau întruna.

Am auzit în poveștile spuse de barzi despre alte asedii că luptătorii trebuiau să împingă trupurile neînsufleţite din calea lor ca să ajungă la alți vrăjmași, dar noi nu aveam problema asta. Înainte ca trupurile să se poată aduna într-o baricadă în spatele căreia să ne putem ascunde, lucrătorii își trăgeau morții și camarazii aflați pe moarte departe de noi. Pentru că frontul de lucrători era neîntrerupt cât vedeam cu ochii, îmi imaginam cadavrele fiind transportate cât era de lung coridorul și aruncate la groapa de gunoi din Marea Galerie.

Regele a obosit cu puțin înaintea mea — cel puțin, înainte să recunosc față de mine că eram obosit — și, strigându-i un ordin vărului său, s-a retras. Contele Patrick i-a luat locul, atacând cu o forță pe care n-aș fi bănuit-o la el. Tirrell și cu mine fuseserăm împinși pe coridor spre sala tronului, dar atacul feroce al lui Patrick a străpuns forțele dhesiri, împingându-i înapoi. I-am susținut efortul și împreună am recâștigat câțiva metri prețioși din coridor.

Mă durea tot corpul. Ude leoarcă de sudoare pe dinăuntru și împroșcate cu sânge de dhesiri pe dinafară, hainele mele de vânătoare din piele atârnau grele pe mine ca un al doilea rând de piele. Cizmele-mi erau zgâriate și scâlciate,

pantalonii, sfâșiați, iar picioarele îmi sângerau de la mai multe crestături superficiale. Transpirația îmi înțepa ochii și am încercat o înlătur clipind. Nu era nevoie să văd ca să ucid dhesiri.

Regele m-a strigat, ordonându-mi să mă retrag. Am țipat:

— La trei, Duce Vidor.

Apoi am numărat. Ducele a venit lângă mine și a răcnit când și-a încleștat sabia de oțel tare și lucios cu ghearele și dinții lucrătorilor.

M-am lăsat într-un genunchi și am încercat să-mi controlez respirația. Pieptul îmi tresălta ca o corabie pe o mare în timpul furtunii și mă simțeam amețit. Am încercat să-mi șterg fruntea de sudoare cu mâneca stângă, dar n-am reușit decât să-mi mânjesc fața cu sânge de dhesiri.

Am închis ochii un moment, izolându-mă de tot ce era în jur, mai puțin de sunetele luptei. Cei doi nobili gemeau și icneau de efort, apoi răcneau dezarticulat când le reușea o lovitură. Dhesiri chițăiau și gâlgâiau în liniile din față și șuierau nerăbdători în cele din spate, de parcă și-ar fi repetat ultimul ordin primit iar și iar. Săbiile scoteau un sunet gros și umed atunci când se loveau, foarte apropiat de sunetul unei sape trase prin mortar ud.

Ducele a strigat și eu am deschis imediat ochii. S-a îndepărtat târșâit, ținându-se de coapsa stângă. Avea cracul pantalonului sfâșiat și un dhesiri se ținea agățat cu o încăpățânare de catâr. Goblinul își afundase bine dinții în piciorul Ducelui. Vidor s-a lăsat într-un genunchi și a strivit țeasta dhesiriului cu o lovitură de mâner al sabiei, apoi s-a ocupat de greaua misiune de a descleșta fălcile goblinului.

Am țâșnit în față și am prins un dhesiri care urmărea să sară în spinarea Ducelui. Întreaga linie de goblini a avansat și Regele a pășit între Patrick și mine ca să-i țină înapoi. Am pierdut doi metri prețioși, dar am reușit să le blocăm înaintarea destul cât Ducele să se târască mai departe pe coridor.

În mijlocul hoardei l-am văzut pe singurul luptător rămas în colonie. Șuiera ordine la lucrătorii aflați între el și noi, apoi în spate, la cei care îl urmau. Asta m-a descumpănit un moment, însă chiar nu aveam timp să aflu motivul din spatele acțiunii sale. Regretam totuși că Ducele fusese rănit, căci asta însemna că nu puteam rămâne la distanță și să folosesc praștia ca să-l dobor pe luptător.

Atunci, curioasa problemă a ordinelor luptătorului din fundul coridorului s-a rezolvat singură. Am auzit voci de oameni venind prin tunel. Luptătorul s-a apropiat și mai tare de noi, iar dhesiri pe lângă care trecea se întorceau cu fața în cealaltă parte a tunelului, pe direcția Marii Galerii. Peste un minut, acolo și-a făcut apariția Marele Duce Fordel.

Regele a scos strigătul de război hamisian:

— Sângele meu pentru țară.

Și a început să spintece cu forțe proaspete. Contele Patrick a strigat de bucurie că-și revedea tatăl și am pornit toți trei în atac. Nerăbdarea ne amorțea toate durerile. În urma Marelui Duce luptau alți membri ai cetei de vânători și cu ajutorul lor am simțit, pentru prima oară, că am putea ajunge să respirăm din nou aer proaspăt.

I-am strigat luptătorului:

— Oprește-i pe lucrători și n-o vom ucide pe Regină. Vă vom lăsa să o mutați într-o altă vizuină pe care v-o veți face altundeva.

Reptila mi-a aruncat o privire rece și dură. Am înclinat din cap și Regele Tirrell a venit lângă mine. Luptătorul a șuierat o poruncă; dhesiri s-au oprit din luptat și s-au retras. Regele Tirrell a strigat un ordin și Marele Duce și-a oprit oamenii.

Lucrătorii au trecut încolonați pe lângă linia noastră către sala tronului. Contele Patrick l-a ajutat pe Duce să șchiopăteze spre Marele Duce. Eu și Regele Tirrell am pornit spre sala tronului.

Deși lupta încetase, lucrătorii continuau să o protejeze pe Regină, iar cei care tocmai intrau în sală li s-au alăturat. Când a ajuns și el, luptătorul a șuierat o nouă comandă și acea armură vie s-a dizolvat, formând din nou lanțul responsabil cu hrănirea și transportarea ouălor pe care îl văzuserăm la început.

Luptătorul era mai înalt decât Jevin și avea pielea de un verde mai închis, cu excepția petei roșii, mare cât un vârf de săgeată, dintre ochi. Scalpul îi strălucea neted și nu părea a fi rece, cum m-aș fi așteptat văzându-l de la mare depărtare.

— Unde ne putem muta? i s-a adresat el Regelui pe o voce aspră.

Regele s-a lăsat pe vine și a desenat o hartă a zonei cu pumnul. A făcut un „X" în locul unde ne aflam acum, după care a arătat un loc aproape de granița cu Ealla și Darkesh. Zburasem pe deasupra lui venind spre Hamis și știam că era o pășune semiaridă locuită de puțini oameni, deoarece pământul nu era bun pentru agricultură.

— Aici nu vă va deranja nimeni și vă puteți hrăni cu caii sălbatici de pe câmpii.

Luptătorul a dat din cap înțelegător, după care s-a întors spre mine.

— De ce?

În pofida asprimii vocii sale, a reușit să transmită o anumită neîncredere prin cuvintele sale.

M-am uitat în ochii lui negru-tăciune.

— Nu mai era nevoie să moară cineva.

M-am întors să plec.

— Stai.

M-a atins pe umăr. M-am răsucit.

M-a privit intens.

— Datorie.

Mi-a oferit ghioaga ca răsplată.

Am clătinat din cap.

— Nicio datorie.

A scuturat din cap hotărât și m-a strâns mai tare de umăr.

— Datorie.

Am încuviințat. Am arătat spre Regină.

— Dă-mi un ou de luptător.

Luptătorul a șuierat ascuțit. Regina a șuierat, la rândul ei, ceva către luptători, dar i-a răspuns la fel. Regina a scos un ou, dar era mai mare decât celelalte și avea o culoare brun-roșiatică. Un lucrător l-a adus luptătorului. Acesta l-a luat și mi l-a întins mie.

Am pus palma peste el și m-am minunat de textura cojii. Era ca o piele caldă. M-am concentrat o secundă, apoi mi-am retras mâna. Acum, coaja era împodobită cu un cap de mort simplu. Luptătorul dinăuntru era încă în viață; simțisem viața, dar însemnasem doar coaja. Dacă extrăgeam viața, lucru pe care oricum nu voiam să-l fac, ar fi însemnat ca tatuajul meu să devină vizibil, iar asta mi-ar fi anulat misiunea aproape înainte ca ea să fi început.

— La vest, în vale — m-am lăsat într-un genunchi și am arătat un loc pe harta Regelui — este un compatriot de-al meu cu o pasăre mare. Dă-i oul acesta. El li-l va da stăpânilor mei. Acum, nu mai este nicio datorie.

Luptătorul mi-a luat ușor mâna dreaptă cu laba sa stângă. Pielea sa era elastică și moale ca pielea tăbăcită, dar totuși foarte uscată la atingere. Limba bifurcată i-a ieșit dintre buze și mi-a atins mâna.

— Îmi voi aminti de tine.

Am înclinat solemn din cap și am făcut o plecăciune deopotrivă înaintea lui și a Reginei sale. În tăcere, cu respect, Regele Tirrell și cu mine ne-am retras și ne-am alăturat oamenilor noștri.

Servitorii care stăteau în jurul gropii ne-au întâmpinat întoarcerea din vizuină cu un ropot de aplauze. Cineva se gândise să aducă o căruță pentru cei răniți și în ea l-am urcat

pe Ducele Vidor, alături de unu sau doi alți nobili din echipa Marelui Duce Fordel care fuseseră răniți. Ei au pornit în grabă înaintea noastră, în vreme ce toți ceilalți s-au întors în tabără în ritmul permis de oboseala din noi.

Când am ajuns, servitorii începuseră deja să sărbătorească temeinic. Primul care l-a întâmpinat pe Rege a fost Keane, Contele de Cadmar. Acesta era un om înalt, blond și mustăcios, bine-cunoscut ca luptător aprig și abil general.

— Milord, ce tare mă bucur că ești teafăr! Eu și oamenii mei am ajuns în tabără tocmai când a sosit vorbă că ai fost scos din ghearele dhesirilor.

Regele a sărit din șa, la fel ca mine și Contele Patrick. Îngrijitorii ne-au luat caii și Regele s-a întors să mă prezinte Contelui.

— Lord Nolan ra Yotan, el este Keane, Conte de Cadmar.

I-am acceptat mâna întinsă.

— Am auzit de tine, sire. Ești prim-luptătorul Regelui și ai adus victoria, ca general, în asediul cetății Jolis. A înclinat din cap și eu i-am întors gestul. Să înțeleg că încă mai ai Steaua Sinjariei?

Am simțit șocul străbătându-i mâna. Steaua Sinjariei era un smarald măreț care obișnuia să fie piesa de rezistență a coroanei monarhului sinjarian. După asediu, Regele ceruse să fie încastrat într-un medalion pentru a sărbători victoria, și i-a dăruit-o Contelui. În popor se păstra legenda conform căreia Sinjaria nu va fi liberă din nou decât atunci când un sinjarian va readuce nestemata în țara ei de drept.

Keane a mijit din ochii-i verzi, aproape măslinii, și m-a studiat. Pe dată, a respins ideea că aș fi participat și eu la asediu, datorită tinereții mele, apoi a lăsat să-i înflorească un rânjet pe buze.

— Încă o mai am, Lord Nolan, este în deplină siguranță în cuferele mele de la Castelul Seir.

Regele ne-a cuprins pe amândoi cu brațele pe după umeri și ne-a condus spre cortul cel mare, unde începuse deja petrecerea.

— Keane, nu accept ca tu și Nolan să vă luați la harță. Vă datorez amândurora foarte multe și prefer să vă știu frați uniți de acest lucru, decât dușmani despărțiți de oricare altul.

Contele și cu mine am râs, acceptând armistițiul propus de Rege. În pofida camaraderiei și a grijii lui față de mine, mă simțeam foarte stingher. Nu erau complet pregătit să mă împrietenesc cu omul care îmi distrusese poporul. Mai rău, chiar, acea parte din mine, care se bucura de faptul că acești cuceritori ai Sinjariei mă găseau demn de toată lauda, era mai puternică de la o clipă la alta și de la un hohot de râs la altul. Familiaritatea pe care mi-o demonstra Regele deopotrivă mă încânta și mă scotea din fire.

Regele ne-a luat, pe mine și pe Contele de Cadmar, la masa lui aflată pe o platformă în capătul nordic al cortului. Servitorii ne-au turnat fiecăruia câte un pocal cu vin și Regele a ridicat cupa în aer.

— Toastez în cinstea curajului vostru și vă aduc mulțumirile mele! le-a strigat el celor adunați acolo.

Nobilii au izbucnit în urale și au băut, apoi și-au reluat ospățul cu vânat și porc sălbatic. Am auzit povești de război incredibile, strigate cu gura plină, și am clătinat din cap.

Regele i-a făcut semn unui servitor să se apropie și i-a cerut să ne aducă mâncare în cortul său personal. Contele de Cadmar, Contele Patrick și cu mine l-am urmat pe Rege în cortul său și acolo am găsit un vrăjitor care oblojea deja piciorul Ducelui Vidor.

Vrăjitorul tăiase pantalonii lui Vidor și îi spălase rana cu vin. Două rânduri ușor rotunjite de urme de colți punctau coapsa Ducelui în sus și pe lateral și firișoare de sânge curgeau din găurile mai adânci.

Ducele a zâmbit curajos.

— Doare, dar nu așa tare ca înainte să desfac fălcile goblinului.

M-am așezat pe o bancă și un servitor mi-a tras cizmele din picioare. Mi-am rupt și eu cracii pantalonului și mi-am dat jos tunica de vânătoare.

— Măcar dhesiri nu sunt veninoși.

Vrăjitorul a dat afirmativ din cap.

— Voi face o vrajă ca să amorțesc piciorul câteva zile și să ajut la accelerarea vindecării. Vă veți reveni.

S-a întors să se ocupe de Rege înainte să fi terminat cu Ducele, dar Tirrell i-a făcut semn să n-o facă.

— Oblojește-l pe Duce și apoi ocupă-te de Nolan și Patrick. Eu nu am răni grave.

Vrăjitorul s-a supus ordinului, a fermecat piciorul Ducelui, după care a venit la mine. Când mi-a spălat tăieturile cu vin, m-am crispat. Vrăjitorul a dat din cap.

— Nu ai nevoie de vindecarea mea, tăieturile astea nu vor lăsa cicatrice.

Am încuviințat din cap.

— Nu, dar până la Seir îmi vor trebui o pereche nouă de cizme și niște haine în plus.

Marele Duce, venind înapoia servitorului care aducea hrană și vin, a început să râdă împreună cu ceilalți.

— Vei avea tot ce îți va trebui, Lord Nolan. Iar când vom ajunge la Castelul Seir se vor ține banchete în cinstea ta.

Regele s-a ridicat în picioare.

— Dacă mă scuzați, milorzi, eu îl duc pe Lord Nolan în spate să-i găsesc niște straie cuvenite. Vă rog, a fluturat el din mână spre platoul cu vânat aburind, serviți-vă singuri până ne întoarcem noi.

S-a dus în plasele cortului și mi-a deschis o ușă. Dincolo am văzut un cort mai mic.

Am intrat înaintea Regelui și m-am așezat pe scaunul pe care mi l-a indicat. Era un scaun de campanie comod, făcut din

trei piese care puteau fi demontate pentru o depozitare ușoară sau mutare. Deși era decorat simplu, avea intarsii din foiță de aur care îi dădeau un aer de opulență. Cu toate că putea părea ostentativ, bănuiam că Regele nu dădea deloc atenție valorii lui estetice; ținea scaunul doar pentru că era practic.

Regele a închis ușa și a pășit pe covorul albastru și gros spre un cufăr vechi și zgâriat. L-a deschis, s-a uitat o clipă la mine și a ales o cămașă și o pereche de pantaloni.

— S-ar putea să-ți fie puțin prea largi, căci m-am cam îngrășat în ultimii ani, dar cred că le vei găsi comode.

Am rupt zdrențele de pe picioare și-am tras hainele pe mine, în vreme ce Regele a trecut prin fiecare colț al cortului, aprinzând lămpile. După ce a aprins-o și pe ultima, și-a scos pumnalul și și-a zgâriat o crestătură de la picior până ce pe lamă s-a adunat o picătură de sânge. A ținut lama deasupra flăcării și, deodată, o draperie roșie ca sângele s-a întins de la o lampă la cealaltă, înconjurându-ne.

Mi-a zâmbit.

— Acum nu ne mai poate auzi nimeni.

Am încuviințat din cap, ignorând furnicăturile cumplite de pe dosul mâinii drepte, și mi-am încheiat noua tunică verde înainte să mă așez la loc. Regele și-a tras aproape încă un scaun de campanie și s-a așezat cu fața spre mine.

— Nolan, știu că ai fost trimis să mă protejezi. Îți sunt extrem de recunoscător că ai sosit la momentul oportun. Îmi dau seama, totodată, că ceea ce ai făcut a fost pur și simplu să urmezi ordinele, dar vreau să te recompensez.

Am dat să mă împotrivesc, dar el m-a întrerupt.

— Nu te voi recompensa fiindcă m-ai salvat. Știu că Maestrul tău nu prețuiește acest gen de lucruri. În schimb, vreau să-ți răsplătesc curajul și să-ți mulțumesc că i-ai salvat pe ceilalți. A tăcut un moment și eu nu l-am întrerupt. Salvându-l pe Contele Patrick ai făcut ca unchiului meu să nu i se frângă inima. De fapt, poate că ai salvat întregul

Hamis, deoarece moartea noastră, a amândurora, ar fi adus pe tron un Fordel devastat, iar el nu ar fi fost capabil să domnească.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și am închis ochii. Cuvintele Regelui erau ușor de ignorat, dar sentimentele cu care se întreţeseau mă loveau și năruiau ziduri pe care le ridicasem în ani de zile. Profunzimea iubirii pentru unchiul și vărul său îi știrbeau imaginea pe care i-o dăltuisem și lustruisem încă din ziua când îmi părăsisem ferma.

Fiecare pas pe care îl făcusem spre Talianna, cu imaginea runei de sânge a bunicii arzând incandescent în mintea mea, mă ajutase să-mi diluez suferința într-un dispreț total pentru Regele Tirrell. Din cauza lui, ţara mea era o ruină. Din cauza lui, familia mea murise. Era un monstru și era de datoria mea ca, într-o zi, să-i dau pedeapsa cuvenită, să-i dau înapoi tot ceea ce-mi dăduse el și să iau de la el tot ceea ce-mi luase el cu forţa.

Chiar atunci când acceptasem misiunea din dorința de a o răzbuna pe Marana, știusem că nu voi pleca din Hamis cât Regele Tirrell încă mai ocupa tronul. Nu trebuia decât să nu-mi pese de nimic și misiunea mea de Talion ar fi fost îndeplinită odată cu misiunea mea personală. Și chiar dacă *nekkeht* ar fi fost să-mi ia viaţa, aveam să mor fericit dacă știam că Tirrell murise înaintea mea.

Dar acum hotărârea mea de a-l vedea mort se risipea încet. Cândva îl crezusem un laș care se ascundea în spatele armatelor, dar în vizuină luptase umăr la umăr cu mine și mă acoperise la fiecare pas. Dacă n-ar fi fost momentul acela, aș fi crezut că era aspru și indiferent, dar în vizuină, când îmi simțise oboseala și mă chemase înapoi, se arătase preocupat deopotrivă pentru o rudă și pentru un străin. În două rânduri își pusese viaţa în pericol ca să mă salveze pe mine, un lucru pe care Regele Tirrell din imaginaţia mea nu l-ar fi făcut nici în ruptul capului. El era un nobil de cel mai înalt rang și nu avea

nevoie să recunoască pe nimeni ca egal în țara sa, și totuși pe mine mă acceptase, un țăran fără titlu dintr-un popor răzvrătit, de parcă ar fi considerat că avem descendențe la fel de vechi și de nobile.

Oricât de tare aș fi încercat să-mi păstrez promisiunea pe care i-o făcusem bunicii mele moarte, aceasta se făcea tot mai mică, până a dispărut cu desăvârșire. Poate că ceea ce crezuse ea despre Regele Tirrell era adevărat pentru cel care fusese la început — poate chiar până-n clipa când se văzuse blocat într-o vizuină dhesiri — dar acum nu mai era așa. Îmi dorisem moartea unei năluci, o imagine pe care o încropisem din amintiri dureroase și povești sinistre. Furia și ura din runa de sânge o animase așa cum un suflet *rhasa* reanimează un corp mort. La fel, am înțeles că imaginea mea despre Tirrell era tot atât de reală pe cât era un *nekkeht* de viu.

Știind că descoperisem adevărul, și urându-mă pentru asta, am renunțat la vechiul jurământ. Singurul meu regret era că, făcând asta, imaginea bunicii se risipea. Mi-am văzut misiunea cu ochi noi — cu ai mei, în loc de ai bunicii — și am decis că, atâta timp cât eram viu, aveam să fac tot posibilul să mă asigur că Regele Tirrell era viu, la rândul său.

Am deschis ochii.

— Te rog, nu-mi vine în gând nicio răsplată pe care mi-ai putea-o oferi. Faptul că v-am salvat viața e-o răsplată suficientă. Dacă trebuie să răsplătești pe cineva, răsplătește-l pe vărul tău. Urmele lăsate de el m-au dus la voi.

Regele s-a ridicat și m-a atins pe umăr.

— Cum dorești, atunci, îl voi recompensa pe Conte. Dar te rog să înțelegi cât îți sunt de îndatorat.

A stins flacăra unei lămpi și cortina s-a risipit ca o perdea de fum unsuros.

— Vino, Lord Nolan, să petrecem și noi măcar puțin. Dacă ești la fel de obosit ca mine, te vei retrage curând. Iar mâine ne poți însoți la vânătoarea leopardului de munte.

Anevoie, m-am ridicat în picioare.

— După tine, regele meu, dorința ta mi-este poruncă.

O O O

În Hamis, succesiunea la tron este stabilită strict prin ordinea nașterii, așa că Regii și Reginele, deopotrivă, pot să domnească și chiar o fac. Totuși, niciun copil nu este recunoscut ca urmaș al lor decât după vârsta de optsprezece ani. Atunci, copilul trece printr-o serie de ritualuri, pe întinderea unei luni, ca pregătire pentru încoronarea în calitate de viitor domnitor al Hamisului.

Cel mai mare copil al Regelui Tirrell era fiica sa, Zaria. Respectând cutuma, în prima Lună a Lupului plină de după ziua ei de naștere, ea trecuse printr-o Veghe a Somnului. După o masă specială, preoții i-au dat o Pernă a Somnului sacră, au condus-o la cel mai răsăritean turn din Castelul Seir — Turnul Lunii — și au încuiat-o peste noapte.

În noaptea aceea a visat un leopard de munte, iar preoții și înțelepții s-au bucurat foarte de acest excelent semn. Au introdus imediat animalul în blazonul ei și oamenii i-au prezis lucruri măreție, întrucât domniile tuturor celorlalte Regine care visaseră un leopard de munte în timpul Veghii Somnului fuseseră lungi și prospere.

Regele a râs explicând toate acestea, pe când stăteam afară în dimineața următoare.

— Ea, una, nu s-a bucurat auzind că celelalte Regine au avut, în medie, câte șapte copii fiecare, dar a mulțumit-o animalul pe care zeița Shudath i-l trimisese în vis.

Am încuviințat din cap și l-am mângâiat pe Lup pe gât. Calul a bătut din copite și a suflat aburi pe nări, nerăbdător să plece la drum, însă trebuia să-i așteptăm pe Contele Patrick și Contele de Cadmar. Ceilalți vânători nu se treziseră încă — cei mai mulți nici nu se ridicaseră de pe podeaua cortului pentru

petreceri — și toți patru căzuserăm de acord că o vânătoare în zorii zilei ar putea fi cea mai bună alegere.

Ceilalți doi au venit și ei destul de repede și am pornit toți spre tabără. Hotărâserăm să ne descurcăm fără hăitași, pentru că majoritatea erau încă inconștienți și oricum nu făcuseră mare lucru la vânătoare până atunci. Pe deasupra, Contele Patrick recunoștea în mare locul unde ne aflam, după descrierea făcută de Prințesă în urma visului, așa încât știam că leopardul de munte trebuie să fie pe aproape.

Nerăbdător să dau de urma felinei, eu deschideam drumul călare pe Lup. Leoparzii de munte sunt cunoscuți pentru puterea și înclinația lor spre singurătate; foarte puțini cad pradă vânătorilor. Spre deosebire de leoparzii de la câmpie, blana lor e formată din petice mari de culoare brună mărginite de blană arămie, din cea comună. În regiunile joase, animalului i se spune leopard vărgat și blana lui e foarte valoroasă.

Contele Patrick ne-a îndrumat spre cel mai apropiat dintre Munții Gemeni, iar eu am fost de acord cu zona de vânătoare pe care o alesese. Zburasem pe deasupra ei cu o zi în urmă și văzusem căprioare și antilope, animale pe care felina se spune că le vânează, așa încât părea o zonă bună în care să începem. Cât ai zice pește, Patrick ne-a arătat o stâncă având o formă ciudată pe care Prințesa spusese că o văzuse în vis, lucru care ne-a bucurat pe toți.

Primul semn pe care l-am întâlnit a fost trupul pe jumătate mâncat al unui cerb tânăr, târât până pe o terasă îngustă de la marginea unui versant. Am întins mâna, am scos din tolba de la șa un arc mic, pe care îl împrumutasem de la hăitașul Marelui Duce, și l-am întins. I-am încercat elasticitatea, apoi am fixat o săgeată în el. Deși era mai mic decât arcurile folosite de Arcași, știam că mă voi descurca cu el de la mică distanță.

Și-au luat și ceilalți arcurile în mână și au înclinat din cap spre mine când au fost gata să continuăm. Am aruncat frâiele peste grumazul lui Lup și l-am îndemnat în față ușor, cu

genunchii. Lup a mai mers o jumătate de kilometru, după care s-a oprit. Și-a lipit urechile de cap. Am ridicat mâna dreaptă, luând-o de pe arc, ca să le fac semn celorlalți să se oprească. A fost cât pe ce să fie ultima mea greșeală în viață.

Subestimasem eficiența dresajului lui Lup. Calul era îngrozit și ar fi vrut să o ia la fugă, dar n-a făcut-o. Îmi doresc s-o fi făcut, căci motivul pentru care voia să fugă era leopardul ghemuit și gata să sară dintre stâncile din dreapta mea.

Găsind că eram o țintă imobilă, felina a țipat și a sărit.

Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. M-am aplecat în față și, răsucindu-mă, am sărit din șa, aruncându-mă la pământ. Felina a zburat prin aer, lovind din gheare, cu colții dezgoliți, și a trecut chiar prin locul unde, cu o secundă înainte, mă aflasem eu. Am aterizat pe spate și am încercat să fixez înapoi săgeata ca să pot trage, pe sub Lup, în felină.

Leopardul zăcea de cealaltă parte a calului. Se zvârcolea neputincios și furios. Trei săgeți i se implântaseră încrucișate în piept.

Mi-am liniștit respirația, m-am rostogolit în picioare și i-am netezit lui Lup gâtul. Nările lui fremătau și avea ochii larg deschiși, albi, îngroziți, dar mângâierea mea l-a liniștit.

— Ușor, Lup, e mort.

M-am întors spre hamisiani.

— Mulțumirile mele celui care v-a învățat să trageți.

Au surâs toți și au descălecat. S-au strâns în jurul meu și eu am îngenuncheat lângă leș.

— Toate lovituri de precizie. Două au străpuns inima, cealaltă plămânii.

M-am crispat, masându-i stomacul.

— Are țâțele pline de lapte. Se pare că încă nu și-a înțărcat puii.

Nimeni nu a primit vestea asta bine, iar Contele Patrick părea de-a dreptul chinuit de ea. Atunci mi-am dat seama de un lucru.

— Mai avea mâncare pentru o zi sau două, grație cerbului tânăr pe care l-am găsit. Fac pariu că ne-a atacat fiindcă suntem aproape de bârlogul ei. Trebuie să fie aici pe undeva.

Ne-am împrăștiat și am bătut tot muntele, pe partea aceea, căutând orice gaură sau peșteră mică în care leopardul și-ar fi putut face bârlog. Căutările ne-au luat o oră și în cele din urmă am găsit o deschizătură. Era o peșteră mică, ceva mai îngustă ca primul tunel dhesiri, însă am reușit să intru și am găsit un sigur pui viu.

Am dus puiul și pe mama lui moartă înapoi în tabără. În seara aceea am benchetuit din nou și de data-aceasta ne-am alăturat cu toții celorlalți nobili în cortul mare pentru petrecere.

Lui Patrick i se tot întorcea gândul la puiul de leopard și nu se bucura deloc de petrecere. L-am urmărit pe Conte cum înmuia un deget într-o strachină cu lapte de iapă și îl întindea puiului ca să-l lingă. Mă mira această grijă a lui și m-am înfiorat când un lord necioplit a sugerat că puiul, odată crescut, avea să fie o pradă de vânătoare bună.

N-am stat pe gânduri și l-am pocnit pe bădăran în barbă, cu un croșeu de dreapta. Toți au pus asta pe seama vinului și a întâlnirii periculoase cu leopardul din acea zi. I-am lăsat să creadă că de aceea îl lovisem, dar în adâncul meu știam adevăratul motiv din spatele atacului.

Bucuria nemiloasă pe care o văzusem în ochii lui îmi amintea mult prea tare de Ring.

CAPITOLUL 14

Novice: Însângerat

Statuile mă dominau, privindu-mă de sus cu ochi orbi aidoma unor zei uitați. L-am lăsat pe Lup să-și croiască singur drum printre ele — mergea după calul lui Ring — pentru că eu eram prea conștient de acei uriași de piatră adunați să se opună unul altuia acolo, în mijlocul Văii Tuzist, ca să-l mai pot ghida. Nu mai văzusem niciodată ceva așa maiestuos și, totodată, nici așa de trist.

M-am adresat Justițiarului care călărea în fața mea.

— Ce sunt astea, Ring? De ce sunt aici?

Aproape că mă așteptam să-mi ceară să aflu singur scopul lor, dar nu a făcut-o. În acea jumătate de an pe care o petrecusem alături de el observasem că toate clădirile străvechi și locurile de desfășurare a bătăliilor legendare aveau pentru el un caracter sacru care reușea să-i astâmpere chiar și ura pe care mi-o purta. Mi se părea că Ring își dorea să fi fost parte din istoria lor, în loc să fie prizonierul prezentului.

A tras de frâie, oprind calul.

— Aceștia, novice, sunt Gardienii.

A arătat la sud către orașul construit din marmură albă scânteietoare precum jumătate dintre statui.

— Acolo jos este orașul-stat Tuzi, iar acolo în spate — s-a întors și a arătat spre un oraș de la nord construit din lespezi de bazalt negru — este Zist. Gardienii aparțin ambelor orașe.

M-am încruntat.

— De ce sunt statuile aici? În valea asta domnește pacea încă de dinaintea Spulberării. De ce apără orașele?

Ring a surâs.

— Le apără unul de celălalt.

A lovit cu pintenii în coastele calului și mi-a făcut semn cu mâna să-l urmez.

— O să-ți explic pe culmea colinei de acolo.

Pe culmea colinei, la mai puțin de o jumătate de kilometru de unde fuseserăm înainte, am descălecat. De acolo, perspectiva îmi permitea să văd că majoritatea celor treizeci și două de statui erau dispuse într-o rețea din șiruri de flori sălbatice. Am mijit ochii.

— Aproape că arată ca niște piese de șah.

Ring a surâs iarăși, după care s-a întors cu spatele la mine și a vorbit adresându-se parcă nu doar mie, ci și lui însuși și statuilor.

— Observația ta e bună, novice. La început, doar asta s-a vrut ca ele să fie. Dar apoi, peste ani, au devenit Gardieni.

Odată ce Ring mi-a confirmat bănuiala, mi-a fost mai ușor să identific piesele. Cele albe arătau o mai mare influență elliană veche. Regele, piesa cea mai mare, purta o coroană simplă, asemănătoare cu cea de pe fruntea Regelui din Ell. Regina, cu vreo cincizeci de centimetri mai scundă decât Regele, dar mai înaltă totuși decât Steaua din Talianna, avea fața mai lată și pometii mai ridicați ai Prințeselor boucane, luate adesea de soții de către nobilii elliani. Celelalte piese, de la Lăncieri și Înalți Preoți până la Eliți și Războinici, aveau toate urechea stângă găurită, semnul că erau servitorii loiali ai Regelui.

Piesele negre, pe de altă parte, erau mai individualizate și se inspirau din diversele provincii ale Imperiului. Războinicii, de pildă, erau toți daari cu Lănci ale spiritului, iar Lăncierii erau din cavaleria grea imperianană. Regele semăna chiar cu vreo două busturi pe care le văzusem ale vechilor Împărați,

dar nu reușeam să-l identific doar după asta. În mod corect, și poate optimist, Regina era modelată după femeile din Sterlos — o națiune care plătea tribut Împăratului, dar pe care Împăratul nu o cucerise niciodată.

— Tuzi controlează capătul văii cu uriașe depozite minerale și Zist produce în abundență hrană pe care o exportă în tot Imperiul.

Ring s-a uitat lung la statui, de parcă le-ar fi văzut așa cum fuseseră cândva.

— Cele două orașe au purtat război după război, toate sângeroase, pentru controlul asupra întregii văi, dar niciunul nu a ieșit învingător. După un an sau doi de campanii eșuate, soldații se retrăgeau și orașele își reveneau până când aveau destui oameni ca să încerce din nou cucerirea vecinului lor.

Ring a arătat spre Regele negru.

— Împăratul Clekan al XI-lea a decis să pună capăt acestor lupte, căci ambele orașe erau importante pentru Imperiu. Avea nevoie de metalul din Tuzi și de grânele din Zist. Ca să preîntâmpine un război care ar fi întrerupt producția acestor două bunuri, i-a chemat pe conducătorii celor două orașe și le-a explicat cu răbdare soluția pe care o găsise.

Le-a spus că proprietatea văii îi va reveni orașului care îl va putea învinge pe celălalt la o partidă de șah. Orașele trebuiau să construiască piesele — Împăratul a vorbit clar despre mărimea și culoarea lor — și a anunțat că se va face câte o mișcare pe lună, până la clarificarea situației.

Ring s-a întors spre mine și a zâmbit larg.

— Le-a spus conducătorilor că nu poate avea loc niciun război în vale până nu se încheie meciul și a staționat aici Talioni care să vegheze la respectarea ordinului său. Dacă unul dintre orașe îl ataca pe celălalt, Talionii trebuiau să-și unească forțele cu celălalt oraș și să-l stârpească pe atacator.

Am vorbit într-o șoaptă slabă, ca să nu-i stric lui Ring buna dispoziție.

— De ce n-au angajat orașele jucători pricepuți?

— Asta au făcut, novice, ambele au făcut asta. A fost nevoie de trei ani pentru terminarea pieselor și de încă doi pentru pregătirea terenului. (A arătat cu degetul spre șirurile de flori care desenau tabla.) Acum nu se văd decât câteva flori, dar cândva, pe fiecare pătrat de pe tablă, creștea o floare diferită, iar îngrijirea tablei, pentru ca pătratele să arate mai bine ca acelea plantate de orașul rival a devenit o întrecere aprigă la fel ca jocul însuși.

Jocul a fost unul clasic. Ambele orașe au angajat jucători de geniu și, după o mișcare decisivă din partea echipei cu negru, cetățenii din Zist și-au izgonit conducătorul și l-au ales în locul lui pe jucător. A fost nevoie de cinci ani ca jocul să ajungă în acest punct, iar asta se întâmpla acum mai bine de o mie de ani.

Emoția din glasul lui Ring a înlăturat pentru mine bariera anilor și am văzut cu ochii minții mulțimile de oameni din jurul tablei în timp ce vrăjitorii mișcau piesele. Fiecare mișcare survenea după o lună de așteptare, care așteptare trebuie să fi fost incredibil de apăsătoare. Aproape auzeam cum își țineau toți respirația când o piesă se cutremura și se mișca în față, eliminând alta.

Încet, am revenit la realitate și tristețea mi-a învăluit sufletul. Piesele așteptau reluarea unui joc care nu avea să se sfârșească niciodată. Piesele deja scoase de pe tablă stăteau pe margine aidoma unor fantome, așteptând să vadă că sacrificiul lor n-a fost în van. O pasăre care își făcuse cuib în gura Regelui alb și-a luat zborul și, odată cu ea, a zburat și impresia de viață din acel loc.

— De ce nu a fost dus meciul la sfârșit?

M-am mai uitat o dată la dispunerea pieselor.

— Nu sunt un jucător așa bun, dar mi se pare că negrul câștigă la următoarea mutare.

Ring s-a întors și s-a dus înapoi la calul său.

— Negrul într-adevăr câștigă dintr-o mutare și toți au știut-o. Totuși, pacea dăinuia în vale de zece ani lungi și nimeni nu aștepta izbucnirea unor noi războaie. Conducătorul din Zist i-a scris Împăratului și a mai cerut timp să-și gândească mutarea.

Ring a sărit în șa.

— Împăratul i-a dat timp nelimitat de gândire și douăzeci de ani mai târziu câștigătorul a murit fără a-și fi putut face mutarea. În mormântul lui din Zist, oamenii au pus o tablă cu piesele așezate exact ca aici și o statuie a lui aplecat peste ea, ca să poată studia tabla în vecii vecilor.

Am zâmbit larg.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

Entuziasmul meu l-a atins pe Ring ca un pumn. S-a întunecat la față imediat. S-a întors în șa cu fața înainte și a Chemat:

— *Vino, novice, avem de ucis oameni.*

O O O

Nu-i putuserăm urmări pe Ahnj și Dabir după ce dăduserăm peste ferma arsă, pentru că Ring primise ordin să execute o misiune în Solnaria. Misiunea, care implica escortarea unui ministru din Solnaria până în Thele pentru discuții despre bandiții care atacau granița dintre cele două națiuni, îl iritase pe Ring.

Ring se plângea că primise misiunea pentru că îl însoțeam eu. Călătoria m-a purtat într-adevăr în locuri pe care nu le mai văzusem înainte și m-a familiarizat cu politica de curte din Solnaria. Mie mi s-a părut foarte educativ, în vreme ce lui Ring i s-a părut plicticos și abia aștepta să reînceapă vânătoarea de criminali.

Din fericire pentru Ring, Ahnj și Dabir reușiseră să nu se lase prinși. Jefuiseră câteva orașe în Ditaan și Lacia,

dar nu își formaseră o bandă care să-i ajute pe când le-am dat noi de urme, întorcându-ne din Solnaria. I-am văzut o dată, însă au scăpat dând foc la jumătate din oraș. Chit că le oferea un avans de o zi, Ring a insistat să rămânem până când și ultima victimă a incendiului — o copilă — era scoasă din cenușă.

Mulți orășeni au crezut că a făcut asta din compasiune pentru părinții ei, dar eu am aflat adevărul după ce am părăsit orașul. I-am amintit ce îndatorată îi rămăsese familia pentru strădania sa, dar el a pufnit.

— N-am rămas pentru ei, novice. A trebuit să știu exact câți au murit în incendiu, ca să-i pot face să plătească pentru fiecare în parte.

Ahnj și Dabir au încercat să scape de noi, dar Ring era un hăitaș prea bun ca să se lase păcălit de încercările lor disperate de-a ne trage pe sfoară. Ne-am apropiat încet de ei și Ring s-a bucurat mult când le-a localizat tabăra pe jumătate ascunsă. Cel puțin în două rânduri le-am luat-o în față de-a dreptul și Ring a instalat capcane mici atunci când știa că ei se vor opri peste noapte.

— De ce nu punem mâna pe ei și terminăm odată? am întrebat la un moment dat.

Ring a mijit din ochi și a lăsat un zâmbet sadic să-i strâmbe buzele.

— Nu au terminat de plătit, novice, pentru toate crimele pe care le-au făptuit.

Uram partea asta crudă a lui, dar recunosc că preferam să o știu îndreptată spre Ahnj și Dabir, decât spre mine. Totuși, urmele erau îndeajuns de proaspete încât îmi permiteam să presupun, fără a greși prea mult, că aceasta avea să fie ziua care va pune capăt jocului de-a șoarecele și pisica dintre Ring și cei doi criminali.

Urmele duceau aproape direct spre est și un băiat de-al locului ne-a spus că-n direcția aceea nu era decât o fermă. Am

ajuns la ea la primele ore ale serii. Mergeam prin lanuri de grâu de dimineață — tulpinile ajungeau până la scările noastre — dar nu văzuserăm pe nimeni care să se ocupe de ele. Bănuiam amândoi ce e mai rău: eu speram că fermierul și familia lui vor fi nevătămați, în vreme ce Ring spera că Ahnj și Dabir vor fi ocupați.

Clădirile fermei erau așezate într-o mică depresiune, ca o căldare, din mijlocul lanurilor. Mai mulți copaci mari umbreau casa din lemn și piatră și între cei doi copaci din dreapta era întinsă o frânghie de rufe încărcată cu haine puse la uscat. Curtea din fața casei era colbuită și două duzini de găini scurmau țărâna în căutare de hrană. Cotețele găinilor și cocinile porcilor erau în spatele casei, în dreapta, iar hambarul mare și vechi era și mai în spate, în stânga.

Un cal de plug bătrân și obosit ne privea din grajdul de lângă hambar. Un câine, cu blana lungă de iarnă năpârlind pe alocuri, stătea întins lângă ușa casei. A ridicat capul și s-a uitat la noi, mârâind gutural. A ajuns la concluzia că nu meritam niciun efort și s-a culcat la loc.

Eu și Ring ne-am oprit caii lângă fântâna din fața casei, ceva mai la stânga. Un acoperiș de stuf umbrea o bază rotundă de piatră, fiind susținut de doi stâlpi groși de stejar. O găleată de lemn era legată de o frânghie petrecută printr-un scripete ruginit și într-un cui, pe unul dintre stâlpi, era agățat un linguroi. Un clopot de mărime medie, turnat în fier, era prins cu șurub de celălalt stâlp al fântânii, de partea dinspre casă. O fâșie de piele se mișca lenevă în bătaia vântului sub limba clopotului.

Ring a tras de el o dată. Clopotul a răsunat tare, ca un vaiet; câtuși de puțin dangătul vesel al unui clopot care cheamă familia la cină. Acel sunet precis și exploziv cerea atenție imediată. Într-un fel, Ring lansase Chemarea cu ajutorul clopotului.

Ușa casei s-a deschis încet și fermierul a pășit afară cu băgare de seamă. A închis ușa după el fără a se uita în spate sau a vorbi cu cineva dinăuntru. Omul și-a scos o batistă de la curea și s-a șters la frunte. A zâmbit firav.

Pentru că și eu crescusem la o fermă știam că toată acea liniște era de fațadă. Nu se putea ca la geamuri să nu fie plin de fețe care să se zgâiască la cei doi Talioni din curte. Hainele de pe frânghie îmi spuneau că familia avea cel puțin cinci membri, iar ideea că niciunul dintre ei nu avea nimic de făcut era nebunească. În mod evident, Ahnj și Dabir îi țineau pe ceilalți ostatici înăuntru.

M-am uitat la Ring, vrând să-i comunic acest lucru, dar el m-a ignorat. A rămas cu privirea fixă la fermier. Pe fruntea acestuia au apărut noi broboane de sudoare și, pentru o clipă, a părut că omul se topea sub dogoarea privirii lui Ring.

Fermierul s-a forțat să zâmbească.

— Aveți nevoie de ceva, milorzi?

A venit la fântână, rămânând însă de cealaltă parte a ei.

— Apă, poate?

Ring a așteptat. Eu am privit mâinile fermierului care tremurau în timp ce cobora găleata în puț. Calul lui Ring a bătut din copite și s-a agitat, însă Ring a continuat să nu-și ia ochii de la fermier. După care, pe când omul ridica găleata plină ochi, Ring a răspuns la întrebare pe o voce joasă și egală.

— Da, fermierule, apă.

Pe chipul fermierului se vedea cât era de speriat, dar și de ușurat datorită răgazului pe care Ring i-l oferea. Omul știa ce voia de la el. Simțea presiunea, și aceasta îl strivea încetul cu încetul. Dacă Ring cerea informații, fermierul trebuia să nege că văzuse sau auzise vreodată de cineva anume și noi am fi plecat. Dacă nu ceream informații, rămâneam și-n tot acest timp presiunea avea să crească.

Ring a luat linguroiul, l-a umplut cu apă și și-a mutat privirea către casă. A băut, dar nu și-a desprins ochii de la

ușa din față. Privirea fermierului sărea de la chipul lui Ring la ușa aceea. Ring a pus linguroiul înapoi în găleată. Fermierul a desfăcut frânghia și mi-a adus și mie găleata.

Am luat linguroiul și am băut. Apa rece mi-a spălat gâtlejul de praful înghițit pe drum. M-am uitat în jos spre fața fermierului și-am zâmbit cât am putut eu de liniștitor. El a părut să se relaxeze.

— Mulțumesc, apa e bună.

— *Căutăm doi oameni.*

Fermierul s-a întors, clătinându-se, și a vărsat niște apă.

— Îmi cer iertare?

Ring se holba la ușă de parcă ar fi putut să vadă prin ea.

— Ești singur aici?

Fermierul a căscat ochii la Ring, tremurând. Spaima îi blocase maxilarele și-i furase orice cuvânt ar fi putut oferi ca răspuns.

— *Ai familie, fermiere?*

— D-da. Soția și mama mea.

— N-ai copii?

Vocea lui Ring își bătea joc de om.

— Doi, un băiat și o fată.

Fața fermierului s-a destins. Răspunsurile la aceste întrebări veniseră ușor. Preț de o clipă, a crezut că ar putea supraviețui acestui chin.

Ring i-a alungat acest gând.

— Sunt în casă?

— Da, nu!

Fermierul s-a crispat și agonia i-a săpat riduri zigzagate pe chip.

— Hotărăște-te, fermierule! Sunt înăuntru sau nu?

Fermierul a pregetat, după care și-a adunat curajul, pregătindu-se pentru ce e mai rău.

— Au plecat la Tuzi de dimineață să facă troc pentru lucruri de care avem nevoie.

Osânda veșnică îl înghițise cu totul, căci tocmai mințise un Talion, și doar atunci a observat că noi veneam din direcția Văii Tuzist.

Ring a ridicat vocea.

— Căutăm doi ucigași. Sunt oameni după formă, dar lași în spirit. Îi vom găsi, până la urmă. I-ai văzut cumva?

Fermierul a clătinat tare din cap.

— Nu, pe nimeni. N-am mai văzut față de om de săptămâni întregi. În afară de voi, adică.

Ring și-a mutat privirea la fermier, făcându-l să înlemnească pe loc. Ring s-a adunat ca o pisică gata de atac.

— Sper că nu ne minți.

— Nu, nu, nu mint. N-am văzut pe nimeni.

Ring a dat pinteni calului. A luat-o drept spre ușă.

Fermierului s-a albit la față. Genunchii au început să-i tremure și a fost cât pe ce să-l lase. A scăpat găleata din mâini și apa i-a udat pantaloni țesuți în casă. Se uita țintă la spatele lui Ring, și-a încleștat și descleștat pumnii, apoi s-a uitat la o coasă sprijinită de casă.

Mi-am înghiontit calul și m-am postat între fermier și seceră.

— Talion, hai să plecăm. Ne-au scăpat.

Ring și-a văzut de drum, surd la cuvintele mele.

— *Talion, or să-i omoare.*

Ring a întors iute capul, auzind această combinație de limbă Tal Nobilă și Chemare. Căutătura ochilor ar fi trebuit să mă pună la respect, dar ura pe care o simțeam față de el și teama pentru familia fermierului m-au apărat de acea furie. I-am susținut privirea destul de mult cât să-l conving că nu mi-e teamă de el, după care m-am întors spre fermier.

— Cum te cheamă?

— Ben.

— Nu-l lua în seamă pe partenerul meu, Ben. E din Temur și n-a văzut niciodată o casă de piatră adevărată de aproape.

Du-l la oraș, la orice oraș adevărat, și e-n stare să rătăcească pe străzi ca în transă. Am descălecat și-am luat găleata de jos. Te superi dacă-mi adap calul? Mai avem încă mult de călărit astăzi.

Mi-am petrecut un braț pe după umerii lui Ben și l-am condus spre fântână, departe de coasă.

— Și eu am crescut la fermă, Ben. Cultivam cereale ca tine.

Ben nu dădea semne că mă auzea. A legat găleata de frânghie și a coborât-o în puț.

A ridicat-o din nou și eu i-am împins lui Lup botul în ea. I-am zâmbit fermierului și l-am scărpinat pe Lup între ochi. Era timpul să joc la noroc și speram că Ben se va liniști destul văzând ceea ce făceam, pentru ca apoi să se dea pe brazdă.

— Îmi amintesc lucrurile bune și, măiculiță, mi le amintesc pe cele rele. Ai avuț vreodată probleme cu ploșnița cerealelor?

Am văzut ceva scăpărându-i în ochi și am sperat că va rămâne cu mine destul cât să-și salveze familia. Ploșnițele de cereale sunt specifice folclorului fermierilor. Sunt insecte mitice pe care se dă vina că mănâncă totul atunci când recolta e slabă sau când proviziile se consumă prea repede.

M-am întins peste botul lui Lup și am pus o mână, prietenește, pe umărul lui Ben.

— Da, îmi amintesc ploșnițele alea. Am avut o fermă în Sinjaria, era ferma familiei, și ploșnițele de cereale care ne-au atacat au fost din cele urâte, toate verzi și cu patru aripi. Știi felul, desigur.

Am zâmbit încrezător.

Ben a mijit ochii și a dat din cap afirmativ ca în transă.

Am continuat:

— Așa dăunătoare cum sunt pe ogor, ți s-a întâmplat să-ți intre vreodată în casă? Îmi amintesc că odată am avut

trei roiuri în casă. Ai păţit-o? Câte ai avut cele mai multe în casă?

Ben a închis ochii şi a mişcat uşor din buze, fără-ndoială rostind o rugăciune.

— Două.

Am zâmbit, am scos un suspin precaut şi l-am strâns de umăr.

— Atunci, n-ai avut niciodată bătăi de cap. Două roiuri nu fac probleme. Ţi-au intrat vreodată în hambar? Se duc acolo noaptea, uneori.

— Nu, doar în casă.

Încordarea încă i se simţea în voce, dar răspunsurile îi veneau mai uşor pe măsură ce înţelegea ce întrebam.

— Am avut însă tăuni în hambar.

— Ploşniţele de cereale care ne-au atacat aveau doar nişte ace mai mici. Am dus o mână la pumnal. Dar tu?

— Un roi amestecat, cu ace lungi şi scurte. Celălalt, doar scurte.

Am râs.

— Eu nu mi-aş face probleme din cauza lor. Am auzit că pleacă fără să facă pagube reale, mai ales în perioada asta din an.

Ben a încuviinţat din cap, un zâmbet firav întorcându-i-se pe buze.

— Asta am auzit şi eu, odată ce se schimbă vremea şi cerul e senin.

— O, bun. Atunci, nu vei avea probleme.

Am scos capul lui Lup din găleată şi-am sărit în şa.

— Noi plecăm. Mult noroc, Ben. Mulţam pentru apă.

Am întors calul şi aproape l-am forţat pe Ring să părăsească ferma. Ne-am continuat drumul tot spre răsărit, după care am virat printr-o viroagă care ne-a purtat spre nord o vreme, apoi am luat-o spre vest. Am parcurs un kilometru şi jumătate de la casă, când Ring a vorbit:

— *Talion, îmi vine să-ți iau gâtul.*

L-am oprit pe Lup și m-am întors în șa spre Ring.

— Și după aia, te vei întoarce, vei contribui la uciderea familiei lui Ben, apoi le vei face felul amicilor noștri?

Ring a înlemnit auzindu-mi tonul și cuvintele.

— Ai grijă, novice, că nu-i ai aici pe Lord Hansur sau pe Maestru care să se asigure că ai câștigat când tu, de fapt, ai pierdut!

Furia m-a străbătut ca un fulger și-am sărit din șaua lui Lup cu o ușurință fluidă.

— Acum, Ring, chiar acum. Mă urăști de la bun început și niciodată n-am știut de ce. Acum am înțeles. Coboară și-ți voi arăta că am câștigat pe drept tot ce am.

Privirea lui Ring s-a îmbunat. Omul era uimit.

— Abia acum ai înțeles de ce te disprețuiesc? N-aș fi vrut să-ți pierzi vremea cumpănind la un atare lucru. Dă-mi voie să-ți explic de-a fir a păr, novice. Din prima zi când ai venit în Talianna ai fost protejatul lui Hansur și animalul de companie al Maestrului. Dacă ei n-ar fi închis ochii la respectarea regulilor, n-ai fi ajuns niciodată până aici.

Cuvintele îmi vâjâiau prin minte și-mi rămâneau blocate în gât. Muncisem din greu pentru tot ce obținusem — Maestrul spusese chiar el asta la prima noastră întâlnire — și totuși Ring îmi anula cu atâta ușurință orice merit, aruncând-mi în față cu maximă nepăsare o minciună sfruntată. *Chiar să fiu un escroc?* Acest gând îmi zbura prin minte ca un șoim planând asupra sentimentelor mele de nesiguranță, încă îngropate adânc în mine.

Ring și-a continuat atacul înainte să am ocazia de-a mă apăra.

— Te-am citit de la bun început. Nolan, băiatul care a bătut pe jos o mie de leghe. Nolan, băiatul care-i sfida pe Lăncieri și care se străduia mereu mai tare ca oricare altul. Nolan, băiatul care credea că poate deveni Justițiar.

Ring m-a scuipat.

— Aici te-ai înșelat, așa cum te-ai înșelat de atâtea ori anul acesta. Nimeni nu poate deveni Justițiar, cu asta trebuie să te naști.

Am scuturat din cap, alungându-mi toate îndoielile.

— Nu, a fi Justițiar nu-i un drept prin naștere, e-o onoare pe care ți-o câștigi.

— Te înșeli, novice!

Nările lui Ring au fremătat și ochii i s-au căscat. Și-a înghiontit singur pieptul cu degetul mare de la mâna dreaptă.

— Tatăl meu a fost Justițiar. A murit când aveam cinci ani. A fost ucis în timp ce-și făcea datoria, iar eu am crescut în această tradiție. Știu ce înseamnă să fii Justițiar. M-am născut cu asta în sânge. Mi-a fost scris să devin Justițiar.

— O, și asta face din tine un Justițiar mai bun ca mine. Nu prea cred. Am arătat înapoi spre fermă. Ce încercai să faci acolo de unde venim?

— Să împart dreptate. Ochii lui Ring s-au întunecat o secundă. Ahnj și Dabir ne puteau auzi. Erau speriați. Cunoșteau groaza pe care, la rândul lor, le-o provocaseră victimelor lor. Asta e doar o doză mică din dreptatea pe care merită să o îndure.

Am scuturat tare din cap.

— Ba nu, Ring, asta înseamnă tortură. I-ai torturat și, făcând asta, i-ai torturat și pe Ben și pe familia lui. Ahnj și Dabir așteptau înăuntru cu nevasta și copiii lui, gata să-i țină ostatici dacă intrai după ei.

— Dar nici n-am avut de gând să intru în casă.

— Tu știai asta, ei însă, nu. Nici eu nu știam.

Rânjetul bățos s-a întors pe chipul lui Ring.

— Așa că tu, un novice, te-ai hotărât să intervii și să mă ajuți. Tu m-ai Chemat, m-ai făcut de rușine, acolo, în fața fermierului.

— Ben, numele lui este Ben.

De frustrare, am lovit cu pumnul drept în palma stângă.

— Ce importanță are? Pe noi nu el ne interesează.

Am clătinat încet din cap. Eram sătul să mă cert și trist că aveam motiv de ceartă.

— Ba ne interesează. Ben este motivul pentru care suntem aici. El este motivul pentru care facem ceea ce facem. Ben și cei ca el sunt *singurii* care ne interesează.

Ring a chicotit lejer și pentru sine. Umerii lui s-au ridicat și au căzut, în timp ce el clătina din cap spre mine. A hotărât să-mi facă pe plac.

— Și faptul că ai discutat cu el despre dăunătorii recoltei l-a ajutat?

— Nu.

Mă rugam să înțeleagă.

— Cu fiecare întrebare de-a ta, murea pe dinăuntru. Trebuia să încerc ceva, așa că am riscat și asta l-a ajutat. Și ne-a ajutat pe noi.

— Și cum s-a întâmplat asta, novice?

Vocea lui a luat același ton superior și întrebător ca vocea unui profesor când cere unui elev o explicație improbabilă și fantezistă.

Am suspinat și m-am întors spre Lup.

— Unul dintre ucigași e înarmat cu sabie și pumnal, dar celălalt are doar un pumnal. I-au spus că vor pleca mai departe fără a face rău nimănui imediat ce dispăream noi. Caii lor erau în hambar. Îmi închipui să o vor lua înapoi spre vale, încercând să-și piardă urma în Tuzi sau Zist.

— Cum?

A strâns din ochi și m-a privit cu suspiciune.

— De unde știi asta?

Am urcat în șa.

— Ploșnițele de cereale nu există. A înțeles că-l întrebam de fapt despre Ahnj și Dabir. (Chipul lui Ring era în continuare o mască a nedumeririi și neîncrederii.) Ben se temea mai mult

pentru familia lui decât se temea de tine. Se simțea prins la zid și eu i-am oferit o cale de scăpare. (I-am dat pinteni lui Lup în josul viroagei.) O să-i aștept printre Gardieni.

Ring n-a spus nimic. A rămas locului, uitându-se în depărtare. Părea prăbușit puțin, de parcă doctrinele după care se ghidase în toți acei ani ar fi început să se năruie. Apoi, înainte să dispar din ochii lui, s-a îndreptat de spate, m-a prins din urmă și-a luat-o în fața mea, către vale.

O O O

Ahnj era cel înarmat deopotrivă cu sabie și pumnal. Amândoi ucigașii au intrat în vale cu ușurință, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Veneau pe o cărare care avea să-i poarte drept printre Gardieni, în drum spre Tuzi.

Ring a ieșit călare din spatele unui Gardian Lăncier negru și s-a oprit pe drum în fața lor. A ridicat mâna dreaptă, arătându-le Craniul.

— Sunteți criminali și proscriși. Vă cer să vă predați, altfel vă voi ucide.

Cuvintele lui erau precise și tăioase; aproape că cereau ca vreunul dintre cei doi să facă o prostie.

Dabir a smucit de frâiele iepei lui sure și a ieșit de pe drum, vrând să ocolească Gardienii în drum spre Tuzi. Am aruncat o singură piatră din praștie, care l-a lovit în șira spinării. Și-a arcuit spatele de durere și s-a rostogolit din șa. A lovit pământul, s-a dat peste cap și s-a ridicat ametit pe mâini și genunchi.

Ahnj l-a privit pe Ring care își chema *tsincaatul* și și-a întors calul spre Zist. Ring mi-a ordonat să merg după Ahnj, iar el a sărit din șa și s-a îndreptat cu pași mari spre Dabir. Insalianul reușise cu chiu, cu vai să se ridice în picioare și, în pofida căzăturii, stătea încordat, așteptând. Îl făcea pe Ring să pară mic, dar *tsincaatul* făcea ca pumnalul lui să pară mic.

I-am dat pinteni lui Lup, care a țâșnit înainte ca o săgeată dintr-un arc. Am urmat un traseu șerpuit printre Gardieni — zărindu-l când și când pe Ahnj printre ei — dar Lup fugea ca vântul și-a reușit chiar să reducă distanța dintre noi și proscris. Am pus o nouă piatră în praștie, am rotit-o și, când am ieșit dintre statui, am eliberat-o.

L-am ratat pe Ahnj, dar i-am nimerit calul după urechea dreaptă. Acesta a lăsat capul în jos și a înfipt copitele din față în pământ. Ahnj a fost aruncat din șa și s-a prăbușit la pământ într-o încâlceală de mărăcini, dar s-a ridicat imediat, gata să mă întâmpine.

Am sărit din șa și am scos sabia.

— Predă-te, Ahnj.

Ahnj s-a încruntat. Barba lui deasă și neagră absorbea sângele de la zgârieturile pe care spinii i le făcuseră pe față. Hainele lui erau pline de găuri și rămurele de mărăcine încă atârnau de ele.

— Ești un copil. Nu m-aș preda niciodată unui biet copil.

Am înghițit greu.

— Nu vreau să te ucid.

El a ridicat din umeri.

— Atunci, te voi ucide eu pe tine.

A rostit acestea pe un ton normal, dar cuvintele mi s-au înfipt în stomac ca niște degete de gheață. Nu era mai înalt ca mine, dar era mai greu cu cel puțin paisprezece kilograme. Avea fără-ndoială brațele mai groase ca ale mele, dar, din cauza tunicii numai zdrențe pe care o purta, nu-mi puteam da seama cât era grăsime și cât mușchi pe corpul lui. Apoi s-a mișcat și eu mi-am dat seama că grăsime avea destul de puțină.

M-am dat în spate, lucru nefiresc mie, pentru că aceasta era prima luptă pe care o purtam când dușmanul chiar voia să-mi ia viața. Toate celelalte fuseseră doar de antrenament. Puteam fi considerat mort din cauza unei lovituri bune, dar armura mă proteja și după meci mă ridicam în picioare. Aici

și acum nu se putea face apel la un arbitru și nu se acordau penalizări pentru o lovitură neregulamentară.

Ahnj a atacat cu sălbăticie și a încercat, iute, să mă termine. A lansat asupra mea un potop de lovituri și, dacă n-aș fi avut reflexe bune în urma antrenamentului, m-ar fi ucis cât ai clipi. Am pășit în lateral la primele lovituri, pe următoarele le-am blocat și pe ultima am parat-o.

Mișcările lui Ahnj urmăreau un tipar, două la înălțime și una jos, iar acest tipar spunea despre el că e un luptător slab. Îmi dădeam seama că el, unul, nu era conștient de această repetiție și am început imediat să mă gândesc la o serie de mișcări pe care le puteam face și care ar fi folosit această slăbiciune împotriva sa. Nu mă puteam baza pe faptul că va continua așa, dar știam că mă puteam folosi de ele ca să-l ucid, dacă tiparul reapărea.

Următoarea lovitură a aplicat-o la înălțime. Eu mi-am ținut echilibrul cu garda jos și-am pășit în stânga ca să o evit. Ahnj a ridicat iarăși sabia și-a avântat-o în jos spre umărul meu drept. L-am blocat încă de sus, am pășit în față și mi-am strecurat piciorul drept în spatele piciorului lui drept. L-am lovit cu umărul drept, făcându-l să cadă. A plonjat, aterizând lat pe spate. Sabia mea era deja în poziție, deasupra capului său, gata să i-o înfig în piept.

I-am întâlnit însă ochii și am citit în ei groază. Am ezitat preț de o clipă, apoi am lovit, dar Ahnj se rostogolise din calea săbiei.

— Bine jucat, băiete, dar sabia trebuie să mă atingă dacă vrei să mă omori.

S-a străduit să vorbească lejer, însă teama l-a trădat. A luat o poziție de apărare și mi-a făcut semn să mă apropii cu palma stângă deschisă.

Am avansat și am încercat să-mi amintesc toate variantele de lovitură, parare și ripostă pe care le exersasem în ultimii șase ani, dar nu mi-am adus nimic aminte. Totuși, corpul

meu își amintea antrenamentul și a atacat. Am renunțat la conștientizarea mișcărilor și m-am lăsat purtat de ritmurile corpului.

Lupta s-a încheiat mai repede decât îmi imaginasem că este posibil. Ahnj a parat o lovitură din fandare și a ripostat în vreme ce sabia mea se prinsese într-una dintre mânecile lui care atârnau. Sabia lui a trecut printre brațul meu drept și corp, apoi a urcat, intenționând să-mi secționeze artera de la subsuoară. M-am răsucit spre spate, ridicând brațul la timp ca să evit atacul, după care am pășit în față, continuând răsucirea.

Trecusem pe lângă el, așa că, pe când mă răsuceam iar el mi-a apărut în față, sabia mea i-a pătruns prin spate și i-a ieșit prin piept. Datorită forței mele, lama a ieșit din el, făcându-l să împroaște sânge peste Regina de alb. Ahnj s-a îndepărtat împleticit și a căzut greoi la pământ.

Am continuat răsucirea, m-am lăsat în genunchi lângă banditul care-și dădea ultima suflare și am vomitat.

O O O

Ring s-a ocupat de paznicii din Tuzi, ținându-i, din fericire, departe de mine. Nu am putut auzi explicația pe care le-o dăduse despre mine, dar nici n-aș fi vrut să o aud. Aveam impresia că unul dintre Gardieni întinsese mâna și-mi strivise măruntaiele, ca pedeapsă fiindcă profanasem valea.

În joacă, novicii deseori spun povești fanteziste despre cum ar fi să ucizi cu adevărat pe cineva. Toate sunt povești eroice despre cine știe ce aprigă luptă în care novicele este singurul capabil să apere o prințesă frumoasă de un ucigaș sau este ultima speranță pentru înfrângerea unui monstru pus să distrugă lumea. În acele povești, să ucizi este un lucru bun și drept. Sorții erau întotdeauna împotriva novicelui, dar talentul, antrenamentul și o inimă dârză îl purtau întotdeauna spre victoria finală.

Niciodată nu-mi imaginasem că voi ucide un bandit slab antrenat în mijlocul unui câmp de flori. Mirosul trandafirilor sălbatici ajungea până sus la mine, pe piedestalul unui Elit de negru pe care ședeam. Mă întrebam cât timp va trece până să pot mirosi din nou un trandafir fără să mă gândesc la moartea lui Ahnj.

Ring a venit călare, aducându-l și pe Lup. A scuturat din cap spre paznicii care se îndepărtau sub poverile lor cumplite. Avea pe față un rânjet de mulțumire de sine.

— Le-am spus că ești bolnav de zile bune. Nu e bine să creadă că un Talion este slab.

Buzele-mi uscate erau amare. Le-am lins cu limba umflată.

— Niciodată nu trebuie să creadă că un Talion este om.

Ring a încuviințat din cap.

— Acum începi să înțelegi. Poate te-am judecat prea aspru înainte. Acum ești bărbat, un Talion din toate privințele, mai puțin din aceea a declarațiilor formale. Uciderea omului ăstuia cred că ți-a deschis ochii.

Am pufnit.

— Chiar așa e.

Ring mi-a răstălmăcit cuvintele și a zâmbit larg.

— Acum înțelegi că trebuie să fii ca moartea însăși. Trebuie să insufli teamă, căci fără de ea nimeni nu-ți va da ascultare. Vor refuza să te ajute.

Fața lui Ring s-a luminat, pofta lui de teroare modificându-i trăsăturile într-o mască de extaz.

— Putem uita ce s-a întâmplat mai devreme.

Am clătinat din cap încet, în ciuda valurilor de greață pe care mi le-a stârnit această mișcare.

— Nu. Nu voi uita niciodată nimic din ziua de azi.

Ring s-a uitat pe lângă mine spre locul unde îl dezarmase pe Dabir cu o parare iute, după care sorbise sufletul din el în vreme ce banditul țipa.

— Poate ai dreptate. Dacă uiți trecutul poți ajunge înapoi în el.

Am râs ușor. Râsul meu conținea o notă de sminteală și asta l-a atins pe Ring ca o săgeată care străpunge o broască.

— Tu chiar nu înțelegi, așa-i?

Ring a înlemnit și s-a uitat fix la mine.

— Crima aceea m-a schimbat, exact ca după-amiaza aceasta. Nu-mi place să ucid și nu-mi place să bag spaima în oameni. Am căutat pe fața lui Ring vreun semn că înțelegea, dar avea mai puțină viață decât oricare dintre Gardieni. Vreau să nu se teamă nimeni de mine.

— Atunci, nu vei fi niciodată un Justițiar.

Ring a pronunțat cuvintele cu același scop pe care îl avusese când rostise sentința lui Dabir.

M-am împins de pe piedestalul Elitului și-am aterizat în picioare.

— Dacă a fi Justițiar înseamnă doar să ucizi și să-i sperii pe alții, presupun că ai dreptate. Dar nu cred că e așa și eu voi fi un alt fel de Justițiar.

Ring a îndreptat un deget spre mine.

— Altă cale nu există.

Am strâns pumnii și m-am răstit la el.

— Ba există. Am arătat spre ferma lui Ben. Ți-am arătat asta azi. Eu știu cum îl cheamă, îi înțeleg temerile și nu e nevoie să fiu ceva de care el să se teamă. Vreau ca oamenii precum Ben să știe că voi fi alături de ei atunci când vor avea nevoie de cineva care să-i scape de un Ahnj sau Dabir.

Ring a dat să răspundă, dar eu am fluturat din mână și-am continuat:

— Am văzut eu, am văzut ce le faci tu oamenilor. Am văzut fulgerele de teamă străbătându-i pe cei pe care i-am întâlnit. Oamenii se feresc din calea noastră când ne văd, chiar și cei drepți *care nu au niciun motiv să se teamă!* Toți se opresc și se întreabă: „Să fi venit după mine?" fie că au de ce s-o facă,

fie că nu. Poate că ție-ți place. Poate că frica lor te hrănește, te face să te simți important, dar pe mine mă revoltă. Rostul nostru este să-i protejăm pe acești oameni, iar ei nu trebuie să se teamă de noi.

M-am uitat în sus la silueta lui de pe fundalul cerului crepuscular, stacojiu cu purpuriu.

— Poate vrei să-i ții pe toți la distanță pentru că tu însuți te temi. Tatăl tău a fost ucis de cineva sau ceva peste care a dat în părțile astea. Îmi pare rău pentru asta și știu cât de tare doare, dar s-a terminat. Poate crezi că, dacă ucigașul s-ar fi speriat de el, nu ți-ar fi atacat tatăl. Nu știu. Am ridicat ambele mâini în aer, apoi mi-am încrucișat brațele peste piept. Dar poate, cine știe, tatăl tău și-a împins ucigașul prea departe, l-a stârnit așa cum i-ai stârnit tu pe Ahnj și Dabir, și atunci ucigașul a ripostat și l-a răpus pe tatăl tău din cauza panicii care l-a cuprins.

Am urcat în șa și-am luat-o spre răsărit.

Nările lui Ring fremătau.

— Nu poți să pleci. Călătoria ta nu s-a încheiat.

Am clătinat din cap, renunțând să mai încerc a mă explica în fața lui Ring.

— Nu, Călătoria mea nu s-a încheiat, dar s-a încheiat timpul pe care îl petrec alături de tine. Nu mai ai ce să mă înveți.

— Nu vei fi niciodată un Justițiar!

Strigătul lui Ring suna îndepărtat și vlăguit, de parcă el s-ar fi pierdut și-ar fi strigat de undeva din adâncul propriei sale ființe.

M-am întors spre Ring pentru ultima dată.

— Justițiar n-aș deveni nici dacă aș renunța și aș ajunge exact ca tine.

CAPITOLUL 15

Talion: Înțelegerea

Drumul până la Seir, capitala hamisiană, a durat două zile. Am stabilit cu bună știință un ritm ușor de mers, cu gândul la oamenii de pe traseu. Vorba că leopardul de munte fusese capturat s-a împrăștiat repede și țăranii voiau să-i vadă pe nobili întorcându-se triumfători în capitală.

Ne-am oprit în fiecare sat de pe Drumul Regilor și-am acceptat recunoscători darurile, formate din pâine și vin, care ne-au fost oferite. Am fost bucuros peste măsură să-l văd pe Rege luând doar o felie simbolică și o singură cupă de vin de la țărani, apoi oferind mulțumirile întregii sale suite pentru generozitatea lor. Gestul său îi împiedica pe cei din alai să intre în sate ca lăcustele și să înfulece tot ce le ieșea în cale.

Devotamentul oamenilor pentru monarhul lor era dureros de ușor de citit pe chipul lor, atunci când îl vedeau sau se întindeau ca să-l atingă. Nu doar o singură casă din chirpici fusese vopsită ca blana leopardului de munte și o legiune întreagă de copii era ridicată în brațe de părinți astfel încât Regele să le poată atinge câte o mână sau o frunte. Oriunde ne purta drumul, mulțimile adoratoare înălțau rugi lui Shudath pentru sănătatea, prosperitatea și viața lungă a Regelui și-a pruncilor lui.

Cândva, un astfel de spectacol m-ar fi revoltat. Aceștia erau oamenii care umpleau rândurile armatei sale atunci când trupele hamisiane mărșăluiseră în Sinjaria. Ar fi trebuit să-i urăsc și, cu toate acestea, am descoperit că ostilitatea mea se

îndrepta mai mult spre nobilii din umbră, care complotau să-l ucidă pe Rege și care urmăreau ca, odată transformat astfel într-un martir, să se folosească de memoria lui pentru a-i incita pe supuși și a-i conduce într-un alt război de cucerire.

M-am întors să privesc fețele nobililor și am încercat să-mi imaginez cine putea dori moartea Regelui, dar înainte să pot alege un posibil vinovat, Marele Duce Fordel și-a îndrumat calul să vină spre mine și și-a dres glasul.

— Lord Nolan, îți pot răpi un moment?

Am încuviințat ușor din cap. Îmi plăcea de bătrân și îl respectam pentru că-i făcuse de rușine pe ceilalți nobili, luând vizuina cu atac. Ordonanța personală a Marelui Duce îmi spusese că, după ce eu dispărusem în văgăuna aceea, el îi ocărâse pe nobili pentru lașitatea lor.

— Și ce veți răspunde când veți fi întrebați: „Unde ați fost voi când Regele nostru se afla în pericol?" — spusese ordonanța că strigase stăpânul său.

Și atunci Marele Duce și-a scos pumnalul și-a sărit în văgăună. Încetul cu încetul, nobilii l-au urmat și au venit să ne salveze.

— Lord Nolan, a început el cu timiditate, nu mi-e clar ce rol a jucat fiul meu în salvarea nepotului meu. Te-aș putea deranja, cerându-ți să-mi povestești totul din punctul tău de vedere?

În ochii lui citeam dorința de-a auzi că fiul său era într-adevăr curajos. Iubirea sa pentru Patrick, oferită chit că nu își înțelegea pe deplin fiul, era mai mult decât evidentă. Bucuros, l-am asigurat că fără mintea ageră a lui Patrick și-a priceperii lui cu sabia, Regele s-ar afla acum în pântecele Reginei-Mame.

Când povestea s-a sfârșit, Marele Duce și-a reluat locul în procesiune și s-a mai apropiat de mine doar o dată, pentru a primi clarificări în câteva aspecte. Până să-i răspund eu la toate nedumeririle, caravana a ajuns la un loc perfect de campare.

Fordel mi-a mulțumit din nou, după care a plecat să organizeze tabăra.

Eu l-am găsit imediat pe Contele Patrick și le-am dat o mână de ajutor, lui și servitorilor la ridicarea pavilionului. Mai devreme, Patrick aflase că eu, unul, nu aveam servitori sau cort și, în pofida asigurărilor mele că mă mulțumesc să dorm sub cerul liber înfășurat în niște pături, a insistat să împart cortul cu el. Mi-a ghicit motivul șovăirii și a spus că așa ar fi cel mai bine pentru leopardul „meu", așa că am cedat și i-am acceptat oferta.

Mi-am aruncat păturile pe un pat din lemn și pânză, apoi m-am întors spre Patrick.

— Că veni vorba, am uitat să-ți dau ăsta înapoi.

Am vârât mâna în punga cu pietre pentru praștie de la curea și-am cules de acolo inelul de aur care, înăuntrul vizuinii, mă ghidase în direcția corectă. L-am întins și l-am lăsat să-i cadă în palmă.

Contele Patrick radia de fericire. L-a șters de tunică și și l-a petrecut pe inelarul de la mâna dreaptă.

— Trebuie să știi, Nolan, c-am crezut că aruncarea inelului în urmă va fi ultimul lucru pe care îl voi face în viața asta.

S-a așezat pe patul de campanie, s-a întins după puiul de leopard, l-a luat în brațe și a început să îl scarpine după o ureche.

Eu m-am întins pe prici și am râs.

— Imaginează-ți surpriza mea să găsesc o podoabă într-un tunel dhesiri. A fost o idee genială să lași urme folosindu-te de pinteni.

Răspunsul Contelui a fost întrerupt de un servitor care aducea o strachină cu lapte de iapă. L-a pus jos și Patrick și-a înmuiat un deget în el. Degetul l-a dus apoi la gura puiului, care l-a lins. Patrick a pus leopardul jos și l-a lăsat să lipăie laptele. Cu mâinile libere, a luat un dulcimer în poală și a lovit câteva coarde.

— S-a ținut tata de tine să-i spui totul despre luptă?

Cânta o piesă marțială având, normal, un ritm de marș. Se concentra mai mult la cântec decât la răspunsul meu.

Am dat afirmativ din cap și am râs ușor când el a clătinat resemnat din cap.

— A întrebat și i-am spus că l-ai salvat pe Rege.

Cântecul a făcut trecerea spre imnul hamisian și el a ridicat din umeri.

— Nu am avut de ales. Până să fie Zaria încoronată, sunt pretendent la tron.

M-am încruntat, m-am aplecat în față și m-am proptit în coate.

— Vorbești de parcă asta ar fi o problemă. Nu-ți dorești tronul?

Muzica s-a prăbușit într-un amestec neplăcut de note. Patrick a ridicat surprins ochii spre mine și a pus mâna pe coardele dulcimerului, ca să le facă să tacă.

— Să urc pe tron și să am de-a face cu oamenii de la curte? A scuturat vehement din cap. Numai dacă n-am încotro! Prefer să fiu Ambasador pe lângă Regina-Mamă dhesiri decât să stau pe tron.

A tăcut și s-a uitat la mine cu ochi mijiți.

— Sigur, tu nu știi cum e cu adevărat viața la curte, așa-i? Vreau să spun, din câte înțeleg, n-ai fost înnobilat decât de puțin timp.

Am clătinat din cap și am suspinat.

— Am fost făcut bastard de multe ori, dar ăsta probabil că e cel mai politicos mod de-a exprima ideea pe care l-am auzit vreodată. (Am râs amândoi.) Totuși, observația ta este corectă. Nu am petrecut cine știe cât timp la curte.

Contele Patrick s-a sprijinit pe spate, a luat ciocănelele și a reînceput să cânte.

— La curte sunt două tipuri de oameni.

Câte o notă acută și, respectiv, gravă a răsunat din dulcimer, reprezentând fiecare dintre aceste tipuri.

— Primii vin la Rege să-l roage să le acorde favoruri — notă acută — ceilalți vin să le ceară.

Aici, în acest punct al lecției, a produs o notă gravă, sumbră.

— Și toți formează alianțe sau conspiră ca să obțină ceea ce vor atunci când vor.

Din nou, dulcimerul a scos o larmă de note contrastante.

Puiul de leopard s-a rostogolit pe spate, a mârâit la acel sunet și a început să se lupte cu sfoara care atârna de la pantalonii lui Patrick. Am râs amândoi.

— Înțeleg, deci, Conte Patrick, că încerci să eviți ambele aceste tipuri de oameni?

Remarcile Contelui, dar și impresia pe care mi-o formasem singur, îl scoteau de pe lista posibililor uneltitori din spatele complotului împotriva Regelui. În afară de dezgustul său față de curteni, dacă și-ar fi dorit tronul ar fi aranjat moartea vărului său cu mult înainte de încoronare, pentru a evita o regență pe care n-ar fi putut-o controla. Dar, deși nu era un suspect, deținea cunoștințe despre curte și indivizii care mă puteau ajuta să restrâng zona de cercetare și, astfel, să-mi cresc șansele de reușită. Contele a încuviințat din cap și s-a concentrat asupra unei piese simple pe care, la o mulțime de popoare, se cântau versuri dintre cele mai diferite.

— Ai înțeles bine, evit curtenii cât de des pot. Să evit conspirațiile, pe de altă parte, e mult mai dificil. A ridicat ochii spre mine, afișând o mină serioasă. Uneltitorii presupun că, dacă nu ești de partea lor, ești un dușman sigur.

M-am aplecat după puiul de leopard. Animalul a mârâit și mi s-a ghemuit sub palmă. Și-a afundat colții ascuțiți în degetul meu mare și a încercat să mi-l muște, dar eu n-am simțit pic de durere — de fapt, mă gâdila.

— Și conspirațiile sunt chiar atât de multe, încât nu le poți evita pe toate?

Contele a zâmbit.

— Vei afla și singur, Lord Nolan. Sigur, este posibil ca tu să aparții deja grupului sinjarian care vrea să-l vadă pe Ducele Vidor luând-o ca soață pe Prințesa Zaria, câștigând astfel libertatea națiunii sale.

— Eu, nu. Abia mi-am luat postul în primire.

— Nolan, asta nu va însemna nimic pentru uneltitori. A căzut un moment pe gânduri, apoi a zâmbit. I-ai salvat Regelui viața, așa că ai o anumită influență asupra lui. Ai putea fi scos în față de facțiunea sinjariană pentru ca Regele să-și plătească datoria cu suveranitatea țării tale de baștină. Sau... — s-a oprit din cântat și mi-a frecat bărbia cu mâna stângă — Keane ți-ar putea câștiga sprijinul și să te folosească drept exemplu de supus sinjarian loial Coroanei.

Am mângâiat blana puiului, care a alunecat încet în somn. Îi simțeam bătăile inimii în palmă și am zâmbit inconștient.

— Te-am dibuit, Nolan?

Întrebarea lui Patrick m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Nu, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu fac parte din nicio schemă. Și, am adăugat sincer, mi-aș dori să evit orice amestec.

Nobilul cu păr de foc a surâs.

— Dacă asta vrei, într-adevăr, atunci m-aș bucura să am parte de compania ta. Lasă-te văzut cu mine o zi sau două și toți vor ști că nu au cum să te manipuleze. A reînceput să cânte, după ce eu am primit propunerea cu un gest din cap. Asta nu-i va bucura pe complotiști, dar vor reuși să se împace cu gândul.

— Nu sunt mulțumiți decât dacă li te alături?

Contele a strâmbat din nas a dezgust.

— Nu, ai putea face ca Ducele Vidor, dacă ai avea poziția lui.

M-am încruntat și am clătinat din cap.

— El cum se poartă cu cei de la curte?

Patrick a suspinat și a cântat o piesă complexă care cerea ca fiecare mână să execute un ritm diferit, într-o cheie diferită.

— Se dă bine pe lângă toți promițând să fie deschis la toate cerințele lor. Cred că el vede totul ca pe un joc, plus că toată lumea știe că îi întărâtă pe toți, unul împotriva altuia. Deci, în vreme ce toți au de gând să coopereze cu el dacă el îi susține, majoritatea îl ignoră și-l tratează drept filfizonul care și este.

Discuția despre Vidor părea să-l mânie pe Patrick și piesa pe care o cânta a crescut ca volum și tempo în vreme ce vorbea, așa că l-am lăsat să se calmeze înainte să intervin.

— Ducele Vidor e ca girueta de pe casă, se întoarce pe direcția celei mai puternice furtuni de la orizont.

Contele Patrick a încuviințat din cap și a reînceput să cânte o piesă mai simplă.

— Să-nțeleg că te-ai prins că nu-l plac pe Duce?

Am dat încet din cap în semn că da.

— Am observat o dușmănie între voi pe când eram în vizuină și nu cred că te-am mai văzut vorbind cu el de când ne-am întors la suprafață.

Patrick a zâmbit.

— Nu-i vorba că l-aș dușmăni, fiindcă nu-l urăsc, cu adevărat. Doar că mi-e milă de el căci crede sau, mai bine spus, visează să obțină mai multă putere decât are. În realitate, el este un nou soi de ulSinjaria. Nu are putere sau control, ci doar un titlu și dorința de-a avea mai mult decât atât.

— Nu milă am auzit atunci când l-ai dojenit fiindcă voia să vorbească cu Regina dhesiri.

Am ridicat cu atenție puiul adormit din poală, l-am pus pe pat lângă mine și m-am aplecat în față. Mă așteptam ca Patrick să-mi spună povestea din spatele rivalității lor; în același timp, simțeam că el dorea tăinuirea acelei povești. Umărul mă ardea și pe mine, din simpatie pentru el.

Patrick a pus țambalul deoparte și s-a aplecat spre mine.

— Când Vidor a sosit în Seir, nu avea decât cincisprezece ani, dar mândria și mânia clocoteau în el. Eu am cu patru ani mai mult ca el, dar rangul de conte e mai mic. A cerut un loc mai bun decât al meu la ceremoniile de stat și, deși mie nu-mi pasă de asta, vărul meu l-a refuzat categoric.

Vidor a protestat: „Dar eu sunt duce, Milord", iar vărul meu a răspuns: „Poți alege singur să stai după vărul meu, Duce Vidor, sau poți sta acolo fiindcă așa-ți *poruncesc* eu."

Ducele a ales singur să stea după mine.

Am chicotit și m-a lăsat pe spate.

— O să țin minte asta, Milord Conte.

Patrick m-a țintuit cu o privire mai serioasă.

— Atunci mai ține minte un lucru, milord Nolan. Diferența dintre vizuină și curte este aceea că în vizuină știi cine-ți sunt dușmanii.

O O O

Până la amiaza zilei următoare am ajuns la șase kilometri de capitală, când a început să toarne cu găleata. Picăturile erau mari și grele. Au transformat drumul într-o albie de noroi, întristându-i pe toți — mai puțin pe țăranii care continuau să stea pe margine, ca să asiste la trecerea noastră.

Contele Patrick și-a mânat calul lângă mine. Puiul de leopard trăgea cu ochiul de sub mantia lui.

— Ploaia nu-i face bine animăluțului ăstuia, așa că mă gândeam să o luăm amândoi înainte spre Castel, unde e mai uscat. S-a uitat înapoi spre Rege. Vărul meu avea nevoie de un mesager care să ajungă înainte la Castel și să-și pregătească odăile, așa că m-am oferit eu. Tu ai ocazia să mă însoțești ca gardă.

Am încuviințat din cap și ne-am lăsat caii să pornească la trap ușor în direcția capitalei. La vreo trei kilometri de caravană, ploaia s-a potolit și apoi s-a oprit, însă noi tot n-am

încetinit ritmul. Am trecut de ultima colină, marginea Văii Seir, după care am coborât în vale și acolo am văzut pentru prima da capitala hamisiană.

Valea era îngustă acolo unde ne opriserăm noi, în capătul ei vestic, și se lărgea pe măsură ce cobora spre Marea Runt. Pâlcuri de pini și arțari și grupuri de case de piatră sau lemn, vopsite în culori deschise, formau un desen care acoperea pereții văii. Zonele împădurite împărțeau orașul în cartiere bine definite și, în același timp, serveau un scop deopotrivă utilitar și estetic.

Un plafon subțire de nori atârna deasupra văii. Jerbe de lumină solară se filtrau printre norii negri de furtună și iluminau puternic case și zone întregi din oraș. Sus, pe peretele sudic al văii, țintuit de o rază de soare, se înălța Castelul Seir.

Zidurile Castelului erau mai înalte decât zidul de asediu din Talianna. Erau șapte turnuri unite printr-un perete gros de granit. Fortăreața pe care o încercuiau — o clădire înaltă zidită în versantul muntelui — avea câte un turn în fiecare dintre cele patru colțuri și un acoperiș din ardezie cenușie. Era construit din marmură albă și reflecta așa tare lumina soarelui, că îmi rănea ochii. Ca un uriaș stând ghemuit în mijlocul unui sat de jucărie, Castelul se înălța impresionant dintre clasele îngrămădite la poalele lui.

Până și Patrick a șovăit o clipă înainte să-și mâne calul în josul văii.

— Îți taie răsuflarea de fiecare dată când îl vezi, prietene.

Am coborât în vale, eu urmându-l pe Patrick, abia ținându-mă după el pe drumeagul șerpuit spre intrarea castelului. S-a prezentat gărzilor și a pus chezășie pentru mine. Am străbătut curtea pietruită către grajd și am predat caii grăjdarilor. În fața clădirii ne aștepta un omuleț chilug.

— A, Halsted, acesta este Lord Nolan ra Yotan.

La prezentarea făcută de Patrick, omul a înclinat capul spre mine, iar eu spre el. În timp ce Patrick vorbea, am

străbătut iar curtea, îndreptându-ne acum spre fortăreață. Patrick a scos puiul de leopard de sub mantie și l-a ridicat în aer.

— Iar aceasta este felina lui.

Halsted a luat puiul cu tandrețe și l-a strâns bine la piept. Puiul l-a mușcat imediat de un deget, dar Halsted n-a făcut decât să zâmbească.

Patrick a continuat:

— Regele Tirrell vrea ca Lord Nolan să fie găzduit în apartamentul din Turnul Lupului. Da, știu că acolo stau Ducele de Cadmar și consoarta lui, dar acest om a salvat viața Regelui, așa că Ducele însuși a insistat să-i dea apartamentul. Cum putea Regele să-i arate mai puțină bunăvoință? Trimite doi băieți să ne aducă lucrurile și alege pe unul dintre ei ca servitor personal al Lordului Nolan, căci el n-a venit cu slujitori.

Patrick s-a oprit sub bolta intrării în fortăreață. Cine știe cum, Halsted reușise să înțeleagă toate instrucțiunile primite și trimisese degrabă alți servitori să le ducă la îndeplinire. Patrick l-a însoțit cu privirea și a zâmbit.

— La drept vorbind, dacă vărul meu ar fi murit, cred că Halsted ar fi putut menține buna funcționare a regatului de unul singur.

Contele Patrick și-a desfăcut mantaua și-a aruncat-o spre tânărul care aștepta în spatele său.

— Frigul pe care umezeala ți-l bagă în oase, a anunțat Contele, nu poate fi scos de acolo decât de umezeală, dar una caldă.

Servitorul mi-a luat și mie mantia și l-am urmat pe Patrick înapoi spre colțul sudic al fortăreței. La baza Turnului Lupului, a deschis o ușă; am coborât pe o scară în spirală, pe care am părăsit-o adânc, în beciurile castelului. Harta pe care o văzusem cu Castelul Seir consemna existența acestui nivel, dar conținea puține sau nicio informație despre el. Asta mă nedumerea, căci Patrick se comporta ca și când ar fi fost pe

cale să-mi arate un secret de stat, și totuși lipsa descrierii amănunțite de pe harta Talionilor sugera că ceea ce se afla acolo jos nu avea nicio valoare militară.

Patrick a tras de o ușă de stejar legată în fier și un nor de aburi s-a rostogolit în hol. M-a tras iute în cameră și-a închis imediat ușa după noi.

— Iată, Lord Nolan, îți prezint curtea mea.

Ne aflam într-o peșteră mare care, după bună parte din pereți și tavan, părea să fi fost modificată de mâna omului. Torțele dispuse de jur împrejur aruncau umbre jucăușe în nișele semi-ascunse săpate în pereți, dar nu reușeau să risipească întunecimea călduroasă și primitoare a încăperii. Podeaua era acoperită în mare măsură cu nisip, mai puțin la intrare, imediat după un șănțuleț care bănuiam că servea la spălatul picioarelor, unde lemnul neted anunța întoarcerea în lumea normală de dincolo de ușă.

Aburul ieșea din două dintre cele trei bazine pe care le puteam vedea. Alte două bazine — unul cu apă caldă și unul cu apă rece — erau ascunse vederii de draperii agățate pe o frânghie întinsă pe toată lungimea încăperii, oferind astfel intimitate persoanei care se îmbăia în spatele lor. Patrick a făcut semn să ne grăbim și s-a dus într-un alcov ca să-și dea jos hainele. Am trecut pe lângă el, m-am așezat în următorul alcov și m-am dezbrăcat.

Până să termin eu, Patrick se scufundase deja până la gât în cel mai apropiat bazin cu apă fierbinte. Bănuiam că el era obișnuit cu căldura, așa că am intrat în apă atent — și bine am făcut. A fost fierbinte la început, dar corpul mi s-a obișnuit iute cu ea și m-am putut întinde pe peretele natural și neted al bazinului.

După douăzeci de minute de înmuiere tihnită, care mi-a adus aminte de Camera Shar de la Talianna, am spart tăcerea:

— Ai avut dreptate, apa caldă mi-a scos imediat frigul ploii din oase. Am ridicat mâinile și m-am uitat de jur

împrejur prin încăpere. Te invidiez pentru această sală a tronului.

Sincer bucuros, Patrick mi-a adresat un surâs lăbărțat.

— Petrec așa mult timp aici jos, încât tata crede că mi-am pierdut mințile tot fierbându-le în căldura asta. De aceea voia să-l asiguri tu că sunt într-adevăr un bărbat în acele situații marțiale pe care el le înțelege.

— Măcar tatăl tău, Milord Conte, e interesat de tine. Pentru al meu nu sunt decât o notă de subsol într-o autobiografie.

M-am cufundat complet sub apă ca să fug de râsul sănătos al lui Patrick. Apa caldă m-a învăluit ca o pătură și mi-a destins mușchii încordați de atâta călărit. Lumina torțelor licărea la suprafața apei, dansând ca stelele pe cerul unei nopți de vară. Aș fi putut sta acolo la nesfârșit dacă plămânii mei n-ar fi protestat, cerând întoarcerea la un mediu mai primitor.

Am ieșit la suprafață și l-am descoperit pe Patrick sărutând o femeie înfășurată într-o robă. Pielea ei tuciurile, nu destul de neagră ca să-i trădeze originile sterlosiane, sugera totuși că avea rude din acea țară. Părul negru ca tăciunele, despletit, îi ajungea până la umeri, tuns într-un stil mai comun aici, la Răsărit, decât în Apus. În ciuda robei cu falduri multe înfășurate în jurul său, părea suplă, cu proporții atractive.

S-au oprit din sărutat și și-au șoptit ceva unul altuia. Femeia a revenit pe pământ și Patrick mi-a zâmbit.

— Lord Nolan ra Yotan, ea este soția mea, Contesa Jamila. Tatăl ei a fost Ambasadorul bunicului meu la Sterlos.

Am înclinat capul spre ea.

— Plăcerea e de partea mea, milady.

Zâmbetul ei radios îi accentua frumusețea chipului fin dăltuit. Ochii negri, cu pleoape grele, erau jucăuși.

— E-o plăcere pe care o împărțim, atunci.

S-a înclinat prin spatele lui Patrick și și-a trecut o mână prin părul lui.

— Dacă-mi permiți întrebarea, Milord, ce ai pățit la umăr? m-a întrebat.

Patrick s-a întors, a prins-o de încheietura mâinii și i-a sărutat-o.

— Lasă-l în pace, femeie, el e omul care m-a salvat de dhesiri.

Jamila i-a zâmbit soțului ei.

— Îi pot ierta asta, scumpul meu, și sunt sigur că pe Lord Nolan nu-l deranjează o întrebare așa nepotrivită.

A ridicat ochii imediat spre mine, vrând să se asigure că nu consideram întrebare indecentă.

Am zâmbit afabil.

— Nicidecum, Milady. Am avut un accident în Derkesh. Am fost rănit demult, pe vremea când nu aveam acces la un Vrăjitor de curte care să-mi vindece rănile.

Contesa Jamila a surâs firav și a dus mâna soțului ei la buze. A sărutat-o, după care a lăsat-o înapoi jos.

— Credeam că foarte puțini bandiți le-au scăpat Lorzilor din Darkesh.

Am râs, fapt pe care ea l-a luat ca pe un semn de nervozitate, și am înclinat din cap spre ea.

— Asta am înțeles și eu, dar nici cei mai norocoși nu scapă fără urme.

Femeia ar fi vrut să continue, dar Patrick a dus mâna la buzele ei și i-a blocat delicat următoarea întrebare.

— Ajunge, scumpa mea. Lord Nolan l-a salvat, în același timp, pe Rege. Omul e un erou, nu un criminal pe care să-l interoghezi tu.

Contesa l-a ținut cu o privire care a coborât temperatura apei din bazinul nostru cu câteva grade. Mie mi-a adresat un surâs dulce.

— Vom continua discuția aceasta mai târziu, Milord, căci sunt sigură că e o poveste interesantă.

S-a ridicat, s-a strecurat dincolo de draperie și a plonjat în celălalt bazin cu apă caldă.

Patrick a înotat până la mine și mi-a șoptit pe un ton scăzut, conspirativ:

— Ai grijă, Lord Nolan. O iubesc ca pe ochii din cap, dar ceea ce-i spui va face repede înconjurul curții regale.

Am dat din cap a înțelegere și am observat doi servitori care intrau în cameră aducând robe asemănătoare cu cea pe care o purtase Contesa.

Patrick i-a vorbit unuia dintre ei, apoi s-a întors spre mine.

— Ți-au pus lucrurile în apartamentul din Turnul Lupului. Asta înseamnă că ești la același nivel cu apartamentul meu și cu al Ducelui Vidor. Deasupra noastră este Prințesa și deasupra ei este Regele.

Contele a îndrumat un tânăr grăsuț și blond spre alcovul pe care îl folosisem mai devreme.

— Adric te va duce în camera ta. N-ar trebui să întâlnești pe nimeni pe drum, așa că poți purta roba, în loc să te îmbraci înapoi în hainele tale ude. Te voi căuta înaintea recepției de astă-seară, ca să văd cum te-ai instalat.

Am ieșit, aburind, din bazin și m-am șters înainte să înfășor roba în jurul meu.

— Spune-i soției tale că mi-a făcut mare plăcere să o întâlnesc.

A dat din cap și s-a uitat înapoi spre draperie.

— Mai bine îmi cer iertare de la ea, altfel nu voi mai ajunge la recepție. Dacă supraviețuiesc, ne vedem mai târziu.

Adric îmi luase hainele îmbibate de ploaie. M-a condus la apartamentul meu de la etaj. Prevestirea lui Patrick fusese corectă; nu am întâlnit pe nimeni pe scări. Am ajuns la primul etaj, după care am mai urcat unul și am pătruns într-un hol central, mic și rotund, din care se ieșea pe trei uși. Adric a luat-o înainte prin cea dinspre sud.

Apartamentul ocupa o treime din etajul la care era situat și era împărțit într-o anticameră mare și două odăi alăturate,

aflate pe circumferința exterioară a turnului. Blocuri de piatră bine șlefuită formau toți pereții, mai puțin aceia ai încăperii din spate, care erau ciopliți direct în coasta muntelui pe care era cocoțat castelul.

Anticamera servea deopotrivă ca bibliotecă și birou. Pereții erau plini de rafturi încărcate de volume de diverse mărimi, legate în feluri diferite și din epoci diferite. Biblioteca mai conținea patru fotolii mari și un bufet pe care se aflau o carafă de vin și patru pocale de argint.

Imediat în dreapta ușii se afla un șemineu uriaș construit în peretele interior al turnului. Dăltuit sub forma unui cap de salamandră, acesta ar fi putut încălzi fără probleme tot apartamentul atunci când ardea focul în el. Deasupra lui se vedea un blazon hamisian. Conținea animale heraldice și simboluri obscure mult mai vechi decât castelul Seir însuși, și chiar dacă acesta nu era parte integrantă din salamandră, completa bestia de piatră și adăuga un aer de grandoare odăii.

Din bibliotecă, prin cea mai răsăriteană dintre cele două uși cu boltă, se intra în dormitorul meu. Patul era colosal, deși după trei nopți dormite pe un pat de campanie orice pat ar fi părut imens, și avea stâlpi ciopliți în fiecare colț al unui baldachin brodat cu scene din istoria hamisiană. Un alt blazon — acesta mai recent decât cel agățat deasupra șemineului — decora tăblia patului, iar cuvertura era cusută cu simboluri sacre care să aducă vise frumoase. Situat în peretele sudic, cel săpat în muntele din spatele Castelului, se afla o odăiță îngustă de baie cu un lavoar cioplit manual, o oglindă de argint lustruit, un urcior cu apă și două prosoape mici.

A treia și ultima încăpere a apartamentului ar fi putut fi un al doilea dormitor, dar servea drept garderobă. Adric, prompt, a pregătit hainele de care aveam nevoie la recepția din seara aceea, apoi s-a apucat să lustruiască o pereche de ghete de gală pe care le scosese din cufărul meu. A ridicat

ochii când am intrat în cameră, dar eu i-am zâmbit doar și i-am făcut semn să continue ceea ce făcea.

Am zâmbit pentru că acolo mă simțeam la fel ca acasă pe cât mă simțeam oriunde în Imperiul Spulberat. Știam de castelul Seir din poveștile pe care le auzisem în copilărie, ceea ce făcea ca locul să aibă o aură de vechime. În vreme ce castelul Seir nu era la fel de vechi precum Talianna, supraviețuise Spulberării și împărțea cu Talianna o lungă perioadă din istorie. Existența lui devenea o manifestare a continuității, lucru care era foarte important pentru mine. Deseori mă simțeam singur pe lume deoarece oamenii pe care îi iubeam cel mai mult, cum ar fi familia mea, Lothar și Marana, fuseseră răpiți de lângă mine, dar dăinuirea Taliannei sau a castelului Seir îmi dădea motiv să sper că măcar ele nu aveau să dispară niciodată.

Am izgonit amintirile neplăcute și m-am concentrat asupra complicatei încercări de-a mă rade. Adric mi-a încălzit apă în șemineu, apoi s-a grăbit să ducă de acolo albiturile murdare. M-am ras cu băgare de seamă, lungimea și starea mustății și barbișonului meu mulțumindu-mă, chiar dacă din cauza lor trebuia să am mai mare grijă cu briciul. Preț de o fracțiune de secundă m-am gândit să le păstrez și după încheierea misiunii, apoi am respins ideea în favoarea ușurinței de-a trece briciul peste față fără a-mi face griji unde să mă opresc sau cum și cât să tai din lungimea firelor.

Adric mi-a pregătit un pieptar din catifea albastră și mătase argintie și un sacou din mătase albastru-închis. Combinația, pe lângă faptul că avea culoarea potrivită pentru seara aceea, era cât se poate de frumoasă. Dungi care alternau culorile se întindeau de la umăr la manșetă pe mâneci, suficient de largi ca să-mi pot lega un pumnal de antebrațul stâng fără să dau de bănuit cuiva. Croitorul lui Allen inclusese chiar și o tăietură ascunsă în tiv ca să ajung ușor la cuțit.

Eticheta îmi cerea, de asemenea, să port ciorapi lungi, ceea ce nu-mi plăcea deloc. Aceştia îmi încing foarte tare picioarele şi jartierele îmi dau mai multe bătăi de cap decât ar fi visat vreodată Morai. Detest partea de sus, largă, a ciorapilor — în principal pentru că formează un contrast aşa de mare cu hainele mele normale — iar pantofii aceia caraghioşi de mătase, obligatorii la ciorapii lungi, mă enervează la culme.

Adric s-a oferit să mă ajute la îmbrăcat, dar l-am refuzat cu gentileţe şi l-am rugat să-mi găsească nişte fructe sau brânză care să-mi taie foamea până la recepţie. Până să vină înapoi, m-am îmbrăcat, mi-am legat pumnalul de antebraţ şi aproape am refuzat să port ciorapii lungi. Am cedat totuşi, graţie faptului că erau de mărimea potrivită şi am hotărât să-i îmbrac. Erau calzi încă şi se potriveau bine costumaţiei.

Fiindcă eticheta permitea, mi-am prins *ryqrilul* la mijloc. Prin lege, un nobil poate să poarte un pumnal oriunde, ca simbol al statutului său, dar numai Cavalerul Regelui poate să poarte spadă la acest gen de întrunire socială. Uneori, nobilii scot pumnalul pentru a-şi apăra onoarea atunci când sunt insultaţi, însă de regulă nu le folosesc decât la masă. Pumnalul pe care mi-l legasem de antebraţ era interzis cu strictețe, dar îl voiam în caz că cineva ar fi vrut să profite de faptul că eram la fel de slab înarmat precum ceilalţi nobili.

Adric s-a întors, urmat îndeaproape de Contele Patrick. Adric a pus pe măsuţa din bibliotecă o tavă conţinând un măr, cu cotorul scos şi tăiat deja în felii, şi o felie mică din brânza preferată a Regelui. S-a înclinat şi a ieşit cu spatele din odaie. I-am făcut semn cu mâna lui Patrick spre mâncare şi am traversat spre bufet, ca să torn vin pentru amândoi.

El era deja îmbrăcat pentru recepţie. Hainele lui erau mai argintii ca ale mele şi lucrate într-un model cu petic

pe care bănuiam că-l alesese pentru că semăna cu costumul unui arlechin. Totuși, i se potrivea bine și îl făcea, de fapt, să arate a nobil probabil mai mult decât și-ar fi dorit el. Părul roșcat îi era prins cu o coroană de argint.

Și-a tăiat o bucățică de brânză și a mestecat-o gânditor.

— Trebuie să-mi cer iertare pentru problemele pe care poate le-am cauzat.

Un zâmbet viclean i s-a furișat pe buze.

M-am apropiat și i-am dat o cupă cu vin.

— Despre ce vorbești?

Înainte să răspundă, a băut.

— Îți amintești că ți-am spus că soția mea împrăștie bârfe la curte?

— Da.

Am mușcat dintr-o felie de măr. Fructul era dulce, dar sentimentul sorții implacabile care m-a cuprins l-a făcut să aibă gust de pământ.

Patrick s-a încruntat un moment.

— Fir-ar să fie, nu știu de ce mă simt vinovat pentru asta. E vina Ducelui Vidor, la urma urmei.

Am scuturat din cap.

— Îmi scapă ceva. Ce se întâmplă?

Contele a suspinat și s-a așezat.

— Soția mea a discutat cu mama, care a discutat cu Regina și s-a decis că tu o vei escorta pe Prințesă la recepție. Vidor, pentru că piciorul încă i-e amorțit de la descântecul Vrăjitorului, nu poate să danseze, așa că nici pe Prințesă n-o poate însoți.

Un rânjet lat i-a apărut pe față când eu m-am înecat cu mărul și am tușit.

Mi-am revenit și m-am uitat înnegurat la el.

— Nu cred că ar fi o idee bună.

El a clătinat doar din cap și a încercat să-și recapete sobrietatea.

— La castelul Seir trebuie să înțelegi două lucruri. Primul, că alegerea ta respectă tradiția. Vânătorul care prinde animalul este întotdeauna cinstit la recepție.

— Nu, nu, am râs blând. Tu l-ai împușcat. Tu, Contele Cadmar și Regele l-ați prins. Unul dintre voi ar trebui să aibă onoarea.

— Prostii, Nolan, tu l-ai ademenit la câmp deschis. Tu meriți onoarea. Patrick s-a sprijinit de spătar și mi-a zâmbit peste buza cupei. Pe lângă asta, Regele nu o poate escorta, eu voi fi cu soția mea, iar soția lui Keane îl va ucide dacă o abandonează ca să fie onorat astfel.

Am ridicat sprânceana stângă și m-am uitat țintă la el.

— Vi se întâmplă des să onorați hăitașul la o recepție?

Contele Patrick a râs.

— Bine punctat, dar ideea nu merită a fi discutată în lumina celui de-al doilea lucru de care trebuie să ții seama la castelul Seir. Vezi tu, prietene, Regina și Marea Ducesă au decis că tu o vei escorta pe Prințesă. Această sentință nu poate fi contestată. (A mai sorbit din vin.) Până și zeii și-au reconsiderat faptele atunci când cele două și-au unit forțele ca să li se opună.

M-am jucat inconștient cu barbișonul, apoi am așezat pocalul pe tavă.

— Dacă e așa, voi fi mai mult decât onorat să o escortez pe Înălțimea Sa Prințesa Zaria ra Hamis astă-seară.

Contele și-a pus pocalul jos, s-a ridicat și m-a mângâiat pe umăr.

— Exact ăsta le-am spus că va fi răspunsul tău.

O O O

Habar nu aveam la ce să mă aștept când Contele Patrick m-a introdus în sala tronului. Tavanul arcuit era la trei etaje distanță de sol și o serie de geamuri cu vitraliu, îmbrățișându-i

pe cei mai celebri Regi din Hamis, decorau pereții înalți. Sub picioarele mele, de la un zid la altul se întindea podeaua acoperită cu dale de marmură lustruită, dispuse ca un diamant și alternând negrul cu albul. Decorațiunile și zidăria de piatră datau de dinaintea Spulberării, dar ofereau încă sălii un aer de putere și legitimitate.

În capătul opus al sălii i-am recunoscut pe Rege așezat pe un tron de lemn cu baldachin și pe Marele Duce stând mai jos de el, în stânga. Mama lui Patrick, Marea Ducesă Xanthe, era probabil femeia aceea vânjoasă cu păr cărunt care aranja o fundă pe jacheta tatălui lui.

Mergând spre tron, am studiat femeia zveltă și fermecătoare care ședea lângă Regele Tirrell. Ea trebuia să fie Regina Elysia. Coroniță simplă pe care o purta scânteia în părul-i negru, și totuși se potrivea înfățișării sale, căci sugera rangul fără stridențe inutile. Dacă vechea vorbă care spune că soțul poate ști cum va arăta soția sa la bătrânețe uitându-se la mama ei este adevărată, bărbatul care avea să o ia de soață pe Prințesă era într-adevăr norocos.

În sală mai erau o grămadă de alți oameni. I-am recunoscut pe Contesa Jamila și un Halsted îmbrăcat la patru ace, dar ceilalți erau copii și necunoscuți. Patrick i-a prezentat pe toți drept frații și surorile Prințesei sau ai săi, cu o singură excepție notabilă. A arătat spre un băiat mic îmbrăcat într-un costum care copia modelul costumului său.

— El e fiul meu Phillip. Are trei ani.

Phillip și majoritatea celorlalți copii păreau la fel de bucuroși ca mine să fie îmbrăcați în felul acela rigid. Patrick mi i-a prezentat pe toți, iar eu am abandonat repede orice speranță de a le ține minte numele, căci fiecare fusese botezat cu numele unor eroi din trecut și avea deja câte trei sau patru titluri.

Când am strâns și ultima mână, Contele Patrick m-a condus la părinții săi și la Rege.

— Verișoară Regină și Mamă, acesta este Lord Nolan ra Yotan ra Hamis.

M-am înclinat adânc.

Marea Ducesă m-a privit ca un vultur și m-a măsurat imediat din privire, așa cum făcuse soțul ei. Probabil că m-a găsit acceptabil, căci a înclinat din cap spre mine.

— Îți mulțumesc pentru fiul meu și pentru Milord Regele.

Am văzut-o pe Regină că schimbă o privire grăbită cu Marea Ducesă; după care Regina a întins mâna spre mine. Am luat-o și am sărutat-o ușor. M-am îndreptat de spate și ea mi-a adresat un zâmbet.

— Dorim să îți mulțumim pentru că i-ai salvat pe soțul meu, pe vărul meu și pe Ducele Vidor. Soțul meu mi-a spus că refuzi să alegi o răsplată pentru faptele tale, așa că nu îți vom cere să faci asta.

S-a uitat la Halsted și, la semnul ei, acesta a venit spre mine cu o cutiuță de lemn în mână. Am acceptat-o și bărbatul s-a retras. Regina a înclinat din cap în direcția mea și, cu o voce puternică, dar totuși blândă, a spus:

— Înăuntru vei găsi ceva ce sper că-ți va fi răsplată.

Am deschis cutia și am rămas mut. Între pliuri de catifea roșie am găsit un inel de aur. În ciuda urmelor palide de uzură de la margini, modelul original și emblema de pe el erau clare în metalul luminos. Apoi am observat că emblema avea încă Șoimul Imperial deasupra ei și-am știut pe dată că inelul data de dinaintea Spulberării, căci acel simbol fusese înlăturat de pe toate blazoanele după moartea ultimului Împărat.

M-am uitat cu ochii mari la Regină, nevenindu-mi să cred.

— Nu pot accepta. Este prea vechi. A fost făcut înainte de prăbușirea Imperiului. Probabil că e neprețuit.

— Așa cum este și soțul nostru pentru noi. Regina mi-a anticipat argumentul și l-a strivit imediat. Inelul, dacă e să-i dăm crezare istoricului curții, a fost purtat de Prințul Uriah

înainte de Spulberare. Se povestește că el s-a aventurat în vizuina dhesiri ca să salveze un țăran care fusese răpit, iar acest inel a fost turnat în constea faptei sale. Considerăm că el ar aproba această recompensare a faptei tale de vitejie.

Am înclinat din cap și mi-am strecurat inelul pe degetul inelar de la mâna dreaptă. Se potrivea perfect și, în pofida greutății lui, îl simțeam confortabil pe deget.

— Vă mulțumesc și sunt profund onorat de acest dar.

Regele Tirrell, care păstrase tăcerea în tot acest timp, s-a întors spre soția sa.

— Ai terminat să-mi chinui oaspetele?

Regina a încuviințat din cap. Regele Tirrell s-a întors spre mine.

— Lord Nolan, vreau să ți-o prezint pe Alteța Sa Prințesa Zaria ra Hamis.

M-am întors în dreapta și l-am văzut pe Marele Duce Fordel conducând-o pe Prințesa Zaria în sala tronului, venind dintr-o odaie alăturată. Mi s-a tăiat respirația imediat și m-am forțat să plec fruntea în pământ, ca să nu mă holbez la ea. Era, simplu spus, cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem în viața mea.

Prințesa susținea fără efort pasul marțial al Marelui Duce, cu toate că era cu vreo zece centimetri mai scundă decât el. Părul-i negru și lung îi curgea în valuri peste umeri și aproape acoperea coroniță de argint bătută la mijloc cu un diamant. Avea ochii de-un căprui-închis, iar ea le subliniase și mai mult mărimea și frumusețea cu niște vopseluri parcimonios aplicate. Avea nasul drept și proporțional, pometii erau înalți și culoarea de pe buze îi accentua gura plină, senzuală.

Argintie cu alb, cu excepția câtorva panglici și fundițe albastru-închis, rochia curgea de pe umerii bufanți, îi strângea mijlocul îngust, apoi se deschidea ca o floarea cu petale de satin, atingând pământul. La încheieturi era tivită cu broderii, la fel și pe piept, până la gât, însă asta nu-i putea ascunde

nurii. Cu toate că nu avea să fie recunoscută oficial ca femeie decât după încoronare, rochia făcea evident faptul că întreaga ceremonie nu era decât o formalitate.

Marele Duce i-a îndepărtat mâna de pe brațul său și tânăra a întins-o spre mine. I-am sărutat-o și am ridicat privirea. Mi-a zâmbit, după care le-a zâmbit și părinților săi.

— Îmi pare rău că ți s-a pus corvoada asta în cârcă, Lord Nolan, într-un timp atât de scurt.

Am surâs fără grabă și am folosit timpul câștigat astfel ca să-mi calmez galopul inimii.

— Este o onoare să te escortez, Alteța Ta, nicidecum o corvoadă.

— Spune-mi asta când se va fi încheiat seara.

A pășit în spate și s-a întors spre Halsted. Curteanul și-a dres glasul și a înclinat din cap spre Rege înainte să vorbească.

— Cum cere protocolul, Marele Duce și Ducesa vor deschide petrecerea, urmați de Conte și soția sa. Apoi Regele și Regina vor intra în salon. Prințesa Zaria va veni în urma lor, iar tu, Lord Nolan, vei veni după ea. Odată ce ea va fi prezentată adunării, Regele se va uita la tine și tu o vei conduce spre locul unde vor sta Marele Duce și Ducesa.

Când adulții au dat din cap în semn că înțeleseseră, Halsted și-a îndreptat atenția spre copii.

— Aliniați-vă de la cel mai înalt la cel mai mic. Voi veți veni după Lord Nolan. După ce el va fi condus Prințesa, voi veți fi prezentați pe rând. Să nu vă strâmbați și să nu râdeți. Altfel veți fi trimiși cu toții în camerele voastre înainte ca bardul pe care Ducele Vidor l-a găsit să apuce să cânte.

Amenințarea lui Halsted a avut asupra copiilor efectul unei găleți cu apă rece. Și-au luat un aer sobru, serios, și au intrat în rând fără probleme.

Halsted ne-a condus pe toți în spatele tronului la o ușă înaltă de bronz. Printre simbolurile și desenele de pe ea n-am văzut nici mâner și nici balamale, însă n-am avut nici jumătate

de secundă la dispoziție să mă întreb cum s-o fi deschizând, când Halsted a ciocănit ușor în ea. Ușa s-a cutremurat și apoi, încet, a alunecat în sus, dispărând în perete. A urcat în ritmul imnului hamisian și, de parcă soarele ar fi răsărit alungând noaptea, lumina din sala de bal a căzut peste procesiunea regală.

În spatele Regelui, în sala de bal, i-am privit pe nobilii și oaspeții adunați acolo retrăgându-se încet de la baza scărilor pe care urma să le coborâm noi. Toți erau îmbrăcați în tonuri de albastru și argintiu, și totuși, în ciuda paletei coloristice limitate, permise cu acea ocazie, nu erau două rochii sau două costume la fel.

Primul lucru pe care l-am observat la sala de bal, după ce ochii mi s-au adaptat luminii puternice de acolo, a fost desenul complicat al pietrei de pe jos, atunci când nobilii s-au tras în spate. Podeaua era alcătuită din granit și marmură deopotrivă, însă în locul lespezilor simple, pătrate, piatra fusese tăiată și modelată ca niște bucăți de vitraliu. Culoarea varia de la granitul roz-deschis la marmura neagră-tăciune și formau harta continentului. În mod evident, după națiunile reprezentate, harta fusese desenată după Spulberare, dar încă nu fusese revizuită pentru a include în granițele Hamisului și Sinjaria. Orașele importante din fiecare țară erau marcate cu steluțe de culori contrastante.

Coloane de marmură albă susțineau tavanul boltit pictat cu scene din legende și basme. Un candelabru mare din cristal scânteietor atârna în mijlocul sălii și împrăștia mici curcubeie de lumină pe pereți, în vreme ce patru versiuni mai mici ale lui luminau colțurile mai îndepărtate ale sălii dreptunghiulare. Chiar în fața intrării noastre, la celălalt capăt al sălii, erau uși de sticlă deschise care ofereau acces în grădinile castelului.

Opt muzicieni reuniți în colțul din dreapta al sălii de bal cântau imnul național cu respect și har. De o parte și de alta a lor, dar și risipite strategic prin sală, mesele ofereau diverse

feluri de mâncare și băutură, dar trei dintre ele rămăseseră goale, pentru a fi umplute ulterior cu carne de vânat adusă din expediția organizată pe urmele leopardului.

Procesiunea se desfășură așa cum spusese Halsted și Prințesa a fost întâmpinată cu aplauze călduroase. Nobilii mai tineri și-au verificat de două ori ținuta, iar câțiva necioplți au făcut în șoaptă comentarii despre ea însoțitoarelor lor, dar majoritatea oamenilor a părut sincer fermecată de frumusețea și zâmbetul ei prietenos.

Regele Tirrell s-a întors și s-a uitat la mine când aplauzele au început să se stingă. Eu am înaintat și m-am oprit la un pas de ea, după care m-am întors și i-am oferit brațul meu stâng. Ea și-a așezat cu delicatețe mâna pe antebrațul întins, nu a lăsat să i se citească surprinderea pe față atunci când a simțit cuțitul și mi-a îngăduit să o conduc spre Marele Duce. Mi-a oferit un zâmbet care a făcut să mă străbată un fior și i-a umplut de invidie pe cei mai mulți dintre nobilii prin fața cărora treceam.

Ne-am oprit de-a dreapta Marelui Duce și Halsted a apărut imediat lângă umărul meu.

— Primul dans este cel ceremonial.

Am încuviințat din cap. El a dedus din asta că știam dansul, căci toți nobilii trebuiau să-l știe. Din fericire, era cunoscut în Sinjaria și bunica s-a asigurat ca toți — mai puțin Arik — să-l învățăm din copilărie. Nu știu cum am izbutit să nu râd când mi-a venit în minte imagina unui funcționar de Servicii învățându-l pașii pe unul dintre Lăncierii Lordului Eric.

Vocea lui Halsted m-a salvat.

— Tu vei dansa cu Prințesa. Urmează-i părinții în ringul de dans.

Am dat aprobator din cap și el a dispărut ca să le facă semn muzicienilor că toate preparativele pentru dans fuseseră făcute. Pentru o fracțiune de secundă am încremenit, căci, deși muzica a început cât se poate de familiar, ritmul ei

s-a schimbat atunci când Regele Tirrell a condus-o pe Regină pe ring. Prințesa a făcut o jumătate de pas la stânga și a ridicat mâna dreaptă spre mâna mea. Ținându-ne astfel de mână la nivelul umărului, am intrat pe ringul de dans.

Dansul în sine a fost simplu, de fapt, iar frica mea de la început s-a risipit iute când mi-am adus aminte pașii. Am făcut trei pași în față, ne-am întors unul spre celălalt, am făcut un pas în spate prin alunecare, în direcția din care veniserăm, după care ne-am întors și-am făcut iarăși trei pași în față, în vreme ce Prințesa a efectuat o piruetă. Am repetat secvența, mergând pe urmele Regelui și Reginei de jur-împrejurul sălii. În urma noastră s-au încolonat cuplurile și-n scurt timp aproape toată lumea dansa.

În Hamis, dansul fusese modificat puțin de tot. Pașii rămăseseră aceiași, dar muzicanții grăbeau ritmul cu fiecare repetiție, iar femeile efectuau mai mult de o piruetă atunci când ritmul creștea. M-am adaptat repede, lăsându-mă în voia muzicii și priceperii partenerei mele.

Ușoară și grațioasă, Prințesa se mișca fluid, ca o eșarfă de mătase într-o adiere blândă, și se baza pe mine doar ca să o conduc și să-i ofer susținere în timpul dansului. Muzica o copleșea și se răsucea dezlănțuit, cu părul zburând și ochii scăpărând. Zâmbetul ei era molipsitor, așa încât curând m-am trezit rânjind ca un neghiob înainte să fi ajuns măcar la jumătatea dansului.

Muzica se grăbea și cuplurile mai în vârstă sau timide se înclinau elegant și părăseau ringul. Prințesa s-a aplecat, și-a apucat rochia cu mâna stângă ca să nu se împiedice în ea și a continuat să zburde prin sală în vreme ce mulțimea se rărea. Am observat că Regele și Regina se retrăseseră, dar Contele Patrick și soția lui ne urmau repede într-o volbură scânteietoare de argintiu și azuriu.

Prințesa Zaria i-a făcut cu ochiul Contesei și și-a lăsat capul pe spate, într-o provocare mută. S-a răsucit de patru ori

pe sub mâna mea la capătul acelei secvențe și de cinci ori la capătul următoarei. Am văzut o grimasă pe chipul lui Patrick atunci când soția sa a imitat-o pe Prințesă, după care s-a întors pe vârfuri, s-a învârtit de șase ori și i-a zâmbit larg verișoarei sale.

Dansul s-a încheiat brusc atunci când un muzicant, neputând ține ritmul imprimat de dansatorii regali, s-a încurcat, făcându-și colegii din orchestră să-și piardă concentrarea. Prințesa s-a oprit din răsucit și, cu răsuflarea tăiată, s-a îndepărtat de mine ca să facă o plecăciune. M-am înclinat și eu, așteptându-mă să o pierd în fața celorlalți nobili care se apropiaseră deja de noi, dar ea i-a văzut și m-a luat repede de mâna dreaptă.

— Îmi aduci puțin vin?

Întrebarea nu putea avea decât un răspuns, așa că am condus-o la cea mai apropiată masă încărcată cu pocale și am arătat spre un urcior de cristal umplut cu un vin rubiniu închis. Deși nu mi-am dat seama decât după ce i-am mirosit buchetul, vinul ales de mine provenea din Yotan. Prințesa a sorbit și a zâmbit la alegerea mea.

Mi-a studiat apoi chipul și eu am zâmbit într-o încercare zadarnică de a mă împiedica să roșesc. Un râs slab i-a urcat în gât și a început să se joace încet cu pocalul.

— Îți mulțumesc pentru dans.

— Plăcerea a fost de partea mea, Alteță.

Ea a înclinat din cap, a studiat o clipă lumina reflectându-se în vinul din cupă, apoi a înălțat ochii cafenii spre mine.

— Dansezi destul de bine pentru un bandit din Darkesh.

Comentariul ei m-a luat prin surprindere. Abia am reușit să înghit vinul pe care îl luasem în gură, riscând să-l inhalez. Mi-a trebuit totuși o secundă sau două și o tuse ușoară ca să-mi revin.

— Nu știu de unde ți-a venit ideea că am fost vreodată bandit.

A privit jucăuș pe deasupra buzei cupei.

— Mă gândesc că obiectul ascuns în mâneca ta nu avea cum să-mi sugereze posibilitatea asta, nu?

A sorbit și apoi și-a luat o mină de falsă înțelegere.

— Umărul nu te deranjează când dansezi?

Am zâmbit și am răspuns privirii jucăușe cu una plină de inocență și cavalerism.

— Nu atunci când partenera mea e așa ușoară și grațioasă.

Răspunsul ei a murit în față, dimpreună cu lumina jucăușă din ochii săi, atunci când alături de noi a venit un bărbat. Deși era mai scund decât mine cu trei sau patru centimetri, constituția lui musculoasă sugera că mă depășea în greutate cu cel puțin douăzeci de kilograme. Avea cu siguranță de două ori cei douăzeci și trei de ani ai mei și își purta părul cărunt în coamă. Era singurul care nesocotise culorile alese pentru acea seară și purta mândru o tunică neagră, având la reverul stâng o emblemă albă cu un cal cabrat. La șoldul stâng purta un fel de *ryqril*.

Prințesa a înclinat din cap în fața lui doar atât cât să sugereze respect, fără nicio urmă de prietenie sau căldură.

— Lord Nolan ra Yotan, acesta este Căpitanul Herman ra Tal. El este Talionul responsabil de cavalerie aici.

M-am întors și i-am zâmbit.

— Plăcerea e a mea.

— *De mult ești în Seir?*

Herman și-a susținut vocea profundă cu un surâs și cuvintele au ieșit lent, în mod natural. Își întinsese bine capcana.

Am scuturat din cap și m-am uitat la el cu o expresie complet nedumerită.

— Iartă-mă, dar nu înțeleg.

Herman s-a forțat să zâmbească din nou.

— Scuză-mă. A trebuit să exersez limba Tal Nobilă așa de des când am intrat în rândul Lăncierilor, că am ajuns chiar să gândesc în ea. Întrebam dacă ești de mult timp în Seir.

Am clătinat din cap.

— Nu. Am întâlnit echipa de vânătoare pe teren. Apoi m-am întors spre Prințesă și am râs. Nu ți se pare ciudat? Tu mă crezi un bandit din Darkesh și bunul căpitan mă confundă cu un Talion.

Prințesa a zâmbit, după care s-a întors să discute cu un baron tânăr. El i-a cerut și ea a acceptat să îi fie parteneră la următorul dans. M-am întins să-i iau pocalul din mână și mi-am expus fără frică palma dreaptă Căpitanului Herman. Prințesa mi-a zâmbit și mi-a mulțumit, iar Herman s-a încruntat. S-a scuzat, s-a întors și a plecat, pierzându-se în mulțime.

M-am apropiat de Contele Patrick, deoarece, în calitate de escortă a Prințesei, nu puteam dansa decât cu ea. L-am găsit la o masă, mâncând struguri și, deși am început să discutăm încet, am atras curând un cerc de oameni care ne-au îmboldit să povestim aventura din vizuina dhesiri. Eu am refuzat, dar Patrick nu avea nicio tresărire să-i îngrozească pe ascultători cu imaginile sumbre și revoltătoare ale unei lumi subpământene dominate de șopârle demonice. Odată ce i-a adus în punctul de a crede că oamenii Regelui se pierduseră, m-a scos pe mine în rol de salvator.

Ascultătorii s-au întors să audă jumătatea mea de poveste, dar eu am clătinat din cap, vrând să resping orice act de eroism.

— Dacă nu și-ar fi riscat Contele viața ca să-mi lase o urmă, nu i-aș fi găsit niciodată. Riscul pe care și l-a asumat el a fost mult mai mare decât cel pe care mi l-am asumat eu.

Patrick nu mi-a lăsat cale de scăpare.

— E ușor să lași urme, dar numai un erou le putea înțelege și să ne scape de la moarte sigură.

I-am aruncat o privire furioasă, apoi am zâmbit.

— Sincer, domnii și doamnele mele, strădaniile mi-ar fi fost inutile dacă Regele nu ne-ar fi condus pe Conte, pe Duce și pe mine prin vizuină și nu ne-ar fi forțat să păstrăm singura poziție de apărare din întreaga lume subpământeană. Și dacă Marele Duce nu i-ar fi adus pe ceilalți să ne salveze, în seara asta nu am fi fost aici să vă povestim cele întâmplate.

Patrick a intuit ce urmăream și m-a ajutat să scap de curioși. Aceștia ne-au acceptat ușor povestea și, încet, s-au împrăștiat când au descoperit că ea nu mai era deloc emoționantă. Când și ultimul s-a întors să plece, Patrick a ridicat cupa spre mine și a râs.

— Nolan, lasă-i să te vadă ca pe un erou. Nu ai niciun motiv să te împotrivești așa tare.

Am înghițit un bob de strugure și i-am imitat gestul.

— Același lucru l-aș putea spune despre tine, Milord. Ai fost acolo un erou la fel ca și mine.

Vinul pe care îl aleseserăm era un vin alb dulce din insula Takkesh. Avea o aromă subtilă care îmi plăcea.

Contele Patrick a mijit din ochi și buzele i-au fost înfiorate de un surâs sfios.

— Între noi, accept această laudă. Tu ai fost de față și știi ce am făcut fiecare. Dar am făcut doar ce era necesar dacă voiam să supraviețuim. Asta să fie dovadă de curaj? Nu cred, dar cei care nu au fost în situația aceea așa ar putea crede.

Sosirea lui Phillip ne-a întrerupt discuția.

— Tată, sus, sus. Bardul. Vreau să văd.

Băiatul ținea ridicate în aer mâinile-i mici și, într-un târziu, Patrick l-a ridicat pe brațe.

Eu am pus jos deopotrivă cupa mea și a Contelui Patrick, după care, văzându-l în mulțime pe nobilul roșcat, am pornit în urmărirea lui. Toți se îndreptau spre colț, unde fusesem muzicienii mai devreme, și am văzut că aceștia se retrăseseră la o masă cu vinuri. Pe bard nu l-am zărit decât atunci când

m-am apropiat, iar asta prin podoaba în evantai pe care o purta la ceafă o matroană. Deși am văzut o șuviță de păr auriu, nu am făcut legătura decât când i-am întâlnit ochii albaștri.

Bardul era Selia!

Am dat să mă retrag imediat, dar Prințesa s-a apropiat din spate și m-a apucat ferm de antebrațul stâng. M-a condus spre un loc liber din cercul de nobili care o înconjuraseră pe Selia. Știam că mustața și barbișonul nu-mi vor putea ascunde identitatea în fața ei, așa că am zâmbit ca toți ceilalți și am înclinat din cap spre ea atunci când s-a uitat la mine. Singura mea șansă de a nu-mi trăda adevărata identitate era ca ea să păstreze tăcerea până când urma să avem ocazia de-a discuta între patru ochi.

Selia a cântat întâi două cântece despre istoria hamisiană. Ambele lăudau înțelepciunea și vechimea familiei conducătoare din prezent, fără a face măcar o aluzie la dihonia de care Selia îmi vorbise când eram pe drum. Am înțeles de ce. Nu avea niciun motiv să-și insulte gazdele, iar o altă versiune a acelor cântece, care includea zorii sângeroși ai acestei Dinastii, ar fi fost bine primită în Sinjaria sau Lacia.

A treia piesă alesese să fie, desigur, Cântecul lui Morai. Mi-am păstrat zâmbetul pe buze tot timpul, râzând când râdeau ceilalți, și m-am rugat să nu mă ia peste picior. Am încercat să nu mă crispez când a adăugat două versuri noi la cântecul pe care îl auzisem în Cumpăna Pinilor, dar nu aveam de ce să mă tem. Eram amintit doar în trecere — cu titlul și nu cu numele, căci pe acesta ea nu-l cunoștea — punctul de interes fiind femeia de care Morai se îndrăgostise. Asta transforma cântecul banditului într-o romanță și oferea un final care excludea nevoia ca Talionii să-l mai urmărească vreodată pe Morai.

Când al treilea cântec s-a sfârșit, Ducele Vidor s-a desprins șchiopătând din mulțimea din spatele ei și a deschis aplauzele. A apărut și Halsted și, cu smerenie, i-a luat lăuta.

Ducele a luat-o de braț și a condus-o direct spre Prințesă și spre mine. Ochii Seliei au sclipit a recunoaștere.

— Alteță, aș vrea să ți-o prezint pe cântăreața Selia ra Jania. A ezitat, apoi s-a corectat: Mai bine spus, este Lady Selia, căci tatăl ei e-un nobil janian. Lady Selia, ți-o prezint pe Prințesa Zaria.

Selia a făcut o reverență adâncă. Prințesa Zaria a zâmbit și i-a imitat gestul. Vidor s-a întors apoi spre mine.

— Lord Nolan, ea este Lady Selia ra Jania...

L-am întrerupt:

— Ne cunoaștem deja.

Am întins mâna dreaptă spre ea, cu palma în sus, i-am luat mâna pe care a așezat-o în mâna mea și i-am sărutat-o. După care m-am întors spre Prințesă.

— N-o întreba nimic despre mine. Îți va împuia doar capul cu povești despre un bandit din Darkesh care l-a însoțit pe Morai o perioadă scurtă de timp. Nimic nu este adevărat.

Selia a zâmbit și a încuviințat docilă din cap.

— Milord, Ducele spune că ar trebui să discutăm despre evadarea din vizuina dhesiri. Spune că ar inspira un cântec interesant.

— Posibil, am răspuns. Se poate aranja.

Ducele Vidor s-a înclinat imediat în fața Prințesei.

— Cine suntem noi să stăm în calea artei? Cum ei doi au ceva de discutat, vă pot deranja invitându-vă la dans? Acesta e destul de simplu încât să mă achit de el admirabil.

Prințesa s-a uitat la mine și la Selia, apoi s-a întors și a acceptat brațul Ducelui.

— Desigur.

În scurt timp au fost înghițiți de negura argintie și albastră care tălăzuia pe ringul de dans.

Dând dovadă de politețe, am luat-o pe Selia de braț și am condus-o pe după locul de dans, spre grădini. Deasupra noastră, pe cer, Luna Lupului, pe jumătate plină, se străduia

să prindă mai mica Lună Iepure, fugind una după cealaltă de la un orizont la altul. Briza nopții amesteca aerul sărat de mare cu parfumul delicat al florilor nocturne. Într-un ungher umbrit al grădinii am găsit o bancă de piatră și spre aceasta am ghidat-o pe Selia.

— Mulțumesc că nu ai spus nimic, Selia. E mai important decât îți poți imagina ca identitatea mea să rămână secretă.

Tânăra a zâmbit prea degajat, apoi a încuviințat din cap.

— Atunci poate că nu vom lucra doar la o singură baladă?

Am clătinat solemn din cap.

— Despre asta, nu.

Am schițat o grimasă, după care m-am lăsat într-un genunchi în fața ei. I-am luat mâna dreaptă și am ținut-o ferm, dar nu la fel de dur cum o făcusem în Cumpăna Pinilor.

— Trebuie să te întreb ceva și am nevoie de un răspuns sincer. Morai este în Seir?

Ea a încremenit și s-a uitat pe deasupra capului meu.

Am strâns-o ușor de mână.

— Selia, nu sunt prost. Doamna din ultimele două versuri ale cântecului ești tu. Dacă ai reușit să-i îmblânzești spiritul și l-ai convins să renunțe la tâlhărie, sunt de partea voastră, a amândurora.

M-am întins și i-am luat bărbia între degetul mare și arătător. Ea și-a coborât fruntea către mine.

— Trebuie să mă crezi că nu am de gând să-l prind pe Morai sau să-l ucid, și niciodată nu ți-aș cere să-l trădezi, sperând în același timp că-ți vei păstra încrederea în mine. Trebuie să vorbesc cu el. Am ezitat. Am nevoie să-i cer ajutorul.

M-am ridicat și am privit atent stelele care se reflectau în mare.

— Singurul lucru la care nu s-a gândit nimeni atunci când mi-au cerut să vin aici era nevoia de informații de pe străzi. Nu le pot obține. Aș fi prea suspect într-un ghetou de aici — asta dacă aș ajunge vreodată într-unul, cu toate

ceremoniile care se află în desfășurare. M-am întors înapoi spre ea și mi-am încrucișat brațele pe piept. Pe deasupra, nu știu în cine să am încredere aici — ar putea fi cu toții implicați în comploturi.

M-am lăsat pe vine și i-am adresat un zâmbet.

— Vezi, deci, că am nevoie de Morai.

Ea a tăcut și, cu lumina lunii răsfrângându-i-se argintie în păr, a surâs palid.

— Da, e aici.

— Unde? am întrebat. Apoi mi-a picat fisa. Am zâmbit și am râs. În sfârșit îl voi putea lua *eu* prin surprindere.

O O O

Încet, abia am întredeschis ușa apartamentului meu. Am auzit foșnet de pași și o înjurătură reținută. Mi-am împiedicat un hohot de râs, m-am furișat în bibliotecă și-am trântit ușa zgomotos după mine.

O siluetă formată din umbre, Morai se deslușea sub arcada care ducea în dormitorul meu.

— Nu spune nimic, Milord Keane, și vei trăi să vezi cu ochii tăi încoronarea Prințesei.

Morai s-a mișcat iute și sabia i s-a materializat în mână ca prin farmec.

— Numai un nerod ar ataca un spadasin înarmat cu un pumnal.

Am lăsat un hohot dement să-mi iasă din piept și mi-am chemat *tsincaatul*.

Silueta lui Morai a tresărit.

— Contele Cadmar și Steaua din Sinjaria sunt într-un alt apartament. Aceste camere mi-au fost date chiar astăzi.

Morai a ridicat din umeri.

— O! a făcut și a întors capul, scrutându-mă prin întuneric.

După o clipă, și-a sprijinit sabia cu vârful în podea și a luat o poză perfectă pentru indignarea supremă.

— Ce cauți tu aici, Talionule?

M-am lăsat pe vine și-am scormonit tăciunii din șemineu cu vătraiul. Am aruncat un butuc mic în foc și flăcările care l-au cuprins au luminat odaia.

— Ia loc și servește-te cu vin, dacă n-ai făcut-o deja.

M-am răsucit și m-am uitat în sus la el.

— Am ceva de discutat cu tine.

Morai arăta la fel de frumos și spilcuit în hainele de hoț negre ca noaptea, precum arătase ultima dată când îl văzusem. M-am așezat de cealaltă parte a mesei și am luat pocalul pe care mi l-a întins el.

— Mă bucur să văd că nu-i îngădui Seliei să te întrețină din cântecele ei.

A ridicat din umeri și a băut.

— Sunt aici cu contract. Un nobil sinjarian vrea nestemata. Mi-a zâmbit. Pe lângă asta, trebuie să mă mențin în acțiune, altfel mă îngraș precum Căpitanul Herman al tău.

— Nu este al meu, e Lăncier.

— Este Talion. Cu toții sunt la fel. A mai băut vin. Nu vreau să te jignesc, desigur.

Am râs, pufnind pe nas.

— Nu mă jignești.

Am așteptat să-și termine de umplut din nou cupa, după care am continuat:

— Am o problemă cu care vreau să mă ajuți. O, nu te arăta așa ofensat. Jumătate dintre Talionii din Talianna cred că tu și cu mine am ajuns la o înțelegere ca să-i prindem în cursă pe toți criminalii cu adevărat nebuni din Imperiu.

— Și cealaltă jumătate?

— Ceilalți știu că mă folosești ca să-ți elimin camarazii, pentru că îți place să păstrezi prada doar pentru tine.

Morai a chicotit.

— Continuă, voi încerca să-mi țin sentimentele și simțul etic sub control.

— Frumos din partea ta.

Am luat o gură de vin — un roșu janian bogat — și am continuat. M-am decis iute ce informații îi puteam încredința lui Morai și mi-am țesut povestea în funcție de ele.

— Sunt aici pentru că zvonurile spun că o luptă de putere ar putea avea loc după încoronare. Diferite facțiuni doresc să-l controleze pe cel pe care îl va lua Prințesa de soț, ca să-și promoveze propriile planuri de viitor. Trebuie să știu cine sunt aceștia și de ce resurse dispun.

Am lăsat capul în jos, cu privirea în flăcări.

— Sunt blocat la ceremonie, cinând și dansând, în compania celor care probabil pregătesc o insurecție a Regelui în vreme ce ar trebui să fiu pe teren, aflând cine tocmește soldați sau — i-am surâs — hoți pricepuți care să fure obiecte-simbol.

Morai a păstra tăcerea, uitându-se țintă pe lângă mine. Și-a pus cupa de vin pe masă și și-a unit vârfurile degetelor de la o mână cu degetele de la cealaltă.

— Nu am auzit nimic concret, dar nici nu am fost atent. Cineva poate că angajează mercenari — sunt destui în oraș în ultima vreme — însă nu știu despre cine este vorba.

— Ai vrea să te interesezi pentru mine? Am nevoie de informația asta cu disperare, iar tu ești singurul care o poate obține.

Morai a râs și m-a privit printre gene.

— Da, o voi obține pentru tine, ducă-se dracului etica profesională. La urma urmei, nu ar fi prima dată când cooperăm, așa-i, Talion?

A râs așa tare, că a căzut la podea.

Umărul meu pulsa de durere.

CAPITOLUL 16

Novice: Singurătatea

După ce l-am părăsit pe Ring mă aflam în fața unei mari probleme. Din câte știam, nimeni nu mai făcuse până atunci așa ceva — eram cât se poate de sigur că, dacă cineva *ar fi făcut*-o, nouă nu ni s-ar fi adus la cunoștință — așa că nu aveam habar ce fel de primire urma să mă aștepte în Talianna. Cea mai rea situație era aceea în care Ring se întorcea direct în Talianna și Lord Hansur trimitea călăreți după mine.

Nu credeam, sincer, că Ringva fi așa nerăbdător să anunțe despărțirea noastră și, pentru că încă mai rămăseseră șase luni din anul meu dedicat Călătoriei, am decis să-mi văd de drum până la expirarea timpului sau până mă găsea cineva și mă forța să mă întorc în Talianna. Mă mulțumea întrucâtva că o Călătorie de unul singur avea să demonstreze cu adevărat dacă eram capabil să supraviețuiesc în lume și, chiar dacă mi-ar fi adus mânia superiorilor, asta avea totuși să cântărească ceva în ochii lor.

Cea mai mare problemă a mea erau banii. Ring îi putuse obține de la soldații Lăncieri și Războinici risipiți pe tot cuprinsul țării. Dacă ajungeam cu adevărat la ananghie, el putea scrie un bilet pe care îl sigila cu tatuajul său și care putea fi schimbat de cel asupra căruia se afla pe o sumă anume, însă eu nu puteam face asta — cel puțin, nu cu deplină sinceritate. De aceea, am hotărât să nu mă apropii de biletele Talionilor ca să nu pot fi chemat la vatră, dar asta, ca urmare, îmi tăia o sursă rapidă de bani.

Am apelat la singura soluție la care mă puteam gândi: am petrecut mult timp lucrând pe la ferme. Pentru câteva zile de muncă grea puteam primi adăpost și suficientă mâncare ca să-mi ajungă o parte din drum. În felul acesta am ajuns din Leth în Ell, apoi am obținut un post de paznic de caravană, ajungând în Boucan. De pe urma acestui serviciu am câștigat destui bani cât să pot călători mai liber.

Am mers spre nord, de la capătul drumului și am purtat mereu uniforma. Am purtat-o pentru ca oamenii să mă poată vedea și să ajungă să privească un Talion fără spaimă. Voiam să știe că exista cineva îi va proteja sau răzbuna și că, totuși, aceeași persoană se putea opri să le dea o mână de ajutor la recoltat sau tăiat lemne. A prezenta această imagine despre un Talion a devenit un lucru foarte important pentru mine și știu că am trudit din greu la asta, pentru a anula imaginea răspândită de Ring și a nu o lăsa să-i reprezinte pe toți Talionii, fie că aceștia erau de acord cu el, fie că nu.

În cea mai mare parte, călătoria a fost lipsită de evenimente și lucrurile pe care mi s-a cerut să le fac au fost simple. În vreo două locuri am ajutat la găsirea unor copii sau animale rătăcite, iar într-altul m-am luptat cu un tâmplar tiranic care își maltrata ucenicii, dar nu l-am ucis. Am auzit zvonuri despre un grup de tâlhari aflați cam cu o săptămână înaintea mea și am încercat să-i prind din urmă, însă aceștia s-au dovedit a fi foarte alunecoși.

În Juchar, la nord, am intrat într-un sat la doar câteva ore după ce fusese călcat de bandiți. Șase oameni veniseră călare, îi bătuseră pe bărbații care îndrăzniseră să li se opună și furaseră banii strânși de săteni pentru plata birurilor. Deși această poveste nu era diferită de ceea ce auzisem deja de la alți săteni, scena pe care am văzut-o în piața satului a fost deosebită. Trei bărbați dolofani îmbrăcați în livreaua Baronului locului dăduseră jos hainele de pe un om mai în vârstă și îl

legaseră de un stâlp. Unul dintre oamenii Baronului își lega o mănușă de luptă pe pumnul drept și se distra în vreme ce bărbatul legat suspina, vorbind incoerent. Preț de un moment sau două m-am gândit că oamenii aceia îl prinseseră pe unul dintre bandiți, dar apoi am observat că niciunul dintre sătenii strânși acolo nu îl batjocorea pe cel captiv. De fapt, majoritatea păreau îngroziți.

Am intrat călare pe Lup până în mijlocul mulțimii și mi-am tras pe mâini niște mănuși negre.

— Stai, ce se petrece aici?

Stăteam semeț în șa, încercând să am o alură oficială.

Omul care își punea mănușa de luptă s-a strâmbat la mine, apoi a văzut ce hram purtam și-a devenit ceva mai civilizat.

— Leigh spune că tâlharii au furat banii de biruri, pe care noi am venit să-i strângem. Minte și nu vrea să ne spună unde i-a ascuns, așa că... a scuturat pumnul... am să aflu eu locul cu bătaia.

A ridicat din umeri, a prins cu dinții un capăt al șiretului și a strâns bine ultimul nod.

Leigh, căpetenia satului legată la stâlpul infamiei, avea doi ochi înnegriți în urma raidului. A ridicat privirea și m-a văzut. Lacrimile i s-au oprit imediat și a strigat la mine:

— Tu, Talion, tu trebuie să-i găsești pe bandiți, tu trebuie să recuperezi banii. Am avut o recoltă bună și aveam toți banii de biruri până să ni-i ia ei.

Durerea din glasul lui m-a cutremurat.

Omul cu mănușă de luptă a agitat pumnul în aer de câteva ori și a zâmbit.

— Termină cu minciunile, Leigh. Dacă minți un Talion, ai șanse să o încasezi mai urât decât de la mine.

Omul Baronului a căutat confirmarea mea.

Eu am scuturat din cap.

— Nu-l lovi.

S-a apropiat de Leigh și, încet, l-a lăsat pe omul înspăimântat să-i examineze mănușa de luptă.

— Am ordinele mele, Talion.

Nici nu s-a întors spre mine.

— Strâng birurile sau aplic bătăi.

Am descălecat și mulțimea s-a îndepărtat de lângă mine.

— Ți-ai pierdut mințile? Încerci să-mi spui că ai de gând să bați un om nevinovat când bandiții care au jefuit acest sat și altele din apropiere își văd nestingheriți de drum? Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Asta nu are absolut nicio logică.

Zapciul a ridicat doar din umeri.

— Eu execut ordinele și atât.

A făcut un pas grăbit în spatele stâlpului și și-a îngropat pumnul în stomacul lui Leigh. Șeful satului a vomitat și a tușit.

Întorcându-se spre mine, bătăușul rânjea.

— Vezi, eu fac doar ceea ce mi se spune să fac.

M-am uitat fix la el.

— Atunci, lasă-l în pace.

Un rânjet malefic i-a strâmbat buzele.

— Și ce să-i spun stăpânului meu? Dacă-i spun că i-am dat drumul bărbatului ăstuia pentru că asta mi-a ordonat un Talion să fac, el le va comanda călăilor săi: „Faceți-l pe Marko aici de față să vorbească și să-mi spună unde mi-a ascuns birurile". Nu eu, Talion, nu-mi vor face ei asta, pentru că nu le voi da motiv să o facă.

Mi-am dat jos mănușa de pe mâna dreaptă și am ridicat palma în aer ca să o vadă toată lumea.

— Nu sunt un Talion încă, Marko, dar îți spun totuși să-l lași în pace.

Marko a înclinat din cap spre cei doi tovarăși ai săi. Aceștia s-au apropiat din ambele direcții și, înainte să ajungă la mine, eu am făcut un pas în spate. S-au tras și ei înapoi, ca să nu se lovească unul de celălalt. Am lovit cu piciorul drept și l-am

nimerit pe unul în stomac, apoi am dat cu cel stâng ca să-l lovesc pe celălalt la tâmplă. Primul s-a prăbușit, ținându-se de burtă, dar partenerul său a mai avut nevoie de o lovitură în bărbie ca să fie scos din joc.

Am rămas triumfător în picioare, cu tovarășii lui la pământ în jurul meu, și m-am uitat fix la Marko.

— Cunosc Justiției care te-ar ucide doar pentru că ți-ai asmuțit prietenii asupra lor și cunosc alții care te-ar răsplăti cu zece lovituri pentru fiecare dintre cele pe care i le aplici tu lui Leigh. Mi-am depărtat mâinile întinse de corp. Eu, unul, sunt mult mai înțelegător. Lasă-l în pace și nu vei fi nevoit să ai de-a face cu mine sau cu vreun alt Lord mânios.

Marko mi-a studiat chipul, încercând să înțeleagă ce fel de capcană îi întinsesem.

— Nu mă duc după bandiții ăia.

Am scuturat din cap.

— Nici nu e nevoie. Mă ocup eu de ei, iar tu te ocupi de Baronul tău.

— Bine, accept învoiala.

S-a întins și l-a eliberat pe Leigh, în timp ce eu am traversat spre calul lui. I-am scotocit în desagi și am găsit un registru cu foi volante de hârtie. Am scos una și am rugat pe cineva să-mi aducă cerneală și o pană.

Marko s-a uitat la mine, interesat de ceea ce făceam. Am mâzgălit cu pana o chitanță pentru birurile satului, pe care am iscălit-o cu numele meu complet și o înfloritură.

— Dă-i asta Baronului tău, va ști ce înseamnă și ce să facă cu ea. O va accepta în locul banilor.

— Acum stăpânii tăi chiar că vor fi mânioși.

Marko a privit chitanța și s-a chinuit să o citească. Mișca din buze la fiecare cuvânt. Mulțumit, a ridicat ochii spre mine.

— Cum vei plăti atâta amar de bani?

Am zâmbit, fără a mă simți măcar pe-aproape atât de încrezător cum încercam să par.

— Va trebui să-i iau de la tâlhari, atâta tot.

O O O

I-am urmărit pe bandiți de la o distanță cât de mică am îndrăznit și le-am redus avantajul de la o jumătate de zi la o jumătate de oră, forțându-mă atât pe mine, cât și pe Lup. Eram atent, pentru că urmele pe care le lăsau erau relativ ușor de urmărit. N-au mai intrat în niciun alt sat și n-au făcut nicio încercare de a-și ascunde prezența. Mi se părea că voiau ca toată lumea să știe pe unde trecuseră.

Ne-am îndreptat spre nord, ajungând astfel aproape de granița cu Venz. De fapt, am crezut că asta și urmăreau, să fugă peste granță în regiunea vestică a Venzului, cunoscută pentru anarhia care domnea acolo, când m-au surprins și au cotit spre vest. Doar după ce am trecut și coama ultimului deal și i-am văzut dispărând în pădurile de jos am ajuns să cred că-mi vor scăpa, până la urmă.

De pe creasta dealului nu vedeam decât un ocean de pădure deasă. Drumul mă purtase prin zonele împădurite din nordul Jucharului, însă acelea puteau la fel de bine să fie niște câmpii despădurite, în comparație cu pădurea de la picioarele mele. Nimic pe lume nu se asemăna cu Ostrovul Împădurit.

Dintre vârfurile copacilor, ici-colo, se ridicau câteva insule de granit cenușiu, dar în afară de acele costișe sterpe, nu vedeam niciun luminiș. Copacii absorbeau lumina, se hrăneau cu ea, dar nu-i îngăduiau să pătrundă prin acea boltă decât după ce-i reduceau din putere. Toată acea pădure tenebroasă era ca o creatură vie, descurajându-i pe oameni să intre în ea.

Aproape că-i auzeam pe bandiți râzând. Nimeni nu avea să-i urmărească în codrul acela. Era Ostrovul Împădurit. Până și Talionii refuzaseră să-l urmărească pe Kiritan Nebunul în acel desiș verde. La umbra dumbrăvii aelvene, se simțeau apărați de toate pericolele la care se puteau gândi și probabil că se

considerau destul de curajoși ca să dea piept cu orice provocare pe care pădurea le-ar fi scos-o în cale.

Ostrovul Împădurit i-a înghițit pe tâlhari. Am așteptat pe deal să le aud strigătele, dar n-am auzit nimic. Atunci am lăsat capul pe spate și am râs descătușat.

— Știi, așa-i, Ostrovule Împădurit? Mă simți așteptând și privind. Nu-i vei distruge până ce nu voi intra pe domeniul tău, ca să fiu alături de ei, așa-i? I-am dat pinteni lui Lup. Prea bine. Accept provocarea.

Simțeam cum crește teama în mine pe măsură ce mă apropiam de Ostrovul Împădurit. Chiar și așa departe de Sinjaria auzisem povești despre Ostrov. Știam că, asemenea pădurilor din apropierea casei mele, Ostrovul era un refugiu al aelfilor. Cu toate că multe povești vorbeau despre modul în care aelfii îi ajutaseră pe eroii oamenilor să poarte luptele epice din trecut, știam că acel sentiment de înrudire pe care aelfii îl avuseseră odată pentru oameni murise de mult, și că pe teritoriul aelfic nu mai pătrundeau decât nebunii sau nesăbuiții.

Aelfii din povești sunt înalți și deșirați, și totuși sunt sprinteni și mlădioși, și nu fragili sau bolnăvicioși. Au ochii ceva mai mari ca să poată vedea clar în pădurea întunecată. Se spune că sunt foarte albi la piele, pentru că soarele nu îi atinge niciodată. Toate poveștile îi descriu pe aelfi ca fiind foarte frumoși și, spre mirarea eroilor din aceste povești, se spune că aelfii nu s-ar gândi niciodată să-și amestece sângele cu cel al oamenilor.

Chiar în inima Ostrovului Împădurit crește, se spune, un copac uriaș care-i adăpostește pe toți aelfii. Aceștia și-au construit un oraș în ramurile lui, iar orașul este legat de ceilalți copaci cu poduri suspendate la mare înălțime. Aelfii au reușit să țină copacul în viață prin magie și de magie se folosesc în tot ceea ce ține de viața lor. Poartă mereu veșminte din mătase care își schimbă culoarea ca un curcubeu și nu se murdăresc niciodată. Viața lor înseamnă mereu doar pace și frumusețe.

Dar niciun om nu a văzut vreodată acel oraș și toate încercările de a ajunge la el au fost împiedicate cu sălbăticie de xne'kali.

Xne'kalii sunt aelfi în realitate, ca formă și sânge. Spre deosebire de aelfi, totuși, xne'kalii manifestă deschis ostilitate față de oameni. Xne'kalii se îmbracă în piei și se înarmează cu suliițe și săgeți de aruncat cu mâna. Ei bântuie Ostrovul și Pădurile în cete numeroase care distrug pe oricine le calcă neinvitat domeniul.

Nimeni nu a oferit o explicație clară pentru dușmănia xne'kalilor față de oameni, dar există o justificare larg acceptată, care e mai logică decât toate celelalte. Cândva, aelfii se găseau peste tot pe teritoriul Imperiului Spulberat, dar, chiar înainte ca Clekan să-și înființeze imperiul, dimensiunea domeniilor lor a fost redusă drastic și oamenii le uzurpau drepturile pretutindeni. Cred că xne'kalii au ales să li se opună, ținându-i la distanță, pentru ca aelfii să poată continua să-și ducă traiul în pace și să-și practice artele fără amestecul oamenilor.

Xne'kalii se știe că sunt luptători aprigi. Armele lor sunt adesea otrăvite și mulți viteji au murit de mâna xne'kalilor. Chiar și așa, rareori ies din pădurile lor ca să atace așezări omenești. Unii au semnalat chiar xne'kali aducând înapoi copii care s-au rătăcit în pădure, dar de regulă ucid vitele pe care fermierii le lasă să pască în Ostrov.

M-am oprit la liziera pădurii și am descălecat. Am scos din desagi hârtie, pană și cerneală. I-am scris Lordului Hansur o scrisoare scurtă despre locul în care mă aflam și ce urma să fac. Am împăturit-o și am desenat o imitație de Craniu, cât m-am priceput de bine. Am legat biletul de șa, apoi am dat jos desagile din spinarea lui Lup și am aruncat tot ce nu mi-ar fi fost de folos în pădure.

Din acel morman de haine murdare și pietre ciudate, am ales o șosetă și am umplut-o cu pământ, iarbă și o bucată mică

de scoarță de copac din Ostrov. Am alegat-o și pe ceasta de șa ca Vrăjitorii să poată găsi locul pe unde intrasem în pădure, apoi l-am întors pe Lup către est și l-am lovit cu palma peste crupă.

— Du-te, Lup, pleacă de aici. Întoarce-te în Talianna.

Nu știu dacă m-a înțeles, dar n-a mai stat pe gânduri și a plecat imediat. L-am privit până a dispărut dincolo de culmea dealului și am râs:

— Mă întreb care dintre noi e adevăratul dobitoc?

Am luat desagii și mi i-am aruncat peste umăr. Mă simțeam singur fără Lup, însă știam că nu mi-ar fi fost de mare ajutor în Ostrov. După urmele lăsate, am văzut că banditii descălecaseră și ei imediat după ce intraseră în pădure. Copacii deși aveau prea multe ramuri joase ca să poți trece printre ei călare. De fapt, ca să înaintezi trebuia oricum să-ți croiești drum cu sabia. M-am consolat cu ideea că, după ce-i voi fi capturat, voi putea lua unul dintre caii tâlharilor.

Soarele dimineții mă încălzise pe când eram în afara Ostrovului, dar înăuntrul pădurii putea la fel de bine să fie miezul nopții, atât era de întuneric și de frig acolo. Dacă banditii n-ar fi tăiat o cărare așa de lată, lăsând crengile presărate pe jos, le-aș fi pierdut complet urma. Copacii lăsau să pătrundă lumina doar cât aceasta să proiecteze umbre înșelătoare și nu doar o dată am tresărit văzând ceea ce mi s-a părut a fi un luptător xne'kal, dar care nu era de fapt decât un pin sau stejar inofensiv. Totuși, trilul câte unei păsări sau țiuitul câte unei insecte dădea Ostrovului un avantaj în fața Labirintului Întunecat în privința sentimentului de pericol și moarte iminentă.

Am descoperit, absolut întâmplător, o potecă îngustă care mergea paralel cu drumul banditilor. Am păsit pe ea și-n scurt timp înaintam paralel cu ei, fără a-mi anunța prezența. Cu mare claritate, i-am auzit înjurând și pășind zgomotos prin pădure.

Un omuleț taciturn s-a oprit să-și tragă sufletul.

— Dav, ideea asta a ta n-a fost prea inteligentă.

— Taci din gură, Giac, s-a răstit la el șeful, într-o șoaptă aspră. Facem un mic ocol prin pădurea asta și trecem în Venz fără să creadă cineva că mai suntem în viață. Vom fi liberi.

Vocea șefului era puternică și încrezătoare. Din ceea ce vedeam prin golurile din frunziș am dedus că era un om vânjos, chel și cu o mustață neagră groasă.

Atunci a mai vorbit unul. Părul și barba grizonante și le purta lungi. Era slab și se vedea cu ochiul liber că era cel mai în vârstă din grup.

— Și cu aelfii ce facem? N-or să fie bucuroși că am ales să trecem prin pădurea lor.

I-a răspuns un tânăr cu păr negru care părea de vârsta mea:

— Dacă ieșim repede din ea, nu vor avea timp să ne prindă. E un risc, dar avem timpul de partea noastră. O să fie bine, Elston.

Bătrânul a zâmbit și a scuturat din cap ca reacție la convingerea tânărului.

— Sper să ai dreptate, Morai, pentru binele tău. Tu ai mai mult de trăit decât mine.

Degete de oțel mi-au cuprins gâtul din spate, punând capăt atenției pe care o acordasem conversației dintre bandiți. M-am lăsat pe vine și m-am rostogolit în spate. În felul acesta am reușit să mă eliberez și, încă înainte să pot vedea cine mă atacase, am continuat să mă rostogolesc și-am lovit cu ambele picioare în pieptul atacatorului. Odată rostogolirea încheiată, m-am răsucit cu fața spre dușman.

Lovitura îl făcuse pe luptătorul xne'kal să cadă, dându-se de-a dura înapoi pe cărare, vreo cinci–șase pași. Urmele călcâielor cizmelor mele i se vedeau albe pe piept și două fire de sânge se scurgeau pe stern, de unde îl crestaseră pintenii. Șoldurile și un braț îi erau legate cu câte o bucată de piele de

leopard de munte. Înainte de-a încerca să se ridice, a întins un braţ incredibil de lung şi subţire spre sulița căzută în mijlocul potecii.

M-am năpustit asupra lui şi i-am aterizat pe piept, dar el mi-a aplicat o lovitură scurtă şi dureroasă, cu dosul palmei, în obraz. Am sărit de pe el şi m-am rostogolit, oprindu-mă la rădăcina unui copac. M-am opintit în şezut şi m-am ferit în spate ca să evit prima lovitură de suliţă, după care m-am ridicat în picioare destul de repede, ca să pot scoate sabia la timp să-i parez a doua lovitură.

El mi-a dat ocol şi părul lui lung şi alb a fâlfâit. I-am zărit atunci urechile ascuţite, dar m-am concentrat asupra ochilor negri şi mari. În picioare, era cu doar treizeci de centimetri mai înalt ca mine, dar era aşa slab, că părea mult mai înalt decât era în realitate. La mâini avea doar patru degete, însă erau puternice, după cum îmi spunea durerea de la ceafă.

Xne'kalul a plonjat drept în faţă, căci se aştepta să mă feresc din calea atacului său. În schimb, i-am lovit suliţa cu sabia, apoi, fără a face un pas în spate, am tras sabia în direcţie inversă. Făptura a mers direct spre atacul meu şi lama i-a tăiat gâtul fără probleme.

A căzut la pământ cu o bufnitură surdă. Am îngenuncheat şi am examinat vârful de cremene al suliţei sale. Era acoperit cu o substanţă verde, lipicioasă. Am mirosit-o. Izul dulceag m-a făcut să o identific imediat: era o otravă extrasă dintr-o plantă. Făcea rănile să supureze, iar cantitatea de pe vârful suliţei era suficientă pentru a ucide un om încet şi în chinuri.

M-am uitat în jur. Nu am mai văzut alt xne'kal şi nici n-am auzit ceva care să mă anunţe că ar mai fi fost vreunul prin preajmă, însă asta nu a reuşit să mă destindă. Pe aelful mort de la picioarele mele nu-l văzusem şi nici nu-l auzisem apropiindu-se de mine. Am luat-o la fugă pe potecă şi, când i-am văzut pe bandiţi, am ieşit din ascunzătoare.

Cum era de așteptat, sosirea neanunțată a unui Talion i-a luat prin surprindere. Unul, un bărbat frumos și viclean, îmbrăcat în straie roase, a dus mâna la sabie.

I-am adresat un zâmbet și am ridicat sabia în aer ca să poată vedea sângele roșu — aproape negru — care curgea pe ea.

— Nu te grăbi, în curând o să avem toți ocazia că ucidem după pofta inimii. M-am întors spre Dav. Tocmai am ucis un xne'kal pe o potecă paralelă cu aceasta. Presupun că ne-au înconjurat.

Dav, indiferent ce alte calități ar mai fi avut, era un om de acțiune și un conducător în toate sensurile cuvântului.

— Morai, tu și Talionul veniți aici în față. Pornim spre est. Lăsați caii. Elston, tu și Ivan sunteți în spate. Ario, Giac, luați aurul.

Am arătat înapoi pe unde venisem.

— E o cărare mai rapid de parcurs pe acolo.

Dav a arătat spre locul indicat de mine, a dat din cap, după care le-a ordonat lui Morai și celorlalți să mă urmeze.

— Morai, dacă putem ajunge la dealul de granit pe care l-am văzut înainte să intrăm în pădurea asta afurisită, am putea să-i ținem la distanță.

Morai și-a scos paloșul și împreună am pornit cu pas grăbit pe poteca xne'kalilor. Am fi vrut să mergem mai repede, dar nu puteam din cauză că Giac și Ario, în mijlocul nostru, cărau mai mulți saci cu aur. Elston și Ivan, un uriaș blond având o secure cu lamă lată, erau cu ochii în patru în spate.

— Ivan e mut, dar e-un demon în luptă, mi-a spus Morai.

În urma noastră, caii au nechezat.

Dav a scuturat din cap.

— Asta e, băieți. Lăsați aurul și fugiți. Singura noastră șansă e să ajungem la stânci.

Giac, un om mediocru în toate privințele, a refuzat.

— Îl duc eu și-atunci va fi al meu.

— Bine. Să ne mișcăm.

Elston și Ivan au fugit pe lângă Giac. Acesta a făcut un pas în față, apoi a căzut în nas cu o săgeată trasă de un xne'kal vibrând înfiptă în spate. Ne-am speriat toți și-am fugit cât de repede am putut prin desișul sepulcral al pădurii.

Ne-am oprit pe dealul de granit și ne-am tras sufletul. În față, tufișurile se răreau și soarele răzbătea printre copaci. Zona aceea deschisă era un peisaj haotic de bolovani uriași înconjurând o spirală de granit gol care urca spre cer. Era un loc neprimitor, dar pentru fiecare dintre noi semăna cu un paradis.

L-am așteptat pe Ario, însă el n-a mai venit. Din fericire, Ostrovul Împădurit i-a înghițit strigătele așa cum l-a înghițit și pe el. M-am întors spre Dav și mi-am șters fruntea cu mâneca stângă.

— Ne vor aștepta printre stânci, știi, nu?

Dav a aprobat dând trist din cap, dar ne-a îndemnat să mergem mai departe. Avea dreptate, căci nu puteam scăpa de xne'kal, dar între stânci îi puteam vedea înainte să atace. Am mers călăuziți de el, conduși spre cea mai aprigă bătălie din viața noastră.

Fără Ivan am fi murit cu toții. Tăcut și încruntat, a luat-o valvârtej înaintea lui Dav. S-a avântat prin zona deschisă presărată cu pietre și bolovani, nepăsându-i de săgețile care străbăteau aerul în direcția sa. A sărit din piatră în piatră cu o agilitate uimitoare și le-a oferit xne'kalilor o țintă grea pentru săgețile și sulițele lor.

Un luptător xne'kal s-a ridicat în picioare și a scos un strigăt de luptă care, pentru urechile mele, a sunat deosebit de asemănător cu limba Tal Nobilă. A dat să-l lovească pe Ivan cu sulița, dar uriașul s-a eschivat și a despicat țeasta luptătorului cu o lovitură descendentă. Xne'kalul a căzut grămadă în timp ce un tovarăș al său îl ataca pe Ivan din stânga. Ivan a râs mut și a prins sulița mai sus de vârf, cu masiva-i mână stângă. De

parcă ar fi fost o crenguță, Ivan a rupt sulița în două și cu o parte a ei l-a pocnit pe xne'kal peste față. Când și al doilea aelf s-a prăbușit la pământ, Ivan ne-a făcut semn să înaintăm.

Am pornit în goană, sprintând peste pietre. Eu fugeam în spatele liniei, urmat doar de Elston, când am zărit cu coada ochiului o mișcare. M-am răsucit și am văzut un xne'kal sărind de pe o stângă și străpungându-l pe Elston cu sulița. L-am pălit cu sabia în cap, aruncându-l departe de bătrân, dar Elston era deja mort.

Am continuat alergarea, am sărit peste un bolovan și am aterizat lângă Morai. Ivan și Dav stăteau ghemuiți în spatele unor pietre mari în stânga noastră. Ne aflam într-o căldare naturală mărginită de stânci mari. Era un loc relativ sigur, dar superioritatea numerică a xne'kalilor făcea inevitabil rezultatul oricărui fel de luptă.

Mi-am ținut respirația și m-am uitat spre Dav.

— L-au doborât pe Elston.

Dav a înjurat și Ivan a scrâșnit din dinți. Dav l-a atins pe Ivan pe umăr și a făcut semn din cap spre noi. Ivan a încuviințat. Dav s-a întors spre noi.

— O să vă scoatem de acolo.

— Nu.

Morai și cu mine am răspuns la unison.

Dav a zâmbit și a clătinat din cap la nechibzuința noastră.

— Fie. Atunci, pregătiți-vă, fiindcă vin xne'kalii.

Ne-am ridicat în picioare și am văzut doisprezece xne'kali învești mântați în piele de leopard de munte gonind peste stânci în direcția noastră. Unul a aruncat o suliță și, fără să stau pe gânduri, m-am ferit într-o parte și am prins-o din aer, cum mai făcusem în timpul antrenamentelor la Talianna. Am pus sabia în teacă și am agitat sulița. Xne'kalii s-au oprit locului, scandând veseli.

Dav a înjurat.

— Dacă supraviețuim, Talion, mă predau voinței tale.

Am clătinat din cap.

— Am înțeles câteva dintre cuvintele rostite de ei și cred că mișcarea mea tocmai ne-a transformat în vrăjmași „vrednici". Nu sunt sigur ce înseamnă asta, dar mă tem că le-a întărit convingerea de-a ne ucide.

Am ridicat privirea și m-am pregătit, căci xne'kalii, acum, că ne onoraseră destul, atacau.

Majoritatea lor s-au îndreptat spre Dav și Ivan. Doi m-au atacat pe mine, iar priceperea mea în mânuirea suliței i-a surprins în mod evident. Primul a țintit spre stomacul meu, dar i-am parat lovitura și am ripostat cu o lovitură la gât. Am răsucit sulița, eliberând-o, și i-am ridicat celălalt capăt la timp ca să-l nimeresc pe al doilea luptător în față. Lovitura l-a făcut să se rotească pe jumătate și, când am tras sulița înapoi, i-am crestat pieptul albicios cu vârful de cremene.

Astfel le-am respins cu succes primul atac. Morai ucisese un dușman și rănise un altul. Cinci xne'kali zăceau morți între Dav și Ivan, iar Dav a surâs și a spus:

— Alături de Ivan, eu nu trebuie decât să număr morții.

Ceilalți xne'kali s-au retras și noi ne-am postat în expectativă.

Nu puteam să înțeleg de ce nu aruncaseră cu săgeți în noi. Nu mai mari decât cele de arbaletă, săgețile aveau în vârf o lamă subțire, lungă de un centimetru, din cremene. Pe stâncile din apropiere căzuse una și am văzut că avea vârful îmbibat bine în otravă. Mi-a trecut prin gând că ne-au atacat cu sulițele pentru că noi nu aveam cu ce arunca în ei, dar nu mă puteam aștepta ca acest gest de corectitudine să mai continue mult.

Încă doisprezece războinici și-au făcut apariția la marginea pădurii. Înaintau mai încet și o făceau cu un aer aproape impunător. Scandau ceva ce nu recunoșteam, dar după ritm și gamă trebuia să fie un cântec de luptă.

Prostește, ne-am ridicat toți patru în picioare și i-am privit cum mărșăluiau. Veneau neabătut spre noi și eu mi-am

șters palmele pe haine. L-am văzut pe Ivan făcând același lucru și ne-am zâmbit unul celuilalt. Apoi am redevenit amândoi serioși, pentru că un grup de luptători s-a ridicat și a pornit în marș în spatele celui dintâi grup.

Dav s-a uitat spre Morai și mine.

— Vedeți stâncile alea înalte de acolo sus?

A arătat spre un cerc de stânci la jumătatea costișei abrupte de granit din spatele nostru. Am încuviințat amândoi din cap.

— Când vor ajunge, urcați acolo. Îi vom ține noi în spate.

— Nu.

Vocea lui Morai era fermă.

— Ba da. Fir-ai să fii, Morai, o să urci acolo. O să vă dăm noi răgazul, iar voi îl veți folosi să doborâți cât mai mulți dintre ei. De când te știu nu mi-ai ascultat niciodată ordinele, dar fă-o de data asta, te rog.

Morai s-a încruntat.

— O voi face. Și voi ucide o duzină pentru fiecare dintre voi.

Dav a zâmbit.

— Așa te vreau. Uite-i că vin. Plecați!

Înainte să ne întoarcem și s-o luăm la fugă, am azvârlit cele trei suliițe pe care le adunasem și am văzut doi xne'kali căzând răpuși de propriile arme. M-am răsucit, m-am grăbit după Morai, l-am ajuns la baza dealului și m-am cățărat în mâini și picioare în spatele lui. I-am auzit pe xne'kali strigând mai jos de noi și o suliță s-a rupt într-o stâncă lângă capul meu, dar asta s-a întâmplat în partea de jos a dealului. Odată ajunși la noua noastră baricadă, suliițele au încetat. Nu însă și strigătele.

Nu am văzut nimic din luptă, dar după expresia îndurerată de pe chipul lui Morai am știut că Dav și Ivan trebuie să-și fi vândut viața scump. Nouă corpuri de xne'kali nori zăceau fără suflu lângă ei și alți xne'kali purtau șase luptători răniți înapoi spre pădure.

M-am întors spre Morai și i-am așezat o mână pe umăr.

— Au făcut o greșeală neatacându-ne în pădure.

El a aprobat cu o mișcare a capului și a început să așeze pietre mari cât niște pepeni peste stâncile înalte care formau baricada.

— Nici nu știu ei ce mare greșeală a fost. Îi voi ucide pe toți xne'kalii din pădurea asta dacă nu voi avea de ales.

— Și eu te voi ajuta.

El a încuviințat solemn.

— Atunci, începe să acoperi spărturile cu pietre. Își vor da seama că nu vrem să avem găuri în zidul de apărare, dar am de gând să prăvălesc toți bolovani peste orice aelf suficient de prost încât să încerce să urce după noi.

Am pregătit avalanșa de pietre și am făcut de santinelă cu rândul. Tocmai mă așezasem, când Morai a zărit ceva.

— Talionule, vino să vezi asta.

M-am ridicat și înălțimea mea m-a trădat. Un xne'kal a sărit de la baza dealului, a scrâșnit un strigăt de război și a aruncat o săgeată. Morai a râs dezlănțuit, deoarece, la acea distanță și încă pe verticală, aruncarea era imposibilă.

— Fir-ar să fie, am spus nervos.

Morai m-a săgetat cu o privire piezișă.

— Încă unul de omorât, atâta tot. Vezi, a și dat bir cu fugiții. Nicio problemă.

Am înghițit greu.

— Problemă.

M-am întors și Morai a văzut, pentru prima dată, săgeata pe care o țineam în mâna dreaptă și rana din umărul meu stâng.

M-am așezat și am azvârlit săgeata cât colo.

— Nu te mișca, Morai, și nu le da de știre că m-au nimerit. Fii cu ochii pe ei. Spune-mi ce fac. Orice, numai continuă să vorbești.

Părea foarte nesigur, dar a făcut ce i-am spus.

— A, număr în jur de o sută. Unu e îmbrăcat în piei de lup și are pene de vultur în păr. Pare important.

Morai s-a uitat mai atent la acel xne'kal, apoi a înjurat.

— O, nu, avem necazuri. Cel care te-a nimerit s-a cocoțat pe o stâncă, dansează și strigă la cel cu penele.

Abia auzeam vocea lui Morai. Mi-am încetinit respirația prin forța voinței, am închis ochi și am căzut în transă. Am alunecat în mine și am localizat imediat otrava care se împrăștia de la rană. Îmi invadase deja mușchii pieptului și mă simțeam din ce în ce mai slăbit. Trebuia să o opresc înainte de-a fi prea slab ca să pot lupta.

Cu forța minții am oprit fluxul de sânge care iriga rana. Asta împiedica veninul să mă mai invadeze, dar simțeam deja câtceii calzi ai durerii care mă avertizau că nu ajunsesem la sursă destul de repede. M-am forțat să reprim durerea și am revenit încet la realitate.

Mi-am șters fruntea cu antebrațul drept și am scos praștia din buzunarul cu pietre de la curea.

— Unde e cel care m-a nimerit?

— Încă țopăie pe pietre. Sunt toți aproape de corpul lui Ivan. Cel care te-a nimerit arată cu degetul încoace, apoi arată spre grupul de vreo cincisprezece luptători. Dacă ar fi să ghicesc, încearcă să-l convingă pe cel cu pene să le dea voie să ne atace. Cel cu pene se distrează bătându-și joc de eficiența în luptă a celuilalt.

Am încuviințat și am săltat în picioare.

— Par a fi clanuri rivale sau societăți războinice care concurează între ele. Dacă aelful în piei de lup îi urăște pe luptătorii cu blană de leopard, poate îi dau eu o mână de ajutor.

Am învârtit praștia și am păsit la loc deschis. Am fluierat tare și provocator.

Xne'kalul de pe stâncă a mormăit ceva și a arătat spre mine. Și-a atins propriul umăr cu degetul și a râs.

Am azvârlit piatra cu toată puterea.

Piatra a zburat drept și și-a atins ținta. Luptătorul a căzut pe spate de parcă i-aș fi retezat picioarele. A picat de pe stâncă și nu i s-au mai văzut apoi decât picioarele. După câteva zvâcniturи, nu s-au mai mișcat nici ele.

Morai s-a întors surprins spre mine.

— L-ai lovit în frunte!

— Îmi pare rău!

M-am sprijinit cu spatele de peretele de granit, căci mă cuprinsese un val de amețeală.

— Voiam să-l nimeresc în gură. Am tușit și m-am strâmbat. I-a făcut asta să se oprească?

Morai s-a uitat înapoi la luptătorii xne'kal, după care a clătinat din cap.

— Nu, niciunul dintre leoparzi n-a continuat cearta. Morai a râs vesel: Și s-au retras din bătaia praștiei tale.

Am rupt o bucată de material din pantaloni și am înfipt-o în gaura de la umăr.

— Vin?

Morai s-a întors și a dat din cap cu zâmbetul pe buze.

— Da, toți cincisprezece, dar nu mai mulți de atât.

Îl vedeam pe Morai când în ceață, când clar. Îmi era foarte cald și mă simțeam foarte obosit, dar m-am chinuit să mă ridic și am mai pus o piatră în praștie. Avalanșa de pietre a ucis zece. Eu am mai ucis doi pe la jumătatea urcușului. Erau oricum puternic zdruncinați de avalanșă și se dădeau de ceasul morții să urce dealul, așa că n-a fost cine știe ce ispravă. Morai a ucis alți doi la baricadă și pe ultimul, care a reușit să ajungă până în ascunzătoarea noastră, l-a terminat cu un bolovan.

Morai s-a ridicat, a ridicat bolovanul însângerat în aer și l-a aruncat cu nepăsare în vale.

— Haideți, mai trimiteți.

Jumătatea de sus a corpului îmi era sfâșiată de durere și mă săgetau fiori reci.

— Nu-i stârni. E posibil să-l fi eliminat pe rivalul bătrânei Căpetenii Lup. S-ar putea să ne fie recunoscător.

M-am cutremurat și am căzut la pământ.

Morai s-a întors să mă prindă, apoi a înlemnit și i s-a oprit respirația. I-am urmărit privirea și am văzut o vrăjitoare aelfă radiantă întinzând spre mine o mână strălucitoare. Am întins mâna, la rândul meu, și am atins-o; apoi o săgeată ivorie de durere m-a făcut să-mi pierd cunoștința.

O O O

Mi-am revenit în simțiri patru săptămâni mai târziu, într-un pat de infirmerie din Talianna. Mă durea capul și îmi bâzâia îngrozitor, dar umărul stâng, bandajat cu alb, îmi era ciudat de amorțit. Marana ședea de-a dreapta mea și mă ținea de mână.

A surâs larg, s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Bun venit înapoi în lumea celor vii.

Primele cuvinte mi-au rămas blocate în gât. Marana mi-a turnat o cupă de vin îndoit cu apă și eu l-am sorbit.

— Mulțumesc, deopotrivă pentru modul de întâmpinare și pentru vin.

M-am uitat în jur și am recunoscut locul.

— Poate că întrebarea sună ciudat, dar cum am ajuns aici?

Marana a ridicat din umeri.

— Nu m-am întors nici eu decât acum două zile și tu erai deja aici. Zvonurile spun că te-a adus cineva pe o targă. Omul acela i-a spus Lordului Hansur că un bandit te-a scos din Ostrovul Împădurit după o luptă. Banditul i te-a predat lui cu rugămintea de-a te aduce în Talianna.

Un Vrăjitor a intrat ușor în cameră și a zâmbit politicos.

— A, mă bucur să văd că te-ai trezit la timp. Cum te simți?

Am suspinat fără putere.

— Jumătate mort și jumătate aproape mort.

Vrăjitorul a încuviințat din cap.

— E de înțeles. Erai deshidratat când ai fost adus aici și nici nu mâncaseși mult, după spusele ghidului tău. Am reușit să rezolvăm aproape toate problemele astea, dar mi-ar plăcea să o cunosc pe persoana care ți-a făcut prima vrajă la umăr. Ți-a salvat nervii brațului.

Vrăjitorul a făcut o grimasă și mi-a studiat dosarul medical.

— Mă tem, totuși, că în pofida acelei vrăji, otrava a provocat multe stricăciuni și că vei rămâne cu o cicatrice la umăr. Totodată, va fi nevoie de timp ca să-ți revii în formă, dar în afară de asta ar trebui să te recuperezi complet. Iar celălalt lucru nici n-ar trebui să te deranjeze.

— Care celălalt lucru?

Am mai sorbit niște vin.

— Care celălalt lucru?

Vrăjitorul s-a încruntat și s-a așezat pe patul meu. Mi-a studiat blând mâna stângă, a întors-o cu palma în jos și și-a plimbat mâna pe deasupra ei. Am simțit energia magică atingând-o și, pentru un moment, conturul purpuriu al unui cap de lup a strălucit pe dosul palmei mele. Vrăjitorul a ridicat din umeri.

— Numai aelfii îl pot vedea.

Am răsucit încet mâna stângă, dar nu am văzut nimic.

— Ce este?

Vrăjitorul a scuturat din cap.

— În diverse ritualuri aelfice, persoana e însemnată cu o marcă magică. Din câte ne dăm seama, te însemnează ca luptător în castelul lupului.

— O!

Am surâs în barbă și Marana m-a strâns de mână.

— Cel care m-a adus mai este aici? Aș vrea să-i mulțumesc.

Vrăjitorul a clătinat din cap.

— A rămas până ce i-am spus că îți vei reveni, după care a plecat.

M-am încruntat.

— Ce păcat. Mi-ar fi plăcut să-i mulțumesc.

Vrăjitorul s-a încruntat.

— Același lucru i l-am spus și eu. Dar el a zis că trebuie să plece și că-i poți rămâne dator. Asta e ciudat, nu crezi?

Era, însă oamenii aveau reacții ciudate când venea vorba de Talioni. Marana a râs și eu am zâmbit.

— Dacă e să-i rămân dator, presupun că ar trebui să-mi spui numele lui.

Vrăjitorul a aprobat cu o mișcare a capului.

— S-a prezentat drept Morai.

CAPITOLUL 17

Talion: Disprețul: Campionul

L-am escortat pe Morai din Castel, nu atât pentru că n-aș fi avut încredere în sufletul lui de hoț, cât de teamă că cine știe ce paznic zelos îl putea descoperi plecând pe unde venise și asta nu i-ar fi făcut bine la sănătate. M-am întors, să plec spre sala de bal, în timp ce un servitor închidea ușa fortăreței după Morai și l-am văzut pe Halsted așteptând lângă umărul meu cu zâmbetul pe față.

— Am crezut, milord, că te-ai pierdut în locul acesta nefamiliar.

Am scos un hohot grăbit.

— Îți apreciez preocuparea, dar nu făceam decât să conduc pe cineva care mi-a confundat apartamentul cu cel al Ducelui de Cadmar.

Halsted nu a lăsat a se înțelege că explicația mea îi trezea vreo bănuială. S-a întors și mi-a făcut semn să-l urmez.

— E nevoie de tine în sala de bal, e timpul pentru prezentarea darurilor pentru Prințesă.

Am ezitat și Halsted a zâmbit, înțelegând.

— L-am ales pe Adric să aducă o sticlă din vinul familiei tale, în locul tău.

Am încuviințat din cap recunoscător, apoi m-am aplecat și am șoptit ceva la urechea lui Halsted. El s-a dat în spate și m-a privit din nou, apoi a surâs foarte larg.

— Da, milord, o idee excelentă. Mă voi ocupa personal de ea.

I-am mulțumit și m-am întors în sala de bal. Am intrat pe ușa principală — cea din mijlocul peretelui aflat în stânga scărilor care duceau spre sala tronului — și m-am dus imediat lângă Contele Patrick. Acesta a zâmbit văzându-mă și mi-a indicat pe furiș unde ar trebui să stau.

O platformă mică de lemn servea drept estradă la baza scărilor. Lateralele erau acoperite cu steaguri de satin albastru, iar deasupra era pus un covor de un albastru mai închis. Un tron cu spătar mic se afla deasupra și Prințesa ședea pe el. Când m-am apropiat de-a dreapta ei, a zâmbit, dar privirea glacială care a însoțit acel zâmbet m-a biciuit ca un vânt de iarnă.

— Ne bucurăm că ai putut fi alături de noi, Lord Nolan.

Deși zâmbetul îi rămăsese pe chip, tonul vocii reușise să fie și mai rece decât privirea.

— Iartă-mă, Alteță, dar un bandit trebuie să profite de orice ocazie se ivește ca să fure tot ce se poate.

Am dus mâinile la spate și-am încercat să afișez un aer mulțumit. Am văzut-o pe Selia în mulțime, stând lângă Ducele Vidor, și am înclinat din cap spre ea. Mi-a zâmbit.

Aparent, Prințesa observase gestul meu și răspunsul Seliei. Vocea ei fierbea de nervi.

— Tu, milord, ești un pungaș și un nemernic.

Am întors capul și m-am uitat atent la ea.

— Eu și Lady Selia am terminat repede discuția din grădină. Cu siguranță ai văzut-o întorcându-se singură. Oi fi eu nemernic, milady, și oi fi fost forțat să accept sarcina asta, dar trebuie să știi că numai ceva de mare importanță m-ar putea face să întârzii a mă achita onorabil de serviciul în slujba ta.

Cât am vorbit în șoaptă, pe chipul ei a rămas încremenit acel zâmbet, și sunt sigur că numai cel mai parșiv clevetitor de la curte ar fi putut citi mânie în cuvintele noastre.

Prințesa Zaria s-a uitat drept înainte și m-a ignorat, în vreme ce primul Ambasador își prezenta darul. Omul s-a

apropiat, s-a prezentat pe sine și pe soția sa, apoi a făcut un pas în lături pentru ca servitorul care purta tributul poporului său să-l poată aduce în față. Servitorul s-a oprit și Ambasadorul a explicat semnificația acelui dar; după care au păşit toți la dreapta și au așezat darul pe o masă.

O avere inestimabilă a trecut prin fața noastră într-o paradă de daruri aduse din fiecare colț al Imperiului Spulberat și de dincolo de el. Multe erau daruri tradiționale, precum douăzeci dintre cei mai buni armăsari kartejani sau un colier de perle din Takkesh. Fiecare Ambasador, vorbind despre obiectul adus, nu uita să spună că reprezenta speranțele poporului său că Prințesa se va bucura de o viață lungă și prosperă, și că nădăjduiau reînnodarea bunelor relații dintre cele două națiuni. Cele mai linguşitoare discursuri au venit din partea vecinilor direcți ai Hamisului, iar cele mai interesante daruri au venit de cel mai departe.

Ambasadorul temurez i-a oferit un set de opt pocale și un urcior de aur. Fiecare pocal era diferit și reprezenta tribul ai cărui artişti îl realizaseră, în vreme ce urciorul reprezenta capitala Betil. Văzând acel aranjamentul care sugera subtil că, fără Betil, celelalte triburi ar fi vai de ele, nu m-am putut abține să nu zâmbesc și m-am întrebat dacă gânduri asemănătoare nu le treceau cumva prin cap și celorlalți supuși temurezi prezenți la recepție.

Ambasadorul daari a adus cel mai ciudat și mai înfiorător dar al serii. Era o mască din aur bătut care arăta exact ca Prințesa și, așa cum am văzut-o prima dată, așezată pe o pernă de catifea ținută în brațe de un servitor, chiar reproducea frumusețea ei. Apoi Prințesa a luat-o, cu panglicile de satin albastru atârnând de o parte și de alta a măștii. A întors-o spre mine și am văzut că pe profilul stâng erau zgâriate cuvinte delicate și complicate. În același timp splendidă și hidoasă, masca a făcut să mă străpungă un fior ca un fulger rece.

Prințesa nu a încercat să-și ascundă plăcerea trezită de daruri și le-a acceptat pe toate cu bucurie și mirare. Singura excepție de la această regulă a fost când Căpitanul Lăncier Herman s-a prezentat în fața ei. Când acesta a venit cu pas țanțoș spre estradă și s-a lăsat într-un genunchi cu o precizie militară care i-a făcut pe ceilalți curteni să pară șleampeți și nepăsători, ea s-a cutremurat și zâmbetul i-a pălit.

— Cum bine știi, a intonat el cu voce groasă, Talionii nu recunosc niciun alt conducător în afara Maestrului lor, iar Ambasadorii noștri sunt simpli soldați, ca mine.

A zâmbit, s-a ridicat și a luat de la locotenentul său un scut rotund pe care era încrustat blazonul Lăncierilor.

— Noi, detașamentul de Lăncieri aflați în serviciul tatălui tău, îți oferim acest scut ca simbol al jurământului nostru de a vă apăra suveranitatea și-a vă onora națiunea.

Am văzut mușchii maxilarului încordându-se pe fața ei; apoi i-a mulțumit și a înclinat din cap spre ordonanța lui. Nu i-a întins mâna să i-o sărute, iar Herman s-a retras ca și când nici n-ar fi băgat de seamă acest afront. S-a întors cu maximă precizie și s-a îndepărtat în pas de marș. Singurul lucru necazon la el era umbra unui rânjet superior care îi înfiora buzele.

Odată ce națiunile independente și-au încheiat prezentările, a venit timpul pentru darurile din Hamis. Regele a condus procesiunea care aducea pielea leopardului de munte. A îngenuncheat la picioarele fiicei sale și a întins pielea pe jos. I-a adresat un zâmbet mândru și, înainte să se retragă, a șters lacrima care-i curgea tinerei pe obrazul drept.

Marele Duce Fordel a venit în urma nepotului său și i-a dat Prințesei o cheie. Aceasta deschidea ușa unei vile de pe malul Lacului Tamar, aflat pe domeniul său.

— Pentru că ți-a plăcut atât de tare să petreci verile acolo când erai mică, ți-o dăruiesc. Fie care viitorii Regi și viitoarele Regine de Hamis să se bucure de el atât de tare ca tine.

Cuvintele lui au fost transmise, din gură-n gură, prin mulțime și toți au înclinat aprobator din cap în vreme ce Prințesa s-a ridicat și l-a sărutat pe fratele bunicului său pe obraz.

Deoarece Contele Patrick era de-a stânga Prințesei Zaria, nu-i putea oferi cadoul în persoană, așa că, precum în cazul meu, altcineva îi luase locul. Fiul lui, Lord Phillip, emoționat, a adus o barcă de jucărie și a bolborosit ceva. Prințesa a acceptat-o grațios în vreme ce Patrick traducea vorbele fiului.

— Este modelul unui velier pe care l-am construit pentru tine, ca să navighezi pe Lacul Tamar, în amintirea clipelor petrecute acolo când era doar o copilă.

După familia regală a venit rândul celorlalte țări și ducate din Hamis și Sinjaria și au adus daruri care, deși nu puteau egala opulența tributurilor aduse de națiunile libere, erau oferite din inimă cu gândul de-a o cinsti, nu de-a înlesni vreo legătură diplomatică. Ultimul dar a fost vinul trimis de Contele Evin și Prințesa l-a primit cu aceeași grație cu care primise toate celelalte daruri.

Când înlocuitorul meu s-a întors să plece, am coborât și m-am postat înaintea ei.

— Îmi dau seama, Alteță, că fiecare dintre darurile acestea a fost adus de un popor și, întrucât ar fi de neconceput să ți-l ofer din partea mea, iar tu ai acceptat deja un dar trimis din Yotan, îngăduie-mi să ți-l încredințez ca pe-un tribut de la oamenii tăi, supușii din Hamis.

M-am întors, am arătat spre Halsted și am zâmbit când servitorul bătrân i-a adus Prințesei puiul de leopard.

Am luat animalul de la el și i l-am așezat în poală.

— Mama lui este moartă. Ai grijă de leopard așa cum vei avea de noi.

I-am luat mâna, am sărutat-o și am înălțat privirea. Ea a spus ceva pe o voce firavă, dar nu i-am auzit cuvintele. Revenindu-și din tăcerea în care gestul meu îi aruncase, nobilii izbucniseră în aplauze spontane, acoperindu-i vorbele.

Regele s-a dus în spatele fiicei sale și i-a pus mâinile mari pe umeri.

— În numele fiicei mele, dar și al unei națiuni întregi, doresc să vă mulțumesc tuturor. Rămâneți, bucurați-vă de belșugul oferit de nobilii care au vânat alături de noi.

A zâmbit și a depărtat mâinile ca să cuprindă defilarea servitorilor care aduceau platouri cu carne aburindă la mesele până atunci goale.

— Țin însă să-i avertizez pe cei care vor participa la turnir: cine își pune burta la cale astă seară ar putea avea parte de-o cursă scurtă mâine.

O O O

A doua zi dimineața devreme, Contele Patrick, Phillip și cu mine am făcut turul terenului pentru turnir. Corturi viu colorate răsăriseră pe tot câmpul din fața castelului Seir ca niște uriașe ciuperci pastelate. Servitorii și pajii se fâțâiau de colo-colo, ducând de toate, de la mâncare și vin, la armuri și flamuri decorative. Nobilii, dintre care mulți îl urmaseră pe Marele Duce Fordel în vizuina dhesiri, stăteau în fața corturilor în armură completă și le invitau galant pe domnițe să ia loc și să-i urmărească în timp ce se întreceau cu pajii sau alți nobili.

Terenul de turnir se afla dincolo de pădurea de corturi. Loja regală era în mijlocul tribunelor de lemn, în partea de nord a terenului, și era amplasată în așa fel încât să aibă cea mai bună vizibilitate. Terenul era nivelat și presărat cu iarbă, cu toate că aceasta se uscase în porțiunea din mijloc și fusese înlocuită pe alocuri cu nisip auriu.

Toți trei am urmărit cum doi participanți repetau o succesiune de parări și lovituri. Executau fiecare mișcare cu mult mai multe înfloriturî decât era necesar, dar gesturile lor făceau deliciul restrânsului grup de femei din apropiere. Eu găseam totul ușor amuzant, însă Patrick se încrunta.

— Nu-mi place asta, Nolan, e așa inutil!

A clătinat din cap și a dat din mână ca un vrăjitor încercând să facă toate corturile să dispară.

— Fiii celor mai nobili între nobili se încuie de bunăvoie în carapace ca să se lupte între ei pentru dreptul de a fi Campionul Prințesei în timpul încoronării. Cei mai mulți nu au pic de experiență și toată săptămâna viitoare nu vor face decât să șchiopăteze dintr-un loc în altul.

Am ridicat din umeri ca pentru a spune că făcea din țânțar armăsar.

— Asta nu înseamnă decât că vor fi mai puțini pretendenți la mâna doamnelor, la balurile ce vor urma încoronării.

Am înclinat din cap spre doi luptători care se băteau cu ceva mai multă seriozitate.

— Pe deasupra, dacă învață totuși ceva dintr-o Mare Încleștare, asta le-ar putea salva viețile în eventualitatea că Hamis va intra într-un război și ei vor fi chemați la luptă.

Contele a zâmbit într-un fel răutăcios.

— În cazul acesta, jumătate dintre ei ar trebui deja să-și cheme înlocuitorii să lupte pentru ei.

Am râs și ne-am continuat plimbarea printre corturi. Discuția s-a mutat în chip natural la tactici de luptă și strategii și mi-am dat seama că amicul meu, Contele Patrick, era depozitarul multor informații de teoria luptei, la nivel atât de soldat, cât și de armată. Am urmărit diverși luptători exersând și am discutat despre greșelile lor de stil. Iar și iar, Contele a remarcat un lucru care îl deranja.

— Majoritatea acestor nobili se luptă doar în joacă. Tu și Regele ați luptat pe viață și pe moarte în vizuină pentru că erați dispuși să uciдeți, nu să pierdeți vremea.

M-am încruntat.

— Critica ta e nedreaptă. În vizuină, noi, inclusiv tu și Ducele, nu am avut de ales și știam că trebuia să ne omorâm vrăjmașii, pentru că și ei voiau să ne omoare pe noi. Am făcut

o pauză și am arătat cu degetul spre luptătorii de lângă noi. Ei se bat cel mult ca un exercițiu. Nu și-au propus să ucidă, se luptă pentru onoare, iar asta cere oarecare pricepere, nu însă și lovituri mortale.

O voce de bas a comentat din spatele nostru:

— Înțeleaptă observație, Lord Nolan.

Am mijit ochii, dar m-am forțat să afișez o expresie plăcut surprinsă când m-am întors. Căpitanul Herman a înclinat scurt din cap în chip de salut și a zâmbit lejer.

— Întrebarea care te frământă e aceasta: Oare un războinic profesionist i-ar înfrânge astăzi pe acești dueliști în luptă?

Am țuguiat buzele și am cumpănit un moment la întrebarea lui.

— Dacă pui lucrurile așa, presupun că ai și un răspuns.

Lăncierul a încuviințat încrezător din cap.

— Nu am nicio îndoială că un războinic cu experiență i-ar face harcea-parcea pe nobilii adunați în fața noastră.

Contele Patrick a rostit pe un ton provocator:

— Se poate ca unul dintre Lăncierii tăi să se înscrie și să-ți demonstreze teoria?

Căpitanul a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu, mă tem că nu se poate. Niciun Talion nu va participa vreodată la o atare încercare, din cauza implicațiilor politice. Ca să fie ales Campionul Prințesei, un Talion ar trebui să ignore cea mai elementară și importantă deviză după care se călăuzește în viață. Noi suntem, în orice moment, imparțiali și nu ne amestecăm niciodată în chestiuni politice.

Căpitanul s-a întors spre mine și chipul i-a fost luminat de o bucurie neașteptată.

— Dar Lord Nolan aici de față mi-ar putea demonstra teoria. După ce se spune, e cât se poate de priceput cu armele.

Înainte să am timp să răspund, am simțit o mână delicată strecurându-se pe după antebrațul meu stâng. Mâna Prințesei m-a pipăit ușor, căutând teaca pe care o purtasem cu o noapte

înainte, apoi, găsind-o, mi-a surâs cu capul pe spate. I-a zâmbit după aceea și Căpitanului Lăncier.

— De Lord Nolan să nu te îndoiești, Căpitane. Zvonurile care spun că a fost cândva bandit în Darkesh sunt pure invenții.

Căpitanul Herman a pufnit țâfnos.

— Dimpotrivă, îi spuneam Lordului Nolan doar că, după părerea mea, s-ar descurca bine în luptă astăzi și că ar demonstra o idee pe care i-am expus-o Contelui.

Prințesa s-a uitat la mine.

— Vrei să lupți pentru mine, Lord Nolan?

Lăncierul a încremenit o fracțiune de secundă ca o felină zărindu-și prada.

Am zâmbit grațios și am pus mâna peste mâna cu care mă ținea de braț.

— Aș face-o bucuros, Alteță, dar nu am armură.

Am dat din cap atât spre Conte, cât și spre Căpitanul Herman.

— Și chiar dacă, după cum au sugerat acești domni înțelepți, aș lupta destul de bine încât să devin Campion, a face asta fără armură ar fi imposibil.

Căpitanul Herman și-a lovit palmele una de cealaltă, după care le-a dus la piept într-un gest menit să exprime bucuria descoperirii.

— Păi, întrucât niciunul dintre oamenii mei nu participă la turnir, sunt sigur că unul dintre Lăncieri îi va împrumuta Lordului Nolan armura sa.

Mi-a stat inima în loc, dar privirea pe care mi-a aruncat-o Prințesa a repus-o în mișcare.

— Atunci, dacă tu îi dai armura, eu îi voi da un scut.

M-a strâns de braț și s-a întors spre Lăncier cu o privire de gheață, care a părut să aibă asupra lui un efect aproape fizic.

Căpitanul Herman s-a înclinat adânc și s-a întors. A plecat cu pas mândru și a început să le strige ordine subordonaților săi. Prințesa a pufnit, tremurând enervată.

— Bine c-am scăpat de el.

O încruntare mi-a umbrit în treacăt chipul.

— Mi se pare că nu-ţi prea place de el, aşa-i?

Furia i s-a scurs din privire şi a ridicat spre mine chipul surâzător.

— Nu e vorba doar de el, ci de toţi Talionii. Sunt aşa aroganţi şi superiori. Mi-aş dori ca unul dintre Lăncierii lui să fie înscris la luptă, ca să-l poţi bate la fel ca pe ceilalţi.

— Câţi Talioni ai cunoscut, Alteţă?

Prinţesa a ridicat din umeri şi, înainte să continuu, mi-a arătat patru degete.

— Cred că te pripeşti cu judecata, dat fiind că ai o experienţă aşa limitată. Tatăl tău pare să-i tolereze destul de bine. El nu i-a alungat, aşa cum s-a întâmplat în Jania.

Ochii Prinţesei Zaria s-au încruntat.

— Nu m-aş fi aşteptat ca un bandit din Darkesh să ţină partea Talionilor.

M-am chinuit să râd lejer.

— Am învăţat de-a lungul anilor să-i respect pe Talioni. Se antrenează bine, luptă cu curaj şi împiedică prea larga răspândire a nebuniei şi răului.

Prinţesa a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

— Argumentul tău e merituos, Lord Nolan, şi are mai multă greutate venind din partea ta decât dacă ar veni din partea Căpitanului Herman sau a oricărui alt ofiţer Talion pe care l-am auzit luând cuvântul la curte. Poate că, după ce voi deveni Regină, le voi permite Talionilor să rămână, dar — a zâmbit — numai dacă vor trimite un conducător care să nu fie aşa plin de sine.

Pentru un moment m-am gândit că tatăl ei îi dezvăluise identitatea mea, însă ultimul ei comentariu îmi arătase clar că asta nu se întâmplase.

— Până să ajungă însă aici un Lăncier civilizat, ducă-se dracului toţi Talionii.

Cu mișcări ușoare, Prințesa și-a retras mâna de după brațul meu și s-a alăturat unui cerc de prietene — printre care se afla și Contesa Jamila. Contele Patrick a râs ușor și m-a lovit peste spate.

— Ei bine, milord, se pare că ai impresionat-o sau cel puțin ai trezit interesul verișoarei mele și că vrea să-i devii Campion.

M-am încruntat.

— Aș fi crezut că îl vrea pe Ducele Vidor să-i fie Campion. Tot ce am auzit ducea la concluzia asta. Aproape toți bănuiesc că ei se vor căsători după încoronarea ei.

Contele a ridicat din umeri și m-a condus spre un cort negru împodobit cu o flamură a Lăncierilor.

— Nu îți pot spune sigur de ce o pasionezi așa de mult, dar aș putea să ghicesc. Din câte se pare, la asta au contribuit trei lucruri: aspectul tău plăcut, zvonurile cum că ai fi bandit din Darkesh și reținerea ta de a confirma sau nega această poveste.

Mi-a ținut deschisă ușa cortului ca să intru, așa că am intrat înaintea sa.

— Cât despre căderea în dizgrație a lui Vidor, aș spune că amândoi împărtășesc spaima pentru poveștile în care ei doi sunt căsătoriți și știu că Prințesei nu-i place deloc modul în care Vidor se are bine cu toate grupurile de putere de la curte.

Singurul Lăncier de acolo s-a îndreptat de spate și s-a ridicat de pe jos. A surâs lejer și nu m-a recunoscut. I-am acceptat mâna întinsă și am strâns-o.

— Eu sunt Lord Nolan ra Yotan, aceștia sunt Contele Patrick ra Joti ra Hamis și fiul său Phillip.

Lăncierul cu păr și ochi căprui a dat mâna cu fiecare pe rând. Era la fel de înalt ca mine și avea o constituție asemănătoare cu a mea. Strânsoarea lui era fermă, zâmbetul — generos.

— Eu sunt locotenentul Salde ra Tal. Vei folosi armura mea.

Am dat din cap a încuviințare și am pășit cu toții în față ca să o examinăm. Era întinsă pe jos. Am știut după accentul lui că fusese crescut în Talianna, iar după aspectul general și rang bănuiam că era cu patru ani mai mare ca mine. Erau șanse bune să nu ne fi văzut unul pe altul niciodată, decât, poate, pentru o secundă sau două la ora mesei în Talianna.

A înclinat din cap spre armură.

— Cum poți vedea, armura taliană este construită puțin diferit de armura folosită în alte părți ale Imperiului Spulberat. Fâșii de oțel sunt legate laolaltă cu sârmă, suprapuse, ca țiglele pe un acoperiș, formând astfel armura. A ridicat una dintre fâșiile menite să acopere umărul și partea de sus a brațului. Legând fâșiile de o bucată de piele obținem o armură flexibilă și considerabil mai ușoară decât majoritatea armurilor convenționale.

Patrick a luat armura, a întors-o pe cealaltă parte, după care, când a fost iarăși cu fața în sus, a lovit-o ușor cu pumnul. Plăcuțele suprapuse i-au oprit pumnul fără niciun zgomot.

— Sunt impresionat. Dar de ce folosesc doar Talionii această armură?

Slade a zâmbit.

— Modelul este unul vechi, imperial, folosit la scară largă mai demult, înainte ca turnirul să devină parte a întrecerii. Această armură nu e la fel de eficientă ca platoșa obișnuită atunci când ești lovit de o lance, așa că a căzut în dizgrație. Totuși, a urmat el, zâmbind, e mai bine cu ea decât fără ea.

La această remarcă, am zâmbit firav și mi-am dat jos pieptarul. Slade s-a lăsat într-un genunchi și mi-a legat de piciorul drept o armură de zale. A fost cât pe ce să-i cer lui Patrick să-mi dea următoarea piesă, pe care știam foarte bine să o îmbrac, dar m-am oprit, prudent.

— Cred că acum e prima oară când îmbrac armura fără a mă afla în toiul unui atac dezlănțuit.

Amândoi tovarășii mei, auzindu-mi comentariul, au râs și au început o discuție care a continuat în fundal, fără participarea mea. Simțeam cum creștea tensiunea în mine și nu a trecut mult până i-am identificat sursa. Lăncierii și, de fapt, toate ramurile Talionilor, mai puțin Justițiarii, purtau măști sculptate doar pentru ei. Aceasta face parte din trecerea de la stadiul de novice la acela de Talion, la fel cum *tsincaatul* și *ryqrilul* sunt personalizate pentru Justițiar atunci când acesta încheie Ritualul. Justițiarii poartă o mască mai simplă, cu modelul unui cap de mort, însă eu nu aveam una cu mine și, nici dacă aș fi avut-o, n-aș fi putut-o scoate la vedere. Din nefericire, întrucât nu puteam purta masca lui Slade, se părea că trebuia să lupt cu fața descoperită și, indiferent ce aveau să spună Patrick sau Căpitanul Herman de împotrivirea mea, nici nu-mi trecea prin gând să fac asta.

Mi-am tras mănușile de zale pe mâini și Patrick a ajutat la legarea unei platoșe căptușite, în timp ce Slade îmi lega la mijloc un șorț care trebuia să-mi protejeze coapsele. Am luat peste cap armura de piept și spate și am descoperit că Herman intrase în cort în cele două secunde cât nu putusem vedea nimic.

— Mă bucur să văd că armura ți se potrivește așa bine.

Căpitanul i-a zâmbit lui Slade și locotenentul mi-a pus pe cap o cască în forma unei străchini. Ceafa îmi era protejată de o rețea de plăcuțe de oțel.

Slade a înjurat.

— Căpitane, Lord Nolan nu poate folosi masca mea. Nu-l putem trimite la luptă fără mască.

Căpitanul Herman a zâmbit.

— N-am face asta niciodată. Lord Nolan are noroc. Avem o mască precum acelea folosite de Justițiari. Și i se va potrivi.

Mi-a întins-o și eu am luat-o. Am observat un fir lung de păr negru pe șiretul folosit la fixarea măștii și mi s-a uscat gura. Aceasta era masca Maranei!

Slade nu a observat schimbarea expresiei mele și, din fericire, a pășit între mine și Căpitanul Herman și Contele Patrick. Locotenentul a tras de una dintre platoșele de umăr până a ajuns la aceeași înălțime cu cea de la celălalt umăr.

— Gata, e perfect. A zâmbit. Îți doresc succes.

Mi-a dat timpul de care aveam nevoie ca să-mi revin.

— Mulțumesc, Talion, apreciez faptul că-mi împrumuți echipamentul tău. Am lovit cu pumnul înmănușat în platoșa de pe piept. Nu aș vrea să-ți distrug armura, așa că ai cumva vreun sfat pentru mine?

Slade a încuviințat cu emfază.

— Îți sugerez să-l eviți pe Contele de Cadmar dacă e posibil. E un luptător vajnic, cum e și de așteptat din partea Campionului Regelui, dar...

A ezitat.

Am înclinat capul în față și l-am îmboldit:

— Dar?

— Contele e mai bătrân și obosește după un timp. Când e obosit nu mai e la fel de iute cu scutul cum ar trebui să fie. Slade a mijit apoi ochii. Asta e valabil însă doar pentru Marea Încleștare. Dacă va trebui să te întreci cu el în turnir, uită de asta și pregătește-te să fii doborât de pe cal.

— Nu pot face nimic ca să-l înfrâng în turnir?

Lăncierul a zâmbit.

— Poate că da, dar eu, unul, nu mi-aș prinde picioarele în șa cu țepușe, doar ca să devin Campionul Prințesei.

O O O

Procesul de selecție a Campionului Prințesei era simplu și implica doar două probe de luptă. Toți pretendenții la titlu aveau să se întâlnească într-o Mare Încleștare. Combatanții erau împărțiți în două „armii" și se aliniau în capătul vestic sau estic al terenului, schimbând locul pe măsură ce erau

prezentați spectatorilor. Odată toți poziționați, Regele Tirrell dădea semnalul și taberele porneau una spre cealaltă, întâlnindu-se în mijlocul terenului.

Lupta continua până când mai rămâneau călare doar doi concurenți. Aceștia erau puși apoi să participe la turnir unul împotriva celuilalt, după care câștigătorul putea fi provocat de oricare dintre nobilii care căzuseră înainte și trebuia să-și apere titlul într-un nou turnir. Primii doi cavaleri puneau fiecare la bătaie câte un premiu, ales de dușmanul lor, pe capul câștigătorului. Apoi, pentru a descuraja provocările neserioase, campionul putea solicita și i se îngăduia să păstreze o „răscumpărare", dacă îl învingea pe provocator.

În fața cortului Talionilor l-am întâlnit pe Adric. Îl aducea pe Lup, deja înșeuat și protejat cu armură împrumutată de Contele Patrick. Mi-am luat cureaua cu sabia de la șa și mi-am prins-o la mijloc. Cu ajutorul lui Adric, am urcat și el mi-a dat scutul primit de Prințesă de la Căpitanul Herman cu o seară în urmă.

Scutul rotund era destul de mare ca să mă acopere de la brâu până la bărbie. Eram obișnuit să folosesc modelul acela, așa că am vârât brațul în chinga aplicată pe spatele lui de jos până sus. Am apucat mânerul de la marginea exterioară și am mișcat scutul în față și în spate. Masca de craniu mi-a ascuns rictusul de satisfacție.

Am așteptat în rând până când un paj mi-a făcut semn din cap, apoi i-am dat pinteni lui Lup. Deoarece masca era legată, nu am putut-o da jos când m-am oprit în fața lojii regale, dar toți de acolo știau cine sunt. Vornicul evenimentului mi-a anunțat numele și eu am înclinat din cap spre Rege și curteni. Mi-au răspuns toți la fel, după care l-am tras pe Lup de căpăstru și mi-am luat locul în șirul de la est.

Așteptarea să se termine prezentările a fost scurtă, dar mi-a oferit timp să înțeleg paradoxul absolut al acelei întreceri. Spectatorii îmbrăcați lejer ședeau în tribune înfruptându-se

cu merindele constând din fructe, brânzeturi și vin. Păreau liniștiți și bucuroși, de parcă n-ar fi avut habar de haosul care stătea să se declanșeze în fața ochilor lor.

Luptătorii, pe de altă parte, radiau tensiune nervoasă. Caii loveau din copite și tresăreau, iar luptătorii șopteau între ei și își arătau reciproc de cine să se ferească din grupul advers. I-am studiat și eu și nu am văzut decât doi care îmi inspirau prevedere: Keane și Ducele Vidor. Am scos *tsincaatul* și m-am pregătit, deoarece, în ciuda liniștii din tribune, această încleștare putea fi cât se poate de serioasă.

După ultima prezentare, Regele Tirrell s-a ridicat în picioare.

— Domnii și doamnele mele, distinși invitați. Aici, în toată splendoarea lor, purtând armuri, sunt cei mai curajoși oameni de pe continent. Admirați-i.

În tribune au răsunat aplauze anemice, politicoase, care s-au stins destul de repede.

— Vouă, cei care vă luptați să deveniți Campionul Prințesei, vă doresc mult noroc. Luptați bine, bărbați curajoși, și fie ca cel mai bun să câștige.

Regele s-a întors și a luat o batistă brodată de la fiica sa. A ridicat-o deasupra capului și aceasta a fluturat în adierea răcoroasă vântului. A deschis palma și batista a plutit ușor spre pământ, dându-le luptătorilor semnalul de pornire.

Oameni și cai s-au avântat într-un val scânteietor de înflăcărare războinică. Lup ar fi vrut să dea buzna între ei și să-i depășească pe ceilalți cai, dar l-am ținut în spate. Știam că forțele descătușate atunci când cele două fronturi ajungeau să se ciocnească aveau să doboare un sfert din oameni din șa, iar pe ceilalți avea să-i lase într-o stare de șoc și dezorientare.

Când s-a pornit acest al doilea val de haos, i-am dat pinteni lui Lup și am început să lovesc în stânga și în dreapta atât cu *tsincaatul*, cât și cu scutul. I-am pălit pe primii oameni pe care i-am întâlnit și i-am doborât, în vreme ce Lup își croia

drum printre ei, apoi am trecut prin cealaltă linie trântind un cavaler mai mic la pământ. Am tras tare de frâie către scut și Lup a răspuns întorcându-se brusc și țâșnind înapoi unde era agitația mai mare. Din nou, am trecut ușor, aruncând de pe cai un trio de luptători.

De cealaltă parte a liniei, am călărit pe Lup mai departe pe teren înainte să ne întoarcem. Nori uriași de praf sufocau mijlocul terenului, reducând vizibilitatea. Am înjurat în barbă, că nu mă gândisem să port o bandană peste gură și nas. Praful mă putea face să strănut, iar clipa când se întâmpla asta putea fi ultima în care aș fi rămas în șa.

M-am uitat spre dreapta și l-am văzut pe Ducele Vidor așteptând să se risipească praful înainte să se avânte înapoi în luptă. Am ridicat *tsincaatul* într-un salut adresat lui și el a făcut la fel. După aceea am ridicat amândoi din umeri de parcă ne-am fi citit gândurile reciproc și am pornit în galop unul către celălalt.

Prima dată ne-am încrucișat pe partea cu scutul. Am lovit spre capul lui și el mi-a blocat lovitura cu scutul în vreme ce eu îi opream, tot cu scutul, lovitura aplicată jos. Am gonit unul pe lângă celălalt, ne-am întors — deși întoarcerea lui nu a fost la fel de strânsă ca a mea — și-am luat-o înapoi unul spre celălalt.

M-am aplecat, ferindu-mă de lovitura lui spre cap, și m-am aplecat spre el în spatele scutului. Forța impactului m-a înclinat și l-am simțit cedând, dar lovitura de scut nu l-a aruncat de pe cal. Împungându-l ușor în coaste pe Lup, l-am făcut să se întoarcă, pregătit de un nou atac, însă Ducelui, încă dezechilibrat, îi venea greu să-și întoarcă armăsarul. A tras apoi mai tare de frâie cu mâna care ținea scutul și am pornit amândoi în ultimul atac.

Am simulat o lovitură la înălțime, apoi, când el a ridicat scutul ca să-și apere capul, am lovit jos. Din cauza faptului că scutul îi bloca vederea, nu a observat schimbarea tacticii mele și a fost conștient că lama i-a tăiat frâiele doar când mai

avea în mâna stângă câte o bucată de cincizeci de centimetri din fiecare. Lup s-a întors din nou și eu l-am doborât pe Duce din șa cu o altă lovitură de scut, înainte să apuce să-și întoarcă armăsarul și să se poată apăra.

Eu și Lup am pornit în galop în brațele dezastrului: trei cavaleri ne atacau. Doi ne-au lovit, câte unul din fiecare parte, simultan. Cu scutul am blocat lovitura de sabie a celui din stânga, dar n-am reușit să parez și lovitura celuilalt cavaler. Acesta agita un bici și bila netedă din capătul lui m-a nimerit în bicepsul drept.

Brațul mi-a fost cuprins de durere și, preț de câteva clipe lungi, mi-a amorțit complet. Al treilea cavaler a trecut prin dreapta mea și a dat să mă lovească în cap. M-am aplecat în față, eschivându-mă, dar nu am scăpat nevătămat. Sabia lui mi-a smuls *tsincaatul* din mână, făcându-l să-mi sară, răsucindu-se, peste umărul drept.

Înainte să mă întorc, l-am lăsat pe Lup să străbată o oarecare distanță. Cineva din mulțime a strigat că eram dezarmat, dar abia l-am auzit din cauza tropotului cailor celor trei cavaleri porniți în atac. De data aceasta veneau în linie, așteptându-se să mă doboare ușor de pe cal.

L-am îndreptat pe Lup direct spre cavalerul cu bici. Lup a reacționat la genunchiul cu care l-am împuns în coaste și s-a poziționat în așa fel încât cavalerul avea să treacă prin dreapta mea. Omul s-a ridicat în șa, învârtind biciul deasupra capului, și-a proiectat bila în jos. Lup, așa cum îi comandasem, i-a lovit calul cu umărul. Cavalerul s-a aplecat spre mine ca să-și recapete echilibrul și să-și încheie atacul, dar din cele două încercări nu i-a reușit niciuna. L-am lovit în apărătoarea de gât cu pumnul tras în zale, apoi l-am prins de platoșă și l-am aruncat din șa chiar la timp, pentru ca el să-mi protejeze partea dreaptă de atacul următorului cavaler.

I-am ținut brațul drept prins între scut și platoșa mea. L-am târât astfel doar cât am avut nevoie să-i smulg biciul din

mână; apoi l-am lăsat să cadă. Chiar dacă reușisem să-mi fac rost de o armă și eram din nou capabil să lupt, știam că-mi luase prea mult timp și că atacul celui de-al treilea cavaler, venind din spatele lui Lup, mă va prinde descoperit.

Acel atac nici nu s-a mai produs. Lup m-a purtat departe de cavalerul căzut și eu m-am întors. L-am zărit pe al treilea cavaler zăcând într-o grămadă de metal îndoit. Keane, Contele de Cadmar, m-a salutat din șa, de deasupra luptătorului căzut. I-am răspuns la fel și am reintrat în luptă.

Biciul m-a slujit bine. De fapt, mai bine ca *tsincaatul*. Luptând cu sabia exista mereu șansa ca, în focul luptei, să mă întorc sau să lovesc și să găsesc din instinct o crăpătură în armură. Nobilii care luptau în ziua aceea nu erau așa nepricepuți cum credeau Contele Patrick și Căpitanul Herman, dar pe cei mai mulți cu care m-am încleștat i-aș fi putut ucide relativ ușor.

Biciul avea o rază de acțiune mai lungă decât *tsincaatul*, iar lanțul care lega bila de mâner permitea bilei să ajungă în spatele scuturilor, lovind cavalerul. Forța de impact a bilei era mai mare decât a *tsincaatului* și știam că trebuia să-mi dozez puterea cu care loveam în capul inamicului, întrucât arma putea să îndoaie foarte ușor casca și să strivească țeasta de sub ea. Am folosit biciul, în schimb, ca să sparg apărătoare de braț, să îndoi platoșe sau să smulg armele și scuturi din mâna luptătorilor vlăguiți.

În scurt timp, terenul era plin de cai fără călăreț și de luptători ghemuiți la pământ. Lup ocolea atent mormanele tânguitoare de metal și trupuri, purtându-mă spre exteriorul câmpului de luptă, unde aglomerația nu era așa mare. Pajii și servitorii loiali se fereau de cai și își ajutau stăpânii să părăsească terenul, în vreme ce grăjdarii fugeau după cai și îi duceau pe fiecare înapoi la cortul lui.

Cu toate că a dat naștere la destule povești pentru noaptea aceea și ziua următoare ca să te facă să crezi că ținuse o lună sau mai bine, Marea Încleștare s-a încheiat destul de repede.

Încet, praful s-a așezat la loc și pretendenții înfrânți au părăsit câmpul de luptă șchiopătând și zăngănind. Singurii rămași în șa până la urmă am fost eu și Keane.

Ne-am apropiat amândoi de loja regală. Keane a ridicat vizeta căștii și eu mi-am dat jos masca. Ne-am uitat unul la celălalt și am zâmbit.

— Mulțumesc, Conte, că m-ai salvat.

Regele Tirrell s-a ridicat și a întrerupt răspunsul pe care Keane ar fi urmat să-l dea.

— V-ați descurcat bine, milorzi. Care dintre voi va fi Campionul fiicei mele?

În spatele nostru, servitorii băteau deja stâlpi în pământ și întindeau între ei o frânghie. Cât ai clipi, au construit o barieră suficient de mare cât să servească de culoar pentru turnir.

Contele a zâmbit. Mustața lui groasă și blondă era pleoștită din cauza transpirației.

— Am o cerere ciudată la tine, sire.

Sprâncenele Regelui Tirrell s-au unit.

— Da, Keane, Conte de Cadmar, ce este?

— Deoarece eu sunt Campionul tău, Regele meu, aș vrea să renunț la cererea de a îndeplini aceeași funcție și pentru fiica ta în favoarea Lordului Nolan.

Am tresărit și m-am uitat spre el, dar Contele doar mi-a zâmbit.

— Pe lângă asta, nu va trebui să îndur rușinea de-a cădea sub lancea sa.

Am clătinat încet din cap, nevenindu-mi să cred.

— Cred, bunul meu Conte, că îmi supraestimezi talentul.

El a zâmbit.

— Dar nu îți subestimez tinerețea.

Regele a încuviințat din cap.

— Dacă asta-ți e dorința, o voi accepta, cu toate că sperам la un turnir astă după-amiază.

Contele a râs din toată inima.

— Cred că îți voi putea onora așteptarea, stăpâne, dacă îmi îngădui să fac eu anunțul.

Regele a înclinat din cap și Contele Cadmar și-a întors calul către cavalerii care se aliniaseră din nou, reafirmându-și pretenția la titlu.

— Mă recunosc învins de Lord Nolan. El este Campionul Prințesei. Și oricine dorește să-l provoace la lupta cu lancea trebuie întâi să mă învingă pe mine.

O O O

Am rămas și am urmărit o parte din turniruri, dar am plecat când a venit Halsted să mă asigure că nimeni nu îl va învinge pe Conte și mi-a sugerat că ar trebui să mă pregătesc pentru prima ceremonie a serii. A lăsat a se înțelege că-mi va prinde bine să mă odihnesc în acea după-amiază, până seara, lucru pe care l-am și făcut. Mai târziu, după ce m-am îmbăiat și m-am îmbrăcat, am primit un vizitator.

L-am primit cu căldură pe Contele de Cadmar în odăile mele și l-am poftit să se așeze în fața focului. El s-a lăsat să cadă oarecum greu pe unul dintre fotolii și a acceptat bucuros pocalul cu vin pe care i l-am întins. Lumina focului dănțuia pe coroana lată de argint care-i înconjura fruntea. Safirul încastrat în ea se potrivea cu albastrul ochilor săi.

M-am așezat și eu.

— De ce ai cedat în favoarea mea azi? Te-am urmărit până să vină Halsted după mine. Am clătinat din cap cu mâhnire. Nici dacă aș fi avut picioarele țintuite cu piroane de șa n-aș fi reușit să rămân călare în fața atacului tău, sire.

Keane a zâmbit, auzind cuvintele rostite de Lăncier în chip de ultim sfat.

— Mulțumesc, Lord Nolan. Am avut trei motive pentru ceea ce am făcut azi. Importanța lor e diferită, dar toate au contribuit la luarea deciziei.

Înainte să continue, a mai sorbit vin:

— Primul motiv, cel decisiv, este acela că ești bun. Zvonurile care te dau bandit din Darkesh nu îți fac dreptate. Am luptat împotriva acelor bandiți și, deși luptă cu îndârjire, nu sunt la fel de buni ca tine. Dacă ai fost într-adevăr bandit cândva, nu ai fost doar atât. Mă înclin în fața măiestriei tale în mânuirea armelor și cred că m-ai fi înfrânt — a zâmbit timid pe deasupra pocalului — până la urmă.

Am râs.

— Aveam păreri diferite despre puterile noastre. Care a fost al doilea motiv?

Contele a pus cupa jos și s-a șters pe mustață de vin roșu.

— În prima luptă am fi putut cere unul de la celălalt un preț. Eu ți-aș fi cerut inelul pe care ți l-a dat Regina. Ca sinjarian, tu ai fi putut cere doar un singur lucru de la mine.

Am zâmbit și-am încuviințat scurt din cap.

— Steaua din Sinjaria.

— Exact!

Atunci și-a mai pierdut din buna-dispoziție.

— Ai cunoștință, presupun, de diversele strategii pentru câștigarea libertății Sinjariei.

Am negat din cap.

— Sunt nobil de prea puțin timp și poate sunt văzut ca fiind prea apropiat de casa regală hamisiană ca să fiu considerat demn de încredere de către conaționalii mei.

El a dat înțelegător din cap și buzele i s-au subțiat într-un zâmbet trist.

— Mulți dintre uneltitori, susținuți cu bani rimahasti, caută să-l înscăuneze pe Vidor ca noul Rege al Sinjariei și oferă promisiuni de loialitate Regelui Tirrell în schimbul independenței.

Am făcut o grimasă.

— Atunci, cedând în fața mea, nu le-ai făcut cumva jocul, îngăduind victoria unui sinjarian?

Keane a surâs larg și chipul i s-a luminat de mândrie.

— Nicidecum. Tu ești sinjarianul care a salvat viața Regelui. Eu sunt Campionul Regelui și astă după-amiază am doborât de pe cal treizeci de pretendenți. Întâmplarea asta va fi dăinui în povești și cântece vreme îndelungată de aici înainte și de fiecare dată când un uneltitor o va auzi își va amintit că Hamisul e la fel de puternic ca oricând.

Și-a golit cupa și a pus-o încet jos, dar i-am observat unghiile albite de tăria cu care strângea pocalul.

S-a ridicat și s-a înclinat spre mine.

— Tu, Lord Nolan, ești un om de ispravă. Mă bucur că ești Campionul Prințesei.

S-a îndreptat spre ușă, dar l-am oprit înainte să plece.

— Milord, ai spus că azi ai avut trei motive. Care este al treilea?

A chicotit și și-a netezit mustața cu mâna dreaptă.

— Cel mai important dintre toate motivele: fiica mea, una dintre slujnicele Prințesei, și soția m-au amenințat cu chinuri cumplite dacă te împiedicam să îndeplinești rolul de Campion al Alteței Sale.

Am zâmbit și am suspinat, iar el s-a făcut nevăzut pe ușă. Din câte se părea, Regina și Marea Ducesă nu erau singurele care puteau influența mersul lucrurilor la curte.

O O O

Prima parte a ceremoniei de încoronare era programată pentru miezul nopții, așa că l-am trimis pe Adric în oraș spunându-i să îl aducă pe Morai. L-a găsit pe hoț într-o tavernă unde cânta Selia și l-a adus la mine fără întârziere. Atunci, i-am spus tânărului să plece și pe Morai l-am rugat să zăvorască ușa după el.

— Felicitări noului Campion, a zis el, turnându-și niște vin. A fost la limită, așa-i?

Auzind asta, am ridicat o sprânceană.

— Ai fost prezent?

Morai a încuviințat din cap și o șuviță de păr negru i-a căzut peste frunte.

— Am însoțit-o pe Lady Selia. Mi s-a părut că ai avut probleme spre sfârșit, când ți-ai pierdut, cum îi spune, *ziinkacul*, am dreptate?

— *Tsincaat*, l-am corectat. Și eu am crezut că acela este sfârșitul. Ai aflat ceva?

A dat afirmativ din cap și a pus pocalul jos.

— Dacă Seir ar fi o piață deschisă, iar comploturile pentru controlul tronului ar fi de vânzare, ar avea un preț foarte mic, întrucât sunt atât de multe!

A scos un galben din desagă și mi l-a aruncat prin aer.

— Aurul rimahasti adus de sinjariani cumpără jumătate dintre mercenarii și cuțitarii din oraș. A scuturat din cap și abia și-a reținut un hohot de râs. Ceilalți mercenari sunt cumpărați de grupuri de nobili mici, dornici să-și alcătuiască propriile armate particulare, în caz că cineva uneltește împotriva lor.

Am dat din cap a înțelegere și m-am jucat cu moneda în mână. Era din Rimah, având efigia Regelui Egan pe o parte și pe cealaltă imaginea unui vas de luptă.

— Ce fac nobilii locului cu soldații?

— O mulțime de hamisiani loiali au dat năvală în oraș pentru ceremonie. Am observat că mai multe taverne au fost contropite de contingente din diferite părți ale Hamisului, mai puțin provinciile sinjariane cucerite, și sunt organizate, în linii mari, ca niște tabere militare.

M-am ridicat și m-am dus spre șemineu.

— Plutește așteptarea în aer? M-am străduit să găsesc cuvintele cu care să-mi formulez întrebarea mai bine. Ți se pare că se va întâmpla ceva curând?

Morai a mijit din ochi, apoi a încuviințat din cap.

— Cred că știu la ce te referi. Majoritatea mercenarilor au fost plătiți să rămână pe tot parcursul ceremoniilor și al balului macat de mâine seară și până la mijlocul săptămânii. Li s-au promis și mai mulți bani și angajamente suplimentare după aceea, dar eu cred că orice va fi să se întâmple se va întâmpla la balul mascat. (Aici, hoțul a ridicat din umeri.) Dar acest loc va fi închis așa de bine mâine seară, că nimeni nu va putea intra sau ieși, în ciuda faptului că toți vor fi costumați. Dacă aud ceva, voi trimite vorbă, însă personal nu voi putea veni.

— Așa e, măsurile de securitate vor fi cât de aspre se poate, dar nu cred că la fel vor sta lucrurile și în seara aceasta. Am făcut o grimasă. Am nevoie de un punct forte, iar tu ești acela, Morai. Fii cu ochii pe mine și ține minte cuvântul *drijen*. Dacă voi fi ucis, va veni altcineva încoace, un Talion fealareen. Va trebui să-i spui lui tot ce mi-ai spus mie până acum, inclusiv ceea ce îți voi arăta eu, *și* tot ce vei mai afla între timp. *Drijen* este o parolă pe care am stabilit-o cu celălalt Talion. Grație ei, te va recunoaște drept o persoană în care poate avea încredere.

Expresia lui Morai s-a îndârjit. Și-a umezit buzele crispat.

— *Drijen*, am înțeles.

— Bun, asta-i tot.

Am întins mâna spre scutul de piatră de deasupra șemineului și am apăsat o semilună de pe blazon. Piatra a scrâșnit și a alunecat spre înăuntru. Am auzit un clic și scutul a pivotat spre stânga pe balamale nevăzute. A scos la iveală o ascunzătoare ale cărei laturi nu depășeau treizeci de centimetri.

Morai a zâmbit.

— Știu deja de asta, Talion. Mi-am plătit foarte bine sursele de aici. Mă așteptam să găsesc acolo Steaua; a fost primul loc unde am căutat noaptea trecută.

Am zâmbit.

— Nu mă surprinde că știi de asta.

Am ignorat complet ascunzătoarea și din spatele scutului am scos discul de piatră pe care era gravată semiluna. Mare cât palma mea, doar jumătatea lui de sus, groasă cam de cinci centimetri, era dăltuită sub forma unei semiluni. L-am dus în dormitorul meu, la lavoarul de spălat. Morai m-a urmat fără o vorbă.

Am pus piatra jos și am luat oglinda din cui. În perete era înfipt un dop rotund de lemn, cu cârlig. L-am scos de acolo, apoi am luat piatra și am introdus-o în gaură astfel încât semiluna să nu se vadă. Vreun centimetru din acel disc era încă în afara peretelui. L-am apucat și l-am răsucit de trei ori, după care am pășit în spate.

Toată zona de spălat s-a mișcat pe podea, întorcându-se și deschizându-se, dând vederii un pasaj de trecere spre muntele din spatele castelului Seir.

M-am întors spre Morai. Rămăsese cu gura căscată.

— Talion, pasajul ăsta nu se poate să existe. Sursele mele au fost cele mai bune — a lovit cu pumnul drept în palma stângă — cele mai bune, fir-ar să fie, și le-am plătit în consecință. Au spus că, în Turnul Lupului, castelul nu are pasaje secrete.

Am zâmbit fără chef.

— Nu uita că sunt un Talion. Am surse care preced cu mult orice ai putea obține tu prin mită. Acest pasaje coboară la vechile cripte de familie și n-a mai fost folosit de la Spulberare încoace. Am arătat cu degetul în spatele lui: Ia o lumânare, aprinde-o și vino cu mine.

Pasajul era plin de praf care se stârnea în valuri ca de ceață în calea noastră. Culoarul dădea ocol turnului și trecea prin pereții dubli ca grosime, acolo unde acesta se desprindea de versant. Scări înguste duceau la cele două niveluri superioare și un alt pasaj pătrundea în munte. L-am urmat pe acesta și am coborât iute.

Morai s-a frecat la nas și a strănutat.

— Ei, măcar știm că n-a mai fost nimeni pe aici cu anii.

Am dat din cap și m-am oprit. Lumina pâlpâitoare a lumânării dezvăluia o porțiune de tunel prăbușită. Ne bloca drumul spre cripte aproape complet, cu excepția unui spațiu îngust sus, lângă tavan.

Am luat lumânarea de la Morai și am ridicat-o. Flacăra nu a tremurat.

— Nu e niciun curent de aer. Probabil că tunelul e blocat din nou ceva mai departe.

Morai a dat din cap a înțelegere.

— Nu doar asta, dar am văzut intrarea în criptele despre care vorbești. E năpădită de buruieni și acoperită pe jumătate de pământ. Zece oameni ar avea nevoie de o săptămână ca să o curețe și să deschidă mormintele.

— Nimeni nu va veni pe aici. Am încuviințat din cap. Întrucât pari capabil să intri în Turnul Lupului după bunul tău plac, poți măcar să folosești acest pasaj ca să te miști nevăzut înăuntrul turnului.

— Sau pasajul poate fi folosit ca o cale de evacuare din turn dacă apar probleme.

Am zâmbit.

— Bine gândit.

— Mă inspiri și scoți ce-i mai bun din mine, Talionule.

A luat o piatră din mormanul de pământ și a aruncat-o prin gaură.

— Ai idee când a fost folosit ultima dată acest tunel?

I-am dat lumânarea înapoi și m-am jucat cu inelul de pe deget.

— Cred că atunci când Regele Roderick a aruncat trupul Prințului Uriah, cel asasinat, în cripte. De fapt, legenda spune că însuși Regele Roderick a prăbușit acest tunel, deoarece curenții de aer care treceau prin el scoteau un sunet care lui i se părea că seamănă cu vaietul unor fantome. Cel puțin,

aceasta e una dintre cele mai înfricoșătoare povești pe care le-am auzit în copilărie.

— Și crezi că e adevărată?

Am dat afirmativ din cap, încet, apoi am zâmbit.

— Destul, măcar, cât să vin și să mă conving că această cale nu este liberă.

Am parcurs drumul de întoarcere în pas grăbit, prin întuneric. Umbrele înghițeau tunelul mai jos de noi. Chiar și sunetul pașilor noștri dispărea în beznă. Morai s-a speriat puțin când a văzut că ușa se închisese în urma noastră, dar eu am ridicat mâna deasupra ieșirii și am apăsat un bloc de piatră, deschizând iarăși drumul.

Odată întorși în siguranța apartamentului, am pus la loc semiluna. Morai și-a terminat pocalul de vin pe care și-l turnase ca să-și spele gâtul de praf și s-a uitat fix la mine.

— Mă surprinzi, Talionule, mă surprinzi foarte tare. Poate că într-o zi vei înțelege că talentul și cunoștințele tale sunt irosite fugind după mine și mi te vei alătura.

Am zâmbit și am scuturat din cap.

— Mi se pare puțin probabil, am spus, ridicând mâna stângă și arătându-i dosul palmei, cu toate că suntem frați în Castelul Lupului.

El a zâmbit.

— Atunci, nu te va deranja să-mi spus, ca de la frate la frate, câți oameni știu de existența acestui pasaj?

M-am întors și m-am uitat direct la el.

— Adică în afară de noi? Nimeni. Toți cei care mai păstrau acest secret au murit.

O O O

L-am chemat pe Adric și i-am cerut să-l însoțească pe Morai afară din castel. Ceea ce-mi raportase el mă îngrijora. Balul mascat avea să fie locul perfect pentru ca *nekkehtul* să

atace. Costumele purtate cu ocazia încoronării, deşi întotdeauna frumoase sau izbitoare, reprezentau, prin tradiţie, creaturi malefice. La miezul nopţii toţi îşi dădeau măştile jos, la cererea noului cap încoronat, într-un gest simbolic de alungare a tuturor relelor din regat. Cu siguranţă, nu doar o singură Iscoadă avea să se afle printre musafiri, pe lângă demoni, *jelkomi* şi o hoardă de creaturi înfricoşătoare.

Singur, însă, acesta nu putea fi motivul pentru care grupurile de interes îşi adunau forţele în aşteptarea serii următoare. Fiecare grup dorea să-şi introducă marioneta într-o poziţie care să-i slujească mai departe scopurilor, dar ce avea să se schimbe în noaptea aceea, ca să favorizeze acest lucru? Chiar în timp ce formulam întrebarea, am găsit răspunsul: Ducele Vidor putea profita de acea ocazie ca să o ceară pe Prinţesă în căsătorie! Iar dacă el informase toate facţiunile de planurile sale, toate aveau să fie pregătite...

Sosirea lui Halsted mi-a întrerupt această analiză a informaţiilor primite de la Morai. Nu venise singur şi s-a ferit din cadrul uşii ca să permită unui preot îmbrăcat într-o rasă verde-pădure să intre. Proaspăt ras şi cu o privire luminoasă în ochi, acesta îşi purta părul castaniu lung împletit într-o coadă care atârna peste umărul drept până la brâu.

M-am ridicat şi m-am înclinat în faţa lui.

— Bine să fie venit Trimisul lui Shudath.

— Iar ţie-ţi aduc binecuvântările Ei.

Preotul a făcut un semn de binecuvântare cu mâna dreaptă. Ridicând doar două degete, a descris cu mâna o linie vălurită, simbolizând creşterea către soare a unei plante, apoi a deschis palma ca un boboc înflorind. A surâs blajin şi şi-a împreunat braţele peste piept. Palmele i-au dispărut în mânecile largi ale rasei.

L-am poftit să stea jos, însă nu i-am oferit şi vin. Ştiam că nu se face. Familia mea o venerase pe Shudath Mama Tuturor în Sinjaria, la fel ca majoritatea familiilor de fermieri

care trăiau din roadele pământului. Cu toate că după plecarea din Sinjaria renunţasem la practica religioasă, ajunsesem să respect acest crez simplu şi maiestuos care considera ca fiind sacre deopotrivă natura şi familia. În prezenţa preotului mă simţeam foarte în largul meu.

Halsted s-a uitat la mine.

— Lord Nolan, Trimisul Fial îţi va explica rolul pe care îl ai la veghea din seara aceasta.

Halsted s-a înclinat şi s-a retras din cameră.

Fial a zâmbit lejer.

— Rolul tău în tot acest mister poate părea simplu, dar este de cea mai mare importanţă. În calitate de Campion al său, vei păzi ca nimic să nu deranjeze veghea Prinţesei în Turnul Lunii.

Am încuviinţat din cap.

— Îţi stau la dispoziţie. Spune-mi ce trebuie să fac şi eu voi face.

— Bun, bun. Preotul a întins mâna şi m-a atins uşor pe antebraţ. Astă-seară se va încheia ritualul care a început cu Veghea Somnului. În acel vis, Prinţesa a văzut un leopard de munte şi acum, că acesta a fost ucis, ca mărturie directă a adevărului acelui vis, va aştepta vizita Zeiţei Shudath.

Preotul s-a ridicat în picioare ca în transă şi a umblat prin odaie în tăcere.

— Rolul tău ar putea să nu fie uşor de îndeplinit. Vizita poate lua forme diferite. Deseori, un copil a ieşit din turn în urma unei nopţi odihnitoare, însă puţin tulburătoare, dar alteori am desferecat odaia şi-am găsit deopotrivă copilul şi Campionul morţi de bătrâneţe.

A vorbit pe un ton detaşat, dar asta nu a reuşit să îmblânzească forţa cuvintelor sale. Totuşi, nu aştepta un răspuns din partea mea şi a continuat de parcă eu nici n-aş fi existat.

— Rolul tău astă-seară este să o aperi pe Prinţesă dacă are nevoie de asta; altminteri, nu trebuie să faci altceva

decât să observi. Prințesa nu trebuie tulburată în meditația ei și, în afara cazului când e amenințată, tu nu ai nimic de făcut. Pe deasupra, nu ți-e îngăduit să divulgi nimic din ceea ce vei vedea sau auzi și nu ai voie să i te adresezi Zeiței, decât dacă ea ți se adresează ție, ceea ce este foarte puțin probabil.

Am dat din cap în semn că înțelesesem; apoi am sărit cu o întrebare înainte să poată vorbi el din nou.

— S-a întâmplat asta vreodată? I-a vorbit vreodată Zeița unui Campion?

Chipul lui Fial și-a mai recăpătat puțin expresia și omul a ridicat din umeri.

— În mod evident, Lord Nolan, nu am de unde să știu. Zeița li se arată copiilor de viță regală ca să le reamintească legătura lor cu națiunea. Dacă ei tratează națiunea cu blândețe și se ocupă de problemele ei, domnia lor va fi ușoară și lungă. Dacă sunt, în schimb, tiranici și cruzi, răstimpul petrecut pe tron va fi foarte greu și, deși scurt, li se va părea foarte lung. Dacă Zeița a ales vreodată să-i vorbească unui Campion, noi nu știm, deoarece ei n-au scos niciodată o vorbă despre experiența trăită, cum mă aștept că vei face și tu.

Am dat din cap a înțelegere și mi-am unit palmele.

— Această dorință de-a păstra taina ar fi mai ușor de îndeplinit dacă n-ar fi nimeni alături de Prințesă.

Preotul a strâns din ochi de durere.

— Așa a fost cândva, dar veghile întrerupte au dus la instabilitate și națiunea a avut de suferit.

Am căzut pe gânduri o clipă, apoi m-am uitat la foc.

— Cei doi Roderick.

Preotul a zâmbit călduros.

— Văd că înțelegi.

Am dat grav din cap.

— Nimic nu va interveni să tulbure această noapte pentru Prințesă.

O O O

Un alt Trimis al lui Shudath a bătut la ușă și a intrat în apartament. A comunicat cu Fial prin semne, a fost răsplătit cu o înclinare adâncă a capului, după care mi-a oferit un pachet. Am desfăcut sfoara și-am îndepărtat ambalajul de piele. Înăuntru am descoperit o robă croită cam în același fel ca rasele purtate de preoți, însă a mea era roșie ca sângele.

Fial a arătat spre robă.

— Este culoarea sângelui pe care ești dispus să-l verși apărând-o. Trebuie să o îmbraci și apoi să-mi aduci mie sabia ta.

Am intrat în odaie și m-am schimbat iute. I-am adus preotului *tsincaatul* meu și el l-a scos din teacă.

— Văd că ai foarte mare grijă de sabia ta, Lord Nolan.

Am zâmbit.

— Și ea are de mine, Trimis Fial.

Preotul a trecut mâinile pe deasupra și pe sub lamă, apoi a șters-o o dată cu o cârpă de mătase roșie. Mi-a înmânat *tsincaatul* înapoi și mi-a făcut semn să-l urmez. L-am urmat și, cu al doilea preot venind după mine, am urcat scările spre apartamentul Prințesei.

Odaia era luminată slab doar de focul din vatra sub forma unui cap de mistreț din anticameră. Un alt preot, cu o cădelniță, stătea în spatele Prințesei. Din cădelniță urcau fuioare de fum care umpleau încăperea cu o ceață aromată.

Prințesa purta o rochie de mătase albă — fără mâneci, era de fapt aproape doar un cearșaf de pânză moale. Un ac simplu de argint o ținea legată la nivelul umărului drept. Rochia atârna până la podea și era prinsă la mijloc cu un cordon alb.

Tânăra avea părul desfăcut, fără coroniță ori măcar un pieptene înfipt în el, dar era periat bine, căzându-i în cascade peste umărul stâng, gol. Pupilele cafenii aproape că nu mai lăsau loc de albul ochilor, impresie întărită și de lumina

redusă din cameră, și priveau drept ceva ce eu nu puteam să văd. Prințesa părea a fi intrat deja în comunicare cu Zeița.

Trimisul Fial m-a condus ușor spre postul meu din spatele Prințesei; apoi preotul cu cădelniță ne-a dat ocol de trei ori. Psalmodia pe o voce așa joasă, că zăngănitul cădelniței lovindu-se de lanțul pe care atârna îi acoperea cuvintele. S-a oprit o dată ca să lase fumul să-mi învăluie *tsincaatul*, după care Trimisul Fial ne-a condus din odaie și de-a lungul unor coridoare întunecate spre Turnul Lunii.

Preoții au deschis Turnul Lunii și au intrat primii. Cel cu cădelnița a fost primul, fumul gros care plutea în aer după el arătându-ne drumul. Apoi un preot cu o lumânare a luat-o pe scări în sus în fața Prințesei și Trimisul Fial a venit după mine, care pășeam în urma ei.

Am urcat în spirală până la cea mai înaltă odaie a turnului. Mai mică decât m-aș fi așteptat, aceasta avea, în chip de ferestre, patru crestături în perete, pentru tras cu arcul, iar pereții de piatră și podeaua de lemn erau neîmpodobite. Pielea leopardului de munte era întinsă deja pe jos în mijlocul încăperii, dar, în afara noastră și a ei, spațiul era complet pustiu.

Mi-am ocupat postul în stânga ușii, unde mi-a arătat Trimisul Fial; preotul cu lumânarea și cădelnițarul m-au flancat. Prințesa a îngenuncheat pe pielea de leopard. Trimisul Fial a luat cădelnița și a umblat în jurul ei de trei ori. Cădelnița scotea pufăituri mari de fum, care se risipeau însă în ușoara adiere ce intra pe ferestre.

Trimisul Fial s-a oprit în spatele Prințesei și s-a înclinat spre ceva dinaintea ei.

— O, Înțeleaptă și Minunată, Dătătoare a Tot ce este Viață, Maică a Lumii, îți aduc dinainte pe Fiica ta, Zaria ra Hamis. A împlinit Vârsta și Primește Deschis Misiunea Divină pe care i-ai Pregătit-o.

A făcut din nou o plecăciune și s-a întors spre ușă. A luat lumânarea de la celălalt preot și a așezat-o pe podea, în

dreapta Prințesei. Ceilalți doi preoți au părăsit odaia înaintea lui. Plecând, Fial n-a făcut decât să îndrepte cădelnița spre mine cu o mișcare scurtă. M-am desprins de la perete și am închis ușa.

Nu aveam niciun drug cu care să blochez intrarea și nici vreo cheie cu care să încui ușa, lucru care mă neliniștea întrucâtva. În afară de asta, totuși, camera era sigură, așa că nu mă așteptam să întâmpin mari probleme în încercarea de a-i împiedica pe oameni să deranjeze ritualul. M-am lipit cu spatele de ușă, stând cu fața spre Prințesă. Aveam încredere că auzul mă va avertiza de prezența unor eventuali intruși, iar poziția incomodă în care stăteam nu avea să mă lase să adorm, fiind astfel pregătit să reacționez.

Am privit cum Luna Iepure a făcut drumul de la geamul sudic la cel vestic și am știut că se scurseseră două ore — până atunci, într-o tăcere absolută. Călcâiele și umerii începeau să mă doară, dar le-am ignorat, căci Prințesa stătuse în genunchi, nemișcată, în tot acel timp și nu încercase nici măcar o dată să-și găsească o poziție mai comodă. Îi priveam umerii cum urcă și coboară în ritmul respirației. Mișcarea era egală și destul regulată încât să poți crede că dormea, dar eu știam că era de fapt trează. Se uita drept în față, scrutând locul spre care Trimisul Fial se înclinase mai devreme.

Atunci, am văzut-o. A început ca o scânteie, după care a crescut într-o floare de foc. Am ridicat mâna stângă să-mi apăr ochii de lumină și am văzut simbolul lupului arzând cu flăcări purpurii în spatele ei. Lumina s-a stins iute și-n locul ei se afla o femeie — sau așa părea. O singură privire către ochii ei, însă, și am știut că nu era o simplă muritoare.

Era goală, într-un fel, deoarece, deși nu purta niciun strai, avea corpul acoperit cu blana moale a leopardului de munte exact ca aceea pe care îngenunchea Prințesa. Asta nu o făcea mai puțin frumoasă sau seducătoare, dar era ceva în atitudinea ei care o ridica deasupra oricărui gând de natură sexuală.

I-a zâmbit cu afecțiune Prințesei și a întins mâna să mângâie obrazul Zariei cu un deget suplu, îmblânit.

— Fii bine-venită, Fiica mea. Am pentru tine o profeție.

Cuvintele ei au reverberat de o mie de ori în sine, însă n-au fost rostite cu putere. Sunetul mi-a trimis un fior rece și bizar pe șira spinării, căci în vocea ei le puteam auzi pe mama și bunica mea.

— Domnia ta va fi lungă. Te vei căsători cu Ducele din Sinjaria și-i vei aduce pe lume copii. Prin tine, un rău va fi îndreptat, iar de mâna ta multe alte rele vor fi îndreptate. Vei fi pe placul meu.

Zeița a mângâiatul părul negru, mătăsos al Zariei, apoi a închis ochii Prințesei. Tânăra s-a năruit încet la pământ, inconștientă, și a adormit în pace.

Zeița a ridicat ochii spre mine și vocea ei a șuierat aidoma felinei a cărei piele o purta.

— Acum tu, Talion, Nolan ra Sinjaria.

Și-a dezgolit dinții și mi-a spus pe un alt nume.

Cuprins de remușcări, am clătinat din cap și am căzut în genunchi.

— Nu mi se mai spune așa.

A râs și m-a batjocorit într-un milion de voci.

— Te cunosc în tot ceea ce ești. Nu-ți imagina că, deoarece ți-ai abandonat adevăratul sine, alții au făcut la fel.

Sentimente vechi au fost stârnite în mine, dar am reușit să reprim strigătul de copil pe care îl invocau.

— Nu mai e nimeni altcineva care să știe, iar eu nu mi-am abandonat adevărata persoană. M-am schimbat și am crescut dincolo de ceea ce am fost înainte, nu m-am lepădat de acea identitate cum se leapădă șarpele de piele.

Zeița m-a privit, cântărindu-mi cuvintele.

— Pentru tine, Talion, n-am nicio profeție, ci doar avertismente. Ține-le minte, dă-le ascultare. Moartea bântuie în Seir, iar tu ești unul pe care așteaptă să-l ia.

Vorbind, a început să se schimbe. Trupul i s-a umflat și s-a contorsionat, la extrema opusă a frumuseții sale de dinainte. Pielea i-a fost spartă de răni deschise și i s-a acoperit de-un lichid verde gros, translucid, vârstat cu stacojiu. Din găurile căscate în ea s-au târât afară scarabei, începând s-o devoreze până la os. Stomacul i-a explodat și am văzut în el viermi care fojgăiau întruna, consumând-o. Un deget osos a arătat spre mine și vocea ei a hârâit într-o parodie lugubră a mesajului transmis Prințesei:

— Dă-mi ascultare, Talion.

Scalpul i-a plesnit și fâșiile de carne i-au căzut pe ambii umeri, dar în locul osului de ivoriu al țestei la care mă așteptam, cu totul altceva susținea gâtul ei. Craniul era din cristal pur, asemenea craniului din Talianna, iar lumina pe care o proiecta dizolva tot ce se afla mai jos de el. Am fixat orbitele goale, dar nu am văzut decât o reflexie distorsionată a încăperii.

Dematerializată, vocea Zeiței umplea turnul.

— Deși ești tu puternic, Talion, în stare să-i strivești pe cei vii, a spus maxilarul de cristal mișcându-se și răsunând la fiecare cuvânt, pe morți nu îi poți înfrânge!

CAPITOLUL 18

Novice: Justițiarul

Stăteam crispat lângă pragul ușii apartamentului Lordului Hansur. Lordul Justițiar ședea la masa de lucru, iar vizavi de el era Vrăjitorul care mă supraveghease în perioada de recuperare. Cu toate că îmi revenisem în simțiri cu trei zile în urmă, vraja care îmi amorțea umărul era încă puternică și purtam brațul stâng încă legat.

— Intră, Nolan, și te rog să stai jos.

Lord Hansur a arătat spre scaunul de lângă Vrăjitor.

— Vrăjitorul Adamik și cu mine discutam despre recuperarea ta. Datorită unor lucruri spuse de el, am ajuns la o concluzie dificilă și voiam să fie de față ca să-ți răspundă la întrebări.

Am încuviințat din cap. Mi s-a strâns stomacul. Singurul lucru de care mă temeam de când mă trezisem era pe cale să se întâmple.

Lord Hansur și-a împreunat mâinile și s-a încruntat.

— Mă tem că nu vei putea participa la probă și nici la ritualul Craniului cu ceilalți Șaptesprezeci.

Un ghem de durere mi-a căzut în stomac, împrăștiindu-se apoi în tot corpul așa cum se împrăștiase otrava din umăr.

— Adică sunt eliminat din serviciul talionic?

M-am forțat să vorbesc în pofida nodului din gât, apoi am strâns din dinți ca să nu las maxilarul să-mi tremure.

Lord Hansur a zâmbit blând și a scuturat din cap.

— Nu, Nolan, nicidecum. Doar că umărul tău nu e pregătit acum pentru probă.

S-a uitat la Vrăjitor, căutând confirmare, iar omul cu păr alb a încuviințat grav.

Am ezitat, apoi am dat aprobator din cap spre Vrăjitor.

— Te rog să nu iei întrebarea asta ca și când m-aș îndoi în vreun fel de priceperea ta, căci nu e așa, dar nu poți, pur și simplu, să-mi repari umărul?

Vrăjitorul a surâs binevoitor.

— Nu, Nolan, nu pot vindeca rana prin vrajă. Ai fost grav rănit. Otrava a distrus mult țesut muscular. Pot folosi vrăji ca să opresc infecția și să stimulez creșterea de țesut muscular nou, dar eficiența magiei depinde de rapiditatea cu care este folosită după rănire. S-a încruntat și a depărtat mâinile într-un gest de neputință. Vrăjile mele pot regenera membre tăiate, dacă pot aduna destulă putere pe care să o îndrept spre rană în clipa când membrul acela a fost retezat.

Am dat aprobator din cap, dar Adamik a văzut că încă aveam unele rezerve, așa că a urmat:

— Îl știi pe Șaptesprezecele Arcaș care stătea în patul de lângă al tău?

— Dyre, cel cu piciorul rupt?

Vrăjitorul a aprobat.

— A avut o ruptură urâtă. Dyre și-a frânt ambele oase de la piciorul stâng și unul i-a ieșit prin carne. Vrăjitorul s-a întors spre Lord Hansur. Era plecat într-un exercițiu de supraviețuire și a căzut într-o râpă. A fost găsit abia după câteva zile. Adamik s-a întors înapoi spre mine. Cei care l-au găsit au pus oasele la loc, dar nu au făcut-o bine. Începuseră deja să se sudeze pe când a ajuns la noi, așa că a trebuit să le rupem din nou și să le așezăm cum trebuie. Vrăjile noastre îl pot ajuta doar să se recupereze, ca pe tine, iar de restul trebuie să vă ocupați voi înșivă.

Lord Hansur s-a ridicat.

— Mă aștept, deci, Nolan, să te gândești la o serie de exerciții care să-ți grăbească vindecarea și să le aranjezi într-un program de antrenament complet. Vrăjitorul Adamik îmi spune că ar trebui să-ți ia șase luni ca să-ți reclădești mușchii afectați. Până la Festival mă aștept să fii pregătit pentru proba finală.

Am înțeles că eram liber să plec. M-am ridicat și m-am înclinat înaintea ambilor bărbați, apoi am ieșit din odaie. Afară, în hol, Marana și Jevin s-au desprins de zidurile umbrite și au venit lângă mine. Marana și-a strecurat mâna în mâna mea dreaptă.

— Ce a avut de spus, deci, Nolan?

Vocea groasă a lui Jevin nu trăda niciun pic din emoția care știam că îl încerca.

Am zâmbit.

— Păi, nu voi fi supus probei cu ceilalți Șaptesprezeci și nu voi participa la Ritual cu voi.

Mâna Maranei a tresărit într-a mea, dar eu i-am zâmbit doar și mi-am petrecut brațul drept pe după umerii săi.

— Nu sunt însă eliminat și, de îndată ce îmi voi putea folosi din nou bine brațul stâng, voi da proba.

O O O

Lord Hansur a decis, iar Vrăjitorul Adamik a fost de acord, că va trebui să stau la infirmerie până ce vindecarea mea va ajunge la un nivel ce avea să fie hotărât ulterior. Astfel eram ținut departe de ceilalți Șaptesprezeci, iar asta era bine, deoarece mă împiedica să-i deranjez în timpul ultimelor pregătiri pentru Ritual, iar pe mine mă scutea de deprimare, văzându-i cum avansau tot mai mult fără mine.

În cursul serii, eu, Marana, Jevin și alți Șaptesprezeci în afară de Lothar ne întâlneam totuși, dar în multe zile nu vedeam aproape pe nimeni din vechiul grup. Timpul petrecut

forțându-mă și antrenându-mă nu era unul fericit, pentru că mă munceam din greu; îmi aducea însă multe satisfacții.

Adamik mi-a ținut umărul amorțit două săptămâni după ce m-am trezit și asta îmi crea anumite probleme la antrenament. Până să-mi pot folosi din nou brațul nu-l puteam întări, așa că în primele două săptămâni exercițiile au constat din alergări lungi dimineața și seara, iar după-amiaza din studii interesante.

Lord Hansur nu-mi vorbise deloc despre Călătoria mea. Știam bine că nu uitase, cu toate că mi-a trecut prin gând că e posibil să mă fi lăsat deoparte în timp ce ceilalți se pregăteau de Ritual. În orice caz, orice ar fi avut de gând să-mi spună, eram hotărât să recuperez ceva din ultima mea aventură și poate să dovedesc că nu fusesem așa neghiob cum mă simțeam.

Am căutat și am conspirat cu un armurier de Servicii grăsuliu, cu fălcile colțuroase, pe nume Gilbere, ca să producă săgeți xne'kal de aruncat cu mâna. I le-am descris cât m-am priceput de bine și, chestionat intens de el, mi-am amintit mai multe amănunte decât credeam aș fi putut. A respins imediat ideea unui vârf de cremene, iar a doua zi după-masa făurise deja un vârf triunghiular, piramidal, pe care l-a înfipt într-o săgeată fără pene de arbaletă.

Am surâs când mi-a arătat o țintă în fundul atelierului său.

— Încearcă, Nolan, ești primul care o face.

Am aruncat săgeata spre țintă așa cum aș fi aruncat un cuțit. Săgeata s-a răsucit prin aer, s-a lovit cu latul de țintă și a căzut la pământ. Am mai încercat de douăsprezece ori și, pe măsură ce m-am obișnuit cu greutatea, am fost tot mai bun, dar jumătate din încercări tot n-am reușit să înfig vârful de cincisprezece centimetri în țintă.

Am ridicat din umeri, atât Gilbere, cât și eu, și i-am oferit săgeata înapoi. A refuzat-o.

— Mai pot face. Poate te vei antrena în timp ce alergi sau te gândești tu la altceva.

M-am antrenat cu săgeata în timpul alergării de seară, dar rezultatele au fost, din păcate, mai descurajante decât cele din atelier. Am lăsat-o pe pat și m-am furișat din cameră ca să nu-l trezesc pe Dyre — dormea în patul alăturat. M-am dus la băi și am stat în apă până când mi s-au murat mâinile și picioarele, după care, fără tragere de inimă, m-am înapoiat la infirmerie.

Pe când străbăteam coridorul am auzit un pocnet și un scârțâit care s-au repetat de mai multe ori. Am dat buzna în cameră și l-am văzut pe Dyre stând pe pat și aruncând săgeata în tăblia de la picioare. Poc. Apoi se apleca în față, *scârț*, și o desprindea. Tăblia era toată numai găurele, iar cele două aruncări la care am asistat au fost reușite — săgeata s-a înfipt perfect în lemn.

Când am intrat, Dyre a ridicat ochii.

— Sper că nu te superi.

A surâs mânzește și a ridicat din umeri.

— Mă plictiseam. Chestia asta este minunată. Ce este?

Am îndreptat un deget acuzator spre tăblia patului.

— Cum ai făcut asta?

Când și-a dat seama, pentru prima dată, ce făcuse cu patul, pe chip i s-a întipărit groaza, dar eu am scuturat din cap.

— Nu, nu patul. Cum ai făcut s-o împlânți așa des.

Dyre a ridicat din umeri.

— A fost ușor. Chestia asta are nevoie de ceva mai multă greutate în față, dar zboară bine.

A dus săgeata la ureche, ținând-o de la mijloc, și a aruncat-o. I-a zburat dintre degete, nu s-a rostogolit nici măcar o dată prin aer și s-a înfipt perfect în tăblia patului.

Mi-am scos aerul din plămâni.

— O, nu o arunci cum trebuie.

Am scos-o din tăblie și am aruncat-o în perete, de cealaltă parte a camerei. Nedezmințit, aceasta s-a lovit de perete și a căzut pe podea.

Dyre a mijit ochii.

— Pe voi, Justiţiarii, nu vă învaţă nimic? Dă-mi săgeata aia.

Am luat-o de jos şi i-am înmânat-o.

— Aş fi înfipt-o în perete de mult, dar atunci n-aş fi putut ajunge la ea.

Şi-a lovit piciorul amorţit cu săgeata.

Dyre a aruncat-o din nou şi săgeata a zburat drept spre ţintă. În timp ce eu priveam năuc, Dyre a început să chicotească.

— Cel mai important lucru e să se *învârtă*, Nolan. De ce crezi că săgeţile au pene? Le face să se învârtă de-a lungul axei şi astfel să zboare drept.

M-am gândit o secundă, apoi am străbătut camera şi am scos săgeata din perete.

— Penele. Nu m-am gândit la asta pentru că xne'kalii nu le folosesc.

Dyre a pufnit nervos.

— Ei nu-şi folosesc penele pentru săgeţi pentru că nu au nevoie de asta. O roteşti aruncând-o. Gândeşte-te la ea ca la o suliţă şi încearcă din nou.

Încet, cuvintele lui au început să aibă sens pentru mine. Am ţinut săgeata ca el şi am aruncat-o. S-a clătinat puţin în zbor, dar s-a înfipt în perete. Am zâmbit larg.

— Penele ar face-o să se învârtă doar într-o direcţie, aşa-i?

Am scos săgeata din perete şi am ţinut-o pe lângă corp, cu vârful în jos.

— Dar asta nu ar înlesni o aruncare pe sub mână, ca asta.

Am aruncat săgeata, făcând-o să se învârtă tare. I-am dat drumul când mâna mi-a ajuns deasupra mijlocului şi săgeata s-a înfipt în perete cu şaizeci de centimetri mai sus şi în stânga capului lui Dyre, care s-a aplecat repede. Am râs de expresia de pe faţa lui când a ridicat ochii spre săgeată, dar apoi a început şi el să râdă.

— Cred că ai înțeles principiul, Justițiarule, a suspinat el.

O O O

Datorită revelațiilor din seara aceea, i l-am prezentat pe Gilbere lui Dyre și împreună au preluat întregul proces al făuririi săgeților. Niciodată nu-mi spuneau ce pregăteau până să mă întorc de la alergarea de dimineață și îmi petreceam după-amiaza încercând diverse feluri. După ce încheiam seria de probe la care mă supuneau, mă interogau fără milă și încuviințau conspirativ din cap când spuneam ceva care îi mulțumea sau înfuria.

Adamik a ridicat în sfârșit vraja de pe umărul meu și înțepeneala și slăbiciunea lui m-au îngrozit. Primul meu impuls a fost să abandonez toate celelalte exerciții și să mă ocup doar de umăr, dar Adamik m-a sfătuit să nu fac asta, iar eu i-am înțeles avertismentul. Nu trebuia decât să rup mușchii și mai tare suprasolicitându-i și atunci poate nu-mi mai reveneam niciodată.

La o săptămână după ce am putut să-mi folosesc din nou brațul, Lup a reapărut în Talianna. Nu mai purta șaua și căpăstrul meu, dar arăta în formă. Excelența Sa s-a ocupat de harnașamentul cu care sosise — nu mi-ar fi plăcut să fiu considerat o persoană care a furat un cal talionic — și mi-am luat responsabilitatea de a-l îngriji.

Întoarcerea lui Lup și recâștigarea forței în umărul stâng mi-au modificat din nou regimul de antrenament. Continuam să alerg dimineața, dar introdusesem de-acum, în timpul alergării, exerciții de întărire a brațului. Programul de după-amiază se modificase ca să mă pot antrena cu alți novici și să-mi recapăt îndemânarea de luptă. Mi-am abandonat alergarea de seară și bună parte din acel timp mi-l petreceam cu Dyre și Gilbere, lucrând la săgeți.

Cei doi s-au decis până la urmă asupra unui model final. Săgeata tip ac pe care Gilbere o gândise la început supraviețuise până la produsul final. Un inel de plumb strângea lemnul în jurul vârfului de ac și adăuga greutate părții din față a săgeții, pentru a spori șansele de a lovi ținta cu vârful înainte chiar și atunci când aruncarea era slabă. În cele din urmă, treizeci de centimetri de lemn tare alcătuiau coada săgeții, care avea caneluri lungi de șapte centimetri, opt la număr, săpate paralel la baza cozii. Acestea aveau rolul unor pene neutre, foarte simple, care stabilizau săgeata în zboruri lungi.

Odată ce mi-au dat săgețile finalizate, am început să mă antrenez cu ele seara. Observația inițială a lui Dyre, că rotirea era cea mai importantă, continua să fie valabilă. Am descoperit că, indiferent cum aruncam săgeata, dacă o răsuceam destul, aceasta zbura drept și de regulă atingea ținta. M-am antrenat intens, cel puțin două ore pe seară vreme de cinci luni, și am început să fiu tot mai experimentat cu ambele mâini.

Noua armă a atras într-o oarecare măsură atenția. Dyre se ridicase în sfârșit din pat și umbla pe picioarele lui, iar entuziasmul lui pentru săgeata revoluționară a convins un număr de Arcași să o încerce. Întrucât eu exersasem mult cu ea, dexteritatea mea o întrecea pe a lor la început, iar asta i-a descurajat pe mulți. Totuși, puținii care au rămas au învățat repede să o folosească foarte bine și sesiunile de antrenament de seară se încheiau de regulă cu un concurs sau o întrecere pentru a determina cine putea nimeri ținta dificilă pe care o alegeam în seara cu pricina. Roșiile răscoapte erau primele pe lista țintelor preferate datorită felului în care explodau când erau lovite drept în mijloc.

O O O

Interesul pentru săgeți a dus, cam cu o lună înaintea Festivalului, la organizarea unei demonstrații oficiale.

Maestrul voia să vadă dacă poate adăuga arma la arsenalul talionic. În calitate de juraţi, i-a ales pe Lord Fletcher, Lord Hansur şi Excelenţa Sa. Aceştia şi-au petrecut prima parte a zilei chestionându-i pe Gilbere şi pe Dyre cu privire la modelul şi confecţionarea armei. Odată mulţumiţi cu detaliile de natură tehnică, m-au invitat pe mine să demonstrez practic avantajele armei, într-o simulare de luptă.

Terenul pus la dispoziţie ocupa o porţiune mică din curtea de antrenament aflată la sud-est de Stea. Patru Justiţiari Cincisprezece şi cu mine stăteam la un capăt al pistei. Fiecare dintre ei avea o pungă cu roşii răscoapte pe care aveau să le folosească în chip de proiectile împotriva mea şi purta o banderolă de-o culoare diferită de a celorlalţi. Eu eram înarmat cu o duzină de săgeţi şi îi puteam elimina din luptă nimerind una dintre momâile risipite pe terenul a cărui culoare corespundea culorii banderolei lor. Singura problemă era condiţia că puteam lovi momâia numai dacă Cincisprezecele căruia îi corespunda era vizibil, şi erau o mulţime de baricade care să le ofere acoperire.

Lord Hansur le-a făcut semn Cincisprezecilor să o ia din loc şi a aşteptat până când aceştia s-au ascuns, abia apoi dându-mi semnalul de plecare. M-am întors şi am dat fuga pe pistă, cu câte o săgeată în fiecare mână. Am zărit o mişcare cu coada ochiului drept şi am sărit în faţă. O roşie a explodat în spatele meu şi, înainte ca novicele să dispară, am zărit o bucată de albastru.

Am făcut o grimasă şi m-am rostogolit în dreapta. Acel Cincisprezece, un puşti lălău cu păr negru pe nume Alf, avea să fie cel mai greu de eliminat. M-am ridicat în picioare, apoi m-am ghemuit şi m-am rostogolit iar spre stânga. Doi Cincisprezeci, unul galben şi altul roşu, s-au ridicat şi au aruncat cu roşii în locul unde fusesem. Am aruncat cu mâna dreaptă şi-am înfipt o săgeată într-o momâie roşie, dar novicele galben s-a tras la loc ferit, prea repede ca să-l pot elimina şi pe el.

Am dat fuga înainte și m-am oprit în fața baricadei după care se ascunsese Cincisprezecele roșu. În dreapta am auzit un foșnet și m-am întors la timp să-l văd pe Alb ridicându-se și aruncând. M-am răsucit pe o parte și roșia a explodat în baricadă. Albul s-a ascuns la loc în timp ce fructul mă împroșca din cap până-n picioare cu semințe și pulpă.

— Fir-ar să fie, am înjurat cu voce tare și am ridicat o săgeată lângă ureche. Albul s-a ridicat din nou ca pentru a vedea dacă mă nimerise și și-a recunoscut imediat greșeala. Am aruncat săgeata și am nimerit momâia albă drept în piept.

Am mutat săgeata din mâna stângă în dreapta, mi-am șters sucul de roșie de pe față și am întins mâna goală spre vârful baricadei. Am sărit și m-am tras peste parapetul de lemn, înalt de un metru, dar în clipa când am atins pământul cu picioarele a trebuit să sar înapoi peste el.

O roșie a zburat printre picioarele mele depărtate și s-a strivit de lemn. Alf s-a făcut iarăși nevăzut înainte să pot arunca, dar în timp ce cădeam, pe când eram încă în aer, șansele de-a nimeri ținta erau oricum extrem de puține. M-am lovit destul de tare de pământ, însă am continuat cu un salt pe spate, ca să fiu o țintă cât mai mică posibil.

În stânga, Galbenul s-a ridicat și a aruncat trei roșii într-o succesiune rapidă. Primele două s-au stropșit de pământ în spatele meu, dar a treia a fost aruncată perfect spre țintă. Am sărit de la pământ, unde stăteam ghemuit, chiar cu o secundă înainte ca ultima roșie să se împrăștie sub picioarele mele. Cu mâna stângă am aruncat o săgeată, cu boltă, spre cea mai apropiată momâie galbenă. Ținta a fost atinsă înainte ca novicele galben să se poată ascunde.

Acum, eu și Alf eram singuri. Am dat fuga de la o barieră la alta, atent la orice mișcare, cât de mică. N-am văzut nimic, dar apoi, pe când o coteam spre est, un fuior mic de praf s-a ridicat din spatele unei baricade, trădându-l pe Alf. Îndărătul ascunzătorii sale se afla o momâie albastră.

Imediat am croit un plan în gând și am acționat urmându-l. Puteam arunca în momâie doar când îl vedeam pe Alf, iar el era mult prea rapid ca să rămână descoperit cât timp mi-ar fi luat mie să reglez ținta și să arunc. Hotărât să-l țin la vedere atât cât îmi trebuia, m-am ridicat și am alergat direct spre poziția sa.

Alf nici nu s-a clintit în timpul atacului meu. Am sprintat prin câmp deschis, pregătit să arunc în clipa când vedeam o bucățică din el, dar novicele a rămas ascuns. Era un război al nervilor și niciunul dintre noi nu avea de gând să cedeze.

Am râs și am sărit spre vârful baricadei lui. M-am împins cu picioarele în ea și am sărit și mai mult în aer. Alf, stând întins pe spate, a rânjit la mine și mi-a aruncat o roșie pe lângă urechea stângă. Chicotind, m-am răsucit încet și-am aruncat săgeata din mâna dreaptă. Aceasta s-a înfipt în căpățâna momâii albastre în același timp când a doua roșie a lui Alf s-a spart în pieptul meu, udându-mă. M-am prăbușit la pământ și-am râs până m-au durut coastele.

Buna dispoziție m-a părăsit când umbra Lordului Hansur mi-a căzut peste față. Era flancat de Lordul Fletcher și de Excelența Sa. Am sărit imediat în picioare, m-am înclinat adânc și l-am auzit pe Alf grăbindu-se să procedeze la fel în spatele meu.

Lord Fletcher a vorbit primul și i s-a adresat Lordului Hansur.

— Arma novicelui tău pare într-adevăr a ne fi utilă, lucru pe care nu-l pot spune și despre simțul lui tactic.

Rostită cu ușurință, ultima jumătate a comentariului său m-a descumpănit.

Excelența Sa a scos săgeata din momâia albă și a întors-o pe toate părțile în palme. S-a încruntat.

— Pătrunde destul de bine în carne, dar nu are suficientă forță ca să intre în os. Ar trebui să fie otrăvită.

Lord Hansur a încuviințat din cap și Excelența Sa s-a uitat spre mine.

— Xne'kalii își otrăvesc săgețile?

Am aprobat cu o mișcare din cap. Știam că otrava nu era bine privită în Talianna, dar îmi făcusem timp să citesc câte ceva despre otrăvuri la bibliotecă.

— Dacă îmi permiteți, lorzii mei, am citit despre o otravă extrasă din plante — nu cea folosită de xne'kali — și folosită de Harashu în Deșertul Verde de dincolo de Sterlos. Paralizează fără a ucide, atunci când e folosită într-o formă destul de diluată.

Am coborât privirea în pământ.

— I se spune *kutarai*.

Lord Hansur a înclinat din cap spre mine.

— Mulțumesc, Nolan, și ție, Alf, pentru această demonstrație. Alf, tu ești liber să pleci. Nolan, curăță-te și prezintă-te la raport în odăile mele într-o oră.

O O O

Lord Hansur stătea deja la masa de lucru pe când am ajuns în apartamentul său. Din cine știe ce motiv, simțisem nevoia de a-mi îmbrăca uniforma — tunică fără mâneci din piele, neagră și pantaloni de piele neagră vârâți în cizme de călărie. Întâlnirea aceasta îmi dădea mari emoții. Lord Hansur m-a invitat în odaia sa și mi-a făcut semn să stau în singurul scaun din fața mesei de scris.

— Nolan, am vorbit cu Ring. Vreau să știu de ce ți-ai întrerupt Călătoria cu el.

Vocea lui nu-mi dădea niciun indiciu cu privire la sentimentele sale față de Ring, a acțiunilor mele sau față de mine însumi; cu toate acestea, m-am crispat. Deși îmi citise jurnalul, amânase judecata Călătoriei mele până ce avea să poată purta o discuție cu Ring. Mi-am îndesat temerile înapoi în cutiuța

lor și-am vorbit ca o persoană dispusă să-și asume întreaga răspundere a faptelor sale.

— N-am să dau vina pe Ring pentru ce am făcut eu. L-am abandonat pentru că am crezut că voi învăța mai multe fiind departe de el decât alături de el.

O adevărată mască a concentrării, chipul Lordului Hansur nu trăda nimic. S-a lăsat pe speteaza fotoliului său mare și s-a uitat atent pe lângă minte. Cântărea fiecare cuvânt rostit de mine și știam că voia să mă mai audă vorbind, căci nu mă oprise. M-am supus dorinței sale nerostite.

— Știu că anul Călătoriei este deosebit de important pentru un Justițiar, pentru că avem șansa de-a călători și învăța despre lume, plus de-a ne exersa deprinderile deducției și urmăririi. Știu că pornim la drum cu Justițiari experimentați care ne arată lumea și ne demonstrează cum trebuie un Justițiar să supraviețuiască în acea lume. Înțeleg această parte a Călătoriei noastre și prețuiesc timpul petrecut cu Ring, pentru atât cât m-a învățat el din toate astea.

Am făcut o grimasă și am meditat un moment.

— Numai că alături de Ring nu puteam găsi răspuns la întrebări care mă frământau, despre mine și despre cum voiam să supraviețuiesc în lume. Înainte să ajung la Talianna știam cum e să simți teama pe care Ring o folosea ca să forțeze mâna oamenilor și nu-mi plăcea sentimentul ăsta atunci. În același fel, îmi aminteam povești despre un Justițiar singuratic care alunga bandiții dintr-o gospodărie izolată, și genul acela de viață mi-l doream.

Lord Hansur a încuviințat încet din cap.

— De ce l-ai abandonat pe Ring?

M-am gândit și-am scos aerul încet pe nas.

— E foarte convins că procedează bine așa cum procedează. E foarte eficient și fără-ndoială nu mi-ar plăcea să-l știu pe urmele mele, dar asta îl ține la distanță de lume. N-ar fi incapabil să ajute pe cineva într-o situație periculoasă, iar

când căutam prin ruine arse cadavre de copii a muncit la fel de intens, dacă nu chiar mai intens ca oricine altcineva. Doar că — mi-am căutat cuvintele potrivite — metoda lui nu-i îngăduie niciodată să-i *pese* de cineva. Într-o jumătate de an, cât am fost alături de Ring, am învățat cum să muncesc și știam că, dacă nu aveam *încotro*, aș fi putut munci așa. Știam totodată că muncind așa m-aș măcina pe dinăuntru. Poate e din cauza faptului că am crescut într-o familie înainte să ajung aici, nu știu, dar aș muri dacă ar trebui să mă învălui în umbre și teroare. Eu am nevoie de oameni și am nevoie de respectul și prietenia, nu de teama și disprețul lor.

Figura Maestrului tuturor Justițiarilor s-a luminat și s-a uitat la mine.

— Ce-ai învățat, deci, în timpul Călătoriei, novice?

M-am lăsat pe spătar și am încercat, în pofida sentimentelor contradictorii, să mă dumiresc ce învățasem.

— Am învățat că oamenii pot accepta un Justițiar ca pe o persoană pe care să o întâmpine nu cu teamă, ci cu brațele deschise. Pentru unii, un Justițiar este o autoritate care poate interveni să preîntâmpine făptuirea unei nedreptăți. Pentru alții, un Justițiar este garanția că faptele rele vor fi pedepsite sau că nenorocirea lor va fi răzbunară. Sunt în acord cu aceștia și am învățat să ofer un alt fel de Justițiar: prietenul dispus să întindă o mână de ajutor la nevoie.

Am închis ochii și mi i-am frecat o secundă.

— Îmi amintesc un moment din copilărie când a trebuit să ieșim cu toții în toiul nopții și să luptăm cu incendiile de vegetație sau să distrugem cât mai multe lăcuste posibil, înainte să ne mănânce toate recoltele. Îmi amintesc când căutam animale sau copii pierduți și îmi amintesc că tata pleca să ajute la prinderea hoților de vite. Toate acestea fac parte din lupta zilnică de supraviețuire a oamenilor care trăiesc pe pământurile patrulate de noi și totuși Justițiarii pot fi așa rupți de această realitate, încât pot cere de la o familie hrană și adăpost

și să le dea ca plată o foaie de hârtie. Hârtia aceea nu are nicio valoare până vin perceptorii, iar cu hârtia nu dai de mâncare unei familii care rămâne fără mâncare. Asta nu e dreptate.

Am suspinat.

— Am învățat, cred, că dreptatea, pentru mine, trebuie împărțită cu milă și bun simț. Goana după ucigași poate lăsa un Justițiar fără acestea două. Când am intrat în satul acela din Juchar și Marko și-a asmuțit cuțitarii asupra mea, i-aș fi putut omorî, la fel și pe el, apoi aș fi putut porni în căutarea stăpânului său, să-l trag la răspundere pentru jignirile lui. Și nu pot spune, aici și acum, că în viitor nu voi face asta, dar atunci asta nu era important. Lucrul *drept* pe care îl aveam de făcut, am crezut atunci și cred și acum, a fost să rezolv problema satului cât mai simplu posibil.

Lord Hansur a mijit ochii.

— Nu te poți împrieteni întotdeauna cu toată lumea. Sunt oameni care vor încerca să profite de tine.

Am zâmbit și am dat afirmativ din cap.

— Înțeleg asta, milord. Știu că singura soluție la problema unui ucigaș nebun este moartea lui. Accept asta. Știu, de asemenea, că imaginea Justițiarilor venindu-le mereu de hac criminalilor îi oprește pe oameni de la fărădelegi mărunte. Îmi dau seama că imaginea lui Ring ca Justițiar are rolul și rostul ei, și nu mă voi feri să adopt acea imagine dacă va fi nevoie.

Cu infractorii după care sunt trimis voi fi nemilos și neînduplecat. Cei care încearcă să profite pe seama mea vor descoperi că sunt la fel de vulnerabili ca oricare altul. Ring m-a învățat lecția constrângerii și a fricii, dar pentru mine acestea sunt doar unelte, iar nu una și aceeași cu ființa mea.

Un zâmbet s-a lățit pe fața Lordului Hansur.

— De când mă știu ca Talion, tu, Nolan, ești unic. Din câte știu, de la Spulberare încoace tu ești singurul Justițiar acceptat, deși nu aveai vârsta cuvenită, și ai surprins pe mulți

cu abnegația și sârguința ta. Nu puțini au fost cei care credeau că vei abandona la scurt timp după ce ni te-ai alăturat și ori de câte ori ai făcut ceva demn de toată atenția ai fost criticat, întrucât nu te-ai aflat printre noi încă de la naștere. Poate te-ai întrebat de ce l-am ales pe Ring ca să-ți fie ghid în Călătorie. Nu a fost o hotărâre pe care am luat-o ușor...

Lord Hansur a ridicat privirea spre ușă și a tăcut.

— L-a ales pe Ring pentru că așa i-am spus eu să facă.

Am întors capul și am făcut imediat o plecăciune spre Maestru. Mi-a răspuns la salut cu o înclinare ușoară din cap, apoi s-a așezat pe un taburet de lângă intrare.

— Mie trebuie să-mi mulțumești pentru un an alături de Ring sau — a zâmbit — pentru o jumătate de an. Ring este doar unul din numeroșii Talioni care cred că noi, ca Talioni, știm cum ar trebui condusă lumea. Acești Talioni au fost extrem de critici la adresa fiecărei mișcări ale tale. Maestrul a scos un hohot de râs ca un lătrat. Când grupul tău de Șaisprezeci au capturat tabăra de iarnă a Cincisprezecilor și a ținut-o sub ocupație, am fost copleșit de cereri ca tu să fii expulzat și ca orice mărturie a celor întâmplate să fie ștearsă din jurnale și din mințile celor implicați!

Mi-a căzut falca.

— Nu înțeleg, sire, de ce?

Lord Hansur a vorbit blând:

— Te-au văzut drept o amenințare. Veneai din exterior și erai mai bun la multe lucruri decât unii Talioni care s-au antrenat aici de când au venit pe lume.

— Mai rău chiar, Nolan, a exclamat Maestrul, ideile tale se împrăștiau cu ușurință. Lothar n-a fost niciodată îndeajuns de supus în ochii multora, iar între aroganța sa și gândirea ta neortodoxă, Marana, Jevin și alții din grupul vostru s-au desprins de modelul rigid pe care mulți au ajuns să-l prețuiască și să-l considere sacrosanct.

Lord Hansur a dat din cap, încuviințând.

— Noi nu am fost de acord cu ei că n-ai fi fost croit pentru a deveni Justițiar și atât Maestrul, cât și eu am fost sigur că, dacă ți s-ar da ocazia, te vei dovedi mai mult decât demn de această misiune în timpul Călătoriei. Am avut păreri diferite doar asupra terenului pe care să-ți demonstrezi puterile.

Lord Hansur a înclinat din cap spre Maestru, iar Maestrul i-a răspuns cu un zâmbet.

— I l-am propus pe Ring Lordului Hansur pentru că îl știam printre cei mai aprigi susținători ai grupării care crede că noi ar trebui să restabilim controlul asupra lumii. Sperasem că îl vei putea influența așa cum ai făcut-o cu ceilalți din grupul tău, dar nu mă așteptam la asta. Credeam totuși că vei rămâne cu el și că te vei întoarce manifestându-ți opoziția față de gruparea lui, cu tăria cu care ei se tem de tine, dar plecarea ta pe-un alt drum nu m-a luat prin surprindere. (S-a încruntat.) A provocat totuși unele probleme.

Maestrul s-a aplecat în față.

— Când Ring a anunțat că l-ai abandonat, mi s-a spus că ar trebui să trimit pe cineva după tine ca să te ucidă și am primit destui voluntari încât să trimit pe urmele tale o companie întreagă.

M-am lăsat pe spătar și-am icnit cu răsuflarea tăiată.

— Ce au spus ei?

Maestrul a zâmbit.

— Au sugerat că ești un laș și că ar trebui să fii executat ca exemplu pentru oricine ar mai crede că își poate face apariția în toiul Festivalului și să devină Talion. Sigur că discuțiile s-au întețit atunci când ai fost adus de tânărul acela, dar povestea lui, întărită de semnul pe care Adamik l-a descoperit pe mâna ta... ei bine, un laș nu poate intra în Ostrovul Împădurit și să iasă cu viață de acolo.

Emoțiile se învolburau în mine aidoma unor nori împrăștiați de vânt pe-un cer amenințat de furtună. Mă

stăpânea teama că dușmani de care nu avusesem niciodată știință pândeau în Talianna și sperau pierzania mea. Furia îndreptată spre acești vrăjmași fără chip sfâșia teama, ieșind biruitoare. Cine erau aceștia, încât să aibă cutezanța de a-mi cere viața? Furia era apoi înghițită, la rândul ei, de mândrie. Muncisem din greu pentru tot ce aveam, iar dată asta îi amenința, atunci îi și dezvăluia drept ceea ce erau, ființe meschine și nevolnice. Asta nu-i făcea mai puțin periculoși, dar îi făcea vulnerabili și știam că îi voi putea înfrânge cu timpul.

Lord Hansur și Maestrul s-au ridicat amândoi în picioare. Lord Hansur m-a surprins, întinzându-mi mâna.

— Bun venit, Nolan ra Sinjaria. Ai trecut ultima probă. Ia-ți armele și du-te în Camera Shar. A venit timpul pentru Ritual.

O O O

Ritualul Craniului este cea mai importantă probă prin care trebuie să treacă orice Talion. Fiecare Talion repetă Ritualul de fiecare dată când trece prin Shar, dar atunci, prima dată, fiecare gest, fiecare pas accelerează respirația și strânge stomacul. Atunci, prima dată, cu palma dreaptă caldă și netatuată, este cea mai dificilă experiență prin care un Talion a trebuit să treacă în toată viața sa.

Deoarece sabia și pumnalul pe care le-am adus la Ritual nu fuseseră folosite niciodată, funcționarul din Servicii mi le-a luat înainte de a începe. Nepătate de sânge, ele nu trebuiau curățate. După Ritual aveam să le numesc doar *tsincaat* și *ryqril*, și aveau să rămână neciobite și întregi atâta timp cât aveam să trăiesc.

Eram mândru de armele pe care alesesem ca Justițiar. Gilbere a cooperat cu mine la făurirea sabiei, punându-și tot sufletul în asta. Lama, lungă și suplă, era mai lată ca o spadă, dar avea totuși două tăișuri și era mai ușoară decât

un paloș. Gilbere a echilibrat-o perfect, ca să pot face eschive cu ea ușor, și totuși avea greutatea necesară aplicării unor lovituri puternice vrăjmașilor îmbrăcați în armuri solide. Gilbere i-a pus o gardă simplă și mânerul i l-a făcut să mi se potrivească perfect în mână. Aș fi vrut un mâner cu apărătoare în plasă, dar Gilbere mi-a reamintit că asta m-ar fi încurcat la scoaterea sabiei, iar eu i-am mulțumit pentru buna intuiție.

Pumnalul, pe de altă parte, mi-a fost ales de altcineva. Eu și Jevin am căzut de acord, înainte de-a pleca în Călătorie, să ne oferim unul altuia pumnalul. Eu cumpărasem din Ell unul pentru Jevin și îl trimisesem la cel mai apropiat avanpost talionic pentru a-i fi livrat fără a se ști de la cine era. Sosise cu mult înaintea mea și i-a fost dat lui Jevin când s-a întors din Călătorie.

Pumnalul pe care l-am primit eu de la el era o capodoperă. Avea o lungime totală de patruzeci și trei de centimetri, dintre care douăzeci și șapte reprezentau lama cu dublu tăiș. Mânerul din corn de cerb era învelit în oțel. Pumnalul, deși nu era bun pentru aruncări, avea greutatea potrivită atât pentru parat, cât și pentru înjunghiat. Se potrivea ca stil sabiei și țineam în mod deosebit la el.

L-am avertizat pe funcționar să aibă grijă de ele; apoi am tras pe mine șorțul ritualic alb și simplu și l-am urmat înăuntrul Camerei Shar. El a întins mâna și a atins ușile, care s-au deschis imediat. Fumul m-a învăluit.

Am pășit în Camera Shar pentru prima dată și am înaintat spre ușa de piatră neagră. Inima îmi bubuia în urechi și simțeam că-mi transpiră tot corpul. M-am uitat fix la craniul de aur încrustat în lespedea neagră ca noaptea și m-am cutremurat. Odată ce rosteam cuvintele, odată ce ușa se deschidea nu mai puteam fi altceva decât Justițiar.

Am încuviințat din cap. Acceptam acest fapt. Îl primeam cu brațele deschise.

— Eu, Nolan ra Sinjaria, mă înfăţişez ţie cu inima şi cu mintea curată. De-a ta vrere fi-va să m-accepţi, te voi sluji toată viaţa mea.

Lespedea a răspuns la vorbele mele. A urcat încet spre tavan aşa cum ceaţa se ridică înaintea soarelui. Simţeam că vălul dintre viaţă şi moarte s-a ridicat. Lumina a răzbătut din încăperea dezvelită de lespede şi am ştiut că acolo înăuntru Nolan ra Sinjaria avea să moară.

Iar în locul lui speram că urma să apară un Justiţiar.

Simţindu-mi picioarele înţepenite, am înaintat şi am îngenuncheat atent în faţa craniului. Nu mă puteam uita direct la el, întrucât lumina pe care o radia îmi rănea ochii, dar am observat că mânerul săbiei şi pumnalului meu păreau la locul lor. Mi-a luat un moment ca să-mi liniştesc respiraţia şi, când am făcut asta, lumina craniului s-a stins.

Am ridicat pumnul drept şi m-am forţat să-l deschid. Transpiraţia mi-a curs din palmă, şiroind pe antebraţ în jos. Degetele îmi tremurau în ciuda eforturilor mele de a mă linişti. Îngrozit, am întins mâna spre craniu şi, pe măsură ce mă apropiam de el, lumina a crescut în intensitate. Aveam impresia că ţeasta aceea râvnea, înfometată, la carnea mea. Lumina îmi străpungea pielea şi îmi puteam vedea oasele. Asta m-a speriat, dar am refuzat să mă las cucerit de teamă. Am lipit palma de relieful capului de mort de pe fruntea craniului.

Am auzit un sfârâit şi am simţit izul acru de carne arsă, dar n-am simţit deloc durere. În schimb, am simţit ceva ţâşnind în mine prin acel punct de contact între carne şi piatră. M-a săgetat pe braţ în sus şi mi-a umplut corpul cu energie. M-a năpădit şi mi-a examinat fiecare parte din organism; apoi s-a strâns ghem şi a ţâşnit pe coloana vertebrală în sus, explodându-mi în creier.

Fiecare amintire, fiecare gând, fiecare experienţă pe care o avusesem vreodată mi-au străbătut mintea deodată. Imagini şi sunete, mirosuri şi texturi m-au lovit la nivel conştient în timp

ce acest vârtej mintal continua să se rotească, cercetând tot ce cunoscusem sau visasem sau simțisem vreodată. M-am agățat de imaginea familiei mele, care se ștersese de-a lungul anilor, dar nu am putut-o ține prea strâns și a dispărut în furtuna care îmi cuprinsese creierul.

Atunci a încetat orice mișcare și m-am auzit spunând „Dreptatea, pentru mine, trebuie împărțită cu milă și bun simț", iar și iar. Cuvintele mi-au reverberat în țeastă până ce n-au mai fost decât un zumzet lipsit de sens, dar le-am auzit din nou și am înțeles că buzele mele le formaseră și că le rostisem cu voce tare. Zumzetul se stinsese, însă eu continuam să repet acea frază.

Acea prezență mi-a coborât pe gât și prin braț către craniu. Mă simțeam extrem de epuizat, însă palma dreaptă n-o simțeam deloc. Deși nu mă sfâșia nicio durere, mâna-mi rămânea înțepenită.

Craniul a vorbit. Maxilarul de sticlă nu s-a clintit, dar am știut că vorbele veneau de la el.

— Dreptatea trebuie împărțită cu milă și bun simț. Dreptatea este *darul* tău pentru lume, *nu* dreptul sau privilegiul tău. Ține minte asta și trăiește în consecință. Căci astfel vei sluji bine. Dacă uiți, dacă trădezi acest crez, te vei trăda pe tine, iar eu te voi ucide pentru asta.

Lumina craniului s-a stins și mâna dreaptă mi-a căzut în poală. M-am uitat la ea, simțind-o amorțită. Din palmă, contrastând cu pielea roz, mă privea un tatuaj simplu și negru, făcut din linii, înfățișând un cap de mort.

Am îngenuncheat acolo, ametit, și apoi am zâmbit. Câștigasem. Reușisem. Eram Justițiar.

Mi-am chemat *tsincaatul* și am scos *ryqrilul* din altarul din spatele craniului. Ușa de la coridor s-a deschis și un Justițiar a pășit în lume.

CAPITOLUL 19

Talion: Încoronarea

Încă nu înțeleg de unde au știut preoții că Zeița venise și plecase, dar au bătut la ușă într-o jumătate de oră după ce lumina ei s-a stins și craniul s-a evaporat. Simțind miros de tămâie, am întredeschis ușa și l-am lăsat să intre pe Trimisul Fial. El a încuviințat din cap spre mine și mi-a făcut semn, fluturând din mână, că pot să plec.

Deși nu i-am luat în seamă gestul, am părăsit totuși încăperea. Primul avertisment al Zeiței avea un înțeles. Nu-mi imaginasem nicio clipă că misiunea mea va decurge fără probleme și mă mai aflasem în umbra Morții până atunci. Acea parte a mesajului ei nu mă înfricoșa, ci mai degrabă îmi întărea nevoia de prevedere. Asta înțelegeam și puteam acționa în consecință.

A doua jumătate a mesajului ei — „Pe morți nu-i poți înfrânge" — era o enigmă cu o sumedenie de soluții. Cea mai evidentă, mai ales când aveai în vedere și primul avertisment, îmi anunța moartea de mâna *nekkehtului*. Spusese totuși că pentru mine nu avea nicio profeție, iar asta rupea legătura dintre cele două părți ale mesajului. Oare ce voia să cred?

Durerea pulsa în spatele ochilor mei și, cu toate că mă simțeam obosit, știam că nu aș putea dormi. Am părăsit Turnul Lunii și m-am dus direct în apartamentul meu. Acolo, am pus *tsincaatul* înapoi în teacă, am smuls cearșaful de pe pat și am plecat din nou spre băi.

Mi-am dat jos roba și m-am scufundat în bazinul cu cea mai caldă apă. O singură torță ardea în încăpere, și aceasta pâlpâia lângă ușă, așa că m-am îmbăiat în pace, în obscuritate. Aburii groși se ridicau în nori cenușii, izolându-mă de tot ce era împrejur, mai puțin de vocile care îmi răsunau în cap.

M-am forțat să mă concentrez asupra problemei de a-l împiedica pe *nekkeht* să ajungă la Rege. Chiar dacă nu îl puteam omorî, trebuia să existe o cale de a-i zădărnici asasinarea Regelui Tirrell. Focul putea fi o soluție, întrucât i-ar fi ars corpul; la fel, și dezmembrarea putea fi eficientă. Deși un *nekkeht* își putea reveni de pe urma unor răni grave, procesul de vindecare l-ar fi secat de energie, ușurând încercarea de a-l răni iar și iar.

Un scenariu mi s-a limpezit în minte. La balul mascat, înainte de miezul nopții, Ducele Vidor urma să facă primul pas pe drumul împlinirii profeției anunțate de Zeiță și avea să-i ceară Prințesei mâna. Ea avea să accepte și cel mai probabil avea să facă asta cu binecuvântarea tatălui ei. Toți oaspeții, nobilii din Imperiul Spulberat, aveau să-l audă pe Regele Tirrell cedând și acceptând mariajul. Era ca într-un basm și avea să dea bine în fața acelei auguste adunări.

Apoi, când orologiile orașului aveau să bată miezul nopții, Prințesa, cum era obiceiul, urma să ceară tuturor creaturilor malefice să părăsească regatul. Nobilii aveau să-și scoată măștile și chiar să o aclame pe Prințesă că i-a eliberat de puterile care îi stăpâniseră și care îi transformaseră în monstruozitățile al căror chip îl purtaseră toată seara.

Numai o singură creatură nu avea să-și recapete forma omenească. Aceasta avea să sară, încercând să o atace pe Prințesă. *Nekkehtul* urma să-l dea deoparte pe Ducele Vidor sau pe Contele Patrick, dacă cei doi ar fi încercat să i se opună. Doar Regele mai rămânea între *nekkeht* și Prințesă. Regele avea să înjunghie creatura, care avea totuși să-l ucidă, înainte să dispară în noapte, urlând. Nu avea să mai fie găsită niciodată.

Regele urma să zacă mort în brațele fiicei sale. Logodnicul ei avea să încerce să o consoleze și urma să o susțină în timpul înmormântării și a ascensiunii pe tron. Aveau să se căsătorească, iar lui avea să i se dea controlul armatei și astfel stăpânii lui aveau să înceapă să tragă sforile.

Disperarea mi s-a urcat în gât ca o greață de nedescris. Am lovit cu pumnul în apă, apoi mi-am impus să mă controlez. *Nu!* Refuzam cu tărie să permit acestui gând să devină realitate. Dacă nu-l puteam distruge pe *nekkeht*, aveam să mă asigur că Morai știa destule cât să-i permită lui Jevin să-i omoare pe toți lorzii care îl manipulau pe Ducele Vidor. Și de-ar fi fost să mor ca să se înfăptuiască asta, nimeni nu avea să controleze curtea Reginei Zaria în afară de ea însăși. Aveam să-i asigur șansa de-a îndeplini restul profeției Zeiței cu propriu-mi sânge.

Nervii și teama mea s-au evaporat și mi-am dat seama deodată că-mi era extrem de cald. M-am ridicat și m-am dus spre cel mai apropiat bazin cu apă rece. Am încercat-o atent cu degetele de la picioare și am tresărit imediat, fără să vreau, scoțându-le din lichidul rece ca gheața. Apoi mi-am adunat curajul și am sărit în bazin.

Am atins fundul și m-am împins drept spre suprafață.

— Pfiu!

Strigătul meu a reverberat în pereți și am așteptat imediat o reacție, dar mi-am dat seama apoi că nu avea cine să mă audă.

Sau așa am crezut.

— Apa din bazinul acela e extrem de rece, milord.

M-am întors. Căpitanul Herman stătea ghemuit într-unul dintre ungherele din apropierea ușii. Complet îmbrăcat, purta și sabie.

— Mie mi se pare foarte revigorant, a adăugat. M-am gândit întotdeauna la el ca la Râul Tal în toiul iernii. Nu ești de aceeași părere?

M-am uitat la el cu ochii larg deschiși, inocenți.

— Mă tem, bunul meu căpitan, că n-am vizitat niciodată provincia Tal. Pe deasupra, credeam că străinii au voie să intre doar în timpul Festivalului, iar acesta se ține primăvara, nu-i așa?

— Vara, milord. De parcă nu ți-ai aduce aminte. A surâs ca și când am fi împărtășit un secret. Suntem singuri aici, Lord Nolan, poți renunța la mascaradă. Știu cine ești.

Am clipit și mi-am șters apa de pe față.

— Zău? Mi-am încrucișat mâinile în față, invitându-l să mă lege. Ar fi trebui să știu că nu voi păcăli niciodată un Talion, Căpitane Herman, dar nu m-am gândit la asta. Speram să-mi îndeplinesc rolul de Campion al Prințesei, dar dacă trebuie să mă întemnițezi, acesta-i dreptul și datoria ta.

Căpitanul Herman a zâmbit.

— Ai limba tare ascuțită, asta pot spune sigur despre tine. Mi s-a spus să-ți aștept sosirea și sunt pregătit să te ajut dacă pot.

Am lăsat mâinile jos, împroșcând apă, apoi mi-am acoperit gura cu palma dreaptă. Îmi venea să râd stânjenit.

— O, încă mai crezi că sunt Talion. Am suspinat tare și m-am forțat să par ușurat. O, Căpitane Herman, m-ai speriat pe cinste. Pfiu, nu prinde deloc bine să-mi descoperi acum identitatea.

Lăncierul a înălțat mâinile în semn că se preda și s-a ridicat în picioare.

— Prea bine, Lord Nolan, sau oricine ai fi, dacă vrei să-ți păstrezi anonimatul, îți voi respecta dorința. Dar — a surâs și a înclinat din cap — sunt pregătit să-ți ofer ajutorul meu oricând vei avea nevoie de el.

— Mulțumesc, Căpitane Herman. Puțini oameni pot spune că au promisiunea unui Talion de a-i ajuta la nevoie.

Am înclinat capul spre el și, după ce în sfârșit a închis ușa, m-am mai scufundat o dată în bazin. Am ieșit apoi, m-am

înfășurat în cearșaf și am urcat scările obosit, abia așteptând să mă culc.

O O O

Adric m-a trezit ușurel făcând puțin mai multă gălăgie decât trebuia, în timp ce îmi pregătea hainele. Am ieșit de la adăpostul viselor și am deschis ochii, clipind. Adric a zâmbit și mi-a turnat o ceașcă de ceai negru, aburind. L-a pus pe noptieră și aroma lui m-a împiedicat să alunec înapoi în somn.

Am tras genunchii la piept și apoi m-am trântit peste pernă. Am remarcat o mișcare în cadrul ușii și, când am ridicat ochii, am văzut chipul vesel al Contelui Patrick.

— Cum se simte Campionul nostru dimineața asta?

Am bâiguit ceva, apoi am sorbit din ceai. Atât mi-a ajuns ca să-mi spăl cleiul de pe limbă și am încercat să vorbesc din nou.

— Sunt teafăr și cred că mă voi simți mult mai bine după ce voi termina ceaiul acesta.

Deja mă simțeam mai vioi și frânturile de vis despre un bal unde toți își scoteau măștile, ca să-și expună fețele însemnate cu tatuajul în diamant al Iscoadei în jurul ochiului stâng, s-au risipit curând.

Patrick a încuviințat și și-a scos mâna dreaptă de la spate. În ea ținea o cutie dreptunghiulară de lemn, lungă de treizeci de centimetri.

— Vreau să știi că m-am îmbulzit în mulțime astă dimineață ca să pun mâna pe asta. A surâs și mi-a întins-o. Doar pentru că ea m-a rugat și pentru că ți-e menită ție.

Am pus cana jos și am luat cutia. Era oarecum grea, dar nu foarte tare. Am ridicat privirea, nedumerit, și am rostit:

— Nu înțeleg.

— Ești Campionul Prințesei. Tradiția cere ca acestuia stăpânul să-i trimită un dar ca simbol al aprecierii sale. A arătat spre cutie. Deschide-o.

Am făcut întocmai. Înăuntru, înfășurate în pânză albă, am descoperit un pumnal și o teacă. Pumnalul, aidoma *ryqrilului* meu, avea mâner din corn de cerb. Lama era suplă și dreaptă — cincisprezece centimetri de oțel gros care dădeau pumnalului deopotrivă echilibrul necesar aruncării și forța de-a străpunge zale într-o luptă corp la corp.

Teaca m-a făcut să râd. La ambele capete erau legate panglici ca să poată fi ușor legată de picior sau antebraț. Am vârât lama în ea și i-am adresat lui Patrick un zâmbet.

— E frumos.

— Bun. Aproape toată dimineața am încercat să găsesc ceva care să se potrivească celuilalt pumnal al tău. Iar Prințesa a spus că ai dovedi că ești lipsit de maniere dacă n-ai purta darul ei în timpul ceremoniei de astă după-amiază și la festivitățile ulterioare, indiferent ce spun legile despre portul de arme ascunse atunci când escortezi o persoană din familia regală.

Patrick s-a scuzat, a plecat, iar eu am rămas să-mi termin ceaiul. După ce am golit cana, am dat cuverturile deoparte și m-am îmbrăcat. Hainele erau asemănătoare cu cele pe care le purtasem la recepție, cu excepția faptului că, în loc de albastru și argintiu, culorile predominante acum erau purpuriul și negrul. Adric m-a ajutat să-mi leg teaca de antebrațul stâng și s-a străduit să aranjeze crestătura mânecii în așa fel încât să nu întâmpin nicio problemă la aruncarea pumnalului.

Ceremonia programată pentru după-amiaza aceea era împărțită în două evenimente, dar nu mă așteptam ca ele să fie la fel de dificile cum fusese turnirul. Prima dată trebuia să o conduc pe Prințesă la o lojă unde o așteptau ceilalți membri ai familiei regale. Acolo aveam să asistăm la defilarea ambasadorilor și a contingentelor țărilor acestora în Templul Shudathi. La templu urma să se desfășoare a doua parte, cea potențial periculoasă, a activităților după-amiezii.

Templul Shudathi fusese ales să găzduiască ceremonia de încoronare datorită îndelungii sale asocieri cu casa regală hamisiană și pentru că era cel mai mare templu din Seir. Preoții Shudath și cei ai zeului Șarpe de Mare Aroshnaravaparta aveau să prezideze împreună ceremonia. Preoții de la alte temple aveau să primească statutul de musafiri, dar numai cele două zeități protectoare ale Seirului aveau să consfințească încoronarea.

Eu urma să port centura cu *tsincaatul* și *ryqrilul* în mână. O trăsură descoperită avea să ne poarte pe Rege, Regină, Prințesă și pe mine la loja de paradă, și să porți sabie în timp ce ședzi într-o trăsură nu e-un lucru ușor sau comod de făcut. Mai târziu, la lojă și templu, aveam să-mi leg centura la brâu. În afară de Rege, gărzile sale și Lăncieri, eu aveam să fiu singura persoană din templu căreia i se permitea să poarte sabie, de orice fel ar fi fost ea, în timpul încoronării.

Am întâlnit-o pe Prințesă în sala tronului. A surâs când m-a văzut și m-a luat iute de braț. Folosindu-și degetele s-a convins că aveam cadoul ei prins la antebraț.

— Îți pace?

Am aprobat din cap.

— Îmi pare foarte mult. Mulțumesc; știi să alegi bine.

M-am uitat dintr-o parte în alta și am schițat, exagerând, gesturile căutării pe furiș a dușmanilor.

— Sper că nu va trebui să-l folosesc.

Halsted ne-a condus în curtea Castelului și ne-a arătat care era trăsura noastră. Regele și Regina își ocupaseră deja locurile în spatele vizitiului. Am ajutat-o pe Prințesă să urce și m-au așezat în fața mamei ei. Mi-am strecurat *tsincaatul* într-un rastel din dreapta și am înclinat din cap spre Regele Tirrell.

El a surâs afabil și și-a șters transpirația de pe frunte cu mâna dreaptă.

— Cred că eram mai în largul meu când ne-am cunoscut, Lord Nolan.

Am râs în barbă și-am dat din cap înțelegător. Soarele scăpăra aproape la amiază și ziua era insuportabil de caldă.

— Înțeleg ce spui, dar mă vei ierta că nu-mi doresc să fiu acum înapoi acolo.

Regele a surâs, a luat mâna soției sale și a sărutat-o tandru.

— Cum nici eu nu-mi doresc să fiu în altă parte, dar îmi pot dori straie mai ușoare sau o adiere mai zdravănă.

Regele purta mantii grele, auriu cu purpuriu, de satin și catifea. Un lanț gros de aur îi atârna la gât și susținea un medalion mare de aur gravat cu o hartă a regatului său. Purta opt inele: câte unul pentru fiecare din cele șapte provincii hamisiane și ultimul pentru Sinjaria — acel inel îi aparținuse tatălui Ducelui Vidor înainte ca acesta să moară. Coroana lui avea șapte laturi poleite. Fiecare se țuguia, iar în vârful fiecăreia scânteia o nestemată. Cu seçole în urmă, cei mai pricepuți meșteri din fiecare provincie munciseră din greu să producă fiecare din laturile acelei coroane. Era ceva minunat.

Regina și Prințesa purtau amândouă rochii ample, aurii și ele. Rochia Reginei avea o singură fâșie poleită de satin, de la gât până jos, care îi accentua frumusețea și talia suplă. Știam că printre bijuteriile coroanei hamisiane se număra și o coroană a Reginei care făcea pereche cu a Regelui, însă Regina Elysia renunțase la ea în favoarea unei coronițe bătute în aur, cu șapte muchii ascuțite simple.

Rochia Prințesei era o vâltoare de fâșii aurii și purpurii de mătase și satin care porneau înguste de la umeri, se răsuceau pe după corpul ei și se lățeau jos. Bine croită, rochia îi cuprindea bustul și-i învăluia picioarele. Diadema de pe frunte era o bandă subțirică de aur.

Vizitiul a pocnit din bici și trăsura a pornit din loc, ieșind din curte pe străzile pline de oameni însufleți. Prințesa a zâmbit larg mulțimii și a fluturat înflăcărată din mână. Mulțimea a

reacționat, a ovaționat-o și i-a strigat numele. Mulți oameni au aruncat cu flori, iar alții și-au ridicat copiii ca să poate vedea și ei. Pe oriunde treceam, oamenii o salutau pe Prințesă, străbătuți de-un val de emoție.

Entuziasmul și bucuria mea s-au stins când am văzut trei hoți de buzunare făcându-și drum prin mulțime. Știam că pentru fiecare neîndemânatic dintre ei trebuia să mai fie zece pe care nu-i zăream. Am văzut cerșetori care se prefăceau schilozi și am văzut „fermieri" care stăteau santinelă ca niște soldați. Am scrutat ferestrele întunecate și ușile închise și m-am întrebat câți uneltitori pândeau la adăpostul umbrelor și râdeau văzând atâta iubire revărsată spre Prințesă.

Undeva, așteptând venirea serii, *nekkehtul* măsura trecerea timpului.

O femeie a trecut de călărețiii care înaintau pe marginea drumului și a luat-o la fugă spre trăsură. Am dus mâna dreaptă la *ryqril*, iar stânga am strecurat-o pe după umărul Prințesei, ca să o pot trage înapoi. Pe fața femeii curgeau șiroaie de lacrimi și totuși zâmbea și părea extraordinar de fericită. A ridicat mâinile și eu m-am aplecat în față cu *ryqrilul* pe jumătate scos, apoi m-am oprit.

Femeia înlăcrimată i-a oferit Prințesei un buchet de flori sălbatice proaspăt culese. Prințesa a sărutat-o pe obraz și a ridicat florile ca un cuceritor sabia. Mulțimea a strigat și mai tare ca înainte, iar femeia s-a retras năucă înapoi, în brațele întinse ale prietenilor ei.

Ascultătoare, inima mi-a căzut din gât înapoi la locul ei și m-am lăsat înapoi cu spatele pe banchetă. Am surprins ochii Regelui și am remarcat înclinarea sa din cap în semn de mulțumire. M-am forțat să zâmbesc și am clătinat din cap. Nici Regina și nici Prințesa nu au observat cât de puțin lipsise ca femeia aceea să moară.

Am scrutat acoperișurile în căutarea unui atacator înarmat cu o arbaletă, dar parada s-a încheiat fără incidente.

Am coborât din trăsură, ne-am ocupat locurile în lojă și am așteptat sosirea celorlalți la templul de peste drum. Contele Patrick, soția și părinții lui stăteau în spatele nostru, iar ceilalți copii ai familiei regale erau așezați de ambele laturi ale lojii regale care aveau o apărătoare de soare.

Ne-am ridicat să trecem în revistă nobilii și companiile lor. Regula cerea ca soldații să aștepte în fața templului în timpul încoronării, însă prezența lor la paradă aducea un plus de culoare care fascina. Primii au trecut prin fața noastră nobilii locului și detașamentele lor, iar spectatorii i-au aplaudat cel mai tare pe reprezentanții provinciilor lor natale.

Delegația din Sterlos conducea procesiunea provinciilor. Luptători negri înveșmântați în piei de animale și purtând sulițe și scuturi îl înconjurau pe Ambasadorul sterlosian. Pielea lor neagră ca abanosul era unsă cu ulei și strălucea în lumina soarelui. Fiecare războinic, împodobit cu colți și gheare aparținând diferitelor animale din junglă, radia încredere și autoritate. Numai Ambasadorul însuși, cu o platoșă aurie cu lapislazuli, kilt alb și toiag, aducea vag cu vracii pentru care sterlosianii erau cunoscuți și temuți.

Contingentul Imperianei era la fel de impresionant. Un prim imperianan conducea doisprezece oameni în armuri complete, scânteind poleite. Aceștia își împodobiseră caii de luptă cu mătăsuri viu colorate. Deși niciunul dintre ei nu avea înălțimea lui Tafano, erau totuși mai înalți decât majoritatea celor prezenți. Fiecare purta o lance înălțându-se semeață spre cerul albastru fără pată. Pe lăncile din stânga flutura steagul purtând emblema imperianană, iar pe cele din dreapta fâlfâiau steagurile hamisiane albastru-aurii.

Lăncierii au venit la urmă după dansatorii-demon daari, de parcă ar fi căutat să-i alunge de pe străzi. Fără îndoială și în ciuda prejudecăților mele față de ei, Lăncierii erau cei mai impresionanți dintre toate companiile prezente la paradă. Căpitanul Herman conducea aproape patruzeci de oameni,

toți călare pe armăsari negri. Lăncierii purtau piei negre asemănătoare cu uniforma mea de Justițiar, și le lustruiseră până când ajunseseră să strălucească. Fiecare călăreț și calul său priveau înainte, nedând deloc atenție mulțimii. Rândurile au păstrat o ordine absolută și s-au oprit înaintea lojii fără a primi din partea Căpitanului Herman sau Locotenentului Slade un ordin vorbit sau schițat prin gest.

Lăncierii și-au scos săbiile în același timp și, ridicându-le în față în semn de salut, s-au întors spre Prințesă. Sunetul oțelului frecându-se de teacă a reverberat asurzitor în fațada templului și lumina soarelui care a ricoșat în lamele argintii m-a orbit pentru o secundă. Precizia lor mi-a tăiat răsuflarea și a trebuit să recunosc că bunul Căpitan Herman își antrena bine oamenii. Văzusem Lăncieri în timpul antrenamentelor de sute de ori, trecusem eu însumi prin exercițiile lor, dar niciodată nu asistasem la o așa măiestrie ca aceea pe care o stăpâneau Lăncierii încartiruiți la Seir.

Nu eram singurul care aprecia îndemânarea și disciplina lor. Mulțimea a tăcut, căscând ochii de uimire. Săbiile au căzut și au fost repuse în teacă dintr-o mișcare atât de uniformă, încât foarte puțini dintre privitori au putut fi siguri cum exact au reușit Lăncierii să facă asta. Nici măcar unui singur călăreț nu i s-a întâmplat să bage sabia pe lângă teacă și nici măcar un singur cal nu a tresărit atunci când lama i-a trecut așa aproape de gât.

Apoi, la unison și fără vreo comandă vizuală sau verbală, Lăncierii și-au purtat caii în trap înainte.

Oamenii din mulțime aplaudaseră de fiecare dată, politicos, fiecare grup care trecuse prin fața lor, dar aplauzele pentru Lăncieri au explodat pur și simplu. Copiii au râs, au chicotit și-au bătut din palme deasupra capului. Phillip, fiul lui Patrick, s-a tras singur de păr ca să-i stea ridicat aidoma coamelor Lăncierilor, iar Regele Tirrell a înclinat din cap spre mine cu respect.

Trupele hamisiane au delimitat un culoar de la loja principală spre intrarea în templu. Regele și Regina au luat-o înaintea Prințesei și-a mea, pășind pe covorul albastru-regal țesut cu model auriu în romburi. Am pătruns în templu și-am străbătut un culoar lung printre băncile cu spătar, ocupate de nobili și invitați. Covorul se termina la altar, care se afla la picioarele unei statui uriașe întruchipând-o pe Shudath și era flancat de Marea Preoteasă de Shudath și de Marele Preot de Aroshnaravaparta.

Am condus-o pe Prințesă, pe lângă banca unde se așezaseră părinții ei, și am rămas lângă ea până ce a îngenuncheat la baza altarului. M-am retras cu spatele în dreapta și m-am postat pe un pătrat de piatră neagră ce contrasta cu granitul cenușiu cu care era pavat restul templului. În fața mea, de cealaltă parte a covorului, am văzut un pătrat de piatră albă. Am simțit atunci un fior străbătându-mă, așa că mi-am ferit privirea, studiind în schimb statuia lui Shudath.

Idolul de piatră nu arăta deloc precum noaptea trecută, cu toate că diferențele față de alte statui ale Zeiței pe care le văzusem în copilărie și pe unde mă purtaseră pașii erau, de fapt, puține. Statuia înfățișa o femeie însărcinată de-o vârstă nedefinită, dar tânără. Aici, ținea trei fire de grâu în mâna dreaptă, deoarece statuile ei țineau de regulă produse specifice regiunii. Ciudat însă, mai ales fiindcă în oraș exista un templu al lui Aroshnaravaparta, între degetele de la mâna stângă ținea strâns un năvod adevărat.

În capitala hamisiană, Mare Preoteasă de Shudath era o femeie mai în vârstă. Își împletise părul alb și des și îl lăsase să-i atârne peste umărul drept. Încă foarte zveltă, doar mâinile osoase, culoarea părului și ridurile din jurul ochilor albaștri îi trădau vârsta. S-a uitat spre oamenii adunați și a surâs călduros în semn de bun-venit.

A ridicat mâinile la înălțimea umerilor și le-a depărtat pentru a cuprinde tot templul în timp ce vorbea.

— Ne aflăm aici pentru a o recunoaște oficial pe această femeie, Zaria, drept fiică a Hamisului și moștenitoare a tronul lui.

Vocea sa, limpede și puternică, ajungea în fiecare colț al terenului fără a deveni stridentă sau a-și pierde din tărie. Vorbea ca o mamă explicând o tradiție de familie unui vizitator, lucru care ne-a liniștit pe toți.

Preotul de Aroshnaravaparta era un om relativ tânăr. Era tot atât de înalt ca și mine, însă era mult mai suplu. Părul lung și negru îi era legat pe ceafă cu un șiret din piele de rechin și chiar dacă nu purta o barbă de marinar, în urechea dreaptă avea totuși un cercel de aur gros. Am înțeles că își trăise viața numai la templu și că era considerat a fi reîncarnarea ultimului Mare Preot, așa că am acceptat asta ca explicație a faptului că un om așa tânăr ajunsese într-o poziție așa înaltă atât de devreme în viață.

S-a uitat la Regele Tirrell cu ochi-i căprui plini de înțelegere, în care te pierdeai. Regele s-a ridicat în picioare.

— Tu, Rege Tirrell, o recunoști pe această femeie, Zaria, ca fiică a ta?

Vocea Regelui a răsunat cu precizia clinchetului de cristal.

— Da.

— O numești ca moștenitoare a ta, demnă să-ți ia locul pe tron și să-l apere în fața oricărui pretendent?

— Da.

Regele s-a așezat și Marele Preot a venit lângă mine. Marea Preoteasă de Shudath a pus mâinile pe capul Zariei. A ridicat ochii, a scrutat mulțimea și și-a concentrat privirea spre ușile încă deschise ale templului.

— Este cineva aici care îi tăgăduiește descendența?

N-a răspuns nimeni. Marea Preoteasă a bătut o dată din palme tare, apoi le-a pus înapoi, ușor, pe capul Prințesei Zaria.

— Dorește cineva să-i tăgăduiască dreptul la tron?

Din nou, i s-a răspuns cu tăcere. Marea Preoteasă a mai bătut o dată din palme, însă am sesizat un tremur al mâinilor

sale atunci când le-a așezat pe capul Prințesei. Acel tremur i s-a strecurat în voce când a rostit ultima întrebare a ritualului.

— Este de față cineva care-și poate revendica întâietatea, prin sânge, la tron?

Pătratul alb de vizavi mi-a atras privirea. Vreme de o mie de ani, casa domnitoare din Hamis se temea de această a treia și ultimă întrebare. Grație ei, un ulHamis putea pretinde tronul ca răscumpărare pentru moartea Prințului Uriah. Orice ulHamis aspirant avea timp până la a treia bătaie din palme să-și anunțe prezența și să pășească pe pătratul alb din fața mea.

Dacă un războinic ulHamis își făcea apariția, ceremonia se întrerupea până cel îl voi fi ucis eu, sau mă va fi ucis el pe mine, câștigând astfel dreptul de a purta coroana Hamisului. Am coborât mâna la mânerul *tsincaatului*, scrutând mulțimea și așteptând.

Sunetul pe care nu credeam să-l mai aud vreodată, bătaia din palme, a răsunat ca tunetul în liniștea mormântală. Am zâmbit. Din acest moment încolo numai intervenția divină mai putea împiedica încoronarea, negându-i astfel Prințesei Zaria dreptul la tron. Ovațiile mulțimii de afară s-au stins atunci când ușile templului au fost închise.

Marele Preot s-a întors la Prințesă și a așezat mâna dreaptă peste mâna stângă a Marii Preotese; apoi au ridicat amândoi mâinile libere la înălțimea umărului. Într-un singur glas, au întrebat:

— Juri tu, Zaria, să-i dai ascultare tatălui tău Regele și să renunți la orice pretenție la tron înaintea morții sale sau a abdicării liber alese?

Prințesa a înghițit și abia a răspuns.

— Da.

— Recunoști și accepți ca Stăpân și Stăpână națiunea, pământurile și oamenii din Hamis; să faci ceea ce e drept pentru ei înaintea dorințelor altora, chiar dacă aceasta înseamnă durere sau moarte pentru tine și familia ta?

— Da.

Odată cu acest răspuns, în vocea Prințesei Zaria s-a simțit o mai mare putere și convingere.

Marea Preoteasă a zâmbit. S-a întors și a ridicat o coroană de aur de pe o pernă de satin albastru aflată pe altar. Ea și Marele Preot au ținut-o între ei în timp ce Prințesa și-a dat jos coronița și mi-a înmânat-o mie.

Marele Preot a surâs mândru și s-a uitat în jos la Prințesa îngenuncheată.

— Fie ca această coroană să fie un simbol al legăturii tale cu națiunea. Predă-o altcuiva numai de vei crede că acela poate conduce națiunea mai bine decât ești tu capabilă. În numele lui Shudath și Aroshnaravaparta, te proclamăm moștenitoare a tronului Hamisului.

În aceeași clipă când i-au așezat coroana cea nouă pe cap, eu am strâmbat-o pe cea veche încât să nu mai poată fi recunoscută. Am lăsat-o să cadă la podea și aceasta a răsunat cu dangătul de moarte al copilei Zaria. Regele Tirrell s-a ridicat și a venit cu pas mândru alături de fiica sa. A ajutat-o să se ridice, după care s-au întors amândoi cu fața spre oaspeți.

— V-o prezint pe fiica și moștenitoarea mea, Prințesa Zaria.

O O O

Așa ciudat și lipsit de importanță cum ar putea să sune, am petrecut cele trei ore scurse între triumfalul marș înapoi la Castel și balul mascat gândindu-mă serios cu ce aveam să mă îmbrac în seara aceea. Allen îmi pusese în cufăr un costum de tâlhar, o alegere bună. Se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem și fără-ndoială avea să creeze vâlvă, însă nu părea în regulă. Am cochetat cu ideea de a-l adapta în costum de Iscoadă Tingis. În confuzia lor, un uneltitor îmi putea destăinui ceva ce nu trebuia, dar, cu toate acestea, recunoșteam că

acel costum n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra mea, lucru de nedorit, făcându-mă un bun candidat pentru eliminare când *nekkehtul* ar fi lovit la miezul nopţii. M-am gândit chiar să particip îmbrăcat în Morai, dar numai eu şi Selia am fi ştiut cât de aproape de original aş fi.

În cursul după-amiezii, a continuat să mă sâcâie o idee anume, iar argumentele mele împotriva ei erau tot mai slabe pe măsură ce se apropia balul mascat. Într-un sens teoretic, costumul era absolut nepotrivit, întrucât nu aş fi fost o creatură malefică, dar i-aş fi făcut pe oameni să se simtă categoric tulburaţi. Pe deasupra, costumul se potrivea bine cu povestea mea de acoperire şi părea genul de lucru neortodox care se aştepta din partea mea. La o ultimă judecată, totuşi, ceva a înclinat balanţa în favoarea acestei noi deghizări: avea să-l enerveze teribil pe Căpitanul Herman.

La balul mascat aveam să port uniforma mea de Justiţiar.

Din costumul pregătit de Allen pentru seara aceea am ales doar o mască veneţiană. Mi-am luat tunica de piele fără mâneci şi pantalonii de piele din despărţitura de sub fundul fals al cufărului cu haine. Încrezător, mi-am legat de antebraţul stâng cadoul primit de la Prinţesă. Cu cizmele, *tsincaatul* şi *ryqrilul* la locul lor, simţeam că prezint o imagine apropiată a felului în care ar arăta un adevărat Justiţiar. Doar palma dreaptă fără tatuaj mă trăda drept impostor.

Intrarea mea a produs o oarecare rumoare. Halsted, care aflase de la Adric ce costum trebuia să port, a fost vizibil zdruncinat până ce nu i-am zâmbit şi am ridicat masca pentru a-i face cu ochiul.

— Se presupune că trebuie să port costum, nu hainele pe care le îmbrac zi de zi, nu-i aşa?

El a înghiţit cu dificultate şi a zâmbit.

— Da, sire, deşi mă tem că Alteţei Sale nu-i va plăcea alegerea ta.

Am coborât masca la loc şi am clătinat încrezător din cap.

— Ea mi-a dat ideea, Halsted, atunci când mi-a împrumutat scutul de Lăncier, ieri. Prin eforturile ei și ale Căpitanului Herman, m-au transformat de-a dreptul într-un Talion.

Într-un sfârșit, Halsted a înțeles și el absurditatea ca Lord Nolan, banditul din Darkesh, și nobil bastard să apară ca Justițiar și a surâs mai ușurat.

— Atunci, dacă ești pregătit, îți voi anunța sosirea.

Am rămas la ușă, iar Halsted a înclinat din cap spre un trompetist din dreapta sa. Acesta a suflat în trompetă și toate capetele s-au întors spre intrare.

— Vi-l prezint pe Campionul Prințesei, Lord Nolan ra Yotan ra Hamis!

În sală s-a lăsat o liniște mormântală. Asistența formată din vârcolaci, goblini, Iscoade, *jelkomi* și piraţi păstra încremenită tăcerea. Mulțumindu-se cu costume înfățișând monștri de poveste și personaje legendare, niciunul nu avusese îndrăzneala de-a se gândi să facă ceea ce făcusem eu. Nu-i venea niciunuia să creadă ce alesesem, iar judecata trecătoare pe care o văzusem de atâtea ori înainte la oameni cât se poate de nevinovați și-a făcut apariția pe chipurile din fața mea.

Apoi o femeie și-a croit drum prin mulțime. Oamenii s-au dat la o parte ca să-i facă loc, după care au căzut în genunchi, văzând cine era. Prințesa Zaria s-a oprit în fața mea și, în locul furiei pe care mă temeam că o voi găsi în ochii ei, am văzut o veselie descătușată. Și-a aruncat capul pe spate și a râs tare, risipind ceața încordării care plutea în sală, sufocând-o.

— Vino cu mine, Campionul meu poznaș, vreau să văd cum te ajută educația de Talion la dans.

Mi-a luat mâna stângă întinsă și m-a condus prin mulțimea de nobili hohotind.

Am dansat un dans simplu și elegant pe o muzică lentă și grațioasă. Prințesa Zaria și cu mine ne-am mișcat ca o singură ființă pe ringul de dans. Am ținut-o aproape și i-am simțit mirosul parfumului din păr, dar nu ne-am spus nimic unul

altuia. Cumva, chiar dacă știam că ne înconjurau uneltitori perfizi și nobili vicleni și că un monstru aștepta să-l ucidă pe Rege, m-am simțit în pace.

Am simțit întoarcerea sentimentelor pe care mi le reprimasem atunci când Marana se schimbase și pe care le uitasem atunci când ea murise, dar le-am forțat să dispară. Eram foarte tare atras de Prințesa Zaria și deja mă vedeam plângându-i pierderea în fața Ducelui Vidor. Dar acesta era primul pas pe drumul nebuniei, pentru că n-aș fi putut aspira niciodată la mâna ei. Eu eram Talion și asta transforma și cel mai fantezist vis de-a o câștiga și a o lua de soție într-o nerozie totală.

Nobilii din întreg Imperiul Spulberat tolerau tainicele manipulări ale Excelenței Sale. Unii nici nu băgau de seama ce făcea, în vreme ce alții înțelegeau și-i apreciau îndemânarea, însă nimeni nu protesta, întrucât acționa cu atâta precauție. În schimbul acceptării acestui lucru, Talionii nu se implicau în situații cu pronunțat caracter politic și niciun Talion nu putea deține o funcție politică. Mulți erau convinși că un Talion urcat pe tron însemna aproape reinstaurarea Imperiului.

Prințesa mi-a simțit reținerea și s-a încruntat când dansul s-a sfârșit și noi ne-am desprins unul de celălalt. N-a dat glas niciunei întrebări, dar eu am schițat un zâmbet forțat ca să o liniștesc că totul e bine. Mi-a răspuns tot cu un zâmbet; apoi un nobil îmbrăcat în pirat a venit și a luat-o la un nou dans.

Mi-am croit drum prin mulțime înapoi spre ieșire. Am zâmbit și le-am mulțumit nobililor, care înțelegeau acum ironia costumului meu și mă felicitau pentru alegere. L-am găsit pe Halsted cât de repede am putut și l-am tras deoparte.

— Halsted, am un prieten în oraș care ar putea încerca să mă viziteze în noaptea asta. Adric îl cunoaște din vedere. Îi poți cere lui Adric să aștepte lângă poarta din față și să-l aducă direct la mine?

Servitorul s-a încruntat, dar eu l-am strâns de braț liniștitor și am insistat:

— Te rog, e de importanță vitală să discut cu el în clipa când ajunge.

Din cuvintele și atitudinea mea, Halsted a înțeles urgența situației. Deși a acceptat cu jumătate de gură, am știut că imediat ce Morai sosea avea să fie adus la mine. I-am mulțumit servitorului și m-am întors la balul mascat. Am găsit un loc liber aproape de o masă doldora de pocale cu vin și roți de brânză.

Căpitanul Herman, îmbrăcat în uniformă, și-a făcut apariția lângă umărul meu.

— Văd că ai ales să te dai în vileag.

Mă așteptam la asta. Am zâmbit larg și apoi m-am încruntat, uitându-mă la palma dreaptă.

— Căpitane Herman, spune-mi cum fac Justițiarii să nu li se șteargă craniul acela din palmă? Am clătinat din cap. Am încercat cu cerneală și niște vopsea, dar transpirația le-a șters pe ambele cât ai clipi. *Cum* reușesc Justițiarii?

Lăncierul s-a uitat la mine printre gene.

— Aceasta este o uniformă autentică de Justițiar. De unde o ai?

Am zâmbit.

— E o poveste ciudată. Am ieșit să cumpăr un costum și un om cam de înălțimea mea, cu păr blond și ochi albaștri, mi-a sugerat să mă prezint ca Justițiar. A spus că are un unchi care fusese Justițiar și că, întâmplător, avea la el uniforma lui.

Am râs și am scuturat abia perceptibil din cap.

— Desigur, nu i-am crezut povestea, dar uniforma arăta bine și se potrivea, așa că am cumpărat-o.

Căpitanul Herman s-a străduit să-și țină anxietatea în frâu.

— Avea semn în palmă?

Am pregetat și am coborât privirea în podea un moment.

— Ei, asta-i curios. M-am încruntat și m-am uitat în ochii căprui a lui Herman: Purta mănuși!

Ochii Lăncierului s-au umbrit pentru o secundă; apoi a tresărit și m-a fixat cu privirea.

— Iartă-mă, milord.

— Sigur că da.

Mulțimea forfotitoare l-a înghițit imediat pe Lăncier. Preț de o clipă, am regretat că îl trimisesem pe Căpitan să caute potcoave de cai morți, pe urmele unui Justițiar fantomă, dar am ajuns la concluzia că era mai bine ca el și oamenii lui să fie plecați în oraș la scotocit. Dacă ar fi fost prezenți în timpul atacului *nekkehtului*, ar fi apărat-o pe Prințesă cu dârzenie, nereușind altceva decât să moară la datorie.

Nu, *nekkehtul* era responsabilitatea mea. Trebuia să găsesc o cale de a-l opri fără ca altcineva să-și piardă viața în acest timp.

Am pus pocalul jos și am ieșit alene în grădină. M-am oprit la balustrada de granit cioplit și m-am uitat de-a lungul văii spre mare. Ambele luni argintau creasta valurilor care se zbăteau în întunericul de jos. Crâmpeie din muzica venind din spatele meu intrau în tandem cu mișcarea sus-jos a luminilor.

La orizont, înspre nord-est, pluteau nori de furtună ca și când s-ar fi sfiit să ne strice distracția. În schimb, fulgerul scăpăra prin ei, împrăștiind umbre galbene și roșii din interior. Atârnau în zare aidoma lampioanelor de hârtie care tresăltau pe sfori în orașul de jos și promiteau că toți aveau să fie uzi ciuciulete până dimineață.

Am simțit o mână ușoară atingându-mi umărul. M-am întors, așteptându-mă să-l văd pe Morai în spatele meu și în schimb am dat cu ochii de Prințesă. Mi-a oferit un pocal cu vin și eu l-am acceptat, îndatoritor.

A ridicat în aer propriul pocal.

— Propun un toast în sănătatea ta, Lord Nolan. A zâmbit. În sănătatea Campionului meu; voi regreta ziua când vei pleca de lângă mine.

Am ciocnit, dar, așa cum se obișnuia când toastul îți era închinat, nu am băut niciun strop. Când și-a luat cupa de la buze, am ridicat-o pe a mea.

— Nu țin un toast, Prințesa mea, ci fac o promisiune: voi face tot ce e nevoie pentru a-ți apăra poporul.

Am băut.

Prințesa Zaria a suspinat și s-a întors ca să scruteze marea cum făcusem și eu.

— Lord Nolan, a început ea încet, astă-seară se va întâmpla ceva.

Un intens sentiment de spaimă și crispare m-a lăsat mut. Nu-mi îngăduisem să mai simt așa ceva față de o femeie, oricare ar fi fost ea, de când Marana, *adevărata* Marana se schimbase. Marana avusese nevoie de mine, iar eu nu aș fi putut-o trăda niciodată în felul acesta. Chiar și acum, moartă și transformată în cenușă, încă mai simțeam ceva pentru persoana care fusese. Înțelegeam că asta era în van, dar mă agățam de acele sentimente stinse pentru vechea Marana deoarece, oricum ar fi stat lucrurile, dragostea între viitoarea Regină a Hamisului și un Justițiar n-ar fi fost niciodată tolerată de superiorii mei, plus că fusese exclusă de profeția lui Shudath.

— Astă-noapte mi se va întâmpla ceva foarte special, Lord Nolan.

Am surâs.

— Știu.

Mi l-am imaginat pe Ducele Vidor îmbrățișând-o și sărutând-o atunci când ea îi accepta cererea în căsătorie.

În ochii ei a apărut o scânteie de surpriză și nedumerire.

— Știi?

Am dat încrezător din cap.

— Am văzut semnele și am dedus.

Cu ochiul minții l-am văzut pe Regele Tirrell strângându-i pe amândoi la piept și dându-le binecuvântarea pentru căsătorie.

Buza ei de jos a tremurat.

— Mă sperie puțin responsabilitatea și m-am inspirat mult din forța ta în ultimele două zile, fie că ți-ai dat seama de asta, fie că nu. A ridicat din umeri. Tot ce-mi amintesc din veghea de noaptea trecută e că mă simțeam în siguranță fiindcă mă păzeai tu.

Am zâmbit și i-am pus mâna stângă pe umăr.

— Te-ai descurcat foarte bine, Prințesă Zaria, fii sigură de asta.

A înclinat capul și mi-a strâns mâna între el și umărul său. S-a îndreptat și a privit vinul cum se învârtea în cupă.

— Vreau să fii acolo la miezul nopții. Vei fi?

Am închis ochii și am încuviințat fără cuvinte, deoarece nu puteam vorbi. Vedeam în minte *nekkehtul* atacându-i pe Vidor și pe Prințesă. Eu stăteam între ei și el. M-a apucat și m-a ridicat de la pământ, strângându-mă în brațe tare, atât de tare încât, prin comparație, strânsoarea lui Rolf părea o nimica toată. În timp ce scoteam sufletul din trupul său, arătarea îmi strivea măruntaiele și-mi făcea inima să explodeze.

Pașii egali ai lui Halsted pe cărarea presărată cu piatră strivită m-au readus la realitate. S-a înclinat cu părere de rău în fața Prințesei.

— Iartă-mă, Alteță.

Apoi s-a întors spre mine și mi-a înmânat un bilet împăturit și sigilat.

— Mesagerul a spus că este urgent. Cum ai cerut, l-am adus imediat.

L-am întors în mână și am înjurat. Era de la Morai.

CAPITOLUL 20

Justițiar: Prețul

Un funcționar de la Servicii s-a înființat la ușa mea ca să ia straiele de Ritual, pe care le purtasem cu mai puțin de un sfert de oră mai înainte.

— Lord Hansur dorește să te vadă numaidecât.

A început să-mi bubuie inima. Un novice care încheie Ritualul devine Talion cu drepturi depline, dar niciun alt Justițiar nu-l consideră astfel decât după ce se întoarce încununat de succes din prima sa misiune. Nu mă așteptam să primesc o misiune atât de repede și regretam că nu apucasem să-mi sărbătoresc Ritualul cu Marana sau Jevin, amândoi sosiți în Talianna cu o săptămână în urmă.

Mi-am legat la brâu *tsincaatul* și *ryqrilul*, apoi am dat fuga la odăile Lordului Hansur. Trebuia să mă străduiesc să zâmbesc și să nu par un novice care aleargă pe coridoare.

M-am oprit în prag și m-am înclinat în fața Lordului Hansur înainte să-mi dau seama că nu era singur. Jevin ocupa scaunul în care stătusem eu cu doar câteva ore în urmă, iar Marana ședea pe un scaun mai mic aflat cu spatele la un perete plin de rafturi conținând șiruri umbrite de tratate istorice mucede, legate în piele.

— Ai trimis după mine, Lord Hansur?

Lord Hansur a aprobat din cap, mi-a răspuns la plecăciune și a făcut semn cu mâna să ocup scaunul de lângă Marana.

— Voi începe înainte să ajungă aici Excelența Sa, ca să-ți descrie misiunea. Nolan, știu că ești la curent cu

tradiția primei misiuni a unui Justițiar. De obicei, el este trimis singur. Îmi cer scuze că voi încălca regula aceasta în cazul tău, dar tu ai petrecut deja ultimele douăsprezece luni singur. Sunt convins că nu te va deranja să cooperezi cu prietenii tăi.

A înclinat din cap spre Jevin și Marana.

Am zâmbit și am scuturat din cap.

— Îi primesc cu drag și voi fi mai mult decât bucuros să cooperez cu ei.

— Bun.

Părea sincer mulțumit că nu mă deranja compania altora în prima mea misiune.

— Această sarcină ar fi dificilă pentru o singură persoană, iar voi trei oricum v-ați antrenat împreună, așa că o echipă formată din voi trei ar trebui să aibă succes.

Eram prea fericit ca să mă pot plânge de ceva. Pe deasupra, eram un Justițiar, iar el era superiorul meu. Datoria mea era să-i execut ordinele.

În spatele nostru, Excelența Sa a intrat pe ușă și a închis-o după el. Ne-am ridicat și ne-am înclinat. Ne-a răspuns cu o plecăciune scurtă și preocupată din cap, apoi ne-a făcut semn să ne reluăm locul. S-a îndesat și el într-un scaun și și-a dres glasul.

— Acum trei zile, în Temur, un grup de războinici din tribul Vest, nemulțumiți de aranjamentul stabilit în urma războiului, a răpit-o pe una dintre soțiile Emirului din Betil. Femeia pe care au luat-o era preferata acestuia și Emirul nu e bucuros. E o tânără din tribul Sud. Răpitorii au părăsit Temurul și au fost văzuți ultima dată în Zandria.

Am observat că Marana a părut mai interesată atunci când Excelența Sa a amintit de Temur și de tribul Sud. Îmi aduceam aminte că cercetările evidențiaseră faptul că ea ar putea proveni din acest trib. Astfel, aceasta putea fi șansa ei de a învăța ceva mai mult despre locul ei de baștină.

Excelența Sa a continuat:

— Emirul, la îndemnul Colonelului local al Eliților, a decis să ne încredințeze nouă sarcina prinderii răpitorilor. Știe că nu poate trimite soldați în Zandria fără a aprinde flacăra războiului la graniță. Colonelul, cu binecuvântarea și susținerea Emirului, a trimis un Elit care să solicite ajutor. Noi am hotărât să-i oferim acest ajutor.

De emoție îmi transpirau palmele. Spinoasa problemă a timpului sugera că va trebui să zburăm pe Șoimi ca să îi ajungem pe răpitori din urmă. Întrucât ei aveau un ostatic, trebuia să avem mare grijă și să ne apropiem pe nesimțite de ei și, în același timp, să asigurăm siguranța și eliberarea femeii, înainte să ne preocupe viețile noastre. Dar întâi trebuia să-i găsim, iar eu m-am încruntat, deoarece granița dintre Temur și Zandria se întindea pe mulți kilometri și întreaga zonă era compusă de coline împădurite.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Excelența Sa a scos din faldurile robei sale un inel femeiesc.

— Emirul a trimis asta. E unul dintre inelele soției sale, Bethany. I l-a dat Maranei. Vrăjitorii noștri l-au fermecat special pentru tine. Cât timp îl vei purta, vei ști în ce direcție se află femeia. Pe măsură ce vă veți apropia de ea, vei primi indicații mai clare și ai putea chiar să stabilești cu ea un fel de legătură telepatică.

Marana și-a strecurat inelul simplu de aur cu rubin pe degetul inelar.

— Se potrivește perfect!

Excelența Sa a ridicat o sprânceană.

— Într-adevăr, ce noroc.

Expresia Maranei s-a umbrit pentru o clipă, apoi a dat afirmativ din cap. A arătat cu mâna dreaptă pe direcția sud-sud-vest.

— Simt o slabă atracție într-acolo. A zâmbit. Funcționează. O vom putea găsi.

Lord Hansur a mijit ochii, s-a uitat la Excelența Sa, căutând ceva, apoi, când Excelența Sa nu a răspuns, s-a ridicat în picioare.

— Șase răpitori au luat-o de la palat, dar rapoartele ulterioare spun că aproape tot atâția, inclusiv trei femei, li s-au alăturat.

A ieșit din spatele mesei de scris și a arătat spre o hartă agățată pe perete lângă Jevin.

— Noi credem că se îndreaptă spre Ell, dar nu putem fi siguri. Veți lua șoimi și veți zbura la sud-vest, urmând indicațiile Maranei. Odată ce o localizați pe Bethany, datoria voastră este să o înapoiați acasă teafără și nevătămată.

Excelența Sa și-a dres iarăși glasul.

— Emirul i-ar dori pe răpitori, dar va înțelege dacă nu luați niciun prizonier. Nu ne pasă ce li se va întâmpla.

Lord Hansur ne-a urat noroc și ne-a concediat cu o fluturare a mâinii drepte. Când am părăsit camera sa, toți trei zâmbeam larg. Misiunea de salvare era importantă, plus că putea însemna mult pentru mersul lumii. Dacă ne făceam datoria corect, preîntâmpinam un război! Știam că nu puteam eșua și zâmbeam mândri întrucât știam că ne vom întoarce victorioși. Acea misiune a fost ultima dată când am mai auzit-o pe Marana râzând fericită.

Marana ne-a condus pe direcția sud-sud-vest, de când am pornit la drum și până am campat în prima noapte în Wara, într-un loc foarte aproape de granița cu Daar. Am avântat șoimii spre o turmă de antilope iar eu, zburând pe Viteazul lui Erlan, am prins un mascul. Marana și Jevin și-au întrerupt atacurile, căci nu aveam nevoie decât de un animal ca să ne hrănim și noi, și păsările.

Am stabilit trei ronduri de pază pentru ca nimeni și nimic să nu ne ia prin surprindere în timpul nopții, cu toate că acolo, în sălbăticie, era puțin probabil să se întâmple asta. Eu m-am trezit puțin mai devreme decât era nevoie, ca să o înlocuiesc pe

Marana, și am discutat vreo două ore înainte de-a o convinge să doarmă puțin.

Discuția m-a bucurat, deoarece, în ultimul an și jumătate, nu o văzusem prea mult pe Marana. Din cauza Călătoriilor noastre și a convalescenței mele, aproape că nu apucaserăm să stăm deloc împreună. Mă temeam că asta ne va înstrăina. După ce că îmi pierdusem familia și îl îndepărtasem pe Lothar, nu voiam să o pierd și pe ea.

Dar, discutând în noaptea aceea, am avut impresia că nu fuseserăm nicio clipă despărțiți. Ea încă îmi știa gândurile, speranțele și temerile și trăise cu spaima că sentimentele mele față de ea se schimbaseră în timpul cât fuseserăm despărțiți. Am râs amândoi de asta și, în mare grabă, am încercat să ne povestim unul altuia cum am crescut și ne-am schimbat din luna pe care o petrecuserăm împreună ca Șaisprezeci.

A doua zi am stabilit un timp foarte bun. Un vânt din spate ne-a ajutat să înaintăm și am zburat mult mai departe în Zandria decât ne-am fi așteptat. Totuși, zborul ne-a obosit și, în ciuda apropierii de destinație, cum ne anunța Marana, noaptea s-a lăsat înainte să putem atinge ținta. Am căzut de acord să ne trezim în zori și să pornim imediat spre îndeplinirea misiunii.

Am stabilit santinelele în sens invers, iar Jevin mi-a sugerat să-i arăt Maranei lacul cu apă limpede alimentat de cursul râului care curgea mai jos de coama dealului pe care ne opriserăm. Licărul șmecheresc din ochii săi negri era în contrapunct cu felul inocent în care făcuse sugestia. I-am ignorat rânjetul și i-am acceptat sfatul cu bucurie.

Apa curgea leneș la vale printre cele câteva coline și umplea un lac mare, întunecat. Adierea caldă a serii alungase insectele. Marana și cu mine ne-am întins pe un pat moale de ferigi și-am discutat parcă ore în șir. Am ascultat șoapta apei și-am râs din nimic. Fericirea ne umplea pe amândoi cu

o energie zglobie și totul în jur părea perfect, exact așa cum trebuia să fie.

Încet și cu tandrețe ne-am dat jos hainele unul celuilalt. Am făcut dragoste sub stele și ne-am spus încă o dată fiecare că descoperisem perechea ideală. Mie, Marana îmi oferea iubirea și sprijinul pe care le cunoscusem cândva, înainte ca războiul să-mi distrugă familia, iar eu îi dădeam ei iubirea și acceptarea necondiționată a familiei pe care nu o avusese niciodată.

Fără tragere de inimă, m-am întors în tabără și l-am înlocuit pe Jevin. Marana s-a oferit să rămână trează cu mine și a încercat să mă convingă că nu poate dormi din cauza inelului. Am sărutat-o și am înfășurat-o în păturile mele. A adormit în scurt timp și, când am trezit-o pentru ultima santinelă, era destul de odihnită.

M-am așezat pe pături și am sărutat-o.

— Să ne trezești înainte de mijitul zorilor, Marana. Să putem porni devreme.

S-a ridicat în picioare și a zâmbit.

— Bine, iubirea mea. Acum, culcă-te.

Am ațipit repede și am avut parte de vise foarte plăcute.

O O O

Jevin m-a înțepat în coaste cu vârful cizmei doar o dată. M-am ridicat în șezut ca fulgerat și înainte să mă poată informa el, am știut care era problema. Marana lipsea!

Am înghițit greu și am scuturat din cap ca să îndepărtez visele.

— Când ai observat că nu mai e?

Îngrijorarea îi săpa pe frunte riduri adânci.

— Abia acum. Soarele a răsărit deja de o oră. Nu se poate să fi plecat înainte de răsărit.

Am aruncat păturile deoparte și mi-am tras iute pantalonii de piele pe mine.

— De ce nu ne-a trezit?

Îmi venea să urlu. Familia mea murise în timp ce dormeam și tot pe când dormeam îmi fusese acum luată Marana.

Buzele lui Jevin s-au răsucit într-un rânjet sumbru.

— Inelul, inelul trebuie să fie.

S-a uitat spre mine și privirea lui înnegurată m-a sfredelit.

— Să nu ai niciodată încredere în magie.

M-am cutremurat și nu m-am mai uitat la el.

— De acord.

M-am ridicat și mi-am tras tunica peste cap.

— Uite, Jevin, ridică-te cu Șoimul în zbor. Sunt șanse să-i poți observa șoimul de sus. Eram în linie dreaptă către sud, spre Valea Râului Hatu.

Fealareenul a încuviințat din cap.

— Și tu ce vei face?

Mi-am închis catarama centurii cu sabia.

— Eu voi zbura cu Viteaz în cerc, deasupra taberei, poate o voi vedea. Răpitorii se poate să fi trecut pe aici și Marana s-o fi luat după ei, având de gând să se întoarcă după noi.

Jevin știa că mă agățam de-un fir de pai, dar m-a aprobat fără cuvinte. Eu am râs forțat.

— Dacă Viteaz e numai pe jumătate atât de bun cum spune Erlan că este, va fi ușor să te prind din urmă.

Jevin a urcat și a pornit în zbor. Am făcut și eu la fel după ce am stins focul. L-am dezlegat pe Viteaz, am urcat pe el și i-am dat jos gluga. Imediat, pasărea a strigat la șoimul lui Jevin care se îndepărta cu rapiditate. Și-a depărtat aripile mari și în câteva secunde pluteam deasupra Zandrianului. L-am ghidat în cerc în jurul taberei, dar nu am găsit nimic.

Mi-a stat inima în loc. Peisajul luxuriant de jos stârnea în mine tot atâta interes cât un deșert, căci nu purta niciun semn al ei. Voiam ceva care să-mi spună că Marana era încă în viață. Dacă șoimul ei își rupsese o aripă sau dacă ea alunecase din șa,

știam că o puteam găsi și o puteam vindeca la loc. Trebuia să fie în viață, aveam nevoie de ea în viață.

Cuprins de panică, nici nu mi-a trecut prin cap că i-ar fi fost mai bine moartă decât vie.

L-am întors pe Viteaz spre sud și la orizont am văzut pasărea lui Jevin ca pe un punct negru pe fundalul zidului palid de nori de dincolo de valea verde. L-am îmboldit pe Viteaz înainte și l-am atins ușor pe spate ca să zboare mai repede. S-a supus și-am luat-o cu viteză pe urmele lui Jevin, reducând încet distanța. Pe când punctul a ajuns de dimensiunea unui Imperial, șoimul lui Jevin a zburat o dată în cerc și a plonjat spre pământ.

Viteaz mi-a simțit spaima și a forțat, dar mie mi s-a părut că aerul se îngroșase tocmai ca să ne încetinească. Mi-au mai trebuit cinci minute ca să ajung la locul de aterizare al lui Jevin. Am zburat o dată în cerc și am văzut clar șoimul lui Jevin. La o sută de metri în fața lui, pe o insuliță de nisip din mijlocul unui râu, am remarcat corturi ascunse printre copaci.

Am aterizat cu Viteaz alături de șoimul lui Jevin și am observat șoimul Maranei priponit și cu gluga trasă pe cap, sub copacii din apropiere. M-am înșufletit — măcar aterizase în siguranță. I-am pus gluga lui Viteaz și am mers pe urmele lăsate de Jevin. L-am găsit întins pe burtă pe coama unui deal, supraveghind tabăra răpitorilor. Mi-a făcut semn să mă las jos, așa că m-am întins lângă el.

— E rău, a șoptit el.

Am întins mâna, am dat deoparte încet ierburile lungi și verzi de vară din fața mea și-am privit spre tabără. Am numărat doisprezece bărbați și patru femei. O aveau pe Marana legată de un stâlp și adunaseră lemne de jur împrejurul picioarelor ei. Părea trează și nevătămată, dar nu puteam fi sigur, pentru că atitudinea ei pendula între una sfidătoare și una îngrozită. Prima-i era specifică până în măduva oaselor, dar pe femeia speriată legată de stâlp n-o mai văzusem niciodată.

Teama mi-a scurs toată culoarea din obraji.

— Ce crezi?

Jevin a schițat o grimasă.

— Atacăm repede. Tu te duci la Marana și-i tai legăturile. De când mă uit eu la ea, e când trează, când amețită.

M-am încruntat.

— Crezi că e drogată?

Jevin a ridicat din umeri, apoi a scuturat din cap.

— Nu cred.

A culcat niște fire de iarbă la pământ și a studiat zbaterile Maranei.

— Cred în continuare că inelul e de vină. Dacă are o legătură cu soția Emirului, reflectă teroarea femeii aceleia.

Am aprobat din cap. Avea logică.

— Primul lucru de făcut, atunci, e să o eliberăm pe Marana și să-i scoatem inelul de pe deget. Apoi ne va putea ajuta să o eliberăm și pe soția Emirului. Știi cumva unde e ținută ostatică?

Fealareenul a scuturat din cap.

— Nu, nu foarte sigur, dar Marana se uită insistent la cortul albastru atunci când își revine în simțiri. Aș spune că ostatica e acolo.

Am dat din cap și m-am ridicat. Ne-am târât pe coasta dealului până la malul râului. Am ocolit toate ramurile căzute și am evitat toate frunzele uscate. La poalele dealului, rădăcinile de la mal ne-au ascuns, dar apa noroioasă, curgând leneș, ne împiedica să avansăm mai departe nevăzuți. Nu puteam decât să sărim peste râu și să sperăm că prezența noastră va reprezenta o surpriză suficient de mare cât să ne dea un avantaj. Am întins mâna și l-am strâns pe Jevin de umăr.

Am plecat.

Am călcat prin apa mică a râului, făcând pași mari și împrăștiind apă în toate direcțiile. Am ajuns la insulița de nisip înainte ca vreunul dintre răpitori să apuce să reacționeze și am

scos *tsincaatul* din teacă. Fără cruțare, l-am hăcuit pe primul bărbat care mi-a ieșit în cale.

Prima mea victimă a căzut și un alt bărbat a țâșnit spre mine. A dat să-și scoată paloșul încovoiat din teaca de la brâu, dar n-a mai reușit să încheie mișcarea. Am trecut valvârtej pe lângă el, tăindu-i burta. S-a răsucit, dar înainte să cadă la pământ, lovitura mea din întoarcere i-a spintecat fața în două.

Lăsându-l în urmă, am ajuns la Marana, care se zvârcolea și striga. Am atins-o ca să-i dau de știre că venisem să o salvez, dar s-a ferit de mine și a scuipat ca o pisică. Am privit-o în ochi și i-am văzut plini de ură. Nu o cunoșteam pe femeia aceea. I-am tăiat legăturile cu *tsincaatul* dintr-o singură lovitură precisă. Cu mâna stângă i-am smuls inelul de pe deget. Aproape imediat, ochii i s-au limpezit.

— Nolan, slavă zeilor. Ai grijă!

M-am ferit și m-am răsucit în timp ce ea și-a chemat *tsincaatul* și a parat lovitura menită să mă descăpățâneze. Marana a ripostat, înfigând sabia în gâtul omului, apoi a zbughit-o spre cortul albastru. O femeie i s-a opus cu un pumnal, dar Marana a spintecat-o fără preget. I-am remarcat fapta și m-am neliniștit, dar nici în ruptul capului nu aș fi putut ghici ce însemna.

N-am avut timp de gândire, pentru că doi războinici furioși m-au atacat. Am blocat lovitura de sus în jos a primului bărbat mult deasupra capului meu, apoi m-am retras în dreapta, astfel încât primul atacator l-a blocat pe al doilea. Am schițat o fandare spre primul războinic, pentru a-l face să bată în retragere, apoi am mutat *tsincaatul* în mâna stângă și am lovit jos în lateral. L-am nimerit pe al doilea bărbat, care avansa, și i-am crestat ambele coapse. A căzut și eu i-am înjunghiat tovarășul în piept, în timp ce acesta ezita, privindu-l pe celălalt, cum se zvârcolea în agonie la pământ.

Deodată, lupta s-a încheiat. Jevin stătea în mijlocul a cinci luptători răniți, morți sau care se predaseră. Doi oameni se

aflau la marginea taberei, cu lemnele de foc căzute grămadă la picioare și cu mâinile în aer. O femeie zăcea într-o baltă de sânge între mine și cort, și nimeni nu se oferea să ne ajute.

Fără știre, un strigăt sfâșietor s-a auzit din cortul albastru, străbătând tabăra. Am recunoscut imediat vocea Maranei, dar acesta a reverberat, îngrozindu-mă. Am luat-o la fugă spre cort, am sărit peste femeia moartă și-am dat ușa deoparte. Buimac, nevenindu-mi deloc să-mi cred ochilor, am căzut în genunchi și ușa cortului s-a lăsat în falduri peste mine, învăluindu-mă.

Strigătul ieșea din două gâturi care împărțeau corpuri identice.

O femeie bătrână a îngenuncheat lângă mine.

— Slavă zeilor că ai venit, Talion!

A arătat cu un deget osos și tremurând spre Marana.

— Trebuie să ucizi demonul înainte să ne ucidă ea pe toți.

O O O

Jevin a despărțit gemenele și a dus-o pe Marana înapoi în tabăra noastră. Oamenii pe care îi atacaseră erau temurezi ai Emirului, plecați după răpitori de capul lor și a căror absență nu fusese descoperită decât după ce Elitul fusese trimis să ne cheme pe noi. Îi găsiseră pe răpitori, îi uciseseră pe cei mai mulți într-o bătălie purtată în apropiere și, atunci când tăbărâserăm noi asupra lor, se îndreptau spre casă.

Mi-am revenit încet din șoc și i-am dat lui Bethany inelul înapoi. Am ajutat-o cât de bine am putut să-și bandajeze rănile pe care i le făcusem, iar asta a fost luat ca semn bun de către temurezi, cu toate că nu ajuta deloc la ușurarea durerii și nici nu le aducea înapoi camarazii morți.

Bătrâna a încălzit niște apă și mi-a pregătit ceai. Era cald și probabil că era aromat, deoarece mi-a cuprins mintea, dar nu aveam de unde să știu asta. Imaginea a două Marana strigând cuprinse de groază una la alta mă bântuia.

Bătrâna s-a așezat în fața mea și mi-a pus pe picior o mână pătată.

— Am fost de față când s-au născut.

Am dat din cap a înțelegere. Îmi dădeam seama după tonul ei că ceea ce-mi spunea era de-o importanță vitală, dar nu reușeam să mă concentrez. Am sorbit iarăși din ceai și-am agitat frunzele pe fundul cupei de bronz.

— Prima pe care am ajutat-o să vină pe lume a fost Bethany.

A zâmbit, aducându-și aminte. În spatele ei, în partea stăpânită de umbre a cortului, soția Emirului dormea un somn agitat.

— A fost un copil vânjos și fericit, prea fericit ca să aibă o geamănă-demon.

Bătrâna a scuipat și și-a răsucit degetele într-un semn de alungare a piezei-rele.

— Femeia aia a venit a doua și-a fost lăsată pe-o costișă să moară.

Bătrâna m-a tras de braț.

— Trebuie să o omori. E-un demon. Existența ei e contra naturii. Trebuie să o omori!

Am împins-o pe bătrână de lângă mine și am țintuit-o cu privirea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Tu n-o cunoști, nu e un demon!

Am pus cupa jos și m-am ridicat.

— Eu o cunosc de cinci ani și știu că e-un om la fel de normal ca tine și ca mine.

Bătrâna a mijit din ochi. A întins mâna și mi-a luat cupa cu ceai. A agitat lichidul, apoi l-a împrăștiat pe pământ.

— Ah! a strigat ea triumfal. A arătat spre bucățile de frunze maro și la felul cum căzuseră pe nisipul auriu, ud. Omoar-o, Talion, omoar-o azi. M-a scrutat cu ochi adânci și întunecați precum cerul noaptea. Dacă n-o vei face, moartea ta ei i se va datora!

O O O

Am fugit înapoi în tabăra noastră și Jevin m-a întâmpinat înainte să o pot vedea pe Marana. Părea foarte obosit.

— Doarme, Nolan. În sfârșit.

Am dat îndârjit din cap.

— Marana trebuie să se întoarcă la Talianna. Nu poate merge în Temur. Ei cred că e-un demon și-o vor ucide.

Jevin a scuturat din cap.

— Nu poate călători singură. A spus că a fost înăuntrul capului lui Bethany.

Fealareenul a ridicat spre mine ochii plini de durere și lacrimi.

— Nu se simte bine.

Am simțit că mă învăluie frigul. Am încuviințat.

— Înțeleg, Jevin. M-am întors și m-am uitat spre tabăra temureză. Tu ar trebui să zbori cu ei ca să-i conduci înapoi la Betil. M-am uitat la el. Eu o voi duce pe Marana înapoi la Talianna.

O O O

L-am urmărit pe Jevin până când șoimul lui a dispărut la orizont, apoi m-am întors la tabără. Jevin făcuse tot posibilul ca Marana să stea confortabil. Deși zăcea înfășurată în pături, somnul ei era doar superficial. Tenul ei oacheș căpătase o paloare cenușie și sub ochi i se formaseră cearcăne grele. Părea mai mult moartă decât vie.

M-am lăsat pe vine lângă ea și atunci a deschis ochii. Mi-a aruncat o singură privire și a început să supine, așa că m-am așezat și am tras-o în brațele mele. Am strâns-o tare și am legănat-o. I-am spus poveștile pe care bunica și tata mi le spuseseră în copilărie, și am reușit cumva să nu las durerea și

teama să mi se simtă în voce. Lacrimile ei se amestecau cu ale mele, dar am reușit să-i alin durerea destul cât să adoarmă la loc.

Am ridicat-o și am dus-o din tabără jos, la lac. Ușurel, am așezat-o în locul unde stătuserăm noaptea trecută. Susurul liniștitor al râului care se vărsa în lac a ajuns la ea chiar și în somn. Respirația i-a devenit mai regulată și de atunci a început să doarmă mai liniștit.

Am intrat în pădure — fără a mă îndepărta pentru o clipă prea tare — și am găsit o plantă medicinală de care știam din copilărie. În Sinjaria i se spunea *vila*. Am descoperit o porțiune destul de mare acoperită de frunzele ei verzi și am cules câteva fire. Din frunze am fiert un ceai narcotic pe care i l-am dat Maranei ca să poată dormi mai adânc.

După cantitatea de ceai pe care a băut-o, judecam că avea să doarmă toată după-amiaza și seara, poate chiar toată noaptea, până dimineață. Am construit un adăpost cu acoperiș în pantă și am adunat lespezi pentru o vatră de foc.

Nu-mi plăcea să stau la poalele dealului atunci când șoimii erau sus, dar îmi dădeam seama că oricine sau orice se apropia prea tare de ei avea să primească ce merita. Pe deasupra, toată lumea știa că numai Talionii țin acele uriașe păsări de pradă, iar aceasta trebuia să fie un avertisment suficient de clar și pentru cei mai smintiți dintre oameni.

Am purtat-o pe Marana la acel adăpost și am dezbrăcat-o în timp ce soarele cobora în spatele munților Ell, împrăștiind pe cer dâre purpurii și roșii. Am înfășurat-o în pături și am așezat-o într-o poziție confortabilă. După care mi-am dat jos tunica și m-am întins lângă ea.

Nu aveam de gând să adorm, dar fusese o zi obositoare și simțeam că mă apasă o greutate mai mare decât orice piatră de moară. Am alunecat în inconștiență mai repede decât un marinar beat snopit în bătaie pe o alee dosnică.

O O O

O lovitură precisă de picior în coaste mi-a provocat o durere sfâșietoare, smulgându-mă imediat din somn. Cinci temuri, diferiți de cei pe care îi atacaserăm, ne înconjurau. Purtau bandaje îmbibate cu sânge și arătau frânți de oboseală, dar păreau surprinși și bucuroși că ne găsiseră.

Conducătorul lor mă lovise. S-a întors apoi spre ceilalți și a râs.

— Uite, credeau că vor fugi și ne vor îndepărta de Bethany lăsând urme false. Au lăsat un singur băiețaș să o apere.

Avea o cicatrice veche care se întindea de la un obraz la celălalt, brăzdându-i nasul.

Am strâns pumnii de furie și frustrare. Încet, mi-am dat seama că aceia erau răpitorii care le scăpaseră oamenilor Emirului. Am clătinat din cap.

— Aceasta nu este Bethany. Lăsați-o în pace, e bolnavă.

Conducătorul s-a lăsat într-un genunchi, m-a apucat de gât cu o mână unsuroasă și m-a forțat să mă uit în sus la el. S-a lins pe buze și cealaltă mână și-a plimbat-o peste obrajii țepoși.

— Băiete, viața ta e-n mâinile mele. Nu mă face să te omor mai devreme decât vreau eu.

Oamenii lui au râs și omul m-a strâns încet mai tare de gât. Aceștia erau cei după care veniserăm noi și din cauza loc uciseserăm oameni nobili, curajoși. *De ce?* striga o voce în mintea mea. *Asta nu e dreptate!*

Unul dintre ceilalți a smuls pătura de pe trupul gol al Maranei. Furia mi-a aruncat peste ochi o ceață roșie ca sângele. Nările îmi fremătau și-am atacat cu pumnul drept. L-am nimerit pe conducător în vintre, m-am sculat în picioare printr-o rostogolire și-am ridicat mâna stângă ca să-i opresc pe ceilalți.

M-am rugat de cei patru să înțeleagă:

— Ea nu e Bethany pe care o căutați. Lăsați-o în pace. Nu vreau să vă omor, au murit deja destui oameni.

Pieptul îmi tresălta din cauza respirației chinuite. M-am concentrat și mi-am chemat *tsincaatul*, dar niciunul dintre ei nu a priceput adevărata semnificație a unei săbii apărând astfel în mâna mea.

— O sabie magică! O vreau! a strigat din toți rărunchii unul dintre ei și s-au năpustit toți asupra mea.

Temurezii, cum îmi spusese Marana cu atâta timp în urmă, erau cunoscuți pentru îndemânarea lor ca arcași. Cei patru erau categoric mai buni ca arcași decât ca luptători cu spada, căci au venit spre mine ca și când și-ar fi căutat moartea cu lumânarea. Eu însă nu voiam să-i ucid. Am parat și am dat înapoi de mai multe ori ca să le arăt că nu aveau nicio șansă împotriva mea, dar ei au continuat ca orbeții, absolut convinși că mă puteau pe fugă.

În cele din urmă, m-au prins la strâmtoare și, în chiote de bucurie, m-au forțat să-i trimit pe lumea cealaltă.

Saltul primului l-am respins lovindu-i sabia cu *tsincaatul*, apoi l-am eviscerat cu o lovitură din rever. A căzut în genunchi și a încercat să strige, dar n-a reușit să scoată decât un scâncet slab. Al doilea temurez a dat să mă taie și m-am ferit din calea lui pășind lateral. Astfel, a reușit să-și piardă echilibrul, iar eu i-am crăpat țeasta cu o lovitură pe diagonală.

Furia stârnită de acest inutil măcel matinal și grija pentru Marana mă făceau complet insensibil. Al treilea a încercat să mă înjunghie cu o lovitură dreaptă, dar eu am parat, trimițându-i sabia în pământ. Rânjind ca un demon, i-am blocat arma sub cizma mea dreaptă și i-am înfipt *tsincaatul* în piept, într-o imitație mortală a atacului său. Am răsucit lama și apoi am smuls-o din corpul lui.

Al patrulea văzuse de-acum destule cât să fie speriat și a încercat să scape cu fuga. A ridicat mâinile ca să mă țină

înapoi și și-a aruncat pumnalul din mână, dar pe mine nu mă mai mulțumea decât moartea sa. L-am urmărit în alergare înapoi spre locul pe care, râzând, îl cucerise cu tovarășii său și-am rămas zâmbind deasupra lui atunci când s-a împiedicat și-a căzut pe spate, implorându-mă, ca un câine, să-l cruț.

Am înclinat sincer din cap și, când el a surâs plin de speranță, i-am separat capul de corp dintr-o singură lovitură precisă. S-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă, până când și ultima picătură de conștiință i s-a scurs odată cu sângele din gâtul retezat.

Am urlat ca un descreierat și m-am apropiat de răpitorul cu cicatrice pe față, care încă se zvârcolea în agonie lângă adăpostul nostru. Mirosul dulce și grețos al sângelui mă îmbăta, iar putoarea acră a fricii lui mă înnebunea. Am mers încet spre el și l-am emasculat în timp ce râdeam în hohote.

M-am lăsat pe vine unde nu putea ajunge la mine și am rânjit la el ca un gargui.

— Acum ți-a dat prin cap, nu-i așa, că sunt un Talion?

Am ridicat palma dreaptă și i-am arătat iute tatuajul, de parcă aș fi jucat un joc cu un prunc de țâță.

— Mai rău încă, sunt un Justițiar.

Am aruncat *tsincaatul* însângerat cu mâna stângă și am deschis mâna dreaptă, acum, mai încet.

— Știi ce e asta.

Omul a încuviințat din cap și a început să plângă. Lacrimile au început să-i curgă din ochi și să se rostogolească de-a lungul cicatricei.

I-am spus pe o voce cu care îi dojenești pe copiii.

— Și știi că vei muri.

El a încuviințat din nou și a făcut pe el.

Am săltat înainte pe vine, am întins mâna stângă și am apucat un pumn de păr negru soios. L-am tras în poziție îngenuncheată.

— Neghiobule! Dacă plecai, te lăsam să trăiești. M-am uitat înapoi la tovarășii lui morți. I-aș fi lăsat și pe ei să trăiască, dar tu nu m-ai lăsat să-ți cruț viața. I-am adresat un zâmbet. Și acum trebuie să te omor.

Mi-am lipit palma de fruntea lui și, încet, am inspirat. I-am chemat sufletul în mine și l-am simțit cutremurându-se când acesta s-a desprins de el și viața l-a părăsit. Toate gândurile și temerile, speranțele și dorințele lui s-au prefirat prin mine, îmbibându-mi creierul. Am văzut totul și am râs de el. M-am uitat în jos în timp ce lumina vieții i se stingea în ochi și am râs ca el să știe că-i *cunoșteam* eșecurile.

I-am ridiculizat mândria și i-am luat peste picior speranțele mărețe. Veselia mea arunca în derizoriu toate realizările lui. Viața nu i-a trecut prin fața ochilor în timp ce murea, a trecut prin fața ochilor mei, iar el a văzut că viața-i fusese o luptă împotriva beznei care-l înghițea în moarte aici, în sălbăticia zandriană.

Își dorea renume veșnic și monumente.

Eu i-am dat moarte degradantă, iar ca mormânt, pântecele unui hoitar.

Când sufletul i-a părăsit corpul, s-a prăbușit în față. M-am ridicat atunci în picioare. Am strâns mâinile însângerate ca niște gheare. L-am studiat în căutarea unui alt semn de viață pe care i-aș mai fi putut-o lua, dar era mort.

L-am țintuit cu o privire plină de dispreț. Fusese un nerod și plătise prețul suprem pentru prostia sa. Nu meritase să trăiască.

Atunci o voce calmă mi-a șoptit în cap. *N-a meritat nici să moară.*

M-am împleticit la râu și am îngenuncheat în apă, dar oricât de mult mi-aș fi spălat mâna, nu o mai simțeam curată.

O O O

A doua zi dimineața, Marana s-a trezit, dar n-a spus nimic despre cadavrele împrăștiate în apropiere și nici nu m-a observat, chiar dacă a călcat la propriu pe mine în timp ce se îndrepta fără vlagă spre lac. M-am ridicat, mi-am dat hainele jos și m-am strecurat în apă cu ea. Abia atunci mi-a remarcat prezența, și-a strâns modest brațele peste sâni și m-a mustrat supărată.

Am încremenit. Vorbea într-o temureză fără cusur și nu mă recunoștea.

Marana tremura și ar fi căzut, dar am sărit și am prins-o. S-a ferit așa cum făcuse în tabără, apoi și-a aruncat brațele pe după gâtul meu și a început să plângă iar.

Am dus-o înapoi la adăpost și am încercat să o conving să mai bea ceai de *vila*, dar a refuzat.

— Nolan, somnul nu mă ajută. Visele nu-mi aparțin.

I-am citit groaza din ochi și am strâns-o la piept. Am îmbrățișat-o tare, dorindu-mi să-i absorb durerea, însă ea începuse deja să se îndepărteze de mine. Nu puteam ajunge la ea și nu-i puteam împărtăși durerea.

Încet, s-a desprins de la pieptul meu, dar în clipa când i-am dat drumul, a sărit în picioare și și-a chemat *tsincaatul*. S-a lovit cu el peste încheietura mâinii stângi, apoi a îndreptat sabia însângerată spre mine.

— Nolan, dacă mă iubești, nu mă opri. Tu nu știi cum e să ai pe altcineva în minte. Nu mai știu cine sunt, dar știu că dacă eram lăsată să mor așa cum trebuia să mor, oamenii aceia din tabără ar fi încă în viață.

M-am uitat îngrozit cum sângele îi șiroia stacojiu de la încheietură spre cot, de unde picura cu o regularitate fluidă. Cu fiecare bătaie de inimă, o picătură cădea pe pietre sau pe frunze. *Tsincaatul* ei stătea nemișcat, îndreptat spre inima mea.

Am strâns pumnii, dar nu mi-am putut opri lacrimile care mi-au ars făgașe paralele pe obraji. Am înclinat din cap spre

încheietura ei și m-am străduit să articulez ceva în pofida gâtului congestionat.

— Mai bine mă ucizi acum și știi o treabă, deoarece mă omori puțin câte puțin cu fiecare picătură de sânge care îți curge.

A clătinat din cap și și-a acoperit umerii cu părul negru lung.

— Nu, Nolan, viața mea s-a încheiat. I-am ucis pe oamenii aceia pentru că sunt în viață când niciodată n-ar fi trebuit să fiu. Știu că sunt un demon.

Și-a înghițit lacrimile.

— Sunt, Nolan, sunt un demon. Am fost în capul lui Bethany și m-am văzut așa cum mă vedea ea.

M-am ridicat încet și am deschis palmele.

— Nu, Marana, nu ești un demon. Nu ești un demon mai mult decât a fost fratele meu Arik. Doar fiindcă un nebun alege să creadă că soarele e purpuriu nu înseamnă că el așa și este.

Am făcut un pas în față și *tsincaatul* Maranei s-a aflat la doi centimetri de sternul meu.

Ei îi tremura maxilarul.

— Nu, Nolan, nu încerca nimic. Nu vreau să te omor.

Am mai făcut un pas și am simțit vârful lamei atingându-mi pielea.

— Atunci, leagă-ți încheietura pentru că-n clipa când mori tu, mor și eu.

Durerea i-a schimonosit trăsăturile.

— Nolan, nu am pentru ce să trăiesc.

Am surâs ușor, cu tandrețe, și am ridicat încet mâna dreaptă spre încheietura ei stângă.

— Trăiește pentru mine, Marana, trăiește pentru mine.

Mi s-a împotrivit, dar viața a ieșit învingătoare și Marana a aruncat *tsincaatul*.

— Ajută-mă! a scâncit, apoi a leșinat.

○ ○ ○

Drumul de întoarcere la Talianna l-am parcurs în patru zile. Încet, starea Maranei s-a îmbunătățit. Coșmarurile continuau să o asalteze, dar mie nu-mi mai vorbea în temureză și nici n-a mai încercat să-și ia viața. Nopțile mi le-am petrecut ținând-o în brațe până ce-o dobora oboseala; abia atunci simțeam că e sigur să mă las și eu furat de somn.

Am ajuns la Talianna în toiul dimineții. Am convins-o să aterizeze ea prima și să treacă prin Shar. Știam că nu răpise niciun suflet, dar mă gândeam că timpul petrecut purificându-se de această misiune ar putea în sfârșit să marcheze o ruptură și să-i șteargă amintirea surorii ei. Speram că Shar mi-o va reda pe Marana.

Până să aterizeze Marana, am rămas cu Viteaz pe cer, zburând în cerc deasupra văii. Nu avusesem timp să mă gândesc la ce le făcuse răpitorilor, căci nu cutezasem să o las pe Marana singură după ce încercase să se sinucidă. Faptele acelei nopți mi-au reapărut în minte în tonuri aspre de negru și alb. Le-am văzut chipurile și le-am simțit groaza din nou.

În sinea mea, furia făcea ravagii. Ce-i făcuse să mă forțeze să-i omor? De ce-mi îngăduisem să-mi pierd controlul? De ce suferise Marana atâta, când nu era decât un receptacul, un intermediar, al magiei folosite la găsirea soției Emirului?

— De ce? am strigat cu furie, de ce-a trebuit să fie Marana?

Deodată, furia mea s-a concentrat și mi-a străbătut confuzia, răspunzând întrebărilor mele. *Excelența Sa!*

Fusesem folosit; Marana fusese folosită. Mi-l aminteam pe Lord Hansur așteptând ca Excelența Sa să vină cu o remarcă, atunci când îmi comunicase misiunea, și îmi aminteam reacția forțată de surpriză a Excelenței Sale atunci când Marana anunțase că inelul i se potrivea perfect. Mi-aminteam că Marana

îmi spusese că Excelența Sa refuzase să-i dea informații despre cine era ea sau unde anume fusese găsită.

El știuse de la bun început ce avea să se întâmple! Întregul corp mă furnica, de parcă aș fi fost un pion de șah și i-aș fi simțit mâinile mutându-mă într-o altă poziție. Marana era o piesă ce trebuia sacrificată într-un joc și nimic altceva. El permisese capturarea ei și eliminarea de pe tabla de joc, dar, spre deosebire de Gardienii care așteptau o nouă partidă în valea Tuzist, Marana nu mai putea juca vreodată. Ea era spulberată, iar el permisese asta.

Am zburat cu Viteaz spre Colivii și nu l-am observat pe Erlan decât atunci când m-a apucat de braț.

— Nolan, ce este?

M-am întors spre el și l-am privit tâmp până când vocea i-a străbătut prin furia pe care o simțeam, iar imaginea chipului său s-a limpezit. L-am prins de ambii umeri.

— Erlan, trebuie să faci ceva pentru mine.

Îngrijorarea nu l-a părăsit, dar a dat hotărât din cap.

— Orice ai nevoie...

Mi-am masat fruntea cu mâna stângă și m-am concentrat.

— Sunt *Sharul*, Erlan, dar încă nu am ajuns la umbra Taliannei.

M-am cutremurat, dar apoi mi-am revenit.

— Erlan, vreau să-l găsești pe Excelența Sa. Spune-i că aștept aici, în spatele Coliviilor.

Elitul s-a încruntat îngrijorat, dar nu sceptic.

— Ce să-i spun când mă întreabă de ce aștepți?

Am clătinat din cap, doar.

— Nu va întreba.

În cele cinci minute cât a avut nevoie Excelența Sa ca să mă găsească, furia mea s-a transformat dintr-o flacără într-o veritabilă conflagrație care aproape m-a făcut să-i pregătesc o ambuscadă. L-am urmărit cum își croia drum pe deal în sus spre Colivii și am simțit mâna dreaptă furnicându-mă de

nerăbdare să prindă mânerul *tsincaatului* și să înfigă sabia în el. Totuși, nu am chemat arma; fusesem antrenat prea bine ca să fac asta.

Am ajuns în pajiște și a deschis gura, dar nu i-am dat ocazia să spună ceva:

— Cum ai putut, păianjen gras ce ești? Știai cine e și știai ce se va întâmpla!

Am îndreptat un deget spre el și lacrimile i-au deformat imaginea, făcând-o să nu mai pară omenească.

— Ai trimis-o pe Marana acolo nepăsându-ți ce se va întâmpla cu ea.

S-a oprit, și-a încrucișat brațele pe piept, proptindu-și-le pe pântecele proeminent. Mânios, am strigat dezarticulat și mi-am înfipt pumnii în ochi.

— Fir-ai să fii! Șapte oameni au murit, șapte oameni nevinovați, pentru că nu ne-ai prevenit despre felul în care o vor trata temurezii pe Marana! Pentru că nu ne-ai spus că ea și Bethany erau gemene am fost nevoit să măcelăresc cinci alți oameni. Pentru că nu ne-ai spus, am suspinat, căzând în genunchi, Marana a înnebunit.

Secat de furie, am plâns, apoi am ridicat ochii spre el.

— De ce?

Voiam să-l întreb de ce n-ar trebui să-l ucid, dar mă săturasem de moarte. Voiam să explice sacrificiul Maranei. Voiam un motiv pentru durerea mea.

Excelența Sa a vorbit monoton, neîngăduind niciunei urme de sentiment să i se simtă în glas.

— Da, Nolan, cunoșteam identitatea Maranei și știam că ar putea suferi din cauza magiei și a întâlnirii cu sora ei geamănă. Odată, cu ani în urmă, înainte ca tu să ni te alături, cineva a remarcat asemănarea dintre Marana și o fată temureză care urma să se mărite cu Emirul. Am verificat și, deoarece cunoșteam obiceiul temurez, am reușit să deduc cine era.

S-a uitat în jos la mine.

— Da, i-am pus viața în pericol, exact cum v-am pus-o și ție, și lui Jevin.

Excelența Sa s-a întors cu spatele.

— Nu!

Am lovit cu pumnul drept în pământ, m-am ridicat și l-am apucat de umărul stâng.

— Eu și Jevin ne-am riscat viața, dar ei i-ai riscat sănătatea minții! Cine ți-a dat dreptul ăsta?

Excelența Sa s-a răsucit cu o agilitate care m-a surprins. Mi-a prins brațele într-o priză solidă și m-a săltat de la pământ ca pe un copil.

— Am dreptul ăsta, Talion, pentru că eu țin în mâini soarta dinastiilor. Voi uciderți bărbați și femei; eu distrug popoare întregi. Am dreptul ăsta pentru că eu pot devasta imperii printr-o simplă greșeală de transcriere a unui mesaj codificat!

Mi-a dat drumul și eu am căzut la picioarele sale.

— Dacă nu v-ați fi dus să o recuperați pe Bethany, Emirul ar fi trimis trupe în Zandria. Zandria ar fi contraatacat și Boucan i-ar fi înghițit pe amândoi. Ell ar fi fost amenințat și de-a lungul graniței ar fi izbucnit războiul. În luptă ar fi intrat și alte popoare și lumea întreagă s-ar fi întors la zilele Spulberării.

A mijit ochii.

— Ești isteț, Nolan. Ți-am observat îndoiala că vei găsi o femeie căutând cât e Zandria de mare. Știai că misiunea nu e doar dificilă, ci de-a dreptul imposibilă. Știam asta, dar și ce se va întâmplat dacă eșuam. Pus în fața alegerii dintre mintea unui Justițiar și un război care să devasteze mii de kilometri pătrați, n-am avut decât o singură soluție. Pentru a preîntâmpina un conflict pe scară largă te-aș trimite fără să clipesc pe tine sau pe o sută de oamenii ca tine la moarte sigură. Dacă aș avea nevoie de o scuză ca să-mi retrag sprijinul pentru un

regim ca să previn un război, aș putea chiar să aranjez moartea unui Justițiar în acea capitală.

Mă zdruncinau suspine de necontrolat.

— Totul nu e decât un mare joc, așa-i?

Excelența Sa a clătinat din cap încet și atitudinea lui de oțel s-a frânt.

— Nu, Talion, nu este un joc. Sunt momente când mi-aș dori să fie. Dacă aceasta ar fi fost un joc, aș putea pune piesele în poziția inițială. Marana ar fi teafără, iar tu nu te-ai întreba dacă ceea ce știi în adâncul sufletului tău este corect. Oamenii nevinovați despre care vorbești ar fi și acum în viață. Dar nu este un joc. Nu-mi înțelege greșit cuvintele. Deși sunt gata să renunț la viața unora dacă situația o cere, deplâng fiecare pierdere, fiecare rană.

Mă uitam țintă la Excelența Sa cu ochii plini de lacrimi. Pentru prima și singura dată vedeam omul ascuns înăuntrul acelui corp masiv. Era un strateg politic care croia și pune în aplicare planuri aproape perfecte de luptă cu înclinarea lumii spre barbarie. Cu toate că avea o încredere deplină în acțiunile sale și știa că ele erau vitale și corecte, regreta toată durerea pe care planurile sale o cauzau. Am știut în clipa aceea că aș putea să-l înțeleg, dar că niciodată nu l-aș putea numi *prieten*.

Excelența Sa s-a întors cu spatele și de data aceasta nu l-am mai oprit din drum.

○ ○ ○

În Camera Shar, lespedea din spate a urcat și eu m-am uitat fix la craniul învăpăiat, în speranța că mă va orbi, dar nu a făcut-o. Am pășit înainte și am îngenuncheat încet. Mă simțeam curățat din punct de vedere fizic și totuși, în ciuda strădaniei mele pe tot parcursul ritualului de curățire, nu mă așteptam să mai fiu vreodată pur.

Am ridicat mâna dreaptă și am lipit palma de fruntea craniului. Ca înainte, ceva s-a scurs în mine, furișându-se pe braț în sus, trecând prin gât și cuibărindu-se în creier. Acolo a derulat imagini de luptă, forțându-mă să le urmăresc iar și iar.

În timp ce mă vedeam cum ucid temurezi pe insula de nisip, o voce mi-a vorbit în cap.

— Aici nu ai motiv de regret.

Înaintea mea plutea imaginea Maranei legată în mijlocul vreascurilor adunate pentru rug.

— Te-ai luptat ca să-ți aperi prietena și iubita. Faptul că ei nu erau cei pe care îi căutai nu înseamnă nimic. Nu te îndoi de acțiunile tale aici.

Macabrele amintiri s-au risipit ca fumul și lupta cu răpitorii a venit să le ia locul. I-am auzit pe oameni râzând în timp ce mă urmăreau și mi-am auzit vocea rugându-i să plece, retrăgându-mă. Am retrăit momentul de groază când mi-am dat seama că nu mai am unde fugi. Mi-am amintit chiar și cum i-am omorât pe fiecare în parte.

Nici vocea care s-a făcut auzită în clipa aceea nu m-a mustrat.

— I-ai avertizat și ai încercat să-i lași în viață, dar, pus să alegi între moartea ta și a lor, nu ți-au lăsat cale de întoarcere. În noaptea aceea trebuia să fie vărsare de sânge, iar tu ai ales corect.

Apoi a apucat sufletul căpitanului cetei de răpitori și mi l-a agitat prin minte ca un bici. Mi-am auzit râsul așa cum îl auzise el și am simțit că mă prăbușesc în sinea mea. Îi împărtășeam lipsa de speranță și cumplita umilință. Am murit odată cu el și am înțeles ce făcusem: îi strivisem și îi torturasem spiritul până ce-l deposedasem de umanitate.

— Asta, Talion, asta nu trebuie să faci niciodată.

Creierul mi-a fost străpuns de cange înroșite în foc.

— Fură-i sufletul, distruge-i corpul, ucide-l, dar niciodată nu-i face spiritul fărâme!

Durerea s-a risipit și vocea a tăcut în vreme ce sufletul conducătorului mi se scurgea prin braț și pătrundea în craniu, dispărând într-un fuior răsucit de lumină albastră.

— Dacă nu ți-ai fi regretat deja faptele, sufletul tău ar fi mers după el. Ține minte, Talion, dreptatea este darul tău către lume, *nu* un drept pe care să-l ceri de la ea.

S-a retras din mine, eliberându-mă atât de iute, încât am căzut pe spate și am zăcut pe podea, prea slăbit ca să mă pot ridica. Am simțit piatra rece pe spatele acoperit de sudoare și am început să tremur. Am stat acolo și-am respirat greu în timp ce lumina craniului se stingea încet. Apoi, în întunericul deplin, m-am ridicat și m-am împleticit la *tsincaatul* și *ryqrilul* meu. Le-am smuls din altar și, când panoul exterior s-a ridicat, am ieșit cu pași târșâiți pe coridor.

Cu o lacrimă rostogolindu-i-se pe obrazul stâng, Marana stătea acolo, așteptându-mă. Mi-a întins un bilet.

— A spus că este important. L-am adus imediat.

L-am întors în mână și am înjurat. Era de la Lothar.

CAPITOLUL 21

Talion: Terminus

Am strecurat degetul mare sub îndoitura hârtiei, am rupt ceara roșie a sigiliului și-am despăturit foaia aspră de hârtie. Biletul era scurt:

„Lord Nolan, am găsit pe cineva pe care ai vrea să-l auzi cu urechile tale. Îl voi ține aici. Vino la Vulpea Galantă, bate de două ori în ușă. Când vei fi întrebat, răspunde: «Lord Nolan».“

Biletul era semnat „Morai“.

Am împăturit la loc foaia cafenie și am îndesat-o sub tunica de piele. Prințesa Zaria se uita la mine și expresia ei reflecta îngrijorarea zugrăvită pe fața mea. I-am oferit un zâmbet de încurajare și l-am căutat din priviri pe Halsted, dar el dispăruse deja.

Prințesa s-a încruntat mai mult de îngrijorare, decât de supărare, și a înclinat din cap spre locul unde pusesem biletul.

— Ce scrie?

Mi-am dat jos masca și am clătinat din cap.

— Mai mult decât trebuia, cred. Un prieten de-al meu are probleme.

Chipul ei a fost umbrit de dezamăgire și eu m-am întins să o strâng de umeri.

— Mai ții minte ce am spus noaptea trecută?

A surâs ușor și a înclinat din cap.

— Ai spus că doar ceva extrem de important te-ar putea răpi de lângă mine.

Am încuviințat solemn.

— Vorbeam serios. Viața prietenului meu este în pericol. Trebuie să-l salvez.

M-am îndepărtat spre sala de bal, apoi m-am întors.

— Îți promit că nimic nu mă va face să nu fiu lângă tine la miezul nopții.

Am străbătut repede sala de bal, încercând să-mi ascuns tulburarea în spatele unui zâmbet opac. Am înclinat din cap și am râs când mi s-au făcut complimente pentru costum, dar nu m-am oprit și nici n-am zăbovit nicăieri. Într-un final, l-am văzut pe Patrick dansând cu soția sa și-am așteptat agitat să se termine muzica.

M-am apropiat de ei repede și pentru o clipă Contele a crezut că vreau să-i răpesc soția pentru un dans. Am clătinat din cap:

— Nu că n-aș fi onorat, prietene, dar în momentul de față am nevoie de ajutorul tău. I-am dat biletul și el l-a citit repede. O viață este în pericol. Trebuie să-mi spui ce-i cu Vulpea Galantă.

Patrick a strâns din ochi.

— În bilet nu se spune nimic de vreun pericol.

Am încuviințat solemn.

— Ba se spune. Morai e analfabet.

I-a luat Contelui un moment ca să înțeleagă semnificația acestui fapt; apoi s-a holbat la mine.

— Dacă e în pericol, atunci și tu ești.

A înclinat din cap spre intrarea principală în sala de bal.

— Vino, putem ajunge acolo în câteva minute.

Am scuturat din cap de două ori.

— Nu, trebuie să merg singur. Spune-mi doar unde este.

S-a scărpinat în cap, căzut pe gânduri un moment, și, revenindu-și de pe urma refuzului cu care i-am întâmpinat oferta de-a mă ajuta, a dat din cap:

— Îmi amintesc unde este, dar au trecut aproape șase luni.

M-am aplecat în față și l-am iscodit.

— Mergi pe drumul pe unde am ajuns la templu și ia-o a doua la dreapta. Drumul urcă pe lângă vechiul cimitir și virează către mare. Cam după un kilometru și jumătate vei ajunge la Vulpea Galantă, pe partea dreaptă a străzii. A scuturat din cap cu regret. Ești sigur că nu te pot ajuta?

Am clătinat din cap mai încet acum și am întins mâna spre el.

— Nu, Patrick, nu-ți pot risca viața.

Mi-a luat mâna și a strâns-o ferm.

— Dacă vrei într-adevăr să mă ajuți, fii cu ochii pe Prințesă și fii Campionul ei până ce mă întorc.

A încuviințat fără nicio vorbă, iar eu l-am lăsat în urmă. Înainte să părăsesc castelul, am trecut prin camera mea. Din compartimentul ascuns al cufărului am scos punga cu săgeți xne'kale, pe care am legat-o la șoldul drept. Înainte de asta le-am înmuiat vârful din nou în *kutarai*. Mi-am pus pintenii la călcâie chiar dacă nu aveam să merg călare, apoi am coborât în stradă și am surâs trist când mi-am dat seama că nimănui de la Vulpea Galantă nu avea să i se pară amuzant costumul meu.

O O O

Vulpea Galantă nu era decât o dărăpănătură cu etaj, din lemn bătut de vreme. Un umbrar cu ramă de lemn și acoperit cu tablă apăra trotuarul ros și deformat din față de vremea aspră și de lumina lunii. Ferestre bătute în scânduri priveau orb strada și-n spatele lor nu am remarcat nicio mișcare. Prin crăpăturile din acele scânduri și din cele de la ușă răzbăteau puncte de lumină galbenă. Treptele strâmbe au scârțâit atunci când le-am urcat spre trotuar.

Am traversat spre ușă, întrebându-mă vag dacă o țineau cumva și pe Selia acolo înăuntru.

Am bătut de două ori la ușă și mi-am scuturat fulgii de vopsea cojită de pe dosul mâinii. O voce groasă a lătrat de după ușă:

— Cine-i?

Am bolborosit ceva, apoi am mai bătut de două ori. Vocea a întrebat mai tare și tot atât de tare am bolborosit și eu. Am mai ciocănit o dată și am făcut un pas în spate.

Am auzit drugul de lemn frecându-se de belciugele ruginite. Când ușa s-a întredeschis puțin, eliberând o rază de lumină argintie care a străpuns noaptea, am lovit-o tare cu călcâiul piciorului drept. Ușa l-a lovit pe omul din spate drept în frunte și, dându-se de perete, l-a făcut să se rostogolească înapoi. Înaintea de-a se opri, am dat buzna înăuntru și-am vârât mâna dreaptă în punga cu săgeți.

Am ridicat privirea și am zărit doi arbaletrieri la balconul de la etaj, în fața mea. M-am adăpostit după un stâlp de susținere al balconului, imediat în stânga, și am aruncat prima săgeată atunci când ei mă luau în cătare. Corzile armelor lor au vibrat aidoma unor mandoline dezacordate, azvârlind săgeți. Una a împrăștiat așchii din stâlpul de lemn, lângă capul meu, și cealaltă a trecut prin panoul de sus al ușii, în spatele meu.

Prima mea săgeată l-a nimerit pe un arbaletrier în umăr și m-am grăbit să mai arunc una spre tovarășul său. Primul trăgător a căzut în genunchi și, o clipă mai târziu, la fel a făcut și al doilea, lovit în coapsă, însă eu îmi întorsesem deja atenția de la ei, ca să mă ocup de cei doi oameni care așteptau de-o parte și de cealaltă a ușii deschise. Cel mai apropiat de mine, un blond înalt și deșirat, încă se resimțea de pe urma loviturii cu ușa, dar al doilea scosese deja sabia și venea să mă atace.

M-am aruncat în dreapta, așa că sabia lui a trecut mult pe lângă mine. Am ridicat genunchiul stâng și l-am lovit în coaste. A gemut și s-a aplecat. Cu mâna stângă l-am lovit în cap, trimițându-l la pământ, apoi am scos o săgeată și am aruncat-o în

stomacul deșiratului. Urletul său de durere s-a stins și s-a oprit când otrava i-a pătruns în corp.

M-am întors din nou când el se prăbușea la podea în spatele meu, dar nu mai era nimeni care să mă atace. Cel care deschisese ușa stătea în șezut și își masa capul. Și-a mânjit fruntea cu sânge și-a înjurat.

Încă sub balcon, m-am lăsat într-un genunchi lângă el, l-am prins de bărbie și i-am ridicat capul ca să-i pot examina rana.

— O să sângereze, dar n-o să mori din cauza ei.

Am strâns mai tare și l-am tras de cap până când n-a mai putut să înghită.

— Poate că nu vei muri de la rană, dar te voi omorî eu dacă nu-mi spui imediat unde îl ţineţi pe Morai.

S-a uitat spre barul masiv plin de praf.

— Morai? am strigat.

Din spatele barului s-a auzit imediat un bubuit.

I-am lăsat netrebnicului bărbia și a început imediat să-și maseze gâtul.

— Să nu te miști.

A încuviinţat repede, așa că mi-am croit drum prin amalgamul de mese murdare și scaune rupte și m-am dus în spatele barului. Morai zăcea acolo legat cu destulă frânghie cât să-l ţină prizonier și pe Jevin. M-am lăsat imediat pe vine și i-am tăiat legăturile cu *ryqrilul*.

Hoţul s-a scuturat de frânghie și și-a smuls din gură cârpa care-i fusese pusă căluș. Și-a frecat limba cu dinţii și a scuipat.

— Pfui!

Am zâmbit.

— Cum de te-ai lăsat prins?

A clătinat din cap.

— Nu știu. Cineva a aflat că lucrez pentru Lord Nolan și m-a răpit ca să-ţi atragă atenţia. Ăștia șase trebuiau să mă ţină captiv...

— Șase?!

Cuvântul mi-a ieșit de pe buze tocmai când l-am auzit pe prizonierul meu opintindu-se în picioare și-atunci m-am ridicat. A țâșnit spre ușă, dar a zburat imediat înapoi, inconștient, din cauza unei lovituri în față primită în fața tavernei. Deasupra lui, în balconul de deasupra ușii, un al treilea arbaletrier a ieșit din ascunzătoare și a tras spre mine. Dintr-o singură mișcare, am sărit în stânga și-am aruncat o săgeată spre el.

Săgeata lui a săpat un șanț zimțat pe suprafața barului. Săgeata mea i s-a înfipt în piept și omul a căzut peste balustrada balconului. Putredă, balustrada s-a rupt cu un pârâit puternic și arbaletrierul a căzut în sala de jos într-o ploaie de așchii, cu un bufnet greu.

— Pe toți zeii!

Contele Patrick se uita cu ochi mari, pe lângă omul pe care îl proiectase înapoi prin ușă, la corpurile împrăștiate în sala de mese.

— Nolan, ai făcut asta singur?

M-am încruntat, furios.

— Da. De ce ai venit aici?

Prințesa, cu podoabele ceremoniale ascunse sub o mantie albastru-închis, a trecut pe lângă el.

— Este aici pentru că i-am cerut eu să mă aducă aici.

— Nu, am lovit cu pumnul în bar, nu, nu, nu! Tu nu ar trebui să fii aici.

Reacția mea a nedumerit-o.

— De ce?

Am întins mâinile deschise spre ea într-un gest de implorare.

— Pentru că ești în pericol aici.

S-a uitat la mine o secundă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu se poate să fii unul dintre ei.

Mă privea țintă, nevenindu-i să creadă.

— Spune-mi acum, Lord Nolan, că nu ești unul dintre uneltitorii din Sinjaria, altfel le voi cere gărzilor care ne-au însoțit să te omoare pe loc.

Am închis ochii și aproape am râs.

— Morai, te rog spune-i Prințesei cine sunt.

— Lord Nolan este un Justițiar, Măria-Ta.

Râsul ei a răsunat în încăpere.

— Lord Nolan, cred că l-a păcălit costumul tău.

Am privit-o drept în ochi.

— Spune adevărul.

Asta a făcut-o să nu mai râdă, însă tot nu-i venea să creadă.

— Poate ești tu un luptător bun, cum se vede după toți oamenii ăștia căzuți în jurul nostru, dar Talion nu ești.

Am închis ochii din nou, controlându-mi respirația și bătăile inimii. Am plonjat în mine și mi-am forțat mintea să atingă entitatea pe care o alungasem din palma dreaptă. Era la fel de rece ca întotdeauna, dar a răspuns prompt chemării mele. Am ezitat să-i dau comanda, eliberând-o ca să-mi umple palma cu linii de abanos.

Știam că Prințesa era o cauză pierdută. În scurt timp, Ducele Vidor avea să o ceară în căsătorie, iar ea avea să accepte. Știam bine că nu aveam nicio șansă la iubirea ei; sperasem să-i pot rămâne măcar prieten. Însă capul de mort din palma mea avea să o îndepărteze de mine prea tare pentru ca asta să mai fie vreodată posibil.

Totuși, altă cale nu exista. Am eliberat entitatea, care mi-a umplut palma cu gheață neagră.

Am deschis ochii și am întins palma ca să o vadă Prințesa.

— Sunt Justițiar și am venit aici ca să preîntâmpin moartea tatălui tău.

Două gărzi au intrat în tavernă și i-au preluat pe prizonierii inconștienți. În urma lor a venit un ofițer care s-a uitat la Conte pentru instrucțiuni, dar Patrick s-a întors doar spre mine.

— Ce să facă cu ei, Lord Nolan?

Un moment, am rămas pe gânduri. Întrucât biletul lui Morai ei îl adresaseră Lordului Nolan, erau șanse ca oamenii aceia să nu știe nimic despre *nekkeht*. Dacă ar fi vrut să mă ucidă, aș fi fost atacat pe stradă, iar Morai n-ar fi fost lăsat în viață. Eram aproape sigur că răpirea lui și această ambuscadă nu aveau nicio legătură cu complotul *nekkehtului*; probabil că pornea de la cineva care plănuia să mă țină captiv și să mă folosească mai târziu, când grupurile de putere se așezau în urma morții Regelui.

M-am încruntat.

— Duceți-i la cea mai apropiată închisoare și țineți-i separat de ceilalți prizonieri. Scotociți localul ăsta și aduceți la Castel toate documentele pe care le găsiți, fără a le citi.

Ofițerul s-a uitat la Patrick și Contele a înclinat din cap.

— Sergent, am adăugat, folosește-ți toți oamenii. O vom escorta noi pe Alteța Sa înapoi la Castel.

Morai, încingându-se cu centura pe care și-o recuperase degrabă, căci de ea avea legată sabia, Contele Patrick și Prințesa m-au urmat afară, în strada pietruită, fără un cuvânt. Am așteptat să ajungem la distanță de gărzi și m-am asigurat că sergentul nu însărcinase pe cineva să ne urmărească discret, după care m-am întors să vorbesc.

Prințesa a dus mâna la gura mea, oprindu-mă.

— De ce ți-ai tăinuit identitatea?

În ochii ei se citea durerea trădării.

— I-ai spus unui pungaș de rând cine ești.

Am ignorat reacția lui Morai auzindu-se clasificat drept un pungaș de rând și am clătinat ușor din cap, iar ea și-a luat mâna înapoi.

— Să nu vă gândiți vreunul dintre voi că n-am avut încredere în voi. Am primit instrucțiuni să-mi dezvălui identitatea când va fi nevoie — nici Căpitanul Herman nu știe cine sunt.

Asta a liniștit-o pe Prințesă, iar Contele a înclinat din cap, înțelegător.

— Cât despre Morai, ei bine, el este *acel* Morai din cântecul Seliei, iar ei amândoi știau deja cine sunt.

Am dat din cap spre bandit.

— Morai strângea informații pentru mine ca să pot desluși cine este în spatele complotului care vrea să îl ucidă pe tatăl tău.

M-am întors spre Morai.

— Situația e în continuare încordată în așteptarea acțiunii de la noapte?

Morai a înclinat din cap, iar umbrele purpurii care îi cădeau peste o jumătate din față îi făceau expresia să pară foarte sumbră.

— Facțiunile așteaptă și vor tăbărî una peste alta atunci când doar una va întreprinde o acțiune, fie cât de mică.

Contele Patrick s-a încruntat.

— Știi că există un complot menit să-l ucidă pe Regele Tirrell, dar nu știi cine este în spatele lui?

Au încuviințat din cap și ne-am continuat încet drumul spre castel.

— După Morai, fiecare nobil sinjarian și-a năimit o armată de mercenari cu bani din Rimahasti. Nobilii hamisiani și-au adus în oraș propriii soldați de casă pentru încoronare, deghizați în țărani.

Am desfăcut mâinile, am depărtat brațele și am ridicat din umeri.

— Toți sunt convinși că se va întâmpla ceva și toți sunt pregătiți să profite din asta, dar nu reușim să găsim mâna înmănușată care ține pumnalul.

M-am încruntat, frustrat.

— Cineva va lovi, pentru că sunt toți amestecați suficient de tare în uneltiri, încât pe fiecare să-l aștepte știreangul.

Prințesa a râs.

— Nu după miezul nopții.

Un junghi rece mi-a sfâșiat stomacul. La miezul nopții, asasinul avea să lovească, dar îmi dădeam seama că Prințesa nu știa asta.

— Ce vrei să spui, Alteță?

Ea a surâs, ușurată.

— La miezul nopții, eu și tata vom semna o amnistie pentru toți uneltitorii, izgonind cu adevărat tot răul din regat! De aceea voiam să fii prezent, ca să vezi cu ochii tăi.

S-a întors spre Conte, pe care știrea părea să-l fi năucit.

— Îmi pare rău, Patrick, dar tata voia doar ca martorii să știe asta înainte ca anunțul să fie făcut în timpul demascării.

S-a întors iarăși spre mine.

— Întrucât tu ești din Sinjaria, iar majoritatea lorzilor trădători sunt cel mai probabil din Sinjaria, am vrut ca tu să fii martor din partea mea.

Morai a râs zgomotos.

— Asta aproape dizolvă singurul lucru care ține laolaltă aceste conspirații! Neexistând amenințarea trădării, toți se pot retrage dintr-o treabă foarte riscantă.

Morai m-a lovit peste spate.

— Ei, Talion, asta ia apa de la moara rebelilor.

M-am oprit.

— Fir-ar să fie, Morai, până acum am căutat cheia în apă, dar trebuia să o căutăm la moară. Cine e singura persoană care discută cu toate facțiunile implicate în nebunia asta?

Contele Patrick a râs.

— Ducele Vidor? Imposibil. El e o unealtă.

Mi-au înghețat măruntaiele.

— Unealta-i unealtă numai dacă nu face singură ce are de făcut.

— Nu!

Prințesa se albise la față.

— Tata i-a cerut Ducelui Vidor să-i fie martor...

Am apucat-o pe Prințesă de brațe.

— Unde era stabilit să semnați hârtiile?

— În încăperile tatei din Turnul Lupului.

M-am uitat în sus pe lângă ea și am văzut conturul întunecat al turnului, în spatele lui înălțându-se piscurile muntelui. O singură lumină galbenă palidă ardea la ultimul nivel. Luna Lupului atârna deasupra turnului și-am știut că nu aveam mult timp la dispoziție.

M-am întors spre Morai.

— Tu ai urcat stâncile ca să intri în castel, în acea primă noapte când te-am găsit?

A înclinat din cap și a arătat spre versant.

— Dincolo de cimitir, alături de intrarea în vechea criptă, este în stâncă o crăpătură îngustă care urcă destul cât să ajungi la un prag. De acolo, e floare la ureche.

Am luat-o toți patru la dus pe o stradă îngustă care urca șerpuit spre cimitirul căzut pradă buruienilor. Prințesa și-a dat jos pantofii și și-a apucat poalele rochiei cu mâna, ca să poată alerga pe străzi în pas cu noi. Morai deschidea drumul și-n scurt timp și-a arătat priceperea de spărgător deschizând poarta cimitirului. Aceasta a alunecat pe balamale, scârțâind — am intrat în fugă și-am ocolit un dâmb acoperit de mormintele săracilor.

De-acum eu deschideam drumul, și m-am oprit imediat. Lespedea masivă de granit care închidea criptele fusese dată în lături și stătea sprijinită de peretele muntelui ca o ușă de lemn atârnând pe balamale strâmbe. Plante rupte atârnau aidoma unor frânghii groase în bătaia luminii care răzbătea dinăuntrul mormântului.

Am clătinat din cap. Numai *nekkehtul* ar fi putut deschide cripta în felul acela. Am întins mâna stângă ca să-i opresc pe ceilalți.

— Până aici.

Morai a aruncat o privire la criptă și și-a scos sabia.

Eu am scuturat din cap.

— Ascultați toți trei. Am arătat spre criptă. Acolo înăuntru este o creatură pe care trebuie să o distrug, și trebuie să o fac singur. Voi folosi asta împotriva ei.

Le-am arătat palma dreaptă.

Am încuviințat toți trei și eu am continuat.

— Voi vă veți întoarce iute la castel. Duceți-vă la Rege și scoateți-l din turn. Scoateți-l repede, nu aveți încredere în nimeni și nu vă uitați în urmă. M-am întors spre Morai: Dacă nu mă vezi până dimineață, trimite un mesaj în Talianna și ține minte cuvântul acela.

Morai a dat din cap.

— *Drijen*.

Din criptă a răsunat o voce.

— Vino, Talion, te aștept. Spune-le prietenilor tăi să-și vadă iute de drum, altfel nu mai are niciun rost.

Vocea s-a stins râzând. Prințesa era evident zguduită de ce auzise.

Am mijit ochii.

— Și ardeți pe rug toate Iscoadele pe care le vedeți.

Am pășit spre criptă, dar Prințesa m-a apucat de umăr.

— Lord Nolan, Talion, nu poți intra acolo. Te va ucide.

I-am luat mâna într-a mea și am sărutat-o. Îmi aminteam ce-mi spusese Excelența Sa cu atâția ani în urmă. „Mai bine să mori ca să îl distrugi, decât să-l lași să întoarcă lumea la zilele Spulberării." Mi-am scos de pe deget inelul Prințului Uriah și i-am adunat degetele în jurul lui.

— Ține-mă minte drept Campionul tău.

M-am îndepărtat și Contele Patrick a tras-o pe Prințesă după el. Înaintam pe picioare ca de plumb, însă nu simțeam deloc teamă. Știam că eram mort, Zeița Shudath îmi spusese asta. Poate că avusese dreptate, poate că aveam să mor regretându-mi faptele, întrucât moartea Regelui Tirrell ar fi bucurat-o pe bunica. În acest sens, morții aveau să mă înfrângă, dar asta nu conta pentru mine.

Eu eram un Justițiar. Dreptatea era darul meu către lume. Altă misiune nu aveam și alt țel mai nobil nu exista pentru mine. Recunoscându-mă deja mort, mi-am chemat *tsincaatul* și-am intrat în mormântul familiei regale hamisiane ca să ucid o creatură care nu putea să moară.

O O O

Am păşit cu băgare de seamă în anticamera criptei şi m-a mirat absența urmelor lăsate de trecerea anilor. Deși șterse de vreme, culorile folosite la picturile murale încă dădeau viață desenelor. Sculpturile decorative din jurul arcadei prin care se intra în sala mormintelor încă aveau linii precise și păstrau forța cu care le investise sculptorul. Îmi tresălta sufletul văzând atâta frumusețe înainte să mor.

Interiorul imaculat al uriașei cripte contrasta cu starea deplorabilă în care se găsea cimitirul din spatele meu. Nișe săpate sus în ziduri mărgineau întreaga odaie rotundă. Deși odată erau luminate de flăcări magice în cinstea morților, acum mai erau îmbăiate doar în lumina gălbuie a lumânărilor groase și negre pe care *nekkehtul* le pusese să ardă în ele. Înapoi, pe partea stângă, în cel mai îndepărtat colț, am văzut arcada înnegrită care ducea sus, prin peretele văii, spre Turnul Lupului, în apropierea ei fiind destul pământ pe jos ca să sugereze că fusese eliberată pentru a înlesni accesul între castel și cripte.

Încăperea principală era mai mult lată decât adâncă și avea patru metri în înălțime. O pădure de coloane dispuse la intervale egale urca pentru a susține tavanul boltit. Peste tot, aranjate într-o manieră ordonată care ocupa două treimi din spațiul încăperii, sicrie de piatră se odihneau pe catafalcuri înalte. Efigiile în piatră ale conducătorilor împodobeau capacul sicrielor, uitându-se cu ochi goi la muntele de deasupra lor.

Nekkehtul stătea și medita chiar în mijlocul sălii. Ochiul lui stâng, cel înconjurat de diamantul negru tatuat, s-a deschis

brusc. Părul negru rar se străduia să acopere un cap prea mare pentru corpul costeliv care îl susținea. Mic de statură, arăta mai mult ca o sperietoare decât ca o ființă omenească.

A zâmbit și a depărtat brațele, primindu-mă parcă în locuința sa.

— Eu sunt Gyasi ra Tingis, Talion. În acest loc umil și uitat te-aștept de mult timp.

Cu *tsincaatul* întins înainte, am înaintat până ce ne mai despărțeau doar doisprezece pași. Am trecut pe lângă mormintele a o sută de regi și regine ale Hamisului și, făcând asta, am simțit o liniște ciudată. M-a izbit faptul că niciun apărător al dinastiei regale nu putea eșua între acele sicrie.

M-am uitat în jos la *nekkeht*.

— Eu sunt Justițiar. Și eu am așteptat mult să ne întâlnim.

Încet și ușor, Iscoada, care ședea cu picioarele încrucișate, s-a ridicat fără a atinge pământul cu mâinile.

— Mormântul ăsta e o ascunzătoare tristă, dar pentru o seară nu e chiar așa apăsătoare. Oferă categoric mai multe posibilități decât am avut la dispoziție până acum în această misiune a mea. Cât te-am așteptat, am găsit totuși un mod de-a mă amuza.

Și-a fluturat mâna dreaptă în jurul capului și lumina lumânărilor din jurul nostru a crescut în intensitate.

— Sper că nu te deranjează decorațiunile mele.

Am băgat de seamă că mă furnica dosul mâinii stângi, dar nu i-am dat nicio importanță.

— Nu mă privesc pe mine. Eu am venit să te distrug.

Nekkehtul a chicotit, a descris o piruetă și s-a retras într-un salt. Acea mișcare supranaturală l-a îndepărtat de mine cu o viteză uimitoare. A aterizat pe un sarcofag, s-a întors și s-a ghemuit ca un gargui pe el. Se agăța de piatră ca o veveriță într-un copac și rânjea la mine, dar înainte să mă poată tachina cu cine știe ce comentariu copilăresc, săgeata pe care am aruncat-o după el i-a nimerit umărul drept.

A mârâit și a smuls săgeata.

— Ha! Te aștepți ca jucărioara asta să mă oprească?

A strâns-o în mâna stângă și eu am auzit-o pârâind. A deschis palma și a lăsat aschiile să cadă. A fluturat în același timp din degetele mâinii drepte și aschiile au luat foc înainte să atingă podeaua.

— O, Talion, ce plăcere voi avea să te omor!

A sărit de pe sicriu ca o broască, a atins podeaua de granit și m-a atacat. Mă răsucisem deja pe jumătate ca să evit un impact frontal, dar el tot m-a trântit la pământ, lăsându-mă fără aer. Ne-am rostogolit și eu l-am împins deoparte. A zburat și s-a izbit de un catafalc, însă nici n-a băgat de seamă asta.

A plonjat spre mine, iar eu, stând pe spate, am lovit cu piciorul drept. L-am nimerit sub bărbie, trimițându-l peste mine. A lovit solul strâmb, după care s-a rostogolit, oprindu-se brusc. A scuipat și eu am auzit bucăți de dinți răpăind pe podeaua de granit neted. De la buza de jos crăpată îi curgea sânge. Și l-a șters cu dosul mâinii drepte, mânjindu-se.

A râs, apoi s-a retras în sine ca să repare stricăciunile și să-mi demonstreze puterea de care era în stare. În clipa când ochii i s-au dat peste cap și n-am mai văzut decât albul lor, m-am ridicat, am sărit în față și mi-am înfipt *tsincaatul* în pieptul lui.

Atunci a deschis ochii brusc și a pivotat. Mi-a smuls *tsincaatul* din mână, răsucindu-l; după care m-a lovit în piept cu palma dreaptă deschisă. Deasupra inimii a explodat durerea și, zburând în spate, mi-am auzit sternul trosnind. Fără control, m-am dat peste cap pe podeaua de piatră. M-am lovit cu capul de un catafalc, am văzut stele în fața ochilor și-am rămas acolo, zăcând năuc.

Nekkehtul a râs ca un descreierat. Cu fiecare cuvânt de dojană, din gură îi curgea un fir subțire de sânge.

— Asta nu mă poate opri, Talion.

Și-a rupt cămașa până la jumătate și s-a uitat la *tsincaatul* înfipt în piept. A prins lama cu mâinile.

— Nu mă poți opri.

Încet, a scos lama. Centimetru cu centimetru, aceasta a ieșit din pieptul lui și rana din jurul ei s-a închis. I s-a oprit și hemoragia de la gură și atunci mi-a adresat un zâmbet cu gura plină de dinți stacojii.

— Sunt invincibil.

A aruncat *tsincaatul* și a pășit hotărât înainte.

Era evident că aștepta să-mi chem arma și să-l atac din nou cu ea, dar eu știam deja că nu ar fi avut niciun efect asupra sa. M-am rostogolit pe burtă, m-am împins în podea și m-am împotrivit durerii care radia din piept. Am avansat și m-am prefăcut că-i aplic o lovitură la ochi cu mâna stângă. Invincibil sau nu, își petrecuse toată viața apărându-și ochii din reflex, așa că a înălțat și acum mâinile ca să-i protejeze. Atunci am ridicat genunchiul și l-am lovit tare în vintre.

A coborât iute mâinile, dar în loc să se țină de locul lovit, m-a prins de piciorul stâng și m-a strâns cu mâna dreaptă de rotulă. M-a ținut pe loc, apoi a strivit osul așa cum strivise săgeata.

O durere cumplită mi-a răpit vederea și am simțit că țâșnește afară prin creștetul capului. Agonia a pornit ca un taifun prin corpul meu, zgâriind cu gheare încinse în foc fiecare nerv și fibră a ființei mele. Am simțit că mă prăbușesc și am auzit scrâșnetul genunchiului stâng atunci când a atins pământul, dar acea nouă durere nu putea fi mai mult decât o umbră a ceea ce simțeam că-mi devasta corpul pe dinăuntru.

Râsul lui a înghițit ecoul țipătului meu. *Nekkehtul* s-a apropiat și a rămas deasupra mea.

— Te doare, Talion? Cum se poate asta?

A ridicat piciorul și m-a încălecat.

— M-ai străpuns cu sabia și pe mine nu mă doare.

S-a lăsat la pământ și m-a apucat de piciorul stâng. Mi-a prins degetul mic între degetul lui mare și arătător. Lumina lumânărilor îi arunca ochii în umbre și-i făcea capul să semene cu un craniu.

— O să-mi facă plăcere asta, Talion.

A rânjit, a strâns și mi-a pulverizat oasele degetului.

I-am pus mâna dreaptă pe frunte și i-am zgâriat scalpul cu degetele. Speram să creadă, pentru o clipă, că intenționam să-l fac să sufere. Aveam nevoie doar de o secundă pentru a începe să-i scot sufletul din corp, apoi aveam să ne luptăm voință contra voință, iar sufletele pe care le avea el în plus nu ar mai fi contat deloc.

Am inspirat... și nu s-a întâmplat nimic.

Nekkehtul a râs în hohote! S-a apropiat cu fața de mine și m-a stropit cu salivă.

— Au încercat asta o dată cu mine, Talion, dar am găsit o vrajă împotrivă. Magia ta nu funcționează aici.

A privit în sus și atunci am văzut în ochii săi puncte de lumină de la lumânări.

— Am o oră până să mi se consume lumânările, dar atunci tu vei fi mort deja. S-a uitat în jos la mine. Nu vei fi însă mort de mult.

Am încercat să-mi chem *tsincaatul*, dar n-am simțit nimic. Rămânea în spatele lui, la doar zece sau cincisprezece pași distanță, însă putea la fel de bine să fie înapoi în Talianna. Întins pe spate cum eram, nu puteam ajunge la *ryqril*, iar el mă ținea de mâna stângă, ceea ce mă împiedica să scot stiletul legat de antebraț.

A înclinat încet din cap spre mine și a ales degetul mijlociu de la mâna mea stângă ca și când ar fi ales o cheie de pe un inel.

— Îți cunosc toate secretele și ți le-am blocat. Nu poți face altceva decât să mori, Talion.

Am mijit ochii. I-am scrutat privirea neagră ca noaptea și am pronunțat răspicat un cuvânt având finalitatea securii unui călău care se înfigea în butuc.

— *Leoht!*

În fiecare nișă au explodat pălălăi de foc auriu și portocaliu, urcând să atingă acoperișul într-o mângâiere obscenă. Incandescența aceea a golit chipul *nekkehtului* de culoare, făcând fiecare linie contorsionată de nesiguranță, confuzie și teroare a lui să pară dăltuită în abanos.

Tsincaatul mi-a sărit în mână în clipa când l-am chemat și i-a retezat gâtul. M-am răsucit și i-am aruncat trupul descăpățânat de pe pieptul meu. Pe partea stângă, am tras genunchii sus și, cu mâna stângă, i-am prins capul de o ureche. Maxilarele încă i se mișcau, dar nu ieșea niciun sunet din gură; nici nu mai conta, căci știam ce voia să întrebe.

— Unii Talioni au mai multe secrete decât alții, Gyasi.

Am lăsat *tsincaatul* să cadă, am lipit mâna dreaptă de fruntea lui și am inspirat. Am simțit sufletele *rhasa* trecând în mine; apoi a început rezistența. Am tras mai tare, dar el s-a împotrivit.

— Nu, Gyasi, timpul tău s-a terminat. Ai eșuat. S-a sfârșit pentru tine.

A scrâșnit din dinți neputincios, căci nu mă putea mușca. Trupul i se zvârcolea orbește, însă el nu-l putea controla, deoarece nu știa unde se afla și nici încotro era întors. Nu putea să facă nimic și simțea asta. În clipa când această îndoială i s-a furișat în minte, al meu a fost.

Sufletul lui a zburat repede în mine. Corpul i s-a mai zbătut o dată sau de două ori la picioarele mele, apoi a rămas nemișcat. Ochii i s-au închis și maxilarul i-a căzut moale. Ucisesem *nekkehtul*.

Încet, înfruntând durerea, m-am opintit în picioare. Așchii de os mi s-au mișcat în genunchi și aproape am căzut, dar m-am agățat de un sicriu și m-am echilibrat. Am rămas

sprijinit de sarcofagul de piatră, tremurând. Apoi am aruncat capul lui Gyasi și am început să chicotesc dement.

— Poftim, Prea Sfântă Shudath, am făcut-o, am râs zgomotos. I-am înfrânt pe morți.

Mișcarea pe care am zărit-o cu coada ochiului drept nu m-a pus în gardă. *Ryqrilul* a zburat spre mine, mi-a străpuns pieptul în partea dreaptă, lama lui ascuțită de oțel găsindu-mi inima. Am coborât privirea, surprins și amețit, întrucât, încă dinainte să strâng mâna pe mâner și să scot pumnalul din mine, am recunoscut *ryqrilul*. Am căzut în genunchi, acoperind gaura din care curgea sângele într-o încercare zadarnică de a opri hemoragia. Surâdeam strâmb când am căzut cu fața înainte, deoarece nu-i luasem avertismentul în serios și plătisem prețul trufiei. *Ryqrilul* îi aparținea lui Lothar.

CAPITOLUL 22

Justițiar: Cirhon

Lothar stătea în genunchi, cu ochii închiși, în mijlocul frumuseții Cercului Bântuit. Iarba verde și scurtă de primăvară se înclina înaintea aceleiași brize blânde care se juca în părul alb-blond al lui Lothar și care făcea să fluture capetele bandanei sale de mătase albă. Vuietul gâlgâit al Râului Tal care trecea printr-un defileu, la zece metri mai jos de versantul din spatele lui, semăna cu un tunet în depărtare. Lothar părea să nu-l observe, preocupat fiind doar să-și lustruiască *tsincaatul* din poală cu o cârpă stacojie.

Am legat frâiele lui Lup de ramura unui copac de la marginea poienii. Am încercat să nu-l deranjez pe Lothar, dar știam că nimic din ceea ce făceam nu-i putea scăpa. Am desfăcut baierile desagii și am scos din ea pâinea și vinul. Știam că-mi irosisem banii când le cumpărasem, însă trebuia să sper că Lothar va considera că-mi plătisem datoria fără ca unul dintre noi sau amândoi să trebuiască să murim.

Am clătinat încet din cap. Dacă ar fi avut de gând să nu se verse nicio picătură de sânge, n-ar fi ales Cercul Bântuit ca loc al *Cirhonului*.

Cercul Bântuit era la doar câțiva zeci de metri mai sus de fundul văii de pe latura sudică a Munților Tal. Aflat pe platoul unei culmi care dădea spre Râul Tal, oferea o priveliște frumoasă a văii și Taliannei. Cercul era trasat de stânci scunde, mai puțin acolo unde se unea cu marginea platoului. Datorită

diametrului de șase metri, cercul forma o arenă potrivită doar pentru doi luptători.

M-am dus la marginea cercului și am îngenuncheat înainte de a pătrunde în el. M-am înclinat spre Lothar și-am așezat pâinea și vinul înăuntrul hotarului de piatră gri.

— Am venit și am adus pâine și vin în speranța că vom putea pune capăt acestei nerozii.

Lothar a deschis încet ochii și s-a uitat la mine fix, fără a scoate o vorbă, însă corpul i-a trădat mintea. Mâna lui a început să mângâie *tsincaatul* cu mai multă tandrețe și nările i-au fremătat ceva mai tare în timp ce respirația i se accelera. În cele din urmă, mânia i-a biruit stăpânirea de sine.

— Văd că, în sfârșit, ți-ai adunat curajul să mă înfrunți. Te aștept de o jumătate de zi.

Am clătinat din cap.

— Oricât ai fi de mânios, știi că nu sunt un laș.

Din gâtul lui s-a auzit un hârâit demonic. Și-a dezgolit dinții, ca pentru a mă speria, într-un rânjet.

— Dacă nu ești laș, de ce ai adus o ofrandă în schimbul vieții tale?

S-a aplecat în față, alungând și ultima notă de distincție.

Am strâns din fălci și mi-am dat timp să mă calmez. Pe un ton egal, i-am răspuns:

— Am adus darurile acestea pentru că nu vreau să mă lupt cu tine. Te-am făcut să aștepți deoarece Marana nu s-a întors chiar întreagă din misiunea noastră.

Speram la o reacție din partea lui atunci când am amintit de Marana și am primit una, însă nu era tocmai cea pe care o doream.

Lothar a mijit ochii ca și când ar fi mușcat dintr-un fruct acru. A ridicat *tsincaatul* și i-a studiat muchia în timp ce soarele se reflecta în ea. Apoi, ca o felină luată prin surprindere, a întors repede capul în direcția mea și m-a fixat cu o privire aspră.

— Cum cutezi să-i rostești numele în fața mea când chiar tu i-ai otrăvit mintea împotriva mea? Nu ea este motivul luptei noastre, Nolan Fără de Casă, ci faptul că ai sedus-o! Să nu-ți închipui că te voi lăsa să trăiești doar fiindcă moartea ta ar întrista-o pe ea.

A clătinat din cap cu regret, de parcă ar fi stat deja deasupra cadavrului meu și-ar fi deplâns plin de remușcări irosirea unei vieți așa tinere.

— Luptă-te cu mine tu, nu o folosi pe ea împotriva mea.

Am strâns pumnii și mi-am înfipt unghiile în palme.

— Fir-ai să fii, Lothar! Nu-mi pasă că mă dezonorezi cu acuzațiile astea, dar sugerezi că nu mi-ar păsa deloc de Marana, iar asta nu pot tolera.

Am arătat cu degetul spre Talianna.

— Marana are nevoie de tine, are nevoie de Jevin, are nevoie de mine. Are nevoie de toți prietenii pe care i-a avut vreodată. A încercat să-și ia viața, Lothar; Marana a încercat să se sinucidă!

Mi-am recăpătat controlul emoțiilor și am deschis palmele.

— Ți-am adus pâine și vin ca să ne putem întoarce amândoi și să-i fim alături. Provoacă-mă la duel din nou după ce se va însănătoși, peste o săptămână, o lună sau un an. Nu voi refuza niciodată să răspund provocării, dar nu vreau să iau de lângă ea pe cineva special în clipa aceasta.

Lothar mi-a auzit cuvintele, dar le-a ignorat semnificația. A lăsat capul pe spate și a râs.

— Nu te îngrijora, Nolan, nu mă vei ucide.

S-a ridicat în picioare și a pășit calm în față. S-a aplecat și a luat sticla de vin, apoi a înfipt *tsincaatul* în pâine. S-a întors cu o precizie militară și a mărșăluit înapoi, trecând de locul unde stătuse. S-a oprit abia la marginea platoului.

— Nu, Lothar, te rog.

Am întins mâinile și l-am implorat să nu arunce ofranda.

— Marana are nevoie de tine.

Fără a-i păsa, Lothar a azvârlit vinul și pâinea în prăpastie.

— Iar eu mă voi duce la ea, Nolan, dar numai după ce te voi fi ucis pe tine.

Am înclinat din cap și m-am ridicat încet. Am vârât mâna în punga de la centură și am scos o bucată de mătase neagră. Un craniu alb pe un disc roșu marca mijlocul acelei fâșii. Am netezit-o, am întors-o astfel încât cercul să stea spre pământ și am dus-o la frunte. Am atins craniul vopsit stângaci și, când m-am asigurat că era poziționat chiar în mijlocul frunții mele, am legat fâșia, făcând nodul deasupra urechii drepte.

Lothar m-a urmărit și a chicotit în barbă. El își înnodase bandana — albă, deoarece el solicitase acest *Cirhon* — în partea stângă. Astfel, voia să transmită că accepta ca lupta să se încheie doar cu moartea mea, în vreme ce eu, înnodând bandana în dreapta, îi ofeream o cale de retragere care să nu presupună vărsare de sânge.

— Nolan, nu fi prost, nu mă vei scoate niciodată din cerc.

— Lothar, te rog, acest cerc a absorbit destul sânge talionic de-a lungul secolelor. Suficiente fantome sunt legate de locul ăsta. Hai să nu ne facem asta unul altuia.

Nobilul janian s-a întors cu pași siguri în mijlocul cercului. Și-a scos *ryqrilul* și și-a împreunat brațele peste piept.

— Eu, Lothar ra Jania, cer de la tine să-ți răscumperi datoria cu sânge. Mi-ai fost ca un frate, dar m-ai trădat. În *Cirhon*, acest lucru își va găsi rezolvarea.

Mi-am desfăcut cureaua cu sabia, am scos *ryqrilul*, mi-am chemat *tsincaatul* și mi-am încrucișat și eu brațele peste piept.

— Eu, Nolan ra Sinjaria, îți resping cererea și, făcând asta, nu-ți cer nici sângele și nici viața. Nu te-am trădat. În *Cirhon*, acest lucru își va găsi rezolvarea.

Am făcut un pas în față, intrând în *Cirhon*. Dacă îl scoteam pe Lothar din cerc, totul se termina. Dacă unul dintre noi reușea să-l dezarmeze pe celălalt și acela își chema *tsincaatul*

din afara cercului, lupta se încheia. Dacă unul dintre noi îl ucidea pe celălalt, lupta se termina.

Falnic, Lothar mă aștepta în mijlocul cercului. Adoptase o poziție lejeră de gardă, cu *tsincaatul* în mâna dreaptă și *ryqrilul* în cea stângă. Spre deosebire de al meu, *ryqrilul* lui era echilibrat și putea fi aruncat, dar știam că nu ar fi făcut asta. Îl puteam para și el ar fi rămas în dezavantaj.

Deodată, mi-am dat seama că, după drumul de întoarcere din Zandria și după ritualul Shar, nu puteam rezista într-o luptă de durată. Eram prea obosit, iar boala Maranei amenința să-mi distragă atenția. Trebuia să pun capăt luptei repede, dar, uitându-mă la janianul înalt, puternic și neînduplecat, am știut că asta nu avea să fie o misiune ușoară sau lipsită de riscuri.

Am pornit spre el cu pași mari. Înaintam cu *tsincaatul* și *ryqrilul* păstrate jos, la șold, mai mult ca un bătăuș, decât ca un luptător exersat. Lothar a înfipt piciorul stâng în pământ și a sărit spre pieptul meu. M-am răsucit din trunchi în stânga și am ridicat armele ca să prind lama lui Lothar. Am lovit cu piciorul drept și l-am nimerit în piept.

Lothar a zburat în spate și s-a prăbușit grămadă, gemând. *Tsincaatul* lui a rămas prins între armele mele și am făcut un pas spre marginea cercului ca să-l arunc cât acolo, dar piciorul meu drept a cedat. O durere l-a sfredelit pe toată lungimea, însă eu m-am îndârjit să arunc *tsincaatul* afară din arenă înainte să privesc în jos.

Gamba dreaptă era plină de sânge. Cizma brună era despicată de sub genunchi până unde mușchiul începea să se subțieze spre călcâi. Lichidul cald și lipicios o umplea deja și-mi gâlgâia între degete, dar, chiar și așa, știam că încă mai puteam păși șchiopătând. Nu-mi pierdusem complet mobilitatea, iar asta însemna că încă mai aveam o șansă.

Lothar s-a ridicat încet în picioare, agitând în aer *ryqrilul* însângerat, și a râs de mine, care stăteam în genunchi.

— Unealta-i doar o unealtă, nu-i așa, Nolan? Ei, de data aceasta unealta s-a stricat. A coborât privirea spre *tsincaatul* meu. Te voi ucide în pofida avantajului tău.

Mușchii maxilarului i s-au încordat, însă n-au reușit să-i alunge rânjetul încrezător de pe buze.

M-am ridicat și m-am grăbit să probez câtă greutate putea susține piciorul rănit. A rezistat chiar și atunci când m-am lăsat pe el cu greutate, dar asta nu mă surprindea. Din pricina rănii, piciorul nu răspundea bine la mișcări iuți și sângera prea tare ca să-mi ofere suficient timp în care să-l înfrâng, cumva, pe Lothar.

Din nou, Lothar a făcut o grimasă, iar eu am observat că-și ținea brațul drept lipit de corp. Îi rupsesem câteva coaste și el se lupta acum cu durerea. Nu se albise la față și nu avea urme de sânge pe buze, așa că nu avea vreun plămân perforat, dar asta ne apropia de-o remiză mai mult decât își dorea el să recunoască.

M-am uitat la *tsincaatul* din mână, apoi l-am aruncat afară din cerc.

— Nu, Lothar, nu accept să spună cineva că am profitat pe nedrept unul de celălalt.

Ceva i-a scăpărat în ochi și el a reușit să alunge licărul destul de repede, însă speram că înțelesese, măcar în acea secundă, că niciodată nu-mi dorisem să-l rănesc.

Lothar a luat o poziție joasă și eu am încercat să fac la fel, atât cât îmi permitea piciorul. S-a apropiat pe partea lui stângă, încercând să-și apere coastele rupte. Din nefericire, atacul a venit din partea mea dreaptă, așa că am continuat să bat în retragere în cerc pentru a-l ține la distanță de punctul meu slab. Am mutat *ryqrilul* în mâna dreaptă și-am făcut fente scurte, tăind aerul, ca să-l țin înapoi.

În el a explodat frustrarea. A plonjat, lovindu-mă cu umărul stâng, iar eu am căzut pe spate. I-am simțit *ryqrilul* înțepându-mă în spinare și am strigat. Am lovit cu pumnul stâng

în jos, mai mult într-un spasm de durere decât fiindcă așa aș fi vrut, și l-am izbit în coaste.

Lothar și-a arcuit spatele în agonie și s-a rostogolit în dreapta mea. Încă ținea *ryqrilul* în mâna stângă, dar ambele brațe-i erau țintuite sub mine. Cu cotul drept l-am lovit în antebrațul stâng și am auzit trosnet de os; apoi m-am răsucit în stânga și, cu fața la el, m-am lăsat în genunchi.

Am tușit convulsiv și am simțit gust de sânge. Am mutat *ryqrilul* înapoi în mâna stângă și mi-am pipăit ușor spatele. Am simțit mânerul pumnalului său, dar după unghi mi-am dat seama că nu era înfipt în mine drept. În schimb, lama pătrunsese paralel cu brâul meu și, rostogolindu-mă, o scosesem din rană, astfel încât doar jiletca de piele o mai ținea în contact cu pielea.

Am scos-o și am aruncat ambele *ryqriluri* afară din cerc. Am tușit din nou și am dus mâna stângă la gură, acoperind-o. Când am luat-o de acolo am văzut în palmă picături de sânge. Lothar îmi atinsese plămânul cu pumnalul și, fără îngrijiri, rana avea să-mi fie fatală.

Nici Lothar nu arăta mai bine. Și-a tras încet picioarele sub el și s-a folosit de brațul drept ca să se ridice în genunchi. Se făcuse foarte palid la față. A tușit și i-a apărut sânge pe buze, iar el s-a strâmbat de durere. S-a clătinat și a dus brațul stâng rupt de cealaltă parte a corpului, ca să se țină de coaste.

S-a convulsionat, zguduit de o tuse lichidă. A ridicat un deget nesigur spre mine.

— O să te ucid, Nolan.

M-am chinuit să mă ridic în picioare și m-am dus cu spatele spre mijlocul cercului.

— Atunci, vino. Să terminăm odată cu asta.

Am deschis mâinile însângerate și am așteptat. Știam că nu aveam decât o șansă și voiam să pun capăt luptei fără a-l ucide pe Lothar, așa că trebuia să risc.

Lothar s-a avântat în față, neînțelegând ce urmăream decât atunci când m-am lăsat pe spate în calea lui. L-am prins de reverele tunicii și m-am rostogolit pe spate. Mi-am înfipt piciorul stâng în stomacul lui și am împins tocmai când impactul cu solul mi-a trezit dureri mari în spinare. Am dat drumul tunicii și l-am lăsat să-și continue zborul.

Speram ca Lothar să se izbească destul de tare în cădere, cât să-și piardă cunoștința, dar chiar în timp ce-i dădeam drumul, el și-a tras umărul drept în jos și a dat din picioare în dreapta ca să se rostogolească. A aterizat pe partea dreaptă și a strigat de durere, dar nu s-a dat bătut. Totuși, durerea l-a făcut să-și piardă pentru o clipă controlul asupra propriului corp. În loc să se ridice în picioare și să mă atace din nou, cum făcuse de nenumărate ori când ne antrenam, a continuat să se rostogolească, ajungând până dincolo de marginea râpei.

— Lothar!

M-am forțat să ignor valurile de durere care amenințau să mă tragă în străfundurile întunecate ale morții. M-am rostogolit pe burtă și m-am târât spre latura deschisă a cercului. Nu putea să fi căzut!

Aproape de margine, m-am concentrat asupra a ceva palid între ierburile de la buza prăpastiei. Am sărit și am apucat cu mâna dreaptă. Am simțit piele!

— Lothar, te-am prins, te-am prins!

M-am târât mai aproape și m-am uitat peste margine.

Acolo, ținându-se cu mâna dreaptă, atârna Lothar. S-a întins și cu piciorul drept a reușit să ajungă la un prag. Am simțit cum mușchii antebrațului i s-au detensionat, însă nu mi-am slăbit prinsoarea. Jos, Râul Tal curgea înspumat printre stânci și împrăștia o mie de stropi într-o bulboană. Stâncile îmi aminteau de dinți, iar apa curgea printre ele aidoma salivei printre colții unei bestii înfometate. Îl voia pe Lothar, dar eu mă opuneam.

Janianul s-a uitat la mine complet buimăcit. A spus ceva, dar urletul râului i-a înghițit cuvintele.

Am clătinat din cap.

— N-am să te las să mori.

Am dus mâna stângă în jos și l-am apucat de umărul stâng al tunicii.

— La trei.

Probabil că am numărat, căci îmi amintesc că l-am tras cu toată forța și l-am simțit ridicându-se peste mine, dar aici amintirile mele se sfârșesc. Efortul mi-a provocat o durere prea mare, făcându-mă să cedez în fața lințoliului negru pe care l-a aruncat peste mine.

O O O

M-am trezit la infirmerie, într-un pat pe care îl cunoșteam mult prea bine, și nu simțeam niciun pic de durere. Am deschis ochii dintr-odată și atunci i-am văzut clar pe Marana, Jevin și Adamik. Cei doi din urmă zâmbeau, dar expresia Maranei nu s-a schimbat. Doar o lacrimă solitară rostogolindu-i-se pe obrazul drept sugera că mă observase.

M-am uitat la Vrăjitor.

— De când sunt aici?

— De patru zile.

Răspunsul lui mi-a tăiat respirația. Presupunând că ajunseseră la mine repede, acesta era un răstimp mult mai mare pentru ca două răni de cuțit să se vindece. Deodată, am înțeles cât de aproape de moarte trebuie să fi fost, de fapt.

— De ce așa mult?

Fealareenul s-a încruntat și zâmbetul i-a dispărut.

— Ai pierdut mult sânge. Dacă Marana n-ar fi pornit într-acolo ca să încerce să vă oprească, ajutoarele ar fi venit prea târziu.

Jevin a înclinat din cap spre Marana și eu i-am zâmbit.

— Îți sunt dator cu viața.

Am întins mâna și i-am luat palma dreaptă într-a mea.

— Trăiesc pentru tine, Nolan, refuz să te las să mă abandonezi.

A rostit aceste cuvinte pe un ton plat, de parcă ar fi enunțat o lege.

Am strâns-o de mână și am simțit o reacție plăpândă.

— Voi fi alături de tine mereu.

I-am dat drumul la mână, m-am ridicat încet în capul oaselor și m-am uitat prin încăpere. Ceva mi s-a părut complet nelalocul lui. Toate celelalte paturi erau goale. M-am împotrivit răcelii din stomac și m-am întors spre Jevin.

— Unde este Lothar?

Chipul Fealareenului s-a întunecat.

— Nu îți aduci aminte?

Am scuturat încet din cap, căci singura concluzie logică la care puteam ajunge după întrebarea lui Jevin mă lăsase fără cuvinte.

Lord Hansur a apărut fără niciun sunet în prag, în spatele lui Jevin. A înclinat din cap spre cei trei Talioni, care au ieșit apoi, încolonați, din cameră, lăsându-ne singuri. Înainte de-a vorbi, Lord Hansur a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

— Nolan, Lothar ra Jania este mort.

Am scuturat vehement din cap.

— Nu, nu poate fi mort. Era rănit, da, grav rănit, dar l-am ajutat să urce înapoi. Știu că l-am ajutat.

Îmi curgeau lacrimi de crocodil și le simțeam gustul sărat pe limbă.

Lord Hansur s-a uitat țintă la mine, apoi a întins o mână pe care mi-a pus-o pe umărul drept.

— Ai încercat să-l salvezi, sunt sigur, Nolan, dar probabil că și-a pierdut cunoștința și a căzut înapoi. Nu este vina ta.

Am purtat o luptă lăuntrică și am strâns tare din ochi ca să opresc lacrimile. M-am aplecat și am dat pătura deoparte.

Cu antebraţul stâng, mi-am şters lacrimile de pe faţă. Mi-am tras nasul, apoi mi-am dres vocea.

— Te rog, spune-mi că nu l-aţi înmormântat. Vreau să-l văd.

Mi-am tras picioarele peste marginea patului.

Lord Hansur m-a împins uşor înapoi, iar eu eram prea slăbit ca să mă opun.

— Nu-i poţi vedea corpul. A căzut în râu şi trupul nu i-a fost încă găsit.

Am încercat să vorbesc pe lângă nodul din gât, dar mai uşor mi-ar fi fost să-l aduc pe Lothar înapoi din morţi. Dacă nu-i găsiseră trupul după patru zile, nu aveau să-l mai găsească niciodată. Îl ucisesem pe Lothar. Îl iubisem ca pe un frate şi murise de mâna mea.

Niciun Shar nu-mi putea scoate urmele sângelui său de pe suflet.

O O O

Moartea lui Lothar, deşi nu era o crimă după cutumele talionice întrucât se întâmplase în cadrul ritului *Cirhon*, a înfuriat casa regală janiană, care a reacţionat urât când li s-a adus la cunoştinţă moartea sa şi care a cerut să fiu judecat pentru omucidere. Asta însă era o solicitare normală, pe care o adresau oricărui guvern al ţării în care era ucis un conaţional de-al lor. Pentru aproximativ o săptămână, a părut că incidentul va fi iute dat uitării odată ce Lothar avea să fie înhumat în cripta familiei.

Când Excelenţa Sa a informat familia regală că nu poate primi trupul lui, aceştia şi-au reafirmat şi întărit solicitarea desfăşurării unui proces. Maestrul însuşi a scris o misivă către ei în care explica faptul că lupta fusese un duel legal şi că, prin urmare, eu nu aveam să fiu judecat sau pedepsit.

Jania a reacţionat aspru. Au expulzat toţi Talionii din ţară şi i-au rechemat pe toţi Talionii janiani. M-au judecat

in absentia și m-au condamnat la moarte. Întrucât verdictul și sentința vizau doar un Talion — nici Excelența Sa și nici Maestrul nu-mi divulgaseră numele janianilor — toți Talionii au fost sfătuiți să nu se apropie de Jania, și astfel s-a instaurat Interdicția.

În ciuda faptului că Lothar nu fusese sănătos la cap atunci când ne luptaserăm, am avut nevoie de câteva luni ca să-mi depășesc sentimentul de vinovăție. Eu fusesem instrumentul morții sale și, în vreme ce el intenționase fără doar și poate să-mi ia viața, trebuia să sper că prin ultimele cuvinte pe care le rostise, cele pe care nu le auzisem din cauza râului, îmi spunea de fapt că mă ierta. Îi citisem această intenție în ochi, sau, cel puțin, îmi imaginam asta, și trebuia să sper că murise știind că-l iubeam în pofida lucrurilor care ne separau. Lothar murise de mâna mea — jalnica mea încercare de a-l salva eșuase, căci îl scăpasem în râu, reușind astfel să fac ceea ce coasta ruptă înfiptă în inimă nu reușise. Nu aveam cum evita să-mi recunosc vinovăția pentru moartea sa. Trebuia să accept asta.

În acel răstimp, însă, am aflat de ce locul unde ne luptaserăm purta numele de Cercul Bântuit. Nu din cauza nenumăratelor fantome ale Talionilor legați pe veci de el, ci din cauza amintirii luptelor care-i bântuiau pe toți cei care supraviețuiseră acolo.

O O O

Târziu, într-o noapte, sub Luna Lupului plină, am dus o cupă de argint făcută în Jania la Râul Tal. Am umplut-o cu apă și am dus-o la pâlcul de copaci care străjuiau cimitirul talionic. Am ales arborele care îmi imaginam că se înălța cel mai aproape de intrarea secretă în camera comorii de sub Talianna. Am rostit o rugăciune funerară pe care mi-o aminteam cât de cât din copilărie, am turnat apa la rădăcina copacului și am cioplit numele lui Lothar în scoarța lui, folosind *ryqrilul* meu.

Am îngenuncheat acolo, tăcut, apoi am surâs și am șoptit încet:

— Asta e pentru tine, prietene, pentru persoana care ai fost înainte să ne luptăm și pentru Justițiarul care ai fi devenit.

M-am ridicat; apoi, mulțumit, m-am îndepărtat. Am părăsit copacul ca monument viu al acelui Lothar pe care îl cunoscusem. În mintea mea, el păzea acum secretul lui Vaughan. Era o datorie de onoare să aperi acel secret; o datorie demnă de un nobil.

Mă gândeam că Lothar ar fi fost mândru.

Speram că voi fi iertat.

CAPITOLUL 23

Talion: Revenirea

Sărutul rece al mormântului s-a pierdut în amorțeală odată cu căldura sângelui care îmi curgea din piept. Lanțurile durerii care mă legau au căzut. M-am simțit mai ușor și, oricât ar părea de nebunesc, am știut că puteam sta în picioare. Nu eram mort.

M-am ridicat, apoi m-am uitat în jos și am văzut că stăteam deasupra propriului meu corp.

Am auzit vag un râs în spate și m-am întors. Efigia de piatră cioplită pe capacul sicriului unei Regine s-a ridicat, apoi s-a răsucit ca să se așeze pe marginea mormântului. Ochii negri ai statuii s-au întunecat și-au devenit ferestre spre infinit.

M-am înclinat cu reverență și am îngenuncheat.

— Lăudat să-ți fie numele, Prea Curată Shudath.

Sprâncenele ei de granit s-au înclinat într-o încruntare.

— Acum câteva clipe râdeai de avertismentul meu, iar acum îmi lauzi numele. Capricios ești, Talion.

Am clătinat din cap.

— Nu capricios, ci nerod.

Râsul acela s-a auzit iarăși din gâtleju-i de piatră, dar atenția mea a fost atrasă spre un loc din spatele ei. Am văzut un punct de lumină apărând și mărindu-se până când a devenit o intrare rotundă spre un tărâm format doar din lumină. Mă atrăgea așa cum lumânarea atrage un fluture și, deși simțeam pacea din acel tărâm strălucitor, mă temeam de ea.

M-am uitat la Zeiță.

— S-a sfârșit?

Statuia a ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Misiunea ta? Da, *nekkehtul* a fost oprit.

Din nou, cercul de lumină mi-a reținut atenția. Am văzut contururi mișcându-se acolo, așa cum văzusem contururi mișcându-se în vidul negru din Talianna. Am numărat opt, toate grupate, aparent interesate de mine. Încet, au prins formă, devenind mai solide. Mi-am recunoscut întâi părinții, apoi pe bunica și pe frații și surorile mele. Toți morții mei mă așteptau de cealaltă parte a portalului.

M-am ridicat și am mers spre ei cu pași ezitanți.

— Familia mea, sunt toți acolo.

Statuia a înclinat solemn din cap.

— Chiar așa. Te așteaptă de mult timp. Dacă dorești să te predai păcii, îi vei reîntâlni.

Cuvintele sale m-au oprit în loc. M-am întors.

— Ai spus că misiunea mea a fost îndeplinită.

Am scuipat cuvintele din gură:

— Că mi-am câștigat dreptul la odihnă.

Un hohot divin a răsunat, arzându-mă ca vitriolul cu disprețul din el.

— Așa să fie, Talion? Ai câștigat tu ceva? Gândește-te din nou la familia ta, apoi la ce s-a întâmplat aici. Spune-mi, după ce meditezi la toate astea, spune-mi că ți-ai câștigat fericirea eternă.

Fapte pe care le cunoșteam, dar pe care le ignorasem, mi s-au îngrămădit în minte și-au dat formă unei orori care stătuse la pândă de când începuse această misiune. Fusesem trimis să distrug *nekkehtul* și pe toți cei străini de Talianna care aveau cunoștință de existența lui. Avusesem norocul de-a afla identitatea geniului malefic, dar nu descoperisem cum aflase acesta de existența *nekkehților*.

Numai Talionii știau că *nekkehții* există, iar dacă Ducele știa și el asta, însemna că printre noi era un trădător.

Zădărnicirea complotului Ducelui nu avea niciun rost dacă trădătorul scăpa, putându-și continua astfel acțiunile. Totuși, numai eu știam că exista un trădător, iar această informație trebuia împărtășită.

Deodată, mi-am dat seama că, dacă Talionii erau implicați în complotul Ducelui, distrugerea *nekkehtului* nu era sinonimă cu împiedicarea complotului. Membrii familiei regale puteau fi eliminați și de asasini, ascensiunea Ducelui la tron fiind astfel asigurată. Orice lord care nu-l susținea pe Duce avea să fie distrus fără apel de Talioni, altfel ar fi fost devorat de viu de loialiști.

Imaginea unor armate dând năvală în Hamis mi s-a ivit în minte. Am văzut o fermă izolată și o patrulă de renegați oprindu-se să violeze și să ucidă. Am auzit țipetele orfanilor fără adăpost și mi-am recunoscut propria voce drept cea mai puternică din cor.

Familia mea a dispărut din vedere în spatele Zeiței și eu m-am concentrat asupra ei.

— Ar fi fost așa frumos, așa convenabil să mor aici.

Ea a clătinat încet din capu-i de piatră.

— Convenabil pentru înmormântare, Talion, însă nu e locul unde să mori.

Efigia s-a întins înapoi pe spate și culoarea i s-a scurs din ochi.

— Salvează-te.

Agonia m-a străbătut iute, sfâșiindu-mă ca și cum aș fi fost înfășurat în sârmă ghimpată, dar am refuzat să strig. Oricât de tare m-ar fi durut, și mă durea mai tare ca oricând înainte, totuși nu eram mort, iar acesta era un motiv suficient de bun ca să nu mă pierd cu firea și să acționez. *Trebuia* să acționez.

M-am retras în mine și am atins sufletele *rhasa*. Cum mai făcusem în Talianna când transformasem șoarecele în *nekkeht*, le-am chemat și le-am forțat să-mi coboare prin braț.

Le-am simțit adunându-mi-se în mână, toate în așteptare și pline de nerăbdare. Apoi, simțind amorțeala rece a morții mușcându-mă de față și picioare, le-am împins înăuntrul corpului meu.

Astfel, au plecat valvârtej spre coastele mele și au alungat cu îndârjire moartea. Au devorat durerea și m-au umplut de vioiciune. Au înlăturat toate durerile, au calmat toți nervii și mi-au întărit toți mușchii. Moartea era absența vieții, dar sufletele *rhasa* care-mi umpleau corpul erau viață pură.

M-am întors în sinea mea și mi-am inspectat rănile. *Ryqrilul* îmi străpunsese inima, iar ventriculul perforat continua să pompeze sânge, împrăștiindu-l în cavitatea toracică. Am atins un suflet *rhasa* și l-am îndrumat spre rană. Sufletul s-a-nvârtit în jurul organului și a închis gaura fără a lăsa în urmă vreo cicatrice.

Un alt suflet, simțindu-mi dorința de a fi întreg, a coborât spre genunchi și a pus osul la loc de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât o farfurie spartă. I-a făcut plăcere să așeze fiecare fragment în poziția corectă. Ar fi putut să le topească pe toate într-o pastă osoasă, după care să redea forma rotulei, dar *acesta* era procedeul corect de a-mi atinge scopul.

Vindecarea naturală este o funcție a vieții.

Celelalte suflete mi-au căutat rănile de la coaste și plămâni și deget. Gaura din dreptul coastelor s-a închis fără probleme, iar plămânul înțepat de *ryqril* s-a umflat la loc fără durere. Vânătaia de deasupra inimii, căpătată în urma loviturii *nekkehtului* în piept, a dispărut, coastele mi s-au reașezat la stern, iar umflătura de la ceafă s-a resorbit.

Odată aceste misiuni îndeplinite, sufletele *rhasa* mi-au așteptat următorul ordin. Voiam oare să-mi umfle mușchii ca să pot sfărâma pietre dintr-o lovitură sau să-mi întărească pielea astfel încât săbiile sau focul să nu mă afecteze? S-au oferit să-mi anuleze nevoia de aer sau mâncare. Ar fi făcut orice pentru mine, nu trebuia decât să cer.

M-am gândit la portalul din spatele căruia îmi văzusem morții. Am comandat sufletelor să mi se adune în palma dreaptă și-apoi am desfăcut-o.

— Vreau să mai faceți un lucru pentru mine. Duceți un mesaj celor pe care i-am pierdut și spuneți-le că încă îi iubesc și îi respect.

Trei fuioare de lumină mi s-au ridicat ca fumul din palmă. Au așteptat să se desprindă complet de mine, apoi au dănțuit, răsucindu-se în aer. După aceasta, după doar o secundă sau două de bucurie, s-au coagulat într-o minge albă strălucitoare, vie, care a făcut implozie, dispărând fără sunet și fără urmă.

O O O

Nekkehtul înlăturase destul din acoperișul prăbușit al tunelului, ca să-mi permită să mă strecor de partea cealaltă. M-am împleticit prin întuneric, înaintând atent prin tunel. Lipsa luminii îngreuna mersul, dar nu regretam câtuși de puțin că distrusesem lumânările lui Gyasi folosind antica poruncă magică de reaprindere a flăcărilor care arseseră odată în cinstea morților din Hamis.

Am ajuns la turn repede și am urcat scările spre nivelurile superioare. Știam că intrarea secretă la etajul Regelui se afla în spatele unui spațiu pentru spălat precum acela din apartamentul meu, cu toate că biroul Regelui era amplasat în același loc ca și biblioteca mea. Speram că ușa nu va fi blocată de ceva, căci voiam să ajung la etajul de sus nevăzut. Talionul care aruncase cuțitul — mă îngrozea gândul că Lothar i se alăturase Ducelui Vidor — intrase în mod clar înaintea mea în Turn. Trebuia să presupun că ceilalți nu-l duseseră încă pe Rege la un loc sigur și să acționez în consecință pentru salvarea lui. Singurul meu avantaj era faptul că Lothar mă credea mort.

Am întins mâna deasupra buiandrugului și am apăsat panoul care elibera lavoarul. Acesta a alunecat în față,

scrâșnind, dar sunetul sigur nu se auzise din cauza țipetelor nervoase ale Ducelui aflat în biroul Regelui.

— Cum am putut face asta? Ha! Pari supărat, Regele meu, din cauza faptului că te-am putut trăda în felul acesta. Tu i-ai ucis pe tatăl și pe fratele meu, apoi m-ai adus aici și m-ai transformat în animal de curte. Pomposul meu rang de Duce nu însemna nimic, căci eram Duce de Sinjaria, iar nu de Hamis. La curtea ta eram sub demnitatea unui Conte. Cât timp credeai că voi îndura acest tratament jignitor?

M-am strecurat din spatele lavoarului, dar nu l-am împins la loc. L-am văzut pe Morai stând cu spatele la șemineul Regelui, cel în formă de grifon, dar peretele dormitorului ascundea complet restul scenei. Mi-am dat seama că banditul mă zărise, dar a reușit să nu lase asta să i se citească pe chip.

L-am auzit pe Contele Patrick râzând; apoi sunetul unui pumn lovind în carne a explodat în odaie. Morai s-a crispat și eu am auzit-o pe Prințesă strigând, dar nimeni altcineva n-a mai reacționat până să vorbească Regele.

— Ajunge, Duce Vidor. Dacă dorești să plătească pentru „insulta" sa, lovește-l singur. Nu-ți pune Talionul de companie să o facă în locul tău.

Vocea regelui a tăcut, apoi s-a auzit din nou.

— Înțeleg de ce ai acționat, dar sunt curios care sunt planurile mai mari ale Talionului și ce îl motivează. Spune-mi, Talion, de ce iei parte la asta?

Răspunsul ei mi-a înfipt un pumnal de gheață în inimă.

— Am făcut-o pentru Sinjaria.

Am ieșit din dormitorul Regelui și am dat ochii cu ea.

— Nu, Marana, nu.

În ochii ei scăpăra nebunia.

— Nolan! Slavă zeilor că ești în viață!

Mi-a zâmbit și a așteptat să fie lăudată.

Ducele s-a încruntat.

— Parcă spuneai că e mort!

Marana a ridicat din umeri și și-a lăsat capul pe o parte ca un copil zăpăcit.

— M-am înșelat.

Ducele a mormăit.

— Atunci, omoară-l acum!

Mâna Maranei a descris o mișcare atât de iute, încât a devenit aproape invizibilă. A scos pumnalul Ducelui din teaca de la șoldul lui drept și, fără a se clinti de lângă el, i l-a înfipt în umărul drept. Lovitura aplicată l-a împins pe bărbat în spate, iar Marana a continuat mișcarea, dând drumul mânerului doar când lama l-a țintuit pe Duce de rafturile de lemn din spate. Ducele a strigat și s-a ridicat pe vârfuri ca să slăbească durerea.

În dreapta ei, Regele, stând la o masă de mahon, o privea cu ochi mari. Îngenuncheat în fața mesei, Contele Patrick se holba la silueta atârnată a Duțelui. Prințesa Zaria, stând între Conte și Morai, și-a ascuns chipul palid în palme. Ducele a gemut și fața i s-a schimonosit de durere.

Marana a chicotit.

— Nu știam că tu ești Talionul pe care *nekkehtul* aștepta să-l ucidă. Nu am vrut să te omor, Nolan, dar după ce l-ai distrus pe *nekkeht*, am știut că vei strica totul dacă nu o fac.

Vocea ei melodioasă, ca de copil, umplea încăperea.

— Nu aveam de gând să fac ce voiau ei, nu, a zis, zâmbindu-mi. Am făcut-o pentru tine. Cu mâna stângă și-a mângâiat pântecele plat. Am făcut-o pentru copilul nostru, moștenitorul tău.

Buimăcit, nu m-am putut gândi la niciun răspuns.

Ducele se zbătea în stare de șoc.

— Despre ce vorbiți acolo?

Marana s-a întins și i-a smuls pumnalul din umăr. Ducele a încercat să se țină pe picioare, dar a căzut și ea l-a forțat să rămână la pământ cu o lovitură de palmă.

— În genunchi, țărane!

Cu pumnalul însângerat i-a amenințat pe ceilalți.

— În genunchi cu toții! Îngenunchează în fața Regelui vostru.

— Nu, Marana, nu!

Am înghițit cu greutate în vreme ce prietenii mei îi dădeau ascultare, lăsându-se în genunchi.

Marana stătea trufașă, radiind de bucurie.

— Îngenunchează în fața lui Nolan *ulHamis* și lăsați dreptatea să domnească! S-a întors spre mine și a zâmbit. Pe cine să omor primul pentru tine?

Am scuturat din cap.

— Pe nimeni de aici, Marana. S-a terminat.

Ea a râs.

— Ba nu, Nolan, abia a început. Întrucât ești în viață, vei fi făcut Rege al Hamisului. Copilul nostru va fi moștenitorul tău. Ne vom lua soldații — soldați *Talioni* — și vom făuri un nou Imperiu! Ce monument mai bun pentru familia ta și pentru Prințul pe care această ramură a familiei l-a uzurpat și ucis? Cine să moară primul?

Toate emoțiile mele au fost înlăturate de un val de milă.

— Nu va muri nimeni, Marana. Nu va fi niciun imperiu nou. Nu-mi doresc un imperiu nou. S-a terminat înainte să înceapă.

Marana s-a încruntat, nemulțumită, și a aruncat pumnalul Ducelui.

— Nu, Nolan, trebuie să fie un imperiu și tu trebuie să fii Rege. Mi-ai spus demult să trăiesc pentru tine și asta am făcut. Ți-am clădit un regat. Am făcut-o pentru tine.

Și-a cuprins pieptul cu brațele.

Eu mi-am lins buzele și am simțit gustul lacrimilor. Împărtășisem teribilul secret al familiei mele, faptul că eram descendenți ai Prințului Uriah de Hamis, cu o Marana atât de diferită de creatura care stătea acum în fața mea. Având

doar șaisprezece ani atunci, îmi doream să-mi răzbun familia pentru că încă nu înțelesesem că moartea lor făcea parte din urzeala din care sunt croite războaiele, și nu era o faptă intenționată a Regelui Tirrell, menită să distrugă singura amenințare la adresa Dinastiei sale. Într-adevăr, confirmarea finală a acestui lucru venise pe când eram pregătit să o apăr pe Prințesa Zaria de orice ulHamis care ar fi putut veni să i se opună — dacă toți ulHamisii erau morți, de ce mai făcea parte din ceremonie acea ocazie care li se oferea de a revendica tronul?

Chipul Maranei s-a luminat, plin de speranță.

— Ești supărat fiindcă nu te-am înștiințat de faptul că trăiesc? Știu că a durut și am vrut să-ți spun, la fel cum am vrut să-ți spun că eu l-am ucis pe Lothar, dar aș fi stricat totul.

Liniștea i s-a așternut pe chip și Marana s-a prins cu mâinile de pântece.

— Am vrut să fie totul perfect pentru tine și pentru copil. Am vrut să fii fericit.

Am întins mâinile spre ea.

— Mi-ai făcut pe plac.

Marana a venit în brațele mele și eu am strâns-o tare la piept. Trebuia să fi simțit săgeata înțepând-o în picior, dar nu a reacționat și brațele ei nu m-au strâns mai puțin decât după ce otrava și-a făcut efectul. Am ținut-o ca să nu cadă la podea, apoi am ridicat-o în brațe.

M-am uitat spre ceilalți.

— Te rog, Măria-Ta, te rog să te duci în sala de bal. Anunță amnistia, dar nu spune nimic despre Duce. Morai, du-te cu ei.

Am coborât privirea spre Duce.

— Tu vei rămâne aici până ce lucrarea mea se va fi încheiat.

Am dus-o pe Marana în dormitorul Regelui și am așezat-o încet jos. Avea ochii închiși și dormea ușor. I-am

mângâiat obrazul, după care mi-am lipit palma dreaptă, cu afecțiune, de fruntea ei. Mi-am adunat curajul; apoi i-am chemat sufletul.

Știa ce vreau să fac și nu mi s-a împotrivit. În schimb, mi-a arătat tot ce făcuse din dragoste pentru mine și mie mi s-a strâns inima. Ducele Vidor venise la ea și-i solicitase ajutorul. Marana știa că Vidor intenționa să o arunce în brațele *nekkehtului*, dar acceptul de a-l ajuta îi salvase viața și o pusese într-o poziție care-i permitea să redea familiei mele tronul pierdut cu secole în urmă.

I-am simțit bucuria când visa la mărețul imperiu pe care aveam să-l clădim împreună. Ar fi fost un proiect spectaculos care ar fi dovedit că și ea e valoroasă. Ne-am fi unit forțele pentru crearea unei dinastii care să rivalizeze cu aceea a lui Clekan cel Drept și asta o făcuse să-și imagineze, cine știe cum, că îmi concepuse și-mi purta copilul, cu toate că noi nu mai fuseserăm împreună de peste șase luni.

Am îndreptat-o spre alte amintiri. Am privit prin ochii ei cum Lothar îmi întorcea trupul inconștient la marginea Cercului Bântuit. Mâna lui dreaptă mi-a atins gâtul ca să-mi caute pulsul, dar Marana a crezut că voia să mă stranguleze. A aruncat *ryqrilul* și l-a nimerit în cap cu mânerul. Amândoi, *ryqrilul* și Lothar, au căzut în prăpastie și Marana și-a însușit pumnalul lui. Apoi m-a ridicat pe spinarea lui Lup și m-a dus la Talianna înainte să rămân fără pic de sânge în mine.

I-am simțit dragostea față de mine în tot ceea ce făcuse, dar atunci când își descoperise sora fusese zdruncinată atât de tare, încât nu mai putea face deosebirea dintre bine și rău. Executa ce i se spunea și își îndeplinea misiunile admirabil, însă mereu căuta un mod de a se supune primei porunci a noii sale vieți: cerința mea de a-și trăi viața pentru mine. Asta-i influența toate faptele.

Am forțat-o mai departe de momentul acela. I-am ținut mintea în frâu ca să aibă timp să retrăiască luna pe care o

petrecuserăm împreună ca Șaisprezeci și noaptea când ne iubiserăm din nou pe malul lacului. Am simțit-o pe vechea Marana întorcându-se odată cu amintirile acestea și mi-am dorit să ne oprim atunci și acolo, dar asta era imposibil.

Lacrimile mele cădeau peste fața ei.

— Te-am iubit, Marana. Odihnește-te bine.

I-am tras spiritul în mine, i-am îndreptat mâinile și picioarele, și m-am ridicat.

M-am înapoiat în biroul Regelui. Ducele s-a uitat la mine. A râs.

— Vrei să mă omori?

Am înclinat solemn din cap.

— Dacă nu o fac, vei fi judecat pentru trădare. Vei fi judecat în ciuda amnistiei oferite astă-seară, iar asta va mânia mulți oameni din Sinjaria. Vor avea loc revolte și mulți vor muri.

A înghițit.

— Și dacă mă omori?

Am zâmbit.

— Vei muri apărându-l pe Rege de o Iscoadă asasină. Numai datorită sacrificiului tău Regele trăiește. Vei fi ținut minte ca erou.

A încuviințat din cap.

— Cred că aș fi preferat să fiu ținut minte ca Împărat.

Mi-am chemat *tsincaatul*.

— Mulțumește-te că vei fi ținut totuși minte.

O O O

Căpitanul Herman mă aștepta într-un *Cirhon* definit în mare de locul gol din mijlocul terenului de turnir. La intervale diferite, torțele ardeau în jurul nostru, acolo unde bunul Căpitan le înfipsese în pământ. O adiere ușoară se juca vesel cu flăcările, făcându-ne umbrele să tremure.

Căpitanul Lăncier s-a uitat la mine.

— Am fost sigur că tu erai.

Am încuviințat.

— Trebuie să fi fost simplu să mă identifici, grație Maranei.

A râs cu asprime.

— Era așa nervoasă că nu-i dădeam voie să te vadă! Nu puteam risca să-ți divulge planul. Ai jucat bine.

Calul Căpitanului s-a scuturat și a bătut din copite.

— Cum m-ai descoperit?

I-am dat pinteni lui Lup și l-am oprit la intrarea în *Cirhon*.

— În spatele complotului nu putea fi decât cineva care avea cunoștință de existența *nekkehților*. Mi s-a spus că nimeni, nici cu cinci promoții înaintea mea, nu știe de *nekkehți* și toți Talionii din garnizoana ta de aici intră în acest grup. Rămâneai doar tu.

Și-a țuguiat buzele.

— Ai dreptate. A fost o neglijență din partea mea să presupun că vei crede că Marana este trădătoare. Nu voi mai fi așa neatent data viitoare.

Am înclinat din cap.

— Chiar crezi că ai putea folosi Hamisul ca miez al unui nou Imperiu? am spus, dând din cap la această nerozie.

Căpitanul a încuviințat.

— Sunt profeții care prezic asta, Talion. Acelea nu sunt însă singurele prevestiri ale noului Imperiu. După ce vei muri, va trebui doar să-mi mut baza de operațiuni într-o altă țară. Sunt mulți oameni pe acest continent care-și doresc să devină Împărați.

Am descălecat și am scos o bentiță albă din desagii lui Lup. Mi-am legat-o la frunte, făcând nodul deasupra urechii stângi.

— Tu nu-i vei ajuta însă niciodată. M-ai insultat, iar eu, Nolan ra Sinjaria ulHamis, cer de la tine să-ți răscumperi datoria cu sânge. În *Cirhon*, acest lucru își va găsi rezolvarea.

Căpitanul Herman a sărit din șa, a scos o bentiță neagră din desagi, apoi și-a lovit calul peste crupă, alungându-l din *Cirhon*. Și-a legat și el bentița deasupra urechii stângi.

— Și eu, Căpitanul Herman ra Imperiana, cer de la tine să-ți răscumperi datoria cu sânge. În *Cirhon*, acest lucru își va găsi rezolvarea.

Lăncierul și-a scos sabia și a ridicat-o în gardă. Mi-am chemat și eu *tsincaatul*, adoptând la rândul meu o poziție de luptă. Cu ochii la sabia mea, Căpitanul s-a apropiat încet. Am mutat *tsincaatul* în mâna stângă și am scos stiletul de la Prințesă, dar Căpitanul nu s-a lăsat distras de șiretlicul meu.

Am pășit în față repede și am schițat o fandare spre piciorul său drept. A parat și eu am mutat imediat ținta spre stomac. A răsucit spada și s-a întors pe o parte, iar fandarea mea a eșuat. Și-a permis atunci un strigăt de bucurie.

Abia apoi a simțit durerea de la spate, unde, cu mâna tatuată, înfipsesem stiletul de la Prințesă. S-a crispat și a încercat să refuze amorțeala care i se furișa în trup. L-au lăsat genunchii și, biruit, a căzut cu fața înainte.

Am scos pumnalul din el, dar l-am lăsat să zacă acolo în praf. Tot acolo i-am lăsat și planurile pentru un nou imperiu.

EPILOG

Halsted m-a introdus în sala tronului, apoi a închis ușa laterală după mine și m-a lăsat singur cu Regele Tirrell. Regele stătea pe tron și mi-a făcut semn să mă apropii, cu un gest nefiresc de rigid și formal, care m-a stânjenit. Am pășit spre el și m-am oprit la baza postamentului pentru tron.

M-am înclinat adânc și cu respect.

— Înălțimea Ta voia să mă vadă?

Regele Tirrell a încuviințat obosit.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să pleci.

Regele își alegea cu grijă cuvintele și le rostea de parcă ar fi fost ghimpate și-ar fi refuzat să-i iasă din gură. A început să vorbească foarte timid și mi s-a părut că-i citesc frică în ochi.

Mi-am dres glasul și i-am dat ocazia de a amâna discuția.

— Cu permisiunea ta, aș vrea, Înălțimea Ta, să-ți raportez ce am descoperit în ultimele trei zile scurse de la moartea Ducelui.

Regele mi-a făcut semn cu mâna să continui, bucurându-l acest răgaz.

— Din câte se pare, Căpitanul Herman a acționat singur, aranjând lucrurile cu Ducele Vidor. L-am ridicat pe locotenentul său, un om pe nume Slade, la rangul de căpitan onorific până când va putea fi trimis cineva din Talianna. Vei vedea că e un om bun. Din proprie inițiativă, și-a postat deja oamenii în locuri vizibile, transmițând astfel clar mesajul că Talionii te susțin complet. Am coborât privirea la mâinile-mi înmănușate. Lăncierii încartiruiți aici ar fi ascultat ordinele Căpitanului Herman de a-l sprijini pe Duce dacă s-ar fi ajuns la

asta, cu aceeași loialitate cu care își demonstrează acum sprijinul față de tine.

Regele Tirrell a înclinat din cap.

— Am lăsat să se știe că Ducele Vidor a lucrat ca agent al meu pentru a stabili cine complota împotriva mea, iar povestea asta a fost larg acceptată, mai ales în lumina morții sale, încercând să preîntâmpine asasinarea mea.

Regele a scos o scrisoare cu sigiliu de sub robă și mi-a întins-o.

— Asta e pentru Maestrul tău.

Am luat scrisoarea, am privit sigiliul Hamisului întipărit în ceară roșie și am îndesat-o sub tunică.

— Din câte îmi dau seama, nimeni, în afara familiei tale, a Lăncierilor și a celor care mă cunoșteau de dinainte, nu crede că sunt un Talion.

Regele a zâmbit ușor.

— Ce se întâmplă cu Lord Nolan acum?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Probabil se va întoarce în Yotan ori poate va reveni la viața de proscris și va fi ucis în Darkesh. Asta depinde de Excelența Sa.

Îngrijorarea și-a făcut din nou loc pe chipul Regelui. S-a ridicat, și-a luat coroana de pe cap și a așezat-o pe tron. A coborât scările postamentului și m-a privit direct în ochi.

— Nolan ulHamis, ia coroana. Îți aparține de drept.

A fluturat o mână spre tron, a zâmbit și a adăugat cu o voce slabă:

— Aș fi mândru să-ți servesc ca sfetnic.

M-am uitat cu ochi mari la coroana din fața mea. Copilul din mine, acel Nolan care tânjea atât de tare după răzbunare, mă îmboldea să pășesc înainte, să pun mâna pe putere și să împart dreptatea. Țelul la care visasem cu atâta timp în urmă, gloria la care bunica îmi spusese mereu că aveam dreptul scânteia la doar câțiva metri înaintea mea. Toate orele și zilele

petrecute ascultând cum descria bunica secretele castelului Seir, pasajul către morminte și felul în care flăcările memoriale sacre pot fi aprinse cu o vorbă puteau fi răsplătite cu câțiva pași lejeri până sus la tron. Cea mai mare greșeală a Spulberării avea să fie îndreptată.

Am clătinat din cap și am scos un document de sub tunică.

— Mi-am luat libertatea de a pregăti asta noaptea trecută.

I l-am înmânat Regelui, care l-a despăturit. I-am indicat un X în partea de jos, lângă semnătura mea.

— Acesta e semnul lui Morai ca martor al meu. Cu acest document, eu, în calitatea mea de ultim descendent în viață al Prințului Uriah, renunț la toate pretențiile la tronul Hamisului, însă îmi păstrez dreptul ca eu și descendenții mei să apărăm tronul dacă acesta va fi vreodată amenințat.

Regele Tirrell a dat din cap în timp ce a citit hârtia, apoi a împăturit-o și a vârât-o sub robă.

— Tronul rămâne al tău, dacă-l vrei. Voi distruge acest document.

Am clătinat din cap și i-am făcut semn să-și reia locul pe tron.

— Cu mult timp în urmă aș fi acceptat oferta și, cu puterea care mi-ar fi revenit, aș fi îndreptat toate relele pe care simțeam că le-ai făcut compatrioților mei.

Regele a mijit ochii.

— Și nu mai nutrești dorința aceasta?

Am tăcut, după care am încuviințat solemn.

— Ba da, dar în decursul anilor am ajuns să înțeleg că, în calitate de Justițiar, pot ajuta oamenii de pretutindeni. Stând pe tronul acela, purtând coroana aceea, aș putea ajuta doar oamenii din Hamis și Sinjaria. Mă tem, Regele meu, am spus râzând, că grație ambiției mele măreațe de a ajuta pe toată lumea, tronul îți rămâne ție.

Încet, Regele a urcat treptele înapoi spre tron, dar în loc să-și pună coroana la loc pe cap, a pus-o pe scaun lângă el.

— Îmi vei lipsi, Lord Nolan. Cum ai cerut, am trimis o roată de brânză la Taliana pentru prietenul tău. Am aprobat, totodată, amnistierea lui Morai, deși sunt curios să aflu de ce ai cerut ca asta să se întâmple doar după ce el va ajunge la granița provinciei Seir.

Am ridicat din umeri și am râs.

— Așa a cerut el, eu n-am făcut decât să o transmit mai departe. Din câte îl cunosc, totuși, a profitat din plin de amândoi cu ocazia asta.

Regele a râs și el, apoi a redevenit serios.

— Și ești sigur că Morai nu va dezvălui lumii că ești ulHamis?

Am înclinat din cap.

— Mi-a dat cuvântul său, iar eu îl cred. Pe deasupra, informația asta i-ar ajuta doar pe naționaliștii sinjariani care ar căuta să-l folosească pe Lord Nolan ca motor al unei rebeliuni, iar Morai nu vrea să aibă de-a face cu asta. Încă nu am stabilit care dintre ei l-a răpit. Pornind de aici, el a ajuns la concluzia că niciunul nu e vrednic de ajutorul său.

Pe fața Regelui s-a lățit un rânjet; apoi m-a privit cu mai multă seriozitate.

— Îmi dau seama că am mai trecut prin asta atunci când m-ai salvat din vizuină. Mi-ar plăcea să-mi dai voie să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut.

Am surâs.

— Deja m-ai răsplătit. Ai spus ieri că ai de gând să renovezi mormintele și să instalezi o criptă pentru rămășițele Prințului Uriah. Aceasta este răsplata mea. Altceva care să mă bucure mai mult n-aș putea cere.

Regele a coborât de pe tron și mi-a întins mâna.

— Voi regreta plecarea ta și voi aștepta cu nerăbdare orice vizită vei avea ocazia să ne faci.

I-am luat mâna și am strâns-o ferm.

— Îmi vei lipsi și tu, și restul curții de aici. Te rog, salută-i pe ceilalți din partea mea.

Regele Tirrell a încuviințat.

— Fiica mea te așteaptă în grădină.

Am zâmbit și am ieșit din sala tronului, trecând prin sala de bal și ajungând în grădini. Soarele strălucea puternic printre florile colorate care mărgineau aleile de piatră spartă. Mi-am croit drum printre flori și am găsit-o pe Prințesă privind spre mare.

Mi-am dres încet glasul.

— Am să plec înainte de prânz.

Prințesa s-a întors. Purta o rochie albastră lejeră și o floare de-o culoare asortată îi ținea părul negru ca miezul nopții ridicat deasupra urechii drepte. A întins spre mine mâna dreaptă și a deschis-o.

— Campionul meu nu poate să plece fără inel.

Când am dus mâna după el și l-am luat, ea a adăugat:

— Amintește-ți de mine drept Prințesa ta.

Am suspinat greu.

— Sunt un Talion, Alteță, nu Lord Nolan ra Sinjaria, așa că...

A pășit în față și mi-a atins ușor buzele cu mâna dreaptă, oprindu-mă.

— Știu cine ești, Nolan ulHamis, și știu ce ești. Mai știu că ești un om rar și mă mândresc cu faptul că te-ai pus în slujba mea.

A lăsat mâna jos.

— Nu vreau să pleci de aici și să mă uiți.

Am clătinat încet din cap și am chicotit.

— Te subestimezi crezând că aș putea face asta, Alteță. Ne faci un deserviciu amândurora, dacă te gândești că vreau să te uit.

Am ezitat totuși înainte să continui:

— Nu am însă nicio idee încotro voi fi trimis pe viitor și am câteva fantome pe care trebuie să le ajut să-și găsească odihna.

Prințesa mi-a pus mâna pe brațul stâng și a strâns.

— Trebuie că ai iubit-o foarte mult.

Am înclinat din cap.

— Poate prea mult. Ar fi fost mai fericită dacă murea acum mult timp.

Prințesa mi-a alungat sentimentul de vinovăție clătinând din cap.

— A trăit din dragostea pe care i-ai dat-o tu. Ce viață poate fi mai fericită?

I-am luat mâna dreaptă de pe brațul meu, am dus-o la gură și am sărutat-o.

— Lumina înțelepciunii tale face furtuna să treacă mai ușor. Poporul tău e binecuvântat.

A zâmbit.

— Înțelepciunea asta nu mă va lăsa să te abandonez, Campionul meu, distanței sau dorințelor Maestrului tău. Voi ajunge la tine.

M-am înclinat și m-am retras cu respect. Ea s-a întors să privească marea, iar eu m-am depărtat, mergând cu spatele, ca să o privesc până când grădina i-a ascuns silueta.

O O O

Adric îl ținea pe Lup de frâie în curtea castelului. Am urcat în șa, apoi i-am mulțumit lui Adric pentru serviciile lui și am plecat călare din castelul Seir. Lup, nerăbdător să se afle iarăși la drum liber, a străbătut iute orașul, cu toate că mergeam la deal. Totuși, în ciuda nerăbdării sale, l-am oprit la marginea văii și m-am uitat înapoi la oraș și la castelul Seir.

— N-o vei vedea de aici, Talion, a râs Morai, ieșind dintr-un desiș din dreapta mea. A plecat din grădină după

tine și te-a urmărit din Turnul Lupului până ce ai părăsit orașul.

Am mijit ochii.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Banditul a ridicat din umeri.

— Simțeam nevoia unei schimbări. Pe deasupra, drumurile sunt periculoase și mă gândeam că voi fi mai în siguranță dacă sunt însoțit de un Talion.

Am râs, am tras de frâie ca să-l întorc pe Lup și l-am invitat pe Morai să mi se alăture pe drumul către apus.

— De ce n-ai așteptat să pleci cu Selia?

Morai a pregetat un moment, apoi a săltat din umeri cu niței prea multă ușurință forțată.

— Ea și Contele Patrick scriu balade despre vizuina dhesiri și despre curajoasa moarte a Ducelui Vidor. O voi aștepta în Jania. Mi-a adresat un zâmbet larg. Acolo, oamenii sunt mai buni, să știi.

I-am aruncat și eu un zâmbet.

— Va trebui să vin într-o vizită ca să aflu, nu-i așa?

— O să le spun că ești pe drum.

Morai a căscat indiferent.

— Apropo, despre amnistia aia...

Mi-am mângâiat vesta.

— Regele a semnat-o, așa cum ai cerut tu, prietene.

— Excelent.

Banditul a zâmbit.

— Cât ne ia să ajungem la graniță?

Deodată, mi-am amintit detaliile amnistiei sale.

— Cu provincia Seir?

S-a uitat înapoi la norul de praf de la orizont.

— Da, la cel mai apropiat punct de trecere.

Am mijit ochii, uitându-mă spre nord-vest.

— Patru ore în ritmul de acum.

Morai a părut uimit și dezamăgit.

— Cum, să călărim încet și să oprim un Justițiar să urmărească niște criminali sângeroși, ale căror fărădelegi nu pot fi iertate de niciun Rege? Să nu aud așa ceva!

I-a dat pinteni calului, pornind la galop.

Râzând, căci văzusem tresăltând pe spatele tunicii podoaba de aur prinsă pe lanț la gâtul lui Morai, l-am îmboldit pe Lup să țină pasul cu calul său. Și, în ciuda greutății Stelei din Sinjaria, am trecut granița în goană înainte să ne poată prinde Keane.

POSTFAȚĂ

Persistă o anume confuzie cu privire la primele mele două romane fantasy *Once a Hero* și *Talion: Justițiarul*. Sper ca această postfață să clarifice problema. La congrese și în articole am afirmat că primul meu roman fantasy a fost prea lung ca să fie publicat ca roman de debut — asta ținând cont de faptul că autorul nu era deloc cunoscut ca scriitor și nimic nu garanta succesul comercial. După șase ani și unsprezece romane publicate, Bantam Books a scos pe piață *Once a Hero* și mai mulți oameni au presupus că la această carte făceam eu referire.

Nu e așa. *Once a Hero* a fost primul meu roman fantasy *publicat*.

Talion: Justițiarul a fost primul meu roman și, totodată, primul meu roman fantasy. A fost terminat în 1986 și, deși editorilor care l-au citit le-a plăcut, având 175 000 de cuvinte s-a considerat că e prea lung pentru a fi prezentat ca roman de debut. Din fericire, acei redactori l-au socotit destul de merituos încât să-mi dea altceva de lucru — romanele BattleTech de la FASA Corp. — și, prin intermediul Jannei Silberstein, Bantam m-a angajat să scriu *Once a Hero* și seria de bestselleruri *Star Wars® X-wing*.

Textul romanului *Talion: Justițiarul* din această ediție este în proporție de nouăzeci și nouă la sută același din manuscrisul terminat în 1986. Modificările pe care redactorul meu, Anne Lesley Groell, mi le-a solicitat au fost de natură pur „cosmetică" — l-au cizelat ceva mai bine înainte să vadă lumina tiparului. Am surprins, în același timp, două greșeli trecute cu vederea în manuscris. Nu sunt sigur dacă *aș putea* scrie

aceeași poveste azi, fiind mai înaintat în vârstă și, sper eu, nițel mai înțelept, dar sunt foarte mândru de ce am scris. Îmi place povestea la fel de mult ca atunci când am scris-o și mă bucur că oamenii vor putea în sfârșit să o citească.

MULȚUMIRI

Autorul ar dori să le mulțumească următorilor pentru ajutorul lor în construirea acestei cărți:

Liz Danforth și Jennifer Roberson, pentru că au avut răbdare nu numai cu această versiune a cărții, ci și cu cea anterioară (a cărei singură calitate fiind faptul că era mai scurtă și astfel, mai puțini copaci au fost tăiați pentru acest manuscris). Fără sprijinul și încurajarea lor, această carte pur și simplu n-ar fi existat.

Dennis L. McKiernan, pentru comentariile pătrunzătoare asupra acestei versiuni a cărții.

Ross Babcock III și Janna Silverstein, care au apreciat această carte într-atât încât să-mi propună să scriu alte cărți pe baza a ceea ce au citit aici. Fără încrederea lor în talentul meu, acesta n-ar fi fost primul meu roman, ci, probabil, singurul meu roman.

Anne Lesley Groell și Ricia Mainhardt pentru că, în cele din urmă, au trimis acest monstru spre publicare.

CUPRINS

7 ÎNFRUNTAREA CU NECUNOSCUTUL

9 CAPITOLUL 1. Talion: Ambuscada

33 CAPITOLUL 2. Nolan: Proba

62 CAPITOLUL 3. Talion: Cumpăna Pinilor

98 CAPITOLUL 4. Novice: Festivalul

128 CAPITOLUL 5. Talion: Morai

159 CAPITOLUL 6. Novice: Paisprezece

187 CAPITOLUL 7. Talion: Sharul

214 CAPITOLUL 8. Novice: Cincisprezece

242 CAPITOLUL 9. Talion: Nekkeht

266 CAPITOLUL 10. Novice: Şaisprezece

301 CAPITOLUL 11. Talion: Lord Nolan

333 CAPITOLUL 12. Novice: Coșmarul

346 CAPITOLUL 13. Talion: Mizericordie

378 CAPITOLUL 14. Novice: Însângerat

400 CAPITOLUL 15. Talion: Înțelegerea

436 CAPITOLUL 16. Novice: Singurătatea

458 CAPITOLUL 17. Talion: Disprețul: Campionul

494 CAPITOLUL 18. Novice: Justițiarul

515 CAPITOLUL 19. Talion: Încoronarea

537 CAPITOLUL 20. Justițiar: Prețul

564 CAPITOLUL 21. Talion: Terminus

583 CAPITOLUL 22. Juştiţiar: Cirhon

596 CAPITOLUL 23. Talion: Revenirea

609 EPILOG

617 POSTFAȚĂ

619 MULȚUMIRI

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

MICHAEL A. STACKPOLE

TALION: REVENANTUL

„Dacă Morai ar fi însărcinat pe altcineva cu treaba aceasta, aș fi căzut în ambuscadă. Asasinul aștepta la jumătatea dealului, pe partea de nord a taberei. Poziția lui oferea arbaletei rază de bătaie sigură spre platoul defrișat de jos. Oamenii lui Morai tăiaseră toți copacii, așa că nu aveam unde să mă pitesc, dacă prima săgeată și-ar fi ratat ținta. Singura parte îndoielnică a planului lui Morai era că-i dăduse lui Soartă misiunea de a mă ucide."

„*Talion: Revenantul* este fantasy pur, în vână tradițională. Dacă vă place măcar pe departe genul fantasy, sau pur și simplu o poveste palpitantă, dar în același timp profundă, nu trebuie să căutați altundeva."
Roland Green, *Booklist*

„Intriga ingenioasă, bătăliile bine gândite și personajele excepționale contribuie la succesul epic."
Locus

Michael A. Stackpole (n. 1957) a absolvit istoria la Universitatea Vermont, dar începând cu 1977 a lucrat ca designer de jocuri și ulterior de jocuri pe computer. În 1987 a început să scrie romane în universurile BattleTech și Star Wars, după care a abordat subiecte originale. În limba română i-au apărut cărțile *Atlasul secret*, *Hărțile prevestitoare* și *Lumea nouă*.

Michael A. Stackpole scrie în prezent urmarea la *Talion: Revenantul*, care se va intitula *Talion: Nemesis*.

FANTASY

ISBN 978-973-707-821-6

www.edituratrei.ro